ANNA TODD

După ce ne-am îndrăgostit

AL TREILEA VOLUM DIN
SERIA **AFTER**

PESTE 1,3 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad

TREI

ANNA TODD

După ce ne-am îndrăgostit

ANNA TODD

După ce ne-am îndrăgostit

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Foto copertă:
Guliver/Getty Images/ © Adam Weiss

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Elena Bițu
Ana Maria Tamaș

Titlul original: After We Fell
Autor: Anna Todd

Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-773-0
ISBN PDF: 978-606-719-772-3
ISBN Print: 978-606-719-629-0

Această poveste este uimitoare! M-am îndrăgostit de ea! ☺ • Intensă • Adorabilă & perfectă • Hessa ♡♡♡ • Am devenit dependent • Atât de romantic • Vărs un ocean de lacrimi • O să-mi placă mereu la nebunie Hessa • Nu trebuie să fii neapărat fan One Direction ca să citești cartea aceasta • Tensionat • Atât de drăguță încât chicotesc • Anna e genială • Se ceartă și se calcă pe nervi reciproc, dar acest lucru face povestea atât de realistă • LOL — îmi place de mor! • Sunt mai la curent cu această poveste decât cu propria mea viață

Cititorii de pe Wattpad sunt de acord — seria *After* este un vârtej nebunesc și adictiv de iubire. #Hessa pentru totdeauna!

El este irascibil, dar exact de asta m-am îndrăgostit de el • Îmi place povestea aceasta mult prea mult! • Tocmai mi-am scuipat apa din gură • Această poveste îmi va semna condamnarea la moarte! • OMG *palme peste față* • Plâng și mi s-a făcut pielea de găină • Îi iubesc atât de mult XOXO • Tocmai mi s-a topit inima! • Ticălos romantic • Rânjesc ca o idioată • Sunt fan LA GREU! • Cumpără-i inelul acela odată • Atât de întunecat și de misterios • Uau, asta a fost chiar sexy • Mai vreau • ☹

Pentru To J,
pentru că mă iubește într-un fel
la care cei mai mulți oameni se mulțumesc să viseze

Și pentru toți Hardinii din lume,
căci și poveștile lor merită spuse.

Prolog

Tessa

În momentul în care privesc chipul familiar al acestui străin, amintirile mă invadează.

Stăteam de multe ori în acel loc, pieptănând părul păpușii mele blonde Barbie. Adesea, îmi doream ca eu să fiu păpușa: avea tot ce îi trebuia. Era frumoasă, mereu dichisită, era întotdeauna cine trebuia să fie. Îmi imaginam că părinții ei erau foarte mândri de ea. Tatăl ei, oricine ar fi fost, era probabil vreun barosan de director, care călătorea în toată lumea ca să asigure traiul familiei sale, în vreme ce mama ei stătea acasă și avea grijă de cămin.

Tatăl lui Barbie nu s-ar fi întors niciodată acasă împleticindu-se și țipând. Nu ar fi urlat niciodată la mama ei și Barbie nu s-ar fi ascuns în seră ca să scape de scandal și de farfuriile sparte. Și dacă, din întâmplare, vreo mică neînțelegere, lesne de explicat, dădea naștere vreunei dispute între părinții ei, Barbie se putea baza întotdeauna pe Ken, iubitul ei blond și perfect, care îi ținea companie… chiar și în seră.

Barbie era perfectă, așa că avea viața perfectă, alături de părinții perfecți.

Tata, care m-a părăsit în urmă cu nouă ani, stă în fața mea, murdar și tras la față. Nu ar trebui să fie așa, nu mi-l amintesc așa. Un zâmbet i se întinde pe chip când dă cu ochii de mine și o altă amintire se ivește la suprafață.

Tata, în noaptea în care a plecat… chipul mamei parcă sculptat în piatră. Nici nu plângea. Doar încremenise acolo, așteptându-l să iasă pe ușă. În noaptea aceea mama s-a schimbat; după acest moment nu a mai fost niciodată mama iubitoare de dinainte. A devenit o persoană acră, distantă și nefericită.

Dar a rămas cu mine când el s-a hotărât să dispară.

1

Tessa

— Tată?

Omul din fața mea nu are cum să fie tata, în ciuda acestor ochi căprui cunoscuți, care mă privesc atent.

— Tessie? spune el cu o voce mai răgușită decât mi-o aduc eu aminte de demult.

Hardin se răsucește către mine, cu ochii scăpărând, apoi din nou către tatăl meu.

Tata. Aici, în cartierul acesta rău famat, îmbrăcat cu niște haine murdare.

— Tessie? Tu ești cu adevărat? întreabă el.

Am înghețat. Nu am ce să-i spun acestui bețiv care seamănă atât de bine cu tatăl meu. Hardin îmi pune mâna pe umăr, încercând să obțină de la mine o reacție.

— Tessa…

Fac un pas înspre omul acesta ciudat, iar el îmi zâmbește. Barba îi este împestrițată cu fire cărunte; surâsul lui nu mai este atât de alb și de curat cum mi-l aminteam… cum de a ajuns în halul ăsta? Toate speranțele pe care le aveam, că tata și-ar fi putut schimba viața total, așa cum a făcut Ken, s-au evaporat, iar conștientizarea faptului că acest om este tatăl meu mă doare mai mult decât ar trebui.

— Eu sunt, aud pe cineva spunând și, după o clipă, îmi dau seama că eu am rostit cuvintele acelea.

El vine mai aproape și își înfășoară brațele în jurul meu.

— Nu-mi vine să cred! Uită-te la tine! Am încercat să…

Este întrerupt de Hardin, care-l dă la o parte de lângă mine. Fac un pas înapoi, neștiind exact cum trebuie să mă port.

Străinul — adică tata — se uită pe rând la Hardin și la mine, precaut și neîncrezător. Dar imediat își ia o postură destinsă și păstrează distanța, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare.

— Te caut de luni întregi, spune, ștergându-și fruntea cu mâna și lăsând pe ea o dâră de jeg.

Hardin stă în fața mea, gata să se repeadă.

— Aici am fost, spun eu încet, uitându-mă peste umărul său.

Mă bucur că mă protejează și îmi dau seama că el chiar nu înțelege nimic.

Tata se întoarce către el, îl cercetează cu privirea din cap până-n picioare.

— Oau. Noah s-a schimbat tare mult.

— Nu, el este Hardin, îi zic eu.

Tata se apropie la câțiva centimetri de mine și observ cum Hardin se încordează. De la această distanță, simt mirosul tatei.

Fie băutura din răsuflarea sa, fie vreo urmare a abuzului de alcool l-au făcut să-i confunde pe cei doi; Hardin și Noah sunt complet diferiți și nu pot fi confundați unul cu celălalt. Tata îmi pune un braț pe după umeri și Hardin îmi aruncă o privire, dar eu scutur ușor din cap ca să-l țin la distanță.

— Cine e?

Tata zăbovește cu mâna pe umerii mei un răstimp stânjenitor de lung în vreme ce Hardin stă acolo pur și simplu, arătând de parcă e pe punctul să explodeze — dar îmi dau seama că nu neapărat de furie; nu are nici cea mai vagă idee ce trebuie să spună sau să facă. Nici eu, de altfel.

— Este… Hardin este…

— Iubitul. Sunt iubitul ei, termină el propoziția în locul meu.

Tata face ochii mari când bagă de seamă prezența lui Hardin.

— Mă bucur de cunoștință, Hardin. Eu sunt Richard.

Întinde mâna murdară pentru a-l saluta pe Hardin.

— Îhm… mda, și eu mă bucur.

Hardin este, cu siguranță, foarte… tulburat.

— Ce faceți voi doi pe aici?

Profit de ocazie să mă îndepărtez de tata și să mă așez lângă Hardin, care își revine și mă trage mai aproape de el.

— Hardin și-a făcut un tatuaj, răspund eu automat.

Mintea mea încă nu e capabilă să priceapă cu adevărat ce se petrece.

— Ah… Frumos. Și eu am fost aici.

Amintirile cu tatăl meu bându-și cafeaua înainte de a pleca de acasă la muncă în fiecare dimineață îmi năvălesc în minte. Nu arăta deloc așa, nu vorbea deloc așa și cu siguranță nu obișnuia să se tatueze pe vremea când îl cunoșteam. Când eram fetița lui.

— Da, mi le face prietenul meu, Tom.

Își ridică mâneca hanoracului ca să ne arate un craniu desenat pe antebraț.

Nici măcar nu pare să i se potrivească, dar, pe măsură ce-l cercetez din priviri, încep să cred că poate i se potrivește.

— Oh… — e tot ce sunt în stare să zic.

Totul e atât de ciudat. Acest bărbat este tatăl meu, bărbatul care ne-a părăsit, pe mama și pe mine. Iar acum se află în fața ochilor mei… beat. Și nu știu ce să mai cred.

Într-un fel sunt entuziasmată — puțin și nu vreau să recunosc asta acum. În secret am tot sperat să-l revăd din ziua în care mama mi-a spus că s-a întors în zonă. Știu că e o tâmpenie — o prostie, serios —, dar într-un fel pare că o duce mai bine decât înainte. E beat și probabil nu are locuință, dar mi-a fost dor de el mai mult decât mi-am dat seama și poate că a dus-o greu în ultima vreme. Cine sunt eu să-l judec pe omul ăsta de vreme ce nu știu nimic despre el?

Când mă uit la el și la strada din jurul nostru, e bizar să constat că toate se mișcă pe lângă noi ca de obicei. Aș fi putut jura că timpul s-a oprit atunci când tata s-a poticnit în fața ochilor noștri.

— Unde locuiești? întreb.

Privirea cercetătoare a lui Hardin este ațintită asupra tatălui meu, urmărindu-l de parcă ar fi un animal de pradă primejdios.

— Acum nu prea am o casă.

Își șterge fruntea cu mâneca.

— Ah.

— Lucram la Raymark, dar am fost dat afară, îmi spune el.

Îmi aduc aminte vag că am mai auzit numele Raymark. Cred că e un fel de fabrică. A lucrat oare într-o fabrică?

— Tu ce-ai mai făcut? Cât timp a trecut… cinci ani?

Îl simt pe Hardin încordându-se lângă mine și spun:

— Nu, au trecut nouă.

— Nouă ani? Îmi pare rău, Tessie.

Încurcă ușor cuvintele.

Felul în care îmi spune îmi înmoaie inima; mă alinta așa în vremurile bune. În vremurile în care mă ridica pe umeri și alerga prin curtea noastră mică, în vremurile dinainte ca el să plece. Nu știu cum să gestionez povestea aceasta. Aș vrea să plâng pentru că nu l-am văzut de atâta amar de vreme, aș vrea să râd pentru că mi se pare ironic să-l văd aici și aș vrea să urlu la el pentru că m-a părăsit. Este derutant să-l văd așa. Îmi aduc aminte de el ca de un bețiv, dar era un bețiv furios pe atunci, nu un bețiv zâmbitor, care își arată cu mândrie tatuajele și dă mâna cu iubitul meu. Poate a devenit un om mai bun…

— Cred că e momentul să plecăm, spune Hardin, privindu-l pe tata.

— Chiar îmi pare rău; n-a fost deloc vina mea. Mama ta… știi și tu cum e.

Se apără parcă, fluturând din mâini.

— Te rog, Theresa, oferă-mi o șansă, mă imploră el.

— Tessa…, intervine Hardin, avertizându-mă.

— Lasă-ne o secundă, îi zic tatălui meu.

Îl apuc pe Hardin de braț și îl conduc la câțiva pași distanță.

— Ce mama naibii ai de gând să faci? Sper că nu vrei să… începe el.

— E tatăl meu, Hardin.

— E un nemernic de bețiv care doarme pe străzi, spune el printre dinți, furios.

Îmi dau lacrimile din cauza cuvintelor dure, dar adevărate, ale lui Hardin.

— Nu l-am văzut de nouă ani.

— Exact — pentru că te-a părăsit. E o pierdere de timp, Tessa.

Se uită urât la tata.

— Nu-mi pasă. Vreau să-i ascult povestea.

— E în regulă, presupun. Nu e ca și cum l-ai invita la noi acasă sau ceva de genul ăsta, zice Hardin, scuturând din cap.

— Dacă o să am chef, o să-l invit. Și dacă va dori să vină, este binevenit. E și locuința mea, mă răstesc eu.

Mă uit din nou la tata. Stă acolo, cu hainele lui murdare, privind în pământ. Când a dormit ultima oară într-un pat? Când a mâncat ultima oară? Aceste gânduri îmi fac inima să se strângă.

— Doar nu te gândești serios să-l inviți acasă la noi...!

Hardin își trece degetele prin păr, cu gestul obișnuit care-i trădează frustrarea.

— Nu să locuiască acolo — doar pentru diseară. Am putea face de mâncare, spun eu.

Tata ridică privirea și mă privește în ochi. Mă uit în altă parte, iar el începe să-mi zâmbească.

— De mâncare? Tessa, e un bețivan nenorocit care nu te-a văzut de zece ani… și tu ai de gând să-i faci de mâncare?

Stingherită de ieșirea lui, îl trag de guler mai aproape de mine și îi spun, pe un ton coborât:

— Este tatăl meu, Hardin, și cu mama nu mai am niciun fel de relație.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ai vreo relație cu omul ăsta. Povestea asta nu se va sfârși bine, Tess. Ești prea drăguță, mai ales cu cei care nu merită așa ceva.

— Lucrul acesta este important pentru mine, îi zic, iar privirea i se îmblânzește puțin înainte să-i pot demonstra ironia obiecțiilor sale.

El oftează și se trage supărat de părul ciufulit.

— La naiba, Tessa, povestea asta nu se va sfârși bine.

— Habar n-ai cum se va sfârși, Hardin, șoptesc și mă uit la tata, care-și trece degetele prin barbă.

Știu că Hardin poate are dreptate, dar e de datoria mea să încerc să-l înțeleg pe acest om sau cel puțin să ascult ce are de spus.

Mă întorc spre tata și instinctul de teamă îmi face vocea să tremure puțin.

— Vrei să vii acasă la noi la cină?

— Serios? întreabă el, cu o rază de speranță luminându-i chipul.

— Da.

— Bine! Da, bine! spune el zâmbind și, pentru un scurt moment, îmi apare în fața ochilor omul pe care mi-l amintesc — omul care era înainte să se apuce de băut, adică.

Hardin nu mai spune nimic în timp ce mergem spre mașină. Știu că e furios și înțeleg și de ce. Dar știu de asemenea că tatăl său s-a schimbat în bine — ne conduce colegiul, pentru numele lui Dumnezeu. Oare sunt eu atât de naivă încât să sper la o schimbare asemănătoare și în cazul tatălui meu?

Când ne apropiem de mașină, tata întreabă:

— Oau — asta e a ta? E un Capri, nu-i așa? Un model de la sfârșitul anilor '70.

— Mda.

Hardin se așază la volan.

Pe tata nu-l deranjează răspunsul sec al lui Hardin, iar eu mă bucur. Radioul se aude încet și, imediat ce Hardin pornește motorul, amândoi ne întindem către buton în același timp, sperând ca muzica să alunge această tăcere stânjenitoare.

Tot drumul către apartament mă gândesc cum ar primi mama această veste. Gândul îmi dă fiori și încerc să meditez mai degrabă la plecarea mea iminentă la Seattle.

Nu, e și mai rău; nu știu cum să vorbesc despre asta cu Hardin. Închid ochii și îmi rezem capul de geam. Mâna caldă a lui Hardin o mângâie pe a mea și încep să mă liniștesc.

— Oau, aici locuiți?

Tata rămâne cu gura căscată când parcăm în fața complexului de apartamente.

Hardin îmi aruncă o privire care spune: „Hai că începe", iar eu îi răspund:

— Da, ne-am mutat acum câteva luni.

În lift, privirea pătrunzătoare a lui Hardin îmi arde obrajii și îi zâmbesc scurt, sperând să-l mai înmoi. Pare că merge, dar sentimentul de a intra la noi în casă cu un om străin devine atât de ciudat încât încep să regret că l-am invitat pe tata. Dar acum e prea târziu.

Hardin descuie ușa și intră fără să se mai uite în urmă, ducându-se direct în dormitor fără să scoată un cuvânt.

— Mă întorc imediat, îi zic tatei și îl las singur în hol.

— Te superi dacă îți folosesc toaleta? strigă el după mine.

— Sigur că nu. Este în capătul holului, îi spun, arătând către ușa băii, fără să-l mai privesc.

În cealaltă cameră, Hardin stă așezat pe pat, scoțându-și bocancii. Se uită către ușă și-mi face semn s-o închid.

— Știu că ești supărat pe mine, îi spun eu încet și mă duc către el.

— Sunt.

Îi iau fața în mâinile mele și îmi trec degetele mari peste obrajii săi.

— Nu mai fi.

Închide ochii de plăcere la atingerea mea blândă și simt cum brațele lui îmi cuprind mijlocul.

— O să te rănească. Încerc doar să împiedic lucrul ăsta.

— Nu mă poate răni — ce ar putea să-mi facă? Nu l-am mai văzut de atâta vreme.

— Acum probabil că-și îndeasă lucrurile noastre prin buzunarele lui nenorocite, pufnește Hardin, iar eu încep să chicotesc. Nu e deloc amuzant, Tessa.

Oftez și îi ridic bărbia ca să-l fac să se uite la mine.

— Măcar poți să încerci să te înseninezi și să privești povestea cu mai mult optimism? E suficient de derutant și fără să te văicărești pe aici și să mă stresezi și mai tare.

— Nu mă văicăresc. Încerc să te protejez.

— Nu am nevoie de protecție — este tatăl meu.

— Nu este tatăl tău…

— Te rog?

Îmi trec degetul mare peste buza lui, iar expresia i se îndulcește.

Răspunde în cele din urmă, oftând din nou:

— Bine, atunci hai să luăm cina cu omul ăsta. Probabil că tot ce a mâncat ultima dată n-au fost decât niște resturi dintr-o ladă de gunoi.

Zâmbetul îmi pălește și buzele încep să-mi tremure împotriva voinței mele. Hardin mă observă.

— Îmi cer scuze. Nu mai plânge.

Oftează. Nu s-a mai oprit din oftat de când am dat nas în nas cu tata, lângă salonul de tatuaje. Văd cât e de îngrijorat — chiar dacă în același timp e și plin de furie, ca întotdeauna — și asta face situația să fie și mai ireală.

— Am vorbit foarte serios în legătură cu tot ce am avut de zis, dar o să încerc să nu mă comport ca un dobitoc.

Se ridică în picioare și mă sărută ușor. Când ieșim din dormitor, mormăie:

— Hai să hrănim cerșetorul.

Chestia asta nu mă ajută deloc să mă înveselesc.

Omul din living pare atât de nelalocul lui — așa cum stă și se holbează în jur și la cărțile de pe rafturi.

— O să gătesc eu în seara asta. Te poți uita la televizor, dacă vrei, îi sugerez eu.

— Vrei să te ajut? se oferă el.

— Ăă, bine.

Îi zâmbesc cu jumătate de gură, iar el vine după mine în bucătărie. Hardin rămâne în living, păstrând distanța, exact așa cum mă așteptam să facă.

— Nu-mi vine să cred că ești deja adult și că locuiești în casa ta, îmi spune tata.

Scot o roșie din frigider în timp ce încerc să-mi adun gândurile răvășite.

— Sunt la colegiu, la WCU. La fel ca Hardin, îi răspund, fără să-i pomenesc, din motive lesne de înțeles, de exmatricularea iminentă a lui Hardin.

— Serios? WCU? Oau.

Se așază la masă și observ că s-a spălat pe mâini. Și-a șters și pata de pe frunte și urma de umezeală de pe tricou mă face să cred că a încercat

să curețe o pată care era acolo. Și el are emoții. Faptul că știu acest lucru mă face să mă simt un pic mai bine.

Aproape că-mi vine să-i povestesc despre Seattle și despre noua și incitanta direcție a vieții mele, dar mai întâi trebuie să-i spun lui Hardin. Faptul că tata a reapărut tocmai a adăugat un alt ocol pe harta mea. Chiar nu știu cu câte probleme mă mai pot confrunta înainte ca totul să o ia razna complet.

— Mi-ar fi plăcut să fiu în preajma ta, să văd când s-au întâmplat toate acestea. Am știut dintotdeauna c-o să reușești în viață.

— Și totuși, n-ai fost, îi zic eu tăios.

Mă simt imediat vinovată după ce rostesc aceste cuvinte, dar nu-mi doresc să le iau înapoi.

— Știu, dar acum sunt, și sper să mă revanșez cumva.

Aceste vorbe sunt, de fapt, puțin cam crude, pentru că mă fac să sper că poate nu e atât de rău, în definitiv, că poate are nevoie doar de puțin ajutor ca să nu mai bea.

— Încă… Încă mai bei?

— Da.

Se uită în podea.

— Nu chiar așa de mult. Știu că impresia este alta, dar ultimele luni au fost ceva mai grele… asta-i tot.

Hardin apare în cadrul ușii de la bucătărie și știu că se luptă cu sine să stea potolit. Sper să și poată.

— Am văzut-o pe mama ta de câteva ori.

— Ai văzut-o?

— Mda. N-a vrut să-mi spună unde ești. Arată foarte bine, spune el.

Asta chiar e ciudat, să discut despre mama cu el. Aud în cap vocea ei, reamintindu-mi că acest om ne-a părăsit. Că acest om este motivul pentru care ea este astăzi așa cum este.

— Ce s-a întâmplat… între voi doi?

Așez pieptul de pui în tigaie, ascult uleiul cum sare și pocnește în timp ce aștept un răspuns. Nu vreau să mă întorc cu fața la el și să-l privesc în ochi după ce i-am pus o întrebare atât de directă, dar nu mă pot abține să nu-l chestionez.

— Pur și simplu nu mai eram compatibili; ea voia mereu mai mult decât puteam eu să-i ofer, și știi bine cât de pretențioasă poate fi.

Asta chiar știu, dar felul în care vorbește despre ea, pe un ton atât de relaxat și disprețuitor, nu-mi cade bine deloc.

Așa că mă răsucesc repede și-l întreb:

— De ce n-ai sunat?

— Am sunat — am sunat întotdeauna. Ți-am trimis și cadouri de ziua ta. Nu ți-a spus, nu-i așa?

— Nu.

— Ei bine, e adevărat, așa au stat lucrurile. Așa am făcut. Mi-a fost atât de dor de tine în tot acest timp. Nu-mi vine să cred că ești acum aici, în fața ochilor mei.

Are ochii strălucitori și vocea îi tremură, apoi se ridică și vine către mine. Nu știu cum să reacționez; nici măcar nu-l mai cunosc pe omul acesta, dacă l-am cunoscut vreodată.

Hardin intră în bucătărie și ridică un zid între noi, iar eu îi sunt încă o dată recunoscătoare pentru intervenție. Habar n-am ce trebuie să cred despre tot ce se întâmplă; trebuie să păstrez distanța fizică între mine și acest om.

— Știu că nu mă poți ierta.

Aproape că izbucnește în plâns și simt un gol în stomac.

— Nu e numai asta. Doar că am nevoie de timp înainte să te las să pătrunzi din nou în viața mea. Nici măcar nu te cunosc, îi zic, iar el dă din cap.

— Știu, știu.

Se așază din nou la masă, lăsându-mă să termin de pregătit cina.

2

Hardin

Tatăl nedemn și netrebnic al lui Tess înghite pe nemestecate două farfurii de mâncare fără să-și tragă măcar o dată răsuflarea. Sunt sigur că era mort de foame, pentru că trăiește pe străzi și așa mai departe. Chiar îmi pare rău pentru oamenii care au ghinion sau care trec prin perioade mai grele — problema e că omul ăsta chiar e un bețivan și și-a abandonat copilul, așa că nu mi-e deloc milă de el.

După ce dă lacom pe gât niște apă, zâmbește la iubita mea.

— Ești o bucătăreasă excelentă, Tessie.

Cred că o să țip dacă-i mai zice așa o dată.

— Mulțumesc.

Zâmbește, ca o persoană amabilă ce este. Îmi dau seama că o ademenește cu vorbe frumoase, încercând să compenseze suferința pe care i-a provocat-o când a părăsit-o.

— Vorbesc serios. Poate o să mă înveți și pe mine cândva rețeta asta.

Ca s-o folosești *unde* anume? În bucătăria ta inexistentă?

— Sigur, spune ea și se ridică să-și curețe farfuria, luând-o și pe a mea.

— Acum o să plec. Mulțumesc pentru cină, spune Richard — Dick — și se ridică în picioare.

— Nu, poți… poți să rămâi aici în seara asta, dacă vrei, și te putem duce noi înapoi… *acasă* mâine-dimineață, spune ea încetișor, neștiind exact ce cuvinte să folosească pentru a se potrivi situației.

Dar eu sunt sigur că nu-mi place deloc povestea asta.

— Ar fi grozav, zice Dick, frecându-și mâinile.

Probabil are chef de un păhărel acum, nenorocitul naibii. Tessa zâmbește.

— Minunat. Mă duc să-ți aduc o pernă și niște cearșafuri din dormitor.

Se uită la mine și la tatăl ei pentru un moment și cred că își dă seama ce părere am, pentru că întreabă:

— Voi doi o să fiți în regulă câteva minute, nu-i așa?

Taică-său râde.

— Da, vreau să-l cunosc oricum mai bine și pe el.

Oh, nu, nu vrei.

Tessa se încruntă când îmi vede expresia de pe chip și iese fără tragere de inimă din încăpere, lăsându-ne singuri în bucătărie.

— Carevasăzică, Hardin, unde ai cunoscut-o pe Tessa mea? întreabă el.

Îl aud cum închide ușa și cum așteaptă câteva secunde ca să fie sigur că Tessa nu-l poate auzi.

— Hardin? repetă el.

— Hai să stabilim ceva, mârâi eu și mă aplec peste masă, speriindu-l. Nu e Tessa ta — e a mea. Și știu foarte bine ce pui la cale, așa că să nu crezi nicio secundă că pe mine poți să mă păcălești.

Își ridică timid mâinile.

— Nu pun nimic la cale, eu doar…

— Ce vrei de fapt, bani?

— Poftim? Nu, sigur că nu vreau bani. Vreau să am o relație normală cu fiica mea.

— Ai avut nouă ani la dispoziție să construiești asta, și totuși, te afli acum aici pentru că ai dat nas în nas cu ea într-o parcare nenorocită. N-ai venit tu s-o cauți, latru eu și-mi imaginez cum îl strâng de gât.

— Știu.

Clatină din cap, privind în podea.

— Știu că am făcut multe greșeli, dar am de gând să le repar.

— Ești beat — chiar și acum, stând la mine în bucătărie, ești beat ca naiba. Recunosc un bețiv când îl întâlnesc. Nu am niciun strop de simpatie față de un om care-și părăsește familia și care nu-i în stare să se adune nici măcar nouă ani mai târziu.

— Știu că ai intenții bune și faptul că încerci s-o protejezi pe fiica mea mă face fericit, dar nu voi mai strica lucrurile. Îmi doresc doar s-o cunosc pe ea… și pe tine.

Nu scot o vorbă, încercând să mă calmez.

— Ești mult mai de treabă când e ea prin preajmă, observă el calm.

— Iar tu ești un actor mai prost când nu e ea prin preajmă, ripostez eu.

— Ai toate drepturile să nu mă crezi, dar, de dragul ei, dă-mi o șansă.

— Dacă îi faci rău în vreun fel, ești mort.

Poate că ar trebui să am vreo remușcare pentru că-l ameninț în halul ăsta pe tatăl lui Tess, dar nu simt decât furie și neîncredere față de bețivanul ăsta jalnic. Instinctele mele îmi spun s-o protejez, nu să simpatizez cu străinul ăsta beat.

— N-o să-i fac niciun rău, îmi promite el.

Îmi dau ochii peste cap și iau o gură din paharul meu cu apă.

Gândindu-se că replica lui a rezolvat deja situația, încearcă să glumească:

— Discuția asta — rolurile ar trebui să fie inversate, știi?

Dar nu-l bag în seamă și mă duc în dormitor. Trebuie să plec de acolo înainte ca Tessa să vină și să mă găsească strângându-l pe taică-său de gât.

3

Tessa

Am în mâini o pernă, o pătură și un prosop în clipa în care Hardin se năpustește în dormitor.

— Hei, ce s-a întâmplat? îl întreb, așteptând să explodeze, așteptând să se plângă de faptul că l-am invitat pe tata să rămână fără să mă consult mai întâi cu el.

Hardin se duce în pat și se întinde, apoi mă privește.

— Nimic. Am discutat. Apoi am simțit că am petrecut destul timp de calitate cu oaspetele nostru și m-am hotărât să vin aici.

— Te rog, spune-mi că nu te-ai purtat oribil cu el. Îl cunosc atât de puțin pe tata. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e și mai multă tensiune.

— Mi-am ținut mâinile acasă, spune el și închide ochii.

— Cred c-o să-i duc pătura asta și-o să-i cer scuze pentru purtarea ta, ca întotdeauna, spun eu, iritată.

În living, îl găsesc pe tata stând pe podea, examinându-și găurile din pantaloni. Se uită în sus când mă aude venind.

— Poți să stai pe canapea, îi spun și pun maldărul de lucruri pe brațul acesteia.

— Eu… mă rog, nu voiam să-ți murdăresc canapeaua.

Se înroșește de rușine, iar mie mi se strânge inima.

— Stai liniștit… poți face un duș și sunt sigură că Hardin are niște haine pe care să le poți purta peste noapte.

Nu se uită la mine, dar protestează slab:

— Nu vreau să profit.

— E-n regulă, serios. O să-ți dau niște haine. Du-te și fă un duș. Uite aici și un prosop.

Îmi aruncă un zâmbet trist.

— Mulțumesc. Mă bucur atât de mult că te văd din nou. Mi-a fost atât de dor de tine... și acum, iată-te.

— Îmi pare rău dacă Hardin s-a purtat urât cu tine. Este...

— Protector? termină el propoziția în locul meu.

— Da, cred că da. Uneori poate fi foarte nepoliticos.

— E în regulă. Sunt bărbat, pot să suport. Are doar grijă de tine și nu-l pot învinovăți pentru asta. Nu mă cunoaște. La naiba, nici tu nu mă cunoști. Îmi amintește de cineva pe care l-am cunoscut cândva...

Tata se oprește și zâmbește.

— De cine?

— De mine... Eram exact ca el. Nu aveam nici urmă de respect pentru cine nu merita și călcam peste oricine îmi stătea în cale. Eram țâfnos tot timpul, așa cum e și el. Singura diferență este că el are mai multe tatuaje decât am eu.

Chicotește, iar acest sunet insuflă viață unor amintiri pe care le credeam de multă vreme pierdute.

Îmi place acest sentiment și zâmbesc și eu, până când el se ridică și își ia prosopul.

— O să-ți urmez sfatul cu dușul chiar acum.

Îi spun că o să-i aduc un set de schimburi și că o să i le las la ușa băii.

Când mă întorc în camera noastră, Hardin încă stă în pat, cu ochii închiși și cu genunchii strânși la piept.

— Face un duș. I-am spus că poate purta niște haine de-ale tale.

Se ridică.

— De ce-ai făcut așa ceva?

— Pentru că n-are haine.

Mă apropii de el, vrând să-l liniștesc.

— Sigur, Tessa, du-te și du-i niște haine de-ale mele, spune el aspru. Nu cumva vrei să-i ofer și partea mea de pat?

— Trebuie să te oprești, acum. Este tatăl meu și mi-aș dori să văd unde ne duce întâlnirea aceasta. Doar pentru că tu nu-l poți ierta pe tatăl tău nu înseamnă că trebuie să-mi sabotezi încercările de a construi orice fel de relație cu taică-meu, spun, la fel de tăios.

Hardin mă privește țintă. Ochii lui verzi se îngustează, de bună seamă fiindcă se abține să nu spună cu voce tare cuvintele pline de ură pe care le are în minte la adresa mea.

— Nu e vorba despre asta. Ești prea naivă. De câte ori trebuie să-ți repet? Nu toată lumea îți merită bunătatea, Tessa.

— Numai tu, corect? mă răstesc eu. Tu ești singurul pe care ar trebui să-l iert și în care ar trebui să am încredere la nesfârșit, nu-i așa? Este o prostie și e foarte egoist din partea ta.

Scotocesc prin sertarul de jos după o pereche de pantaloni.

— Și știi ce? Prefer să fiu naivă și să văd binele din oameni decât să mă port ca o nemernică și să presupun mereu că toată lumea are ceva cu mine.

Iau un tricou și niște șosete și mă năpustesc afară din cameră. Când pun maldărul de haine la ușa băii, aud vocea tatălui meu și, în fundal, sunetul apei. Îmi lipesc urechea de ușă și nu mă pot abține să nu zâmbesc la auzul acestui zgomot minunat. Îmi amintesc cum vorbea mama despre obiceiul de a cânta al tatălui meu și cât de enervant i se părea, dar mie mi se pare adorabil.

Aprind din nou televizorul din living și așez telecomanda pe masă ca să-l încurajez să se uite la ce dorește. Oare se uită la televizor de obicei?

Strâng puțin prin bucătărie, lăsând niște resturi pe masă, în caz că i se mai face foame. *Oare când a avut parte ultima dată de o masă adevărată?* mă tot întreb.

În baie apa încă mai curge; cred că se bucură mult de acest duș fierbinte, ceea ce-mi spune că nu a mai făcut o baie de ceva vreme.

Când mă-ntorc în cele din urmă în dormitor, îl găsesc pe Hardin ținând în brațe noua mapă de piele pe care i-am cumpărat-o eu. Trec pe lângă el fără să-i arunc nicio privire, dar el mă apucă de braț, ca să mă oprească în loc.

— Putem vorbi? mă întreabă, trăgându-mă ușor între picioarele sale.

Lasă mapa lângă el.

— Da, te ascult.

— Îmi pare rău că sunt atât de dobitoc, bine? Chiar nu știu ce să cred despre toate astea.

— Care toate? Nu s-a schimbat nimic.

— Ba da, s-a schimbat. Acest om pe care nu-l cunoaștem cu adevărat nici tu, nici eu, se află la mine în casă și vrea să se apropie de tine după toți acești ani. Ceva nu se potrivește, iar primul meu instinct e să mă comport defensiv. Știi asta.

— Înțeleg ce spui tu, dar nu poți să fii atât de plin de ură și să-mi spui asemenea lucruri mie — cum ar fi să-l numești cerșetor. Asta chiar mă rănește.

Îmi deschide palma cu mâna lui, înlănțuindu-și degetele cu ale mele și trăgându-mă mai aproape de el.

— Îmi pare rău, iubito, chiar îmi pare rău.

Duce mâinile noastre reunite la gură, sărutându-mi degetele, iar furia mea se evaporă la atingerea buzelor sale moi.

Ridic întrebător dintr-o sprânceană.

— O să încetezi cu comentariile tale crude?

— Da.

Îmi întoarce mâna, urmând liniile care-mi sunt desenate în palmă.

— Mulțumesc.

Privesc cum degetul său lung mă mângâie de la încheietură până în vârful degetelor.

— Doar să ai grijă, bine? Pentru că eu nu voi ezita să…

— Pare de treabă, totuși, nu-i așa? Vreau să spun că e simpatic, spun eu încet, întrerupându-i pornirea violentă.

Degetele lui Hardin se opresc.

— Nu știu. E destul de cumsecade, presupun.

— Nu era așa de cumsecade când eram mai mică.

Hardin se uită la mine cu o furie gravă în ochi, deși rostește cuvintele pe un ton mai blând.

— Nu vorbi despre perioada aceea când se află atât de aproape de mine, te rog. Fac eforturi mari aici, așa că nu forța lucrurile.

Mă urc la el în poală, iar el se întinde, cu trupul meu lipit de trupul lui.

— Mâine e ziua cea mare, oftează el.

— Mda, șoptesc, bucurându-mă de căldura sa.

Audierea lui Hardin în vederea exmatriculării pentru că l-a bătut pe Zed e programată pentru mâine; nu-i deloc un moment drăguț.

Dintr-odată mă cuprinde un ușor sentiment de panică, când îmi aduc aminte de mesajul pe care mi l-a trimis Zed. Aproape că am uitat de toate când l-am văzut pe tata lângă salonul de tatuaje. Telefonul mi-a vibrat în buzunar în timp ce-i așteptam pe Steph și pe Tristan să se întoarcă, iar Hardin s-a uitat urât la mine în timp ce-l citeam. Din fericire, nu m-a întrebat ce s-a întâmplat.

Trebuie să vorbesc cu tine mâine-dimineață, dacă se poate singură, mi-a scris Zed.

Nu știu ce să fac cu mesajul acesta; nu știu dac-ar trebui să vorbesc cu el, având în vedere că i-a spus lui Tristan că are totuși de gând să depună plângere împotriva lui Hardin. Sper doar să-i fi spus așa ceva doar ca să se dea mare și să-și apere reputația. Nu știu ce m-aș face dacă Hardin ar da de bucluc — bucluc în adevăratul sens al cuvântului. Ar trebui să-i răspund la mesaj, dar nu cred că e cea mai bună idee să mă întâlnesc cu Zed sau să vorbesc cu el de una singură. Hardin are viața deja complicată fără să mai torn și eu gaz pe foc.

— Ești atentă?

Hardin mă înghiontește, iar eu mă smulg din îmbrățișarea lui plăcută.

— Nu, scuze.

— La ce te gândești?

— La tot: la ziua de mâine, la acuzații, la exmatriculare, la Anglia, la Seattle, la tata… Oftez.

— La tot.

— Vii cu mine, totuși? Să aflu dacă am fost exmatriculat?

Are vocea calmă, deși simt că e foarte tensionat.

— Dacă vrei să vin, vin, spun eu.

— Am nevoie de tine.

— Atunci voi fi acolo.

Trebuie să schimb subiectul, așa că zic:

— Tot nu-mi vine să cred că ți-ai făcut acel tatuaj. Lasă-mă să-l mai văd o dată.

Mă dă ușor jos de pe el ca să se poate întoarce.

— Ridică-mi tricoul.

Îi ridic tricoul negru până când îi văd tot spatele gol, după care îi trag bandajul alb care-i acoperă cuvintele proaspăt scrise pe piele.

— Ai puțin sânge pe bandaj, îi spun.

— E normal, zice el, râzând de ignoranța mea.

Îmi trec degetul în jurul zonei înroșite, savurând aceste cuvinte perfecte. Tatuajul pe care și l-a făcut pentru mine este noul meu favorit. Cuvintele acestea perfecte — cuvinte care au atâta însemnătate pentru mine și se pare că și pentru el. Doar că sunt întinate de veștile despre Seattle, pe care am preferat să i le ascund. O să-i spun mâine, imediat după ce aflăm verdictul în privința exmatriculării. Îmi promit de o sută de ori c-o să-i spun; cu cât amân mai mult, cu atât se va supăra mai tare.

— Îți e suficient acest angajament, Tessie?

Mă uit urât la el.

— Nu-mi spune așa.

— Urăsc numele ăsta, zice el și, încă întins pe burtă, își întoarce capul și se uită la mine.

— Și eu la fel, dar nu vreau să-i spun. Oricum, tatuajul îmi este de-ajuns.

— Ești sigură? Pentru că mă pot întoarce să-mi fac și portretul tău dedesubt.

Izbucnește în râs.

— Nu, te rog să nu faci asta!

Scutur din cap, iar el râde și mai tare.

— Ești sigură că e suficient?

Se ridică în fund și își trage tricoul la loc, acoperindu-și trupul.

— Fără căsătorie, adaugă el.

— Asta înseamnă tatuajul? Ți-ai făcut un tatuaj ca alternativă la căsnicie?

Nu știu ce părere să am despre asta.

— Nu, nu chiar. Mi-am făcut tatuajul pentru că așa am avut chef și pentru că nu-mi mai făcusem unul de multă vreme.

— Ce grijuliu.

— E și pentru tine, să-ți arăt că-mi doresc asta.

Îmi ia mâna în mâna lui.

— Nu vreau să pierd niciodată ceea ce avem noi. Am mai suferit această pierdere și nici acum n-am recuperat în totalitate ce am pierdut, dar pot să spun că sunt pe drumul cel bun.

Are mâna caldă și pare atât de firesc să o țină lipită de mâna mea.

— Deci, încă o dată, am folosit aceste cuvinte care aparțin unui bărbat mult mai romantic decât mine ca să mă fac auzit.

Îmi zâmbește cald, dar eu văd teama din spatele acestui surâs.

— Cred că Darcy ar fi oripilat de modul în care te-ai folosit de faimoasele lui cuvinte, îl necăjesc eu.

— Cred că ar bate palma cu mine, se laudă el.

Izbucnesc într-un râs gălăgios.

— Să bată palma? Fitzwilliam Darcy n-ar face niciodată așa ceva.

— Crezi că s-ar simți înjosit? Nu cred. Ar sta aici și-ar bea o bere cu mine. Am găsi imediat un subiect comun: cum ar fi cât de enervante și de încăpățânate sunt femeile din viețile noastre.

— Voi doi sunteți norocoși că ne aveți, fiindcă nimeni altcineva nu v-ar suporta, pe niciunul dintre voi.

— Așa să fie? mă provoacă el și, când zâmbește, îi văd gropițele din obraji.

— Chiar așa.

— Ai dreptate, cred. Dar te-aș schimba cu Elizabeth într-o fracțiune de secundă.

Devin serioasă și ridic din sprânceană, așteptând o explicație.

— Numai pentru că îmi împărtășește părerile despre căsătorie.

— Dar tot s-a măritat, îi aduc eu aminte.

Cu o mișcare pe care nu-i prea stă în fire să o facă, Hardin mă apucă de șolduri și mă împinge înapoi pe pat, astfel încât aterizez cu capul în mormanul de perne decorative pe care el le urăște — amănunt pe care nu uită niciodată să mi-l amintească.

— M-am săturat! N-are decât să vă ia el pe amândouă!

Râsul lui umple încăperea, iar râsul meu răsună la fel de puternic.

Aceste mici scene în care ne ciondănim în privința unor personaje fictive, iar el râde ca un copil, sunt momentele în care tot calvarul prin care am trecut amândoi pare să fi avut un rost. Momente ca acestea mă apără de realitatea dură pe care am trăit-o amândoi în relații și de toate obstacolele care încă se vor ivi în cale.

— Cred c-a ieșit din baie, zice Hardin, coborând vocea.

— Mă duc să-i zic noapte bună.

Mă smulg cu greu din strânsoarea lui Hardin, sărutându-l ușor pe frunte.

În living, îmi dau seama că hainele lui Hardin arată ciudat pe tata, dar cel puțin i se potrivesc mai bine decât mă așteptam.

— Mulțumesc încă o dată pentru haine. O să le las aici dimineață, când plec, îmi spune el.

— E în regulă, poți să le iei cu tine… dacă ai nevoie de ele.

Se așază pe canapea și își pune mâinile în poală.

— Ai făcut deja foarte multe pentru mine, mai multe decât meritam.

— Nu-i nicio problemă, serios.

— Ești mult mai înțelegătoare decât mama ta.

Îmi zâmbește.

— Nu sunt convinsă că înțeleg ceva acum, dar vreau să ajung și acolo.

— Asta-i tot ce-ți cer, puțin timp să-mi cunosc fetița… mă rog, fiica deja adultă.

Îi zâmbesc scurt.

— Mi-ar plăcea.

Știu că mai are până să ajungă acolo și nu-l voi ierta peste noapte. Dar este tatăl meu și n-am energia necesară să-l urăsc. Vreau să cred că se poate schimba; am văzut că așa ceva s-a mai întâmplat. Tatăl lui Hardin, de exemplu, și-a schimbat viața în întregime, chiar dacă Hardin nu poate uita trecutul lor dureros. Și pe Hardin l-am văzut schimbându-se. Și cum nu sunt mulți oameni mai încăpățânați decât el, mă gândesc că există speranță și pentru tata, indiferent cât de rău a ajuns.

— Hardin mă urăște. Aici mi se va înfunda.

Are un umor molipsitor, așa că mă pun pe chicotit.

— Da, ai dreptate.

Mă uit de-a lungul coridorului la iubitul meu care se încruntă, îmbrăcat în hainele sale negre din cap până în picioare, privindu-ne cu ochi bănuitori.

4

Tessa

— Închide-o, mormăie Hardin când sunetul alarmei se aude brusc în dormitorul întunecat.

Bâjbâi cu mâna după telefon și, într-un final, îmi trec degetul cel mare peste ecran, oprind zgomotul enervant. Mă ridic în capul oaselor în pat și-mi simt umerii împovărați, toată greutatea tensiunii care se anunță azi amenințând să mă tragă la fund: decizia universității de a-l exmatricula sau nu pe Hardin, posibilitatea ca Zed să depună plângere împotriva lui și, în cele din urmă, reacția lui Hardin când îi voi spune că am de gând să mă mut la Seattle odată cu Vance Publishing și că aș vrea să vină cu mine, deși e clar că urăște acel oraș.

Nu-mi dau seama care dintre acestea mă sperie mai tare. În clipa în care aprind lumina în baie și mă stropesc cu apă rece pe față, îmi dau seama că acuzațiile împotriva lui Hardin sunt dintre cele mai grave. Dacă Hardin va fi trimis la închisoare, eu chiar n-am idee ce mă fac și nici ce-o să se facă el. Gândul ăsta mă înspăimântă. Îmi amintesc din nou de rugămintea lui Zed de a se întâlni cu mine în cursul dimineții și trec în revistă toate motivele pentru care ar vrea să-mi vorbească, mai ales pentru că ultima oară când l-am văzut susținea că s-a „îndrăgostit" de mine.

Inspir și expir cu gura lipită de prosopul moale atârnat de perete.

Oare ar trebui să-i răspund lui Zed și să văd cel puțin ce are de spus? Poate mi-ar explica de ce i-a spus lui Tristan una și mie alta despre acuzații. Mă simt vinovată că l-am rugat să nu depună plângere, având în vedere mai ales cât de tare l-a bătut, dar îl iubesc pe Hardin, iar Zed avea aceleași intenții pe care și Hardin le-a avut la început — să câștige un pariu. Niciunul dintre ei nu este total nevinovat în povestea asta.

Înainte de a mă gândi prea mult la posibilele consecințe, îi dau un mesaj lui Zed. Încerc doar să-l ajut pe Hardin. Îmi reamintesc asta la nesfârșit după ce i-l trimit, apoi încep să mă coafez și să mă machiez.

Când văd pătura strânsă ordonat pe brațul canapelei, simt un gol în stomac. A plecat? *Eu cum mai dau de el…*

Sunetul discret al ușii de la dulapul din bucătărie mă face să-mi revin. Intru în încăperea întunecată, aprind lumina și-l văd pe tata speriindu-se și scăpând o lingură pe podea, cu un zornăit puternic.

— Scuze, încercam să păstrez liniștea..., spune tata, aplecându-se rapid să recupereze lingura.

— Nu-i nimic. M-am trezit. Puteai să aprinzi lumina.

Îi zâmbesc blând.

— N-am vrut să trezesc pe nimeni. Încercam să-mi pregătesc niște cereale. Sper că e în regulă.

— Sigur că da.

Pornesc cafetiera și mă uit la ceas. În cincisprezece minute trebuie să-l trezesc pe Hardin.

— Ce planuri aveți pentru ziua de azi? întreabă el, cu gura plină de Frosted Flakes, preferatele lui Hardin.

— Păi, am cursuri, iar Hardin are o întâlnire cu cei din conducerea universității.

— Conducerea universității? Asta pare grav…

Mă uit la tata și mă întreb — *Oare să-i spun?* Dar apoi, gândindu-mă că tot trebuie să-ncep de undeva, îi zic:

— S-a luat la bătaie în campus.

— Și îl pun să depună mărturie în fața conducerii? În tinerețea mea, primeai o linie la palmă și asta era tot.

— A distrus bunurile facultății, unele dintre ele scumpe și i-a spart nasul cuiva.

Oftez și îmi pun o lingură de zahăr în cafea. Azi am nevoie de energie suplimentară.

— Frumos. De ce s-au luat la bătaie?

— Din cauza mea, în principal. A fost un conflict care a luat proporții în timp și într-un final pur și simplu a… explodat.

— Ei bine, îmi place de Hardin și mai mult decât îmi plăcea aseară.

Zâmbește. Deși mă bucur că-l simpatizează pe iubitul meu, îmi dau seama că motivul e greșit. Nu vreau ca ei doi să se apropie datorită violenței.

Scutur din cap și sorb din cafea, lăsând lichidul fierbinte să-mi liniștească emoțiile.

— De unde e el?

Tata pare sincer interesat să afle mai multe despre Hardin.

— Din Anglia.

— M-am gândit eu că de acolo vine accentul. Deși uneori nu-l deosebesc de cel australian. Familia lui încă se mai află acolo?

— Mama lui da. Tatăl lui e aici. Este decanul facultății.

Curiozitatea i se citește în ochii căprui.

— Atunci povestea cu exmatricularea este de-a dreptul ironică.

— Foarte.

Oftez.

— Mama ta l-a cunoscut? mă întreabă, apoi mai ia o lingură plină de cereale.

— Da, îl urăște.

Mă încrunt.

— „Ură“ e un cuvânt cam dur.

— Crede-mă, în cazul ăsta nu e suficient de dur.

Durerea pricinuită de distrugerea relației cu mama este mult mai puțin apăsătoare decât la început. Nici măcar nu știu dacă acesta este un lucru bun sau rău.

Tata lasă jos lingura și dă din cap de câteva ori.

— Poate fi cam încăpățânată uneori. Doar își face griji pentru tine.

— Nu e nevoie. Mă descurc.

— Atunci las-o să-și revină. N-ar trebui să fii nevoită să alegi între unul și celălalt.

Îmi surâde.

— Nici bunica ta nu se omora după mine — probabil că se încruntă la mine din mormânt chiar în acest moment.

Totul este atât de ciudat, să stau în bucătărie cu tata, vorbind la cafea și la micul dejun după toți anii aceștia care-au trecut.

— E greu pentru că am fost întotdeauna atât de apropiate… mă rog, cât de apropiată poate fi ea de cineva.

— Și-a dorit întotdeauna să fii exact ca ea. S-a asigurat de acest lucru de când erai foarte mică. Nu e un om rău, Tessie. Îi este doar teamă.

Mă uit la el întrebător.

— De ce anume?

— De tot. Îi e frică să nu piardă controlul. Sunt sigur că s-a speriat când te-a văzut cu Hardin și a început să conștientizeze că nu mai are control asupra ta.

Mă uit fix la ceașca goală din fața mea.

— De-asta ai plecat? Pentru că voia să controleze totul?

Tata oftează încet.

— Nu, am plecat pentru că aveam propriile mele probleme și pentru că nu eram buni unul pentru celălalt. Nu-ți face griji pentru noi.

Chicotește.

— Fă-ți griji pentru tine și pentru scandalagiul ăla de prieten al tău.

Nu-mi pot imagina cum omul din fața mea și mama ar putea purta o conversație. Sunt atât de diferiți. Când mă uit la ceas, îmi dau seama c-a trecut de ora opt.

Mă ridic și pun ceașca în mașina de spălat vase.

— Trebuie să-l trezesc pe Hardin. Ți-am pus hainele la spălat aseară. Mă îmbrac și ți le-aduc.

Mă duc în dormitor și văd că Hardin s-a trezit. Îl privesc cum își trage un tricou negru peste cap și îi spun:

— Poate ar trebui să porți ceva mai oficial la audiere.

— De ce?

— Pentru că se va decide viitorul tău și un tricou negru nu arată că ai fi făcut vreun efort în acest sens. Te poți schimba imediat după aceea, dar părerea mea este c-ar trebui să ai o ținută mai serioasă.

— Să-mi baaaaag!

Lungește cuvintele și-și dă capul pe spate, exasperat.

Trec pe lângă el și mă opresc în fața dulapului, de unde îi scot cămașa neagă și pantalonii de costum.

— Fără pantaloni de costum — nu, pentru numele lui Dumnezeu.

Îi întind pantalonii.

— Doar pentru scurt timp.

Ține în mână pantalonii de parc-ar fi niște deșeuri nucleare sau vreun obiect de proveniență extraterestră.

— Dacă port rahatul ăsta și tot mă dau afară, jur că dau foc campusului, să ardă din temelii.

— Ești jalnic.

Îmi dau ochii peste cap, dar el nu pare deloc amuzat când își trage pantalonii pe el.

— Apartamentul nostru încă funcționează în regim de adăpost pentru vagabonzi?

Las umerașul cu cămașa pe pat și mă îndrept către ușă. El își trece înnebunit degetele prin păr.

— La naiba, Tess, îmi cer scuze. Am emoții și nici măcar nu pot să ți-o trag ca să mă calmez pentru că taică-tău este în continuare pe canapea.

Cuvintele lui vulgare îmi trezesc hormonii, dar are dreptate: tatăl meu, aflat în cealaltă cameră, reprezintă un mare obstacol. Mă duc către Hardin, care se chinuie să se-ncheie la nasturii de sus ai cămășii, și-i dau ușor mâinile la o parte.

— Lasă-mă pe mine, îi spun.

Privirea i se înmoaie, dar îmi dau seama că începe să intre în panică. Urăsc să-l văd în halul ăsta; este neobișnuit. E atât de controlat tot timpul și nu-i pasă prea mult de nimic — în afară de mine, și chiar și atunci se pricepe destul de bine să-și ascundă sentimentele.

— Totul va fi bine, iubitule. Ne descurcăm noi.

— Iubitule?

Zâmbește și se înroșește în obraji.

— Da… iubitule.

Îi aranjez gulerul cămășii, iar el se apleacă să mă sărute pe vârful nasului.

— Ai dreptate, dacă iese cum e mai rău plecăm în Anglia.

Mă fac că nu aud ce-a spus și mă întorc la dulap ca să-mi aleg și mie hainele.

— Crezi că mă vor lăsa să te însoțesc înăuntru? îl întreb, neștiind cu ce să mă îmbrac.

— Ți-ai dori asta?

— Dacă am voie.

Înșfac noua rochie violet pe care intenționam s-o port mâine la serviciu. Mă dezbrac și o pun pe mine cât de iute pot. Mă încalț cu niște pantofi negri cu toc și ies din dressing ținându-mă cu mâinile de partea din față a rochiei.

— Poți să mă ajuți? îl întreb pe Hardin, întorcându-mă cu spatele la el.

— Mă torturezi cu bună știință.

Mă mângâie cu vârfurile degetelor pe umerii goi și pe spate, iar pielea mi se înfioară.

— Îmi cer scuze.

Am gura uscată.

Îmi trage încet fermoarul, iar eu mă cutremur când buzele lui se lipesc de pielea mea sensibilă de pe ceafă.

— Trebuie să mergem, îi zic, iar el geme, strângându-mă de șolduri.

— O să-l sun pe tata de pe drum. Vrei să-l lăsăm pe… tatăl tău undeva?

— Îl întreb acum. Poți să-mi iei tu geanta? spun, iar el dă din cap.

— Tess? mă strigă Hardin când sunt lângă ușă. Îmi place rochia asta. Și de tine îmi place. Mă rog, pe tine te iubesc, desigur… și îmi place rochia ta, bate el câmpii. Te iubesc și pe tine, și țoalele tale elegante.

Fac o reverență și mă învârt ca să mă admire în toată splendoarea. Oricât de tare urăsc faptul că Hardin are emoții, recunosc că-mi și place puțin, pentru că așa-mi aduc aminte că nu e nici el chiar așa de șmecher, la urma urmelor.

În living, tata a adormit din nou pe canapea. Nu știu dac-ar trebui să-l trezesc sau să-l las pur și simplu aici să se odihnească până când ne întoarcem noi din campus.

— Lasă-l să doarmă, spune Hardin, simțindu-mi nehotărârea când se apropie de mine.

Îi scriu repede un bilețel explicându-i că ne vom întoarce și-i las și numerele noastre de telefon. Mă îndoiesc că are telefon mobil, dar i le las, pentru orice eventualitate.

Drumul către campus este scurt, prea scurt, iar Hardin arată de parcă vrea să țipe sau să dea cu pumnul. Când ajungem, cercetează din priviri parcarea, căutând mașina lui Ken.

— Mi-a zis să ne întâlnim aici, spune Hardin, verificându-și ecranul telefonului pentru a cincea oară în decurs de cinci minute.

— Iată-l.

Arăt către mașina argintie care își face apariția în parcare.

— În sfârșit. De ce mama naibii i-a luat atâta?

— Fii drăguț cu el, pentru tine o face. Te rog, poartă-te frumos cu el, îl implor eu, iar el oftează frustrat, dar pare a fi de acord cu mine.

Ken i-a adus cu el și pe soția lui, Karen, și pe fratele vitreg al lui Hardin, Landon, lucru care îl surprinde pe Hardin, iar pe mine mă face să zâmbesc. Îi iubesc foarte mult pentru că-l sprijină, chiar și atunci când el se comportă ca și cum n-ar avea nevoie de ajutorul lor.

— Nu aveai ceva mai bun de făcut? îi zice Hardin lui Landon, când se apropie de noi.

— Dar tu? ripostează Landon, ceea ce îl face pe Hardin să râdă.

Ascultându-le schimbul de replici, Karen zâmbește cu degajare — are o atitudine complet opusă de cea cu care a coborât din mașina lui Ken.

În timp ce ne îndreptăm către clădirea administrativă, Ken zice:

— Sper că nu va dura mult. Am sunat pe toată lumea ca să trag cât mai multe sfori cu putință — sper deci că va ieși bine.

Se oprește puțin și se întoarce către Hardin.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc acolo — serios.

Îl măsoară din ochi pe fiul său, așteptând să primească acordul lui.

— Bine, da, zice Hardin fără să protesteze.

Ken dă din cap și deschide ușile mari de lemn, conducându-ne pe toți înăuntru. Adresându-mi-se peste umăr, Ken spune plin de autoritate:

— Tessa, îmi pare rău, dar tu nu poți veni cu noi înăuntru. Nu vreau să forțez nota, dar ne poți aștepta afară.

Se întoarce către mine și îmi zâmbește empatic. Dar Hardin intră imediat în panică.

— Cum adică, nu poate intra? Am nevoie de ea acolo!

— Știu că ai. Îmi pare rău, dar numai familia are voie înăuntru, îi explică tatăl său deschizându-ne drumul pe coridor. Numai dacă ar fi martor, dar atunci ar fi un conflict uriaș de interese.

Ken se oprește în fața unei săli de conferințe și ne spune:

— Nu e ca și cum n-aș fi implicat în vreun conflict de interese, fiind decanul universității. Dar tu ești fiul meu, și un singur conflict îmi este suficient, bine?

Mă întorc către Hardin.

— Are dreptate, va fi mai bine așa. E în regulă, îl asigur eu.

Îmi dă drumul la mână și face un semn din cap, uitându-se urât la tatăl său, care oftează și zice:

— Hardin, te rog, străduiește-te să…

Hardin ridică o mână.

— Așa o să fac, zice el și mă sărută pe frunte.

Cei patru se pregătesc să intre în încăpere, iar eu vreau să-l rog pe Landon să aștepte cu mine, dar știu că Hardin are nevoie de el acolo, chiar dacă recunoaște sau nu. Mă simt atât de inutilă stând aici afară, în vreme ce un grup de oameni bățoși, îmbrăcați la costum, decid viitorul lui Hardin. Mă rog, poate ar exista un fel în care aș putea să-l ajut…

Îmi scot telefonul și îi dau un mesaj lui Zed. **Sunt în clădirea administrativă, poți veni aici?**

Mă holbez la ecran, așteptând un răspuns, iar telefonul mi se luminează un minut mai târziu: **Da, sunt pe drum.**

Sunt afară, îi spun.

Cu o ultimă privire aruncată către ușă, mă duc afară. E frig, prea frig ca să aștept aici într-o rochiță până deasupra genunchilor, dar nu prea am de ales.

Aștept o vreme și, exact când mă pregătesc să mă duc înapoi înăuntru, apare în parcare și vechea camionetă a lui Zed. Iese din mașină, purtând un hanorac negru și jeanși închiși la culoare. Vânătaia urâtă de pe fața lui mă șochează, în ciuda faptului că l-am văzut chiar ieri. Își vâră mâinile în buzunarul din față al hanoracului.

— Hei.

— Hei. Mulțumesc că ai venit.

— A fost ideea mea, îți aduci aminte?

Zâmbește, iar eu mă simt mai puțin stânjenită. Îi zâmbesc și eu.

— Da, cred că ai dreptate.

— Vreau să vorbesc cu tine despre ce mi-ai spus la spital, zice el și exact despre asta plănuiam și eu să discut cu el.

— Și eu la fel.

— Tu prima.

— Steph a zis că i-ai spus lui Tristan că depui plângere împotriva lui Hardin.

Încerc să nu-l privesc în ochii lui injectați.

— Așa am făcut.

— Dar mie mi-ai spus că nu vei depune plângere. De ce m-ai mințit?

Sunt sigură că din vocea mea tremurată răzbate durerea.

— Nu te-am mințit. Când ți-am spus vorbeam serios.

Mă apropii mai mult de el.

— Și de ce te-ai răzgândit?

Ridică din umeri.

— Din mai multe motive. M-am gândit la toate mizeriile pe care mi le-a făcut și pe care ți le-a făcut și ție. Nu merită să scape ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Arată către propria lui față.

— Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu prea știu ce ar trebui să-i spun lui Zed în acest moment. Are tot dreptul să fie supărat pe Hardin, dar mi-aș dori să nu-l dea în judecată.

— Are deja probleme cu toată conducerea universității, îi zic, sperând să-l fac să se răzgândească.

— Nu va avea nicio problemă. Steph mi-a spus că tatăl său este ditamai decanul, spune el, batjocoritor.

La naiba, Steph — de ce i-ai spus așa ceva? Dau din cap ca să-i arăt că am înțeles ce mi-a spus.

— Asta nu înseamnă că nu va avea probleme.

Dar vorbele mele nu fac altceva decât să-l scoată din sărite.

— Tessa, de ce te grăbești mereu să-l aperi? Indiferent ce face, tu te duci să porți luptele în locul lui!

— Nu-i adevărat, mint eu.

— Ba-i adevărat!

Își ridică mâinile, nevenindu-i parcă să creadă.

— *Știi bine* că-i adevărat! Mi-ai spus că te-ai gândit să-l părăsești așa cum ți-am zis eu, dar apoi te văd cu el, câteva zile mai târziu, la un salon de tatuaje. N-are niciun sens.

— Știu că nu înțelegi, dar îl iubesc.

— Dacă îl iubești atât de mult, de ce fugi tocmai la Seattle?

Cuvintele lui mă întărâtă. Tac câteva clipe, iar apoi spun:

— Nu fug la Seattle. Mă duc pentru că acolo s-a ivit o ocazie mai bună.

— El nu vine cu tine. Gașca noastră de prieteni discută, știi asta?

Poftim?

— Așa avea de gând, mint eu.

Dar îmi dau seama că Zed nu mă crede.

Provocându-mă din priviri, se uită într-o parte, apoi își ridică ochii țintă la mine.

— Dacă ești în stare să-mi spui că nu simți nimic pentru mine renunț la acuzații.

Exact în acel moment, aerul pare să se răcească brusc și vântul devine mai puternic.

— Poftim?

— Ai auzit ce am spus. Spune-mi să te las în pace și să nu-ți mai vorbesc niciodată și-o să mă țin de cuvânt.

Rugămintea lui îmi amintește de ceva ce mi-a spus Hardin în urmă cu multă vreme.

— Dar nu vreau așa ceva. Nu am de gând să nu-ți mai vorbesc niciodată, recunosc eu.

— Atunci ce vrei? mă întreabă el, cu vocea plină de tristețe și de furie. Pentru că și tu pari la fel de derutată ca mine! Îmi tot trimiți mesaje și te întâlnești cu mine, mă săruți, dormi cu mine în pat. Mereu vii la mine când te rănește! Ce anume vrei de la mine?

Credeam că mi-am făcut cunoscute intențiile încă de la spital.

— Nu știu ce anume vreau de la tine, dar pe el îl iubesc și asta nu se va schimba niciodată. Îmi pare rău că ți-am trimis semnale amestecate, dar eu…

— Spune-mi de ce pleci la Seattle peste o săptămână și încă nu l-ai anunțat! țipă el, fluturând din mâini.

— Nu știu… Îl voi anunța când voi avea ocazia.

— Nu-i vei spune pentru că știi că te va părăsi, se răstește Zed, uitându-se peste mine.

— El… mă rog…

Nu prea știu ce să mai spun — pentru că mi-e teamă că Zed are dreptate.

— Păi, știi ceva, Tessa? Poți să-mi mulțumești mai târziu.

— Pentru ce?

Văd cum zâmbește malițios.

Zed ridică brațele, gesticulând în spatele meu, și atunci mă străbate un fior.

— Pentru că i-am zis eu în locul tău.

Știu că atunci când mă voi răsuci, îl voi găsi pe Hardin acolo. Pot să jur că-i aud răsuflarea întretăiată care acoperă vântul tăios al iernii.

5

Hardin

Când am ieșit, vântul s-a dezlănțuit în jurul meu, purtând până la mine sunetul unei voci pe care nu mă așteptam s-o aud chiar acum. Tocmai fusesem nevoit să îndur o grămadă de oameni care avuseseră de spus multe lucruri rele despre mine și fusesem obligat să-mi țin gura închisă. Și după aceea tot ce doream era să aud vocea iubitei mele, a îngerului meu.

Și i-am auzit vocea. Dar am auzit-o și pe a lui. Iau colțul și, într-adevăr, dau cu ochii de el. De amândoi. De Tessa și de Zed.

Primele mele gânduri au fost: *De ce naiba a venit el aici? De ce naiba a ieșit Tessa să discute cu el? Ce n-a înțeles când i-am spus „să stea departe de el“?*

Când nenorocitul a ridicat vocea la ea, am început să mă îndrept către ei: nimeni nu țipă așa la ea. Dar când el a vorbit despre Seattle… M-am oprit brusc. Tessa plănuiește să plece la Seattle? Iar Zed știa, în timp ce eu nu?

Așa ceva nu e adevărat, nu are cum să fie adevărat. N-ar plănui niciodată să plece fără să-mi spună…

Zed își bate joc de mine cu ochii lui demenți și cu zâmbetul lui de mâncător de rahat în timp ce încerc să-mi adun gândurile răvășite. Când Tessa se răsucește către mine, mișcările ei sunt dureros de lente. Ochii ei albastru-cenușii sunt larg deschiși și i se umplu de uimire când mă vede.

— Hardin…

Mai degrabă îi citesc pe buze, pentru că vocea i se pierde în vânt.

Habar n-am ce să zic și rămân acolo, tot închizând și deschizând gura — într-o mișcare fără sfârșit, până când, într-un final, sunt capabil să spun ceva.

— Deci ăsta era planul tău? reușesc eu să spun.

Ea își dă la o parte părul de pe chip, se-ncruntă și-și încrucișează mâinile la piept.

— Nu! Nu e așa, Hardin, eu…

— Voi doi sunteți niște mari șmecheri, nu-i așa? Tu…

Arăt către ticălos.

— Ți-ai făcut planuri și ai complotat pe la spatele meu și ai încercat să te dai la iubita mea, de câte ori ai avut ocazia. Indiferent ce fac, indiferent de faptul că îți sparg fața de nenumărate ori, tu tot vii înapoi târându-te ca un nenorocit de gândac.

Surprinzător, îndrăznește să vorbească.

— Ea…

— Iar tu…

Arăt către fata blondă care îmi are soarta sub tocul subțire al pantofului ei negru.

— Tu — tu te tot joci cu mintea mea, prefăcându-te că îți pasă de mine, când de fapt ai plănuit în tot acest timp să mă părăsești! Știi bine că eu nu merg la Seattle, cu toate acestea ai plănuit să fugi acolo — fără să-mi spui!

Ea mă imploră cu ochii înlăcrimați.

— De aceea nu ți-am spus încă, Hardin, pentru că…

— Taci dracului din gură, îi zic, iar ea își duce mâna la piept, de parcă vorbele mele îi provoacă durere.

Poate că exact asta fac. Poate că așa vreau, să simtă și ea ce simt eu. Cum mă poate umili în halul ăsta — în fața lui Zed, a tuturor?

— De ce-a venit ăsta aici? o întreb.

Rânjetul lui încrezut dispare în clipa în care ea se întoarce spre el, apoi din nou către mine.

— Eu l-am rugat să ne întâlnim aici.

Mă clatin pe picioare, mimând uluiala — așa mi se pare. Sau poate e chiar uluială autentică — nici nu-mi mai dau seama ce sentimente nutresc, pentru că mă iau toate prin surprindere.

— Aha, foarte bine! Voi doi trăiți cu siguranță ceva special.

— Voiam doar să vorbesc cu el despre plângere. Încercam să *te ajut*, Hardin. Te rog, ascultă-mă.

Vine spre mine, dându-și din nou părul la o parte de pe față.

Scutur din cap.

— Pe naiba! Am auzit toată discuția. Dacă nu-l vrei, spune-i asta chiar acum, în fața mea.

Ochii ei plini de lacrimi mă imploră în tăcere să renunț și să n-o oblig să-l umilească în fața mea, dar nu mă mișcă deloc.

— Acum, sau am terminat-o cu tine.

Propriile-mi vorbe îmi ard limba de parcă sunt acid sulfuric.

— Nu te vreau, Zed, spune ea, uitându-se la mine.

Cuvintele ei sunt grăbite, pline de panică și știu că o doare să le rostească.

— Deloc? o întreb, imitând rânjetul lui Zed de mai devreme.

— Deloc.

Ea se încruntă, iar el își trece mâinile prin păr.

— Nu vrei să-l mai vezi niciodată, îi ordon eu ce să spună. Întoarce-te și spune-i asta.

Dar Zed se aude vorbind.

— Hardin, oprește-te. Las-o baltă. Am înțeles mesajul. Nu trebuie să intri în jocul lui bolnav, Tessa. Am înțeles, zice el.

Arată jalnic, ca un copil trist.

— Tessa… încep eu, dar când Tess își ridică privirea către mine, ceea ce văd în ochii ei aproape că mă doboară.

Dezgust — este total dezgustată de mine.

Face un pas către mine.

— Nu, Hardin, nu o voi face. Nu pentru că aș vrea să fiu cu el — pentru că nu vreau asta. Te iubesc pe tine — numai pe tine —, dar tu faci asta numai pentru a demonstra ceva, iar lucrul ăsta e urât și crud și nu te va ajuta cu nimic.

Tess își mușcă buzele, încercând să nu plângă.

Ce mama dracului fac eu aici?

Cu patimă în ochi, îmi spune:

— Mă duc acasă. Când vrei să vorbim despre Seattle, știi unde mă găsești.

Și cu asta, se întoarce și pleacă.

— N-ai cum să ajungi acasă! strig.

Zed ridică un braț înspre ea.

— O duc eu, zice el.

Simt că mă sufoc.

— Dacă n-aș fi fost deja în rahat până-n gât din cauza ta, te-aș ucide acum, pe loc. Nu m-aș mulțumi să-ți rup un singur os, te-aș lovi cu țeasta de asfalt până ți-aș face-o praf și m-aș uita la tine cum sângerezi până mori…

— Încetează! țipă Tessa, întorcându-se și acoperindu-și urechile.

— Tessa, dacă... spune Zed încet.

— Zed, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, dar chiar trebuie să te oprești.

Încearcă să spună toate acestea pe un ton grav, dar eșuează lamentabil. Cu un ultim oftat, se răsucește pe călcâie și se îndepărtează. Eu mă duc către mașină și exact când ajung acolo, apar și tata cu Landon — desigur. Aud tocurile lui Tess în spatele meu.

— Noi plecăm, le spun eu înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva.

— Te sun curând, îi spune ea lui Landon.

— Mai vii miercuri, da? o întreabă el.

Ea îi zâmbește, un surâs fals care maschează panica din privirea ei.

— Da, desigur.

Landon se uită urât la mine, observând fără îndoială tensiunea dintre noi. *Oare el știe despre planul lui Tess? Probabil — probabil a și ajutat-o să și-l construiască.*

Mă urc în mașină și nici măcar nu încerc să-mi ascund nerăbdarea.

— Te sun, îi spune ea din nou lui Landon și îi face cu mâna tatălui meu înainte de a urca în mașină.

Opresc muzica de îndată ce își pune centura de siguranță.

— Haide, dă-i bătaie, spune ea, fără strop de emoție în voce.

— Poftim?

— Haide, țipă la mine. Știu că asta ai de gând să faci.

Rămân mut de uimire în fața presupunerii ei. Desigur, plănuisem să țip la ea, dar felul în care mi-a aruncat asta în față m-a descumpănit.

Dar sigur că se aştepta la aşa ceva — aşa se întâmplă întotdeauna. Aşa fac eu…

— Deci?

Are buzele strânse într-o expresie hotărâtă.

— N-am de gând să ţip la tine.

Se uită urât la mine înainte de a-şi aţinti privirea într-un punct de dincolo de fereastră.

— Nu ştiu ce să fac în afară de a ţipa la tine… asta e problema.

Oftez înfrânt, cu fruntea sprijinită de volan.

— N-am plănuit asta pe la spatele tău, Hardin, nu la modul intenţionat.

— Mie aşa mi se pare.

— Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. Te iubesc. O să înţelegi când o să trecem de cumpăna asta.

Cuvintele ei se lovesc de mine şi mă cuprinde furia.

— *Înţeleg* că te muţi — în curând. Nici nu ştiu când — în condiţiile în care noi locuim *împreună*, Tessa. Împărţim patul, iar tu pur şi simplu mă părăseşti? Am ştiut dintotdeauna că o vei face.

Aud pocnetul centurii ei de siguranţă şi simt cum mă împinge pe spate. În câteva secunde ajunge la mine în poală, cu coapsele goale deasupra mea, cu mâinile ei reci în jurul gâtului meu, cu faţa udă de lacrimi îngropată în pieptul meu.

— Dă-te jos de pe mine, îi zic, încercând să-i desfac braţele care mă înlănţuiesc.

— De ce presupui întotdeauna că te voi părăsi? spune ea, strângându-mă şi mai tare.

— Pentru că aşa o să faci.

— Nu plec la Seattle ca să te părăsesc, plec pentru mine şi pentru cariera mea. Am vrut dintotdeauna să ajung acolo şi asta este o ocazie profesională incredibilă. L-am rugat pe domnul Vance să mă ia acolo în timp ce noi doi încercam să ne dăm seama încotro merge relaţia noastră şi am intenţionat să-ţi spun de mai multe ori, dar fie mă întrerupeai, fie nu aveai chef să vorbeşti despre nimic serios.

Nu mă pot gândi decât că-și va face bagajele și mă va părăsi, nelăsând altceva în urma ei decât o scrisorică tâmpită pe masă.

— Să nu-ndrăznești să dai vina pe mine.

Vocea mea nu pare atât de hotărâtă pe cât mi-aș fi dorit.

— Nu dau vina pe tine, dar știam că nu mă vei susține. Știi bine cât de important e lucrul acesta pentru mine.

— Și atunci ce ai de gând să faci? Dacă pleci, nu pot fi cu tine. Te iubesc, Tessa, dar eu nu merg la Seattle.

— De ce? Nici măcar nu știi dacă ți-ar plăcea sau nu. Am putea încerca măcar și, dacă nu-ți place, ne-am putea muta în Anglia… poate, spune ea pufnind scurt.

— Nici tu nu știi dacă o să-ți placă la Seattle.

Mă uit la ea cu o privire pierdută.

— Îmi pare rău, dar va trebui să alegi: pe mine sau Seattle.

Mă privește o clipă, apoi se mută înapoi pe scaunul pasagerului fără să mai scoată o vorbă.

— Nu trebuie să te decizi chiar acum, dar timpul se scurge.

Pornesc motorul și ies din locul strâmt de parcare.

— Nu-mi vine să cred că mă pui să aleg.

Nici măcar nu se uită la mine.

— Știai bine ce părere am eu despre Seattle. Ai mare noroc că mi-am păstrat calmul când te-am găsit acolo cu el.

— Am „mare noroc"? spune ea în zeflemea.

— Ziua asta e de rahat oricum. Haide să nu ne mai certăm. Am nevoie să-mi dai un răspuns până vineri. Asta, desigur, dacă nu vei fi deja plecată până atunci.

Această idee mă face să mă cutremur.

Știu că mă va alege pe mine — trebuie să mă aleagă. Putem pleca în Anglia și putem scăpa de toate mizeriile astea. N-a scos niciun cuvânt despre faptul că a lipsit de la cursuri azi, ceea ce mă bucură, pentru că ar mai fi o ceartă pe care n-am chef s-o port.

— Ești atât de egoist, mă acuză ea.

Nu o contrazic, pentru că știu că are dreptate. Totuși spun:

— Mă rog, unii ar fi de părere că la fel de egoist este să nu-i mărturisești cuiva că intenționezi să-l părăsești. Unde vei locui? Ți-ai găsit deja o casă?

— Nu, voiam să-mi caut mâine. Vezi că miercuri plecăm în excursie cu familia ta.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama despre cine vorbește.

— Plecăm?

— Ai spus că vrei să mergi…

— Încă nu-mi revin după vestea cu Seattle, Tessa. Știu că sunt un dobitoc, dar povestea asta este foarte încurcată. Și să nu uităm nici că l-ai sunat pe Zed, zic, plusând.

Tessa nu mai spune nimic, în timp ce eu conduc mai departe. Trebuie să mă uit la ea de mai multe ori ca să mă asigur că este încă trează.

— Acum nu mai vrei să vorbești cu mine? o întreb când ne apropiem de parcarea din fața apartamentului nostru… apartamentului meu.

— Nu știu ce să mai spun.

Are un glas stins, înfrânt.

Parchez și atunci îmi dau seama. *Rahat*.

— Tatăl tău e încă aici, nu-i așa?

— Nu știu unde altundeva s-ar putea duce…, zice ea fără să-mi arunce nicio privire.

Ieșim din mașină, iar eu zic:

— Bine, când ajungem sus, o să-l întreb unde vrea să-l las cu mașina.

— Nu, o să-l duc eu, murmură ea.

Chiar dacă iubita mea merge umăr la umăr cu mine, pare că se află la zeci de kilometri distanță.

6

Tessa

Sunt prea dezamăgită de Hardin ca să mă cert, iar el e prea supărat pe mine ca să poată vorbi fără să țipe. De fapt, a primit vestea mai bine decât credeam că o va face, dar cum a putut să mă pună să aleg? Știe cât înseamnă Seattle pentru mine și, pe de altă parte, n-are nicio problemă cu faptul că eu am renunțat la anumite lucruri de dragul lui — asta mă doare cel mai mult. El spune întotdeauna că nu poate sta departe de mine, că nu poate trăi fără mine, cu toate acestea îmi dă ultimatumuri, ceea ce nu este cinstit.

— Dacă a plecat cu vreunul dintre lucrurile noastre…, începe să spună Hardin când ajungem la ușă.

— Destul.

Sper să-mi simtă oboseala din glas, ca să nu mai forțeze nota.

— Ziceam și eu.

Bag cheia în broască și-o răsucesc, luând pentru o clipă în considerare și posibilitatea pe care a pomenit-o Hardin. Nu-l cunosc deloc pe omul acesta, e adevărat.

Orice tendință de paranoia pe care aș putea să o am dispare când intrăm în casă. Tata e prăbușit peste brațul canapelei. Are gura larg deschisă și sforăie profund. Fără niciun alt cuvânt, Hardin intră în dormitor și eu merg în bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă și ca să mă gândesc ce trebuie să fac mai departe. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă cert cu Hardin, dar sunt sătulă până peste cap de faptul că se gândește numai la el însuși. Știu că s-a schimbat atât de mult, că se străduiește din răsputeri, dar eu i-am acordat șansă după șansă, lucru care a dus la un șir nesfârșit de despărțiri și de împăcări care ar face-o

pe Catherine Earnshaw să se crispeze toată. Nu știu cât timp o să-mi mai pot ține capul la suprafață ca să lupt cu această relație furtunoasă. De câte ori mi se pare că am învățat s-o controlez, mă trezesc trasă în adâncuri de un nou conflict cu Hardin.

După câteva momente, mă ridic și mă uit la tata: încă sforăie într-un fel care mi se pare amuzant, dacă n-aș fi atât de îngrijorată. Încercând să mă hotărăsc încotro s-o iau, mă duc în dormitor. Hardin este întins pe spate, cu brațele vârâte sub cap și uitându-se în tavan. Sunt cât pe ce să încep discuția, dar el rupe tăcerea înaintea mea.

— Am fost exmatriculat. În caz că te interesează.

Mă întorc repede către el și inima îmi bate foarte tare.

— Poftim?

— Mda. Exact așa.

Ridică din umeri.

— Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să te întreb mai devreme.

Eram convinsă că, într-un fel sau altul, Ken a reușit să-și scoată fiul din bucluc. Sunt devastată.

— E în regulă. De altfel, erai ocupată cu Zed și cu planurile pentru Seattle, mai ții minte?

Mă așez pe marginea patului, cât pot de departe de el, și încerc să mă abțin. În zadar însă.

— Voiam să văd ce-are de gând cu plângerea împotriva ta. Spunea că...

Hardin mă întrerupe, cu o expresie zeflemitoare.

— L-am auzit. Eram acolo, nu mai știi?

— Hardin, m-am săturat de purtarea ta. Știu că ești supărat, dar nu mai fi atât de nesimțit.

Îi vorbesc încet, sperând ca mesajul meu să ajungă la el. Rămâne încremenit preț de o clipă, dar își revine repede.

— Poftim?

Încerc să-mi păstrez o expresie cât se poate de neutră și de serioasă.

— M-ai auzit: nu-mi mai vorbi în halul ăsta.

— Îmi cer scuze — sunt dat afară din școală, apoi te găsesc cu el, apoi aflu că pleci la Seattle. Aș spune că am dreptul să fiu un pic furios.

— Da, ai dreptul, dar nu ai dreptul să fii nesimțit. Speram că putem discuta despre asta și că putem să o scoatem la capăt ca niște oameni mari… măcar o dată.

— Ce vrea să însemne asta?

Se ridică în capul oaselor, dar eu încă stau departe de el.

— Înseamnă că, după șase luni de du-te-vino, mă gândeam că ne-am putea rezolva problema fără ca unul dintre noi să plece sau să distrugă lucruri.

— Șase luni?

Îi cade fața.

— Da, șase luni.

Îi evit privirea, stânjenită.

— Mă rog, de când ne-am cunoscut.

— Nu mi-am dat seama c-a trecut atât de mult.

— Ei, uite că a trecut.

Mie mi se pare c-a trecut o viață de om.

— Nu mi s-a părut așa de mult…

— E vreo problemă pentru tine? Ne vedem de prea multă vreme?

Îl privesc, în cele din urmă, în ochii lui verzi.

— Nu, Tessa, e doar ciudat când mă gândesc la asta, cred. N-am mai avut niciodată o relație serioasă, așa că pentru mine șase luni înseamnă mult.

— Păi, nu am ieșit pe întreaga perioadă. Cea mai mare parte a timpului am irosit-o certându-ne sau evitându-ne, îi amintesc eu.

— Cât timp ai fost cu Noah, mai exact?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere. Am mai avut câteva discuții despre relația mea cu Noah, dar durau de obicei mai puțin de cinci minute, terminându-se brusc din cauza geloziei lui Hardin.

— Eram cei mai buni prieteni din copilărie, dar am început să ieșim împreună pe la jumătatea liceului. Cred că de fapt ieșeam împreună dinainte, doar că nu ne-am dat seama de asta.

Îl privesc cu precauție pe Hardin, așteptându-i reacția. Când vorbesc despre Noah mi se face dor de el — nu la modul romantic, ci într-un fel în care ți se face dor de familia ta după ce n-o mai vezi o lungă perioadă de timp.

— Ah.

Își pune mâinile în poală, ceea ce mă face să vreau să mă întind și să-l iau de mână.

— Obișnuiați să vă certați?

— Câteodată. Ne certam în legătură cu ce film urma să vedem sau pentru că el întârzia să mă ia cu mașina.

Hardin își privește mâinile în continuare.

— Nu cum ne certăm noi, nu?

— Nu cred că se mai ceartă nimeni ca noi.

Zâmbesc, încercând să-l mai liniștesc.

— Ce anume mai făceați? Tu cu el, vreau să zic, spune, iar eu pot să jur că în locul lui Hardin, în pat, stă acum un copil mic, cu ochi verzi și strălucitori și cu mâinile aproape tremurânde.

Ridic ușor din umeri.

— Nu făceam mare lucru, pe bune, în afară de învățat și de vizionat sute de filme. Eram mai degrabă cei mai buni prieteni, cred.

— Dar l-ai iubit, îmi reamintește copilul.

— Nu în felul în care te iubesc pe tine, îi zic, așa cum i-am mai zis de nenumărate ori.

— Pentru el ai fi renunțat la Seattle?

Își roade unghiile, cuprins de nervozitate. Când mă privește, îi citesc nesiguranța în ochi.

Deci acesta este motivul pentru care discutăm despre Noah: lipsa de încredere în sine însuși a pus din nou stăpânire pe Hardin, până în punctul în care se compară cu orice persoană importantă pentru mine.

— Nu.

— De ce nu?

Îl iau de mână ca să-i alung îngrijorarea copilărească.

— Pentru că n-ar fi trebuit să am de ales, iar el știa despre visurile și despre planurile mele, așa că nu m-ar fi pus să fac o alegere.

— Nu am nimic în Seattle.

Oftează.

— Pe mine… m-ai avea pe mine.

— Nu-i destul.

Ah… Mă îndepărtez de el.

— Știu că e o porcărie, dar e adevărat. N-am nimic acolo, iar tu vei avea o slujbă nouă și-ți vei face prieteni noi…

— Și tu ai avea o slujbă nouă. Christian a spus că ți-ar da și ție un loc de muncă — și ne-am face împreună prieteni noi.

— Nu vreau să lucrez pentru el — iar oamenii pe care i-ai alege tu să-ți fie prieteni nu vor fi aceiași oameni pe care i-aș alege eu. Acolo ar fi foarte diferit.

— N-ai de unde să știi asta. Eu sunt prietenă cu Steph.

— Doar pentru că ați fost colege de cameră. Nu vreau să mă mut acolo, Tessa, mai ales acum, când am fost exmatriculat. Pentru mine are mai mult sens să mă întorc în Anglia și să termin universitatea acolo.

— N-ar trebui să aibă sens numai pentru tine.

— Având în vedere că m-ai lucrat pe la spate și te-ai întâlnit din nou cu Zed, nu te afli în poziția potrivită de a mă certa.

— Pe bune? Pentru că noi doi nu am stabilit nici măcar că suntem din nou împreună. Eu am fost de acord să mă mut înapoi, iar tu ai fost de acord să te porți mai frumos cu mine.

Mă ridic de pe pat și încep să măsor în sus și în jos podeaua.

— Dar și tu te-ai strecurat pe la spatele meu și l-ai bătut, ceea ce a dus la exmatricularea ta — deci tu cu siguranță nu te afli în poziția potrivită de a mă certa.

— Tu mi-ai ascuns lucruri!

Ridică vocea.

— Ai plănuit să mă părăsești și nici nu mi-ai spus.

— Știu! Îmi cer scuze, dar în loc să ne certăm care a greșit mai tare aici, de ce nu încercăm să reparăm cumva situația asta sau să găsim un fel de compromis?

— Tu…

Se oprește și se ridică de pe pat.

— Nu vrei…

— Ce anume? spun eu, presându-l.

— Nu știu, nici nu pot gândi normal pentru că sunt extrem de furios din cauza ta.

— Îmi pare rău că ai aflat așa, dar chiar nu știu ce să mai spun.

— Spune că nu pleci nicăieri.

— Nu vreau să fac nicio alegere acum. N-ar trebui să fiu nevoită să aleg.

— Atunci când? Eu nu aștept la infinit…

— Și atunci ce-ai de gând să faci — să pleci? Ce s-a întâmplat cu promisiunea *Nu vreau să mă despart de tine de azi înainte…*

— Pe bune? Vrei să aduci acest lucru în discuție? Nu crezi c-ar fi fost momentul să vorbim despre Seattle înainte să-mi fac nenorocitul ăsta de tatuaj pentru tine? Nu mi-a scăpat ironia momentului.

Se apropie de mine, provocându-mă.

— Asta aveam de gând să fac!

— Dar n-ai făcut-o.

— De câte ori mai ai de gând să-mi repeți asta? Ne putem ciondăni așa toată ziua, dar eu chiar nu mai am energie. Nu mai pot, îi spun.

— Nu mai poți? Nu mai poți? zice el, pe jumătate râzând.

— Da, nu mai pot.

Este adevărat, m-am săturat să mă cert cu el în legătură cu Seattle. Este sufocant și frustrant, și mie chiar mi-a ajuns.

Își ia un hanorac negru din dulap și și-l trage peste cap, după care își pune bocancii în picioare.

— Unde te duci? îl întreb.

— Departe de aici, pufnește el.

— Hardin, nu trebuie să pleci, strig eu când deschide ușa, dar el nu mă bagă în seamă.

Dacă nu ar fi fost tata în living, m-aș fi ținut după el și l-aș fi obligat să rămână.

Dar, sincer, am obosit să mă tot țin după el.

7

Hardin

Tatăl lui Tess s-a trezit și stă pe canapea cu brațele încrucișate la piept, uitându-se pierdut pe fereastră.

— Ai nevoie să te duc undeva? îl întreb.

Nu sunt deloc încântat de ideea de a-l duce undeva, dar mă dezgustă și mai tare ideea de a-l lăsa singur cu ea.

Se uită către mine brusc, ca și cum s-ar fi speriat.

— Ăă, da, dacă nu te superi, zice el.

— Bine, răspund eu repede.

— OK, vreau doar să-mi iau la revedere de la Tessie.

Se uită în direcția dormitorului nostru.

— Bine. Mă găsești la mașină.

Mă îndrept spre ușă, neavând nici cea mai vagă idee unde-o să mă duc după ce o să-l conduc pe bătrânul idiot, dar știu că nu-i bine pentru niciunul dintre noi dacă rămân aici. Sunt atât de supărat pe mine însumi. Știu că Tess nu e singura de vină aici, dar m-am obișnuit să-i atac mereu pe oameni, iar ea e întotdeauna cu mine, ceea ce o face o țintă ușoară. Și ceea ce mă face pe mine un nemernic jalnic, știu asta. Îmi țin ochii ațintiți asupra intrării în clădirea de apartamente, așteptându-l pe Richard. Dacă nu vine mai repede, îl las aici. Dar apoi mă răzgândesc oftând, pentru că nu vreau să-l las aici, alături de ea.

În cele din urmă, Tatăl Anului iese pe ușă și își trage în jos mânecile cămășii. Mă așteptam să poate hainele mele pe care i le-a dat Tessa, dar el e îmbrăcat în hainele lui de ieri, doar că acum sunt curate. S-o ia naiba pe Tessa, e prea drăguță.

Dau tare volumul radioului când deschide portiera din dreapta, în speranța că muzica va opri orice discuție pe care ar dori s-o înceapă.

Fără succes însă.

— A spus să-ți transmit să ai grijă, spune el de îndată ce urcă în mașină, după care își prinde centura de siguranță, de parcă ar vrea să-mi arate cum se face.

De parcă e o însoțitoare de bord. Dau scurt din cap și ies cu mașina din parcare.

— Cum a mers ședința de azi? mă întreabă.

— Pe bune? zic eu, ridicând din sprâncene.

— Eram curios.

Bate cu degetele pe genunchi.

— Mă bucur că a mers cu tine.

— Bine.

— Mi se pare că seamănă mult cu mama ei.

Mă uit urât la el.

— Seamănă pe naiba. Nu seamănă deloc cu femeia aia.

Încearcă să mă facă să-l arunc din mers pe autostradă?

Izbucnește în râs.

— Mă refer la părțile bune, desigur. Este foarte încăpățânată, exact precum Carol. Obține mereu ceea ce vrea, dar Tessie e mult mai dulce și mai bună.

Iar începem cu tâmpeniile despre Tessie.

— V-am auzit certându-vă. M-ați trezit din somn.

Îmi dau ochii peste cap.

— Scuză-ne că te-am trezit din somn la prânz, în timp ce dormeai pe canapeaua noastră.

Din nou îmi răspunde cu un chicotit.

— Pricep, frate — ești supărat pe lume. Și eu eram la fel. La naiba, încă mai sunt. Dar când găsești pe cineva care e dispus să-ți suporte tâmpeniile, nu mai trebuie să fii atât de furios.

Bine, moșule, și ce propui să fac când chiar fiica ta este aceea care m-a înfuriat atât de tare?

— Uite, recunosc că nu ești atât de rău pe cât credeam că ești, dar nu ți-am cerut sfatul, așa că nu-ți mai pierde timpul cu mine.

— Nu-ți dau niciun sfat, vorbesc din experiență aici. Nu mi-ar plăcea deloc să văd că lucrurile dintre voi se termină.

Nu se termină nimic, Dick. Doar încerc să-mi impun punctul de vedere. Vreau să fiu cu ea, și-o să fiu; trebuie doar să cedeze și să vină cu mine. Sunt din cale-afară de mânios că l-a băgat din nou pe Zed în rahatul ăsta, indiferent de explicația ei.

Închid nenorocitul de radio.

— Nici măcar nu mă cunoști — nici pe ea, de altfel. De ce-ți pasă?

— Pentru că știu că ești potrivit pentru ea.

— Știi tu? sar eu cu replica, plin de sarcasm.

Din fericire ne apropiem de cartierul lui, așa că această conversație oribilă va lua sfârșit în curând.

— Da, știu eu.

Apoi am o revelație, și n-o să recunosc asta în fața nimănui, dar de fapt e plăcut să-mi spună cineva că sunt potrivit pentru ea, chiar dacă e vorba despre bețivul de taică-său. O să accept.

— Ai de gând să te mai întâlnești cu ea? întreb și apoi adaug repede: Și de fapt, unde vrei să te duc, mai exact?

— Lasă-mă pur și simplu lângă salonul unde ne-am întâlnit ieri. Văd eu încotro mă duc de acolo. Și da, sper să mă mai întâlnesc cu ea. Am multe de recuperat.

— Da, ai, îl aprob eu.

Parcarea de lângă salonul de tatuaje este goală, ceea ce e logic, pentru că nu este nici măcar ora unu.

— Poți să mă lași la capătul străzii? întreabă el.

Dau aprobator din cap și trec de salon. În capătul străzii nu se află decât un bar și o spălătorie antică.

— Mulțumesc că m-ai adus.

— Mda.

— Vrei să intri? întreabă Richard, făcând un semn din cap spre micul bar.

Să beau ceva cu tatăl vagabond și bețiv al lui Tess nu pare cel mai inteligent lucru pe care l-aș putea face în acest moment. Totuși, nu sunt celebru pentru deciziile bune pe care le iau.

— La dracu‘, mormăi eu, opresc mașina și-l urmez înăuntru.

Oricum n-aveam altă destinație.

Barul este întunecat și miroase a mucegai și whisky. Îl urmez până la tejgheaua micuță și ocup un scaun fără spătar, lăsând un loc liber între noi. O femeie între două vârste care e îmbrăcată cu hainele fiicei ei adolescente vine către noi. Fără a scoate un cuvânt, îi oferă lui Richard un păhărel plin cu whisky și gheață.

— Și pentru tine? mă întreabă ea, cu o voce răgușită și mai groasă decât a mea.

— La fel ca el.

În urechi îmi răsună, limpede ca un clopoțel, vocea lui Tess care îmi spune să nu fac așa ceva. Mă prefac că nu le aud, nici pe Tessa, nici vocea ei.

Ridic paharul și închinăm, apoi luăm fiecare câte o dușcă.

— Cum de îți permiți să fii bețiv dacă nu muncești? îl întreb.

— Fac curat pe aici în fiecare zi, așa că beau pe gratis.

Rușinea îi răzbate din voce.

— Atunci de ce nu renunți la băutură ca să primești și bani?

— Nu știu. Am tot încercat.

Se uită fix la pahar cu ochii lui încercănați și pentru o secundă îmi dau seama că ochii noștri seamănă. Îmi văd umbra în ochii lui.

— Sper că acum va deveni totul mai ușor, dacă o să-mi văd fiica mai des.

Clatin din cap și nici măcar nu mă mai deranjez să-l atac cu vreo remarcă tăioasă. În loc de asta, apuc paharul — e rece la pipăit. Mă bucur de arsura familiară a scotchului, după care dau paharul peste cap și îl termin. Când îl așez pe tejgheaua semilustruită a barului, femeia se uită în ochii mei și-mi umple paharul la loc.

8

Tessa

— *Tatăl* tău? zice Landon la telefon, pe un ton neîncrezător.

Uitasem că nu am apucat să-i povestesc despre reapariția tatălui meu.

— Mda, am dat nas în nas cu el ieri…

— Și ce face? Ce ți-a spus? Ce fel de om e?

— Este…

Nu știu de ce, dar mi-e rușine să-i mărturisesc lui Landon că tata încă bea. Știu că nu m-a judecat niciodată, dar încă sunt rezervată.

— Tot mai…

— Mda, tot. Era beat când ne-am întâlnit cu el, dar l-am adus aici și a rămas la noi peste noapte.

Îmi răsucesc o șuviță de păr pe degetul arătător.

— I-a permis Hardin să intre?

— N-a avut niciun cuvânt de spus. Este și casa mea, mă răstesc eu. Dar apoi îmi pare rău și îmi cer scuze.

— Iartă-mă, doar că m-am săturat ca Hardin să creadă că poate controla totul.

— Tessa, vrei să plec din campus și să trec pe la tine?

Landon este atât de amabil. Îți poți da seama de asta din felul în care vorbește.

— Nu, făceam și eu puțină telenovelă.

Oftez și îmi arunc privirea prin dormitor.

— Cred că o să vin eu acolo, de fapt. Încă mai pot să ajung la ultimul curs.

Mi-ar prinde bine niște yoga chiar acum, dar și niște cafea.

Îl ascult pe Landon în timp ce mă echipez pentru cursul de yoga. Pare o pierdere totală de vreme să bat tot drumul până la campus pentru o singură oră, dar nu vreau să zac în apartament și să-l aștept pe Hardin să se întoarcă acasă de pe unde s-o fi dus.

— Profesorul Soto a întrebat de ce lipsești azi, iar Ken a spus că a dat o declarație în care l-a caracterizat pe Hardin. Ce e cu toate astea? întreabă el.

— Așa a făcut Soto? Nu știu… S-a oferit să-l ajute și înainte, dar nu credeam că vorbește serios. Cred că îi place de el sau ceva de genul acesta.

— Să-l placă? Să-l placă pe Hardin?

Landon izbucnește în râs și nici eu nu mă pot abține.

Scap telefonul în chiuvetă când îmi strâng părul într-o coadă la spate. Mă cert și-l pun înapoi la ureche exact când Landon spune că se duce la bibliotecă înainte de următorul său curs. După ce ne luăm la revedere, închid și încep să-i scriu un mesaj lui Hardin, ca să-l anunț unde mă voi afla. Dar apoi închid aplicația, fiindcă mi-a venit altceva în minte.

O să se răzgândească în privința mutării la Seattle, trebuie să se răzgândească.

Când ajung la școală, vântul a început să bată din nou, iar cerul a căpătat o nuanță urâtă de cenușiu. După ce îmi iau o cafea, mai am 30 de minute de așteptat până să înceapă cursul de yoga. Biblioteca este în partea opusă a campusului, deci nu mai am timp să ajung acolo ca să-l văd pe Landon. Așa că mai bine aștept la ușa sălii unde predă profesorul Soto. Ora trebuie să se termine în orice…

Gândurile îmi sunt întrerupte de valul de studenți care se năpustesc practic pe uși și ies pe hol. Îmi ridic geanta și mai sus pe umăr și-mi croiesc drum printre ei ca să ajung înăuntru. Profesorul stă în picioare cu spatele la mine și-și trage pe el jacheta de piele. Când se întoarce, mă întâmpină cu un zâmbet.

— Domnișoară Young.

— Bună ziua, domnule profesor Soto.

— Ce vânt te aduce pe aici? Îți trebuie subiectul pentru jurnal pe care l-ai ratat azi?

— Nu, Landon mi l-a transmis deja. Am venit să vă mulțumesc.

Mă foiesc jenată.

— Pentru ce anume?

— Pentru că ați scris caracterizarea lui Hardin. Știu că n-a fost plăcut pentru dumneavoastră, așa că vă sunt recunoscătoare.

— Nu e mare lucru, serios. Toată lumea merită o educație de calitate, chiar și nesăbuiții.

Izbucnește în râs.

— Așa cred și eu.

Îi zâmbesc și mă uit în jur prin clasă, neștiind ce să mai spun.

— În plus, Zed a primit ce a meritat, oricum, spune el dintr-odată.

Poftim?

Îl privesc din nou.

— Ce vreți să spuneți?

Profesorul Soto clipește de câteva ori înainte de a vorbi.

— Nimic, doar că… sunt sigur că Hardin a avut un motiv bun să se ia de el, asta e tot. Mai bine plec, am o ședință la care trebuie să ajung, dar îți mulțumesc că ai trecut pe aici. Ne vedem miercuri, la curs.

— Nu voi veni miercuri, plec într-o excursie.

Face un gest relaxat cu mâna.

— Atunci distracție plăcută. Ne vedem când te întorci.

Iese repede din sală, iar eu rămân nelămurită în urma lui, neînțelegând ce a vrut să spună.

9

Hardin

Partenerul meu neprevăzut de băutură, Richard, s-a dus la toaletă pentru a patra oară de când am ajuns aici. Am senzația că barmanița Betsy îl place măcar așa, puțin, ceea ce mă face să mă simt al naibii de penibil.

— Îți mai torn? întreabă ea.

Aprob din cap, scăpând apoi de femeia masivă. E două după-amiaza și am băut deja patru pahare, ceea ce n-ar fi atât de rău dacă n-ar fi fost scotch simplu, doar cu puțină gheață în el.

Am gândurile încețoșate și furia încă nu mi s-a potolit. Nu știu pe cine sau pe ce anume să fiu mai supărat, așa că am renunțat să mai raționez și m-am hotărât să mă complac într-o stare generală de nemulțumire.

— Uite-aici.

Barmanița îmi împinge băutura în față, în timp ce Richard se așază direct pe scaunul de lângă mine. Aveam impresia că a înțeles cât de important era să lase un scaun gol între noi. Se pare că nu.

Se răsucește către mine, trecându-și mâna prin barba aspră. Sunetul scos este dezgustător.

— Mi-ai comandat și mie ceva?

— Ar trebui să te bărbierești, îi spun eu părerea mea de om amețit.

— Să dau jos barba?

Repetă gestul de mai devreme.

— Da, barba. N-arăți bine deloc, îi zic.

— E în regulă — îmi ține de cald.

Izbucnește în râs, iar eu iau o sorbitură din pahar ca să nu fac la fel.

— Betsy! strigă el.

Aceasta dă din cap și își trage mai aproape paharul lui gol de pe tejghea. Apoi Richard îmi aruncă o privire.

— Ai de gând să-mi spui și mie de ce bei?

— Mnu.

Îmi învârt băutura în pahar, făcând ca singurul de cub de gheață dinăuntru să zornăie.

— Bine, fără întrebări, atunci. Numai băutură, spune el cu o sclipire în ochi.

Ura pe care o simt față de el s-a risipit în cea mai mare parte. Dar revine în clipa în care-mi imaginez o fetiță de zece ani, blondă, care se ascunde în sera mamei sale. Ochii ei albastru-cenușii sunt măriți, aproape plini de teamă…. și apoi băiatul blond în jachețică apare și o salvează.

— O singură întrebare, insistă el, tulburându-mi gândurile.

Inspir adânc și iau o înghițitură zdravană de alcool ca să nu fac vreo idioțenie. Vreau să spun, o idioțenie și mai mare decât a bea cot la cot cu tatăl alcoolic al iubitei mele. Ce ți-e și cu familia asta și întrebările ei tâmpite!

— Una singură, îi zic.

— Chiar ai fost exmatriculat din facultate azi?

Mă uit la semnul luminos pe care scrie Pabst, cântărind întrebarea și dorindu-mi să nu fi băut patru… ba nu, *cinci* pahare.

— Nu. Dar ea crede că am fost, recunosc.

— Și de ce crede așa ceva?

Nemernic băgăcios.

— Pentru că așa i-am spus eu.

Mă uit la el și îi spun, fără niciun fel de emoție în privire:

— Deja sunt prea multe confidențe pentru o singură seară.

— Cum dorești.

Îmi zâmbește și ridică paharul pentru a da noroc cu mine, dar eu mă retrag, scuturând din cap. Îmi dau seama după zâmbetul lui că nu se aștepta oricum să ciocnesc cu el și că mă consideră foarte amuzant, exact așa cum și eu îl consider foarte enervant.

O femeie cam de vârsta lui apare și se așază pe scaunul de lângă el. Îl ia de umeri cu brațul ei subțire, iar el o întâmpină călduros. Ea nu pare

deloc cineva care locuiește pe stradă, dar e clar că-l cunoaște. Probabil că-și petrece majoritatea timpului în barul ăsta de rahat. Mă folosesc de acest moment de pauză ca să verific dacă Tessa m-a sunat sau mi-a dat vreun mesaj: nimic.

Mă simt ușurat, dar și agasat de faptul că nu a încercat să ia legătura cu mine. Ușurat pentru că m-am îmbătat și agasat pentru că mi-e dor de ea deja. Fiecare pahar de scotch care mi se duce pe gât în jos mă face s-o doresc și mai mult, face ca golul din jurul meu să ia proporții și mai mari.

La naiba, ce mi-a făcut fata asta?

Este atât de enervantă, întotdeauna încearcă să mă scoată din minți. De parcă pur și simplu mă pândește și inventează noi moduri de a mă înfuria. De fapt, cred că asta și face. Probabil stă picior peste picior pe marginea patului cu agenda ei cretină în brațe, cu un pix între dinți și cu altul după ureche, născocind ce să mai facă sau ce să mai spună ca să mă trimită pe mine la balamuc.

Suntem de șase luni împreună — de șase luni. Foarte mult timp, mai mult decât aș fi crezut vreodată că pot petrece alături de o singură persoană. Desigur, n-am ieșit împreună în tot acest timp și am petrecut mare parte din aceste luni — nu, am irosit — încercând să stau cât mai departe de ea.

Vocea lui Richard îmi risipește gândurile.

— Ea e Nancy.

Dau din cap către femeie și apoi îmi mut privirea la loc spre tejgheaua din lemn închis la culoare.

— Nancy, acest tânăr cu maniere atât de frumoase este Hardin. Este iubitul lui Tessie, spune el cu mândrie.

De ce-o fi atât de mândru că sunt combinat cu fiica lui?

— Tessie are un iubit! E și ea aici? Mi-ar plăcea s-o cunosc și eu, într-o bună zi. Richard mi-a povestit atât de multe lucruri despre ea!

— Nu-i aici, mârâi eu.

— Ce păcat! Cum a fost la ziua ei? A fost weekendul trecut, nu-i așa? întreabă femeia.

Poftim?

Richard îmi aruncă o privire, implorându-mă să confirm minciuna pe care a spus-o el.

— Da, a fost drăguț, răspunde în locul meu, dând pe gât băutura din pahar.

— Minunat, spune Nancy, apoi arată către intrare. Ah, iată cine a venit!

Privirea mi se fixează în podea și, pentru o clipă, am senzația că e vorba despre Tessa, dar așa ceva n-ar avea niciun sens. Nu a întâlnit-o niciodată. În schimb, o blondă slăbănoagă intră în încăperea micuță și vine către noi. Spelunca asta începe să se aglomereze.

Îmi ridic paharul gol.

— Altul.

Barmanița îmi mai oferă un pahar, iar eu îmi dau ochii peste cap și șoptesc:

— Dobitocule!

— Ea e fiica mea, Shannon, mă anunță Nancy.

Shannon mă măsoară din priviri, cu niște ochi care arată de parcă ar avea păianjeni pe ei. Fata asta are mult prea mult machiaj.

— Shannon, el este Hardin, zice Richard, dar eu nu fac niciun gest ca s-o salut.

Acum câteva luni i-aș fi acordat puțină atenție acestei biete fete. Poate chiar i-aș fi permis să mi-o sugă în toaleta dezgustătoare de aici, dar acum nu-mi doresc altceva decât să nu se mai holbeze la mine.

— Cred că nu ai cum să-l tragi mai jos, decât dacă-l dai jos de tot, îi spun eu, referindu-mă la felul enervant în care tot trage de marginea tricoului, pentru a-și arăta mai bine bruma de decolteu pe care o are.

— Poftim? pufnește ea, punându-și mâinile în șoldurile înguste.

— Ai auzit ce am spus.

— Bine, bine. Haideți să ne liniștim cu toții, spune Richard, agitându-și brațele pe sus.

După care Nancy și fiica ei șleampătă se duc să-și găsească o masă.

— Cu plăcere, îi zic, dar el clatină din cap.

— Ești un nenorocit dezagreabil.

Înainte să am timp să ripostez, Richard adaugă:

— Exact pe gustul meu.

* * *

După ce mai beau trei pahare, de-abia mai pot sta pe scaunul de la bar. Richard, care nu se ocupă cu altceva decât cu băutul, pare să aibă aceeași problemă și se apleacă mult prea aproape de mine.

— Așa că atunci când am fost eliberat, în ziua următoare, a trebuit să merg cinci kilometri pe jos! Colac peste pupăză, începuse să plouă…

Continuă să vorbească, povestindu-mi despre ultima oară când a fost arestat. Eu beau mai departe și mă prefac că nu vorbește cu mine.

— Dacă tot trebuie să-ți păstrez secretul, ar trebui măcar să-mi spui de ce i-ai spus lui Tessie că ai fost exmatriculat, zice el, în cele din urmă.

Într-un fel îmi închipuiam că va aștepta să mă îmbăt turtă ca să deschidă iar acest subiect.

— E mai ușor să creadă asta, recunosc eu.

— În ce sens?

— Pentru că vreau să vină în Anglia cu mine, iar ea nu este deloc încântată de această idee.

— Nu pricep.

Se ciupește de vârful nasului.

— Fiica ta vrea să mă părăsească, iar eu nu pot accepta așa ceva.

— Prin urmare, mai bine îi spui că ai fost exmatriculat ca să vină cu tine în Anglia?

— În principiu, da.

Se uită în pahar, apoi către mine.

— E o tâmpenie.

— Știu.

Și sună și mai tâmpit când spun asta cu voce tare, dar cumva acest lucru are sens în căpățâna mea vraiște.

— Cine ești tu să-mi dai mie sfaturi, oricum? îi zic în cele din urmă.

— Nimeni. Tot ce voiam să-ți spun este că vei sfârși ca mine dacă o ții tot așa.

Aș vrea să-i spun să mă lase naibii în pace și să-și vadă de treburile lui nenorocite, dar când mă uit la el, observ asemănarea pe care am văzut-o atunci când ne-am așezat la bar. Să-mi bag!

— Nu-i spune, îi reamintesc.

— Nu-i spun.

Apoi se răsucește către Betsy.

— Încă un rând.

Ea îi zâmbește și începe să ne prepare băuturile. Nu cred că mai pot duce încă un pahar.

— Mie mi-a ajuns. Deja mi se pare că ai trei ochi, îi zic.

El ridică din umeri.

— Mie mai dă-mi unul.

Sunt un iubit de căcat, mă gândesc, întrebându-mă oare ce face Tessie — *la naiba*, Tessa — în acest timp.

— Sunt un tată de căcat, zice Richard.

Sunt prea beat să înțeleg diferența dintre a gândi și a vorbi, așa că nu-mi dau seama dacă a fost o coincidență că a spus asta sau am rostit eu cuvintele cu voce tare…

— Dă-te la o parte, se aude o voce răgușită de bărbat din stânga lui Richard.

Mă uit urât la bărbatul scund care are o barbă și mai deasă decât tovarășul meu de pahar.

— Nu mai sunt scaune, prietene, răspunde încet Richard.

— Atunci dă-te la o parte, zic, amenință omul.

Să-mi bag, nu asta. Nu acum.

— Nu ne mișcăm de aici, îl anunț eu.

Bărbatul face apoi greșeala de a-l apuca pe Richard de guler și de a-l zgâlțâi cu putere.

10

Tessa

Drumul înapoi la mașină după ora de yoga mi se pare mai lung decât de obicei. Tristețea provocată de exmatricularea lui Hardin și de mutarea mea la Seattle se risipise în timpul meditației, dar acum, în afara sălii de sport, gândurile apăsătoare s-au întors, de zece ori mai puternice.

Când încerc să scot mașina din parcare, telefonul îmi vibrează de pe scaunul din dreapta. E Hardin.

— Alo?

Mă opresc și scot schimbătorul din viteză. Dar aud o voce de femeie care tună din difuzor și inima mi se oprește.

— Tessa la telefon?

— Da?

— Ce bine, sunt aici cu tatăl tău și cu…

— Iubitul… ei…, îl aud pe Hardin gemând în fundal.

— Mda, și cu iubitul tău, spune ea sarcastic. Va trebui să vii și să-i iei pe ăștia doi de aici înainte să cheme careva poliția.

— Să cheme poliția? Unde sunt?

Bag iar mașina în viteză.

— La Dizzy, pe strada Lamar. Știi locul?

— Nu, dar o să-l caut pe Google.

— Ha. Sigur că da.

Ignorându-i comentariul, închid telefonul și caut în grabă cum se ajunge la barul respectiv. *De ce naiba tata și Hardin sunt într-un bar la ora trei după-amiaza? Ce naiba caută Hardin împreună cu tata?*

Chestia asta n-are sens pentru mine — și ce e cu poliția? Oare ce au făcut? Ar fi trebuit s-o întreb pe femeia care a sunat. Nu pot decât să sper că nu s-au bătut *între ei*. E ultimul lucru de care are fiecare nevoie.

Imaginația mi-o ia razna cu totul până ajung la bar și trag concluzia fie că Hardin l-a omorât pe tata, fie invers. Lângă micul local nu e nicio mașină de poliție, ceea ce-i un semn bun, presupun. Parchez exact în fața clădirii și mă grăbesc să intru, dorindu-mi să fi avut pe mine un hanorac în loc de tricou.

— Uite-o! strigă tata fericit.

Îmi dau seama că e beat mort în clipa când începe să vină către mine împleticindu-se.

— Trebuia să fii de față, Tessie!

Bate din palme.

— Hardin s-a bătut pe cinste!

— Unde e… încep eu să spun, dar imediat se deschide ușa toaletei și de acolo iese Hardin, ștergându-se de sânge pe un șervețel de hârtie pătat cu roșu.

— Ce s-a întâmplat? strig la el din partea cealaltă a încăperii.

— Nimic… calmează-te.

Rămân cu gura căscată când mă apropii de el.

— Ești *beat*? îl întreb, apoi mă răsucesc ușor ca să mă uit în ochii lui: injectați.

El își ferește privirea.

— Poate.

— Ești incredibil.

Îmi încrucișez brațele când el încearcă să mă ia de mână.

— Hei, ar trebui să-mi mulțumești c-am avut grijă de taică-tău. Ar fi la pământ acum dacă n-aș fi fost eu.

Arată către un bărbat de pe podea, care își ține o pungă cu gheață lipită de obraz.

— Nu-ți mulțumesc pentru nimic — ești beat în miezul zilei! Cu tata, dintre toți oamenii din lume. Ce naiba ai?

Mă îndepărtez repede de el, îndreptându-mă către bar, unde tata stă pe un scaun.

— Nu fi supărată pe el, Tessie. Te iubește.

Tatăl meu îl apără.

Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Hardin se apropie de mine, iar eu îmi strâng pumnii și țip:

— Deci acum beți cot la cot și sunteți cei mai buni prieteni? Niciunul dintre voi n-ar trebui să bea!

— Iubito, îmi spune Hardin la ureche, încercând să-mi cuprindă mijlocul.

— Hei, spune femeia din spatele barului, ciocănind în tejghea ca să ne capteze atenția. Trebuie să-i scoatem de aici.

O aprob din cap și mă uit urât la idioții beți care îmi aparțin. Tata are un obraz roșu, dând impresia că a fost lovit, iar mâinile lui Hardin deja sunt umflate.

— Poți veni acasă la noi diseară ca să te trezești, dar ăsta e un comportament inacceptabil.

Vreau să-i cert pe amândoi, ca pe niște copii, că asta sunt.

— E valabil pentru amândoi.

Ies din încăperea mică și urât mirositoare și ajung la mașină înainte ca ei să ajungă la ușă. Hardin se încruntă la tata când acesta încearcă să se sprijine cu un braț de umărul său. Intru în mașină, dezgustată.

Comportamentul lui Hardin mă scoate din minți. Știu cum e când e atât de beat și nu sunt sigură că l-am mai văzut atât de varză, nici măcar în seara aceea când a distrus toate vasele. Mi-e dor de zilele în care Hardin nu bea nimic altceva decât apă la petreceri. Avem o grămadă de probleme chiar acum, iar faptul că el bea nu face altceva decât să toarne gaz pe foc.

Se pare că tata a trecut de la a fi un bețiv furios la unul care spune bancuri fără poantă, dintre care multe sunt de prost gust și enervante. Tot drumul către casă râde prea tare de propriile sale cuvinte, iar Hardin i se alătură din când în când. Nu așa mi-am imaginat că va fi ziua de azi. Nu știu ce l-a făcut pe Hardin să se apropie de tata, dar acum, că amândoi sunt beți în mijlocul zilei, nu-mi place deloc „prietenia" dintre ei.

Când ajungem acasă, îl las pe tata în bucătărie mâncând din cerealele Frosted Flakes ale lui Hardin și mă duc în dormitor — acolo unde încep și se termină majoritatea certurilor noastre.

— Tessa, începe Hardin imediat după ce închid ușa.

— Să nu-ndrăznești, îi spun cu răceală.

— Nu fi supărată pe mine — doar am băut și noi ceva.

Are un ton jucăuș, dar n-am chef de așa ceva.

— „Doar am băut și noi ceva?“ Cu tata — un alcoolic cu care încerc să construiesc o relație, pe care încerc să-l conving să stea departe de băutură. Cu el ai „băut și tu ceva“?

— Iubito…

Clatin din cap.

— Nu mă lua pe mine cu „iubito“. Nu sunt de acord cu asta.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Mă prinde de braț, dar când mă smulg, se prăbușește la loc în pat.

— Hardin, iar te-ai bătut!

— Nu foarte rău. Cui îi pasă?

— Mie. Mie-mi pasă.

Ridică spre mine ochii săi verzi injectați și spune:

— Atunci de ce mă părăsești? Dacă îți pasă atât de mult?

Simt cum inima mi se oprește pentru o clipă.

— Nu te părăsesc. Te rog să vii cu mine.

Oftez.

— Dar eu nu vreau să vin, se văicărește el.

— Știu, dar acesta este singurul lucru pe care-l am — în afară de tine, desigur.

— Mă însor cu tine.

Se întinde să mă ia de mână, dar eu fac un pas înapoi.

Simt că mi se taie respirația. Cu siguranță nu am auzit bine ce-a spus.

— *Poftim*?

Ridic mâinile, oprindu-l să se apropie mai tare de mine.

— Am spus că mă însor cu tine dacă mă alegi pe mine.

Se ridică în picioare, venind către mine. Aceste cuvinte, deși nu înseamnă nimic din cauza cantității de alcool care îi curge prin vene lui Hardin, tot mă entuziasmează.

— Ești beat, îi zic.

Îmi propune să ne căsătorim doar pentru că este beat, ceea ce e mai rău decât să nu-mi propună deloc.

— Și ce dacă? Tot vorbesc serios.

— Nu, nu vorbești serios.

Scutur din cap și îi evit din nou atingerea.

— Ba da, vorbesc serios — nu acum, de bună seamă, dar peste vreo… șase ani sau cam așa?

Își trece degetul mare peste frunte, meditând.

Eu îmi dau ochii peste cap. În ciuda faptului că inima îmi bate foarte tare, această ultimă eschivă, prin care îmi propune să se însoare cu mine „peste vreo șase ani sau cam așa ceva", îmi arată că se trezește la realitate, deși a încercat să mă convingă, la beție, de contrariu.

— O să vedem ce părere o să mai ai despre asta mâine, îi spun, fiind convinsă că nu-și va mai aduce aminte a doua zi.

— O să te îmbraci cu pantalonii ăștia?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet răutăcios.

— Nu. Nici măcar să nu îndrăznești să aduci vorba despre pantalonii ăștia.

— Păi, tu ești aia care i-a pus pe ea. Știi bine ce părere am despre ei.

Se uită la el în poală, apoi în sus, ridicând din sprâncene.

Hardin cel beat, jucăuș și ispititor este adorabil într-un fel… dar nu destul de adorabil încât să mă facă să pierd teren prețios.

— Vino încoace, mă roagă el, încruntându-se în joacă.

— Nu. Încă sunt supărată pe tine.

— Haide, Tessie, nu fi supărată.

Râde și se freacă la ochi cu dosul palmelor.

— Dacă-mi mai spui așa o singură dată, jur că…

— Tessie, ce s-a întâmplat, Tessie? Nu-ți mai place numele Tessie, Tessie?

Hardin rânjește larg și, cu cât mă uit mai mult la el, cu atât supărarea îmi trece mai repede.

— Mă lași să-ți scot pantalonii ăia de pe tine?

— Nu. Am o grămadă de lucruri de făcut azi și scosul hainelor de pe mine nu face parte din ele. Te-aș ruga să vii cu mine, dar cum ai hotărât că e mai bine să te faci praștie alături de tata, trebuie să mă duc de una singură.

— Te duci undeva?

Are vocea calmă, dar tăioasă, îngroșată din cauza alcoolului.

— Da.

— Nu te duci îmbrăcată așa, corect?

— Ba da. Pot să port ce vreau eu.

Iau un hanorac și mă îndrept către ușă.

— Mă întorc mai târziu. Nu face vreo tâmpenie, că nu vă scot din pușcărie, nici pe tine, nici pe tata.

— Obraznică. Îmi place, dar mă gândesc că poți face și altceva cu gura aia deșteaptă a ta.

Nu-i bag în seamă remarca deplasată, iar el se alintă.

— Rămâi cu mine.

Ies repede din cameră și din apartament înainte să mă convingă să rămân. Îl aud strigând „Tessie“ când ajung la ușă și sunt nevoită să-mi acopăr gura ca să-mi înăbuș un chicotit. Aceasta este problema mea: Când vine vorba de Hardin, creierul meu nu mai face diferența dintre bine și rău.

11

Tessa

Când ajung la mașină, îmi doresc să fi rămas în dormitor cu Hardin cel atât de binedispus.

Dar am prea multe de făcut. Trebuie s-o sun pe femeie în legătură cu apartamentul din Seattle, să-mi cumpăr câteva lucruri pentru excursia cu familia lui Hardin și, cel mai important, să-mi pun ordine în gândurile despre mutarea la Seattle. Faptul că Hardin mi-a propus să ne căsătorim aproape că m-a dat peste cap, dar știu că nu va mai avea aceeași părere și mâine. Încerc cu disperare să nu-i analizez excesiv vorbele și să mă facă să mă răzgândesc, dar e mult mai greu decât m-aș fi așteptat.

Mă însor cu tine dacă mă alegi pe mine.

Am rămas surprinsă — șocată, mai degrabă — când a rostit aceste vorbe. Părea atât de calm, vocea îi era atât de inexpresivă, ca și cum m-ar fi anunțat că luăm cina împreună. Dar sunt totuși realistă; știu că îl ajunge disperarea. Alcoolul și disperarea lui de a mă împiedica să mă mut la Seattle sunt singurele motive din spatele propunerii sale. Chiar și așa, nu fac altceva decât să-mi repet în minte vorbele lui. Jalnic, știu, dar dacă e să fiu cinstită, acest amestec de speranță și realism este ceea ce simt cu adevărat.

Când ajung la Target, încă n-am sunat-o pe Sandra (parcă așa o cheamă) ca să discutăm despre apartament. Din fotografiile de pe site pare un loc frumos. Nu e nici pe departe la fel de mare ca apartamentul nostru de acum, dar e suficient de bun și-mi pot permite să locuiesc acolo singură. N-are rafturi de cărți în loc de pereți și nici zid de cărămidă roșie, pe care am ajuns să-l ador, dar îmi ajunge.

Sunt pregătită pentru experiența de la Seattle. Sunt gata să fac acest pas pentru viitorul meu; am așteptat această ocazie dintotdeauna.

Merg către magazin, visând cu ochii deschiși la Seattle și la situația mea și în curând mă trezesc cu coșul plin de chestii aiurea, cu nimic care să-mi fie cu adevărat de ajutor pentru excursie. Tablete pentru mașina de spălat vase, pastă de dinți, un făraș nou. De ce cumpăr toate astea dacă mă mut? Pun fărașul la loc, împreună cu niște șosete colorate pe care le-am aruncat acolo fără niciun motiv întemeiat. Dacă Hardin nu vine cu mine, va trebui s-o iau de la capăt și să cumpăr farfurii noi, totul nou. E o ușurare enormă că apartamentul este deja mobilat, pentru că acest lucru îmi șterge de pe listă cel puțin zece lucruri de cumpărat.

După ce ies de la Target, nu sunt sigură încotro ar trebui s-o apuc. Nu vreau să mă întorc la apartament, cu Hardin și cu tata, dar n-am unde altundeva să mă duc. Voi petrece trei zile întregi cu Landon, Ken și Karen, deci nu vreau să merg la ei acasă și să-i deranjez. Am nevoie să-mi fac prieteni. Sau măcar unul singur. Aș putea s-o sun pe Kimberly, dar probabil e ocupată cu planurile de mutare. Norocoasă fată. Se mută la Seattle odată cu compania lui Christian, desigur, dar pot să-mi dau seama din felul în care el o privește că ar urma-o oriunde în lume.

În timp ce caut prin telefon numărul Sandrei, aproape că o sun din greșeală pe Steph.

Mă întreb oare ce mai face. Hardin probabil că ar înnebuni dac-aș suna-o să ne vedem. Dar, încă o dată, nu are dreptul să-mi spună ce să fac, așa scandalagiu și beat cum e în mijlocul zilei.

Mă decid s-o sun. Iar ea îmi răspunde repede.

— Tessa! Ce mai faci? spune ea tare, încercând să acopere sunetele din fundal.

— Nimic. Stau în parcare la Target.

— Ah, ce distracție, nu-i așa?

Izbucnește în râs.

— Nu chiar. Tu ce mai faci?

— Nimic. Mă duc să iau prânzul cu o prietenă.

— Ah, bine. Atunci, sună-mă mai târziu sau ceva de genul ăsta, îi zic.

— Poți să vii și tu cu noi dacă ai chef. Mergem la restaurantul Applebee din apropierea campusului.

Applebee îmi amintește de Zed, dar acolo mâncarea e incredibil de bună, iar eu n-am mâncat nimic toată ziua.

— Bine, sigur este în regulă dacă apar și eu? o întreb.

Aud o portieră închizându-se.

— Da! Mișcă-ți fundul încoace. Ne vedem acolo în 15 minute sau ceva de genul ăsta.

O sun pe Sandra pe drumul de întoarcere către campus și îi las un mesaj vocal. Îmi dau seama că mă bucur că mi-a răspuns robotul în loc să-mi răspundă ea, dar nu știu sigur de ce.

Applebee este aglomerat rău când ajung acolo și n-o văd pe Steph, deși cercetez încăperea după părul ei roșu-aprins, așa că mă înscriu la recepționeră.

— Câte persoane? mă întreabă femeia cu un zâmbet prietenos.

— Trei, cred.

Steph a zis că va fi aici cu o prietenă, deci presupun că asta înseamnă doar o persoană.

— Ei bine, avem un separeu disponibil chiar acum, așa că o să vi-l ofer pe acesta pentru orice eventualitate.

Fata zâmbește și ia patru meniuri de pe standul din spatele ei.

O urmez până la separeul din spatele restaurantului și-o aștept pe Steph să sosească. Îmi verific telefonul să văd dacă am vreun semn de la Hardin, dar n-am primit nimic; probabil că a adormit deja. Când mă uit în spate, nivelul adrenalinei îmi crește imediat, la vederea unui ciuf de culoare roz strălucitor.

12

Hardin

Deschid dulapul, căutând ceva de mâncare. Îmi trebuie ceva care să absoarbă tot alcoolul care curge prin mine.

— E supărată pe noi, spune Richard, urmărindu-mă din priviri.

— Da, este.

Nu mă pot abține și zâmbesc când îmi aduc aminte cum se îmbujorase de furie, cu pumnișorii ei strânși de-o parte și de alta a corpului. Era mânioasă.

Nu e deloc amuzant… adică *este*, dar nu ar trebui să fie.

— Fiica mea este ranchiunoasă?

Mă uit la el preț de un minut. Este ciudat ca un părinte să-l întrebe pe iubitul fiicei despre obiceiurile acesteia.

— Cu siguranță nu. Te afli în bucătăria noastră și îmi mănânci toate cerealele.

Scutur cutia goală. El zâmbește.

— Cred că ai dreptate, zice.

— Da, mai mereu am.

De fapt, mă aflu foarte departe de nenorocitul de adevăr.

— Cred că e nasol pentru tine să apari taman acum, când e pe punctul de a se muta în mai puțin de o săptămână, spun eu, punând o cutie cu mâncare în cuptorul cu microunde.

Nu știu exact ce se găsește în ea, dar leșin de foame și sunt prea beat ca să-mi gătesc singur, iar Tessa nu e aici să-mi facă de mâncare. *Ce dracului mă fac eu când mă va părăsi?*

— E nasol, zice el cu o grimasă. Mă bucur că Seattle nu-i atât de departe.

— Dar Anglia este.

După o pauză lungă, zice:

— Nu se duce în Anglia.

Îi arunc o privire sictirită.

— De unde naiba știi tu? O cunoști de câte zile, două?

Sunt pe punctul de a mă înfuria, când ne întrerupe bipăitul enervant al cuptorului cu microunde.

— O cunosc pe Carol, totuși, și ea n-ar pleca în Anglia.

Deci a redevenit bețivul enervant de ieri.

— Tessa nu este ca mama sa, și nici eu nu sunt ca tine.

— Bine, spune el și ridică din umeri.

13

Tessa

Molly.

Mă rog ca prezența ei aici să fie o simplă coincidență, dar când Steph apare în spatele ei, mă fac mică în separeu.

— Hei, Tessa! spune Steph și se așază vizavi de mine, înghesuindu-se în perete ca să-i facă loc și „prietenei“ ei.

De ce m-ar invita să iau prînzul cu ea și cu Molly?

— Nu ne-am văzut de mult timp, îmi zice târfa de Molly.

Habar n-am ce să le spun niciuneia dintre ele. Aș vrea să mă ridic și să mă car, dar prefer să zâmbesc cu jumătate de gură și să spun:

— Mda.

— Ai comandat? întreabă Steph, părând să ignore faptul că a adus-o cu ea pe cea mai mare — de fapt pe *singura* mea — dușmancă.

— Nu.

Bag mâna în geantă căutându-mi telefonul.

— N-ai de ce să-l suni pe tati, n-am de gând să mușc, zice Molly rânjind.

— Nu voiam să-l sun pe Hardin, îi spun.

Voiam de fapt să-i dau un mesaj; e o diferență majoră.

— Sigur că nu, răspunde ea, apoi izbucnește în râs.

— Încetați, se răstește Steph. Ai promis că te porți frumos, Molly.

— De ce ai venit oare aici? o întreb pe fata pe care o detest cel mai mult pe lume.

Ea ridică din umeri.

— Mi-e foame, spune ea simplu, făcând mișto de sentimentele mele.

Îmi iau hanoracul și încerc să mă ridic.

— Ar trebui să plec.

— Nu, rămâi! Te rog, te muți și n-o să te mai văd, zice Steph, oftând.

— Poftim?

— Pleci în câteva zile, nu-i așa?

— Cine ți-a zis așa ceva?

Molly și Steph se uită una la cealaltă înainte ca Steph să răspundă.

— Zed, cred. Nici nu are vreo importanță. Credeam că mie îmi spui.

— Asta aveam de gând. Doar că s-au întâmplat foarte multe. Voiam să-ți spun chiar aici…, spun eu, apoi mă uit către Molly ca să-mi explic reticența de a povesti mai departe.

— Tot mi-aș dori să-mi fi spus. Am fost prima ta prietenă de aici.

Steph își ia o expresie bosumflată ca să mă facă să mă simt prost, dar tot e un pic comică, așa că mă bucur atunci când vine ospătarul să ne ia comanda de băuturi.

În timp ce Steph și Molly comandă niște sucuri, îi scriu un mesaj lui Hardin.

Probabil că dormi, dar eu sunt la masa de prânz cu Steph, care a adus-o și pe Molly. Îl trimit și mă uit la cele două fete.

— Ia spune, ești entuziasmată că pleci? Ce veți face tu și Hardin? întreabă Steph.

Ridic din umeri și arunc o privire prin restaurant. Nu o să discut despre relația mea de față cu odrasla Satanei.

— Poți să vorbești de față cu mine. Crede-mă, nu mă interesează viața ta plicticoasă, se strâmbă Molly, luând o înghițitură din paharul cu apă.

— Să te cred? zic eu râzând, exact când telefonul meu se pune pe vibrat.

Vino acasă, îmi scrie Hardin.

Nu știu ce mă așteptam să-mi spună, dar sunt dezamăgită de sfatul lui, sau mai degrabă de lipsa vreunui sfat.

Nu, mi-e foame, îi răspund.

— Uite, tu și Hardin sunteți simpatici și așa mai departe, dar mie chiar nu-mi mai pasă de relația voastră, mă anunță Molly. Am propria mea relație pentru care să-mi fac griji acum.

— Minunat. Bravo ție.

Simt că-mi pare rău pentru idiotul respectiv.

— Apropo de asta, Molly, când o să-l cunoaștem și noi pe bărbatul acesta misterios? o întreabă Steph pe prietena sa.

Molly o concediază cu un gest al mâinii.

— Nu știu. Nu chiar acum.

Ospătărița se întoarce cu băuturile și cu mâncarea pe care am comandat-o. După ce pleacă, Molly se întoarce către mine, adevărata ei pradă.

— Și zi-mi, cât de ofticată ești pe Zed pentru că are de gând să-l trimită la răcoare pe Hardin? întreabă ea, iar eu aproape că scuip apa din gură.

Ideea că Hardin va ajunge la închisoare îmi îngheață sângele în vene.

— Încerc să împiedic asta.

— Îți doresc succes. Dacă n-ai cumva de gând să i-o tragi lui Zed, nu prea ai cale de ieșire.

Zâmbește din nou cu subînțeles, bătând cu unghia ei verde-neon în masă.

— Asta nu-i o opțiune, mârâi eu.

Am eu chiar aici ceva de băgat în gură. Pe bune, vino acasă înainte să se întâmple cine știe ce și nu te mai pot salva.

Să mă salveze? De ce anume? De Molly și de Steph? Steph este prietena mea și s-a dovedit deja că o pot bate pe Molly, și aș mai face-o o dată, fără să clipesc. E enervantă și nu pot s-o suport, dar nu mi-e teamă de ea cum îmi era odinioară.

După mesajul pervers al lui Hardin îmi dau seama că e încă beat.

Vorbesc serios, pleacă de acolo, așa sună următorul mesaj, când vede că nu i-am răspuns.

Pun telefonul în geantă și-mi îndrept atenția către cele două fete.

— Ai mai făcut-o deja, care-ar fi deosebirea? spune Molly.

— Poftim? zic eu.

— Nu te judec. Eu m-am culcat și cu Hardin, și cu Zed, îmi amintește ea.

Sunt atât de ofticată că-mi vine să țip.

— Eu nu m-am culcat cu Zed, zic eu printre dinți.

— Mm-hmm…, face Molly, iar Steph se uită urât la ea.

— A spus cineva că... m-am culcat cu Zed? le întreb eu.

— Nu, răspunde Steph înainte să apuce Molly să spună ceva. Și oricum, gata cu poveștile despre Zed. Vreau să aflu mai multe despre Seattle. Vine și Hardin cu tine?

— Mda, mint eu.

Nu vreau să recunsoc, mai ales în fața lui Molly, că Hardin refuză să mă însoțească la Seattle.

— Deci niciunul dintre voi nu va mai fi pe aici? Asta va fi foarte ciudat, zice Steph, încruntându-se puțin.

Va fi ciudat să o iau de la zero într-un campus nou după toate câte mi s-au întâmplat la WCU. Exact de asta aveam nevoie, totuși — de un nou început. Tot orășelul ăsta este întinat de amintiri despre trădare și prietenii false.

— Ar trebui să ne reunim cu toții în weekendul ăsta — o ultimă beție, spune Steph.

Eu mormăi.

— Nu, fără petreceri.

— Nu, nu o petrecere, doar gașca noastră.

Se uită la mine, implorându-mă din ochi.

— Hai să fim sincere: probabil nu ne vom revedea niciodată, iar Hardin ar trebui să mai iasă cu prietenii lui pentru ultima oară.

Eu ezit și îmi feresc privirea, uitându-mă fix către bar.

Vocea lui Molly rupe tăcerea.

— Eu nu voi fi acolo, nu-ți face griji.

Mă uit din nou la ea și chiar atunci ne sosește și mâncarea.

Dar eu mi-am pierdut pofta de mâncare. *Lumea vorbește că m-am culcat cu Zed? A auzit și Hardin zvonul acesta? Oare Zed îl va trimite la închisoare pe Hardin?* Mă doare capul.

Steph mănâncă niște cartofi prăjiți și zice înainte să înghită ce are în gură:

— Vorbește cu Hardin și dă-mi de știre. Ne putem întâlni în apartamentul cuiva — la Tristan și la Nate, eventual. În felul acesta nu ne trezim pe-acolo cu dobitoci cu care n-avem nicio treabă.

— O să-l întreb… Nu știu dacă are sau nu chef.

Privirea îmi coboară pe ecranul telefonului. Trei apeluri ratate. Un mesaj: **Răspunde la telefon.**

Plec după ce mănânc, calmează-te. Bea niște apă, îi răspund și ciugulesc și eu puțin din cartofi.

Dar tensiunea momentului o afectează în mod clar pe Molly, care începe să vorbească, exact ca o oală care dă pe dinafară.

— Mă rog, ar trebui să-i placă ideea — am fost prietenii lui înainte să apari tu și să-l distrugi.

— Nu l-am distrus.

— Ba da, l-ai distrus. E atât de schimbat — nu mai sună pe nimeni.

— Prietenii lui, mă încrunt. Nici voi nu-l sunați pe el. Singurul care îl mai caută din când în când e Nate.

— Asta pentru că știm…, începe Molly.

Dar Steph își ridică mâinile în aer.

— Destul, Doamne-Dumnezeule, oftează ea, frecându-și tâmplele.

— O să cer o caserolă pentru mâncare și o să mă duc acasă. A fost o idee proastă, îi zic.

Nu știu ce a fost în mintea ei când a adus-o aici pe Molly; putea măcar să mă avertizeze. Steph mă privește cu drag.

— Îmi pare rău, Tessa. Mă gândeam că vă puteți înțelege dacă tot nu mai vrea să i-o tragă lui Hardin.

Apoi se uită urât la Molly, care dă din umeri.

— Dar ne înțelegem — mai bine decât înainte, spune Molly.

Aș vrea să-i pot șterge expresia aia arogantă de pe față. Dar sunetul telefonului lui Steph îmi întrerupe gândurile belicoase. Chipul ei capătă o expresie uimită, după care spune:

— E Hardin, mă sună pe mine, și îmi arată telefonul.

— Nu i-am răspuns la mesaj. O să-l sun într-un minut, îi spun eu, iar ea clatină din cap și ignoră apelul.

— Frate, te urmărește? zice Molly și mușcă dintr-un cartof prăjit.

Îmi mușc limba și cer o caserolă. De-abia m-am atins de mâncare, dar nu vreau să fac o scenă în mijlocul restaurantului.

— Te rog, gândește-te la ziua de sâmbătă. Putem să organizăm o cină în loc de petrecere, propune Steph.

Apoi îmi zâmbește cât poate ea de larg.

— Te rog.

— O să văd ce pot face, dar noi suntem plecați într-o excursie până sâmbătă dimineață.

Ea dă din cap, în semn că e de acord.

— Puteți stabili voi ora.

— Mulțumesc. Te voi anunța, îi zic și îmi plătesc partea de notă.

Nu-mi place ideea, dar într-un fel are dreptate — nu ne vom mai vedea niciodată. Hardin tot va pleca undeva; poate nu la Seattle, dar sigur nu va rămâne aici din cauza exmatriculării și probabil își va vedea prietenii pentru ultima oară.

— Iar mă sună, îmi spune Steph. Nici nu se mai străduiește să-și ascundă amuzamentul.

— Spune-i că sunt pe drum.

Mă ridic și mă duc către ușă.

Când mă răsucesc, le văd pe Steph și pe Molly vorbind, iar telefonul lui Steph se află pe masă, în fața lor.

14

Hardin

— Tessa, dacă nu mă suni, vin să te caut, așa beat cum sunt, o ameninț eu, apoi arunc telefonul pe canapea atât de tare, încât ricoșează și cade pe podea.

— O să se întoarcă, mă asigură Dick, plin de solicitudine.

— Știu asta! strig eu la el și îmi culeg telefonul.

Din fericire, ecranul nu s-a spart. Mă uit urât la bătrânul bețivan și apoi mă târăsc în dormitor.

De ce naiba e tot aici? Și de ce naiba Tessa nu e? Nu are cum să iasă nimic bun din faptul că se află în aceeași încăpere cu Molly.

Exact când încep să mă gândesc cum să ies și s-o găsesc, deși nu am chei sau mașină, dar am o alcoolemie dincolo de limita legală, aud ușa de la intrare deschizându-se.

— Ăă, vezi că stă întins, spune Richard vorbind tare, cu o veselie nepotrivită.

Bănuiesc că încearcă să mă avertizeze că a sosit Tessa. Deschid ușa înaintea ei și îi fac semn cu mâna să intre. Nu pare deloc intimidată sau îngrijorată de încruntătura gravă de pe fața mea.

— De ce nu ai răspuns când te-am sunat? o întreb.

— Pentru că ți-am spus că plec repede. Și așa am făcut.

— Trebuia să răspunzi. Eram îngrijorat.

— Îngrijorat?

E clar surprinsă că m-am exprimat așa.

— Da, îngrijorat. De ce dracului erai cu Molly?

Ea își așază geanta pe speteaza scaunului.

— Mă depășește. Steph m-a invitat la prânz și a adus-o și pe ea.

Nemernica de Steph.

— De ce naiba să facă așa ceva? A fost nesimțită?

— Nu mai nesimțită decât de obicei.

Ridică din sprânceană, urmărindu-mă.

— Steph e o tâmpită că a adus-o. Ce spuneau?

— Nu știu, dar cred că lumea răspândește zvonuri despre mine.

Se încruntă și se așază pe scaun ca să-și scoată pantofii.

— Poftim? Ce fel de zvonuri?

De fapt, aş vrea să zic: Pe cine trebuie să omor?

La naiba, încă sunt beat. Cum e posibil așa ceva? Au trecut pe puțin trei ore. Îmi amintesc vag că mi-a spus cineva că pentru fiecare pahar băut îți ia o oră să te trezești. Dacă e adevărat, înseamnă că o să fiu varză pentru următoarele zece ore sau așa ceva. Asta dacă îmi amintesc corect.

— M-ai auzit?

Vocea lui Tess e calmă, deși simt tensiunea din spatele ei.

— Nu, scuze, mormăi eu.

Ea se înroșește în obraji.

— Cred că lumea vorbește că Zed și cu mine… știi tu.

— Ce anume?

— Că… ne-am culcat împreună.

I se citește oboseala în ochi, iar glasul îi este moale.

— Cine spune așa ceva?

Încerc să-mi controlez vocea și să nu o ridic, deși simt cum mă enervez încet-încet.

— Se pare că lumea vorbește despre asta. Steph și Molly discutau despre subiect.

Nu știu dacă trebuie s-o liniștesc sau să mă înfurii. Sunt prea beat pentru porcăria asta. Ea își ține mâinile în poală și privește în jos.

— Nu vreau ca lumea să creadă așa ceva despre mine.

— Nu-i asculta, sunt toți niște idioți. Dacă e un zvon, mă asigur eu să nu circule.

O trag lângă mine, pe pat.

— Nu-ți face griji.

— Nu ești supărat pe mine? mă întreabă ea, uitându-se țintă la mine cu ochii ei albaștri-cenușiu.

— Ba da, îi spun. Sunt supărat că nu mi-ați răspuns, nici tu, nici Steph. Dar nu sunt supărat din cauza zvonului — în niciun caz pe tine, cel puțin. Oamenii au născocit așa ceva din simpla dorință de a fi ticăloși.

Gândul că Steph și Molly i-au spus asemenea grozăvie lui Tess doar pentru a o răni în mod intenționat mă irită rău de tot.

— Nu pricep de ce a adus-o pe Molly, care, desigur, a trebuit să-mi aducă aminte că s-a culcat cu tine.

Se crispează. La fel și eu.

— E o târfă nenorocită care n-are altceva mai bun de făcut decât să rememoreze zilele când i-o trăgeam de-i săreau ochii.

— Hardin, se vaită Tess la auzul descrierii prea expresive.

— Scuze. Știi ce vreau să zic.

Își desface închizătoarea brățării și se ridică să o așeze pe birou.

— Mai ești beat?

— Puțin.

— Puțin?

Zâmbesc.

— Puțin mai mult.

— Te porți atât de ciudat.

Își dă ochii peste cap și-și scoate nenorocita de agendă din sertarul biroului.

— Cum așa?

Mă apropii de ea și mă postez în spatele ei.

— Ești beat, dar ești drăguț în legătură cu tot ce se întâmplă. Adică erai furios că nu ți-am răspuns, dar acum ești…

Se uită la fața mea.

— Înțelegător cred că e cuvântul, la faza cu Molly.

— Și ce voiai să fac?

— Nu știu… să țipi la mine? Nu ești cel mai calm atunci când ești beat, spune ea încet.

Îmi dau seama că încearcă să nu mă enerveze, dar vrea să-mi transmită că nu se va purta cu mănuși în privința acestei probleme.

— N-am de gând să țip la tine. Doar că nu voiam să îți pierzi vremea cu ele. Știi cum sunt ele, mai ales Molly, și nu vreau să-ți facă nimeni niciun rău. Apoi adaug, accentuând fiecare cuvânt: În niciun fel.

— Mă rog, nu mi-au făcut niciun rău… Știu că e o prostie, dar măcar o dată îmi doream și eu să iau un prânz normal cu o prietenă.

Vreau să-i spun că Steph nu e prietena ideală, dar știu că nu are pe nimeni altcineva, în afară de Landon și de mine… și de Noah.

Și de Zed.

Mă rog, Zed iese din discuție. Porcăria asta s-a terminat și sunt absolut sigur că puștiul ăla n-o să mai apară în peisaj pentru o vreme.

15

Tessa

Faptul că Hardin se poartă rezonabil mă surprinde și pot și eu să mă relaxez puțin. Se așază picior peste picior și se apleacă pe spate, sprijinindu-se pe palme. Nu sunt sigură dacă ar trebui să aduc în discuție subiectul Seattle, de vreme ce e într-o dispoziție bună, sau ar trebui să aștept.

Dar dacă aștept, cine știe când va fi pregătit să vorbească despre asta. Mă uit la el și observ că ochii lui verzi mă urmăresc, așa că mă hotărăsc să abordez subiectul.

— Steph vrea să organizeze o petrecere de adio, îi zic și-i aștept reacția.

— Unde se duce? La LSU?

— Nu. E pentru mine, îi explic, fără să-i pomenesc micul detaliu că le-am spus că vine și el cu mine la Seattle.

Îmi aruncă o privire.

— Le-ai zis că te muți?

— Da. De ce să nu le fi spus?

— Pentru că nu te-ai decis încă, nu?

— Hardin, eu plec la Seattle.

El ridică din umeri nepăsător.

— Încă mai ai timp să te gândești la asta.

— Mă rog… ce părere ai despre petrecerea asta? A zis că va fi o petrecere gen cină acasă la Nate și la Tristan, și nu la sediul frăției studențești, îi explic eu, dar Hardin este încă beat și nu pare să mă asculte.

Mă uit la programul de mutare pentru săptămâna viitoare. Sper ca Sandra să mă sune în curând în legătură cu apartamentul; altfel n-o să

am unde să locuiesc când ajung acolo și o să trăiesc cu valiza lângă mine într-o cameră de motel. La naiba, camere de motel.

— Nu, nu mergem, spune el, luându-mă prin surprindere.

Mă răsucesc către el.

— Poftim? De ce nu? Dacă e o cină restrânsă n-are ce să fie atât de rău — nu mai jucăm nici Adevăr sau Provocare, nici Suge și Pleacă, știi?

El chicotește și se uită la mine amuzat.

— Suge și Trage, Tess.

— Știi despre ce vorbesc! Este ultima dată când noi — adică eu — mă întâlnesc cu ei și mi-au fost un fel de prieteni, într-un fel foarte ciudat.

Nici nu vreau să mă gândesc cum a început „prietenia" mea cu gașca asta.

— Hai s-o lăsăm pe mai târziu. Mă doare capul de la toată porcăria asta, mormăie el.

Oftez învinsă. Din tonul lui îmi dau seama că nu are de gând să continue discuția.

— Vino încoace.

Stă întins pe spate pe saltea și deschide brațele către mine. Închid agenda și mă duc lângă el în pat; stau între picioarele lui și îmi pune mâinile pe șolduri. Se uită la mine cu un zâmbet răutăcios.

— Nu trebuia să fii supărată pe mine sau ceva de genul ăsta?

— Sunt copleșită, Hardin, recunosc eu.

— Copleșită de ce anume?

Îmi arunc brațele în sus.

— De toate. De Seattle, de faptul că mă transfer la altă universitate, de faptul că Landon pleacă, de exmatricularea ta...

— Am mințit, spune el sec și își îngroapă fața în abdomenul meu.

Cum?

— Poftim?

Îmi înfig degetele în părul lui și îi ridic capul ca să-l fac să se uite la mine. Dă din umeri.

— Am mințit în legătură cu exmatricularea.

Mă îndepărtez ușor de el; încearcă să mă tragă înapoi, dar nu-l las.

— De ce?

— Nu știu, Tessa, spune el și se ridică în picioare. Eram supărat pentru că te-am găsit afară cu Zed și pentru toată povestea cu plecatul la Seattle.

Nu-mi vine să cred.

— Deci mi-ai spus că ai fost exmatriculat pentru că erai supărat pe mine?

— Da. Mă rog, și dintr-un alt motiv.

— Ce *alt* motiv? întreabă, oftând.

— O să te înfurii.

Are ochii roșii, dar pare să se trezească repede. Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Da, cel mai probabil. Spune-mi, totuși.

— Credeam că o să-ți fie milă de mine și o să vii în Anglia.

Nu știu ce să cred despre mărturisirea lui. Ar trebui să fiu supărată. De fapt, *sunt* supărată. Sunt supărată ca naiba. Tupeul ăsta al lui, de-a încerca să mă facă să mă simt vinovată și să mă mut în Anglia cu el. Trebuia să fie cinstit de la bun început… dar mă simt puțin mai bine că am aflat toate astea din gura lui, și nu în felul în care îmi sunt dezvăluite în mod obișnuit minciunile.

Se uită la mine cu ochi întrebători.

— Tessa…?

Îl privesc și aproape că-mi vine să zâmbesc.

— Sincer, sunt surprinsă că mi-ai povestit aceste lucruri înainte să le aflu de la altcineva.

— Și eu.

Se apropie de mine, mângâindu-mi obrazul cu degetele.

— Te rog să nu te superi pe mine. Sunt un dobitoc.

Respir adânc, dar îmi place la nebunie atingerea lui.

— Te aperi foarte prost.

— Nu mă apăr deloc. Sunt un cretin. Știu asta, dar te iubesc și m-am săturat de toate porcăriile astea. Știam că vei afla mai devreme sau mai târziu, mai ales din cauza excursiei aceleia îngrozitoare cu clanul lui tata.

— Deci mi-ai spus pentru că oricum urma să aflu?

— Mda.

Îmi dau capul puțin pe spate și mă uit la el.

— Mi-ai fi ascuns așa ceva și m-ai fi obligat să vin cu tine în Anglia din milă?

— Cam așa ceva…

Ce naiba să răspund la așa ceva? Aș vrea să-i spun că e nebun, că nu e tata și că e cazul să înceteze să mă manipuleze, dar în loc de toate astea am rămas aici cu gura căscată ca o proastă.

— Nu mă poți obliga să fac așa ceva prin minciună și manipulare.

— Știu că am dat-o în bară, zice el, iar îngrijorarea i se citește în ochii verzi. Nu știu de ce sunt așa cum sunt. Dar nu vreau să te pierd și sunt disperat.

Îmi dau seama după expresia lui că nu pricepe unde a greșit.

— Nu, nu știi. Altfel n-ai fi mințit.

Hardin își pune mâinile pe șoldurile mele.

— Tessa, îmi pare rău, de-adevăratelea. Dar trebuie să recunoști că ne pricepem mult mai bine să ne gestionăm relația.

Are dreptate; într-un fel încurcat comunicăm mult mai bine decât la început. N-avem o relație normală și funcțională, dar noi n-am fost niciodată normali.

— Deci, chestia cu căsătoria — nici asta nu te va face să vii cu mine?

Inima îmi bate cu putere și sunt sigură că și el o poate auzi. Dar îi spun pur și simplu:

— O să vorbim despre asta când o să te trezești.

— Nu sunt atât de beat.

Îi zâmbesc și îl bat ușor cu palma pe piept.

— Prea beat pentru genul ăsta de conversație.

Zâmbește și mă trage mai aproape de el.

— Când te întorci de la Sandpoint?

— Tu nu vii?

— Nu știu.

— Ai zis că vii. N-am fost nicăieri împreună.

— La Seattle, zice el, iar eu izbucnesc în râs.

— De fapt, ai apărut acolo neinvitat și ai plecat a doua zi de dimineață.

Își trece mâna prin părul meu.

— Detalii minore.

— Chiar vreau să vii. Landon se mută în curând.

Gândul acesta mă îndurerează.

— Și ce dacă? întreabă el, clătinând din cap.

— Și tatălui tău i-ar plăcea mult să vii, sunt convinsă.

— Ah, tata. E supărat că mi-au dat doar o amendă și m-au pus într-o perioadă de probă. La următoare abatere zbor de aici.

— De ce nu te transferi la Seattle cu mine?

— Nu mai suport să aud cuvântul „Seattle" în seara asta. Am avut o zi lungă și acum am o mahmureală de toată frumusețea…

Mă sărută pe frunte. Îmi dau capul ușor pe spate, să mă feresc de el.

— Te-ai îmbătat cu tata și m-ai mințit în legătură cu exmatricularea — așa că vorbim și despre Seattle dacă vreau eu, zic tăios.

Zâmbește.

— Şi după aceea ți-ai pus pantalonii ăia ca să mă chinui şi nu mi-ai răspuns la telefon.

Îşi trece degetul mare peste buza mea de jos.

— Nu trebuie să mă suni de atâtea ori. E sufocant. Molly chiar te-a făcut urmăritor, spun eu, dar zâmbesc sub atingerea lui blândă.

— Așa a zis, serios?

Continuă să-mi mângâie buzele, care se desfac involuntar.

— Mda, răsuflu eu.

— Hmm…

— Știu ce vrei să faci.

Întind mâna și îi îndepărtez brațul de pe șoldul meu, acolo unde degetele lui începuseră deja să umble mai jos de elasticul pantalonilor. Hardin zâmbește.

— Ce anume?

— Încerci să-mi distragi atenția ca să nu mai fiu supărată pe tine.

— Şi merge?

— Nu suficient de bine. În plus, tata e aici şi n-o să fac sex cu tine când el se află în cealaltă cameră.

Mă întind şi îl plesnesc în glumă peste fund. Ceea ce îl face să se lipească de mine şi mai tare.

— Ah, vrei să spui că e ca atunci când ți-am tras-o chiar acolo — arată către pat — când mama dormea pe canapea?

Iar se împinge ușor în mine.

— Sau ca atunci când ți-am tras-o în baie acasă la tata, sau ca atunci când ți-am tras-o de nenumărate ori în timp ce Karen, Landon și tata erau la parter?

Se întinde și mă atinge încet pe coapsă.

— Ah. Stai, sau poate te referi la scena aia când te-am pus capră peste biroul tău la serviciu…

— Bine! Bine! Am înțeles, am înțeles.

Mă înroșesc, iar el izbucnește în râs.

— Haide, Tessie, întinde-te.

— Ești obsedat.

Râd și fac un pas în spate, îndepărtându-mă de el.

— Unde te duci? spune oftând.

— Să văd ce face tata dincolo.

— De ce? Ca să te întorci aici și să…

— Nu! Doamne — du-te și culcă-te! exclam eu.

Mă bucur că încă are chef de joacă, dar, în ciuda mărturisirii sale, tot e enervant că m-a mințit și că e atât de încăpățânat când vine vorba să discutăm serios despre Seattle.

Eram convinsă că, după ce aveam să mă întorc de la prânzul întârziat de la Applebee's, va fi furios pe mine că nu i-am răspuns la mesaje. Nu credeam că vom discuta despre ce s-a întâmplat și că va recunoaște că a mințit în legătură cu exmatricularea. Poate că Steph îl liniștise că eram pe drum, ca să aibă timp să se calmeze. Totuși, telefonul lui Steph era pe masă când m-am întors să mă uit în spate…

— Ziceai că Steph nu ți-a răspuns când ai sunat? întreb eu.

— Da, de ce?

Se uită la mine, derutat. Ridic din umeri, neștiind ce să mai spun.

— Eram și eu curioasă.

— De ce, mă rog?

Tonul său e schimbat.

— I-am spus să-ți transmită că sunt pe drum şi mă miram de ce n-a făcut-o.

— Ah.

Se uită în altă parte, luând un pahar de pe dulap. Toată această conversație este atât de dubioasă — Steph nu i-a spus că mă aflu pe drum, el își ferește privirea de mine.

— Mă duc dincolo. Poți să vii şi tu dacă vrei.

— O să vin. Doar să mă schimb.

Dau din cap şi apăs pe clanță.

— Şi cu tatăl tău cum rămâne totuşi? De-abia s-a întors în viața ta, iar tu pleci?

Vorbele lui mă țintuiesc pe loc. M-am gândit și eu la asta, dar faptul că Hardin îmi aruncă această întrebare ca pe o rachetă când sunt cu spatele la el nu-mi pică deloc bine.

Aştept puțin să-mi revin înainte de a ieşi din cameră. Când ajung în living, îl găsesc pe tata dormind din nou. O ședință grea de băutură la prânz trebuie să fie obositoare. Sting televizorul și mă duc în bucătărie să beau niște apă. Cuvintele lui Hardin despre plecarea mea care se va produce atât de curând după reapariția lui tata îmi tot vin în minte. Problema e că nu-mi pot pune viitorul în așteptare pentru un părinte pe care nu l-am văzut de nouă ani. Dacă împrejurările ar fi fost diferite, poate m-aș fi răzgândit, dar, până la urmă, el este cel care m-a abandonat.

Când mă întorc la ușa dormitorului, îl aud pe Hardin vorbind.

— Ce mama dracului a fost porcăria asta de azi? zice el, cu vocea înăbușită.

Îmi lipesc urechea de uşă. Ar trebui să intru pur şi simplu, dar am senzația că nu trebuie să aud această conversație. Ceea ce înseamnă că trebuie neapărat să aud această conversație.

— Mă doare în fund, nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva. Acum e supărată şi aşa mai departe şi tu trebuie să…

Nu reuşesc să prind restul frazei.

— Nu strica totul, se răsteşte el.

Cu cine vorbește? Și ce trebuie să facă? Oare e Steph? Sau, și mai rău, Molly? Îl aud apropiindu-se de ușă și mă retrag iute în baie, închizând ușa. Câteva momente mai târziu, bate în ușă.

— Tessa?

Deschid ușa. Știu că par supărată. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul și am un gol în stomac.

— Ah, hei. Tocmai terminam aici, îi zic, dar vocea mea este foarte stinsă.

Hardin ridică o sprânceană la mine.

— Bine…

Se uită de-a lungul holului.

— Unde e taică-tău? Doarme?

— Ăă, mda, spun, ceea ce îl face să rânjească larg.

— Păi, atunci hai înapoi în dormitor, zice și mă ia de mână, întorcându-se și trăgându-mă ușor după el.

Îl urmez pe Hardin în dormitor, dar paranoia începe să mi se insinueze în gânduri ca un prieten vechi.

16

Tessa

Minuscula parte a creierului meu în care sălășluiește bunul simț încearcă să trimită semnale de avertisment în tot restul minții mele, ocupat de Hardin și numai de Hardin. Partea conștientă — ce-a mai rămas din ea, adică — îmi spune că trebuie să pun niște întrebări, că nu pot trece peste asta, pur și simplu. Și așa trec prea multe cu vederea.

Dar este o parte minusculă. Partea cea mare câștigă. Căci mă întreb dacă nu cumva îmi trebuie un pretext să mă cert cu el sau să-l acuz de ceva când poate doar am înțeles eu greșit? Poate mai devreme era doar supărat pe Steph că a invitat-o pe Molly la prânz. N-am auzit discuția foarte bine și poate că el, de fapt, îmi ținea partea. A fost atât de deschis când mi-a mărturisit că a mințit despre exmatriculare — de ce să mă mintă acum?

Hardin stă întins pe pat, apucându-mă de mâini și trăgându-mă pe piciorul lui.

— Se pare că am epuizat toate subiectele serioase, iar tatăl tău doarme. Cred că trebuie să găsim altă metodă de a ne ocupa timpul…

Are un rânjet ridicol, dar contagios.

— Tu numai la sex te gândești? îi răspund eu și-l împing în glumă.

El stă în continuare întins pe pat, cu o mână pe spatele meu și cu alta pe coapsă, trăgându-mă deasupra lui. Sunt călare pe el, cu coapsele desfăcute, iar el mă trage în jos, astfel încât fețele noastre aproape se ating.

— Nu, mă mai gândesc și la alte lucruri. De exemplu, mă gândesc cum ar fi ca gura asta să se deschidă…

Își trece buzele peste ale mele. Îi simt aroma de mentă din răsuflare când mă sărută; atmosfera este atât de tensionată încât îmi transmite un

fior electric prin trup, dar destul de plăcut ca să mă lase să-mi doresc mai mult.

— Mă gândesc cum ar fi să stau cu fața între picioarele tale, iar tu să… începe el să spună, dar mă întind și îi acopăr gura cu mâna.

Felul în care își trece limba peste palma mea mă face să mă retrag repede.

— Bleaah.

Strâmb din nas și mă șterg pe tricoul lui cel negru.

— O să păstrez liniștea, spune el încet, ridicându-și șoldurile de pe saltea ca să se lipească de mine.

— Tata…, îi reamintesc eu, de data aceasta cu mai puțină convingere.

— Cui îi pasă? Este casa noastră, dacă nu-i place, nu are decât să se care.

Mă uit la el pe jumătate încruntată.

— Nu fi nesimțit.

— Nu sunt, dar te doresc și ar trebui să te pot avea exact atunci când am chef, spune el, dându-și ochii peste cap.

— Am și eu ceva de spus în asta. Este corpul meu, în definitiv.

Mă prefac că nu-mi bate inima ca nebuna și că nu mi-e atât de dor de el.

— Cu siguranță, este. Dar știu că dacă fac asta…

Își strecoară mâna sub elasticul chiloților mei.

— Vezi, știam eu că o să fii pregătită de când am început să vorbesc despre…

Îmi lipesc buzele de ale lui ca să-l reduc la tăcere, iar el îmi soarbe gemetele pe care le scot când degetele lui îmi ating clitorisul. De-abia mă atinge, torturându-mă cu bună știință.

— Te roooog, șoptesc, iar el apasă mai tare, înfigând un deget subțire în mine.

— Așa mă gândeam și eu, mă necăjește el și împinge ușor degetul înăuntru.

Dintr-odată se oprește și mă întinde lângă el. Înainte să pot protesta, se ridică și mă apucă de marginea pantalonilor, de care pare atât de îndrăgostit, și mi-i trage brusc în jos pe coapse. Îmi ridic șoldurile ca să-l ajut, după care face același lucru și cu chiloții de pe mine.

Fără să spună un cuvânt, îmi face semn să urc mai sus în pat. Mă împing în spate cu ajutorul coatelor și mă sprijin cu capul de tăblia patului. El se întinde pe burtă în fața mea, prinzându-mă cu ambele brațe de coapse și desfăcându-le. Rânjește.

— Încearcă măcar să nu faci gălăgie.

Vreau să-mi dau ochii peste cap, dar apoi mă lovesc de răsuflarea lui caldă — la început ușoară, apoi din ce în ce mai tensionată, pe măsură ce se apropie de mine. Fără niciun avertisment, își trece limba peste trupul meu, iar eu mă întind și iau o pernuță în brațe, pe cea galbenă despre care Hardin spune mereu că e hidoasă. Îmi acopăr fața cu ea, ca să amortizez orice sunet care mi-ar scăpa involuntar de pe buze, în timp ce limba lui se mișcă din ce în ce mai repede. Brusc perna îmi zboară de pe față.

— Nu, iubito, privește-mă, îmi ordonă Hardin, iar eu dau încet din cap.

Își duce un deget la buze, în timp ce limba lui alunecă peste pielea mea. Își mută mâna între coapsele mele, găsindu-mi cel mai sensibil loc. Picioarele mi se încordează — atingerea lui mi se pare divină, iar vârful degetului său, care se mișcă încet și ușor, mă torturează.

Îl ascult și mă uit la el prin deschizătura coapselor — are părul ciufulit și împins către ceafă, cu un val ridicat pe frunte, o șuviță rebelă care cade doar ca să fie din nou dată la o parte atunci când își cufundă capul între coapsele mele. Pe jumătate văd, pe jumătate doar îmi imaginez cum gura lui se mișcă pe trupul meu și asta face ca senzația să fie și mai puternică și știu, știu pur și simplu, că nu voi putea păstra liniștea în clipa în care simt cum se apropie orgasmul. Cu o mână îmi acopăr gura, iar alta mi-o îngrop în buclele sale, și dau din șolduri ca să-i simt mai bine limba. E atât de bine. Îl trag de păr și îl aud cum geme, iar orgasmul este din ce în ce mai aproape…

— Mai tare, geme el.

Poftim?

Îmi apasă mâna pe care o am încolăcită în părul lui, făcându-mă să-l trag și mai tare… Își dorește să-l trag de păr?

— Fă-o, îmi spune cu o privire plină de dorință, după care începe să mă mângâie rapid în cercuri și își coboară capul, adăugând întregii senzații atingerea limbii sale.

Îl trag de păr, iar el se uită la mine, închizând ochii cu o fluturare de gene. Când îi deschide la loc, au culoarea jadului strălucitor. Se uită fix în ochii mei, iar vederea mi se încețoșează și, o clipă, simt că leșin de plăcere.

— Haide, iubito, îmi șoptește Hardin.

Observ cum își duce mâna între picioare și simt că nu mai rezist mult. Văd cum își mângâie penisul, ajungând și el la orgasm odată cu mine. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu senzațiile pe care mi le provoacă. Văzându-l cum se autosatisface, simțindu-i pe piele răsuflarea care devine din ce în ce mai apăsată…

— Ai un gust atât de bun, iubito, geme el aproape de mine, iar mâna i se mișcă din ce în ce mai repede între picioare.

Simt cum îmi înfig dinții în palmă în timp ce-mi dau drumul, trăgându-l în continuare de păr. Clipesc. Clipesc mai departe, alene.

Când îmi revin, îl simt cum își pune capul pe burta mea. Deschid ochii și văd că el i-a închis pe ai lui, iar pieptul i se mișcă în sus și în jos. Îl ridic de umăr și dau să-l ating între picioare. El se oprește și mă privește.

— Ăă.. îhm, am terminat deja, zice.

Mă holbez la el.

— Mi-am dat deja drumul.

Are vocea răgușită de efort.

— Ah.

Zâmbește leneș, pe jumătate încă beat și se ridică de pe pat. Se duce către dulap și deschide sertarul de jos, luându-și o pereche de pantaloni scurți albi.

— Trebuie să fac duș și mă schimb, în mod clar.

Arată către prohabul jeanșilor, unde, în ciuda culorii lor închise, pata umedă este evidentă.

— Ca pe vremuri? îi zic eu zâmbind, iar el mă privește și îmi zâmbește la rândul lui.

Se apropie și mă sărută pe frunte, apoi pe buze.

— Bine că știu că nu ți-ai pierdut talentul, îmi spune, vrând să iasă pe ușă.

— N-a fost talentul *meu*, îi reamintesc, iar el dă din cap, părăsind încăperea.

Îmi caut hainele la capătul patului, rugându-mă ca tata să doarmă în continuare pe canapea sau, dacă s-a trezit între timp, să nu-l oprească pe Hardin în drumul spre baie. Câteva clipe mai târziu aud ușa de la baie închizându-se și mă ridic să mă îmbrac.

Când termin, îmi verific telefonul să văd dacă am vreun mesaj vocal de la Sandra, dar nu găsesc nimic. Dar văd un plic mic în colțul ecranului, semn că am primit un SMS; poate că e ocupată și a preferat să-mi scrie.

Îl deschid și citesc: **Trebuie să vorbim**.

Oftez când văd cine este expeditorul mesajului: Zed.

Șterg mesajul și îmi pun telefonul pe birou. Apoi curiozitatea mă învinge și încep să caut din priviri telefonul lui Hardin. Inima mi-o ia la goană când îmi aduc aminte de ultima dată când i-am umblat prin telefon. Nu s-a terminat cu bine.

Dar de data aceasta știu că nu-mi ascunde nimic. Nu are cum. Suntem în alt stadiu al relației decât atunci.

Și-a făcut un tatuaj pentru mine… doar că nu vrea să se mute odată cu mine. Nu am motive de îngrijorare. *Nu-i așa?*

Îl caut pe dulap și pe birou, dar apoi îmi dau seama că l-a luat probabil cu el la baie. Că așa-i normal, nu-i așa?

N-am niciun motiv de îngrijorare, sunt doar stresată și paranoică, îmi reamintesc.

Înainte de a mă lăsa copleșită de îngrijorare, îmi aduc aminte că nu ar trebui oricum să-i umblu prin telefon și că eu m-aș înfuria dacă mi-ar face el așa ceva.

Probabil că îmi și face, de altfel. Doar că nu l-am prins.

Ușa dormitorului se deschide, iar eu sar ca arsă, de parc-aș fi fost prinsă făcând ceva ce nu trebuia să fac. Hardin intră în cameră, fără tricou pe el, desculț, purtând pantalonii scurți, din spatele cărora se întrezăresc boxerii negri.

— Te simți bine? mă întreabă, frecându-și părul ud cu un prosop alb.

Îmi place la nebunie cum i se vede părul negru când este ud. Contrastul dintre părul negru și ochii verzi e de-a dreptul un vis.

— Da. N-ai stat mult la duș.

Mă așez pe scaun.

— Trebuia să te murdăresc mai tare, îi spun, încercând să-mi ascund ezitarea ușoară din voce.

— Mă grăbeam să mă-ntorc la tine, spune el neconvingător.

Îi zâmbesc.

— Ți-e foame, nu-i așa?

— Da, recunoaște el cu un zâmbet amuzat. Mi s-a făcut foame.

— Mă gândeam eu.

— Tatăl tău încă doarme — va rămâne aici cât timp plecăm noi?

Entuziasmul îmi șterge orice urmă de îngrijorare.

— Vii și tu?

— Da, cred că da. Dacă e atât de jalnic pe cât cred că va fi, stau doar o noapte.

— Bine, spun eu, înțelegătoare.

Dar zâmbesc în sinea mea, știind că nu va pleca mai devreme. Trebuie doar să păstreze aparențele, plângându-se de tot felul de chestii.

Își trece limba peste buze și mi-l aduc aminte mai devreme, între coapsele mele.

— Pot să te întreb ceva? îi zic.

Se uită în ochii mei, apoi dă din cap.

— Ce anume?

Se așază pe pat.

— Când ți-ai… știi, a fost din cauză că te-am tras eu de păr?

— Poftim?

Râde ușor.

— Când te-am tras de păr, ți-a plăcut? spun înroșindu-mă.

— Da, mi-a plăcut.

— Ah.

Nici nu vreau să-mi imaginez ce nuanță de roșu au prins obrajii mei.

— Ți se pare ciudat? Faptul că mi-a plăcut?

— Nu, sunt curioasă doar, îi spun eu cu sinceritate.

— Toți avem lucruri care ne plac în timp ce facem sex. La mine, acesta este unul dintre ele. Nu știam că-mi place până acum.

Zâmbește, total derutat de faptul că discutăm despre așa ceva.

— Ah, da?

Mă bucur la gândul că a învățat ceva nou de când e cu mine.

— Da, zice el. Vreau să spun că și alte fete m-au tras de păr, dar cu tine e diferit.

— Ah, fac eu pentru a zecea oară, deși ultima sa replică m-a dezamăgit.

Probabil ignorându-mi reacția, Hardin se uită la mine cu o sclipire de curiozitate în ochi.

— Ție îți place ceva anume ce nu ți-am făcut?

— Nu, îmi place tot ce-mi faci, îi spun.

— Da, știu, dar e ceva anume la care te-ai gândit, dar n-am apucat să facem?

Clatin din cap.

— Nu te jena, iubito — toată lumea are fantezii.

— Eu nu am. Adică, așa cred, că nu am.

N-am niciun fel experiență în afară de cea alături de Hardin și nu știu altceva decât ce am făcut împreună.

— Ai și tu, spune el cu un zâmbet. Doar că trebuie să le descoperim.

Simt cum mă trec fiorii și nu știu ce să mai spun. Dar apoi vocea tatălui meu ne întrerupe conversația.

— Tessie?

Primul meu gând este că mă bucur că vocea i se aude din living, și nu de pe hol. Și eu, și Hardin ne ridicăm.

— Mă duc la toaletă, îi zic.

El dă din cap cu un rânjet răutăcios și se duce în living, acolo unde e tata. Când ajung la baie, găsesc telefonul lui Hardin așezat pe marginea chiuvetei.

Știu că n-ar trebui, dar nu mă pot abține. Caut imediat prin lista de apeluri, dar nu se vede nimic. Toate apelurile au fost șterse. Nici măcar unul nu mai este pe ecran. Mai încerc o dată, după care mă uit la mesaje.

Nimic. A șters totul.

17

Tessa

Hardin și tata stau amândoi așezați la masa din bucătărie când eu apar de la baie, cu telefonul lui Hardin în mână.

— Mă ofilesc aici, iubito, zice Hardin când ajung la ei.

Tata se uită la noi timid.

— Mi-e cam foame… începe el, cu nesiguranță.

Pun mâinile pe speteaza scaunului lui Hardin, iar el își lasă capul pe spate, părul lui jilav atingându-mi degetele.

— Atunci îți sugerez să-ți faci ceva de mâncare, îi spun și îi așez telefonul în față.

El mă privește cu o expresie total neutră.

— Bine… spune, ridicându-se și îndreptându-se către frigider. Vă e foame? ne întreabă.

— Eu am resturile de la Applebee's.

— Ești supărată pe mine că l-am dus la băut azi? întreabă tata.

Mă uit către el și-mi îndulcesc tonul. Știam cum era tata când l-am invitat la noi.

— Nu sunt supărată, dar nu vreau să devină un obicei.

— Nu va deveni. În plus, tu te muți, îmi amintește el, iar eu mă uit peste masă la omul pe care îl cunosc de numai două zile.

Nu-i răspund. Mă duc în schimb lângă Hardin, la frigider, și deschid ușa congelatorului.

— Ce vrei să mănânci? îl întreb.

Mă privește circumspect, încercând să-mi ghicească dispoziția.

— Pui sau ceva de genul ăsta… sau poate comandăm?

Oftez.

— Hai să comandăm.

Nu vreau să fiu tăioasă cu el, dar mintea îmi zboară numai la lucrurile care se aflau în telefonul său și pe care a simțit nevoia să le șteargă.

Din momentul în care ne hotărâm să comandăm de mâncare, Hardin și tata încep să se ciondănească — mâncare chinezească sau pizza. Hardin vrea pizza și câștigă disputa reamintindu-i tatălui meu că el va plăti nota. Tata, în schimb, nu pare să se supere din cauza remarcilor sarcastice ale lui Hardin. Se mulțumește să râdă și să-i arate degetul mijlociu.

Este o priveliște de-a dreptul ciudată. După ce tata a plecat, visam deseori cu ochii deschiși la el, atunci când îmi vedeam prietenii în compania taților lor. Îmi inventasem o imagine a unui bărbat care semăna cu bărbatul alături de care am crescut, doar că mai în vârstă și care cu siguranță nu era un vagabond bețiv. Mereu m-am gândit la el ducând în mână o servietă diplomat cu documente importante, urcând în mașină în fiecare dimineață, cu o cană de cafea în mână. Nu-mi imaginam că va bea, că va fi practic distrus și că nu va avea unde să locuiască. Nu mi-l pot imagina pe acest om și pe mama capabili să poarte o conversație, cu atât mai puțin că și-au petrecut ani întregi căsătoriți unul cu celălalt.

— Cum ai cunoscut-o pe mama? zic eu, dând glas gândurilor care mă chinuie.

— Eram în liceu, răspunde el.

Hardin își ia telefonul și iese din bucătărie ca să comande pizza. Fie asta, fie să sune pe cineva și apoi să șteargă repede lista de convorbiri.

Mă așez la masa din bucătărie vizavi de tata.

— Cât timp ați ieșit împreună înainte să vă căsătoriți? îl întreb.

— Doar vreo doi ani. Ne-am căsătorit de tineri.

Mă simt jenată când pun aceste întrebări, dar știu că n-aș fi avut norocul să primesc vreun răspuns de la mama.

— De ce?

— Tu și mama ta n-ați discutat niciodată despre lucrurile acestea? întreabă el.

— Nu, n-am vorbit niciodată despre tine. Dacă îndrăzneam să deschid subiectul, se închidea în ea, îi zic și văd cum expresia i se schimbă de la interes autentic la rușine.

— Ah.

— Îmi pare rău, spun, nefiind de fapt sigură pentru ceea ce îmi cer scuze.

— Nu, înțeleg. Nu pot s-o condamn.

Închide ochii preț de o secundă, apoi îi deschide din nou. Hardin se întoarce în bucătărie și se așază lângă mine.

— Ca să-ți răspund la întrebare, ne-am căsătorit de tineri pentru că ea rămăsese gravidă cu tine, iar bunicii tăi mă urau și încercau s-o țină departe de mine. Așa că ne-am pus pirostriile.

Zâmbește, aducându-și cu plăcere aminte de acest moment.

— V-ați căsătorit ca să le faceți în ciudă bunicilor mei? întreb cu un zâmbet.

Bunicii mei, Dumnezeu să-i odihnească în pace, erau puțin cam… porniți. Foarte porniți. Din copilărie îmi aduc aminte cum mă somau să tac dacă râdeam la masă și îmi spuneau să-mi scot pantofii ca să nu calc încălțată pe covorul lor. De ziua mea îmi trimiteau o felicitare impersonală cu un cec de economii valabil pe zece ani în ea — nu era deloc cadoul ideal pentru un copil de opt ani.

În esență, mama era o clonă a bunicii, poate doar un strop mai rigidă. Se străduia din răsputeri; mama își petrecea zilele și nopțile încercând să fie perfectă, exact așa cum și-o amintea pe mama ei.

Sau, îmi trece prin cap, *perfectă, așa cum credea că este mama ei.*

Tata izbucnește în râs.

— Într-un fel, da, ca să-i scoatem din minți. Dar mama ta și-a dorit dintotdeauna să se mărite. Practic m-a târât în fața altarului.

Râde din nou, iar Hardin îmi aruncă o privire înainte de a pufni și el în râs. Mă încrunt la el, știind că pregătește vreun comentariu arțăgos cum că și eu îl oblig să se însoare. Mă întorc către tata.

— Tu nu voiai să te însori? îl întreb.

— Nu. De fapt, nu-mi amintesc. Știu doar că eram speriat de faptul că urma să am un copil la nouăsprezece ani.

— Și pe bună dreptate. Vedem ce s-a ales de toată povestea, remarcă Hardin.

Mă uit urât la el, dar tata se limitează la a-și da ochii peste cap.

— Nu recomand așa ceva, dar sunt mulți părinți tineri care se descurcă.

Ridică mâinile, resemnat.

— Doar că eu n-am fost unul dintre ei.

— Ah, spun eu. Nu-mi imaginez cum ar fi să fiu părinte la vârsta mea.

El zâmbește, părând deschis să-mi ofere răspuns la orice întrebare aș avea.

— Mai vrei să afli ceva, Tessie?

— Nu… Cred că asta e tot, zic.

Nu mă simt în largul meu în preajma lui, deși, într-un fel ciudat, mă simt mai bine decât dacă în locul lui s-ar fi aflat mama.

— Dacă îți mai amintești de ceva, mă poți întreba. Până atunci, vă supărați dacă mai fac un duș până vine mâncarea?

— Sigur că nu. Du-te liniștit, îi spun.

Mi se pare că-i aici, cu noi, de mai bine de două zile. S-au întâmplat atât de multe de când a apărut — exmatricularea/neexmatricularea lui Hardin, apariția lui Zed în parcare, prânzul meu cu Steph și cu Molly, lista de convorbiri dispărută — cam prea multe. Această grămadă stresantă și mereu în creștere de probleme din viața mea nu pare să mă slăbească deloc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Hardin când tata dispare în capătul holului.

— Nimic.

Mă ridic și fac câțiva pași înainte ca el să mă oprească, luându-mă de talie și întorcându-mă cu fața la el.

— Te cunosc mai bine de atât. Spune-mi ce nu-ți convine, îmi cere el blând, punându-mi ambele mâini pe șolduri.

Mă uit fix în ochii lui.

— Tu.

— Eu… de ce? Vorbește, îmi cere el.

— Te porți ciudat și ți-ai șters toate mesajele și convorbirile.

Se uită la mine enervat și face un gest de exasperare.

— De ce mi-ai umblat prin telefon, mă rog?

— Pentru că te purtai suspect și…

— Așa că mi-ai umblat prin telefon? Nu ți-am spus să nu faci așa ceva?

Expresia indignată de pe chipul său este atât de evidentă și pare atât de studiată, încât îmi fierbe sângele în vine.

— Știu că n-ar trebui să-ți umblu prin lucruri — dar nici tu n-ar trebui să-mi dai motive s-o fac. Și dacă nu ai nimic de ascuns, ce-ți pasă? Eu nu m-aș supăra dacă mi-ai umbla în telefon. N-am nimic de ascuns.

Îmi scot telefonul din buzunar și i-l întind. Apoi mă îngrijorez gândindu-mă că poate n-am șters mesajul de la Zed și mă panichez, dar Hardin dă din mână, ca și cum ar alunga un țânțar.

— Nu faci altceva decât să inventezi scuze pentru cât ești de obsedată, spune el, iar vorbele lui mă dor.

Nu mai am ce să spun. Mă rog, am multe să-i spun, dar nu-mi iese nicio vorbă din gură. Îi dau la o parte mâinile de pe șolduri și mă năpustesc afară. A spus că mă cunoaște suficient cât să-și dea seama când e ceva în neregulă cu mine. Dar și eu îl cunosc destul de bine încât să-mi dau seama că e pe punctul să-l prind cu ocaua mică. Fie că-i vorba de o minciună neînsemnată sau de un pariu pe virginitatea mea, același lucru se întâmplă mereu: mai întâi se poartă suspect, apoi, când eu îi cer socoteală, devine furios și defensiv, iar în cele din urmă scuipă către mine vorbe tăioase.

— Nu pleca de aici, urlă el din spatele meu.

— Nu veni după mine, îi zic și dispar în dormitor.

Dar el apare în pragul ușii peste o secundă.

— Nu-mi place când îmi umbli prin lucruri.

— Nu-mi place când sunt nevoită să fac așa ceva.

Închide ușa și se sprijină cu spatele de ea.

— Nu trebuie. Am șters toate chestiile acelea pentru că… a fost un accident. Nu e nimic pentru care să te ambalezi.

— Să mă ambalez? Adică vrei să spui că sunt „obsedată"?

Oftează.

— N-am vrut să sune chiar așa.

— Atunci nu mai spune lucruri pe care nu vrei să le spui. Pentru că apoi nu mai știu ce e adevărat și ce nu.

— Atunci nu-mi mai umbla prin lucruri. Pentru că apoi nu mai știu dacă pot sau nu să am încredere în tine.

— Bine.

Mă așez la birou.

— Bine, repetă el și se așază pe pat.

Nu-mi dau seama dacă trebuie să-l cred sau nu. Nimic nu-mi iese la socoteală, dar într-un fel e logic. Poate că și-a șters mesajele și convorbirile din greșeală și poate că vorbea la telefon cu Steph. Frânturile de conversație pe care le-am prins îmi alimentează imaginația, dar nu vreau să-l întreb pe Hardin despre asta pentru că nu vreau să-și dea seama că l-am auzit vorbind. Și oricum nu mi-ar spune despre ce au discutat.

— Nu vreau să existe secrete între noi. Ar fi trebuit să depășim faza asta, îi aduc aminte.

— Știu, la naiba. Nu sunt secrete. Ești tu nebună.

— Nu mă mai face nebună. Dintre toți oamenii, ești cel mai puțin îndreptățit să-mi spui așa.

Regret aceste cuvinte de îndată ce le rostesc, dar el nu pare să se supere.

— Îmi pare rău, bine? Nu ești nebună, spune el, apoi zâmbește. Doar mi-ai umblat în telefon.

Îi zâmbesc și eu forțat și încerc să mă conving că are dreptate, că sunt eu paranoică. În cel mai rău caz, îmi ascunde ceva. O să aflu eu în cele din urmă, deci nu mai are sens să mă gândesc acum. Am aflat oricum totul. Îmi repet acest plan logic la nesfârșit până sunt convinsă de el.

Tata strigă din camera cealaltă, iar Hardin zice:

— Cred că a venit pizza. N-ai de gând să stai supărată toată seara, nu-i așa?

Dar iese din cameră fără să-mi mai dea răgaz să-i răspund. Mă foiesc pe scaun și mă uit în locul unde mi-am lăsat telefonul, pe birou. Curioasă, îl verific și, evident, descopăr un nou mesaj de la Zed. De data aceasta nu mă mai deranjez să-l citesc.

A doua zi este ultima la vechiul meu birou și conduc către serviciu mai agale decât de obicei. Vreau să iau aminte la fiecare stradă, la fiecare clădire de pe drum. Această stagiatură remunerată a fost un vis devenit realitate. Știu că voi lucra tot pentru Vance la Seattle, dar în acest loc am debutat, aici mi-am început cariera. Când ies din lift o găsesc pe Kimberly la locul ei. Numeroase cutii maronii sunt depozitate lângă biroul ei.

— Bună dimineața! ciripește ea.

— Bună dimineața.

Vocea mea nu poate răsuna la fel de vesel ca a ei. E mai degrabă tensionată și ciudată.

— Ești gata pentru ultima ta săptămână aici? întreabă ea, cât timp îmi pun o cafea.

— Da — e ultima mea zi, de fapt. Plec într-o excursie pentru restul săptămânii, îi reamintesc.

— Ah, da, aproape că uitasem. Oau! Ultima ta zi! Trebuia să-ți cumpăr o felicitare sau ceva de genul ăsta.

Zâmbește.

— Dar pot să ți-o cumpăr și săptămâna viitoare, la noul loc de muncă.

Izbucnesc în râs.

— Sunteți gata de plecare? Când plecați?

— Vineri! Noua noastră casă este plină de lucruri și ne așteaptă să venim.

Sunt destul de sigură că noua casă a lui Kimberly și a lui Christian este grozavă, mare și modernă, așa cum era și casa din care se mută. Inelul de logodnă al lui Kimberly strălucește în lumină, iar eu nu mă pot abține să nu mă holbez la el de câte ori îl văd.

— Încă o mai aștept pe tipă să mă sune în legătură cu apartamentul, îi spun, iar ea se răsucește și se uită la mine.

— Poftim? Nu ți-ai găsit încă apartament?

— Ba da — i-am trimis actele deja. Trebuie să mai discutăm detaliile contractului de închiriere.

— Mai sunt șase zile, spune Kimberly, uitându-se panicată la mine.

— Știu, am totul sub control, o asigur eu, sperând că rostesc adevărul.

Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat acum câteva luni, aș fi plănuit totul în detaliu, dar în ultima vreme am fost prea stresată ca să mă pot concentra pe ceva anume, nici măcar pe mutarea la Seattle.

— Bine. Dacă ai nevoie de ajutor, anunță-mă, se oferă ea și-și îndreaptă atenția către telefonul care sună pe birou.

Când ajung la mine în birou, găsesc câteva cutii goale pe podea. N-am prea multe lucruri personale, așa că nu-mi va lua foarte mult timp să le strâng. Douăzeci de minute mai târziu, exact când lipesc cutiile cu scotch, se aude o bătaie ușoară în ușă.

— Intră, zic eu, cât pot de tare.

Pentru un moment mă gândesc că e Hardin, dar când mă întorc, dau cu ochii de Trevor, care stă în prag, îmbrăcat în niște jeanși deschiși la culoare și un tricou simplu alb. Întotdeauna sunt luată prin surprindere când îl văd îmbrăcat lejer. M-am obișnuit să-l văd numai îmbrăcat la costum.

— Ești gata pentru marea mutare? mă întreabă el în timp ce eu încerc că ridic o cutie prea plină.

— Da, aproape. Tu ești?

Vine spre mine și-mi ia cutia din mâini, punând-o pe birou.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc și-mi șterg mâinile pe rochia mea cea verde.

— Da, sunt. Plec chiar azi, de îndată ce termin aici.

— E super. Știu că te pregăteai să pleci la Seattle când ne-am văzut ultima oară.

Simt cum mă înroșesc în obraji de stânjeneală, la fel și el. „Ultima oară când ne-am văzut", Trevor m-a scos la cină, dar eu i-am respins sărutul, apoi a fost amenințat de Hardin. N-am idee de ce am deschis subiectul. El mă privește absent.

— Acela a fost un weekend interesant. Oricum, cred că și tu ești entuziasmată. Mereu ți-ai dorit să trăiești la Seattle.

— Da, de-abia aștept.

Trevor se uită în jur.

— Știu că nu-i treaba mea, dar Hardin se mută și el la Seattle cu tine?

— Nu, răspund eu înainte să gândesc. Adică nu sunt sigură încă. Spune că nu vrea, dar eu sper să se răzgândească…

Bat câmpii mai departe, iar vorbele îmi ies din gură cu repeziciune, în timp ce Trevor pare oarecum jenat și își bagă mâinile în buzunarele jeanșilor, întrerupându-mă.

— De ce să nu vrea să vină cu tine?

— Nu știu exact, serios, dar eu sper să vină.

Oftez și mă așez pe scaunul meu de piele. Trevor mă fixează cu ochii lui albaștri.

— E nebun să nu vină.

— E nebun oricum.

Izbucnesc în râs, încercând să reduc tensiunea din încăpere. Râde și el și clatină din cap.

— Atunci, mă duc să-mi termin treaba. Dar ne vedem la Seattle.

Iese zâmbind din biroul meu și, oarecum, mă simt ușor vinovată. Iau telefonul și-i trimit un mesaj lui Hardin, anunțându-l ca din întâmplare că a trecut Trevor pe la mine prin birou. De data aceasta, gelozia lui Hardin îmi convine — poate-și va da seama că e prea gelos pe Trevor și se va hotărî să se mute la Seattle? Nu pare foarte probabil, dar mă agăț de ultimele fărâme de speranță că el se va răzgândi. Timpul se scurge. Șase zile nu înseamnă că are prea mult timp la dispoziție. Ar trebui să-și ceară transferul, ceea ce nu ar trebui să fie o problemă, având în vedere ce poziție ocupă Ken.

Șase zile nu par totuși destule pentru mine, deși sunt pregătită pentru Seattle. Trebuie să fiu. Acesta este viitorul meu și nu pot să-l construiesc în jurul lui Hardin, când el nu e dispus să facă niciun compromis. I-am oferit un plan onest: ne mutăm la Seattle mai întâi și, dacă nu merge, plecăm în Anglia. Dar el nici nu s-a gândit foarte bine înainte de a refuza. Sper ca această excursie pe care am planificat-o cu familia lui și în care vom urmări balenele îl va face să vadă că poate face lucruri noi alături de mine, de Landon, Ken și Karen. Că nu-i prea dificil să faci ceva distractiv și relaxat.

Dar acesta este Hardin și nimic nu-i prea ușor când vine vorba de el.

Îmi sună telefonul de pe birou, scoţându-mă din gândurile mele stresante despre mutarea la Seattle.

— Ai un musafir, o aud spunând pe Kimberly şi inima îmi sare de bucurie că o să-l văd pe Hardin.

Au trecut doar câteva ore, dar deja mi-e dor de el.

— Spune-i lui Hardin să vină aici. Sunt surprinsă că a aşteptat să mă suni, spun eu.

Kimberly coboară vocea.

— Ăă, nu e Hardin.

Poate că Hardin l-a adus aici pe tata?

— E un om mai în vârstă cu barbă?

— Nu… e tânăr… ca Hardin, şopteşte ea.

— Are vânătăi pe faţă? întreb eu, în ciuda faptului că ştiu deja răspunsul.

— Mda. Vrei să-l fac să plece?

Nu vreau s-o oblig să-l facă pe Zed să plece, iar el n-a greşit cu nimic, în afara faptului că n-a ascultat ordinele lui Hardin de a sta departe de mine.

— Nu, e-n regulă. E prietenul meu. Poţi să-l laşi să intre.

De ce-a venit aici? Ştiu că are legătură cu faptul că l-am ignorat, dar nu înţeleg ce era atât de urgent încât să vină aici după un drum de patruzeci şi cinci de minute. Închid telefonul şi mă gândesc dacă să-i spun sau nu lui Hardin despre sosirea lui Zed. Îmi arunc telefonul în sertarul biroului şi-l închid. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Hardin să vină aici, din moment ce nu e capabil să-şi controleze furia şi va face, mai mult ca sigur, o scenă în ultima mea zi la birou.

Ultimul lucru de care am nevoie este ca Hardin să fie arestat din nou.

18

Tessa

Când deschid ușa biroului meu, îl găsesc pe Zed stând pe hol ca un înger al morții. E îmbrăcat într-un hanorac ecosez negru cu roșu, jeanși închiși la culoare și teniși. Fața nu prea i s-a dezumflat, dar vânătăile din jurul ochilor și nasului au trecut de la mov-închis la un albastru-verzui.

— Hei… Îmi pare rău că am venit aici în felul acesta, spune el.

— S-a întâmplat ceva? întreb eu și mă întorc la birou.

Stă în pragul ușii, stânjenit, pentru un moment, înainte de a păși în încăpere.

— Nu. Mă rog, ba da, am încercat să vorbesc cu tine ieri, dar nu mi-ai răspuns la mesaje.

— Știu. Doar că Hardin și cu mine avem deja destule probleme fără să creez și mai multe și nu vrea să mai vorbesc cu tine.

— Îl lași să-ți spună cu cine ai voie să vorbești?

Zed se așază direct în scaunul din fața biroului, iar eu mă așez în fotoliu. Felul în care ne-am așezat conferă conversației noastre un ton mai oficial și mai serios. Nu e deloc incomod, ci doar prea formal.

Mă uit pe fereastră înainte de a-i răspunde.

— Nu, nu e așa. Știu că e puțin cam autoritar și poate interpreta uneori greșit lucrurile, dar nu pot să spun că-l condamn pentru faptul că nu mai vrea să fiu prietenă cu tine. Nici mie nu mi-ar conveni ca el să se vadă cu cineva pentru care are sentimente, zic eu, iar ochii lui Zed se măresc.

— Ce spui tu acolo?

La naiba.

— Nimic, voiam doar să spun…

Atmosfera devine apăsătoare și pot să jur că pereții se strâng în jurul meu. De ce am zis așa ceva? Nu numai că nu e adevărat, dar nici nu ajută foarte mult în situația dată.

— Ai sentimente pentru mine? mă întreabă el, iar ochii i se luminează cu fiecare silabă pe care o rostește.

— Nu… mă rog, am avut. Nu mai știu, mă bâlbâi eu, dorindu-mi să mă plesnesc de una singură pentru că vorbesc întotdeauna înainte de a gândi.

— Este în regulă dacă nu ai, dar nu trebuie să minți în legătură cu asta.

— Nu mint. Chiar am avut sentimente pentru tine. Poate că mai am încă, sincer, dar chiar nu știu. Totul este atât de derutant. Tu mereu spui lucrurile potrivite și mereu ai fost alături de mine. Ar fi foarte firesc să am sentimente pentru tine. Ți-am mai spus că țin la tine, dar știm amândoi că este o cauză pierdută.

— De ce crezi asta? întreabă el.

Nu sunt sigură de câte ori mai trebuie să-l refuz ca să priceapă ce vreau să spun.

— Pentru că nu are rost. N-o să pot niciodată să fiu cu tine. Nici cu altcineva, de fapt. Cu nimeni în afară de el.

— Spui așa ceva numai pentru că ești prinsă în capcană.

Încerc să nu mă înfurii când aud cuvintele pe care Zed le spune despre Hardin. Este îndreptățit să-i poarte pică, dar nu-mi place felul în care insinuează că nu am niciun fel de putere sau control când vine vorba de relația mea..

— Nu. Spun asta pentru că îl iubesc. Și oricât aș vrea să nu-ți spun asta atât de direct acum, știu că nu am încotro. Nu vreau să te induc în eroare și mai mult decât am făcut-o până acum. Știu că nu înțelegi de ce stau cu el în tot balamucul ăsta, dar îl iubesc atât de mult, mai mult decât orice altceva, și nu sunt prinsă într-o capcană. Vreau să fiu cu el.

E adevărat. Tot ceea ce i-am spus lui Zed. Indiferent dacă Hardin vine sau nu cu mine la Seattle, vom încerca s-o scoatem la capăt. Putem folosi Skype, ne putem vedea în weekenduri, înainte ca el să plece în Anglia. Să sperăm că până atunci nu va dori să fie departe de mine.

Poate că distanța îl va face pe Hardin să prindă și mai mult drag de mine, iar inima i se va mai înmuia. Asta ar putea să-l convingă să vină cu mine. Povestea noastră de până acum a dovedit că nu ne pricepem să stăm departe unul de celălalt; voluntar sau nu, noi doi sfârșim tot împreună, într-un fel sau altul. E greu să-mi amintesc de perioada când zilele și nopțile mele nu se învârteau în jurul acestui bărbat. Am tot încercat să-mi imaginez viața fără el, dar îmi este aproape imposibil.

— Nu cred că-ți dă ocazia să înțelegi ce îți dorești cu adevărat sau ceea ce este bun pentru tine, spune Zed cu convingere, deși vocea îi tremură. Lui nu-i pasă decât de el însuși.

— Aici greșești. Știu că voi doi aveți unele conflicte, dar…

— Nu, nu știi nimic despre conflictele pe care le avem noi, spune el repede. Dac-ai fi…

— Mă iubește, și eu îl iubesc, îl întrerup. Îmi pare rău că ai aterizat în mijlocul acestei povești. Îmi pare tare rău. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

Se încruntă.

— Tot îmi repeți chestia asta, și totuși continui să mă rănești.

Urăsc disputele, mai ales când e vorba de cineva la care țin, dar aceste lucruri trebuiau spuse, pentru ca Zed și cu mine să putem închide discuția asupra acestei… Nu sunt sigură cum trebuie numită. *Situație? Neînțelegere? Proastă sincronizare?*

Mă uit către Zed, sperând că îmi poate citi sinceritatea din priviri.

— Nu asta a fost intenția mea. Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze la nesfârșit. Știam deja acest lucru când am luat decizia de a veni aici. Ai fost destul de clară cu privire la sentimentele tale acolo, lângă clădirea administrativă.

— Atunci de ce ai venit? îl întreb cu blândețe.

— Ca să vorbesc cu tine.

Își aruncă privirea prin încăpere, apoi se uită din nou la mine.

— Nu contează. Habar n-am de fapt de ce am venit.

Oftează.

— Ești sigur? Păreai destul de hotărât acum câteva minute.

— Nu. N-are rost, așa cum ai spus și tu. Îmi pare rău c-am venit.

— E în regulă, nu-i nevoie să-ți ceri scuze, îi zic.

Și mă gândesc că *amândoi facem asta la infinit*.

Arată către cutiile de pe podea.

— Deci până la urmă tot pleci?

— Da, sunt aproape gata de plecare.

Atmosfera este teribil de tensionată și niciunul dintre noi nu mai știe ce să spună. Zed se holbează pe fereastră la cerul cenușiu, iar eu mă uit fix în podea. Într-un final se ridică și vorbește, deși de-abia îi pot auzi cuvintele din cauza tristeții din voce.

— Mai bine plec, atunci. Îmi cer scuze încă o dată pentru că am venit aici. Baftă la Seattle, Tessa.

Mă ridic și eu în picioare.

— Îmi pare rău pentru tot. Mi-aș fi dorit ca lucrurile să stea altfel.

— Și mie. Mai mult decât crezi, spune el și se ridică de pe scaun.

Mă doare inima pentru el. A fost mereu atât de bun cu mine, iar eu n-am făcut nimic altceva decât să-l induc în eroare și să-l resping.

— Te-ai hotărât până la urmă dacă depui plângere sau nu?

Nu-i momentul potrivit să-l întreb așa ceva, dar nu cred că o să-l mai văd vreodată și nici că o să mai am vești de la el.

— Mda, nu voi depune. Am depășit momentul. Nu mai are niciun sens să continui lupta asta. În plus, ți-am promis că dacă-mi spui că nu vrei să mă mai vezi niciodată o să renunț la acuzații, nu-i așa?

Dintr-odată mi se pare că dacă Zed s-ar uita la mine într-un anumit fel, probabil că m-ar podidi plânsul.

— Da, îi răspund încet.

Mă simt ca Estella din *Marile Speranțe*, jucându-se cu sentimentele lui Pip. Propriul meu Pip stă în fața mea, iar ochii lui de zahăr caramelizat mă urmăresc. Și acesta este un rol pe care nu vreau să-l joc.

— Îmi pare sincer rău pentru tot. Mi-ar plăcea să fim prieteni, îi spun.

— Și mie, dar tu n-ai voie să ai prieteni.

Oftează, trecându-și degetele peste buza de jos. Aleg să nu-l contrazic: nu-i vorba de ceea ce „am voie“ să fac. Totuși, voi avea grijă să discut cu Hardin despre această percepție pe care o au unii oameni despre el

și să-i spun că mă deranjează că această atitudine a lui îi face pe oameni să creadă așa ceva despre mine.

Ca la comandă, telefonul de pe birou sună, rupând tăcerea dintre mine și Zed. Îmi ridic degetul ca să nu-l las să plece și ridic receptorul.

— Tessa.

Vocea aspră a lui Hardin răzbate până la mine. *La naiba!*

— Hei, spun eu, cu un tremur în glas.

— Te simți bine?

— Da, totul e în regulă.

— După voce nu pare, zice el.

De ce mă cunoaște atât de bine?

— Mă simt bine, îl asigur. Sunt doar puțin confuză.

— Sigur. În altă ordine de idei, vreau să știu ce ai de gând în legătură cu tatăl tău. Am încercat să-ți dau mesaje, dar nu mi-ai răspuns. Am treburi de făcut și nu știu dacă trebuie să-l las aici sau ce altceva să fac.

Mă uit către Zed. Stă acum în picioare lângă fereastră, fără să se uite la mine.

— Nu știu, nu-l poți lua cu tine?

Inima îmi bate tare de tot.

— Nu, la naiba, nici gând.

— Atunci lasă-l acolo, îi spun, nedorindu-mi altceva decât să se încheie această conversație.

Vreau să-i povestesc lui Hardin despre vizita lui Zed, dar nici nu-mi pot imagina cât de furios ar fi dacă ar ști că e aici chiar acum și sunt sigură că nici nu vreau să aflu.

— Bine, te poți ocupa de el când ajungi aici.

— Bine, atunci ne vedem când ajung acasă…

Deodată biroul mi se umple de muzică și îmi ia o vreme să-mi dau seama că aceasta vine din direcția lui Zed. Își bagă mâna în buzunar și oprește sunetul telefonului, dar nu înainte ca Hardin să audă.

— Ce-a fost asta? Al cui telefon a fost ăsta? face el.

Sângele îmi îngheață în vine, în timp ce evaluez întreaga situație. N-ar trebui să-mi fie teamă sau să am emoții din cauză că Hardin ar ști că Zed e aici. N-am făcut nimic greșit; a venit și acum pleacă. Hardin

se enervează mereu când Trevor trece pe la mine prin birou, iar Trevor este colegul meu și poate să treacă pe la mine de câte ori are chef.

— Nenorocitul de Trevor e acolo?

— Nu, nu e Trevor. Zed e aici, spun eu și-mi țin respirația.

Nu se mai aude nimic la telefon. Mă uit la ecran să văd dacă sunt conectată la convorbire.

— Hardin?

— Mda, zice el, respirând sacadat.

— M-ai auzit?

— Da, Tessa, te-am auzit.

Așa și? De ce nu urlă în telefon și nici nu amenință că o să-l omoare?

— Vorbim mai târziu despre asta. Fă-l să plece. Te rog, zice el calm.

— Bine…

— Mulțumesc, ne vedem când vii acasă, spune Hardin și pune capăt conversației.

Închid ușor uimită, iar Zed se răsucește către mine și spune:

— Scuze, știu că acum îți va face scandal.

— Nu, nu-mi va face. Totul va fi în ordine, îi răspund, știind că nu e adevărat, dar sună bine, oricum ai lua-o.

Reacția lui Hardin m-a prins cu garda jos. Nu mă așteptam să fie atât de calm. Mă așteptam să spună că se îndreaptă spre mine. Sper că nu vine. Zed se duce din nou către ușă.

— Bine. Cred că ar trebui să plec.

— Zed, mulțumesc că ai venit. Probabil nu te voi mai vedea înainte să plec.

El se întoarce, roșu tot în obraji de emoție, dar nu-mi dau seama exact ce simte.

— Nu pot spune că întâlnirea cu tine nu mi-a complicat existența, dar n-aș șterge nimic. Aș mai lua-o cu drag de la capăt — bătăile cu Hardin, prieteniile pe care le-am pierdut, totul. Aș lua-o de la capăt pentru tine, spune el. Cred că acesta e norocul meu. Nu pot să cunosc și eu o fată care nu e îndrăgostită de altcineva.

Vorbele lui mă afectează, întotdeauna. Este atât de sincer tot timpul și îl admir pentru asta.

— La revedere, Tessa, spune el.

Cuvintele lui înseamnă mai mult decât un simplu adio prietenesc, dar nu le pot încărca prea mult de înțelesuri. Dacă spun ceva greșit sau orice, de fapt, îl voi induce din nou în eroare.

— La revedere, Zed, îi spun eu, zâmbind cu jumătate de gură, iar el face un pas către mine.

Pentru o clipă mă panichez, gândindu-mă c-o să mă sărute, dar nu o face. Își pune mâinile în jurul meu, îmbrățișându-mă scurt, dar cu putere, și mă sărută ușor pe frunte. Se îndepărtează imediat și apucă mânerul ușii, de parcă s-ar sprijini într-un baston.

— Ai grijă, bine? spune el, deschizând ușa.

— O să am. Seattle nu-i așa de periculos, zic eu, zâmbind.

Mă simt foarte împăcată acum, de parcă i-aș fi acordat încheierea de care avea nevoie. El se încruntă și se pregătește să iasă din încăpere. Când închide ușa în urma lui, îl aud spunând încet:

— Nu la Seattle mă refeream.

19

Tessa

De îndată ce ușa se închide și Zed dispare — pentru totdeauna — închid ochii și îmi las capul pe spate în scaun. Nu știu exact ce simt. Toate sentimentele îmi sunt amestecate, aruncându-mă într-un nor de confuzie. O parte din mine se simte ușurată că am încheiat acest du-te-vino dintre mine și Zed. Dar cealaltă parte, mult mai mică, resimte o pierdere însemnată. Zed este singurul dintre așa-zișii prieteni ai lui Hardin care mi-a fost alături în mod constant și e ciudat să-mi dau seama că nu-l voi revedea niciodată. Lacrimile nedorite îmi ard obrajii și încerc să mă adun. N-ar trebui să plâng din cauza asta. Ar trebui să fiu fericită că am închis în cele din urmă cartea cu Zed, am pus-o deoparte, lăsând-o să se umple de praf și fără s-o mai deschid niciodată.

Nici nu-mi doresc să fiu cu el, nici nu-l iubesc, nici nu l-aș alege vreodată în locul lui Hardin; dar îmi pasă de el și mi-aș fi dorit ca lucrurile să se desfășoare altfel. Mi-ar fi plăcut ca relația noastră să rămână una platonică — poate că astfel n-ar fi trebuit să-l îndepărtez definitiv din viața mea.

Nu știu de ce-a venit aici, dar mă bucur c-a plecat înainte să mai spună ceva care să mă deruteze sau care să-l jignească și mai tare pe Hardin.

Telefonul de pe birou sună din nou, iar eu îmi dreg vocea înainte de a răspunde. Spun cu glas jalnic:

— Alo.

Vocea lui Hardin se aude puternică și limpede.

— A plecat?

— Da.

— Plângi cumva?

— Eu doar..., încep să zic.

— Ce anume? mă întrerupe el.

— Nu știu, mă bucur că s-a terminat.

Mă șterg din nou la ochi. Îl aud oftând la telefon și mă surprinde spunând pur și simplu:

— Și eu.

Lacrimile mi s-au oprit, dar am o voce groaznică.

— Mulțumesc — fac pauză — pentru că ești atât de înțelegător în această privință.

Lucrurile au mers mult mai bine decât mă așteptam și nu știu dacă să mă simt recunoscătoare sau ușor îngrijorată. Prefer să fiu recunoscătoare și să-mi închei ultima zi la Vance în liniște, pe cât se poate.

Pe la ora trei, Kimberly se oprește la mine în birou; în spatele ei se află o fată pe care sunt sigură că n-am mai văzut-o niciodată pe aici.

— Tessa, ea este Amy, înlocuitoarea mea, spune Kimberly, prezentându-mi-o pe fata liniștită, dar atât de frumoasă.

Mă ridic, încercând s-o întâmpin pe Amy cu un zâmbet prietenos.

— Bună, Amy. Eu sunt Tessa. O să-ți placă aici la nebunie.

— Mulțumesc! Îmi place *deja*, spune ea entuziasmată.

Kim izbucnește în râs.

— În fine, voiam doar să mă opresc pe la tine cât timp ne prefăceam că dăm un tur al clădirii.

— Ah, da. O înveți cum trebuie să te înlocuiască, o tachinez eu.

— Hei! Avantajele de a fi logodnica șefului, glumește și Kim.

Amy râde și ea, iar apoi Kimberly o conduce pe un alt culoar. În cele din urmă se termină și ultima mea zi aici, iar eu mă trezesc că mi-aș fi dorit să treacă mai încet. O să-mi fie dor de acest loc și am emoții când mă gândesc că mă duc acasă, la Hardin.

Mai arunc o ultimă privire în birou. Ochii îmi cad mai întâi pe masa de lucru. Simt un gol în stomac când mă gândesc ce făceam cu Hardin pe birou. Pare atât de riscant: să faci sex într-un birou în care poate veni cineva în orice moment. Eram prea absorbită de Hardin ca să mă gândesc la altceva... ceea ce pare a fi un tipar în viața mea de zi cu zi.



Pe drumul către casă mă opresc la Conner să fac câteva cumpărături — cât să ne ajungă pentru cină diseară, căci mâine-dimineață oricum plecăm. Mă bucur de excursia asta, dar sunt și emoționată. Sper ca Hardin să-și poată stăpâni temperamentul în timpul acestei vacanțe de două zile alături de familia lui.

De vreme ce așa ceva e greu de imaginat, sper măcar ca barca să fie suficient de mare pentru noi cinci, ca să avem fiecare spațiu să respirăm.

Mă întorc la apartament și descui ușa de la intrare, împingând-o cu piciorul. Apoi culeg de pe jos pungile de cumpărături când intru în casă. În living e o dezordine de nedescris; sticle goale de apă și ambalaje de mâncare umplu până la refuz măsuța de cafea. Tata și Hardin stau fiecare la câte un capăt al canapelei.

— Cum ți-a mers azi, Tessie? mă întreabă tata, lungindu-și gâtul ca să se uite la mine.

— Bine. A fost ultima mea zi aici, îi spun eu, chiar dacă știe deja.

Încep să curăț gunoiul de pe masă și de pe podea.

— Mă bucur c-ai avut o zi bună, spune tata.

Mă uit către Hardin, care nu se uită la mine. Privește fix la ecranul televizorului.

— Mă duc să pregătesc cina, apoi mă bag la duș, le zic eu, iar tata vine după mine în bucătărie.

Scot cumpărăturile din pungi și pun carnea tocată de vită și cutia de tacos pe tejghea, iar tata mă urmărește cu interes. În cele din urmă spune:

— Unul dintre prietenii mei a spus că mă poate lua de la voi un pic mai târziu, dacă e-n ordine. Știu că pleci mâine pentru câteva zile.

— Da, e în ordine. Sau te putem lăsa noi mâine-dimineață, dacă-ți convine așa, mă ofer eu.

— Nu, ați fost deja mult prea generoși. Promite-mi doar că mă anunți când vă întoarceți din excursie.

— Bine… cum dau de tine?

Se scarpină încurcat pe ceafă.

— Poate să vii acolo, pe strada Lamar? De obicei acolo sunt.

— Bine, așa o să fac.

— Mă duc să-l sun și să-l anunț că sunt gata.

Tata dispare din bucătărie.

Îl aud pe Hardin râzând de tata, care trebuie să țină minte numere de telefon pentru că nu are telefon și eu îmi dau ochii peste cap când tata începe discursul când-eram-eu-copil-nu-existau-telefoane-mobile.

Tacos cu carne tocată de vită sunt ușor de făcut și nu presupun prea multă concentrare. Mi-ar plăcea ca Hardin să vină la bucătărie și să discute cu mine, dar presupun că e mai bine să aștepte până ce pleacă tata. Pun masa și îi chem pe amândoi. Hardin vine primul, de-abia uitându-se la mine, urmat de tata.

Când se așază, tata zice:

— Chad va veni în curând după mine. Vă mulțumesc amândurora că m-ați primit aici. A fost foarte generos din partea voastră.

Se uită când la Hardin, când la mine.

— Mulțumesc mult, Tessie, și ție, bombă cu hidrogen.

După felul în care Hardin își dă ochii peste cap la spusele tatei, e clar că există o glumă a lor și numai a lor la mijloc.

— Nu e niciun deranj, serios, îi spun.

— Mă bucur că ne-am regăsit, spune el și începe să-și mănânce cina cu o poftă exagerată.

— Și eu…

Îi zâmbesc, nefiind încă în stare să procesez informația conform căreia acest om este tatăl meu. Omul pe care nu l-am văzut de nouă ani, omul față de care aveam atâtea resentimente, stă în bucătăria mea, luând masa cu mine și cu iubitul meu.

Mă uit către Hardin, așteptând un comentariu necioplit din partea lui, dar el nu spune nimic și mănâncă în liniște. Tăcerea lui mă înnebunește. Mi-aș dori să spună ceva… orice, serios. Câteodată tăcerea lui este mult mai rea decât țipetele.

20

Hardin

După ce terminăm de mâncat, Tessa își ia la revedere de la tatăl ei, oarecum solemnă, și se duce să facă un duș. Plănuiam să intru și eu cu ea la duș, dar amicul lui Richard nu mai vine să-l ia naibii de aici.

— Vine azi sau…? încep eu să spun.

Richard dă din cap de vreo douăzeci de ori, dar apoi se uită pe fereastră cu o expresie oarecum îngrijorată.

— Da, da, a spus că vine în curând. Probabil s-a rătăcit sau ceva de genul ăsta.

— Sigur, zic eu.

El zâmbește.

— N-o să-ți fie dor de mine?

— N-aș exagera atât de mult.

— Mă rog, poate c-o să-mi găsesc o slujbă și o să vă vizitez la Seattle.

— Nici tu, nici eu nu vom fi la Seattle.

El se uită la mine cu înțelepciune.

— Sigur, repetă el, folosindu-mi replica de acum câteva clipe.

O ciocănitură la ușă pune punct discuției noastre enervante, iar el se duce să răspundă în timp ce eu mă ridic în picioare. În caz că are nevoie să-l împingă cineva afară.

— Mulțumesc că ai venit după mine, frate, îi spune tatăl lui Tess prietenului său, care rămâne în pragul ușii, dar care își vâră capul înăuntru.

E înalt, cu părul negru și lung, prins într-o coadă dezgustătoare și unsuroasă. Are obrajii supți, hainele jerpelite, iar unghiile îi sunt ca niște linii negre pe mâinile murdare și osoase.

Ce mama dracului!

Vocea sinistră a bărbatului se potrivește cu înfățișarea lui când întreabă cu uimire în glas:

— Aici locuiește fiica ta?

Omul ăsta nu e beat.

— Mda. Frumos, nu-i așa? Sunt mândru de ea.

Richard zâmbește, iar tovarășul lui îl bate pe umăr, aprobându-l cu o mișcare a capului.

— Cine-i ăsta? întreabă străinul.

Amândoi se uită către mine. Richard zâmbește.

— Cine, el? Este Hardin, iubitul lui Tessie.

— Mișto, eu sunt *Chad*, zice el, spunând acest lucru de parcă ar fi vreo personalitate locală pe care ar trebui s-o cunoaștem deja.

Nu e bețiv. Mult mai rău.

— Bine, îi răspund eu, observând cum studiază cu privirea livingul nostru.

Mă bucur că Tessa e la duș și nu trebuie să dea nas în nas cu ciudatul ăsta.

Când aud ușa băii deschizându-se, mă blestem că am vorbit prea repede. Chad își ridică mânecile cămășii ca să se scarpine pe brațe, făcându-mă să mă simt ca Tessa, pentru un moment în care îmi vine să iau mopul și să curăț nenorocita de podea.

— Hardin? îi aud vocea de pe culoar.

— Ar trebui să plecați, le spun eu celor doi dubioși din fața mea, folosind cel mai amenințător ton cu putință.

— Trebuie s-o cunosc și eu, spune Chad, cu o scânteiere neplăcută în ochi, iar eu trebuie să mă stăpânesc și să nu arunc ambii saci de oase pe coridor și apoi pe fereastră, afară.

— Nu, nu trebuie, zic.

Richard se uită înspre mine.

— Bine… bine… plecăm, zice el și începe să-și împingă prietenul către ieșire. Ne vedem mai târziu, Hardin. Mulțumesc din nou. Ține-te departe de închisoare.

Și cu un rânjet și un semn de la revedere, iese din apartament.

— Hardin? strigă Tessa intrând în living.

— Tocmai au plecat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Ce s-a întâmplat? Hmm… păi să vedem. Zed a venit la tine la birou, iar bețivanul de taică-tău tocmai a adus un nenorocit dubios la noi în apartament.

După o scurtă pauză, adaug:

— Ești sigură că taică-tău doar bea?

— Poftim?

Tricoul — mă rog, tricoul meu — îi cade de pe umăr, lăsându-i la vedere pielea albă. Îl trage la loc și se așază pe canapea.

— Cum adică, „doar bea"?

Mă uit la ea și parcă n-aș vrea să-i bag în cap ideea că tatăl ei nu e numai un bețiv fără adăpost, ci și un dependent de droguri. Nu pare la fel de rău ca nemernicul care a venit să-l ia, dar tot am un sentiment ciudat despre întreaga poveste. Așa că îi spun doar:

— Nu știu. Nu contează, gândeam și eu cu voce tare.

— Bine…, spune ea încet.

O cunosc destul de bine ca să fiu sigur că nu i-a trecut prin cap gândul că tatăl ei ar putea fi consumator de droguri și nici c-ar fi ghicit vreodată ce am vrut să spun.

— Ești supărat pe mine?

Are un glas moale, prea timid.

Știu că se așteaptă să explodez în fiecare moment. Am evitat orice discuție cu ea dintr-un motiv bine întemeiat.

— Nu.

— Ești sigur?

Se uită la mine cu ochii ei mari și frumoși, implorându-mă să spun ceva.

Și reușește.

— Nu, nu sunt sigur. Nu știu. Sunt supărat, da, dar nu vreau să mă cert cu tine din cauza asta. Încerc să mă schimb, știi? Să mă stăpânesc și să nu mă reped la tine pentru orice fleac.

Oftez, frecându-mă pe ceafă.

— Chiar și atunci când nu e un fleac. Ți-am spus de nenumărate ori să nu te mai întâlnești cu Zed, dar tu încă o faci.

Mă uit la ea cu răceală — nu ca să fiu rău, ci pentru că trebuie să-i văd ochii când adaug:

— Tu cum te-ai simți dacă ți-aș face eu așa ceva?

Se prăbușește, pur și simplu, sub privirea mea.

— M-aș simți îngrozitor. Știu c-am greșit văzându-mă cu el, spune ea, lipsită de apărare.

Aoleu, nu mă așteptam la așa ceva. Mă așteptam să țipe la mine și să-i țină partea tâmpitului de Zed, așa cum face întotdeauna.

— Da, ai greșit, îi spun eu, apoi oftez. Dar dacă spui că i-ai transmis că totul s-a terminat, atunci s-a terminat. Am făcut tot posibilul să-l țin departe de tine, dar nu se oprește. Deci tu trebuie să fii cea care să-l țină la distanță.

— S-a terminat, îți jur. Nu-l voi mai vedea niciodată.

Se uită la mine și tremur când mă gândesc la convorbirea de mai devreme, când plângea pentru că se despărțeau.

— Nu mergem la petrecerea aceea sâmbătă, îi spun și văd cum se schimbă la față.

— De ce nu?

— Pentru că nu cred că-i o idee bună.

De fapt, *știu* că nu e o idee bună.

— Dar eu vreau să merg.

Își mușcă buzele.

— Nu mergem, îi spun din nou.

Își îndreaptă puțin spatele și apoi se retrage.

— Dacă am chef să merg, o să merg.

La naiba, e atât de încăpățânată.

— Putem discuta asta mai târziu? Avem multe căcaturi de făcut dacă vrei să merg în imbecila aia de excursie cu barca.

Ea zâmbește jucăuș.

— Oare puteai folosi mai multe înjurături într-o singură frază?

Iar eu zâmbesc pentru că-mi imaginez cum o întorc cu fundul în sus la mine pe genunchi pentru că e atât de alunecoasă. Probabil că i-ar

plăcea asta: să stea întinsă la mine în poală, iar mâna mea s-o lovească, nu foarte tare, dar suficient cât să-i înroșească pielea…

— Hardin?

Gândurile perverse îmi sunt întrerupte și le dau uitării… deocamdată. Și-ar ascunde fața între palme dacă i-aș mărturisi fanteziile mele.

21

Tessa

Îl scutur de braţ, de data asta mai tare.

— Hardin! Trebuie să te trezeşti — *acum*. O să întârziem.

Sunt deja îmbrăcată și gata de plecare, am dus bagajele în mașină și l-am lăsat să doarmă cât s-a putut de mult. La naiba, aseară eu am făcut de una singură toate bagajele. Nu că el s-ar fi descurcat foarte bine de unul singur.

— Nu… merg, geme el.

— Te rog, trezește-te! mă milogesc eu și-l trag de braț.

Doamne, cât mi-ar plăcea să fie și el matinal, cum sunt eu.

Își acoperă fața cu o pernă, iar eu o apuc și o arunc pe podea.

— Nu, pleacă de aici.

Mă hotărăsc să încerc o altă abordare și îmi duc mâna în fața boxerilor lui. Aseară a adormit cu jeanșii pe el și m-am chinuit ca naiba să-i dau jos fără să-l trezesc. Dar acum a rămas vulnerabil și ușor de manipulat.

Îmi trec unghiile peste pielea tatuată de deasupra elasticului de la chiloți… El tot nu se mișcă. Îmi îndes mâna adânc în boxerii lui, iar el deschide ochii.

— Bună dimineața, spune el cu un zâmbet plin de dorință.

Îmi retrag mâna și mă ridic.

— Scoală-te.

El cască dramatic, se uită în jos la boxeri și spune:

— Se pare… că… m-am trezit deja.

Când observ că nu-și mai ridică privirea, îmi dau seama că se preface c-a adormit la loc și imediat începe să scoată niște sforăituri ca în

desenele animate. E total nepotrivit, dar absolut adorabil și jucăuș; sper că-și păstrează această dispoziție pentru tot restul săptămânii — de fapt, m-aș mulțumi să fie așa până diseară. Îmi bag din nou mâna în boxerii lui, iar el deschide repede ochii și se uită la mine ca un cățeluș nerăbdător. Eu fac:

— Ă-ău, și îmi retrag iar mâna.

— Nu-i corect, se plânge el.

Dar se ridică, trăgându-și pe el jeanșii pe care i-a purtat și ieri. Se duce la dulap de unde scoate un tricou negru, se uită la mine, apoi îl pune la loc și scoate altul alb. Își trece degetele prin păr, făcându-l să stea fix în sus înainte de a-l împinge pe spate.

— Am timp să mă spăl pe dinți?

Are un ton sarcastic, iar vocea îi e răgușită, așa, ca după somn.

— Da, grăbește-te. Spală-te pe dinți ca să putem pleca, îi ordon eu și fac o tură rapidă de apartament ca să mă asigur că totul este în ordine.

Câteva minute mai târziu, Hardin mi se alătură în living și plecăm, în sfârșit.

Ken, Karen și Landon ne așteaptă pe alee. Cobor geamul.

— Scuze că am întârziat câteva minute, spun eu când parcăm.

— Nu-i nicio problemă! Ne gândeam să mergem toți cu aceeași mașină pentru că e un drum pe cinste, spune Karen zâmbind.

— Să-mi bag, nu, șoptește Hardin lângă mine.

— Haide.

Face semn către SUV-ul negru care ocupă cealaltă jumătate a aleii.

— Ken mi-a cumpărat asta de ziua mea și n-am folosit-o niciodată.

— Nu, la dracu', nu, spune Hardin un pic mai tare.

— Va fi în regulă, îi spun eu încet.

— Tessa…, începe el.

— Hardin, te rog, nu face lucrurile dificile, îl implor eu.

Poate, cine știe, poate dacă clipesc seducător din ochi, o să fiu mai convingătoare. După ce se uită la mine un moment, privirea i se îmblânzește într-un final.

— Bine. Să mă ia naiba, ai noroc că te iubesc.

Îl strâng de mână.

— Mulțumesc.

Apoi mă întorc către Karen.

— Bună, îi spun zâmbind și opresc motorul mașinii.

Hardin mută bagajele noastre în portbagajul SUV-ului lui Karen, strâmbându-se în tot acest timp.

— Va fi foarte distractiv! spune Landon râzând când mă urc în mașină.

Hardin se așază lângă mine pe bancheta din spate după ce a comentat că nu vrea să stea lângă Landon. Ken scoate mașina din parcare, iar Karen deschide radioul și începe să fredoneze melodia care se aude.

— Astea sunt fragmente dintr-o nenoricită de comedie romantică, spune Hardin și-mi ia mâna într-a lui, așezându-și-le pe amândouă la el în poală.

22

Tessa

— Wisconsin! spune tare Karen, bătând din palme și apoi arătând către un camion care trece pe lângă noi.

Nu mă pot abține să nu râd când văd expresia oripilată a lui Hardin.

— Doamne, apără și păzește, pufnește el, lăsându-și capul pe tetieră.

— Vrei să încetezi? Se distrează și ea, îl cert eu.

— Texas! strigă Landon.

— Deschide odată ușa, ca să sar din mers, adaugă Hardin.

— Ești atât de jalnic, îl tachinez eu și îi arunc o privire. Se joacă și ea de-a ghicește plăcuța de înmatriculare. Cred că poți s-o înțelegi — tu și prietenii tăi muriți după jocuri idioate, cum ar fi Adevăr sau Provocare.

Înainte ca Hardin să dea vreo replică isteață, Karen exclamă:

— Ne bucurăm atât de mult c-o să vedeți cabana!

Mă uit la ea.

— Cabana? o întreb.

— Da, avem o cabană micuță acolo, la marginea apei. Cred c-o să-ți placă, Tessa, spune ea.

Sunt atât de ușurată să aflu că nu voi fi nevoită să dorm pe barcă, așa cum credeam inițial.

— Sper să avem parte de soare în continuare — e o vreme foarte frumoasă pentru luna februarie. Dar e și mai frumos vara. Poate venim cu toții și atunci? întreabă Ken, privind în oglinda retrovizoare.

— Da, răspundem la unison Landon și cu mine.

Hardin își dă ochii peste cap. Se pare că are de gând să fie bosumflat și răsfățat pentru tot restul călătoriei.

— Ai totul pregătit pentru Seattle, Tessa? întreabă Ken. Am vorbit ieri cu Christian și a spus că de-abia te așteaptă să ajungi acolo.

Simt cum ochii lui Hardin mă urmăresc, dar nu o să-l las să mă oprească.

— Vreau să încep să-mi strâng lucrurile când ne întoarcem, dar deja m-am înscris la noile cursuri de la universitate, îi spun eu.

— Campusul acela nici nu se compară cu al meu, mă tachinează Ken, iar Karen izbucnește în râs. Nu, sincer, chiar e un campus grozav. Dacă ai probleme, anunță-mă pe mine.

Îi zâmbesc, fericită că am pe cineva de partea mea.

— Mulțumesc, așa o să fac.

— Dacă stau să mă gândesc, continuă el, o să vină un profesor nou de la universitatea din Seattle chiar săptămâna viitoare. Îl înlocuiește pe unul dintre profesorii noștri de religie.

— Ah, pe care dintre ei? întreabă Landon, ridicând o sprânceană.

— Pe Soto, acela tânăr.

Ken privește din nou în oglinda retrovizoare.

— E profesorul vostru chiar acum, nu-i așa?

— Da, așa e, răspunde Landon.

— Nu-mi mai amintesc unde pleacă, dar cred că se transferă în afară, spune Ken.

— Bravo lui, remarcă Landon în sinea sa, dar eu îl observ și îi zâmbesc.

Niciunuia dintre noi nu-i plac cu adevărat stilul profesorului Soto și lipsa lui de rigoare academică. Deși mi-a plăcut jurnalul pe care ne-a pus să-l ținem. Vocea lui Karen este blândă și mi se insinuează în gânduri.

— Voi doi v-ați găsit o locuință?

— Nu. Aveam un apartament, așa credeam cel puțin, dar agenta se pare că a dispărut de pe fața pământului. Era perfect, mă încadram perfect în buget și mai era și aproape de birou, îi spun eu.

Hardin se foiește lângă mine și aș vrea să completez că el nu vine cu mine la Seattle, dar sper să folosesc această excursie ca să-l conving de contrariu, așa că-mi țin gura.

— Știi, Tessa, am câțiva prieteni în Seattle. Pot să mă ocup să-ți găsească un apartament până luni, dacă vrei, se oferă Ken.

— Nu, spune Hardin repede.

Îi arunc o privire.

— De fapt, *chiar mi-ar plăcea,* spun eu și-l privesc pe Ken în oglinda retrovizoare. Altfel o să cheltuiesc o avere locuind la hotel până îmi găsesc casă.

Hardin îl flituiește pe tatăl său cu un gest.

— E-n regulă. Sunt sigură că Sandra o va suna.

Asta e ciudat, mă gândesc, și mă uit la el.

— De unde știi cum o cheamă? întreb eu.

— Poftim?

Clipește încurcat de câteva ori.

— Păi, tu i-ai rostit numele de vreo sută de ori.

— Ah, fac eu, iar el îmi pune palma deschisă pe coapsă, strângându-mă ușor.

— Atunci spune-mi dacă vrei să sun eu pe cineva, se oferă din nou Ken.

După vreo douăzeci de minute, Karen se uită la noi în spate, cu o expresie plină de entuziasm.

— Cine joacă *Eu văd*?

Landon zâmbește strălucitor.

— Da' chiar așa, Hardin, nu vrei să joci *Eu văd*?

Hardin se reazemă de mine, cu capul pe umărul meu și își pune brațele în jurul meu.

— Nu e nevoie. Adică, e o idee minunată, dar acum am chef să trag un pui de somn. Sunt sigur că Tessa și Landon sunt încântați să se joace.

Deși face mișto de joc, faptul că își arată afecțiunea în public îmi încălzește sufletul și mă face să zâmbesc. Îmi aduc aminte de perioada în care Hardin mă ținea de mână doar pe sub masă, acasă la tatăl său, iar acum nu mai este stresat să mă țină în brațe de față cu toată familia.

— Bine! Eu prima, spune Karen. Eu văd… ceva… albastru! chițăie ea.

Hardin se hlizește ușor lângă mine.

— Cămașa lui Ken, șoptește el și se lipește și mai tare de mine.

— Ecranul de navigare? întreabă Landon.

— Nu.

— Cămașa lui Ken? întreb eu.

— Da! Tessa, acum e rândul tău.

Hardin mă ciupește puțin cât să-și facă simțită prezența, dar eu sunt atentă la zâmbetul larg al lui Karen. Se distrează mult prea tare cu aceste jocuri naive, dar e prea drăguță ca să nu-i cânt în strună.

— Bine, eu văd ceva — mă uit în jos la Hardin — negru.

— Sufletul lui Hardin! strigă Landon, iar eu izbucnesc în râs.

Hardin deschide un ochi și îi dedică fratelui său vitreg un deget mijlociu ridicat.

— Ai ghicit! exclam eu, chicotind.

— Bine atunci, gloata poate să tacă din gură pentru că eu și sufletul meu negru vrem să dormim puțin, spune el, cu ochii închiși.

Îl ignorăm și jucăm mai departe, iar peste câteva minute respirația lui Hardin devine grea și el începe să sforăie, aproape de gâtul meu. Mormăie preț de o clipă înainte de a aluneca în jos, își pune capul în poala mea și își aduce și celălalt braț în jurul mijlocului meu. Landon pare să ia asta ca pe un semn și se lungește și el peste locul din mijloc, adormind și el, ca și Hardin. Chiar și Karen face o pauză și ațipește. Eu mă bucur de liniște în timp ce privesc pe fereastră, privind peisajul pitoresc ce se perindă prin fața ochilor mei.

— Ne apropiem, mai avem numai câțiva kilometri, spune Ken.

Dau din cap și-mi trec degetele prin părul moale al lui Hardin. Genele i se zbat ușurel sub atingerea mea, dar nu se trezește. Îmi trec degetele pe spatele lui, încet, bucurându-mă când îl văd că doarme atât de liniștit, cu brațele încolăcite în jurul trupului meu. În curând cotim pe o stradă micuță, mărginită în întregime de pini imenși. În liniște, mă uit pe fereastră în timp ce cotim pe o altă stradă și apoi pe alta, după care dăm cu ochii brusc de peisajul coastei. Este superb.

Apa albastră și sclipitoare mângâie malul, creând un contrast spectaculos. Iarba este totuși maronie, moartă din cauza iernii din

Washington, mai aspră decât de obicei. Nici nu-mi pot imagina cât de frumos trebuie să fie aici pe timp de vară.

— Am ajuns, zice Ken, intrând pe o alee lungă.

Dau cu ochii de o cabană mare de lemn. În mod clar, sensul expresiei „cabană micuță“ este unul la familia Scott și cu totul altul la mine. Cabana pe care o am în fața ochilor are două etaje, este făcută în întregime din lemn de cireș, închis la culoare, și are o verandă vopsită în alb care înconjoară tot parterul.

— Hardin, trezește-te.

Îmi trec degetul arătător peste maxilarul său. Deschide ochii și clipește rapid, derutat pentru un moment, apoi se ridică și se șterge la ochi cu mâinile.

— Iubito, am ajuns, îi spune Ken soției sale, iar ea își înalță capul, urmată de fiul ei.

Încă un pic amețit, Hardin duce bagajele noastre înăuntru, acolo unde Ken ne arată camera în care vom sta. O urmez pe Karen în bucătărie, în vreme ce Landon își duce și el bagajele la el în cameră.

Tavanul livingului, construit în stil de catedrală, este identic cu cel de la bucătărie, doar că acesta din urmă este la o scară mai mică. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce mi se pare ciudat la această încăpere, după care văd că bucătăria de aici e o versiune mai mică, dar la fel de elegantă, a bucătăriei de acasă a familiei Scott.

— Locul acesta este minunat, îi spun lui Karen. Mulțumim că ne-ați invitat.

— Mulțumesc, draga mea. Ne bucurăm că avem, într-un final, musafiri aici.

Zâmbește și deschide frigiderul.

— Suntem încântați să vă avem pe amândoi aici. Nu credeam niciodată că Hardin va veni cu noi într-o excursie de familie. Știu că e una de scurtă durată, dar înseamnă foarte mult pentru Ken, spune ea, vorbind încet ca să fie sigură că o aud numai eu.

— Mă bucur că a venit și el, cred că se va distra.

Spun aceste cuvinte sperând că, odată rostite, se și vor adeveri. Karen se întoarce și mă ia de mână cu căldură.

— Sunt sigură că îmi vei lipsi când vei pleca la Seattle. Cu Hardin n-am petrecut prea mult timp, dar și el îmi va lipsi.

— Încă voi fi prin preajmă. E doar la câteva ore distanță, o asigur eu.

Și mă asigur și pe mine.

O să-mi fie dor de ea și de Ken. La plecarea iminentă a lui Landon nici măcar nu vreau să mă gândesc. Deși eu plec la Seattle înainte să plece el la New York, nu sunt pregătită să fiu atât de departe de el. Mă mut la Seattle, dar măcar mă voi afla în același stat ca și ei. Dar New Yorkul este departe, tare departe.

— Sper. Landon pleacă și el și mi-e teamă că voi fi pierdută. Am fost mamă timp de aproape douăzeci de ani…

Începe să lăcrimeze.

— Îmi cer scuze, sunt atât de mândră de el.

Se șterge la ochi cu degetele și se uită prin bucătărie, de parcă ar vrea să-și găsească de făcut ceva care să-i potolească emoțiile.

— Poate voi trei dați o fugă până la magazinul de mai jos cât pregătește Ken barca.

— Da, sigur, îi spun eu, iar cei trei bărbați intră în cameră.

Hardin se apropie din spatele meu.

— Am lăsat bagajele pe pat să le desfaci tu. Știu că eu mereu fac ceva greșit.

— Mulțumesc, îi zic, bucuroasă că nici măcar n-a încercat.

Îi place să îndese lucrurile la nimereală în sertare și mă scoate din minți.

— I-am spus lui Karen că mergem la magazin după cumpărături, în timp ce tatăl tău pregătește barca.

— Bine.

Ridică din umeri.

— Și cu tine.

Mă răsucesc către Landon, care dă aprobator din cap.

— Landon știe unde e. E puțin mai jos, pe stradă. Puteți merge pe jos sau puteți lua mașina. Cheile sunt în portieră, spune Ken când ieșim.

Vremea este blândă astăzi și, fiindcă e soare, temperatura pare mai ridicată decât ar trebui să fie la vremea aceasta. Cerul este de un albastru limpede. Aud cum valurile se izbesc de mal și simt mirosul aerului sărat

de câte ori bate vântul. Ne hotărâm să mergem pe jos până la prăvălia de la capătul străzii și mă simt foarte bine îmbrăcată în jeanși și într-un tricou cu mânecă scurtă.

— Locul acesta este atât de frumos, de zici că suntem pe propria noastră planetă, le spun eu lui Hardin și lui Landon.

— Păi, suntem pe propria noastră planetă. Nu se deranjează nimeni să vină la plajă în februarie, comentează Hardin.

— Ei bine, eu cred că e frumos, spun, ignorându-i replica.

— În orice caz — Landon se uită la Hardin, care dă cu piciorul în pietrișul de pe drum — săptămâna aceasta Dakota are o audiție pentru o mică producție.

— Pe bune? îi zic. Asta e minunat!

— Da, e foarte bucuroasă. Sper să primească rolul.

— Nu a început, totuși, școala? Și de ce ar da cineva rolul unei amatoare?

Vocea lui Hardin este calmă și întrebătoare.

— Hardin…

— Or să-i dea rolul pentru că, indiferent de faptul că e amatoare sau nu, este o dansatoare excepțională și studiul baletului e toată viața ei, ripostează Landon.

Hardin ridică mâinile, la modul comic.

— Nu fi irascibil, ziceam și eu așa.

Dar Landon își apără iubita.

— Nu mai spune nimic, e talentată și va primi rolul.

Hardin își dă ochii peste cap.

— Bine… la naiba.

— E foarte frumos că o susții.

Îi zâmbesc lui Landon, încercând să risipesc tensiunea dintre el și Hardin.

— O voi susține mereu, indiferent ce va face. De asta mă și mut tocmai la New York.

Landon se uită la Hardin, iar maxilarul acestuia se încordează.

— Deci așa va fi toată excursia asta, nu? Voi doi aliindu-vă împotriva mea? Atunci, vedeți-vă de treabă fără mine. Nu voiam să vin în mizeria asta de excursie de la bun început, scuipă Hardin printre dinți.

Ne oprim toți trei din mers, iar Landon și cu mine ne întoarcem deodată către Hardin. Mă gândesc cum să-l calmez, când îl aud pe Landon spunând:

— Păi, atunci nu trebuia să vii. Ne-am fi simțit oricum mai bine fără tine și fără mutra ta acră.

Fac ochii mari la remarca tăioasă a lui Landon și simt nevoia presantă de a-l apăra pe Hardin, dar prefer să tac din gură. În plus, Landon are dreptate, în cea mai mare parte. Hardin n-ar trebui să-și facă un scop în sine din a ne strica excursia fără niciun motiv întemeiat.

— Poftim? Tu ești cel care face pe supăratul, pentru că am spus despre prietena ta că este amatoare.

— Nu, tu ai început să fii nesimțit încă din mașină, spune Landon.

— Da — pentru că maică-ta nu mai înceta să cânte fiecare melodie de la radio și să strige în gura mare numele statelor — Hardin ridică vocea — în timp ce eu încercam să admir peisajul.

Mă bag între ei când Hardin încearcă să se apropie de Landon. Landon inspiră adânc și se uită urât la Hardin, confruntându-l.

— Mama încerca să ne facă pe toți să ne simțim bine!

— Atunci poate că ar fi trebuit să…

— Băieți, stați cuminți. Nu vă puteți certa în halul ăsta aici. Nimeni nu va suporta, așa că opriți-vă, îi rog eu, nevoind să țin partea niciunuia.

Se uită încordați unul la celălalt preț de câteva momente. Aproape că mă bufnește râsul când văd că se comportă exact ca frații, deși se străduiesc din răsputeri să nu facă asta.

— Bine, spune Landon în cele din urmă și oftează.

— Bine, pufnește Hardin.

Restul drumului se desfășoară în tăcere, se aud numai bocancii lui Hardin care lovesc pietrele de pe stradă și cântecelul fredonat încetișor de Landon. Calmul de după furtună… sau dinaintea ei. Sau dintre furtuni, mai degrabă.

— Cu ce-o să te îmbraci pe barcă? îl întreb pe Landon când intrăm pe aleea cabanei.

— Pantaloni scurți, cred. E cald acum, dar probabil că o să-mi iau și un hanorac.

— Ah.

Mi-aș fi dorit să fi fost mai cald, ca să-mi pun costumul de baie, dar ideea de a merge la cumpărături după așa ceva cu Hardin mă face să zâmbesc.

Mi-l și imaginez, debitând lucruri crude și perverse; ar sfârși probabil în cabina de probă, alături de mine. Nu cred că m-aș împotrivi.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la astfel de lucruri, mai ales în timp ce Landon vorbește despre vreme, iar eu ar trebui să mă prefac măcar că îl ascult.

— Barca e incredibilă, e atât de mare, spune Landon.

— Ah… Mă crispez.

Acum, că excursia cu barca se apropie, parcă încep să mă cuprindă emoțiile. Landon și cu mine intrăm în bucătărie să despachetăm cumpărăturile, iar Hardin se duce în dormitor fără să spună o vorbă. Landon se uită peste umăr să vadă unde a dispărut fratele lui vitreg.

— E destul de sensibil când vine vorba despre Seattle. Încă nu-i de acord să vină și el acolo, nu-i așa?

Mă uit în jur ca să fiu sigură că nu ne aude nimeni.

— Nu, nu chiar, zic și mă mușc stânjenită de buza de jos.

— Nu pricep, spune Landon, uitându-se printre pungi. Ce-i atât de rău la Seattle de nu vrea să meargă cu tine? I s-a întâmplat ceva nasol acolo?

— Nu… adică eu nu știu nimic despre așa ceva…, încep să spun, dar apoi îmi vine în cap scrisoarea lui Hardin.

Nu-mi amintesc să fi amintit acolo nicio dificultate pe care s-o fi întâmpinat la Seattle. Dacă a lăsat ceva nepovestit? Nu cred. Sper să nu fie așa. Nu sunt pregătită pentru alte surprize.

— Păi, trebuie să existe un motiv, pentru că în general nu poate să meargă nici până la toaletă fără tine, deci nu-mi imaginez că e împăcat cu ideea că te muți în alt oraș fără el. Credeam c-ar face orice ca să te păstreze aproape de el… efectiv orice, spune Landon accentuând fiecare cuvânt.

— Și eu, oftez, fără să înțeleg de ce Hardin trebuie să fie atât de încăpățânat. Dar să știi că merge la toaletă fără mine, uneori, glumesc eu.

Landon izbucnește în râs.

— Cu greu. Probabil că ți-a instalat o cameră ascunsă pe tricou să vadă tot timpul ce faci.

— Nu mă ocup cu camerele. Sunt mai degrabă genul care montează dispozitive de urmărire.

Vocea lui Hardin mă face să tresalt și mă uit într-o parte, descoperindu-l sprijinit de tocul ușii de la bucătărie.

— Mulțumesc că mi-ai dat dreptate, spune Landon, dar Hardin chicotește, scuturând din cap.

Pare să fie în toane mai bune, ce bine-ar fi.

— Unde e barca? M-am plictisit să aud cum mă bârfeați.

— Nu te bârfeam, glumeam, îi zic și mă duc să-l îmbrățișez.

— Nu mă supăr, și eu fac la fel când nu ești tu prin preajmă, zice el la mișto, deși sunt sigură că detectez o urmă de seriozitate în spatele cuvintelor sale.

23

Tessa

— Docul e nițel cam dărăpănat, dar văd că rezistă. Trebuie să chem pe cineva să-l repare…, spune Ken în timp ce noi îl urmăm acolo unde este amarată barca.

Cum curtea lor din spate dă direct către apă, priveliștea este incredibilă. Valurile se sparg de stâncile care mărginesc țărmul și, instinctiv, mă ascund în spatele lui Hardin.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el încet.

— Nimic. Am puține emoții.

Se întoarce cu fața la mine, strecurându-și mâinile în buzunarele din spate ale jeanșilor mei.

— E doar apă, iubito, totul va fi în regulă.

Zâmbește, dar nu-mi dau seama dacă râde de mine sau dacă este sincer. Numai în momentul în care buzele lui mi se lipesc de obraz îmi dispare cu totul îndoiala.

— Am uitat că nu-ți place apa.

Mă trage mai aproape de el.

— Îmi place apa… din piscine.

— Și pârâurile?

În ochi are o sclipire jucăușă. Eu zâmbesc când îmi aduc aminte.

— Un pârâu în particular.

Aveam atâtea emoții în ziua aceea, la fel ca acum. Hardin mă convinsese să intru în apă mituindu-mă. Îmi promisese că-mi va răspunde la una dintre nesfârșitele mele întrebări despre el dacă acceptam să-l însoțesc în apă. Acele zile par atât de demult — istorie antică, serios —, dar tema perpetuă a secretului încă ne bântuie prezentul.

Hardin mă ia de mână și ne ținem după familia lui până la doc, la capătul căruia ne așteaptă ambarcațiunea de dimensiuni intimidante. Nu mă pricep prea mult la bărci, dar cred că aceasta este una dintre cele mai mari bărci de pescuit. Știu că nu e un iaht, dar e mai mare decât orice ambarcațiune de pescuit pe care am văzut-o vreodată.

— E uriașă, îi șoptesc lui Hardin.

— Șșș, nu vorbi despre scula mea în fața întregii familii, mă tachinează el.

Îmi place la nebunie dispoziția aceasta jucăușă și totuși bosumflată în care se află. Zâmbetul lui este molipsitor. În acel moment scândurile îmi scârțâie sub picioare, iar eu mă lipesc strâns de Hardin, panicată.

— Aveți grijă cum pășiți, strigă Ken la noi, în timp ce urcă pe scara care leagă barca de doc.

Hardin îmi pune o mână pe spate, ca să mă ajute să urc scara. Mă căznesc să-mi imaginez că este o scară mică la un loc de joacă, nu ceva sprijinit de o barcă enormă. Atingerea liniștitoare a lui Hardin este singurul lucru care mă oprește să nu fug înapoi pe docul dărăpănat, în cabană, și să mă ascund sub pat.

Ken ne ajută pe fiecare să punem piciorul pe punte și, odată ajunși acolo, observ cât de frumoasă este barca, decorată cu lemn alb și piele de culoarea zahărului caramelizat. Salonul e mare, destul de încăpător pentru noi toți. Când Ken încearcă să-l ajute și pe Hardin să urce la bord, fiul său îi face semn să-l lase în pace. Odată ajuns pe punte, se uită în jur și spune sec:

— Mă bucur să văd că barca ta arată mai bine decât casa mamei.

Zâmbetul mândru al lui Ken pălește.

— Hardin, șoptesc eu, trăgându-l de mână.

— Îmi pare rău, pufnește el.

Ken oftează, dar pare să accepte scuzele din partea fiului său, după care se duce în cealaltă parte a bărcii.

— Te simți bine?

Hardin se apleacă spre mine.

— Da, dar te rog, fii drăguț. Deja mi-e greață.

— O să fiu drăguț. Mi-am cerut scuze deja.

Se așază într-unul dintre fotolii, iar eu îl urmez. Landon ia sacoșa cu cumpărături și se apleacă să scoată cutiile de suc și pungile cu snack-suri. Eu mă holbez la cât de mare e barca și la cât de mare este și întinderea de apă. Este foarte frumoasă, iar soarele dansează pe suprafața ei.

— Te iubesc, îmi șoptește Hardin.

Motorul bărcii prinde viață cu un zbârnâit ușor, iar eu mă apropii și mai tare de Hardin.

— Te iubesc, îi spun și eu, privind în continuare apa.

— Dacă înaintăm suficient de mult s-ar putea să vedem câțiva delfini sau, dacă avem noroc, poate chiar o balenă! spune Ken cât poate de tare.

— O balenă ar răsturna barca asta în câteva secunde, remarcă Hardin, iar eu înghit în sec când mă gândesc la un astfel de scenariu. La naiba, pardon, își cere el scuze.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult de țărm, cu atât mă calmez mai tare. Este ciudat: credeam că va fi exact invers, dar odată cu desprinderea de pământ se instalează o anumită seninătate.

— Vezi mulți delfini aici? o întreb pe Karen în timp ce ea soarbe dintr-un suc.

Îmi zâmbește.

— Nu, numai o dată am văzut. Dar noi insistăm!

— Nu-mi vine să cred ce vreme avem azi, parcă ar fi iunie, observă Landon, trăgându-și tricoul peste cap.

— Vrei să te bronzezi? îl întreb eu, dând cu ochii de pielea lui albă ca brânza.

— Sau poate fantoma ta? adaugă Hardin.

Landon își dă ochii peste cap, dar ignoră remarca.

— Da, deși la oraș n-am nevoie de bronz.

— Dacă apa n-ar fi fost atât de rece, am fi putut face baie mai aproape de țărm, spune Karen.

— Poate la vară, îi amintesc eu, iar ea aprobă fericită din cap.

— Tot e bine că avem jacuzzi la cabană, spune Ken.

Savurez momentul, dar mă uit către Hardin, care stă liniștit, privind fix în zare.

— Uitați-vă! Acolo!

Ken arată undeva, în spatele nostru. Hardin și cu mine ne răsucim iute și mie îmi ia ceva timp să-mi dau seama ce a zărit. Este un banc de delfini care sar din apă. Nu sunt foarte aproape de barcă, dar suficient de aproape cât să vedem mișcările lor sincronizate în valuri.

— E ziua noastră norocoasă! râde Karen.

Vântul îmi suflă părul peste față, blocându-mi vederea pentru o clipă, iar Hardin întinde mâna ca să-mi îndese șuvița rebelă în spatele urechii. Aceste gesturi mici pe care le face, felul în care mă atinge fără să mă aștept — toate îmi dau fiori de plăcere.

— A fost atât de frumos, îi spun după ce delfinii dispar de tot.

— Da, chiar a fost, spune el, părând impresionat.

După două ore de discuții despre navigare, despre minunatele veri petrecute de-a lungul coastei, despre sport și după ce cineva menționează în treacăt Seattle, iar Hardin îi taie vorba, Ken ne duce înapoi la țărm.

— Hai că n-a fost așa de rău, spunem Hardin și cu mine în același timp.

— N-a fost.

Izbucnește în râs, ajutându-mă să cobor scara sprijinită de doc.

Soarele i-a înroșit obrajii și nasul, iar părul îi este ciufulit și răvășit de vânt. Este atât de frumos că mă doare. Traversăm cu toții curtea din spate și nu mă pot gândi decât c-aș vrea să păstrez cât mai mult timp senzația aceasta de liniște pe care am avut-o acolo, în largul mării. Când intrăm în cabană, Karen ne anunță:

— O să pregătesc prânzul pentru toată lumea — sunt convinsă că tuturor ne este foame.

Apoi dispare în bucătărie. Noi, restul, rămânem acolo, pe loc, tăcuți și mulțumiți. În cele din urmă, Hardin îl întreabă pe tatăl său:

— Ce mai e de făcut pe aici?

— Păi, este un restaurant drăguț în oraș — plănuiam să luăm cu toții cina acolo mâine. Avem și un cinematograf de modă veche, o bibliotecă…

— Adică o grămadă de chestii plicticoase? zice Hardin, dar cuvintele lui sunt glumețe, deși tăioase.

— E un loc drăguț, dă-i o șansă, spune Ken, dar se vede că nu este câtuși de puțin supărat.

Noi patru mergem la bucătărie și pierdem vremea pe acolo, în timp ce Karen pregătește un platou cu sandviciuri și fructe. Hardin, care azi este peste măsură de afectuos, a rămas cu mâna pe șoldul meu. Poate că, de fapt, acest loc îi priește.

După masa de prânz, o ajut pe Karen să curețe în bucătărie și să facă limonadă, în vreme ce Landon și Hardin discută despre cât este de oribilă literatura modernă. Nu mă pot abține să nu râd când Landon pomenește de Harry Potter. Atunci Hardin se lansează într-un discurs de cinci minute în care ne explică de ce n-a citit și nici nu va citi niciodată aceste cărți, iar Landon încearcă la modul disperat să-i schimbe perspectiva.

După ce terminăm de făcut limonada și după ce este băută cu lăcomie, Ken ne spune tuturor:

— Karen și cu mine ne ducem până la cabana unui prieten, câteva case mai încolo, pentru o oră sau două. Dacă vreți, puteți veni.

Hardin se uită la mine din celălalt colț al camerei, iar eu îi aștept răspunsul.

— Eu zic pas, spune el în cele din urmă, uitându-se în continuare la mine.

Landon se uită când la mine, când la Hardin.

— Eu vin, spune el sec, dar pot să jur că l-am văzut cum a zâmbit către Hardin cu subînțeles, înainte de a se ridica în picioare și de a pleca alături de Ken și de mama lui.

24

Hardin

Mă gândesc că n-or să mai plece niciodată, dar în clipa în care chiar ies pe ușă o trag pe canapea lângă mine.

— Nu voiai să te duci și tu? întreabă ea.

— La naiba, nu — de ce dracului să vreau să mă duc? Prefer să stau aici cu tine. Singuri, spun și îi dau la o parte părul de pe ceafă.

Ea se foiește puțin, înfiorată.

— Voiai să mergem și să ascultăm o cameră întreagă plină de oameni plictisitori care vorbesc numai despre lucruri plictisitoare? o întreb eu, mângâindu-i obrazul cu buzele.

— Nu.

Ritmul respirației deja i s-a schimbat.

— Ești sigură? o necăjesc eu și-mi trec vârful nasului pe gâtul ei, făcând-o să-și ridice capul.

— Nu știu, poate c-ar fi fost mai amuzant decât asta, zice ea.

Mă hlizesc, sărutând-o acolo unde pielea i se încrețește din cauza respirației mele.

— Nu prea cred. Avem jacuzzi în cameră, ai uitat?

— Da, dar e degeaba, pentru că nu mi-am adus costumul de baie…, începe ea să explice.

O mușc ușor de gât și îmi imaginez cum ar arăta în costum de baie. *Să-mi bag!*

— Nu-ți trebuie, îi șoptesc.

Ea își întoarce capul și se uită la mine de parc-aș fi nebun.

— Ba da, îmi trebuie. Nu intru într-un jacuzzi dezbrăcată.

— De ce nu? Mie mi se pare foarte distractiv.

— Pentru că familia ta este aici.

— Nu înțeleg de ce tot folosești detaliul ăsta ca scuză...

Îmi strecor mâna între coapsele ei și o strâng ușor.

— Uneori îmi vine să cred că ți-ar plăcea asta.

— Care asta? întreabă ea, gemând.

— C-ai putea fi prinsă.

— Cui ar putea să-i placă așa ceva?

— Multor oameni le place — riscul de a fi prins, știi?

O apăs și mai tare între picioare, iar ea încearcă să și le strângă, nesigură de ceea ce-și dorește și de ceea ce crede că nu și-ar putea dori.

— Nu, e cam... Nu știu, dar mie nu-mi place, minte ea.

Sunt sigur că îi place.

— Mm-hmm...

— Nu-mi place! strigă ea, apărându-se, cu obrajii îmbujorați și cu o expresie stânjenită.

— Tess, e OK să-ți placă. E și al naibii de excitant, pe deasupra, o asigur eu.

— Mie nu-mi place.

Bine, Tessa.

— Bine, nu-ți place.

Îmi ridic mâinile declarându-mă învins, iar ea se vaită puțin pentru că n-o mai ating. Știam că nu va recunoaște așa ceva nici în ruptul capului, dar, hei, merita să încerc.

— Vrei să intri în jacuzzi cu mine? o întreb și îmi iau mâna de pe ea.

— Vin și eu... dar nu intru.

— Cum dorești.

Îi zâmbesc și mă ridic. Știu că până la urmă va intra; doar că va trebui să duc mai mult muncă de convingere decât în cazul altor fete. Dacă mă gândesc bine, de fapt n-am mai fost până acum în jacuzzi cu nicio femeie, dezbrăcată sau nu.

Prinzându-mă cu mâna ei mică de încheietură, mă urmează sus în camera care ni s-a repartizat pentru următoarele câteva zile. Balconul pe care-l are aceasta m-a făcut s-o solicit de la bun început. Iar când am remarcat că avem și un jacuzzi, am vrut s-o bag pe Tessa acolo. Nici

patul nu este prea rău. Este mic, dar noi nu avem nevoie de un pat mare, la halul în care dormim.

— Îmi place mult de tot aici, este atâta liniște, spune ea și se așază pe pat, ca să-și scoată încălțările.

Eu deschid ușile duble ale balconului.

— E frumos. Dacă tata, nevastă-sa și cu Landon n-ar fi fost și ei aici, ar fi fost chiar mai bine.

— N-am cu ce să mă îmbrac mâine la restaurantul acela despre care vorbea tatăl tău.

Ridic din umeri și mă aplec să deschid robinetul de la cadă.

— Atunci nu mergem.

— Dar vreau să merg. Doar că nu știam că o să ieșim în oraș când am făcut bagajele.

— Atunci e vina lor că nu ne-au anunțat, spun și cercetez din priviri instalația, să văd dacă funcționează. O să ne îmbrăcăm în jeanși. Pare o zonă fără fițe.

— Nu știu ce să zic.

— Bine, dacă nu vrei să porți jeanși, putem găsi un magazin în capătul acesta de lume de unde să-ți cumperi altceva, propun eu, iar ea îmi zâmbește.

— De ce ești atât de binedispus?

Tessa ridică din sprânceană la mine.

Verific apa cu degetul. Aproape e gata; chestia asta se încinge repede.

— Nu știu... Sunt și gata.

— Bine... ar trebui să-mi fac griji? întreabă ea, venind alături de mine pe balcon.

— Nu.

Ba da. Îi arăt scaunul din răchită de lângă cadă.

— Măcar stai aici lângă mine cât timp eu mă bucur de senzația relaxantă de a sta într-o cadă cu apă opărită?

Ea râde și dă din cap, luând loc. Mă uit la chipul ei nevinovat și la ochii care mă urmăresc cum îmi scot tricoul și pantalonii. Îmi las boxerii pe mine; vreau să mi-i scoată ea.

— Ești sigură că nu vrei să intri? o întreb și îmi pun piciorul pe marginea căzii.

La naiba, e fierbinte ca dracu'. Câteva secunde mai târziu, arsura dispare, iar eu mă las pe spate în cada din plastic dur.

— Sunt sigură, zice și își aruncă privirea la pădurile din jurul nostru.

— Nu ne vede nimeni. Crezi că te-aș pune să intri goală aici dacă ne-ar vedea cineva? o întreb. Știi tu, cu gelozia mea și așa mai departe.

— Dacă se întorc? întreabă ea încet, ca și cum ar auzi-o cineva.

— Au zis că stau o oră sau două.

— Da, dar…

— Credeam că ai învățat și tu să-ți trăiești viața puțin, o tachinez pe fata mea frumoasă.

— Am învățat.

— Stai acolo bosumflată pe scaun în timp ce eu mă bucur de priveliște, subliniez eu.

— Nu sunt bosumflată, zice ea și se bosumflă și mai tare.

Îi zâmbesc cu subînțeles, știind că asta o va enerva și mai tare.

— Bine, spun eu, închizând ochii. Să știi că mă simt singur pe aici. Va trebui să am grijă de mine de unul singur.

— N-am cu ce să mă îmbrac.

— Déjà-vu, remarc eu, gândindu-mă la experiența noastră de la pârâu pentru a doua oară pe ziua de azi.

— Eu…

— Intră naibii odată în apă, îi spun, fără să deschid ochii sau să-mi schimb tonul vocii.

Îi vorbesc de parcă acest lucru se va întâmpla oricum, pentru că amândoi știm că așa va fi.

— Bine, intru! spune ea, încercând să se convingă că e exasperată și că, de fapt, nu vrea să intre în apă.

N-a fost atât de greu pe cât mă așteptam să fie. Când deschid ochii, aproape că mă sufoc. Își ridică tricoul deasupra capului și, desigur, poartă nenorocitul ăla de sutien roșu.

— Scoate-ți sutienul, îi zic.

Ea se uită în jur, iar eu clatin din cap. Singurele lucruri pe care le poate vedea din acest balcon sunt apa și copacii.

— Scoate-l, iubito, o conving eu, iar ea dă din cap, scoțându-și bretelele în jos pe brațe.

Nu mă pot sătura de ea. Nu contează de câte ori o ating, i-o trag, o sărut, o țin în brațe… nu va fi niciodată suficient, voi dori întotdeauna mai mult. Nici măcar nu este vorba despre sex, căci de asta avem parte; dar sunt singurul care a fost cu ea vreodată și ea are încredere destulă în mine cât să se dezbrace pe un nenorocit de balcon.

Deci de ce sunt atât de cretin? Nu vreau să stric tot ceea ce am cu fata asta.

Își aruncă jeanșii alături de tricou și de sutien pe scaun — perfect împăturite, desigur.

— Și chiloții, îi amintesc.

— Nu, și tu i-ai păstrat pe ai tăi, ripostează ea și intră în apă. Au! scânceşte ea, retrăgându-și puțin piciorul înainte de a intra din nou.

Când este cu totul înăuntru, oftează, iar trupul i se obișnuiește în întregime cu apa.

— Vino aici.

Mă întind către ea și o trag la mine în poală. Chestiile astea incomode de plastic pot fi utile, în definitiv. Felul în care trupul i se lipește de mine, în combinație cu jeturile vibrante de apă, mă fac să vreau să-i sfâșii imediat chiloții de pe ea.

— Așa ar putea să fie și la Seattle, tot timpul, spune ea și își încolăcește brațele în jurul gâtului meu.

— Așa cum?

Ultimul lucru despre care îmi doream să-l aud era nenorocitul de Seattle. Dacă aș putea șterge orașul ăsta ticălos de pe fața pământului, aș face-o cu dragă inimă.

— Așa.

Arată către noi.

— Doar noi, fără probleme din partea prietenilor tăi, fără Molly, fără povești urâte. Doar tu și cu mine într-un oraș nou-nouț. O putem lua de la capăt, Hardin, împreună.

— Nu e așa de simplu, îi zic.

— Ba da, este. Fără Zed.

— Credeam că o să intri și o să mi-o tragi, nu că o să te apuci să vorbești despre Zed, o tachinez eu, iar ea se tensionează.

— Scuze, eu…

— Calmează-te, glumeam. Cel puțin despre faza cu Zed.

Îi mut trupul deasupra mea astfel încât să mă încalece, în timp ce pieptul ei gol se lipește de mine.

— Tu ești totul pentru mine. Știi asta, nu-i așa? îi repet întrebarea pe care i-am mai adresat-o de atâtea ori.

Ea nu-mi răspunde de data aceasta. În schimb își sprijină coatele pe umerii mei, își trece degetele prin părul meu și mă sărută.

Este avidă de iubire. Așa cum știam deja că va fi.

25

Hardin

Încerc să-i trag mai aproape de mine trupul gol, iar ea mă sărută și mai pătimaș. Se prinde cu mâinile de brațele mele, iar eu îmi duc mâna în jos, între coapsele ei. Nu mai are sens să pierdem vremea.

— Trebuia să-ți scoți ăștia, îi spun, trăgând într-o parte de chiloții ei subțiri și uzi leoarcă.

Ea râde pe mutește și inspiră adânc când o pătrund cu degetele. Îi întrerup gemetele lipindu-mi gura de gura ei. Mă mușcă ușor de buza de jos și aproape că-mi pierd controlul. Este atât de sexy și de seducătoare, și nici măcar nu se străduiește foarte tare.

Când începe să-și legene șoldurile, împingându-se și mai tare în mâna mea, o apuc de talie, o dau jos de pe mine și o așez alături, cu picioarele larg desfăcute, și o satisfac în continuare cu degetele.

Chiloții ăștia tâmpiți mă calcă pe nervi.

Se sperie, apoi se supără când îmi scot degetele dinăuntrul ei și îi trag chiloții în jos cât pot de repede, și lăsând-o apoi să și-i scoată singură și să-i arunce în apă, lângă ea. Preț de o secundă privesc cum apa îi duce către celălalt capăt al căzii; e ceva absolut uimitor să văd cum ultimul obstacol dispare plutind atât de ușor.

Dar imediat Tessa mă apucă de încheietură ca să mă facă s-o ating din nou.

— Ce-ți dorești? o întreb, așteptând să aud cuvintele din gura ei.

— Pe tine.

Zâmbește atât de dulce, apoi își desface și mai mult picioarele, arătându-mi cât de perversă e, de fapt.

— Întoarce-te, atunci, îi spun.

Fără să-i dau ocazia să-mi răspundă, o întorc cu spatele la mine, iar ea țipă ușor. O clipă mă sperii, dar apoi îmi dau seama că piersicuța ei se află pe aceeași linie cu jeturile de apă. Evident, geme. Într-un minut o să țipe de plăcere.

Îngenunchez lângă ea — îmi place la nebunie să i-o trag așa. Pot s-o simt mai bine, pot să-i ating pielea albă a spatelui și să-i urmăresc cu atenție fiecare mușchi care i se clintește sub piele — și să văd cum respiră sacadat în timp ce eu mă mișc înăuntrul ei.

Îi dau părul la o parte și mă apropii mai mult, intrând ușor și mai adânc în ea. Spinarea i se arcuiește, iar eu îi iau sânii în palme și încep să intru și să ies încet din ea.

La naiba, cât e de bine, mai bine ca niciodată. Apa fierbinte care ne înconjoară în timp ce o pătrund are cu siguranță o contribuție la asta. Ea geme, iar eu o ating acolo jos, ca să mă asigur că este în continuare mângâiată de apa învolburată. Își ține ochii strâns închiși și gura larg deschisă. Articulațiile degetelor aproape că i s-au albit de cât de tare se ține de marginea căzii.

Aș vrea să mă mișc mai repede, să i-o trag mai tare, dar mă forțez să păstrez ritmul acesta lent și chinuitor.

— Har-dinnn, geme ea.

— La naiba, în sfârșit simt fiecare centimetru din tine.

În clipa în care spun aceste cuvinte, mă panichez și ies din ea.

Prezervativul.

Nici măcar nu m-am gândit să folosesc un prezervativ. Ce dracu' mi-a făcut fata asta?

— Ce s-a întâmplat? geme ea, cu chipul acoperit de transpirație.

— Nu mi-am pus prezervativ!

Îmi trec mâna peste părul ud.

— Ah, spune ea, calmă.

— Ah? Ce vrei să spui, ah?

— Păi, de ce nu pui prezervativ? mă întreabă ea, cu o privire de căprioară.

— Nu asta e ideea!

Mă ridic în picioare, în mijlocul căzii. Ea nu spune nimic.

— Dacă nu m-aș fi gândit, ai fi putut rămâne însărcinată.

Ea dă din cap înțelegătoare.

— Bine, așa e, dar ți-ai adus aminte.

Cum poate fi atât de calmă? Are planul ăsta grandios de a se muta la Seattle — un copil ar da totul peste cap. Ia stai puțin…

— Ăsta e planul tău? Dacă rămâi gravidă, crezi că o să merg cu tine?

Tocmai am vorbit ca un susținător al teoriilor conspirației, dar chestia asta chiar are sens. Ea se răsucește, râzând.

— Nu vorbești serios!

Și când încearcă să-și pună brațele în jurul meu, mă retrag din calea ei.

— Ba da.

— Haide, nu fi nebun! Vino încoace, iubitule.

Încearcă din nou să mă cuprindă, dar mă feresc, mutându-mă în partea cealaltă a căzii. Are o expresie șocată și își acoperă sânii cu mâinile.

— Tu ești acela care uită de prezervativ și acum spui că încerc să-ți întind o capcană rămânând gravidă?

Scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Fii atent la ce vorbești.

Mă rog, n-ar fi prima fătucă nebună care ar face chestia asta. Mă apropii puțin de ea, dar ea se ridică repede în genunchi pe băncuță. Mă uit la ea impasibil, fără să spun nimic. Privindu-mă, ochii i se umplu de lacrimi, după care se ridică în picioare și iese din cadă.

— Mă duc să fac un duș.

Dispare în dormitor, trântind mai întâi ușa balconului și apoi pe cea de la baie.

— La naiba! strig eu, plesnind apa învolburată cu palma și dorindu-mi să mă plesnească și ea, la rândul ei.

Chiar trebuie să fiu atent la ce vorbesc — nu e vreo curvă nebună oarecare. Este Tessa. Ce dracu' am? Sunt atât de paranoic, să-mi bag! Când vine vorba despre toată tărășenia cu Seattle, sentimentul de vinovăție mă face să-mi pierd mințile. Ce a mai rămas din ele, în orice caz.

Trebuie să repar situația asta, sau măcar să încerc. Îi sunt dator cu asta, mai ales c-am acuzat-o de cel mai imbecil lucru posibil.

Ironic vorbind, într-un fel foarte ciudat, aproape că mi-aș fi dorit să nu-mi amintesc nici eu de prezervativ…

Nu. Ba nu. Nu-mi doresc însă să mă părăsească și nu știu ce să mai fac ca s-o conving să rămână. Un copil nu este răspunsul, asta cu siguranță. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, în afară de a o încuia în apartament. Desigur, și această idee mi-a trecut prin cap de câteva ori, dar nu cred că i-ar surâde prea tare. În plus, probabil că ar avea lipsă de vitamina D. Și nu s-ar mai duce la yoga… și nici n-ar mai putea să poarte acei pantaloni.

Trebuie să mă duc înăuntru și să-mi cer scuze c-am făcut-o să se simtă prost și c-am fost un imbecil, înainte să se întoarcă toată gașca. Poate am noroc și se rătăcesc în pădure pentru câteva ore. Dar mai întâi am altceva de făcut. Ies din cada fierbinte și intru în cameră; e frig ca dracu' și eu am pe mine doar boxerii uzi leaorcă. Mă uit când la telefonul meu, când la ușa băii lipite de camera noastră. Dușul curge încă, așa că îmi iau telefonul și o pătură de pe speteaza scaunului și ies din nou pe balcon.

Caut prin lista cu contacte și găsesc numele Samuel; o manevră evazivă al naibii de deșteaptă. Nici măcar nu știu de ce am salvat numărul de telefon al acestei femei; presupun că știam că mă voi încurca în ițele poveștii și va trebui s-o sun din nou pe scorpie. I-am schimbat numele în caz că Tessa avea să-mi umble prin telefon, ceea ce eram sigur că se va întâmpla. Credeam că m-a prins atunci când m-a întrebat de ce mi-am șters mesajele și convorbirile și când m-a auzit țipând la Molly la telefon.

De fapt, sunt sigură c-ar prefera să știe că am vorbit cu Molly decât cu această persoană.

26

Tessa

Nu-mi vine să cred că Hardin a avut tupeul să mă acuze că încerc să rămân însărcinată și chiar *să-i treacă prin cap* că există cea mai mică șansă de a-i face lui așa ceva… sau mie. Întregul scenariu e stupid și absurd în același timp.

Totul mergea atât de bine — de-a dreptul incredibil — până când a adus vorba despre prezervativ. Trebuia să iasă din apă și să aducă unul; știu că are o tonă în bagaj. L-am văzut îndesându-le acolo după ce împachetasem totul atât de ordonat.

Probabil este frustrat de toată nebunia cu mutarea la Seattle, și de aceea a exagerat și poate că și eu la fel. Pentru că m-am enervat pe comentariile nepoliticoase ale lui Hardin și pe faptul că ne-a stricat… momentul din jacuzzi, trebuie să fac un duș. Peste câteva clipe apa începe să-și facă efectul asupra mușchilor mei încordați, relaxându-mă și limpezindu-mi gândurile. Am exagerat amândoi, el mai mult decât mine, iar această ceartă era total inutilă. Întind mâna după șampon. Și atunci îmi dau seama că eram atât de zorită să plec de lângă el, încât am uitat să-mi iau trusa de toaletă. Super.

— Hardin? strig eu.

Mă îndoiesc că mă aude de sub dușul curgând, dar trag draperia înflorată într-o parte și aștept să apară. Când văd că nu-și face apariția în cadrul ușii nici după câteva momente, iau un prosop și mi-l înfășor în jurul corpului. Ajung în dormitor lăsând o dâră de apă în urmă și mă duc spre valizele așezate pe pat, când îi aud glasul lui Hardin.

Nu aud exact ce spune, dar îi sesizez tonul de falsă amabilitate, ceea ce-mi spune că încearcă să fie politicos și să nu-și arate enervarea. Ceea

ce îmi spune că această convorbire este destul de importantă pentru el, dacă se ferește să fie el însuși. Pășesc cu grijă pe podeaua de lemn și, pentru că telefonul este pe difuzor, aud pe cineva spunând:

— Pentru că sunt agent imobiliar și treaba mea e să umplu apartamente goale.

Hardin oftează.

— Bine, mai aveți și alte apartamente goale de umplut? întreabă el.

Stai așa, Hardin încearcă să-mi facă rost de un apartament? Sunt și șocată, și fericită la acest gând. În sfârșit, se resemnează cu ideea plecării la Seattle și încearcă să mă ajute în loc să mă descurajeze. Măcar o dată în viața lui.

Femeia de la telefon, care, bag de seamă, are o voce foarte cunoscută, răspunde:

— Mi-ai lăsat impresia că prietena ta Tessa nu-i o persoană cu care să-mi pierd vremea ca să-i găsesc un apartament.

Poftim? Stai așa… cumva…? Nu, nu ar face așa ceva.

— Uite care-i treaba… nu-i atât de rea pe cât am descris-o eu. De fapt, nu mi-a distrus apartamentele și nici n-a plecat fără să plătească, zice el și mie mi se întoarce stomacul pe dos.

Ba da, a făcut-o.

Năvălesc pe ușa de la balcon.

— Nenorocit egoist și dement ce ești! țip eu primele cuvinte care îmi vin în minte.

Hardin se întoarce spre mine, cu fața palidă și cu gura larg deschisă. Telefonul îi cade pe jos și se uită pur și simplu la mine de parcă aș fi vreo creatură înspăimântătoare venită să-l distrugă.

— Alo? se aude vocea Sandrei din difuzor, iar el se apleacă să recupereze telefonul și s-o facă să tacă.

Simt cum furia crește în mine.

— Cum ai putut? Cum ai putut să faci așa ceva?

— Eu… începe el.

— Nu! Nici măcar nu-mi irosi vremea cu vreo scuză! Ce mama dracului ai avut în cap? urlu, gesticulând violent cu mâna în direcția lui.

Dau buzna înapoi în dormitor, iar el mă urmează, implorându-mă:

— Tessa, ascultă-mă.

Mă răsucesc, simțindu-mă rănită, și puternică, și jignită, și furioasă.

— Nu! Tu să mă asculți, Hardin, îi zic printre dinți, încercând să cobor tonul.

Doar că nu pot.

— M-am săturat de povestea asta, m-am săturat de încercările tale de a-mi sabota viața care nu se învârte în jurul tău! strig, strângându-mi pumnii de-o parte și de alta a corpului.

— Nu asta…

— Taci din gură! Taci dracului din gură! Ești cel mai egoist, arogant — ești pur și simplu… aaah!

Nici nu mai pot gândi ca lumea; vorbele îmi zboară mânioase din gură și îmi agit mâinile.

— Nu știu ce am avut în cap. Dar voiam să îndrept situația chiar acum.

N-ar trebui să fiu deloc surprinsă, de fapt. Trebuia să-mi fi dat seama că Hardin se afla în spatele dispariției subite a Sandrei. Nu știe când e cazul să nu se mai amestece în viața și în cariera mea și deja m-am săturat de asta.

— Exact. Exact despre asta vorbesc. Tu mereu faci ceva. Mereu ascunzi ceva. Mereu găsești noi modalități de a încerca să controlezi fiecare lucru pe care-l fac eu și nu mai suport asta! E prea mult.

Nu mă pot stăpâni și străbat camera în sus și în jos, iar Hardin mă privește cu precauție.

— Pot accepta să fii un pic prea protector și pot accepta că uneori te încaieri. La naiba, pot chiar să accept faptul că ești un cretin absolut jumătate din timp, pentru că în adâncul sufletului am știut mereu că faci ceea ce crezi că este mai bine pentru mine. Dar așa ceva nu voi accepta. Încerci să-mi distrugi viitorul — și așa ceva nu voi accepta.

— Îmi pare rău, zice el.

Știu că îi pare rău, dar…

— Mereu îți pare rău, ce naiba! Mereu se întâmplă același rahat: faci ceva, îmi ascunzi ceva, spui ceva, eu plâng, tu spui că-ți pare rău și paf! Totul e iertat.

Îndrept către el un deget acuzator.

— Dar nu și de data asta.

Simt nevoia să-l plesnesc peste față, dar mă uit în jur ca să găsesc un alt lucru asupra căruia să-mi descarc mânia. Iau o pernă dantelată de pe pat și o arunc pe podea. Apoi mai arunc una. Nu prea îmi domolește furia care mă arde pe dinăuntru, dar m-aș simți și mai prost dacă m-aș apuca să-i distrug lucrurile lui Karen. Totul este atât de epuizant. Nu știu cât o să mai rezist până când o să clachez.

La dracu', n-o să clachez. M-am săturat să tot clachez — numai asta fac întotdeauna. Am nevoie să mă adun, să îmi revin încet-încet și să ascund de Hardin tot acest efort ca să nu mă dărâme din nou.

— M-am săturat de cercul ăsta vicios. Ți-am zis și înainte, iar tu n-ai vrut să mă asculți. Găsești mereu căi ca să continui povestea asta, iar eu am terminat-o, să fiu a naibii dacă n-am terminat-o!

Nu știu dacă am fost vreodată atât de furioasă pe el. Da, a făcut lucruri mult mai rele, dar am depășit întotdeauna momentul. N-am mai fost niciodată în punctul acesta, când credeam că nu-mi mai ascunde nimic, când credeam că a priceput că nu se poate juca la nesfârșit cu cariera mea. Această ocazie înseamnă totul pentru mine. Mi-am petrecut întreaga viață observând ce i se întâmplă unei femei care nu are nimic al său. Mama n-a avut niciodată nimic pe care să nu-l fi câștigat prin muncă, nu a avut nimic care să-i aparțină, iar eu exact de așa ceva am nevoie. Trebuie să fac asta. Am nevoie de această șansă ca să dovedesc că, deși sunt tânără, îmi pot construi o existență pe care mama n-a fost în stare să și-o construiască. Nu pot permite nimănui să-mi răpească lucrul acesta, așa cum mama a permis să i se întâmple.

— Ai terminat-o… cu mine?

Vocea îi tremură și i se stinge.

— Spuneai că ai terminat-o…

Habar n-am cu ce anume am terminat-o. Ar trebui s-o termin cu el, dar știu că nu e cazul să răspund acum la această întrebare. În mod normal, până acum aș fi plâns și l-aș fi iertat cu un sărut… dar nu și-n seara aceasta.

— Sunt atât de obosită și nu mai pot suporta. Nu mai pot face lucrurile așa! Voiai să mă lași să mă mut la Seattle fără să am unde locui doar ca să mă obligi să nu mai plec!

Hardin stă în fața mea fără să spună nimic, iar eu inspir adânc, așteptând să-mi treacă nervii, dar nu-mi trec. Tot cresc și cresc până când literalmente văd roșu în fața ochilor. Iau și restul pernelor, închipuindu-mi că sunt, de fapt, vaze de sticlă pe care să le fac praf de podea, lăsând în urma mea o mizerie pe care să o curețe altcineva. Problema este că tot eu voi fi aceea care va face curățenie — el nu și-ar asuma riscul să se taie la mână ca să mă ajute pe mine.

— Ieși afară! urlu la el.

— Nu, îmi cer scuze, bine, eu…

— Ieși dracului afară. Acum, scuip eu printre dinți, iar el mă privește de parcă habar nu are cine sunt.

Poate chiar nu are.

Iese din cameră cu umerii căzuți — iar eu trântesc ușa în urma lui înainte de a ieși din nou pe balcon. Mă așez pe scaunul din împletitură de nuiele și mă uit fix la întinderea de apă, încercând să mă calmez.

Nu mă încearcă nicio lacrimă, numai amintiri. Amintiri și regrete.

27

Hardin

Știu că a obosit — îi pot citi asta pe chip ori de câte ori o dau în bară. Bătaia cu Zed, minciuna despre exmatriculare… fiecare tâmpenie de-a mea își pune amprenta asupra ei; ea crede că eu nu observ, dar o fac.

De ce am pus-o pe Sandra pe difuzor? Dacă nu aș fi făcut așa, puteam să repar lucrurile și să-i povestesc despre încurcătura pe care am făcut-o după ce aveam s-o îndrept. Așa, nu s-ar mai fi supărat atât de tare.

Nu m-am gândit la ce va face Tessa când va afla și nici nu m-am gândit unde-ar fi locuit dacă nu s-ar fi răzgândit în legătură cu mutarea. Probabil m-am gândit că, fiind atât de obsedată de a controla lucrurile, își va amâna călătoria în caz că nu va avea unde să locuiască.

Bravo ție, Hardin!

Am avut intenții bune — mă rog, la momentul respectiv n-am avut, dar acum am. Știu c-a fost o tâmpenie din partea mea să-i stric aranjamentul cu apartamentul din Seattle, dar eu fac aici eforturi disperate, încercând s-o împiedic să mă părăsească. Știu ce se va întâmpla în Seattle, și nu se va termina cu bine.

Urmându-mi instinctul, trag un pumn în peretele de lângă casa scării.

— La naiba!

Dar pentru că am ghinion, descopăr că nu e un perete de rigips. E lemn de-adevăratelea și mă doare mult mai rău. Îmi pipăi pumnul cu cealaltă mână și mă văd nevoit să-mi opresc dorința de a repeta gestul idiot. Sunt norocos că nu mi-am rupt ceva. Desigur, se va învineți, dar asta nu e deloc o noutate.

M-am săturat de povestea asta fără sfârșit. Și-am mai spus și înainte și tu nu m-ai ascultat.

Cobor scările tropăind și mă trântesc pe canapea ca un copil mofturos. Căci asta sunt de fapt, un biet copil. Ea știe asta, știu că o știe — la naiba, toată lumea o știe. Ar trebui pur și simplu să-mi imprim sloganul ăsta pe un rahat de tricou. Ar trebui să urc acolo și să încerc să-i explic din nou, dar, sincer, mi-e un pic teamă. N-am mai văzut-o niciodată atât de supărată.

Trebuie să plec dracului de aici. Dacă Tessa nu m-ar fi forțat să pornesc la drum alături de întreaga familie Roade-Mult, aș fi putut să plec chiar acum și să termin repede cu această excursie. Oricum n-aveam chef să vin de la bun început.

Plimbarea cu barca a fost mișto, într-un fel… dar excursia în general e o tâmpenie, iar acum, când ea s-a supărat pe mine, chiar nu mai are niciun sens să rămân aici. Mă holbez la tavan și habar n-am ce am de făcut. Nu pot rămâne aici, căci dacă fac asta, o să ajung din nou la etaj, enervând-o și mai tare pe Tessa.

O să fac o plimbare. Așa procedează oamenii normali când sunt nervoși, nu lovesc cu pumnul în pereți și nici nu sparg obiecte.

Trebuie să-mi pun pe mine niște haine curate înainte de orice, dar nu mă pot întoarce sus în dormitor, căci mă va ucide, la propriu. Oftez, ridicându-mă. Dacă n-aș fi atât de derutat de purtarea ei, m-aș gândi mai mult la ce am de făcut.

Deschid ușa camerei lui Landon și îmi dau ochii peste cap imediat. Hainele lui sunt puse în ordine pe pat; cred că și-a propus să le așeze așa, cu simțul răspunderii, înainte ca maică-sa și tata să-l târască în vizită cu ei. Scotocesc prin hainele oribile, căutând cu disperare ceva care să nu aibă un nenorocit de guler. În cele din urmă, găsesc un tricou simplu albastru și-o pereche de pantaloni negri de trening.

Nemaipomenit. Am ajuns să împart hainele cu Landon. Sper ca furia lui Tess să se potolească, dar de data asta nu știu ce se va întâmpla în continuare. Nu mă așteptam să reacționeze nici măcar pe jumătate atât de rău pe cât a făcut-o. Și nu atât cuvintele pe care mi le-a spus au fost rele, ci felul în care s-a uitat la mine în tot acest timp. Privirea aceea

spunea mai multe decât ea însăși și, în același timp, mă speria mai mult decât o puteau face vorbele sale.

Mă uit urât la ușa camerei ce ne aparținuse amândurora până acum douăzeci de minute, apoi cobor scările și ies pe ușă. Nici nu ajung bine pe alee, că fratele meu vitreg favorit își și face apariția. Măcar e singur.

— Unde-i tata? îl întreb.

— Îmi porți cumva hainele? răspunde el, în mod categoric derutat.

— Ăă, da. N-am avut de ales, nu face mare caz din asta.

Ridic din umeri, dându-mi seama după zâmbetul de pe fața lui că tocmai asta avea de gând să facă.

— Bine… De data asta ce-ai mai făcut?

Ce mama dracului?

— Ce te face să crezi c-am făcut ceva?

Ridică din sprânceană.

— Bine… am făcut ceva de-a dreptul tembel, pufnesc eu. Dar n-am chef să-ți aud predica, așa că nu-ți face griji.

— Bine.

Ridică din umeri și se îndepărtează de mine. Speram să-mi spună vreo câteva cuvinte, uneori are sfaturi bune de dat.

— Stai! strig eu, iar el se întoarce. Nu mă întrebi ce tâmpenie am făcut?

— Păi, taman ce-ai spus că n-ai chef să vorbești despre asta, zice el.

— Da, dar… în fine.

Nu știu ce să mai spun, iar el se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut două capete.

— Vrei să te întreb eu?

Pare foarte mulțumit, dar din fericire nu face pe dobitocul.

— Din cauza mea… încep eu, dar exact atunci îi văd pe Karen și pe tata venind pe alee.

— Din cauza ta ce? întreabă Landon, uitându-se în spate către ei.

— Nimic, las-o baltă.

Oftez, trecându-mi supărat degetele prin părul umed.

— Hei, Hardin! Unde e Tessa? întreabă Karen.

De ce mă întreabă toată lumea pe mine așa ceva, de parcă nu pot să stau la mai mult de doi metri distanță de ea? Durerea care îmi cuprinde pieptul îmi aduce aminte exact de același lucru: nu pot.

— E înăuntru, doarme, mint eu și mă întorc către Landon. Mă duc să mă plimb, poți să te asiguri că se simte bine?

El dă din cap că da.

— Unde te duci? se aude vocea tatei când trec pe lângă ei.

— Pe aici, mă răstesc eu și iuțesc pasul.

În momentul în care ajung la un semn de circulație pe care scrie STOP, la câteva străzi distanță, îmi dau seama că n-am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept sau cum să mă întorc de unde am venit. Am mers ceva, iar toate drumurile de aici sunt înșelător de întortocheate.

În mod oficial urăsc acest loc. Nu părea atât de rău când priveam cum vântul se juca domol în părul Tessei, care se uita concentrată la apa strălucitoare, zâmbind ușor, dar încântată. Părea atât de relaxată, exact ca valurile cuminți aflate departe de țărm, constante și netulburate până când barca noastră le-a invadat liniștea. Acum însă apa mugește din spatele nostru, lovindu-se furioasă de pereții bărcii. În curând se vor liniști la loc, până când altă barcă va veni să le tulbure pacea.

O voce de fată îmi alungă din minte imaginea pielii sărutate de soare a lui Tess.

— Te-ai pierdut sau ceva de genul ăsta?

Mă întorc și rămân surprins când dau cu ochii de o fată cam de vârsta mea, cred. Părul ei castaniu e lung cât părul lui Tess. E singură aici noaptea. Mă uit în jurul nostru. Nu e nimic, doar un drum cu pietriș și o pădure.

— Dar tu? îi răspund eu, observându-i fusta lungă.

Ea zâmbește și se apropie de mine. Cred că-i lipsesc niște neuroni dacă se află aici în inima pustiului, întrebând un străin dacă nu cumva s-a rătăcit.

— Nu. Eu am evadat, spune ea, dându-și părul după ureche.

— Fugi de acasă? La câți ani, la douăzeci?

Mai bine i-ar da bătaie și s-ar duce mai departe pe drum. Ultimul lucru de care am nevoie e un tată mânios care o caută pe fiica sa adolescentă, îmbrăcată mai elegant decât e cazul.

— Nu.

Izbucnește în râs.

— Am venit acasă de la facultate, să-mi vizitez părinții, care m-au plictisit de moarte.

— Ah, bravo ție. Sper ca libertatea să te ajute să-ți găsești drumul către Shangri-la, zic eu și mă îndepărtez.

— Mergi în direcția greșită, strigă ea.

— Nu-mi pasă, spun.

Și apoi oftez când îi aud pașii scrâșnind pe pietriș, în urma mea.

28

Tessa

Sunt atât de epuizată, atât de sătulă de numeroasele certuri pe care le am cu Hardin. Nu sunt sigură ce-am de făcut acum, în ce direcție s-o apuc de aici. L-am urmat pe drumul lui în ultimele câteva luni, iar acum nu sunt sigură că avem vreun viitor împreună. Amândoi suntem la fel de pierduți cum eram la început.

— Tessa? se aude vocea lui Landon străbătând camera și ajungând la mine, pe balcon.

— Aici sunt, răspund eu, bucuroasă că am apucat să pun pe mine o pereche de pantaloni scurți și un hanorac.

Hardin mă necăjește întotdeauna când mă îmbrac așa, dar e o ținută comodă pe astfel de vreme, nici prea caldă, dar nici prea rece.

— Hei, spune Landon, venind pe balcon și așezându-se pe scaunul de lângă mine.

— Hei.

Îl privesc fix înainte de a-mi îndrepta privirea către întinderea de apă.

— Te simți bine?

Îmi iau un mic răgaz ca să mă gândesc la ce m-a întrebat: Mă simt bine? *Nu*. Dar mă voi simți bine? *Cu siguranță*.

— Da, de data aceasta cred că da.

Îmi trag genunchii la piept și îi înconjor cu mâinile.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu. Nu vreau să stric excursia cu telenovelele mele. Mă simt bine, serios.

— Bine, doar să știi că dacă vrei să vorbim sunt aici ca să te ascult.

— Știu.

Mă uit la el, iar el îmi zâmbește liniștitor. Nu știu ce-o să mă fac fără el.

Face ochii mari și arată spre ceva.

— Ăia nu sunt cumva...?

Mă uit și eu la chestia la care se holbează el.

— Oh, Doamne!

Sar de pe locul meu, culeg chiloții roșii care plutesc în jacuzzi și-i îndes în buzunarul din față al hanoracului.

Landon se mușcă de buza de jos ca să-și stăpânească râsul, dar eu nu mă pot abține. Izbucnim amândoi în râs — el râde din toată inima, eu râd stânjenită. Dar prefer în orice moment să râd alături de Landon în loc să plâng, ca de fiecare dată când mă cert cu Hardin.

29

Hardin

Sunt sătul să văd în fața ochilor numai pietriș și copaci în timp ce rătăcesc prin orășelul acesta. Necunoscuta încă se ține după mine, iar cearta cu Tess încă mă apasă.

— Ai de gând să te ții după mine prin tot orașul? o întreb pe fata cea sâcâitoare.

— Nu, mă întorc la cabana părinților mei.

— Păi, du-te singură până la cabana lor.

— Nu ești foarte politicos, murmură ea.

— Serios?

Îmi dau ochii peste cap, deși ea nu are cum să-mi vadă fața.

— Mi s-a spus că buna-creștere este printre principalele mele calități.

— Cineva te-a mințit, spune ea și se hlizește în spatele meu.

Trag cu piciorul într-o piatră, recunoscător că Tess ține la curățenie, pentru că, dacă nu m-ar fi obligat să-mi scot pantofii la intrarea în cabană, aș fi fost nevoit să port tenișii lui Landon. Care nu arată bine. În plus, cred că și are câteva numere mai puțin la pantof decât mine.

— Deci de unde ești? mă întreabă fata.

O ignor și-mi continui plimbarea. Cred că trebuie s-o cotesc la stânga la următorul semn STOP. Cel puțin așa sper să fie.

— Din Anglia?

— Dap, îi zic.

Apoi mă gândesc c-aș putea întreba.

— În ce direcție?

Mă întorc și o văd arătând către dreapta. Desigur, mă înșelasem.

Are ochii de un albastru glacial și își târăște fusta prin pietriș, călcând pe ea. Îmi amintește de Tessa… mă rog, de acea Tessa pe care am întâlnit-o prima oară. Tessa mea nu purta haine hidoase ca astea. Și-a însușit și un nou vocabular; mai ales datorită mie pentru că am făcut-o să mă înjure de nenumărate ori.

— Și tu ești aici cu părinții?

Are o voce calmă, chiar dulce.

— Nu… Mă rog, oarecum.

— Sunt oarecum părinții tăi?

Zâmbește; vorbește atât de corect încât îmi aduc din nou aminte de Tess. Mă uit spre fată ca să mă asigur că e de-adevăratelea acolo și că n-am de-a face cu vreo stafie din colindele de Crăciun, o apariție care a venit să-mi dea nu știu ce fel de lecție.

— Sunt cu familia și cu iubita mea. Am o iubită, apropo, o avertizez eu.

Nu văd cum fata asta ar putea fi interesată de cineva ca mine, dar dintr-odată mă trezesc gândindu-mă din nou la Tessa.

— Bine… spune ea.

— Bine.

Iuțesc pasul, ca să pun o distanță mai mare între noi.

Cotesc la dreapta și ea la fel. Amândoi suntem nevoiți să intrăm pe iarbă când pe lângă noi trece un camion, iar ea mă prinde din nou din urmă.

— Atunci unde e? Prietena ta? insistă fata.

— Doarme.

Are sens să folosesc aceeași minciună pe care le-am spus-o tatei și lui Karen.

— Hmm…

— Ce hmm? spun și îi arunc o privire.

— Nimic.

Se uită fix înainte.

— Deja te-ai ținut după mine jumătate de drum. Dacă ai ceva de spus, spune, zic eu iritat.

Ea mototolește ceva în mâini, privind în pământ.

— Mă gândeam doar că și tu pari că încerci să fugi de ceva sau să te ascunzi… nu știu, nu contează.

— Nu mă ascund. Mi-a spus să ies dracului afară și am ascultat-o. Oricum, ce naiba știe imitația asta de Tessa?

Se uită la mine.

— De ce te-a dat afară?

— Mereu ești atât de băgăcioasă?

Ea zâmbește.

— Da, mereu, zice, dând din cap.

— Detest oamenii băgăcioși.

În afară de Tessa, desigur. Indiferent de cât de mult aș iubi-o, câteodată îmi vine să-i lipesc gura cu scotch, după vreun interogatoriu de-al ei. Este practic cea mai curioasă ființă pe care am cunoscut-o vreodată. Mint, de fapt. Îmi place că este atât de enervantă; mai demult nu-mi plăcea, dar acum o înțeleg. Și eu vreau să știu totul despre ea… ce gândește, ce face, ce își dorește. Îmi dau seama, spre oroarea mea, că eu pun mai multe întrebări decât ea.

— Deci, ai de gând să-mi spui? insistă fata.

— Cum te cheamă? o întreb, evitându-i întrebarea.

— Lillian, spune ea și scapă din mână ce mototolea mai devreme.

— Pe mine Hardin.

Ea își dă părul după ureche.

— Povestește-mi despre iubita ta.

— De ce?

— Mi se pare că ești supărat și cu cine ar fi mai potrivit să vorbești, dacă nu cu un necunoscut?

Nu vreau să vorbesc cu ea; seamănă ciudat de mult cu Tessa și asta mă stânjenește.

— Nu mi se pare o idee bună.

Soarele dispare mai devreme aici, iar cerul este aproape negru.

— Dar să ții totul în tine este? îmi pune ea o întrebare logică.

Mult prea logică.

— Uite, cred că ești… drăguță și așa mai departe, dar nu te cunosc și nici tu nu mă cunoști pe mine, așa că această discuție nu va avea loc.

Ea se încruntă. Apoi oftează.

— Bine.

În cele din urmă, observ în depărtare acoperișul înclinat de la cabana tatei.

— În fine, eu am ajuns, zic, sperând să scap.

— Pe bune? Stai puțin… tatăl tău este Ken, nu-i așa?

Se lovește cu palma peste frunte.

— Da, zic eu, surprins.

Ne oprim amândoi în capătul aleii.

— Ce idioată sunt! Desigur! Cu accentul tău, cum de nu mi-a trecut asta prin cap mai devreme?

Izbucnește în râs.

— Nu pricep.

O privesc.

— Tații noștri sunt prieteni, au mers la facultate împreună sau ceva de genul ăsta. Tocmai mi-am petrecut o oră din viață ascultându-le poveștile despre vremurile lor de glorie.

— Ah, cât de ironic.

Zâmbesc cu jumătate de gură. Nu mă mai simt atât de stânjenit în preajma acestei fete ca acum câteva minute. Ea zâmbește senin.

— În definitiv, nu suntem atât de străini.

30

Tessa

— Fursecuri, spunem în cor Landon și cu mine.

— Fursecuri să fie, atunci.

Karen zâmbește și deschide dulapul.

Karen nu se oprește niciodată, mereu coace, prăjește, frige câte ceva. Nu că m-aș plânge; gătește incredibil de bine.

— S-a făcut întuneric. Sper că nu se rătăcește pe undeva, zice Ken.

Landon ridică din umeri, de parcă ar vrea să spună: „Ăsta e Hardin".

Hardin e plecat de aproximativ trei ore, iar eu mă străduiesc din răsputeri să nu intru în panică. Știu că e OK; dacă i s-ar întâmpla ceva rău, mi-aș da seama. Nu știu cum să explic, dar știu, în străfundul sufletului meu, că mi-aș da seama.

Așa că nu faptul c-ar păți ceva mă îngrijorează acum. Îmi fac griji că supărarea lui va deveni scuza perfectă pentru a găsi vreo cârciumă locală. Oricât de tare mi-am dorit să mă lase în pace și să dispară, m-ar ucide dacă l-aș vedea intrând pe ușă împleticindu-se, cu răsuflarea mirosindu-i a alcool. Aveam nevoie de puțin spațiu și de puțin timp pentru a reflecta și pentru a mă calma. La partea cu reflecția nici măcar nu am ajuns; am evitat-o cât am putut.

— Mă gândeam că putem intra cu toții în jacuzzi în seara aceasta. Sau poate mâine dimineață? propune Karen.

Landon își scuipă sucul înapoi în pahar, iar eu mă uit repede în altă parte, mușcându-mi buzele. Imaginea lui Landon descoperindu-mi chiloțeii plutitori este mult prea proaspătă și simt cum obrajii îmi iau foc.

— Karen, iubito, nu cred că ei vor să intre în jacuzzi cu noi.

Ken izbucnește în râs și Karen zâmbește, dându-și seama că ar fi un pic cam ciudat.

— Cred că ai dreptate.

Râde și începe să facă mici cocoloașe din cocă pentru fursecuri. Strâmbă din nas.

— Urăsc ingredientele semipreparate.

Sunt sigură că pentru Karen coca semipreparată pentru fursecuri e o porcărie, dar pentru mine e paradis. Mai ales acum, când simt că pot claca în orice moment.

Landon și cu mine eram absorbiți într-o discuție despre Dakota și despre viitorul lor apartament, când mama lui și Ken a vrut să vadă ce mai facem. Ne-au spus că au dat nas în nas cu Hardin când acesta pleca. Se pare că le-a spus că eu dorm, așa că mă mențin pe poziții și confirm minciuna, spunând că m-am trezit doar atunci când l-am auzit intrând pe Landon.

M-am tot întrebat unde e Hardin și când se va întoarce din momentul în care a plecat. O parte din mine nu-și mai dorește deloc să-l vadă în fața ochilor, dar și mai tare vreau să știu că n-a făcut nimic care să pună în primejdie relația noastră, și așa fragilă. Încă sunt extrem de mânioasă pentru că a încercat să-mi saboteze mutarea la Seattle și nu am nici cea mai vagă idee ce să fac în această privință.

31

Hardin

— N-ai lăsat-o să-și închirieze apartament? întreabă Lillian, rămânând cu gura căscată.

— Ți-am spus că am făcut o porcărie, îi aduc eu aminte.

O altă pereche de faruri trec aprinse pe lângă noi, în timp ce ne îndreptăm către cabana părinților ei. Am avut toate intențiile de a mă-ntoarce la tata, dar Lillian s-a dovedit o confidentă destul de bună până acum. Așa că, atunci când m-a rugat s-o conduc până la cabana ei pentru a ne termina conversația, am acceptat. Absența mea îi va oferi lui Tess un răgaz pentru a se calma și a fi pregătită să discutăm atunci când mă voi întoarce.

— Nu mi-ai spus cât de mare e porcăria. Nu pot s-o învinovățesc că e supărată pe tine, spune fata, gata, desigur, să-i ia partea lui Tess.

Nu-mi pot imagina ce părere ar avea despre mine dacă ar ști câte i-am făcut lui Tess în ultimele șase luni.

— Păi, ce ai de gând să faci ca să îndrepți situația? întreabă ea, deschizând ușa de la cabană.

Îmi face semn să intru, de parcă era stabilit de la bun început că așa voi face. Odată intrat, observ că totul este foarte extravagant. Și mai mare decât cabana tatălui meu. Bogătași nenorociți.

— Ar trebui să fie le etaj, zice ea după ce intrăm.

— Cine ar trebui să fie la etaj? întreabă o voce de femeie, iar Lillian se strâmbă și se răsucește către femeia despre care presupun că e mama ei.

Arată exact ca ea, diferența de vârstă fiind singura deosebire dintre ele.

— Cine e ăsta? întreabă ea.

Chiar atunci, un bărbat între două vârste care poartă un tricou polo și pantaloni în stil militar apare în încăpere.

Minunat, minunat, să-mi bag. Trebuia s-o conduc pe Lillian acasă și să-mi văd de drum. Mă întreb cum s-ar simți Tessa dac-ar ști că mă aflu aici. Oare s-ar supăra? E oricum destul de supărată de mine și a mai fost geloasă din cauza lui Molly. Totuși, fata asta nu e Molly; nu există nicio asemănare între ele.

— Mamă, tată, el e Hardin, fiul lui Ken.

Un zâmbet uriaș apare pe chipul bărbatului.

— Chiar mă întrebam când voi avea ocazia să te cunosc! exclamă el, cu un accent britanic pretențios.

Așa se explică faptul că îl cunoaște pe tata din timpul facultății. Vine către mine și mă bate pe umăr. Fac un pas în spate, ceea ce îl face să se încrunte puțin, deși am senzația că se aștepta la o astfel de reacție din partea mea. Cred că tata l-a avertizat în privința mea. Aproape că mă pufnește râsul când mă gândesc la asta.

— Iubito, spune el, întorcându-se către soția sa. Este fiul lui Trish.

— O cunoașteți pe mama? îl întreb, întorcându-mă și eu către soția lui.

— Da, o cunosc pe mama ta înainte de a deveni mama ta, spune zâmbind femeia. Eram cu toții prieteni, toți cinci, adaugă ea.

— *Toți cinci?* întreb eu.

Tatăl lui Lillian îi aruncă o privire.

— Lasă-l, iubito.

— În fine, semeni perfect cu ea! Doar că ai moștenit ochii tatălui tău. N-am mai văzut-o de când m-am mutat înapoi în America. Ce mai face? mă întreabă.

— Face bine, se mărită în curând.

— Serios? face ea. Transmite-i felicitări din partea mea, e o veste minunată.

— Bine, îi zic.

Oamenii ăștia zâmbesc exagerat de mult. E ca și cum m-aș afla în aceeași cameră cu trei exemplare de Karen, doar că mult mai enervante și mult mai puțin fermecătoare.

— Păi, eu plec mai bine, îi spun lui Lillian, gândindu-mă că faza asta a fost suficient de stânjenitoare.

— Nu, nu. Nu trebuie să pleci — noi ne retragem la etaj, spune tatăl lui Lillian, apoi își cuprinde soția de mijloc și pleacă împreună.

Lillian îi privește cum ies din cameră, apoi se uită către mine.

— Îmi pare rău, sunt absolut…

— Falși? zic eu în locul ei.

Îmi dau seama când zâmbetul de un alb orbitor al unui om este fals.

— Da, foarte.

Izbucnește în râs și se duce să se așeze pe canapea. Eu rămân în picioare, cam stingher, lângă ușă.

— Prietena ta se va supăra că ai venit pe aici? mă întreabă.

— Nu știu, probabil că da.

Oftez, trecându-mi exasperat degetele prin păr.

— Ți-ar conveni să facă același lucru? Cum te-ai simți dacă și-ar pierde vremea cu un tip pe care de-abia l-a cunoscut?

De îndată ce rostește aceste cuvinte, mă simt cuprins de furie.

— Aș vedea roșu în fața ochilor, mârâi eu.

— Mă gândeam eu.

Zâmbește cu subînțeles și îmi face semn să mă așez lângă ea. Inspir adânc și mă îndrept către canapea, așezându-mă lângă ea. Nu sunt sigur ce să cred despre ea; e nepoliticoasă și un pic enervantă.

— Ești genul gelos, nu-i așa? întreabă ea, cu ochii larg deschiși.

— Așa cred.

Ridic din umeri.

— Pariez că iubitei tale nu i-ar conveni dacă m-ai săruta.

Se apropie și mai mult de mine, iar eu sar de pe canapea. Sunt deja la jumătatea drumului către ușă, iar ea izbucnește în râs.

— Ce mama dracului?!

Încerc să-mi controlez tonul vocii.

— Doar făceam mișto de tine. Nu mă interesezi, crede-mă.

Zâmbește.

— Și e o ușurare că nici tu nu ești interesat de mine. Acum stai jos.

Poate că are multe trăsături în comun cu Tessa, dar nu este nici atât de dulce… nici atât de inocentă. Mă așez pe scaunul aflat în fața canapelei. Nu o cunosc pe fata asta suficient cât să am încredere în ea. Mă aflu

aici doar pentru că n-am chef să dau piept cu ce mă așteaptă când voi ajunge la cabana tatei. Iar Lillian, în ciuda faptului că-i o străină, este o parte neutră, spre deosebire de Landon, care se întâmplă să fie cel mai bun prieten al lui Tess. E oarecum plăcut să poți vorbi cu cineva care nu are niciun motiv să te judece. Și, să mă ia naiba, e și puțin nebună, deci s-ar putea să-mi înțeleagă la perfecție punctul de vedere.

— Acum spune-mi ce anume e la Seattle de nu poți trece peste nici măcar de dragul ei?

— Nimic în mod particular. Am niște amintiri neplăcute de acolo, dar nu e vorba despre asta. E vorba că ea va înflori, îi răspund, fiind conștient de cât de nebunește sună asta.

Dar mă doare fix în cot; fata asta s-a ținut după mine o oră întreagă, așa că ea pare a fi nebună, nu eu.

— Și e un lucru rău?

— Nu. Sigur că vreau să-i meargă bine. Doar că aș vrea să am și eu un rol în asta.

Oftez și simt că mi se face un dor cumplit de Tessa, deși au trecut de-abia câteva ore. Faptul că e atât de supărată pe mine mă face să-mi fie și mai tare dor de ea.

— Deci refuzi să mergi la Seattle cu ea pentru că vrei să te implici în viața ei? N-are niciun sens ce spui, zice fata, subliniind ceea ce știam deja.

— Știu că nu pricepi, nici ea nu pricepe, dar ea este singurul lucru pe care îl am. Pur și simplu, e singurul detaliu din viața mea de care îmi pasă și nu-mi pot permite s-o pierd. Fără ea, nu am nimic.

De ce îi spun ei toate rahaturile astea?

— Știu că par demn de milă.

— Nu, nu pari.

Îmi zâmbește empatic, iar eu îmi feresc privirea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este mila cuiva. Lumina de pe casa scării se stinge și o privesc din nou pe Lillian.

— Ar trebui să plec? întreb eu.

— Nu, sunt sigură că tata e în nouălea cer că te-am adus acasă, zice ea, fără niciun strop de sarcasm în voce.

— De ce oare?

— Păi, de când i-am făcut cunoștință cu Riley, tot speră să ne despărțim.

— Nu-l place sau ceva de genul ăsta?

— Nu *o* place.

— Poftim?

— Tata nu o place, zice ea, iar mie aproape că-mi scapă un zâmbet.

Îmi pare rău că tatăl ei nu-i acceptă relația, dar trebuie să recunosc că mă simt teribil de ușurat.

32

Tessa

Landon ne-a explicat că apartamentul lor este atât de aproape de campus, pot merge fără probleme pe jos până acolo. Nu mai e nevoie de mașină și nici măcar nu va trebui să circule zilnic cu metroul zilnic.

— Mă rog, eu mă bucur că nu vei conduce prin acel oraș imens. Slavă Domnului, spune Karen, punându-și mâna pe umărul fiului ei.

El clatină din cap.

— Sunt un șofer bun, mai bun decât Tessa, mă tachinează el.

— Nu sunt așa de rea, sunt mai bună decât Hardin, ripostez eu.

— Iată ceva cu care te poți mândri, spune Landon în glumă.

— Și nu de felul în care conduci tu îmi fac griji. Ci în legătură cu taxiurile alea demente! zice Karen, ca o mamă protectoare.

Iau un fursec de pe platou și mă uit din nou către ușa de la intrare. O tot păzesc din priviri, așteptând ca Hardin să se întoarcă. Furia mi s-a transformat ușor în îngrijorare pe măsură ce minutele au tot trecut.

— Bine, mulțumesc că m-ai anunțat. Ne vedem mâine, spune Ken la telefon și ni se alătură în bucătărie.

— Cine era?

— Max. Hardin e la ei la cabană cu Lillian, spune el și mie mi se face un gol în stomac.

— Lillian? întreb eu fără să mă pot abține.

— Fiica lui Max. E cam de vârsta ta.

De ce e Hardin la cabana vecinilor cu fiica acestora? O cunoaște? Au fost împreună?

— O să vină în curând, sunt convins.

Ken se încruntă și, când se uită la mine, am senzația că nu s-a gândit deloc la cum voi reacționa la aceste informații. Faptul că se simte stânjenit mă face să mă simt și mai stânjenită decât el.

— Da, zic eu sufocându-mă, așezată pe un scaun de lângă tejghea. Eu o să… mă duc la culcare, le spun, încercând să nu mă pierd cu firea.

Simt cum furia îmi revine și trebuie să mă retrag înainte de a da în clocot.

— Vin și eu sus cu tine, face Landon.

— Nu, mă simt bine, serios. M-am trezit devreme, ca noi toți, de altfel, și se face târziu, îl asigur eu, iar el dă înțelegător din cap, deși simt că nu mă crede.

Când ajung la scări, îl aud spunând:

— E un mare idiot.

Da, Landon. Este.

Închid ușile balconului și mă duc la dulap ca să mă schimb în pijamale. Gândurile îmi zboară în toate părțile și mi-e greu să mă concentrez la haine. Nimic nu mă atrage în locul hainelor deja purtate ale lui Hardin și refuz să port tricoul alb așezat pe brațul scaunului. Trebuie să încep să dorm naibii în propriile mele haine. Renunț după ce răscolesc prin sertar și mă hotărăsc să rămân în pantalonii scurți și în hanoracul pe care le am pe mine, după care mă întind pe pat.

Cine e fata misterioasă cu care este Hardin? În mod ironic, sunt mai supărată din cauza apartamentului meu de la Seattle decât din cauza ei. Dacă Hardin vrea să ne pună relația în primejdie înșelându-mă, e alegerea lui. Da, m-ar rupe în bucăți, ce-a mai rămas din mine, și nu cred că mi-aș reveni vreodată, dar nu vreau să mă gândesc acum la asta.

Nu-mi pot imagina așa ceva pentru nimic în lume. Nu mi-l pot imagina deloc înșelându-mă. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut în trecut, nu-mi pot închipui așa ceva. Nu după scrisoarea lui, nu după ce m-a implorat să-l iert. Da, este autoritar, prea autoritar, și nu știe când să nu se amestece în viața mea, dar intenționează mai degrabă

să mă păstreze aproape de el decât să încerce să scape de mine, cum ar fi dacă m-ar înșela.

Chiar după ce mi-am petrecut o oră privind fix tavanul și numărând grinzile care mărginesc suprafața înclinată, chinul resentimentelor pe care le am față de Hardin nu m-a slăbit. Nu știu dacă sunt gata să-i vorbesc deocamdată, dar știu că nu voi putea dormi până când nu se întoarce. Cu cât este plecat mai mult, cu atât gelozia mă cuprinde mai tare. Nu pot să nu observ nedreptatea. Dacă aș fi fost eu plecată cu un tip, Hardin și-ar fi pierdut cumpătul și ar fi încercat să dea foc pădurii din jurul cabanei. Mi-aș dori să pot râde din cauza acestui gând tembel, dar pur și simplu nu-mi vine să râd. În schimb închid din nou ochii, rugându-mă să mi se facă somn.

33

Hardin

— Vrei ceva de băut? mă întreabă Lillian.

— Sigur.

Ridic din umeri și mă uit la ceas. Ea se ridică în picioare și se îndreaptă către un bar argintiu. Uitându-se la sticlele dinăuntru, alege una dintre ele și mi-o arată repede, de parcă e Vanna White sau ceva de genul ăsta. Scoțând dopul sticlei de coniac, care sunt sigur că a costat mai mult decât televizorul uriaș care atârnă pe perete, se uită din nou la mine, cu o milă prefăcută.

— Nu poți fi laș la nesfârșit, știi bine.

— Taci din gură.

— Semeni atât de mult cu ea.

Chicotește.

— Cu Tessa? Nu, nu semăn deloc. De unde știi tu așa ceva?

— Nu, nu cu Tessa. Cu Riley.

— Cum vine asta?

Lillian toarnă licoarea cafenie într-un pahar curbat și mi-l pune în mână înainte de a se așeza din nou pe canapea.

— Paharul tău unde e? o întreb.

Ea dă serioasă din cap.

— Eu nu beau.

Sigur că nu bea. N-ar trebui să beau nici eu, dar aroma dulce și intensă a coniacului înlătură acest gând sâcâitor.

— Ai de gând să-mi spui în ce sens semăn cu ea sau nu?

Mă uit la ea, așteptând un răspuns.

— Semeni și gata. Și ea e supărată pe toată lumea.

Face o față exagerat de deprimată și își încrucișează picioarele sub ea.

— Păi, poate are motive să fie furioasă, zic eu, apărându-i iubita fără ca măcar s-o cunosc, apoi dau pe gât jumătate de pahar cu coniac.

E o băutură puternică, maturată la perfecție și îi pot simți arsura până în tălpi. Lillian nu răspunde. În schimb tace mâlc și se holbează la peretele din spatele meu, căzută în meditație.

— Nu fac parte deloc din scenariul ăsta desprins din Dr. Phil, vorbești-tu-vorbesc-și-eu, gen „Kumbaya", îi spun eu, iar ea clatină din cap.

— Nu mă aștept la nicio „Kumbaya", dar cred că ai putea pune la cale un plan prin care să-ți ceri iertare de la Tamara.

— O cheamă Tessa, mă răstesc eu, brusc enervat de mica ei greșeală.

Fata zâmbește și își flutură părul castaniu.

— Tessa, scuze. Am o verișoară pe care o cheamă Tamara și cred că mă gândeam la ea.

— Ce te face să presupui că o să-mi cer iertare?

O privesc sfidător, așteptând să-mi răspundă.

— Glumești, nu-i așa? Îi datorezi niște scuze! spune ea tare. Trebuie cel puțin să-i spui că te duci la Seattle cu ea.

Oftez.

— Nu mă duc la Seattle, pentru numele lui Dumnezeu.

Ce au și Tessa, și nenorocita asta de Tessa Numărul Doi, de mă bat la cap cu mutatul la Seattle?

— Păi, atunci sper să plece și fără tine, zice ea tăios.

Mă uit la ea, la fata aceasta pe care credeam că o înțeleg.

— Ce ai spus?

Pun paharul cu coniac repede pe masă, împroșcând cu lichid maroniu pe suprafața albă a acesteia. Lillian își arcuiește o sprânceană.

— Am spus că sper să plece, pentru că tu ai încercat să-i dai peste cap aranjamentul cu apartamentul și tot nu vrei să te muți cu ea.

— Noroc că nu dau doi bani pe ce crezi tu.

Mă ridic să plec. Știu că are dreptate, dar m-am săturat de tâmpeniile astea.

— Ba da, dai, dar nu vrei să recunoști. Am învățat că oamenilor care pretind că nu le pasă le pasă de fapt cel mai mult.

Iau paharul și-l termin înainte de a mă îndrepta către ușă.

— Nu știi nimic despre mine, îi spun printre dinți.

Lillian se ridică și vine nonșalantă către mine.

— Ba da, știu. După cum spuneam, ești exact ca Riley.

— Atunci, îmi pare rău pentru ea că trebuie să te suporte…, încep eu să mă răstesc la fata asta, dar mă opresc.

Nu mi-a greșit cu nimic; de fapt, a încercat să mă ajute și nu merită să mă descarc pe ea. Oftez.

— Scuze, bine?

Mă întorc în living, trântindu-mă pe canapea.

— Vezi, nu e atât de rău să-ți ceri scuze, nu-i așa?

Lillian zâmbește și se îndreaptă către barul argintiu, aducând coniacul acolo unde stau eu.

— În mod clar mai trebuie să bei ceva.

Surâde și îmi ridică paharul gol.

După cel de-al treilea pahar, mă bâlbâi:

— Tessa nu suportă când beau.

— Ești un bețiv violent?

— Nu, spun eu din reflex.

Dar văzând că e interesată de subiect, cântăresc puțin întrebarea și revizuiesc răspunsul.

— Uneori.

— Hmm…

— Tu de ce nu bei? o întreb.

— Nu știu, nu beau și gata.

— Iubitul tău… încep eu să vorbesc, dar apoi mă corectez, iubita ta bea?

Ea dă din cap.

— Da, uneori. Nu atât de mult ca înainte.

— Ah.

Riley asta și cu mine avem în comun mai multe lucruri decât credeam.

— Lillian? strigă tatăl ei, apoi aud scările trosnind.

Mă ridic în picioare și mă mut de lângă ea din instinct, iar Lillian își îndreaptă atenția către el.

— Da, tată.

— E aproape ora unu noaptea. Cred că prietenul tău trebuie să plece, spune el.

Unu noaptea. *La naiba!*

— Bine.

Clatină din cap și se uită din nou la mine.

— Pare să uite că sunt om în toată firea, șoptește ea, cu enervare vădită în glas.

— Oricum trebuie să plec. Tessa o să mă omoare, mă tângui eu.

Când mă ridic, picioarele nu-mi sunt la fel de stabile cum ar trebui.

— Ești bine-venit aici mâine, Hardin, spune tatăl prietenei mele exact când ajung la ușă.

— Doar cere-ți scuze și gândește-te la Seattle, îmi amintește Lillian.

Dar sunt decis să n-o bag în seamă și mă îndrept către ușă, cobor scările și ajung pe aleea pavată. Mi-ar plăcea foarte mult să aflu cu ce se ocupă tatăl ei; este evident că e bogat ca dracu'.

Afară e beznă. Pur și simplu, de-abia îmi pot vedea mâna când mi-o flutur ca un bou prin fața ochilor. Când ajung în capătul aleii, observ luminile de la cabana tatei, care mă conduc până pe aleea noastră, până pe scările de la verandă.

Ușa exterioară scârțâie când o deschid, iar eu o înjur. Ultimul lucru de care am chef e să se trezească tata și să-mi simtă mirosul de coniac din răsuflare. În plus, poate că și-ar dori și el să bea ceva.

Tessa mea interioară mă ceartă imediat pentru gândul cinic și mă ciupesc de vârful nasului, scuturând din cap ca să scap de ea. Aproape că dărâm o lampă când încerc să-mi scot bocancii din picioare. Mă prind de colțul peretelui ca să mă stabilizez și, în cele din urmă, reușesc să-mi pun bocancii lângă pantofii lui Tess. Palmele încep să-mi asude în timp ce încerc să urc scările cât de încet pot. Nu sunt beat, dar sunt destul de abțiguit și știu că se va supăra și mai tare decât era deja. Era deja șucărită pe bună dreptate mai devreme, iar acum, că am fost plecat atâta timp — și am și băut —, o să-și piardă mințile de tot. De fapt îmi

e puțin… teamă de ea acum. Era atât de ofticată mai devreme, când mă înjura și mă obliga să plec.

Ușa camerei pe care o împărțim se deschide cu un mic scârțâit și încerc să păstrez cât pot liniștea, mergând prin încăperea întunecoasă fără s-o trezesc. Dar n-am eu așa noroc. Veioza de pe noptieră se aprinde, iar privirea impasibilă a lui Tess se fixează asupra mea.

— Scuze… nu voiam să te trezesc, spun eu.

Buzele pline i se strâmbă.

— Nu dormeam, spune ea, iar eu simt că nu mai pot respira.

— Știu că e târziu, îmi cer scuze, zic eu, iar cuvintele se bulucesc să iasă împreună.

Ea se încruntă.

— Ai băut cumva?

În ciuda expresiei ei, ochii îi sunt strălucitori.

Felul în care lumina blândă a veiozei îi scaldă chipul mă face să vreau să mă întind peste pat și s-o ating.

— Da, îi zic și aștept furia propriei mele Lyssa.

Ea oftează și-și duce mâinile la frunte pentru a-și aranja suvițele rebele care i-au scăpat din coadă. Nu pare să fie nici alarmată, nici surprinsă de starea mea. Treizeci de secunde mai târziu, încă îi mai aștept criza de nervi. Dar nimic. Stă pur și simplu acolo, în mijlocul patului, sprijinită pe mâini și uitându-se la mine cu o privire tristă, în vreme ce eu am rămas stingher în mijlocul camerei.

— Ai de gând să spui ceva? o întreb în cele din urmă, sperând să pun capăt acestei tăceri neliniștitoare.

— Nu, n-am de gând.

— Poftim?

— Sunt epuizată, iar tu ești beat. Nu prea mai am ce să spun, adaugă ea, fără nicio emoție în glas.

Întotdeauna aștept ca ea să cedeze în cele din urmă, să ajungă să-mi spună că s-a săturat de tâmpeniile mele și, sincer, mi-e teamă rău de tot că de data asta s-a terminat.

— Nu sunt beat, am băut doar trei pahare. Știi că asta nu înseamnă nimic pentru mine, zic eu și mă așez pe marginea patului.

Mă trece un fior pe șira spinării când o văd că se lipește de tăblia patului doar pentru a se îndepărta de mine.

— Unde ai fost?

Are vocea calmă.

— Prin vecini.

Continuă să se holbeze la mine, așteptând mai multe detalii.

— Am fost cu fata asta, Lillian. Tatăl ei și cu tata au fost împreună la facultate și vorbeam, și apoi, dintr-una în alta…

— Oh, Doamne.

Tessa închide ochii brusc și își acoperă urechile cu mâinile, trăgându-și genunchii la piept. Mă întind către ea, îi iau mâinile de la urechi și i le așez ușor în poală.

— Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. La naiba. Am vorbit despre tine, îi spun, apoi aștept să-și dea ochii peste cap ca de obicei și să-mi arate că nu mă crede.

Ea deschide ochii și ridică privirea.

— Despre mine? Ce anume?

— Despre rahatul cu Seattle.

— Cu ea ai vorbit despre Seattle, dar cu mine nu vrei să vorbești?

Glasul lui Tess nu este plin de furie, ci doar curios, iar eu sunt derutat ca naiba. Nu e ca și cum am vrut să vorbesc cu fata aceea, practic m-a obligat, dar, într-un fel, mă bucur că s-a întâmplat așa.

— Nu e chiar așa — tu m-ai gonit, îi amintesc fetei din fața mea, care are chipul lui Tess, dar nimic din atitudinea ei obișnuită.

— Și ai fost cu ea în tot acest timp?

Buza îi tremură și încearcă s-o stăpânească înfigându-și dinții în ea.

— Nu, am plecat să mă plimb și am dat nas în nas cu ea.

Mă întind să-i îndepărtez părul de pe obraz și ea nu se ferește. Are pielea fierbinte la atingere, iar obrajii îi strălucesc în lumina blândă. Se apleacă și ochii i se închid când îmi trec degetul mare peste pometele ei.

— Seamănă mult cu tine.

Nu mă așteptam ca lucrurile să meargă așa. Mă așteptam să înceapă deja Războiul Mondial al lui Tess.

— Deci îți place de ea? mă întreabă, deschizând ușor ochii ei cenușii ca să-mi întâlnească privirea.

— Da, e în regulă.

Ridic din umeri, iar ea închide din nou ochii. Mă dă peste cap purtarea ei calmă și, în amestec cu acel coniac maturat, iese un Hardin confuz bine de tot.

— Sunt obosită, zice ea și încearcă să-mi dea mâna la o parte de pe obrazul ei.

— Nu ești supărată? o întreb.

Ceva nu-mi iese la socoteală în străfundul minții și pur și simplu nu vrea să iasă la suprafață. A dracului băutură.

— Sunt doar obosită, răspunde ea și se întinde la loc pe perne. Bine…

Sună alarma… Nu, o adevărată tornadă îmi sună în cap din cauza lipsei de emoție din vocea ei. E ceva ce ea nu spune. Și mi-aș dori să spună. Dar ea adoarme — sau se preface —, iar eu îmi dau seama că trebuie să ignor toate semnalele mute din seara aceasta. E târziu. Dacă o bat la cap prea tare, mă va trimite iar la plimbare și nu mai pot suporta așa ceva. Nu pot să dorm fără ea și mă bucur că măcar mă lasă să mă apropii de ea după toată porcăria cu Sandra. De asemenea, mă bucur că alcoolul m-a amețit atât de tare încât nu mă voi trezi peste noapte întrebându-mă oare ce coace Tessa în creierul ei.

34

Tessa

Lumina dimineții invadează camera atunci când soarele răsare în depărtare. Privirea mi se mută pe ușile deschise ale balconului apoi pe abdomenul meu, acolo unde atârnă mâna lui Hardin. Buzele sale pline sunt întredeschise, iar printre ele iese un sforăit ușor. Nu știu dacă ar trebui să-l împing jos din pat sau dacă ar trebui să-i dau părul castaniu la o parte de pe frunte și să-mi lipesc buzele de pielea lui înroșită.

Sunt supărată, supărată rău de tot pe Hardin pentru tot ce s-a întâmplat aseară. A avut tupeul să se întoarcă la cabană la ora unu și jumătate noaptea și, exact cum mă temeam, răsuflarea îi mirosea a alcool. Asta mai lipsea din toată încurcătura. Apoi a zis ceva despre o fată, o fată ca mine, cu care a petrecut ore în șir. A spus că n-au făcut altceva decât să vorbească — și chiar îl cred că numai asta au făcut. Mă deranjează însă faptul că Hardin refuză să discute despre Seattle cu mine, dar pare în stare să discute cu ea.

Nu știu ce să mai cred și m-am săturat să mă gândesc la ceva tot timpul. Mereu e vreo problemă de rezolvat sau vreo ceartă de purtat. Și am obosit. Am obosit de tot. Îl iubesc pe Hardin mai mult decât pot înțelege, dar nu știu cât o mai pot duce așa. Nu-mi pot face griji că vine beat acasă de fiecare dată când avem o problemă. Voiam să strig la el, să-i arunc o pernă peste față și să-i spun cât de nemernic este, dar în sfârșit încep să-mi dau seama că te poți certa cu cineva pe același subiect de atât de multe ori încât te epuizează.

Nu știu ce o să mă fac dacă nu vine la Seattle, dar știu că, dacă rămân să zac în patul ăsta, n-o să rezolv nimic. Îi ridic brațul lui Hardin și mă

strecor de sub el, așezându-i blând mâna pe pernă. Geme în somn, dar din fericire doar se foiește și nu se trezește. Îmi iau telefonul de pe noptieră și mă duc încet către ușile balconului. Se deschid cu un mic zgomot și răsuflu ușurată după ce le închid în urma mea. S-a răcorit mult față de ieri; desigur, este doar șapte dimineața.

Cu telefonul în mână, încep să cântăresc situația mea de la Seattle, care în acest moment este inexistentă. Transferul meu la Seattle devine mai dificil decât credeam eu vreodată și, sincer, uneori mi se pare că e o bătaie de cap mai mare decât ar merita. Mă cert imediat pentru acest gând. Este exact ceea ce încearcă să facă Hardin — încearcă să-mi îngreuneze situația pe cât poate, sperând că voi renunța la ce îmi doresc să fac și voi rămâne cu el.

Ei bine, asta nu se va întâmpla.

Deschid un browser pe telefon și aștept nerăbdătoare să se încarce Google. Mă chiorăsc la micul ecran, așteptând ca acel cerculeț enervant să înceteze cu învârteala. Frustrată de reacția lentă a telefonului meu antic, mă furișez înapoi în dormitor și îl iau pe al lui Hardin de pe scaun, după care ies din nou pe balcon.

Dacă se trezește și mă găsește cu telefonul lui în mână, o să se enerveze. Dar nu îi umblu prin lista de apeluri sau prin mesaje, mă folosesc doar de internet.

Da, e în regulă. Vorbele sale despre această fată pe nume Lillian mi se învârt în cap în timp ce încerc să caut apartamente în Seattle. Scutur din cap, alungând această amintire și admirând în schimb un apartament de lux pe care mi-aș dori să mi-l pot permite. Mă uit la următorul, un apartament mic cu două camere într-un duplex. Nu-mi convine ideea unui duplex; îmi place ideea ca oamenii să fie nevoiți să treacă printr-un culoar ca să ajungă la ușa mea, mai ales de vreme ce se pare că voi fi singură la Seattle.

Îmi mai trec degetul peste ecran de câteva ori până când găsesc, în cele din urmă, un apartament cu două camere într-un bloc-turn de dimensiune medie. Îmi depășește bugetul, dar nu cu mult. Dacă va trebui să mă mut fără să pot face cumpărături până nu mă instalez, așa o să fac.

Salvez numărul în telefonul meu și mă uit mai departe peste anunțuri. Gândul imposibil că aș putea căuta un apartament alături de Hardin începe să mă bântuie. Am sta amândoi pe pat, eu cu picioarele încrucișate, Hardin cu picioarele lui lungi întinse în față și cu spatele sprijinit de tăblia patului. I-aș arăta un apartament, iar el și-ar da ochii peste cap și ar comenta că durează mult să găsești un apartament, dar l-aș prinde zâmbind, cu privirea lipită de buzele mele. Mi-ar spune cât sunt drăguță când sunt agitată, apoi mi-ar lua laptopul din brațe și m-ar asigura că va găsi el un loc unde să stăm.

Dar ar fi prea simplu. Prea ușor. În viața mea totul era simplu și ușor până acum șase luni. Mama mă ajuta să mă mut în cămin și aveam totul gândit și planificat chiar dinainte de a ajunge la Washington Central. Mama… recunosc că mi-e dor de ea. N-are nici cea mai vagă idee că m-am întâlnit cu tata. Ar fi atât de furioasă dac-ar afla. Știu că așa ar fi.

Înainte de a apuca să mă răzgândesc, mă trezesc formându-i numărul de telefon.

— Alo? răspunde ea calm.

— Mamă?

— Cine altcineva ar putea fi?

Deja regret că am sunat-o.

— Ce mai faci? o întreb eu încet.

Ea oftează.

— Bine. Am fost puțin cam ocupată cu toate câte s-au întâmplat.

În fundal se aud zdrăngănind niște oale și tigăi.

— Ce s-a întâmplat?

Oare știe despre tata? Ajung la concluzia că, dacă nu știe, nici nu este momentul să-i povestesc.

— Nimic special, de fapt. Am făcut foarte multe ore suplimentare și a venit un pastor nou — ah, și a murit și Ruth.

— Ruth Porter?

— Da, aveam de gând să te sun, spune ea, iar glasul i se încălzește puțin.

Ruth, bunica lui Noah, era una dintre cele mai drăguțe femei pe care am avut plăcerea să le cunosc vreodată. Era atât de bună întotdeauna

și, ca și Karen, făcea cele mai bune fursecuri cu fulgi de ciocolată de pe toată planeta.

— Ce face Noah? îndrăznesc eu să întreb.

Era foarte apropiat de bunica lui și știu că trebuie să-i fi fost tare greu. Eu n-am avut niciodată ocazia de a mă apropia de niciunul dintre bunicii mei; părinții tatei au murit înainte de a apuca să-i țin eu minte, iar părinții mamei erau genul de oameni care nu permiteau nimănui să se apropie prea tare de ei.

— E cam zdruncinat. Ar trebui să-l suni, Tessa.

— Nu… încep să-i spun că nu-l pot suna, dar mă opresc.

De ce să nu pot? Pot și o voi face.

— Îl voi suna… Îl voi suna chiar acum.

— Serios?

Surprinderea din glasul ei este evidentă.

— Mă rog, măcar așteaptă să se facă ora nouă, mă sfătuiește ea, iar eu nu-mi pot reține un zâmbet când îi aud tonul.

Știu că și ea zâmbește, la celălalt capăt al convorbirii.

— Cum merge școala?

— Luni plec la Seattle, îi mărturisesc eu, și aud ceva lovindu-se de podea.

— Poftim?

— Ți-am spus, îți aduci aminte?

I-am spus, nu-i așa?

— Nu, nu mi-ai spus. Mi-ai pomenit că firma ta se mută acolo, dar nu mi-ai spus niciodată clar că pleci.

— Îmi pare rău, am fost atât de prinsă cu mutarea la Seattle și cu Hardin.

Are o voce teribil de controlată când mă întreabă:

— Merge și el cu tine?

— Nu… Nu știu.

Oftez.

— Te simți bine? Pari supărată.

— Mă simt bine, o mint eu.

— Știu că nu am fost în cea mai bună relație în ultima vreme, dar sunt totuși mama ta, Tessa. Poți să vorbești cu mine dacă se întâmplă ceva în viața ta.

— Sunt în regulă, serios. Sunt doar stresată în legătură cu mutarea și cu transferul într-un campus nou.

— Ah, de-asta? Te vei descurca de minune acolo — tu ai excela în orice campus. Tu poți excela oriunde, spune ea cu convingere.

— Știu, dar deja m-am obișnuit în campusul acesta și am ajuns să-i cunosc pe profesori și să-mi fac și prieteni… câțiva prieteni.

Nu prea am prieteni cărora să le duc dorul, în afară de Landon. Și poate în afară de Steph… dar mai ales în afară de Landon.

— Tessa, spre acest lucru ne îndreptăm de ani întregi și acum uită-te la tine — într-o perioadă atât de scurtă ai realizat atât de multe lucruri. Ar trebui să fii mândră de tine.

Sunt surprinsă de vorbele sale și mintea mea începe să le proceseze.

— Mulțumesc, mă bâlbâi eu.

— Anunță-mă de îndată ce te muți în casa ta la Seattle ca să vin și eu în vizită, fiindcă e clar că acasă nu mai vii tu așa de curând, spune ea.

— Așa o să fac.

Nu-i bag în seamă tonul tăios.

— Va trebui să te sun mai târziu. Trebuie să mă pregătesc pentru muncă. Să nu uiți să-l suni pe Noah.

— Știu, o să-l sun peste câteva ore.

Când închid, o mișcare de pe balcon îmi atrage atenția și îmi ridic privirea, dând cu ochii de Hardin. E îmbrăcat acum, cu tricoul lui negru obișnuit și cu jeanșii negri. E în picioarele goale și mă fixează cu privirea.

— Cine era? mă întreabă.

— Mama, îi răspund și îmi trag genunchii la piept, pe scaun.

— De ce te-a sunat?

Se prinde cu mâinile de speteaza scaunului gol, iar acesta scârțâie când Hardin îl trage mai aproape de mine, înainte de a se așeza.

— Eu am sunat-o pe ea, îi răspund fără să mă uit la el.

— De ce e telefonul meu aici?

Mi-l ia din poală și se uită prin el.

— Foloseam internetul.

— Ah, face el, de parcă nu m-ar crede.

Dacă nu are nimic de ascuns, ce-l mai interesează?

— Despre cine vorbeați când ai spus că-l vei suna? mă întreabă, așezându-se pe marginea căzii.

Mă uit către el.

— Pe Noah, îi răspund sec.

Ochii i se îngustează.

— O să-l suni pe dracu'.

— Ba chiar o să-l sun.

— De ce trebuie să vorbești cu el?

Își pune mâinile pe genunchi și se apleacă în față.

— Nu trebuie.

— Deci tu poți să îți petreci câteva ore cu altcineva și să te întorci beat, dar…

— Este fostul tău iubit, mă întrerupe el.

— Și de unde știu eu că ea nu-i una dintre fostele tale iubite?

— Pentru că eu nu am foste iubite, ții minte?

Pufnesc de enervare. Calmul meu de dinainte s-a spulberat și acum mă înfurii din nou.

— Bine, toate fetele cu care ți-ai tras-o, atunci. În orice caz, continui eu, cu o voce calmă și limpede, n-ai dreptul să-mi spui pe cine am voie să sun. Fost iubit sau nu.

— Credeam că nu ești supărată pe mine.

Oftez, uitându-mă fix la apă și ferindu-mi privirea de ochii lui verzi.

— Nu sunt, chiar nu sunt. Ai făcut exact ceea ce mă așteptam să faci.

— Adică…?

— Fugind de mine timp de ore întregi, apoi întorcându-te și mirosind a băutură.

— Mi-ai spus să plec.

— Asta nu înseamnă că e în regulă să te întorci beat.

— Și iată că începe! oftează el. Știam eu că nu o să-ți ții gura ca aseară.

— Să-mi țin gura? Vezi, asta e problema ta. Tu te aștepți să-mi țin gura. M-am săturat.

— De ce anume?

Se înclină spre mine, cu fața mult prea aproape de fața mea.

— De asta…

Flutur din brațe și mă ridic în picioare.

— M-am săturat de toată povestea asta. Dă-i bătaie și fă ce mama dracului ai tu chef să faci, dar n-ai decât să-ți găsești pe altcineva care să stea cu tine, să nu-ți ia în seamă bufoneriile și să-și țină gura — pentru că eu nu o mai fac.

Mă îndepărtez de el. Hardin sare în picioare și mă prinde ușor cu degetele de braț, ca să mă oprească.

— Stai, îmi ordonă.

Îmi pune una dintre mâinile sale mari pe mijloc, iar cu cealaltă îmi prinde mâna. Mă gândesc să mă zbat ca să scap, dar apoi mă trage la pieptul lui.

— Nu te mai lupta cu mine — nu pleci nicăieri.

Strânge din buze, iar eu îmi trag mâna din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul și o să mă așez, pufnesc eu.

Nu vreau să cedez, dar nici nu mai vreau să stricăm distracția nimănui în această excursie. Dacă mă duc la parter, Hardin va veni cu siguranță după mine și vom sfârși cu un mare scandal în fața întregii sale familii. Îmi dă drumul încet, iar eu mă trântesc din nou pe scaun. Se așază vizavi și se holbează la mine în așteptare, cu coatele pe coapse.

— Ce vrei? mă răstesc.

— Deci mă părăsești, totuși? șoptește el, lucru care mă mai îndulcește puțin.

— Dacă vrei să spui că plec la Seattle, da.

— Luni?

— Da, luni. Am vorbit asta cu tine de nu știu câte ori. Știu că tu-ți imaginai că micul truc pe care l-ai aplicat mă va descuraja, spun eu, spumegând, dar nu m-a descurajat și n-ai cum să te opui.

— Deloc?

Ridică privirea la mine printre genele lui dese.

O să mă căsătoresc cu tine, așa mi-a zis când era beat. Oare la asta se referă acum? Oricât aș vrea să-l întreb asta acum, nu pot. Nu cred că sunt pregătită pentru răspunsul lui de om treaz.

— Hardin, ce îți dorești atât de mult să eviți la Seattle? îl întreb eu, în schimb.

Ochii lui îmi evită privirea.

— Nimic important.

— Hardin, îți jur, dacă e ceva ce mi-ai ascuns, n-o să mai vorbesc niciodată cu tine, spun eu și vorbesc serios. M-am săturat de toate rahaturile astea, pe bune.

— Nu e nimic, Tessa. Am câțiva prieteni vechi acolo de care nu-mi mai pasă pentru că fac parte din fosta mea viață.

— „Fosta ta viață“?

— Viața dinainte de tine: băutura, petrecerile, să le-o trag tuturor fetelor care-mi treceau prin fața ochilor, spune el.

Când mă crispez, mormăie „Scuze“, dar vorbește mai departe.

— Nu e niciun mare secret, ci doar amintiri neplăcute. Dar, oricum, nu din cauza aceasta nu vreau să merg.

Aștept să treacă la subiect, dar el nu mai zice nimic.

— Bine, atunci spune-mi de ce. Pentru că eu nu înțeleg.

Pe fața lui nu se citește nicio emoție când mă privește în ochi.

— De ce ai nevoie de o explicație? Nu vreau să merg și nici nu vreau să pleci tu, fără mine.

— Ce să zic, nu mi se pare că asta e vreo explicație. Eu plec oricum, zic eu și clatin din cap. Și știi ceva? Nici nu-mi mai doresc să vii cu mine.

— Poftim?

Privirea i se întunecă.

— Nu vreau să vii cu mine.

Îmi păstrez calmul cât pot de mult și mă ridic de pe scaun. Sunt mândră de mine că am putut purta această discuție fără să țip.

— Ai încercat să-mi distrugi șansa aceasta — acesta a fost visul meu dintotdeauna, iar tu ai încercat să mi-l faci praf. Ai transformat ceva ce trebuia să-mi fie atât de drag în ceva ce cu greu mai pot suporta. Ar trebui să fiu entuziasmată și pregătită să merg și să-mi împlinesc visurile. În loc de asta, te-ai asigurat că n-am unde să locuiesc și niciun alt sprijin. Deci nu, nu vreau să vii cu mine.

Închide și deschide gura înainte de a se ridica în picioare și de a păși apăsat pe podeaua de lemn.

— Tu… începe el, dar se oprește imediat, părând să-și cântărească ideile.

Dar dacă ești Hardin, lucrurile nu se schimbă niciodată, așa că alege calea mai grea și mai urâtă.

— Tu… știi ceva, Tessa? Nimeni nu *dă doi bani* pe Seattle în afară de cineva ca tine. Cine mama dracului plănuiește să se mute la Seattle, în nenorocitul de Washington? Foarte ambițios, mârâie el.

Inspiră adânc și violent.

— Și, în caz că ai uitat, eu sunt singurul motiv pentru care ai tu această oportunitate de la bun început. Crezi că mai e cineva care să primească o stagiatură plătită când e în anul I de facultate? Nu, la naiba! Cei mai mulți oameni se luptă ca să primească o stagiatură plătită chiar și după ce termină facultatea.

— Nici măcar nu este vorba despre asta aici.

Îmi dau ochii peste cap, nevenindu-mi să cred ce tupeu are.

— Atunci despre ce este vorba, nerecunoscătoareo…

Fac un pas către el și ridic mâna să-l lovesc, înainte de a-mi da seama cu adevărat ce fac. Dar Hardin e mai rapid și mă apucă de încheietură, oprindu-mi mâna la câțiva centimetri de obrazul său.

— Să nu cumva, mă avertizează el.

Are vocea aspră, plină de furie și îmi doresc să nu mă fi împiedicat să-l pocnesc. Răsuflarea lui mentolată îmi trece peste obraji în timp ce el încearcă să-și păstreze cumpătul.

Haide, Hardin, îmi aud gândurile revoltându-se. Nu mă simt intimidată nici de respirația lui greoaie, nici de cuvintele lui oribile. I le pot întoarce cu vârf și îndesat.

— Nu ai dreptul să vorbești așa cu oamenii și să nu existe consecințe.

Spun aceste cuvinte pe un ton jos, aproape amenințător.

— Consecințe?

Se uită la mine cu niște ochi arzători.

— Toată viața nu am cunoscut altceva decât consecințe.

Nu-mi place deloc felul în care își asumă meritul pentru stagiatura mea, nu-mi place deloc când unul e hăis și altul e cea. Urăsc felul în care mă face să mă înfurii atât de tare încât să încerc să-l plesnesc și urăsc felul în care simt că-mi pierd controlul asupra unui lucru pe care nu sunt sigură că l-am controlat vreodată. Ridic privirea la el, cu încheietura încă prinsă în mâna lui, apăsându-mă suficient cât să mă împiedice să încerc să-l pocnesc din nou, și pare rănit, într-un fel primejdios. Este o revoltă în spatele privirii sale care îmi întoarce stomacul pe dos.

Își duce mâna la piept și nu-și ia ochii dintr-ai mei, apoi spune:

— Nu știi nimic despre consecințe.

După care se desprinde de mine, încă privindu-mă în ochi, iar eu îmi las mâna să cadă într-o parte.

35

Hardin

Cine mama dracului se crede? Doar pentru că nu vreau să merg cu ea la Seattle crede că-mi poate turna toate rahaturile astea? Nu mai vrea să merg cu ea?

Și-a retras invitația de a merge la Seattle și a și încercat să mă plesnească? Nu-mi vine să cred așa ceva. Vedeam roșu în fața ochilor în timp ce vorbeam, iar faptul că a încercat să mă pocnească m-a surprins — mult de tot. Am lăsat-o clocotind de furie, dar trebuia să mă duc cât mai departe de rahatul ăsta.

Mă trezesc la o cafenea micuță din oraș. Cafeaua are gust de catran, iar brioșa ciudată pe care am cumpărat-o e chiar mai rea. Urăsc căcatul ăsta de orășel și faptul că nu găsești nimic în el. Rup trei pachețele de zahăr dintr-odată și le arunc conținutul în cafeaua scârboasă, amestecând cu o linguriță de plastic. E prea devreme pentru așa ceva.

— Bună dimineața, mă salută o voce cunoscută.

Nu vocea pe care îmi doream s-o aud, totuși.

— De ce ești aici? o-ntreb pe Lillian, care apare de undeva din spatele meu, și îmi dau ochii peste cap.

— Aoleu, în mod clar nu ești o persoană matinală, spune ea îndulcindu-și vocea și se așază în fața mea.

— Pleacă, pufnesc eu și mă uit în jur în cafeneaua mică.

La ușă s-a format o coadă și aproape toate mesele sunt ocupate. Ar trebui să le fac tuturor celor de la coadă o favoare și să le spun să găsească dracului un Starbucks, căci locul ăsta e o mare mizerie. Ea mă privește fix.

— Nu ți-ai cerut scuze, nu-i așa?

— Doamne, cât ești de băgăcioasă!

Mă ciupesc de vârful nasului, iar ea zâmbește.

— Ai de gând să termini asta?

Face semn către brioșa tare ca piatra din fața mea. Împing farfuria în fața ei, iar ea își taie o bucată.

— N-aș mânca așa ceva, o avertizez eu, dar ea nu mă ascultă.

— Nu e atât de rea, minte ea.

Îmi dau seama că și-ar dori s-o scuipe, în schimb o înghite.

— Deci ai de gând să-mi spui de ce nu i-ai cerut scuze Tamarei?

— O cheamă Tessa, să-mi bag, dacă-i mai spui…

— Oau, calmează-te. Glumă, glumă! Mă distram și eu puțin cu tine.

Chicotește, mândră de faptul că este atât de enervantă.

— Ha. Ha.

Dau pe gât restul cafelei.

— Și mă rog, de ce nu ți-ai cerut scuze?

— Nu știu.

— Ba da, știi, insistă ea.

— Ție de ce-ți pasă, oricum?

Mă aplec către ea, iar ea se așază mai comod pe scaun.

— Nu știu… pentru că mi se pare că o iubești, iar tu ești prietenul meu.

— Prietenul tău? Nici măcar nu te cunosc și sunt sigur că nici tu nu mă cunoști pe mine, zic eu.

Buzele îi tremură puțin, iar ea clipește încet din ochi. Dacă începe să plângă, mă duc să pocnesc pe careva. Nu pot gestiona atâta telenovelă la ora asta.

— Uite, ești o fată de treabă și așa mai departe. Dar asta — fac un semn între mine și ea — nu e prietenie. Eu nu am prieteni.

Ea își înclină capul într-o parte.

— Nu ai prieteni? Nici măcar unul?

— Nu. Am oameni cu care merg la petreceri și pe Tessa.

— Ar trebui să-ți faci prieteni. Măcar unul.

— Ce rost ar avea ca noi doi să fim prieteni? Vom fi aici doar până mâine după-amiază.

Ea ridică din umeri.

— Putem fi prieteni până atunci.

— Se vede treaba că nici tu n-ai prieteni.

— Nu mulți. Lui Riley nu pare să-i placă.

— Și? De ce contează asta?

— Pentru că nu vreau să mă cert cu ea, așa că nu mai pierd vremea prea mult cu ei.

— Îmi pare rău, dar Riley pare cam scorpie.

— Nu vorbi așa despre ea.

Obrajii lui Lillian se înroșesc și pentru prima oară de când o cunosc îmi dau seama că e capabilă și de alte emoții, în afară de calmul sau atitudinea de om care le știe pe toate. Mă joc încet cu ceașca, bucuros într-un fel că am obținut o reacție de la ea.

— Ziceam și eu. Eu n-aș permite nimănui să-mi spună cu cine am voie și cu cine nu am voie să fiu prieten.

— Deci îmi spui că Tessa are și alți prieteni cu care își petrece timpul, în afară de tine?

Ridică din sprânceană și mă uit în altă parte ca să mă gândesc la întrebarea ei. Tess are prieteni… îl are pe Landon.

— Da.

— Tu nu te pui.

— Nu, nu eu. Landon.

— Landon este fratele tău vitreg. Nici el nu se pune.

Steph este într-un fel prietena lui Tess, dar nu chiar, iar Zed… nu mai reprezintă o problemă.

— Mă are pe mine, spun eu.

Ea rânjește.

— Exact așa credeam și eu.

— Ce importanță are? De vreme ce plecăm de aici și ne începem viața în altă parte, își poate face noi prieteni. Ne putem face noi prieteni împreună.

— Desigur. Problema e că voi doi nu mergeți în același loc, îmi aduce ea aminte.

— Va veni cu mine. Știu că acum nu pare posibil, dar n-o cunoști. Eu o cunosc și știu că nu poate trăi fără mine.

Lillian își ridică privirea și se uită la mine cu o expresie preocupată.

— Știi tu, e o mare diferență între a nu putea trăi fără cineva și a iubi pe cineva.

Fata asta nici măcar nu știe despre ce vorbește — nu are nicio noimă.

— Nu mai vreau să vorbim despre ea. Dacă tot o să fim prieteni, trebuie să aflu mai multe despre tine și Regan.

— Riley, spune ea tăios.

Mă hlizesc puțin.

— E enervant, nu-i așa?

Lillian se încruntă în joacă la mine, dar apoi îmi povestește cum a cunoscut-o pe iubita ei. Au făcut parte din aceeași echipă de proiect a lui Lillian când erau în anul întâi. Riley fusese o ticăloasă la început, dar apoi i-a făcut avansuri, ceea ce le-a surprins pe amândouă. Se pare că Riley are o înclinație către gelozie și un temperament vulcanic. Îmi pare cunoscut.

— Cele mai multe dintre certurile noastre porneau de la gelozia ei. Îi este mereu teamă că mă voi îndepărta de ea. Nu știu de ce, pentru că ea este aceea care atrage întotdeauna atenția tuturor, femei sau bărbați, și a avut de-a face cu ambele sexe.

Oftează.

— Deci e un fel de joc de-a toată lumea e cinstită.

— Tu nu ai avut de-a face cu ambele sexe?

— Nu, eu n-am ieșit niciodată cu un tip.

Face o grimasă.

— Mă rog, o singură dată, în clasa a opta, pentru că simțeam că așa trebuie. Prietenele mă băteau la cap că n-am avut niciodată un iubit.

— De ce nu le-ai spus adevărul, pur și simplu? o întreb.

— Nu e atât de simplu.

— Ar trebui să fie.

Ea zâmbește.

— Da, ar trebui. Dar nu este. În fine, eu n-am ieșit niciodată decât cu Riley și cu încă o altă fată.

Apoi zâmbetul îi dispare.

— Riley a avut o grămadă de parteneri.

Îmi petrec la fel restul dimineții și toată după-amiaza ascultând problemele fetei. Nu mă deranjează așa de tare pe cât mă așteptam, totuși. E plăcut să aflu că nu sunt singurul care are genul ăsta de necazuri. Lillian îmi amintește mult de Tessa și de Landon. Dacă cei doi s-ar contopi în aceeași persoană, aceasta ar fi cu siguranță Lillian. Detest să recunosc asta, dar compania ei nu mă deranjează atât de tare. E o străină, ca și mine, dar ea nu mă judecă, pentru că de-abia mă cunoaște. Oamenii vin și pleacă, intră și ies din cafenea și, de câte ori intră câte o blondă, nu mă pot abține să nu mă uit, sperând că e străina mea cea blondă.

Se aude un cântecel vesel.

— Ăsta care mă sună e tata…, spune Lillian și se uită în jos la telefon. La naiba, e aproape cinci, spune ea, panicată. Trebuie să plecăm. Mă rog, eu trebuie să plec. N-am nimic de îmbrăcat diseară.

— Pentru ce? întreb eu când se ridică în picioare.

— Pentru cină. Știi că luăm masa cu părinții tăi, nu-i așa?

— Karen nu e… încep eu să vorbesc, dar mai bine o las baltă.

Știe și ea.

Mă ridic și o urmez pe stradă la un mic magazin de îmbrăcăminte cu rochii colorate și bijuterii țipătoare. Miroase a naftalină și a saramură.

— N-am ce să aleg de aici, oftează ea, ridicând o rochie dantelată roz-aprins.

— E hidoasă, îi spun, iar ea dă din cap, agățând-o înapoi în raft.

Nu pot să nu mă întreb ce face Tessa acum. Oare se întreabă și ea pe unde sunt? Sunt sigur că presupune că sunt cu Lillian, ceea ce este adevărat, dar nu are de ce să-și facă griji. Știe asta.

Stai puțin… nu, nu știe. Nu i-am spus despre iubita lui Lillian.

— Tessa nu știe că ești lesbiană, îmi scapă, exact în momentul în care ea îmi arată o rochie neagră cu mărgele.

Se uită la mine cu blândețe și își trece din nou mâna peste rochie, cam cum a făcut și cu sticla de coniac aseară.

— N-am de gând să-ți dau sfaturi de stil aici, deci nu te mai strădui, mormăi eu.

Ea își dă ochii peste cap.

— Și mă rog, de ce nu i-ai spus?

Lovesc cu degetul o pană de pe un colier.

— Nu știu, nu m-am gândit.

— Vai, sunt atât de flatată că orientarea mea sexuală nu este importantă pentru tine, spune ea cu falsă gratitudine și își trece mâna peste gât. Dar ar trebui să-i spui.

Zâmbește.

— Nu-i de mirare că aproape te-a plesnit.

Știam eu că nu trebuia să-i spun despre palmă.

— Taci din gură. O să-i spun... Deși ar fi mai convenabil pentru mine să nu-i spun, de fapt. Poate, adaug eu.

Lillian își dă ochii peste cap, din nou. Își dă ochii peste cap aproape la fel de mult ca Tessa.

— E dificilă și știu eu ce fac aici, bine?

Cel puțin cred că știu ce fac. Știu exact pe ce butoane să apăs ca să obțin ce doresc de la ea.

— Trebuie să te îmbraci elegant diseară. Locul unde mergem este dezgustător de pretențios, mă avertizează ea, punând ochii pe o rochie cu bretele încrucișate de pe un umeraș.

— La naiba, nici gând. Oricum, ce te face să crezi că merg?

— De ce nu? Vrei s-o împaci măcar puțin pe domniță, nu-i așa?

Cuvintele ei îmi distrag atenția pentru un moment.

— „Domniță?“ Nu-i spune așa.

Îmi lipește de piept o cămașă albă, închisă până sus.

— Măcar pune pe tine o cămașă drăguță, altfel tata va face mișto de tine pe tema asta toată seara, spune ea și intră în cabina de probă.

După câteva minute iese îmbrăcată în rochia neagră. Îi stă bine cu ea — arată bine și tot ce trebuie —, dar imediat încep să îmi imaginez cum ar arăta Tessa îmbrăcată în rochia aceasta. I-ar veni mai strâmtă: țâțele lui Tess sunt mult mai mari ca ale lui Lillian, iar șoldurile ei sunt puțin mai late, deci ar umple rochia mult mai bine.

— Nu-i atât de urâtă ca restul țoalelor de aici, arunc eu un semicompliment, iar ea trage draperia, dându-și încă o dată ochii peste cap și arătându-mi degetul mijlociu.

36

Tessa

Mă uit fix în oglinda lungă și îl întreb pe Landon:

— Ești sigur că arată bine?

— Da, e în regulă, spune el cu un zâmbet. Ne putem aduce aminte că sunt, totuși, băiat?

Oftez, apoi mă hlizesc.

— Știu. Îmi cer scuze. Nu-i vina mea că ești singurul meu prieten.

Rochia strălucitoare și închisă la culoare este ciudată la atingere; materialul e greu, iar micile mărgele mă zgârâie puțin când mă mișc. Micul magazin de îmbrăcăminte din oraș nu avea prea multe de oferit și cu siguranță nu aveam cum să aleg rochia aceea roz-aprins, făcută în întregime din tul. Îmi trebuie ceva pentru diseară, la cina asta imposibilă, iar sugestia lui Hardin, că aș putea merge în jeanși, n-are cum să funcționeze.

— Crezi că se va întoarce până când va trebui să plecăm? îl întreb pe Landon.

Hardin s-a cărat, ca de obicei, după ce ne-am certat și nu s-a mai întors de atunci. Nu m-a sunat și nici nu mi-a dat vreun mesaj. Probabil că e cu fata misterioasă cu care îi place atât de mult să discute problemele noastre. Fata aia cu care poate vorbi mai liniștit decât cu propria lui iubită. În nebunia lui, nu m-ar mira să fi făcut ceva cu ea, doar ca să se răzbune pe mine.

Nu… n-ar face așa ceva.

— Nu știu ce să zic, sincer, spune Landon. Sper să se întoarcă. Mama va fi dezamăgită dacă nu se întoarce.

— Mda.

Mai vâr o agrafă în coc și îmi iau rimelul de pe raftul din baie.

— Vine el, doar că e încăpățânat.

— Nu știu dacă o vom scoate la capăt.

Îmi trec mica pensulă peste gene.

— Simt că o să clachez. Știi cum m-am simțit aseară când mi-a spus că a fost cu altă fată?

— Poftim?

Se holbează la mine.

— Cred că acesta este finalul acestei povești furtunoase de iubire.

Încerc să fac o glumă, dar nu-mi iese.

— E ciudat să te aud pe tine spunând așa ceva, dintre toți oamenii pe care îi cunosc, spune el. Cum te simți?

— Puțin furioasă, dar asta e. Acum sunt amorțită, după toate cele întâmplate. Doar că nu mai rezist să fac asta la nesfârșit. Încep să cred că e o cauză pierdută și asta îmi sfâșie inima, zic eu, încercând să nu plâng.

— Nimeni nu e o cauză pierdută. Doar că așa crede despre el însuși, așa că nici nu se mai străduiește câteodată.

— Copii, sunteți gata? o auzim pe Karen strigându-ne din living, iar Landon o asigură că vom coborî într-un minut.

Mă încalț cu noua mea pereche de pantofi cu toc cu curele peste gleznă. Din păcate, sunt la fel de incomode precum arată. În astfel de momente mi se face dor să-mi port zilnic espadrilele. Când ne înghesuim în mașină, Hardin încă nu s-a întors.

— Nu mai putem aștepta, zice Ken, încruntându-se dezamăgit.

— E-n ordine, putem să-i aducem ceva de mâncare, spune amabil Karen, știind că singura soluție este să încerce să-l calmeze pe soțul ei.

Landon îmi aruncă o privire, iar eu îi zâmbesc ca să-l asigur că totul este în regulă. Cât durează drumul, încearcă să mă distragă vorbind despre diverși studenți pe care-i cunoaștem, glumind despre cum se poartă aceștia la cursuri. Mai ales cei de la cursul de religie.

Când Ken se apropie de destinație, observ că restaurantul este cu adevărat extraordinar. Clădirea este o cabană din bușteni masivi, suficient de mare să poată fi numită vilă, al cărei interior contrazice total aspectul exterior. Este modern și rafinat, decorat peste tot în alb și negru, cu nuanțe de cenușiu de-a lungul pereților și podelei. Lumina este un pic

cam prea discretă, dar asta adaugă mister atmosferei. În mod neașteptat, rochia mea este cel mai strălucitor obiect din încăpere; când lumina se reflectă în mărgelele lucitoare, acestea scânteiază ca diamantele în întuneric — și pare că toată lumea observă.

— Scott, îl aud pe Ken spunându-i femeii frumoase de la recepție.

— Restul grupului este deja aici.

Zâmbește, iar dinții ei desăvârșit de albi aproape că mă orbesc.

— Grup?

Mă întorc către Landon, iar el ridică din umeri. O urmăm pe femeie la o masă din colțul camerei. Urăsc felul în care toată lumea pare să se uite la mine din cauza rochiei. Trebuia să aleg monstruozitatea roz-aprins; ar fi atras mai puțin atenția. Un bărbat între două vârste își dărâmă paharul cu băutură când trecem pe lângă el, iar Landon mă trage mai aproape până îl depășim pe ciudat. Rochia nu e indecentă; îmi vine deasupra genunchiului. Problema este că a fost croită pentru cineva cu bustul mai mic decât al meu, făcând ca sutienul incorporat să se transforme într-un fel de push-up și ca decolteul meu să devină extrem de vizibil.

— Era și timpul să apăreți și voi, spune o voce masculină necunoscută și trag cu ochiul pe lângă Karen ca să văd cui aparține.

Un bărbat, despre care presupun că este prietenul lui Ken, se ridică să-i strângă mâna. Îmi mut privirea în dreapta lui, unde o văd pe soția sa zâmbind și salutând-o pe Karen. Lângă ea este o fată — *acea fată*, îmi spune instinctul — și mi se face un gol în stomac. Este frumoasă, foarte frumoasă.

Și poartă aceeași rochie pe care o port și eu.

Desigur.

Îi remarc de aici ochii de un albastru strălucitor, iar când îmi zâmbește, devine și mai frumoasă. Sunt atât de preocupată de propria-mi gelozie care mă devorează încât aproape că nu observ că Hardin stă chiar lângă ea, îmbrăcat într-o cămașă albă, încheiată până la gât.

37

Hardin

— Oh, Doamne-Dumnezeule… șoptește Lillian.

Uit o clipă de cearta pe care am avut-o mai devreme cu Tessa și-mi ridic privirea să văd de ce se miră.

Tessa.

Într-o rochie… în rochia aia nenorocită în care mi-o și imaginam. Și care îi face sânii să pară și mai mari… *la naiba*. Clipesc rapid din ochi, încercând să mă adun înainte ca ea să ajungă la masă. Pentru un moment mi se pare că am halucinații; arată și mai sexy decât mi-o închipuiam. Fiecare tip pe lângă care trece își întoarce privirea după ea; unul chiar își dărâmă paharul pe masă. Mă prind de marginea mesei, așteptând ca ticălosul să i se adreseze. Dacă se întâmplă asta, să fiu al naibii dacă nu…

— *Asta* e Tessa? Doamne, Dumnezeule!

Lillian pur și simplu se sufocă.

— Nu te mai holba la ea, o avertizez eu, iar ea izbucnește în râs.

Bărbatul care și-a vărsat din greșeală băutura se îndepărtează puțin de soția sa în timp ce o urmărește pe fata mea din priviri.

— Calmează-te, spune Lillian, atingându-mi ușor mânile.

Articulațiile mele pline de cicatrice s-au făcut albe de la cât am strâns de masă. Landon o trage pe Tessa mai aproape de el și cât mai departe de ticălosul ăla însurat; ea îi zâmbește, iar el o trage și mai aproape în mers. *Ce mama dracului a fost asta?*

Tessa stă în spatele lui Landon cât timp părinții lui Lillian și Karen cu Ken îndeplinesc ritualul de rahat sunt-atât-de-finuț-că-ți-strâng-

mâna-deși-m-am-întâlnit-cu-tine-și-aseară. Înainte de a-mi da seama, Tessa o vede pe Lillian, apoi face ochii mari și și-i lasă în jos. E geloasă.

Bravo. Chiar speram să fie.

38

Tessa

Mă cuprinde panica atunci când îl văd pe Hardin așezat lângă fata aceasta — nici măcar nu mă bagă în seamă când iau loc lângă Landon, pe partea opusă a mesei.

— Bună, tu cine ar trebui să fii? mă întreabă, cu un zâmbet, prietenul lui Ken.

Îmi dau seama după tonul vocii sale că este unul dintre oamenii din această încăpere care se cred superiori.

— Bună, eu sunt Tessa, spun eu, apoi zâmbesc și dau din cap. Amica lui Landon.

Îl străpung cu privirea pe Hardin, care strânge din buze. Mă rog, e clar că se întreține cu fiica individului, așa că de ce să le stric buna dispoziție?

— Mă bucur de cunoștință, Tessa. E sunt Max, iar ea este Denise.

Arată către femeia de lângă el.

— Încântată, zice Denise. Voi doi formați un cuplu adorabil.

Hardin începe să tușească. Sau să se sufoce. Nu vreau să mă uit la el și să-mi dau seama ce i se întâmplă… dar nu mă pot abține. Mijește ochii aruncându-mi o privire urâtă. Landon râde.

— Ah, nu suntem împreună.

Se uită la Hardin, ca și cum ar aștepta ca acesta să spună ceva. Desigur că Hardin nu spune nimic. Fata pare un pic dezorientată și ușor stânjenită. Foarte bine. Hardin se apleacă spre ea și îi spune ceva la ureche, iar ea îi zâmbește și clatină din cap. *Ce mama dracului se întâmplă?*

— Eu sunt Lillian. Mă bucur să te cunosc, se prezintă ea singură, cu un zâmbet prietenos.

Scorpie.

— Și eu pe tine, reușesc să spun, la rândul meu.

Inima îmi bate tare în piept și de-abia mai văd limpede. Dacă n-am fi fost la masă cu familia lui Hardin și cu prietenii lui Ken, i-aș fi aruncat lui Hardin un pahar cu băutură în față și, dacă l-ar ustura ochii, nu m-ar putea opri când aș vrea să-l plesnesc, de data asta. Cineva așază câte un meniu în dreptul fiecăruia dintre noi și aștept cât timp unul dintre paharele goale din fața mea este umplut cu apă. Ken și Max încep să discute despre ciudățenia de a alege între apa de la robinet și apa îmbuteliată.

— Știi ce vrei să comanzi? întreabă Landon încet câteva secunde mai târziu.

Știu că încearcă să-mi abată atenția de la Hardin și de la noua ei prietenă.

— Nu… Nu știu, șoptesc eu și mă uit la meniul scris cu litere sofisticate de mână.

Nu cred c-aș putea mânca în aceste momente. Simt cum stomacul mi se întoarce pe dos și nu-mi pot controla respirația.

— Vrei să plecăm? îmi zice el la ureche.

Îmi arunc privirea peste masă, la Hardin, care se uită în ochii mei înainte de a se întoarce spre Lillian.

Da. Vreau să ies dracului de aici și să-i spun lui Hardin să nu-mi mai vorbească niciodată.

— Nu. Nu plec nicăieri, îi spun și mă așez mai bine, lipindu-mi spatele de scaun.

— Bine, mă laudă Landon în timp ce la masa noastră apare un ospătar arătos.

— O să luăm o sticlă din cel mai bun vin, îi spune prietenul lui Ken, iar ospătarul încuviințează, dând din cap.

Exact când e pe punctul de a se îndepărta, Max strigă după el.

— N-am terminat încă, zice el.

Max comandă mai multe aperitive. Nu am auzit niciodată de niciun fel de mâncare dintre cele alese de el, dar oricum nu cred că voi mânca prea mult.

Încerc cu disperare să nu privesc vizavi, la Hardin, dar este atât de dificil. De ce a venit aici cu ea? Și el e îmbrăcat la patru ace; dacă nu are

jeanșii pe el, ci alți pantaloni, ce-a mai rămas întreg din inima mea se va sfărâma. Mie îmi ia o oră de rugăminți să-l fac pe Hardin să se îmbrace și în altceva în afară de jeanși negri și un tricou, dar acum, lângă fata asta, poartă cămașă albă, încheiată până sus.

— Vă las câteva minute să vă uitați pe meniu și, dacă aveți întrebări despre felurile de mâncare, vă stau la dispoziție, numele meu este Robert, zice ospătarul.

Se uită în ochii mei și deschide ușor gura înainte de a se uita repede în altă parte, dar își întoarce ochii din nou la mine. Rochia asta și decolteul sunt de vină. Îi zâmbesc strâmb și stingher, îmi zâmbește și el, înroșindu-se tot pe gât și în obraji.

Mă aștept să se uite și la Hardin, dar apoi îmi dau seama că, din cauza felului în care suntem așezați, pare că eu formez o pereche cu Landon și că Hardin este cu Lillian. Stomacul mi se strânge iarăși.

— Hei, frate. Ia-ne comanda sau cară-te, face Hardin, întrerupându-mi gândurile.

— S-scuze, se bâlbâie Robert și pleacă zorit de la masă.

Toate privirile se mută asupra lui Hardin, cele mai multe dezaprobându-i comportamentul. Karen pare jenată, la fel și Ken.

— Nu vă faceți griji, se va întoarce. Asta e meseria lui, zice Max, ridicând din umeri.

Probabil că are impresia că purtarea lui Hardin este acceptabilă. Mă încrunt la Hardin, dar lui nu pare să-i pese, este prea captivat de ochii ăia albaștri. Când îl privesc alături de ea mi se pare că e un străin pentru mine, mă simt de parcă intervin într-un moment intim al unui cuplu îndrăgostit. Simt cum mă cuprinde furia și mă bucur atunci când ospătarul, Robert, se întoarce cu vinul și cu frapierele, aducând de data aceasta un alt chelner cu el, pentru sprijin moral. Sau pentru protecție.

Hardin îl urmărește din priviri în tot acest timp, iar eu îmi dau ochii peste cap din cauza tupeului lui: se uită urât la bietul băiat, deși în rest se poartă de parcă nici nu m-ar cunoaște.

Agitat, Robert îmi umple paharul până la refuz, iar eu îi mulțumesc încet. Îmi zâmbește timid de data aceasta și umple și paharul lui Landon. Nu l-am văzut pe Landon bând decât la nunta lui Ken și a lui Karen și

chiar și atunci a băut un singur pahar cu șampanie. Dacă nu aș fi fost atât de scoasă din minți de purtarea lui Hardin, aș fi refuzat vinul și nu aș fi băut în fața lui Ken și Karen, dar am avut o zi lungă și, fără vin, nu cred că pot să rezist la această cină.

Ken acoperă gura paharului cu mâna și spune:

— Nu, mulțumesc, atunci când Robert vine către el.

Mă uit la Hardin ca să fiu sigură că nu pregătește vreo remarcă răutăcioasă la adresa tatălui său, dar și de data aceasta îl surprind discutând în liniște cu Lillian. Sunt atât de dezorientată — de ce face asta? Da, ne-am certat, dar asta e deja prea mult.

Iau o sorbitură prelungă și descopăr că vinul este răcoros și aspru și delicios de dulce pe limba mea. Sunt tentată să dau tot paharul peste cap, dar trebuie să mă temperez puțin. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă îmbăt și să dau frâu liber emoțiilor de față cu toată lumea. Hardin nu refuză vinul, dar Lillian da. El își dă ochii peste cap, necăjind-o, iar eu mă forțez să mă uit în altă parte, înainte să mă transform într-un nor de lacrimi care să se împrăștie pe minunata podea a restaurantului.

— … Max escalada zidul — era atât de beat încât l-au dat jos agenții de securitate din campus! zice Ken și toată lumea de la masă izbucnește în râs.

Toată lumea, în afară de Hardin, bineînțeles. Mă joc cu furculița în paste și mai iau o înghițitură. Mă concentrez asupra gustului delicios al tăițeilor proaspăt făcuți, care arată haios pe dinții furculiței. Pentru că altfel m-aș concentra asupra lui Hardin.

— Cred că ai un admirator, îmi spune Denise.

Ridic privirea și văd că se uită la Robert, care strânge farfuriile de pe masa de lângă noi, fără să-și ia ochii de la mine.

— Nu-i acorda prea multă atenție. E doar un chelner care vrea ce nu poate avea, zice Max cu un zâmbet șiret, luându-mă prin surprindere cu cruzimea de care dă dovadă.

— Tată.

Lillian se uită urât la tatăl ei. Dar el îi zâmbește din zbor înainte de a începe să-și taie friptura.

— Scuze, scumpo, dar acesta este adevărul… O fată frumoasă ca Tessa n-ar trebui să se uite după cineva care lucrează în industria hotelieră.

Dacă s-ar fi oprit aici, ar fi fost bine. Dar, nepăsându-i deloc de stânjeneala noastră, Max își continuă observațiile înjositoare până când, într-un final, îmi trântesc furculița pe farfurie cu un zăngănit puternic.

— Nu face asta, îmi spune Hardin, vorbindu-mi pentru prima dată de când am ajuns aici.

Mă uit la el șocată, apoi înapoi la Max, cântărindu-mi opțiunile. Este un nemernic, iar eu am băut aproape un pahar întreg cu vin. Ar trebui probabil să-mi țin gura, așa cum a zis și Hardin.

— Nu poți vorbi despre oameni în felul acesta.

Lillian se uită la tatăl ei, iar el ridică din umeri.

— Bine, bine, mormăie el, fluturând puțin din cuțit și mestecându-și friptura. Departe de mine gândul de a supăra pe cineva.

Lângă el, soția lui pare jenată și își șterge colțurile gurii cu un șervețel.

— Cred că îmi mai trebuie niște vin, îi spun lui Landon, iar el zâmbește, oferindu-mi paharul lui pe jumătate plin.

Zâmbesc când îi observ gestul.

— O să-l aștept pe Robert să revină la masă. Mulțumesc, totuși.

Simt cum Hardin mă urmărește din priviri în timp ce eu scanez restaurantul. Nu văd părul blond al chelnerului, așa că mă întind, iau singură sticla și îmi umplu paharul. Într-un fel mă aștept ca Max să facă vreun comentariu despre manierele mele, dar se abține. Hardin se holbează distant de-a lungul încăperii, iar Lillian vorbește cu mama sa. Eu sunt în lumea mea, o halucinație în care Hardin stă lângă mine, cu mâna pe coapsa mea, și se înclină ca să facă o remarcă nerușinată, care mă face să râd și să mă înroșesc violent.

Am mintea puțin cam amețită atunci când îmi termin mâncarea din farfurie și cel de-al doilea pahar cu vin. Landon discută cu Max și cu Ken despre sport, desigur. Mă uit fix la fața de masă imprimată, încercând să descopăr fețe sau desene în vârtejurile negru cu alb. Găsesc un model care seamănă cu litera H și îmi trec de mai multe ori degetul peste

modelul respectiv. Brusc mă opresc și ridic repede privirea, panicată că m-ar putea vedea cum mângâi litera.

Dar Hardin nu-mi acordă niciun strop de atenție; are ochi numai pentru ea.

— Trebuie să iau o gură de aer, îi zic lui Landon și mă ridic în picioare.

Scaunul meu zgârie podeaua de lemn, iar Hardin se întrerupe pentru un moment din conversație, dar apoi își dă seama și se preface că își căuta doar paharul cu apă, după care se întoarce la convorbirea cu noua lui amică.

39

Tessa

Cu tocurile tropăind pe parchet, mă concentrez să nimeresc uşa din spate a restaurantului prin amețeala mea. Dacă am fi fost mai aproape de casă, aş pleca acum, mi-aş face bagajele pentru Seattle şi aş sta la un hotel până mi-aş găsi un apartament.

M-am săturat ca Hardin să-mi tot facă astfel de mizerii — este dureros şi stânjenitor şi mă răneşte. Mă răneşte şi ştie asta. Tocmai de aceea se şi comportă aşa. Mi-a şi spus-o, cu mult timp înainte: face toate astea pentru că ştie că mă afectează.

Când ies pe uşă — sperând că nu voi declanşa vreo alarmă sau ceva de genul acesta — aerul răcoros al nopții mă învăluie. Este liniştitor, acoperindu-mă şi scăpându-mă de aerul stătut şi de atmosfera tensionată şi ciudată creată de tovarăşii mei plictisitori de la cină.

Îmi odihnesc coatele pe un pervaz de piatră şi privesc către pădure. Este întuneric, aproape beznă acolo. Restaurantul este înălțat exact în mijlocul unei zone împădurite, ceea ce îi oferă un aer misterios. Funcționează de minune şi ar fi foarte frumos aici, doar că nu pentru mine, nu în acest moment, când mă simt deja prinsă într-o capcană.

— Te simți bine? aud o voce din spatele mele.

Când mă întorc, îl descopăr pe Robert stând în cadrul uşii, cu un morman de farfurii într-o mână.

— Ăă, da, aveam nevoie de o gură de aer, spun eu.

— Ah, e puțin cam frig aici.

Zâmbeşte. Surâsul lui este politicos şi de-a dreptul înduioşător. Îi zâmbesc şi eu.

— Da, puțin.

Amândoi rămânem tăcuți. E oarecum stingheritor, dar nu mă deranjează. Nimic nu e la fel de stingheritor cu prezența la acea masă. Câteva secunde mai târziu el spune:

— Nu te-am mai văzut pe aici.

Pune ușor farfuriile pe o masă goală și vine mai aproape de mine. Își lasă coatele pe pervaz, la numai câțiva centimetri distanță de ale mele.

— Sunt în vizită. N-am mai fost niciodată aici.

— Ar trebui să vii pe aici vara. Februarie este cel mai nepotrivit moment să vii pe aici. Mă rog, în afară de noiembrie şi decembrie… poate şi de ianuarie.

Obrajii i se înroşesc şi se bâlbâie:

— Înțelegi tu ce vreau să spun.

Apoi scoate un sunet care seamănă cu un chicotit. Încercând să nu râd de el și de obrajii lui roșii, îi spun:

— Pun pariu că este foarte frumos în timpul verii.

— Da, eşti.

Face ochii mari.

— Adică este. Este frumos, se corectează el şi îşi trece mâna peste față.

Mă străduiesc să-mi țin buzele lipite ca să nu râd de el, dar nu mă pot abține. Îmi scapă un mic hohot, ceea ce-l face să pară şi mai îngrozit decât înainte.

— Locuieşti aici? îl întreb, încercând să-i alung stânjeneala.

Compania lui este revigorantă; e plăcut să fii în preajma cuiva care nu este atât de intimidant. Hardin pune stăpânire pe toate încăperile în care îşi face apariția, iar prezența lui este copleşitoare jumătate din timp. Întrebarea mea îl linişteşte puțin.

— Da, născut și crescut. Dar tu?

— Eu merg la WCU. Mă voi muta la campusul din Seattle de săptămâna viitoare.

Simt că am aşteptat atâta timp ca să rostesc aceste cuvinte.

— Oau, Seattle. Impresionant!

El zâmbeşte, iar eu izbucnesc din nou în râs.

— Scuze, vinul mă face să râd cam mult, zic eu, iar el se uită la mine zâmbind cu subînțeles.

— În fine, mă bucur că nu râzi de mine.

Privirea sa rătăceşte pe chipul meu şi mă răsucesc. El se uită înapoi, către restaurant.

— Ar trebui să te întorci înăuntru înainte ca iubitul tău să vină să te caute.

Mă răsucesc pentru a mă uita prin fereastră în încăperea elegantă. Capul lui Hardin este în continuare întors către Lillian.

— Crede-mă, nu îmi simte nimeni lipsa, îi zic cu un oftat, iar buza de jos începe să-mi tremure, semn că inima mă trădează, întristându-se din ce în ce mai tare.

— Pare destul de pierdut fără tine, încearcă Robert să mă liniştească.

Mă uit pe furiș către Landon care mă caută cu privirea prin încăpere, neavând cu cine să vorbească.

— Ah! Nu acela e iubitul meu. Al meu e cel de vizavi — cel plin de tatuaje.

Mă uit cum Robert se uită la Hardin și Lillian și cum confuzia pune stăpânire pe trăsăturile lui delicate. Vârtejurile de tuș negru se ițesc de sub gulerul cămășii de costum a lui Hardin. Îmi place la nebunie cum îi stă în alb; îmi place la nebunie să-i pot vedea fiecare linie a tatuajelor pe sub materialul de culoare deschisă.

— Ăă, el știe că e iubitul tău? întreabă Robert, ridicând din sprânceană.

Îmi iau ochii de la Hardin în timp ce el zâmbește cu subînțeles, un zîmbet fermecător, acel fel de zâmbet care îi scoate în evidență gropițele, acel fel de zâmbet pe care de obicei mi-l oferă numai mie.

— Încep să mă întreb și eu același lucru.

Îmi duc mâinile la față și clatin din cap.

— E complicat, oftez eu.

Nu claca, nu-i face jocul. Nu și de data asta.

Robert ridică din umeri.

— Păi, cu cine să discuți mai bine problemele tale dacă nu cu un necunoscut?

Ne uităm amândoi fix la masa de la care eu m-am ridicat. Nimeni nu pare să observe acest lucru, în afară de Landon.

— Tu n-ai de lucru? îl întreb eu, sperând să nu aibă.

Robert este tânăr, mai mare decât mine, dar nu poate avea mai mult de 23 de ani. Pare foarte încrezător când zâmbeşte şi spune:

— Ba da, dar mi-am pus o vorbă bună la patron — pare să-și spună de unul singur o glumă pe care eu nu am cum s-o înțeleg.

— Ah.

— Deci, dacă acela e iubitul tău, cine e fata de lângă el?

— O cheamă Lillian.

Simt veninul din propria-mi voce.

— N-o cunosc, de altfel nici el… mă rog, nu o cunoştea, dar acum se pare că o cunoaşte.

Robert se uită în ochii mei.

— Deci a adus-o aici ca să te facă geloasă?

— Nu ştiu, nu funcționează. Adică sunt geloasă — vreau să spun, uită-te la ea. Poartă aceeaşi rochie ca mine şi arată mult mai bine în ea.

— Nu, nu-i adevărat, spune el încet, iar eu zâmbesc, mulțumindu-i.

— Ne-am înțeles bine până ieri. Mă rog, ceea ce înseamnă la noi bine. Apoi ne-am certat de dimineață — dar noi ne certăm mereu. Adică ne certăm mai tot timpul, deci nu ştiu de ce această ceartă are ceva diferit, dar are. E altceva, nu seamănă deloc cu restul certurilor noastre, iar acum mă ignoră aşa cum mă ignora atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară.

Îmi dau seama că am vorbit mai mult pentru mine însămi decât pentru străinul cu ochi albaştri şi curioşi.

— Par nebună, ştiu. Din cauza vinului.

El surâde şi clatină din cap.

— Nu, nu eşti nebună deloc.

Robert zâmbeşte, ceea ce îmi stârneşte şi mie râsul. Dând din cap către masa mea, zice:

— Se uită la tine.

Îmi întorc brusc capul ca să văd. Bineînțeles, ochii lui Hardin sunt ațintiți asupra mea şi asupra noului mei psiholog, ochi care mă ard şi care mă fac să tresar pentru că sunt atât de intenşi.

— Poate că ar trebui să intri, îl avertizez eu.

Mă aştept ca Hardin să se ridice de la masă în orice moment, să vină aici într-o suflare şi să-l arunce pe Robert de pe platformă direct în pădure.

Totuşi nu o face. Rămâne la locul lui, cu degetele încolăcite pe piciorul paharului cu vin, şi se uită la mine încă o dată înainte de a-şi ridica mâna liberă şi de a şi-o aşeza pe spătarul scaunului lui Lillian. *Doamne, Dumnezeule.* Simt o apăsare pe piept din cauza gestului său crud.

— Îmi pare rău, zice Robert.

Aproape că uitasem să se află lângă mine.

— E în regulă. Ar trebui să fiu obişnuită. Mă joc jocuri din astea deja de şase luni.

Mă crispez când îmi dau seama de adevăr, blestemându-mă că nu mi-am învățat lecția după o lună sau două sau trei — iată-mă stând pe margine, cu un necunoscut, şi privind cum Hardin flirtează fără ruşine cu altă fată.

— Nu ştiu de ce îți spun ție toate astea. Îmi cer scuze.

— Hei, eu sunt cel care te-a întrebat, îmi aduce el aminte cu blândețe. Şi mai avem vin, dacă mai vrei.

Are un zâmbet amabil şi jucăuş.

— Cu siguranță îmi va mai trebui.

Dau din cap şi plec de lângă fereastră.

— Auzi des așa ceva? Fete pe jumătate bete care se plâng de iubiții lor?

El se hlizește.

— Nu, ca să fiu cinstit, de obicei aud oameni bătrâni și bogați care se plâng că friptura nu este făcută cum trebuie.

— Ca tipul de la masa mea, acela cu cravată roșie.

Arăt către Max.

— Doamne, ce nemernic.

Robert mă aprobă dând din cap.

— Da, este. Fără supărare, dar cine trimite salata înapoi pe motiv că are „prea multe măsline" este nemernic prin definiție.

Râdem amândoi, iar eu îmi acopăr gura cu mâna, apoi mi se face teamă că îmi vor da lacrimile de atâta râs.

— Pe bune! E atât de înțepat, încât după aceea a ținut un întreg discurs despre cum stabilește el numărul măslinelor.

Îmi îngroș vocea încercând să-l imit pe enervantul tată al enervantei fete.

— „Prea multe măsline copleșesc gustul delicat, dar atât de bine legat al rucolei."

Robert izbucnește și el în râs. Cu mâinile pe genunchi, își ridică privirea și întreabă cu o voce mult mai apropiată de a lui Max decât a mea:

— „Puteți să-mi aduceți patru? Trei nu sunt suficiente, iar cinci sunt mult prea multe — pur și simplu nu se echilibrează gustul!"

Mă prăpădesc de râs până când mă doare stomacul. Nu știu cât durează, dar aud o ușă deschizându-se brusc, iar Robert și cu mine ne oprim amândoi instinctiv și ridicăm privirea... dând cu ochii de Hardin, care stă în cadrul ușii. Îmi îndrept spatele, netezindu-mi rochia. Mă simt de parcă aș fi făcut ceva greșit, deși știu că nu e cazul.

— Am întrerupt ceva? se răstește Hardin, atrăgându-ne atenția.

— Da, îi răspund eu, iar glasul îmi sună exact atât de limpede pe cât speram.

Respir întretăiat de la atâta râs, creierul încă îmi înoată în vin și inima mă doare din cauza lui Hardin. Hardin se uită la Robert.

— Așa se pare.

Pe chipul lui Robert este un zâmbet, iar în ochi i se citește buna dispoziție, deși Hardin face tot ce poate pentru a-l intimida. Dar nu se clatină, nici măcar nu clipește. Deși e clar că s-a săturat de mizeriile lui Hardin — iar el e pregătit să fie întotdeauna amabil. Dar aici, la mică distanță de restul mesenilor, nu pare să aibă nicio problemă în a-i arăta lui Hardin că este amuzat de atitudinea absurdă a acestuia.

— Ce vrei? îl întreb pe Hardin.

Când se întoarce către mine, văd că își ține buzele strânse.

— Treci înăuntru, îmi cere el, dar eu scutur din cap. Tessa, nu juca aceste jocuri cu mine. Haide să mergem.

Se întinde să mă apuce de mână, dar eu mă feresc și îmi apăr poziția.

— Am spus nu. Du-te tu înăuntru — cred că prietena ta îți duce dorul, șuier eu.

— Tu… Hardin se uită din nou la Robert. Tu ar trebui să fii cu siguranță înăuntru. Trebuie să ne umple şi nouă cineva paharele, spune el, apoi pocneşte din degete în cel mai umilitor mod cu putință.

— Am terminat tura, de fapt. Dar sunt sigur că vei fermeca pe altcineva şi-l vei convinge să aibă grijă de paharul tău, zice Robert ridicând din umeri.

Hardin se clatină pe picioare pentru un moment; nu e obişnuit ca altcineva să-i răspundă, mai ales cineva străin.

— Bine, stai să reformulez…

Face un pas către Robert.

— Marş dracului şi nu te mai apropia de ea. Intră dracului înăuntru și găsește-ți ceva de făcut ca să nu te apuc eu de gulerul ăla caraghios al tău şi să nu te dau cu capul de marginea asta.

— Hardin! îl apostrofez eu, păşind între ei.

Dar Robert nu pare speriat.

— Dă-i bătaie, spune el încet şi încrezător. Dar să ştii că acesta e un oraş foarte mic. Tata e şeriful local, bunicul este judecător, iar unchiul meu este unul pe care l-au închis pentru atac şi lovituri. Deci dacă vrei să-ți asumi riscurile şi să mă dai cu capul de ceva — ridică din umeri — n-ai decât.

Am rămas cu gura căscată şi nu pot s-o închid la loc. Privirea lui Hardin e una criminală şi îl văd cum îşi cântăreşte opțiunile, uitându-se când la mine, când la Robert, când înăuntru în restaurant.

— Hai să mergem, îmi zice el din nou, în cele din urmă.

— Nu merg, îi zic, dându-mă înapoi.

Dar mă întorc către Robert şi-i spun:

— Ne poți lăsa singuri un minut, te rog?

El dă încet din cap, uitându-se încă o dată urât la Hardin înainte de a merge înăuntru.

— Deci acum vrei să i-o tragi chelnerului? se strâmbă Hardin, iar eu mă dau şi mai în spate, sperând că nu mă voi spulbera sub privirile sale tăioase.

— Vrei să te opreşti? Amândoi ştim cum va decurge discuția aceasta. Tu o să mă tot jigneşti. Eu voi pleca. Tu vei veni după mine şi-mi vei

spune că nu te vei mai comporta ca un măgar de acum încolo. Vom merge la cabană şi ne-o vom trage.

Îmi dau ochii peste cap, iar el pare total pierdut.

În felul său caracteristic, Hardin îşi revine rapid. Îşi dă capul pe spate într-un hohot de râs şi spune simplu:

— Greșit, apoi se îndreaptă către ușă. N-o să fac așa ceva. Se pare că ai uitat cum merg, de fapt, lucrurile: tu faci o criză pentru ceva ce am spus eu, pleci, iar eu vin după tine doar ca să ți-o trag. Iar tu…, adaugă el cu un rânjet sinistru, tu mă laşi întotdeauna.

Rămân cu gura căscată de groază şi îmi pun mâinile pe abdomen, ca să nu mă dezintegrez din cauza cuvintelor lui nemiloase.

— De ce? spun eu gâfâind, negăsind niciun strop de aer rece ca să-mi recapăt răsuflarea.

— Nu ştiu. Pentru că nu poţi să stai departe de mine. Poate pentru că ți-o trag mai bine decât ar face-o oricine altcineva.

Are un ton răstit şi crud.

— De ce… acum? îmi corectez întrebarea de mai devreme. Voiam să spun, de ce faci asta acum? Pentru că nu merg în Anglia cu tine?

— Da şi nu.

— Nu am vrut să renunț la Seattle pentru tine, aşa că te întorci împotriva mea?

Ochii îmi ard în orbite, dar nu am de gând să plâng.

— Apari cu ea — arăt către Lillian, care se află la masă — şi îmi spui toate aceste lucruri pline de ură? Credeam că trecuserăm de cumpăna asta. Ce s-a întâmplat de nu mai e valabil că nu poți trăi fără mine? Ce s-a întâmplat de nu te mai porți cu mine aşa cum ziceai că merit?

Îşi ia ochii de la mine şi, pentru o clipă, o clipă foarte scurtă, văd o emoție mai adâncă în spatele privirii sale pline de ură.

— E o mare diferență între a nu putea trăi fără cineva şi a iubi persoana respectivă, spune el.

După asta, pleacă de lângă mine, iar ce a mai rămas din respectul meu față de el se topeşte ca un fum.

40

Hardin

Voiam s-o fac să sufere, s-o fac să se simtă ca naiba, așa cum m-am simțit eu când mi-am ridicat privirea de la masă și am văzut-o râzând. Râdea din tot sufletul când ar fi trebuit să stea vizavi de mine, tânjind după atenția mea. Ca și când nu i-ar fi păsat deloc că mă apropii de Lillian. Era prea atentă la nenorocitul de chelner și la tâmpeniile pe care le spunea acesta.

Așa că mintea mea a început să deruleze gânduri odioase, în încercarea de a găsi ceva care s-o pună la pământ. Mi-au venit în cap vorbele lui Lillian de azi-dimineață și mi-au alinat furia, așa că le-am spus fără să mă mai gândesc. *Este o mare diferență între a nu putea trăi fără cineva și a-l iubi.*

Aproape că-mi doresc să le pot lua înapoi… aproape. Le merită, pe bune. N-ar fi trebuit să-mi spună că nu vrea să merg la Seattle cu ea. A spus că m-am întors împotriva ei. Nu m-am întors împotriva ei. Sunt aici pentru ea, de partea ei. Ea este aceea care încearcă să mă părăsească de câte ori are ocazia.

— Eu plec, anunț când mă întorc la masă.

Șase perechi de ochi se fixează pe mine, iar Landon mă privește exasperat, după care se uită către ușă.

— E afară, îi spun eu sarcastic.

N-are decât să se ducă acolo și să se poarte cu ea cu mănuși — eu cu siguranță nu voi face așa ceva.

— Acum ce-ai mai făcut? are el tupeul să mă întrebe, în fața tuturor.

Mă uit urât la el.

— Vezi-ți dracului de treburile tale.

— Hardin, mă avertizează tata.

Nu și el — se pare că toată lumea e împotriva mea. Dacă tata are chef să se dea în bărci cu mine, chiar de-abia aștept.

— Plec și eu, spune Lillian, ridicându-se în picioare.

— Nu, mă răstesc eu, dar ea mă ignoră și se ține după mine, în timp ce-mi croiesc drum afară din restaurant și ies pe ușa principală.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? întreabă ea când ieșim.

Fără să încetinesc pasul, îi strig peste umăr:

— Era afară cu nemernicul ăla, asta s-a întâmplat.

— Și ce dacă? Ce a spus când i-ai zis că eu nu sunt o amenințare?

Se împiedică puțin în pantofii ei cu toc, dar nu mă opresc s-o ajut, pentru că încerc să mă gândesc ce naiba fac acum. Știam eu că trebuia să fi venit aici cu mașina mea proprie, dar nu, trebuia să facem ca Tessa. Surprinzător.

— Nu i-am spus.

— De ce nu i-ai spus? Știi ce anume crede ea acum?

— Nu dau doi bani pe ce crede ea. Sper să creadă că am de gând să ți-o trag.

Lillian se oprește.

— De ce? Dacă o iubești, de ce vrei să creadă așa ceva?

Ah, superb, acum și Lillian se întoarce împotriva mea. Mă răsucesc spre ea.

— Pentru că trebuie să învețe că…

Ridică o mână.

— Oprește-te. Oprește-te chiar acum, căci ea nu trebuie să „învețe" nimic. Mie mi se pare că tu trebuie să înveți ceva — ce i-ai spus bietei fete?

— I-am spus ce mi-ai zis de dimineață despre diferența dintre a nu putea trăi fără cineva și a-l iubi, îi spun eu.

Ea clatină din cap derutată.

— I-ai spus asta, că nu poți trăi fără ea, dar că nu o iubești?

— Da — nu ți-am spus?

Tessa Numărul Doi trebuie să dispară, pentru că mă calcă pe nervi exact ca Tessa Numărul Unu.

— Oau, zice ea și izbucnește în râs.

Acum mai și râde de mine?

— Ce? Ce ți se pare atât de amuzant? o întreb, aproape urlând.

— Ești atât de pierdut, mă ia ea peste picior. Când am zis asta azi de dimineață, nu mă refeream la tine, ci la ea. Voiam să spun că faptul că ea nu poate trăi fără tine nu înseamnă neapărat că e îndrăgostită de tine.

— Poftim?

— Tu presupui că o ai la degetul tău mic și că nu te va părăsi pentru că nu poate trăi fără tine, când, în realitate, mi se pare că o ții prizonieră și că de aceea nu te părăsește: nu pentru că te iubește, ci pentru că ai făcut-o să creadă că nu poate trăi fără tine.

— Ba nu… mă iubește. Știu că mă iubește, și de aceea va veni după mine din moment în moment.

Lillian deschide larg brațele.

— Te iubește? De ce te-ar iubi, dacă faci intenționat lucruri care s-o rănească?

M-am săturat de rahaturile astea.

— N-ai căderea de a ține nimănui această predică nenorocită.

Gesticulez necontrolat din mâini, exact cum a făcut și ea.

— Iubita ta probabil și-o trage cu altcineva chiar acum, când tu încerci să faci pe psihologul de cuplu pentru mine și Tessa, mârâi eu.

Lillian cască ochii mari și face un pas în spate, îndepărtându-se de mine… exact cum a făcut și Tessa acum câteva minute. Ochii ei albaștri încep să se umezească, strălucind în întuneric. Clatină din cap și pleacă înapoi către parcarea restaurantului.

— Unde te duci? strig eu după ea, în bătaia vântului.

— Înăuntru. Poate că Tessa e suficient de proastă să-ți suporte imbecilitățile, dar eu nu.

Pentru un moment, mă gândesc să mă țin după fata asta pe care o credeam… *prietena* mea? Nu știu, dar am simțit că pot avea încredere în ea în ciuda faptului că o cunosc doar de două zile. La dracu': nu mă țin după nimeni. Nici după Tessa, nici după Tessa Numărul Doi. N-au decât să se ducă dracului amândouă — n-am nevoie nici de una, nici de cealaltă.

41

Tessa

Mă doare inima, am gâtul uscat și capul mi se învârte. Hardin practic tocmai mi-a spus că nu mă iubește și că mă urmărește doar ca să poată să se culce cu mine. Cel mai rău lucru la chestiile pe care mi le-a spus e că știu că nici el nu le crede. Știu că mă iubește — mă iubește. În felul lui, mă iubește mai mult decât orice pe lume. Mi-a arătat asta în nenumărate rânduri în ultimele șase luni. Dar mi-a mai arătat și că nu se va da înapoi de la nimic ca să mă facă să sufăr, să mă facă să mă simt vulnerabilă, doar pentru că ego-ul lui este rănit. Dacă m-ar iubi așa cum ar trebui, nu mi-ar face niciodată rău intenționat.

Nu putea să vorbească serios când a zis că vrea numai să facă sex cu mine. Nu mă vede ca pe o jucărie, nu-i așa? El jonglează cu adevărul și cu minciunile la fel de lesne ca și cu toanele. Nu putea vorbi serios. Dar a spus-o cu atâta convingere; nici măcar n-a clipit. Nici nu mai știu cum stau lucrurile, sincer. Indiferent de toate certurile, lacrimile, găurile din pereți, am avut întotdeauna certitudinea firavă că mă iubește.

Fără asta, nu avem nimic. Și fără el, nu am nimic. Firile iraționale și explozive pe care le avem amândoi, amestecate cu vârstele noastre fragede, devin prea greu de gestionat.

Este o mare diferență între a nu putea trăi fără cineva și a-l iubi — aceste cuvinte mă spintecă iarăși. Aerul din acest loc este prea stătut, prea gros și prea obositor, iar râsetele clienților devin sinistre. Caut o ieșire. Sunt deschise ușile de sticlă care duc către un balcon; le deschid și sorb aerul curat. Stau aici, holbându-mă la întuneric, bucurându-mă

de liniștea nopții și de propria-mi minte care se potolește. Nu observ ușa deschizându-se până când Robert nu ajunge lângă mine.

— Ți-am adus ceva, spune el și ridică sticla de vin, legănând-o jucăuș.

Își lasă umărul într-o parte și un zâmbet i se lărgește pe tot chipul său arătos. Mă uimesc până și pe mine când zâmbesc, un zâmbet real, în ciuda faptului că pe dinăuntru țip de furie și mă ascund plângând într-un colț.

— Vin din milă? îl întreb eu, întinzând mâinile după sticla de vin alb produs sub licență.

Îmi dau seama că este același vin pe care Max l-a comandat mai devreme; cred că a costat o avere. El zâmbește cu subînțeles, oferindu-mi sticla.

— Mai există și alte feluri de vin?

Sticla e rece, dar eu am mâinile aproape amorțite din cauza frigului din februarie.

— Pahare.

Surâde, vârându-și adânc mâinile în buzunarele șorțului.

— Nu puteam fura pahare normale de vin, așa că le-am luat pe astea.

Îmi dă un pahar, iar eu îl iau în timp ce el scoate dopul sticlei.

— Mulțumesc.

Vinul umple paharul și-l duc la buze în momentul în care el face un pas înapoi.

— Ne putem întoarce înăuntru, știi? Sunt câteva sectoare care sunt deja închise, așa că putem sta acolo, spune Robert, apoi ia și el o înghițitură.

— Nu știu.

Oftez, uitându-mă din nou către masă.

— A plecat, zice el, cu milă vădită în glas. Și ea la fel, adaugă. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu, nu chiar.

Ridic din umeri.

— Povestește-mi despre vinul acesta.

Mă agăț de un subiect neutru, care să nu mă deprime.

— Acesta? Bine, păi este, ăăă, vechi și maturat la perfecție?

Râde și eu îl imit.

— Mă pricep mai degrabă să-l beau, nu să-l analizez.

— Bine, atunci nu despre vin, zic.

Dau paharul pe gât, terminând ce mai era acolo cât de repede pot.

— Ăăă, face el, uitându-se în spatele meu.

Simt un gol în stomac când îi văd expresia agitată și sper că Hardin nu s-a întors să-și verse veninul pe mine. Când mă întorc, o văd pe Lillian stând în cadrul ușii, neștiind dacă să vină afară sau nu.

— Ce vrei? o întreb.

Încerc să-mi controlez gelozia, dar vinul care îmi curge prin vene nu lucrează în favoarea bunelor maniere. Robert îmi culege paharul gol pe care vântul l-a dat jos și începe să-l umple din nou. Am senzația că încearcă să-și găsească o preocupare ca să evite orice situație dramatică sau stânjenitoare care s-ar anunța.

— Pot să vorbesc cu tine? întreabă Lillian.

— Ce avem noi două de vorbit? Totul îmi este destul de clar.

Iau o înghițitură mare din pahar, lăsând vinul rece să-mi umple gura. În mod neașteptat, ea nu reacționează în fața atitudinii mele. Se apropie pur și simplu de noi și spune sec:

— Sunt lesbiană.

Poftim? Dacă ochii albaștri ai lui Robert nu ar fi fost ațintiți asupra mea, aș fi scuipat vinul înapoi în pahar. Îmi trec privirea încet de la el la ea și înghit încet.

— E adevărat. Am o iubită. Hardin și cu mine suntem doar prieteni.

Se încruntă.

— Dacă putem fi numiți așa.

Cunosc această privire. Cred că tocmai i-a dat și ei cu flit.

— Atunci de ce… încep eu să vorbesc.

Oare spune adevărul?

— Dar voi doi erați practic călare unul pe celălalt.

— Nu, el era puțin… sensibil, cred că așa i-ai spune tu, ca atunci când și-a pus brațul pe scaunul meu. Dar făcea asta numai ca să te facă pe tine geloasă.

— De ce ar face asta? În mod intenționat? întreb eu.

Dar cunosc răspunsul: ca să mă rănească, desigur.

— Eu i-am spus să-ți zică. Îmi pare rău dac-ai crezut că este ceva între noi. Nu e nimic. Eu sunt într-o relație cu o fată.

Îmi dau ochii peste cap și îi întind paharul lui Robert ca să-mi mai toarne vin.

— Păreai să te simți destul de bine intrându-i în joc, observ eu tăios.

Cu ochi sinceri și rugători, ea zice:

— N-a fost intenția mea. Nu eram cu adevărat atentă la ce făcea el acolo. Îmi pare sincer rău că toată povestea asta te-a făcut să suferi.

Tot caut motive s-o reped pe fata aceasta, dar nu găsesc niciunul. Faptul că Lillian e lesbiană este o mare ușurare pentru mine și mi-aș dori să fi aflat asta mai devreme, dar asta nu schimbă mult situația în privința lui Hardin. Ba chiar îi înrăutățește purtarea, pentru că a încercat să mă facă geloasă în mod deliberat și apoi a plusat spunându-mi cele mai urâte lucruri la care s-a putut gândi. Faptul că l-am văzut flirtând cu ea nu m-a durut nici pe departe atât de rău ca faptul că mi-a spus că nu mă iubește. Robert îmi umple paharul, iar eu iau o sorbitură mică uitându-mă la Lillian.

— Deci ce te-a făcut să te răzgândești și să-mi mărturisești? Te-a trimis și pe tine la plimbare, nu-i așa?

Ea zâmbește strâmb, apoi se așază la masă cu noi.

— Da, așa a făcut.

— Se pricepe la asta, spun, iar ea dă aprobator din cap.

Îmi dau seama că e ușor agitată și îmi tot reamintesc că nu ea este problema aici, ci Hardin.

— Mai ai pahare? îl întreb pe Robert, iar el dă din cap, zâmbindu-mi mândru.

Stomacul îmi tresaltă ușor; de la vin, sunt sigură.

— În buzunar nu, dar mai pot lua unul dinăuntru, se oferă el politicos. Ar trebui să intrăm totuși; ți se învinețesc buzele.

Mă uit la el, iar apoi privirea îmi cade asupra buzelor lui. Sunt pline și roșii; par atât de moi. De ce mă chiorăsc la buzele lui? Acesta este efectul vinului. Aș vrea să mă uit fix la buzele lui Hardin, dar în ultima vreme le folosește numai ca să urle la mine, se pare.

— El e înăuntru? o întreb pe Lillian, iar ea scutură din cap. Bine, atunci hai să intrăm. Trebuie să-l salvez pe Landon de la masa aia, oricum, mai ales de Max ăla, zic eu fără să mă gândesc, apoi mă uit repede la Lillian. Rahat, scuze.

Mă surprinde, izbucnind în râs.

— E în regulă, crede-mă. Știu că tata e un nemernic.

Nu-i răspund. Poate că nu e o amenințare la adresa relației mele cu Hardin, dar asta nu înseamnă că-mi place de ea, chiar dacă pare destul de drăguță.

— Mergem înăuntru sau…

Robert se leagănă pe călcâiele pantofilor săi negri eleganți.

— Da.

Dau peste cap restul vinului din pahar și mă pregătesc să intru.

— O să-l iau pe Landon. Ești sigur că poți bea aici? În uniforma de serviciu? îl întreb pe noul meu prieten.

Nu vreau să-l bag în bucluc. Sunt amețită și gândul că ar putea fi arestat de propriul lui tată mă face să mă hlizesc.

— Poftim? întreabă el, cercetându-mi chipul cu privirea.

— Nimic, mint eu.

Revenind înăuntru, Lillian și cu mine mergem la masa grupului nostru. Îmi pun mâna pe speteaza scaunului pe care stă Landon, iar el se întoarce și își ridică privirea la mine.

— Te simți bine? întreabă el încet, în timp ce Lillian vorbește cu părinții ei.

Ridic din umeri.

— Mda, într-un fel.

Nu m-aș simți bine dacă n-aș fi aproape beată din cauza ultimelor pahare de vin înghițite.

— Vrei să vii să stai cu noi? Mergem să ne așezăm pe aici și avem niște vin… mai mult vin.

Îi zâmbesc.

— Cu cine? Și cu ea?

Landon se uită urât peste masă la Lillian.

— Da, ea e… mă rog, e-n regulă.

Nu vreau să dau în vileag viața personală a fetei de față cu toată lumea.

— I-am spus lui Ken că merg să văd meciul cu ei la cabana lui Max, dar dacă vrei să rămân, rămân.

— Nu…

Ba vreau să rămână, dar nu vreau să-și strice planurile de dragul meu.

— Este în regulă. Credeam că vrei să scapi de ei, șoptesc, iar el zâmbește.

— Vreau, dar Ken se bucură dacă vin și eu pentru că Max ține cu echipa adversă. Crede că își imaginează că va fi amuzant să ne vadă cum ne înjurăm unul pe celălalt sau ceva de genul acesta.

Apoi se apleacă și mai mult spre mine, ca să-l aud numai eu.

— Ești sigură că vrei să rămâi pe aici cu tipul ăsta? Pare de treabă, dar Hardin va încerca probabil să-l ucidă.

— Cred că se poate apăra și singur, îl asigur eu. Distracție la meci.

Mă aplec și-l sărut pe Landon pe obraz. Mă retrag iute și-mi acopăr gura.

— Îmi cer scuze, nu știu ce…

— Nu e nimic.

Landon izbucnește în râs. Mă uit în jurul meu la masă și mă bucur să văd că toți ceilalți par prinși în conversație. Din fericire, gestul meu stânjenitor de afecțiune a trecut neobservat.

— Ai grijă, bine, Tessa? Și sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Așa o să fac. Și tu, dacă te plictisești, întoarce-te aici.

— Promit.

Îmi zâmbește. Știu că nu se va plictisi uitându-se la meci cu Ken. Lui îi place la nebunie să-și petreacă timpul cu singura figură paternă din viața lui, lucru pentru care Hardin nu arată același entuziasm.

— Tată, sunt om în toată firea, o aud pe Lillian pufnind pe partea cealaltă a mesei.

Max scutură din cap o dată, autoritar.

— Nu este deloc nevoie să alergi de una singură pe străzile de aici. O să vii înapoi cu noi la cabană. E ultimul meu cuvânt.

E evident că este unul dintre acei bărbați cărora le place să dețină controlul absolut asupra tuturor cei din viața sa. Rânjetul nesuferit de pe chipul său dur confirmă acest lucru.

— Bine, răspunde, frustrată, fiica lui.

Se uită la mama ei, dar femeia nu zice nimic. Dac-aș fi băut un pahar de vin în plus, m-aș fi luat puțin de nemernic, dar nu vreau să-i supăr pe Ken și pe Karen.

— Tessa, tu vii cu noi? întreabă Karen.

— Nu, o să mai rămân puțin, dacă e în ordine.

Sper să nu se supere. Observ cum se uită la Lillian, apoi undeva în spatele meu, acolo unde Robert stă la o oarecare distanță. Am senzația că nu are nici cea mai vagă idee despre orientarea sexuală a lui Lillian și este enervată de felul în care Hardin s-a purtat cu ea. O iubesc pe Karen.

— Nu e nicio problemă din partea noastră. Să te distrezi.

Îmi zâmbește aprobator.

— Bine.

Îi zâmbesc și eu și plec de la masă fără să-mi iau la revedere de la Max și de la soția lui.

— Suntem doar noi. Ea n-are voie să rămână, îi spun lui Robert când ajung la el.

— Nu are voie?

— Taică-său e un nemernic. Într-un fel mă bucur, totuși, pentru că nu sunt sigură ce cred despre ea. Îmi aduce aminte de cineva. Nu pot spune cu exactitate de cine anume…

Îmi las gândul neterminat în timp ce-l urmez pe Robert într-o încăpere goală a restaurantului. Câteva mese se află în aria închisă, fără nimic pe ele, în afară de niște lumânări decorative și niște recipiente de sare și piper.

Când ne așezăm, îmi trece prin fața ochilor fața mutilată a lui Zed. Îl întreb pe Robert:

— Ești sigur că vrei să stai pe aici cu mine? Hardin s-ar putea întoarce și are obiceiul de a ataca oamenii…

Robert îmi trage un scaun și începe să râdă.

— Sunt convins, răspunde el.

Se așază vizavi de mine, umple din nou paharele cu vin alb și ciocnim, iar materialul moale al paharelor se îndoaie ușor și nu sună precum cristalul. Frumos și plăcut, de parcă nu am fi într-un restaurant cu atâtea pretenții.

42

Hardin

Am sunat la fiecare nenorocită de companie de taxi de aici până la colegiu, încercând să mă întorc cumva acasă. Nimeni n-a acceptat să vină, desigur, din cauza distanței. Aș putea lua autobuzul, dar transportul în comun nu-mi place deloc. Îmi aduc aminte cum mă crispam când o auzeam pe Steph că Tessa ia autobuzul până la mall sau până la Target. Chiar și când nu-mi plăcea de Tessa… mă rog, când credeam că nu-mi place… tot mă panicam la gândul că stă singură în autobuz, alături de o grămadă de ciudați nenorociți.

De atunci, totul s-a schimbat, de la acele zile când o necăjeam și o chinuiam pe Tessa doar ca s-o enervez. Chipul ei când am lăsat-o pe balconul restaurantului… poate că lucrurile nu s-au schimbat deloc… Poate că eu nu m-am schimbat.

O tortutez pe fata pe care o iubesc. Exact asta fac și se pare că nu mă pot opri. Nu e, totuși, vina mea — e și vina ei. Mă tot bate la cap să merg la Seattle, iar eu i-am explicat cât se poate de clar că nu accept asta. În loc să se lupte cu mine, ar trebui să-și facă pur și simplu bagajele și să vină cu mine în Anglia. Nu mai stau aici, indiferent că sunt exmatriculat sau nu — m-am plictisit de America, aici nu am avut parte decât de mizerii. Mi-e silă să-l văd tot timpul pe tata, mi-e silă de tot ce este aici.

— Ai grijă pe unde umbli, cretinule, se aude o voce de femeie din întuneric, care mă sperie.

Mă feresc din calea siluetei înainte să dau peste ea.

— Tu să ai grijă pe unde umbli, ripostez eu, fără să mă opresc.

Și oricum, ce caută fata asta în fața cabanei lui Max?

— Poftim? face ea, iar eu mă răsucesc să mă uit la ea exact când becul acționat de senzori de pe veranda cabanei se aprinde. Apuc s-o văd bine: piele închisă, păr cârlionțat, blugi sfâșiați, bocanci de motociclist.

— Lasă-mă să ghicesc: Riley, nu-i așa?

Îmi dau ochii peste cap la fata din fața mea. Ea își pune o mână în șold.

— Și tu cine dracului ești?

— Mda, Riley. Dacă o cauți pe Lillian, să știi că nu e aici.

— Unde e? Și de unde știi că pe ea o caut? se răstește certăreața.

— Pentru că tocmai i-am tras-o.

Fata se încordează și-și lasă capul în jos astfel încât trăsăturile îi sunt învăluite de întuneric.

— Ce ai spus? întreabă și face un pas înainte.

Înclin din cap și mă holbez la ea.

— Dumnezeule, râd de tine doar. E la restaurantul din capătul străzii, cu părinții ei.

Riley își înalță capul și se oprește.

— Bine, și de unde o cunoști?

— Am întâlnit-o ieri. Tații noștri au mers împreună la colegiu, cred. Știe că ești aici?

— Nu, am tot încercat să dau de ea, spune Riley și arată către pădurea din jurul nostru. Dar pentru că e în mijlocul pustietății, nu a răspuns la telefon. Probabil că tâmpitul de taică-său nu a lăsat-o să vorbească.

Oftez.

— Da, e un tâmpit. O să te lase măcar să te vezi cu ea?

Fata se încruntă la mine.

— Ești băgăcios ca naiba.

Dar apoi rânjește cu mândrie.

— Da, o să mă lase. E un imbecil, dar, mai mult decât atât, e un laș și îi e frică de mine.

Niște faruri strălucesc în întuneric, iar eu fac un pas înainte.

— Iată-i, îi zic.

În scurt timp, mașina trage pe alee și se oprește. Lillian sare în brațele lui Riley.

— Cum ai ajuns aici? țipă ea.

— Cu mașina, îi răspunde sec iubita ei.

— Cum de m-ai găsit? N-am avut semnal toată săptămâna.

Se cuibărește lângă iubita sa și observ cum fațada de fată dură a lui Riley începe să se fisureze. O mângâie pe Lillian cu drag.

— E o localitate mică, iubito. N-a fost prea greu.

Se retrage puțin ca să se uite în ochii lui Lillian.

— Taică-tău o să-mi dea bătăi de cap pentru că am venit aici?

— Nu. În fine, poate. Dar știi că nu are cum să te oblige să pleci.

Tușesc forțat, pentru că mă simt stingher stând acolo și fiind martor la reîntâlnire.

— Bine, în fine, eu o să plec, zic și mă îndepărtez.

— Pa, spune Riley.

Lillian nu spune nimic. După câteva minute, ajung la poarta cabanei mele și intru pe alee. Tessa trebuie să sosească din minut în minut și vreau să fiu înăuntru înainte ca SUV-ul să-și facă apariția. Va plânge, sunt sigur, și va trebui să născocesc o scuză ca s-o fac să se oprească și să mă asculte. De-abia ajung la verandă când Karen și mama lui Lillian se dau jos din mașină.

— Unde e restul lumii? o întreb, căutând-o cu privirea pe Tess.

— Ah, păi tatăl tău și Landon s-au dus la Max să se uite la televizor la nu știu ce meci.

— Unde e Tessa?

Simt cum mă cuprinde panica.

— A rămas la restaurant.

— Poftim?

Ce mama naibii! Nu așa trebuiau să meargă lucrurile.

— E cu el, nu-i așa? le întreb pe cele două femei, deși știu deja răspunsul.

E cu idiotul ăla blond, al cărui tată e șeriful.

— Da, cu el, spune Karen și, dacă n-am fi blocați aici în mijlocul pustietății, i-aș zice vreo două pentru zâmbetul ăla discret pe care încearcă să-l ascundă.

43

Tessa

— Deci aceasta este, în mare, povestea vieții mele, încheie Robert cu un zâmbet ciudat.

Are un surâs calm și sincer — aproape copilăresc, dar în cel mai înduioșător mod posibil.

— A fost… interesantă.

Mă întind după sticla de vin și o ridic ca să-mi umplu paharul. Nu mai curge nimic.

— Mincinoaso, mă tachinează el, iar eu izbucnesc în râs, mânată de vin.

Povestea vieții lui a fost scurtă și drăguță. Nu chiar plicticoasă, nici palpitantă, pur și simplu normală. A crescut cu ambii părinți: mama sa e învățătoare, iar tatăl lui este șerif. După ce a terminat liceul aflat la două orășele distanță, s-a decis să dea la medicină. Lucrează aici acum doar pentru că se află pe lista de așteptare ca să intre în programul medical de la Universitatea din Washington. Mă rog, asta pe lângă faptul că face bani frumoși lucrând la cel mai scump restaurant din zonă.

— Mai bine te duceai la WCU, îi zic eu, iar el clatină din cap.

Se ridică de la masă și face un semn cu degetul arătător în aer pentru a întrerupe conversația. Mă reazem de spătarul scaunului, așteptându-l să se întoarcă. Îmi las capul pe spate și mă uit în sus. Tavanul din această încăpere micuță este pictat cu nori, castele și heruvimi. Silueta de deasupra mea doarme, cu obrajii roz-aprins și cu părul blond și cârlionțat împodobindu-i capul. Are aripi mici albe, care i se odihnesc cât doarme. Lângă ea, un băiat — cel puțin așa cred, că e un băiat — se uită fix la ea, cu aripile sale negre desfăcute în spatele său.

Hardin.

— Nici gând, spune brusc Robert, întrerupându-mi gândurile. Chiar dacă aş fi vrut, nu oferă programul de care am eu nevoie. În plus, programul medical este parte din orarul principal în Seattle. La WCU, programa aceasta este mult redusă.

Când îmi ridic capul, văd că are o altă sticlă de vin în mâini.

— Ai fost acolo? În campus? îl întreb, curioasă să aflu mai multe despre noua mea şcoală.

În plus, nu mai vreau să mă holbez la desenele ciudate de pe tavan.

— Da, numai o dată. E mic, dar primitor.

— Eu trebuie să mă mut acolo luni și nu am unde să locuiesc.

Izbucnesc în râs.

Știu că planificarea mea defectuoasă nu ar trebui să fie motiv de râs, dar acum exact aşa mi se pare.

— Lunea aceasta? Adică azi e joi și tu vorbești de lunea care urmează?

— Mda.

Fac un semn din cap.

— De ce nu te duci la cămin? mă întreabă în timp ce scoate dopul sticlei.

Nici nu mi-a trecut prin cap să locuiesc la cămin, nici măcar o dată. Am crezut… mă rog, am sperat… că Hardin mă va însoți, așa că nu mi-a trecut prin cap varianta asta.

— Nu vreau să locuiesc în campus, mai ales acum, când știu cum e să trăiești pe cont propriu.

El dă din cap și începe să toarne băutura.

— Adevărat, când capeți gustul libertății, nu te mai poți întoarce.

— Foarte adevărat. Dacă Hardin ar fi venit la Seattle…

Mă opresc.

— Nu contează.

— Deci voi doi plănuiți să încercați o relație la distanță?

— Nu, nu cred că ar merge în veci, zic eu și simt o durere în capul pieptului. Noi de-abia ne descurcăm într-o relație „la apropiere“.

Trebuie să schimb subiectul înainte de a mă transforma într-o nebună care se smiorcăie. „Smiorcăială", ce cuvânt dubios.

— Smiorcăială, zic eu, ciupindu-mă de buze cu degetul mare și cu arătătorul.

— Te distrezi?

Robert zâmbește și îmi așază în față un pahar plin cu vin. Dau din cap, încă râzând.

— Trebuie să recunosc, de mult nu m-am mai distrat atât de tare la muncă.

— Nici eu, îl aprob. Mă rog, dacă aș fi lucrat aici. Vorbesc aiurea. Eu nu beau des — mă rog, acum beau mai mult decât o făceam înainte —, dar nu suficient cât să mă obișnuiesc cu băutura, așa că mă îmbăt deee-stuuul de repede, îngân eu, ridicând paharul în fața ochilor.

— Și eu la fel. Nu sunt un mare băutor, dar când o fată frumoasă are o seară proastă, pot face o excepție, spune el mândru, dar apoi se înroșește îngrozitor. Voiam să spun…ahh…

Își acoperă fața cu mâinile.

— Cred că nu prea am discernământ în preajma ta.

Mă întind peste masă și îi iau fața în mâini; el tresare ușor, iar când ridică privirea la mine, ochii lui albaștri sunt atât de limpezi.

— E ca și cum mi-aș da seama ce gândești, spun eu cu voce tare, fără să-mi dau seama.

— Poate chiar ești în stare, șoptește el ca răspuns și își trece limba printre buzele umede.

Știu că vrea să mă sărute, îi pot citi asta pe față. Văd asta în ochii lui sinceri. Ochii lui Hardin sunt atât de întunecați tot timpul încât trebuie să mă chinui ca să-l pot citi, și de fapt nu am fost niciodată capabilă să-l deslușesc așa cum aș fi vrut, așa cum aș fi avut nevoie. Mă apropii și mai mult de Robert, peste măsuța dintre noi, iar el se înclină către mine.

— Dacă nu l-aș iubi atât de mult, te-aș săruta, îi spun încet, fără să dau înapoi, dar nici să mă apropii și mai tare.

Așa beată cum sunt și așa supărată cum sunt pe Hardin, tot nu pot s-o fac. Îmi doresc, dar nu pot s-o fac. Zâmbește silit.

— Și dacă n-aș fi știut cât de mult îl iubești, te-aș fi lăsat s-o faci.

— Bine…

Habar n-am ce să mai zic și sunt beată și stânjenită și nu știu cum să mă port cu cineva în afară de Hardin și Zed, dar într-un fel ăștia doi seamănă între ei. Robert nu seamănă cu niciun cunoscut de-al meu. În afară de Landon. Landon e drăguț și amabil — și uit că aproape m-am sărutat cu cineva care nu e Hardin.

— Îmi pare rău.

Mă așez pe scaun la loc, iar el face la fel.

— Să nu-ți pară. Prefer să nu mă săruți deloc decât să mă săruți și să regreți.

— Ești ciudat, îi zic.

Îmi doresc să fi găsit un alt cuvânt, dar acum e prea târziu.

— În sensul bun al cuvântului, mă corectez.

— Și tu la fel.

Se hlizește.

— Când te-am văzut pentru prima oară în rochia aceea, am crezut că ești vreo bogătașă snoabă, fără niciun pic de personalitate.

— Ei bine, scuze. Cu siguranță nu sunt bogată.

Izbucnesc în râs.

— Și nici snoabă, adaugă el.

— Și nici personalitatea mea nu e așa de nasoală.

Ridic din umeri.

— Merge, mă necăjește el, zâmbind.

— Ești îngrozitor de amabil.

— De ce n-aș fi?

— Nu știu.

Încep să lovesc cu degetul în pahar.

— Scuze, știu că vorbesc ca o idioată.

Pare uimit preț de o secundă, apoi spune:

— Nu vorbești ca o idioată. Și nu trebuie să-ți ceri scuze la nesfârșit.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Sunt oarecum conștientă că am jupuit toată marginea paharului de plastic. Bucățele din recipient zac pe masă, în fața mea.

— Îți tot ceri scuze pentru tot ce spui. Ai spus „scuze" de cel puțin zece ori în ultima oră. N-ai greșit cu nimic, așa că nu ai pentru ce să-ți ceri scuze.

Mă simt stânjenită de vorbele lui, dar are niște ochi atât de blânzi, iar glasul său nu conține nici cea mai mică urmă de enervare sau de judecată răutăcioasă.

— Îmi cer scuze… spun eu din nou, din reflex. Vezi! Habar n-am de ce fac așa.

Îmi îndes o șuviță rebelă după ureche.

— Pot să ghicesc de ce, dar mai bine mă abțin. Nu trebuie să-ți ceri atâtea scuze, spune el direct.

Inspir și expir profund. Este relaxant să porți o conversație cu o persoană fără să-ți fie teamă tot timpul că se va supăra pe tine.

— Acum spune-mi mai multe despre noul tău serviciu de la Seattle, spune el, iar eu mă bucur că a schimbat subiectul.

44

Hardin

— Unde crezi că mă duc? țip eu pe alee după Karen, ridicându-mi mâinile în sus, nervos.

Ea se răsucește puțin din mers pe scările verandei, apoi zice:

— Nu vreau să mă bag, Hardin, dar nu crezi că ar trebui s-o lași în pace… măcar o dată? Chiar nu vreau să te necăjesc, dar nu cred că va ieși nimic bun dacă te duci acolo și faci o scenă. Știu că vrei s-o vezi, dar…

— Nu știi nimic, mă răstesc eu, iar soția tatălui meu își dă puțin capul pe spate.

— Îmi pare rău, Hardin, dar cred că în seara aceasta ar trebui s-o lași în pace, zice ea, de parcă ar fi maică-mea.

— Ah, de ce? Ca să mă poată înșela?

Îmi trec mâna prin păr, disperat. Tessa deja a băut un pahar — de fapt, un pahar și jumătate — la cină, și numai Dumnezeu știe că nu se poate controla când bea alcool.

— Dacă tu asta crezi despre ea… începe Karen să vorbească, dar apoi se oprește. Nu contează, fă ce vrei — ca de obicei.

Se uită către soția lui Max, apoi își aranjează rochia.

— Doar să ai grijă, dragule, spune ea cu un zâmbet fals și urcă scările alături de prietena sa.

După ce pacostea asta dispare, îmi continui planul inițial și mă îndrept către restaurant. O voi târî pe Tessa afară de acolo — nu la modul propriu, desigur, dar va veni cu mine. Toată povestea asta e o mare porcărie — și toate s-au întâmplat pentru că am uitat să-mi pun nenorocitul de prezervativ. De aici a pornit întreaga avalanșă în care ne aflăm

acum. Puteam s-o sun pe Sandra mai devreme și să îndrept greșeala cu apartamentul sau puteam să-i găsesc lui Tess alt loc unde să stea… dar nici asta n-ar fi funcționat. Mutarea la Seattle n-are voie să se întâmple. Îmi ia mai mult decât mi-am închipuit s-o conving pe Tessa, iar acum totul a devenit și mai complicat.

Sunt încă șocat că n-am văzut-o coborând din mașină cu Karen și cu mama lui Lillian, cum o fi chemând-o. Eram convins că va fi supărată și pregătită să stea de vorbă cu mine. E vina chelnerului — ce fel de influență are asupra ei de a făcut-o să rămână la restaurant în loc să vină cu mine? Ce-a văzut la el?

Trebuie să-mi adun gândurile preț de un minut și mă opresc, așezându-mă pe una dintre pietrele uriașe care decorează marginea curții. Poate că să dau buzna peste ei nu e cea mai bună idee. Poate ar trebui să-l pun pe Landon să intre acolo și s-o scoată. Pe el îl ascultă mai mult decât mă ascultă pe mine. Dar apoi mă blestem pentru ideea mea tâmpită, fiindcă el nu o să accepte așa ceva și, luându-i partea mamei sale, mă va face să par slab și îmi va spune s-o las în pace.

Nu pot, totuși. Faptul că am stat douăzeci de minute pe o piatră rece ca naiba a înrăutățit lucrurile, în loc să le îmbunătățească. Nu mă pot gândi decât la felul în care s-a îndepărtat de mine pe terasă și cât de nonșalant râdea alături de el.

Ce îi voi spune? El pare genul de dobitoc care va încerca să mă oprească din încercarea de a o lua cu mine. Nu vreau să fiu nevoit să-l lovesc; dacă urlu suficient de tare, ea va veni cu mine ca să evite o bătaie. Sper. Nu a făcut nimic din ce credeam întreaga seară.

Totul este atât de infantil: comportamentul meu, faptul că îi manipulez sentimentele. Știu asta — doar că nu știu ce să fac în privința asta. O iubesc — la naiba, mor după fata asta. Dar încep să rămân fără idei — nu mai știu cum s-o țin aproape de mine.

De fapt, pare că tu o ții prizonieră, și de aceea nu te părăsește: nu pentru că te-ar iubi, ci pentru că ai făcut-o să creadă că nu poate trăi fără tine.

Cuvintele lui Lillian mi se repetă în cap ca un disc stricat și mă ridic, îndreptându-mă către capătul aleii. E frig ca dracu' afară și tricoul ăsta tâmpit e prea subțire. Tessa nu și-a luat cu ea nicio jachetă la cină, iar

rochia aceea — rochia aceea — este micuță și cu siguranță îi va fi frig. Probabil că trebuia să-i aduc o jachetă…

Și dacă el îi oferă jacheta lui? Mă cuprinde gelozia și îmi strâng pumnii când mă gândesc la așa ceva.

… o ții prizonieră, de aceea nu te va părăsi: nu pentru că te-ar iubi…

S-o ia naiba pe Tessa Numărul Doi și psihoterapia ei de rahat. Nici măcar nu știe despre ce vorbește. Tessa mă iubește. Văd asta în ochii ei albastru-cenușii de fiecare dată când se uită la mine. Simt asta când își trece vârfurile degetelor peste tatuajele de pe pielea mea. Simt asta când își lipește buzele de ale mele. Știu diferența dintre dragoste și prizonierat, dintre iubire și dependență.

Încerc să depășesc panica ușoară care amenință să mă cuprindă din nou. Mă iubește. Cu adevărat. Tessa mă iubește. Dacă nu m-ar iubi, nu știu ce m-aș face. Nu m-aș descurca. Am nevoie de dragostea ei și am nevoie să fie lângă mine. Nu am lăsat pe nimeni niciodată să se apropie atât de mult de mine cum am lăsat-o pe ea; este singura persoană pe care o cunosc care mă va iubi întotdeauna necondiționat. Chiar și mama se satură de imbecilitățile mele câteodată, dar Tessa mă iartă întotdeauna și, indiferent ce fac, este mereu alături de mine când am nevoie de ea. Fata asta încăpățânată, enervantă și neînduplecată este toată lumea mea.

— Ce faci, ciudatule? aud din întuneric.

— Cred că îți bați joc de mine, oftez eu și mă întorc, dând cu ochii de Riley care se plimbă pe aleea de la cabana lui Max.

Trebuie să fiu mai atent. Nici măcar n-am observat-o venind către mine.

— Tu ești ăla care pândește nenorocita de alee, ripostează ea.

— Unde e Lillian?

— Nu e treaba ta. Unde e Tessa? spune ea, zâmbind cu subînțeles.

Lillian trebuie să-i fi povestit despre ceartă. *Minunat.*

— Nu e treaba ta. De ce ești afară?

— Dar tu?

În mod clar, Riley are o problemă de comportament.

— Trebuie să fii atât de scorpie?

Ea dă din cap apăsat de câteva ori.

— Da, chiar trebuie.

Mă gândeam că-mi va rupe capul de pe umeri pentru că i-am zis scorpie, dar pe ea nu pare s-o deranjeze; sunt convins că știe că așa e.

— Și sunt pe afară pentru că Lillian a adormit. Și cu tatăl ei, taică-tău și frate-tău ăla neghiob îmi vine să vomit.

— Așa că te-ai gândit să te plimbi pe afară în beznă la jumătatea lui februarie?

— Am o haină groasă.

Se trage de haină ca să arate că spune adevărul.

— Mă duc să găsesc barul pe lângă care am trecut când am venit aici cu mașina.

— Și de ce nu te duci cu mașina?

— Pentru că vreau să beau. Ți se pare că am chef să-mi petrec tot weekendul în arest?

Se strâmbă, trecând pe lângă mine. Se uită peste umăr la mine fără să se oprească.

— Tu unde te duci?

— S-o iau pe Tessa. O arde cu… nu contează.

M-am săturat să le tot povestesc oamenilor de problemele mele nenorocite. Însă Riley se oprește.

— Ești un cretin pentru că nu i-ai spus că Lil e lesbiană.

— Ți-a povestit, normal, zic eu.

— Îmi spune totul. A fost un gest foarte nasol din partea ta.

— E o poveste lungă.

— Tu nu vrei să te muți la Seattle cu Tessa, iar acum — își aruncă părul pe umăr — probabil că-i face sex oral blondului ăluia în baia…

Pășesc către ea, plin de furie.

— Taci dracului din gură. Imediat. Să nu mai îndrăznești să spui așa ceva.

Trebuie să-mi aduc aminte că, deși ea are o gură exact ca a mea, este totuși femeie și nu trebuie să depășesc limita. Fără să se sperie de ieșirea mea, ea răspunde cu calm:

— Nu-ți prea place asta, nu-i așa? Poate c-ar fi bine să-ți amintești asta data viitoare când mai faci vreun comentariu deplasat despre iubita mea.

Încep să respir sacadat. Nu mă gândesc decât la buzele pline ale Tessei atingându-l pe chelner. Îmi trec din nou mâna prin păr și mă învârt în cerc.

— Te înnebunește, nu? Ea cu el?

— Nu mă mai chinui, o avertizez, iar ea ridică din umeri.

— Știu că așa e. Uite, probabil că n-ar fi trebuit să spun așa ceva, dar tu ai fost primul nemernic, mai știi?

Nu-i răspund și ea continuă.

— Hai să facem un armistițiu. Eu îți fac cinste cu un pahar, tu plângi de dorul lui Tess, în timp ce-ți povestesc ce minuni face Lillian cu limba.

Vine către mine și mă trage de mânecă, încercând să mă târască vizavi. Pot vedea de aici lampionul multicolor de prost gust din vârful acoperișului de la micul bar. Îmi smulg brațul din mâna ei.

— Trebuie să mă duc după Tessa.

— Un pahar numai și apoi vin cu tine ca să te susțin.

Cuvintele lui Riley sunt exact gândurile mele de acum câteva minute.

— De ce? De ce vrei să-ți pierzi vremea cu mine?

Mă uit în ochii ei, iar ea ridică din nou de umeri.

— Nu vreau, de fapt. Dar mă plictisesc, iar tu ești aici. În plus, lui Lil pare să-i placă de tine dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg.

Mă măsoară de sus până jos.

— Chiar nu-nțeleg, dar te place, ca prieten, zice Riley, stăruind asupra cuvântului „prieten". Deci da, mi-ar plăcea s-o impresionez prefăcându-mă că dau doi bani pe această relație fără niciun viitor.

— Fără niciun viitor?

Mă țin după ea pe stradă.

— Dintre toate mizeriile pe care ți le-am spus, asta ai ales să comentezi?

Clatină din cap.

— Ești mai rău ca mine.

Ea râde, iar eu nu zic nimic. Fata asta enervantă mă apucă iar de tricou și mă trage mai departe pe drum. Sunt prea ocupat cu gândurile mele ca s-o resping. Cum poate să creadă că nu avem niciun viitor când nici măcar nu mă cunoaște, nu ne cunoaște?

Nu e o relație fără viitor. Știu că nu e așa. Eu sunt condamnat, dar ea nu e. Ea mă va salva. Mereu mă salvează.

45

Tessa

— Bleah, aici a scăzut temperatura cu zece grade, îmi spune Robert când ieșim pe ușă.

Aerul rece mă lovește în față și îmi strâng brațele în jurul trupului ca să mă încălzesc. El se uită la mine încruntându-se ușor.

— Mi-ar plăcea să am o jachetă pe care să ți-o ofer… La fel de tare mi-ar plăcea să te conduc cu mașina, dar am băut.

Și prefăcându-se oripilat de replica lui, adaugă:

— Nu sunt foarte educat în seara aceasta.

— E în regulă, serios, zic eu zâmbind. Sunt destul de beată, deci mi-e cald… Nu are niciun sens.

Chicotesc și mă țin după el pe trotuarul din fața restaurantului.

— Cu toate acestea, ar fi trebuit să port alți pantofi.

— Vrei să facem schimb? glumește el.

Îl înghiontesc ușor, iar el zâmbește pentru a suta oară în seara asta.

— Pantofii tăi par mai comozi decât ai lui Hardin. Bocancii lui sunt atât de grei și îi lasă mereu la ușă, așa că… nu contează.

Stânjenită de ceea ce începusem să spun, scutur din cap ca să mă opresc.

— Eu port mai mult tenișI, spune Robert, făcându-mă să înțeleg că nu e nicio problemă.

— Și eu. Mă rog, deși sunt fată.

Izbucnesc din nou în râs. Capul mi se învârte de la vin, iar gura pare să dea glas tuturor gândurilor care-mi trec prin cap, majoritatea fără niciun sens.

— Știi cumva în ce parte sunt cabanele?

El se întinde și mă ajută să-mi recapăt echilibrul când sunt pe punctul de a intra într-un opritor din parcare.

— Care cabane? Tot orășelul ăsta e plin de ele.

— Ăă, mă rog, e o stradă cu un mic semn de circulație și trei sau patru cabane, după care mai vine o stradă.

Încerc să-mi amintesc drumul către restaurant de la casa lui Ken și a lui Karen, dar nimic nu are sens.

— Nu mi-ai dat foarte multe amănunte — chicotește el —, dar am putea să mergem pe jos până găsim zona?

— Bine, dar dacă nu o găsim în douăzeci de minute, eu mă duc la un hotel.

Oftez, imaginându-mi cu groază plimbarea și discuția pe care eu și Hardin o vom avea cu siguranță când voi ajunge acasă. Și prin „discuție“ înțeleg un scandal de-adevăratelea, uriaș și interminabil. Mai ales când va afla că am băut cu Robert. Mă răsucesc brusc către el în timp ce mergem prin întuneric.

— Tu nu te saturi niciodată de oamenii care-ți spun tot timpul ce să faci?

— Nimeni nu-mi spune ce să fac, dar m-aș sătura dacă mi s-ar întâmpla așa ceva.

— Ești norocos. Eu simt întotdeauna că e cineva care-mi spune ce să fac, unde să merg, cu cine să vorbesc, unde să locuiesc.

Expir și mă uit la aburul pe care l-am eliberat în aerul rece.

— Mă calcă pe nervi.

— Cred și eu.

Mă uit pentru o clipă la stele.

— Vreau să schimb lucrurile, dar nu știu cum.

— Poate că Seattle te va ajuta.

— Poate… Vreau să fac însă ceva chiar acum, cum ar fi să fug de aici sau să înjur pe cineva rău de tot.

— Să înjuri pe cineva?

Izbucnește în râs și se oprește, aplecându-se ca să se lege la șiret. Eu mă opresc la câțiva metri în fața lui și mă uit în jur. Acum, când mintea mea zboară la posibile comportamente nechibzuite, nu mă mai pot abține.

— Da, să înjur pe cineva anume.

— Cred că ar trebui s-o iei mai ușor. Știu că a înjura pe cineva e destul de palpitant, dar poate ar trebui să începi cu ceva mai ușor, zice el.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că mă tachinează, dar atunci când îmi dau seama mă distrez foarte tare.

— Da, dar totuși. Acum mi-aș dori să fac ceva… nebunesc?

Îmi mușc buza, cântărind ideea.

— E din cauza vinului — e destul de tare, iar tu ai băut multișor într-un timp destul de scurt.

Râdem amândoi din nou, iar eu nu par să mă pot opri. Singurele lucruri care mă aduc înapoi la normalitate sunt niște lampioane stilizate care atârnă pe o clădire mică din apropiere.

— Acesta e barul nostru, mă informează Robert, dând din cap către clădire.

— Ce mic e! exclam eu.

— Păi, nu trebuie să fie prea mare când e singurul din oraș. E foarte distractiv. Barmanii dansează pe bar și așa mai departe.

— Ca în Coyote Ugly?

Un zâmbet îi înflorește pe față.

— Da, numai că femeile astea au toate peste patruzeci de ani și puțin mai multe haine pe ele.

Are un zâmbet molipsitor și știu exact ce trebuie să facem mai departe.

46

Hardin

— Nu, când ți-am zis că beau doar un pahar vorbeam serios.

Îmi dau ochii peste cap și amestec gheața cu degetul în paharul gol.

— Cum vrei.

Îi face semn barmaniței și mai comandă două pahare cu alcool.

— Am spus că nu vreau…

— N-a zis nimeni că e pentru tine, spune ea cu o privire condescendentă. Uneori fetele au și ele nevoie de rezerve.

— Bine, distrează-te atunci. Mă duc după Tessa acum.

Mă ridic de pe scaunul de la bar, dar ea mă apucă de cămașă. Din nou.

— Nu mă mai atinge.

— Frate, nu mai fi atât de cretin. Ți-am zis că vin și eu. Doar lasă-mă să-mi termin paharele. Știi măcar ce ai de gând să-i spui sau o să folosești stilul de om al cavernelor?

— Nu.

Mă așez la loc. Nu m-am gândit deloc la ce am să-i spun. Nu trebuie să spun nimic în afară de „Hai să plecăm dracului de aici".

— Tu ce-ai spune? îndrăznesc eu să întreb.

— Păi, înainte de orice — face o pauză, dându-i barmaniței două hârtii de câte cinci dolari, și trage paharele mai aproape de ea — Lillian nu s-ar duce în vreun restaurant cu altă fată sau… cu alt băiat, fără mine.

Riley ia o înghițitură și se uită la mine.

— Eu aș fi ars locul ăla din temelii până acum.

Tonul vocii ei nu prea-mi place.

— Cu toate astea mă inviți la un pahar înainte să plec?

Ridică din umeri.

— Nu am spus că eu fac doar ceea ce e bine. Ziceam și eu.

— E o porcărie. Vorbești numai prostii. Eu plec.

Fac câțiva pași înspre ușă, iar cântecele country care-mi dau dureri de cap se aud din ce în ce mai tare în micul local, iar eu știu ce va urma. Nu trebuia să vin de la bun început în barul ăsta căcăcios. Trebuia să mă duc direct s-o caut pe Tessa. Clienții dinăuntru încep cu toții să aclame, iar eu mă întorc și văd două barmanițe trecute de prima tinerețe care se cocoață pe bar. Toate astea sunt atât de stânjenitoare. Distractiv, dar foarte ciudat.

— O să ratezi tot spectacolul! chicotește Riley.

Sunt pe cale să spun ceva, dar aud un zgomot în spatele meu și, din nou, simt ce se întâmplă. Când mă răsucesc, gura mi se usucă brusc și sângele începe să-mi fiarbă instantaneu. Pentru că o văd pe Tessa intrând împleticit pe ușa barului. Cu el.

Deși îmi vine să mă reped direct la el, fac un pas înapoi și îi spun lui Riley la ureche:

— E aici, cu el.

Riley își ia privirea de la femeile urcate pe bar și se întoarce. Îi cade fața.

— Dumnezeule, e sexy.

Mă uit urât la ea.

— Încetează. N-o mai privi așa.

— Zicea Lillian că e drăguță, dar, să-mi bag, uită-te la cât de mari îi sunt ță…

— Să nu cumva să termini fraza.

Mă chiorăsc la Tessa. Arată sexy ca naiba, știu, dar mai important e faptul că e beată și că râde când își croiește drum printre mesele înalte. Alege una goală, aproape de toaletă, și se așază.

— Mă duc acolo, îi zic lui Riley.

N-am nici cea mai vagă idee de ce îi spun ei asta, dar o parte din mine vrea să afle ce ar fi făcut ea dacă ar fi fost în situația mea. Știu că Tessa e supărată pe mine pentru o listă întreagă de motive și nu mai vreau să adaug altele. N-are niciun drept să fie supărată pe mine,

oricum — ea este cea care își pierde vremea cu un tip agățat la întâmplare la cină, iar acum intră aici împiedicându-se, beată și murind de râs. *Cu el.*

— De ce nu ai puțină răbdare… știi tu, urmărește-o puțin, îmi sugerează Riley.

— Ce idee tâmpită — de ce s-o privesc cum o arde cu dobitocul ăla? E a mea și…

Riley ridică ochii spre mine, privindu-mă plină de curiozitate.

— Face crize când îi spui că e a ta?

— Nu. Îi place, cred.

Cel puțin așa mi-a zis chiar ea o dată: „Sunt a ta, Hardin, a ta“, așa îmi șoptea în timp ce eu îmi legănam șoldurile, pătrunzând-o și mai adânc.

— Lill se enervează foarte tare când îi spun așa. Crede că îmi revendic dreptul de proprietate asupra ei sau ceva de genul ăsta, spune Riley, dar eu nu mă pot concentra decât asupra lui Tess.

Felul în care își strânge părul cu o singură mână și și-l pune pe umăr. Furia îmi crește, mă enervez și mai tare și vederea mi se împăienjenește. Cum de nu-și dă seama că sunt aici? Eu îmi pot da seama când intră ea în cameră; e ca și cum s-ar schimba atmosfera, iar trupul meu o simte pur și simplu că se apropie. Este prea ocupată să-i acorde lui atenție; probabil că el îi spune cum se toarnă corect apa în pahar. Uitându-mă în continuare la iubita mea, zic:

— Mă rog, Tess chiar e a mea, deci nu-mi pasă ce crede ea că revendic.

— Ai vorbit ca un imbecil autentic, zice Riley și se uită către Tessa. Trebuie să faci compromisuri, să știi. Dacă seamănă câtuși de puțin cu Lillian, se va sătura de fazele astea și te vei trezi în fața unui ultimatum.

— Poftim?

Îmi iau privirea de la Tessa preț de o secundă, și mi se pare un chin.

— Lillian s-a săturat de tâmpeniile mele și m-a părăsit. Ea — ridică paharul către Tessa — va face același lucru dacă nu asculți și ce își dorește uneori.

Este incredibil cât de șmecheră e Lillian pe lângă prietena ei.

— Bine, tu nu știi nimic despre relația noastră, așa că habar nu ai despre ce vorbești.

Mă uit din nou la Tessa, care acum stă singură la masă, jucându-se cu o șuviță rebelă de păr și mișcând din umeri în ritmul muzicii. După o clipă, îl descopăr pe prietenul ei, chelnerul, la capătul barului, și mă calmez puțin grație distanței dintre ei.

— Uite, frate, face Riley. Nu trebuie să cunosc amănunte. Mi-am petrecut cu tine ultima… aproape ultima oră. Știu că tu ești un cretin, iar ea e solicitantă…

Când deschid gura ca s-o înjur, ea continuă netulburată să vorbească.

— Și Lillian e la fel, nu te mai supăra așa pentru orice. E solicitantă și tu știi asta. Dar știi care e partea cea bună când ai o iubită solicitantă?

Îmi zâmbește răutăcios.

— În afară de partidele dese de sex, desigur…

— Treci la subiect.

Îmi dau ochii peste cap și mă uit iarăși la Tessa. Are obrajii roșii și cască ochii amuzată la femeile care își termină dansul pe bar. O să dea cu ochii de mine din clipă în clipă.

— Cea mai bună parte este că au nevoie de noi, doar că nu în felul în care ne așteptăm noi. Au nevoie să le fim alături uneori. Lillian era mereu atât de preocupată cu încercările de a mă salva… sau ce naiba făcea ea acolo… încât nevoile ei nu mai erau îndeplinite. Adică eu nici măcar nu-mi dădeam seama că e ziua ei. Nu făceam nimic pentru ea. Credeam că fac, pentru că eram mereu în preajma ei și uneori îi spuneam că o iubesc, dar nu era suficient.

Un fior îmi trece pe șira spinării. Mă uit la Riley care își termină ce i-a rămas din primul pahar.

— Dar e cu tine acum, nu-i așa?

— Numai pentru că i-am demonstrat că se poate baza pe mine și că nu mai sunt aceeași cretină care eram când m-a cunoscut.

Se uită către Tessa, apoi din nou către mine.

— Știi toate zicalele alea pe care le postează fetele tâmpițele pe internet? E ceva gen „Dacă nu faci… dacă nu dregi…“ la naiba. Nu-mi mai aduc aminte, dar practic spune poartă-te frumos cu iubita ta sau o va face altcineva în locul tău.

— Nu mă port cu ea atât de rău. Nu chiar tot timpul, cel puțin.

Ea scoate un râset scurt, ca un lătrat.

— Frate, recunoaște. Uite, nu sunt deloc o sfântă. Încă nu mă port cu Lillian așa cum ar trebui, dar eu măcar recunosc. Tu ești grav de tot în faza de negare dacă stai aici și crezi că nu te porți cu ea ca dracu' — dacă nu ar fi așa, nu ar sta acolo cu tâmpitul ăla, care e exact opusul tău și care mai arată și foarte bine.

Nici măcar n-o pot contrazice; are dreptate, în mare parte. Nu mă port ca naiba cu Tessa chiar tot timpul, numai când îmi face ceva care mă scoate din minți. Ca acum, de exemplu. Și ca mai devreme.

— Se uită, îmi zice Riley și simt cum îmi îngheață sângele în vine.

Îmi întorc capul în direcția lui Tess. Ochii îi sunt fixați asupra mea — scânteietori — și jur că văd o dâră roșie în ei când o vede pe Riley, după care se uită din nou la mine. Nu se mișcă, nici măcar nu clipește. Privirea ei e mai întâi surprinsă, apoi dezlănțuită și rămân uluit de cât de criminal se uită înspre noi.

— E tare furioasă.

Riley izbucnește în râs lângă mine și fac eforturi uriașe ca să mă abțin din a-i turna băutura în cap. În schimb mormăi:

— Taci din gură, apoi iau paharul și mă duc înspre Tessa.

Chelnerul ei cretin se află tot la capătul barului când ajung la ea.

— Oau, nu m-am gândit niciodată că voi da de tine aici, într-un bar, bând cu altă fată. Surpriză, surpriză, începe Tess, cu un zâmbet sarcastic.

— Tu de ce ești aici? o întreb, apropiindu-mă mai mult de ea.

Tess se îndepărtează.

— Dar tu?

— Tessa, o avertizez eu, dar ea își dă ochii peste cap.

— Nu în seara asta, Hardin, nu se va întâmpla.

Coboară de pe scaunul înalt și își aranjează rochia, trăgând-o în jos.

— Nu pleca de lângă mine.

Vorbele îmi ies sub forma unui ordin, dar eu știu că, de fapt, sunt ca o rugăminte. Mă întind ca s-o iau de braț, dar ea se retrage.

— De ce să nu plec? Tu îmi faci mereu așa mie.

Se uită din nou urât la Riley.

— Amândoi suntem cu altcineva.

Scutur din cap.

— La naiba, nu. Aceea e iubita lui Lillian.

Umerii i se detensionează instantaneu.

— Ah.

Se uită în ochii mei și se mușcă de buza de jos.

— Acum trebuie să plecăm.

— Păi, duceți-vă.

— Tu și cu mine, clarific eu.

— Nu merg decât într-un loc unde să mă pot distra mai mult decât aici, din moment ce ai venit să-mi strici toată distracția. Parcă ești poliția distracției.

Zâmbește la propria-i glumă idioată și continuă.

— Exact asta ești! Poliția distracției. Ar trebui să-ți cumpăr o insignă pe care s-o porți peste tot — știi, ca să nu se mai distreze nimeni, bate ea câmpii și izbucnește în hohote de râs.

Iisuse, e beată moartă.

— Cât de mult ai băut? țip eu ca să acopăr muzica.

Credeam că se va potoli, dar se pare că dansatoarele alea jalnice au fost chemate la un bis. Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Câteva, plus ăsta.

Îmi ia paharul din mână înainte să mă pot opune, îl pune pe masă și se urcă înapoi pe scaun.

— Nu mai bea și asta. E clar că ești varză.

— Ce se aude?

Își pune mâna la ureche.

— Este cumva sirena poliției distracției? Nino, nino, nino.

Se îmbufnează pentru o secundă ca un copil, apoi izbucnește în râs.

— Pleacă de aici dacă ai chef să fii spărgător de petreceri.

Duce paharul la gură și ia trei sorbituri mari. A dat pe gât jumătate de pahar în câteva clipe.

— O să ți se facă rău, îi zic.

— Bla, bla, bla, mă ia ea peste picior, dând din cap înainte și înapoi la fiecare cuvânt spus.

Se uită dincolo de mine și un rânjet îi joacă pe buze.

— Îl știi pe Robert, nu?

Mă uit într-o parte și dau cu ochii de cretinul care stă lângă mine cu o băutură în fiecare mână.

— Mă bucur să te reîntâlnesc, spune Robert, zâmbindu-mi strâmb.

Are ochii împăienjeniți. Și el e beat. Oare a profitat de ea? Oare a sărutat-o? Inspir adânc. Taică-său este șeriful. Taică-său este șeriful. Taică-său este șeriful. Taică-său este nenorocitul de șerif din orășelul ăsta de rahat. Mă uit din nou la Tessa și spun peste umăr:

— Dispari.

Tessa își dă ochii peste cap. Uitasem cât de curajoasă devine când are alcool în sistem.

— Nu pleca, spune ea, înfruntându-mă, iar el se așază la masă. Nu ai o însoțitoare pe care trebuie s-o distrezi? mă necăjește ea.

— Nu, nu am. Hai să mergem acasă.

De-abia mă mai stăpânesc. Dacă ar fi fost o seară obișnuită, mutra lui Robert ar fi făcut până acum cunoștință cu masa.

— Cabana aia nu e casa mea. Suntem la ore întregi distanță de casa noastră.

Termină băutura pe care mi-a suflat-o. Apoi îmi aruncă o privire în care se amestecă scârba, frivolitatea și indiferența.

— Începând de luni, eu nici măcar nu mai am o casă, din cauza ta.

47

Tessa

Nările lui Hardin freamătă în timp ce el încearcă din greu să se controleze. Mă uit către Robert, care pare ușor stânjenit, dar totuși deloc intimidat de Hardin.

— Dacă ți-ai propus să mă scoți din minți, să știi că funcționează, spune Hardin.

— Nu mi-am propus nimic, doar că nu am chef să plec.

Și exact când muzica se oprește, practic țip:

— Vreau să beau și să fiu tânără și să mă distrez!

Toată lumea se întoarce către mine. Nu știu ce să fac cu toată această atenție care mi se acordă, așa că gesticulez stingherită cu mâna prin aer. Cineva mă aprobă aclamând și jumătate de bar își ridică paharul închinând, după care oamenii se întorc la discuțiile lor. Muzica se reia, iar Robert începe să râdă. Hardin se încruntă.

— Mi se pare că ai băut suficient, spune el, uitându-se fix la paharul pe jumătate gol pe care mi l-a adus Robert.

— Știrile zilei, Hardin: sunt adult, spun eu pe un ton copilăresc.

— La naiba, Tessa.

— Poate că ar trebui să pleci…, spune Robert ridicându-se.

— În mod clar, aprobă Hardin în același timp în care eu zic:

— Nu.

Dar apoi, uitându-mă în jurul nostru, oftez adânc. Oricât de tare m-aș bucura de seara alături de Robert, știu că Hardin va sta aici tot timpul, făcând remarci tăioase, amenințări, orice ca să-l facă să plece. Ar fi mai bine să plece.

— Îmi pare rău. O să plec eu, ca să rămâi tu, îi zic lui Robert.

El clatină din cap înțelegător.

— Nu, nu — nu-ți face griji. A fost oricum o zi lungă.

E atât de calm și de nonșalant, oricare ar fi situația. Este cu adevărat revigorant.

— Te conduc eu, îi spun.

Nu știu dacă o să-l mai văd vreodată, și a fost atât de drăguț cu mine în seara aceasta.

— Ba nu, se bagă Hardin, dar îl ignor și-l urmez pe Robert până la ieșirea din bar.

Când mă uit din nou către masă, văd că Hardin se sprijină de ea cu ochii închiși. Sper că inspiră și expiră adânc, pentru că nu am chef de tâmpeniile lui în seara asta. Când ieșim, mă întorc către Robert.

— Îmi pare sincer rău. Nu știam că e aici. Doar încercam să mă distrez.

Robert zâmbește și se mișcă puțin pentru a se uita mai bine în ochii mei.

— Îți amintești că mi-ai promis că n-o să-ți mai ceri scuze pentru orice?

Bagă mâna în buzunar și scoate un caiețel și un pix.

— Nu-ți cer nimic, dar dacă într-o zi te simți plictisită și singură la Seattle, sună-mă. Sau nu mă suna. Depinde de tine dacă vrei sau nu.

Scrie ceva pe hârtie, apoi mi-o oferă.

— Bine.

Nu vreau să-i promit nimic și să nu mă pot ține de cuvânt, așa că doar îi zâmbesc și vâr foaia de hârtie în decolteul rochiei.

— Scuze! scâncesc când îmi dau seama că tocmai m-am pipăit în fața lui.

— Nu-ți mai cere scuze!

Izbucnește în râs.

— Mai ales nu pentru așa ceva!

Se uită la intrarea barului, apoi în noaptea întunecată.

— În fine, mai bine plec. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Poate ne vom revedea, ce zici?

Dau din cap și zâmbesc în timp ce el se îndepărtează pe trotuar.

— E frig aici, se aude în spatele meu vocea lui Hardin, speriindu-mă din cale-afară.

Pufnesc și trec pe lângă el, intrând din nou în bar. Masa la care stăteam este acum ocupată de un chelios și de halba lui enormă cu bere. Îmi iau geanta de pe scaunul de lângă el, iar el îmi aruncă o privire ucigătoare. Nu atât mie, cât sânilor mei. Hardin este în spatele meu. Din nou.

— Hai să mergem, te rog.

Mă îndrept către bar.

— Poți să-mi dai și mie o bucățică de spațiu? Nici măcar n-am chef să fiu în preajma ta în aceste momente. Mi-ai spus niște lucruri destul de nasoale, îi aduc eu aminte.

— Știi bine că nu vorbeam serios, răspunde el, apărându-se, încercând să mă privească în ochi.

Nu mă duce el de nas.

— Asta nu înseamnă că ai voie să le spui.

Mă uit către fată — iubita lui Lillian —, care ne privește pe Hardin și pe mine de la bar.

— Nu vreau să discutăm despre asta acum. Aveam o noapte plăcută și nu o să te las să mi-o strici.

Hardin se bagă între noi.

— Deci n-ai chef de mine aici?

Ochii lui scânteiază de durere și ceva din adâncimile acelea verzi mă face să mă ponderez.

— Nu spun asta, dar dacă ai din nou de gând să-mi spui că nu mă iubești sau că mă folosești doar pentru sex, atunci trebuie să dispari. Pleci tu sau plec eu.

Fac eforturi să-mi păstrez buna dispoziție în loc să mă deprim și să las suferința și frustrarea să mă domine.

— Tu ești cea care a dat startul la toată povestea asta când ai venit aici cu el — și beată, aș putea adăuga… începe Hardin.

Eu oftez.

— Iar o luăm de la capăt.

Hardin este regele dublului standard. Ultima sa operă vine către noi.

— Dumnezeule, tăceți din gură amândoi. Suntem într-un loc public, ne întrerupe fata frumoasă cu care stătea Hardin.

— Nu acum, mârâie Hardin la ea.

— Haide, obsesie a lui Hardin. Hai să luăm un loc la bar, spune ea, nebăgându-l în seamă.

Să stau la o masă din fundul barului și să beau un pahar pe care mi l-a adus cineva e una; să stau la bar și să-mi comand singură e altul.

— Nu am vârsta necesară, o anunț.

— Hai, pe bune. Cu rochia asta o să-ți dea de băut.

Se holbează la sânii mei, iar eu trag ușor de partea din față a rochiei.

— Dacă mă dau afară e vina ta, îi spun, iar ea își dă capul pe spate râzând.

— Te scot eu din închisoare.

Îmi face cu ochiul, iar Hardin se încordează tot lângă mine. O privește cu fulgere în privire, iar eu nu pot să nu râd. A încercat să mă facă geloasă toată seara cu Lillian, iar acum el este gelos pe iubita lui Lillian, care-mi face cu ochiul. Tot jocul ăsta infantil — el e gelos, eu sunt geloasă, doamna de la bar e geloasă, toată lumea e geloasă — devine enervant. Ușor amuzant, mai ales acum, dar tot enervant.

— Pe mine mă cheamă Riley, apropo.

Se așază pe un scaun la capătul barului.

— Sunt sigură că nesimțitul tău de iubit nu avea de gând să ne prezinte.

Mă uit înapoi la Hardin, așteptându-mă să înceapă s-o înjure, dar își dă numai ochii peste cap, ceea ce e foarte puțin pentru el. Încearcă să se așeze pe scaunul dintre noi, dar eu îl apuc de spetează, după care îmi pun mâna pe brațul lui și mă așez pe scaunul acela. Știu că n-ar trebui să-l ating, dar vreau să stau aici și să mă bucur de ultima seară din această minivacanță-care-s-a-transformat-în-dezastru. Hardin mi-a speriat noul amic, iar Landon probabil că a adormit până acum. N-am alte opțiuni decât să stau singură în cameră, la cabană. Varianta asta pare mai bună.

— Ce să-ți aduc? mă întreabă o barmaniță cu părul arămiu, îmbrăcată într-o jachetă de blugi.

— Trei shoturi de Jack. Răcește-le mai întâi, răspunde Riley în locul meu.

Femeia îmi cercetează chipul preț de câteva secunde, iar inima mea o ia la trap.

— Imediat, spune ea în cele din urmă și scoate trei păhărele de shoturi de sub tejghea, așezându-ni-le în față.

— Nu aveam de gând să mai beau. Am băut doar un pahar înainte să vii tu, îmi spune Hardin la ureche, aplecându-se spre mine.

— Bea cât vrei. Eu așa fac, spun eu fără să mă uit la el.

Totuși, mă rog în sinea mea să nu se îmbete prea tare. Nu știu niciodată cum se va comporta.

— Observ asta, zice el, certându-mă ușor.

Mă uit la el încruntată, dar sfârșesc prin a mă chiorî la gura lui. Uneori doar stau așa și mă uit fix la mișcările lente ale buzelor lui, atunci când vorbește; este una dintre pasiunile mele. Observând probabil că m-am înmuiat, întreabă:

— Încă mai ești supărată pe mine?

— Da, foarte.

— Atunci de ce nu te porți ca atare?

Buzele i se mișcă și mai încet. Chiar trebuie să aflu cum se numește vinul ăsta. A fost foarte bun.

— Ți-am mai spus, vreau să mă distrez, repet eu. Ești supărat pe mine?

— Mereu sunt, răspunde el.

Râd ușor.

— Mare adevăr ai spus.

— Ce-ai zis?

— Nimic.

Îi zâmbesc cu nevinovăție și-l privesc cum își mângâie ceafa cu mâna, apucându-și vârful umerilor între degetul mare și arătător. Câteva secunde mai târziu, mă trezesc în față cu un shot de băutură cafenie, iar Riley ridică paharul către mine și către Hardin.

— Toastez pentru relațiile disfuncționale, psihotice și paranoice.

Zâmbește cu subînțeles și dă capul pe spate și shotul pe gât. Hardin face și el la fel. Inspir adânc înainte de a da pe gât înghițitura rece, dar arzătoare, de whisky.

— Încă unul! strigă Riley, împingându-mi alt shot în față.

— Nu știu dacă mai pot, mă bâlbâi eu. N-am fost niciodată așa de b-beată, niciodată.

Whisky-ul m-a luat oficial în stăpânire, și-a făcut cuib la mine și nu pare să aibă de gând să plece în curând. Hardin a ajuns la cinci shoturi, eu am pierdut numărătoarea după cel de-al treilea și sunt destul de sigură că Riley ar trebui să se tăvălească pe podea deja din cauza intoxicației cu alcool.

— Mi se pare că whisky-ul ăsta are un gust bun, observ eu, vârându-mi limba în paharul ținut la rece.

Lângă mine, Hardin râde, iar eu mă las pe umărul său și îmi pun mâna pe coapsa lui. Ochii săi îmi urmăresc imediat mâna, iar eu mă retrag repede. N-ar trebui să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat mai devreme — știu că n-ar trebui, dar e mai ușor de zis decât de făcut. Mai ales când de-abia mai pot gândi limpede, iar Hardin arată atât de bine în cămașa lui albă încheiată până la gât. O să rezolv toate problemele pe care le am mâine.

— Vezi, n-ai nevoie decât de puțin whisky ca să te destinzi.

Riley își trântește paharul gol de tejgheaua barului, iar eu chicotesc.

— Ce vrei? se răstește ea.

— Tu și cu Hardin sunteți la fel.

Îmi acopăr gura ca să-mi ascund hlizeala enervantă.

— Ba nu suntem la fel, spune Hardin, vorbind în ritmul acela lent la care recurge când e beat. La fel spune și Riley.

— Ba da — sunteți! Parcă stați în oglindă.

Izbucnesc în râs.

— Lillian știe că ești aici? o întreb eu, înclinându-mi capul într-o parte.

— Nu. Doarme deja.

Se linge pe buze.

— Dar tare îmi doresc s-o trezesc din somn când mă întorc.

Muzica începe să se audă din nou din ce în ce mai tare, iar eu observ cum femeia cu păr arămiu se cațără pe bar probabil pentru cea de-a patra oară în seara aceasta.

— Iarăși?

Hardin strâmbă din nas, iar eu izbucnesc în râs.

— Eu cred că e amuzant.

În acest moment eu cred că totul este amuzant.

— Eu cred că e jalnic și mă întrerupe din treizeci în treizeci de minute, se plânge el.

— Ar trebui să urci și tu acolo, mă înghiontește Riley.

— Unde?

— Pe bar, ar trebui să dansezi pe bar.

Clatin din cap și râd. Și mă înroșesc.

— Nici vorbă!

— Haide — te-ai plâns că ești tânără și vrei să te distrezi, sau ce naiba tot băteai câmpii. Acum ai ocazia. Dansează pe bar.

— Nu știu să dansez.

E adevărat. N-am dansat decât o dată, în afara de blues-uri, și atunci a fost la clubul de noapte din Seattle.

— Nu-și va da nimeni seama — sunt toți mult mai beți decât tine.

— Nici vorbă de așa ceva, spune Hardin.

Prin amețeala mea îmi aduc aminte un singur lucru: sunt convinsă că nu-l mai las să-mi spună ce am și ce nu am voie să fac. Fără nicio vorbă, mă aplec, îmi desfac baretele îngrozitor de incomode din jurul gleznelor și-mi trântesc pantofii cu toc pe podea. Hardin face ochii mari, iar eu mă cocoț pe scaun, și de acolo trec pe bar.

— Ce faci aici? spune, iar puținii clienți care au mai rămas în bar încep să aclame.

— Tess…

Muzica sună și mai tare, iar femeia care până acum ne-a servit alcool îmi zâmbește nebunatic și mă ia de mână.

— Știi să dansezi în linie, drăguță? strigă ea.

Scutur din cap, dintr-odată nesigură pe mine.

— Te învăț eu! țipă ea din nou.

Ce naiba am avut în cap? Doar voiam să-i demonstrez ceva lui Hardin și uite unde am ajuns — în vârful unui bar pe punctul de a încerca un dans… de nu știu care. Nici măcar nu știu ce este dansul în linie, mai exact. Dac-aș fi știut că mă voi urca aici, m-aș fi organizat mai bine și aș fi fost mai atentă la femeile care au dansat mai devreme.

48

Hardin

Riley își ridică privirea la Tessa care stă în fața ei, sus pe bar.

— La naiba, nu credeam că o s-o facă! strigă ea.

Nici eu nu credeam, dar se pare că e hotărâtă să mă scoată rău din sărite în seara asta. Riley mă privește și chipul îi strălucește de bucurie.

— Este un copil dement, pe bune.

— Ba nu, nu e, o contrazic eu încet.

Tessa pare îngrozită de moarte, în mod clar punându-și la îndoială decizia impulsivă. Mă duc s-o ajut să se dea jos de acolo. Încerc să ridic brațul, dar Riley mă pocnește peste el.

— Las-o în pace, frățioare.

Mă uit din nou la Tessa. Femeia care ne-a pregătit băuturile vorbește cu ea, dar nu deslușesc ce-i spune. E o porcărie totală, chestia asta cu dansatul pe bar într-o rochie scurtă până la fund. Dacă m-aș apleca peste bar, aș vedea tot pe sub rochia ei, exact ca și ceilalți oameni din local. Îmi trece prin cap gândul că Riley a văzut deja. Mă uit urât prin local în stânga și în dreapta, dar observ că niciunul dintre nespălații de la celălalt capăt al barului nu este cu ochii pe ea. Deocamdată.

Tessa o privește pe femeia de lângă ea, cu sprâncenele încruntate de atâta concentrare — o imagine complet opusă dorinței ei subite de a se dezlănțui. Imită mișcările babei și dă dintr-un picior, apoi din celălalt, după care își leagănă șoldurile ușurel.

— Stai jos și bucură-te de spectacol, spune Riley de lângă mine, dând pe gât băutura din pahar.

Sunt beat — prea beat — dar am mintea cât se poate de limpede când o văd pe Tessa începând să se miște, să se miște în toată puterea

cuvântului. Își pune mâinile pe șolduri și în cele din urmă zâmbește, fără să-i mai pese că la ea se uită atent aproape toată lumea din bar. Se uită în ochii mei și încurcă pentru un moment mișcările dansului înainte de a se aduna și de a-și concentra privirea pe partea din spate a încăperii.

— Sexy, nu-i așa?

Riley zâmbește de pe locul de lângă mine și își duce paharul la gură. Da, evident, s-o văd pe Tessa sus pe bar este al naibii de sexy, dar este, totodată, și enervant, și neașteptat. Primul gând care-mi vine în minte este: „Să-mi bag, ce sexy e". Al doilea gând este că n-ar trebui să fiu atât de absorbit și că ar trebui să fiu iritat de nevoia ei permanentă de a mă înfrunta. Dar nu pot gândi limpede din cauza primului gând și a faptului că dansează fix în fața mea.

Felul în care i se ridică rochia pe coapse, felul în care își ține părul ridicat cu o mână și râde în timp ce încearcă să țină pasul cu femeia de lângă ea... Îmi place la nebunie s-o văd așa, lipsită de orice grijă. Nu o văd prea des râzând așa. Un strat subțire de transpirație îi acoperă trupul, făcând-o să strălucească sub luminile din bar. Mă foiesc stânjenit și îmi lărgesc puțin la gât cămașa asta ridicolă pe care o port.

— Ă-ău, spune Riley.

— Ce e? mă dezmeticesc din transa mea și îi urmăresc privirea, către bar.

Doi bărbați de la capătul acestuia se uită tâmp la Tessa, prin asta înțelegându-se că ochii le sunt mai umflați decât penisul meu în acest moment. Mă uit din nou la Tessa, iar rochia îi este primejdios de ridicată pe coapse; de fiecare dată când dă din picioare în față, rochia i se mai ridică puțin. Mi-a ajuns porcăria asta.

— Potolește-te, încruntatule, zice Riley. Cântecul se termină peste...

Și-și ridică mâna, gesticulând, iar melodia se stinge ușor.

49

Tessa

Hardin întinde mâna ca să mă ajute și asta mă surprinde. După cum s-a încruntat și s-a bosumflat tot timpul cât am dansat, credeam că până acum va urla de furie. Sau, și mai rău, mă așteptam oarecum să se cocoațe aici și să mă târască jos de pe bar, apoi să înceapă o bătaie cu toți clienții.

— Vezi, n-a observat nimeni că ești o dansatoare de doi bani! spune Riley râzând, iar eu mă așez pe tejgheaua rece a barului.

— A fost atât de distractiv! strig eu și muzica se oprește din nou.

Izbucnesc în râs și mă dau jos de pe bar, cu brațul lui Hardin încolăcit protector în jurul meu până când consideră că sunt destul de stabilă ca să și-l retragă.

— Data viitoare ar trebui să te urci tu acolo! îi spun la ureche lui Hardin, iar el clatină din cap.

— Nu, zice el solemn.

— Nu te mai văicări, nu e deloc drăguț.

Mă întind și-i ating buzele. Este foarte drăguț, totuși, felul în care îi iese în afară buza de jos. Ochii i se aprind când îl ating, iar pulsul meu se accelerează. Adrenalina de la dansul pe bar își spune cuvântul — e ceva ce nu credeam că o să fac niciodată în viața mea. Oricât de distractiv a fost, știu că nu voi repeta niciodată experiența. Hardin e așezat pe scaunul său înalt, iar eu stau în picioare între el și Riley, lângă scaunul meu neocupat.

— Îți place la nebunie.

El zâmbește, cu degetele mele încă lipite de buzele lui.

— Ce anume, buzele tale? spun eu, zâmbind cu subînțeles.

El clatină din cap. Este ghiduș, dar și foarte serios în același timp și asta e amețitor — el este amețitor, iar eu sunt foarte amețită. Lucrurile vor deveni cu siguranță interesante.

— Nu, să mă scoți din sărite. Îți place mult de tot să mă scoți din sărite.

Are un ton sec.

— Nu. Doar că tu te enervezi din orice.

— Ai dansat pe bar în fața unui local întreg plin de lume.

Fața i se apropie de a mea, iar respirația îi este o combinație îmbătătoare de mentă și whisky.

— În mod clar știai că asta mă va scoate din minți, Tessa. Ai noroc că nu te-am tras jos de acolo, că nu te-am pus pe un umăr și că nu te-am scos de aici.

— Pe umăr, nu pe genunchi? îl necăjesc și mă uit fix în ochii lui, dezarmându-l complet.

— P-poftim? se bâlbâie el.

Izbucnesc în râs, apoi mă răsucesc către Riley.

— Nu-l lăsa să te ducă de nas, și lui i-a plăcut, îmi șoptește ea, iar eu aprob din cap.

Am un nod în stomac la gândul că Hardin m-a privit, dar mintea mea încearcă să împingă cât mai departe ideile perverse. Ar trebui să clocotesc de furie, ar trebui să-l ignor sau să urlu la el pentru că mi-a sabotat mutarea la Seattle, din nou, sau pentru cuvintele jignitoare pe care mi le-a adresat, dar îmi este aproape imposibil să fiu supărată pe el când sunt beată.

Mă prefac că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat, cel puțin pentru moment, și îmi imaginez că Hardin și cu mine suntem un cuplu normal care a ieșit în oraș cu o prietenă ca să bea câteva pahare. Fără minciuni, fără certuri dramatice, doar distracție și dans.

— Încă nu-mi vine să cred că am făcut asta! le spun amândurora.

— Nici mie, mârâie Hardin..

— N-o să mai fac așa ceva niciodată, asta e sigur.

Îmi trec mâna peste frunte. Sunt transpirată și aici e foarte cald; aerul e gros și nu pot respira.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Nimic, e cald.

Îmi fac vânt cu mâna, iar Hardin dă din cap o singură dată.

— Hai să mergem, atunci, ca să nu leșini.

— Nu, vreau să mai stau. Mă distrez foarte bine. Adică mă distrez nemaipomenit.

— Nici măcar nu poți forma o frază coerentă.

— Și ce dacă? Poate nici nu vreau. Fie te relaxezi, fie n-ai decât să pleci tu.

— Tu… începe el, dar îi acopăr gura cu palma.

— Șșș… taci din gură măcar o dată. Hai să ne distrăm.

Cu cealaltă mână îl ating pe coapsă, strângându-l de data aceasta.

— Bine, zice el în palma mea.

Îi iau mâna de pe gură, dar o păstrez la câțiva centimetri distanță, ca să i-o pot acoperi la loc dacă e nevoie.

— Gata cu dansatul pe bar, zice el, negociind delicat.

— Bine. Gata cu bosumflarea sau cu încruntatul, ripostez eu.

Hardin zâmbește.

— Bine.

— Nu mai spune „bine“, rânjesc eu.

Dă din cap.

— Bine.

— Ești enervăntuț.

— Enervăntuț? Ce ar spune profesorul tău de literatură dacă te-ar auzi cum vorbești?

Ochii lui Hardin sunt de culoarea intensă a jadului, au o luminiță jucăușă în ei și sunt, totodată, injectați cu vinișoare roșii din cauza alcoolului.

— Câteodată ești amuzant.

Mă sprijin pe el. El mă ia cu brațul de mijloc și mă trage între picioarele lui.

— Câteodată?

Mă sărută pe păr, iar eu mă relaxez grație îmbrățișării sale.

— Dap, numai câteodată.

Se hlizește și nu îmi dă drumul. Nici nu cred că vreau asta. Știu că așa ar trebui, dar nu pot. E beat și jucăuș, iar alcoolul din organismul meu mă face să-mi pierd discernământul… ca de obicei.

— Ia uitați-vă la voi ce bine vă înțelegeți.

Riley arată către noi de parcă suntem exponate la un muzeu.

— E atât de enervantă, pufnește Hardin.

— Sunteți gemeni.

Izbucnesc în râs, iar el clatină din cap către mine.

* * *

— Ultima comandă! strigă noua mea prietenă din spatele barului.

În ultima oră am aflat că o cheamă Cami, că are aproape 50 de ani și că i s-a născut primul nepot în decembrie. Mi-a băgat niște poze printate în fața ochilor, așa cum face orice bunică, iar eu i le-am lăudat, spunând cât de frumos este copilașul. Hardin de-abia a aruncat o privire către fotografii. În schimb a început să bombăne ceva despre niște pitici, așa că i-am luat repede pozele înainte să apuce Cami să audă ceva. Mă legăn de pe un picior pe altul.

— Încă un pahar și gata.

— Nu înțeleg cum de n-ai leșinat încă! exclamă Riley, cu admirație evidentă.

Eu înțeleg: Hardin mi-a interceptat paharele de la jumătate și le-a terminat el în locul meu.

— Tu ai băut mai mult decât oricare dintre noi, probababil mai mult și decât elllll, mă poticnesc eu, arătând către bărbatul de la capătul barului care pur și simplu a adormit cu capul pe tejghea. Mi-ar fi plăcut să vină și Lillian cu noi, zic eu, iar Hardin strâmbă din nas.

— Credeam c-o urăști, zice el, iar Riley ridică brusc capul către mine.

— Nu e vorba c-o urăsc, îl corectez eu. Nu mi-a plăcut când încercai să mă faci geloasă pierzându-ți vremea cu ea.

Riley se încordează, uitându-se la Hardin de lângă mine.

— Poftim?

Rahat.

— Să nu te apuce discreția acum, draga mea, insistă ea.

Sunt prinsă în capcană și beată și n-am nici cea mai vagă idee ce să zic. Un lucru e sigur — nu vreau s-o supăr.

— Nimic, îi spune Hardin și ridică o mână. M-am purtat ca un cretin și nu i-am spus lui Tess că Lillian e lesbiană. Asta știi deja.

Umerii ei se detensionează.

— Ah, bine, atunci.

Doamne, este exact ca el.

— Vezi, nu s-a întâmplat nimic, deci calmează-te, îi zice Hardin.

— Sunt calmă, crede-mă, murmură ea și-și trage scaunul puțin mai aproape de mine. Nu e nimic greșit la un strop de gelozie, nu-i așa?

Riley se uită la mine cu o sclipire în privirea ei de om beat.

— Ai sărutat vreodată vreo fată, Tessa?

Simt furnicături pe pielea capului și oftez dramatic.

— Poftim?

— Riley, ce mama naibii — spune Hardin, dar ea îl întrerupe.

— Am pus și eu o întrebare. Ai sărutat vreodată vreo fată?

— Nu.

— Te-ai gândit vreodată s-o faci?

Beată sau nu, simt cum stânjeneala îmi colorează obrajii.

— Eu…

— E mult mai bine să fii cu o fată, pe bune. Sunt mai blânde.

Își pune mâna pe brațul meu.

— Știu exact ce îți dorești… unde îți dorești.

Hardin se întinde și îi ia mâna de pe pielea mea.

— Destul, mormăie el, iar eu îmi retrag mâna.

Riley izbucnește într-un râs incontrolabil.

— Îmi cer scuze! Îmi cer scuze! N-am putut rezista. El a început.

Dă din cap către Hardin printre hohote de râs, apoi se oprește să se uite la el, cu un zâmbet larg pe față.

— Te-am avertizat mai devreme să nu-ți bați joc de mine.

Expir zgomotos, bucuroasă că a încercat doar să-l enerveze pe Hardin. Mă apucă o chicoteală nestăpânită, iar Hardin pare îngrozit, enervat și… poate puțin excitat?

— Plătești băutura, dacă tot vrei să fii imbecilă, zice Hardin, împingându-i, pe lângă mine, bucata lungă de hârtie.

Riley își dă ochii peste cap și bagă mâna în buzunar, scoțând un card și punându-l peste nota de plată. Cami îl ia repede și se duce să-l verifice pe bărbatul adormit de la capătul tejghelei. Când ajungem la ușă, Riley anunță:

— Ca să vezi, am închis barul — Lil o să-și iasă din minți.

Hardin îmi ține ușa să ies. Aproape că ei i-o trântește în nas, dar eu mă întind ca s-o opresc și mă uit urât la el. Hardin izbucnește în râs și ridică din umeri ca și cum n-ar fi greșit cu nimic, iar eu nu pot să-mi rețin un zâmbet. E un dobitoc, dar e dobitocul meu.

Nu-i așa?

Nimic nu e sigur, dar la naiba, sunt convinsă că nu vreau să mă gândesc la așa ceva în timp ce ne întoarcem la cabană, la ora două noaptea.

— Crezi că încă doarme? o întreb pe Riley.

— Așa sper. Sper ca toată lumea din cabana noastră să doarmă.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca fie Ken, fie Karen să fie treji când o să-mi fac eu apariția împleticindu-mă pe ușa de la intrare.

— Cum? Ți-e teamă c-o să te certe sau ceva de genul acesta? o tachinează Hardin.

— Nu… adică da. Nu vreau s-o supăr. Deja patinez pe gheață subțire.

— De ce? întreb eu curioasă.

— Nu contează, spune Hardin, trimițându-mă la plimbare și lăsând-o pe Riley pierdută în gândurile ei.

Restul drumului trece în tăcere. Îmi număr pașii și râd de câteva ori când îmi aduc aminte de felul în care am dansat pe bar. Când ajungem la cabana lui Max, Riley ezită să se despartă de noi.

— Mă bucur… că v-am cunoscut, spune.

Nu mă pot abține din râs când văd cât de haios se strâmbă, de parcă vorbele pe care le-a spus îi aduc un gust amar în gură. Îi zâmbesc.

— Și noi. A fost amuzant.

Pentru un moment mă gândesc c-aș putea s-o îmbrățișez, dar ar fi stânjenitor și am senzația că lui Hardin nu i-ar conveni deloc.

— Pa, zice Hardin pur și simplu, fără să se oprească.

Când suntem foarte aproape de cabană, îmi dau seama cât sunt de obosită și mă bucur că nu mai avem mult de mers. Mă dor picioarele și materialul dur al rochiei acesteia incomode mi-a zgâriat, cu siguranță, pielea.

— Mă dor picioarele, mă văicăresc eu.

— Vino încoace, te duc eu în brațe, se oferă Hardin.

Poftim? Mă apucă hlizeala. El zâmbește confuz.

— De ce te uiți așa la mine?

— Tocmai te-ai oferit să mă duci în brațe.

— Și…

— Nu-ți stă în fire, atâta tot.

Ridic din umeri, iar el se apropie de mine, își trece brațul pe sub picioarele mele și mă ridică în brațe.

— Aș face orice pentru tine, Tessa. N-ar trebui să fii surprinsă că te duc în brațe pe o nenorocită de alee.

Nu mai zic nimic, doar râd. Tare. Un râs incontrolabil îmi cutremură trupul. Îmi acopăr gura ca să mă opresc, dar nu mă ajută deloc.

— De ce râzi?

Are o față încremenită, serioasă și intimidantă.

— Nu știu… a fost caraghios, zic eu.

Ajungem pe verandă, iar el mă mută ușurel pentru a putea întoarce mânerul ușii.

— Faptul că ți-am spus că aș face orice pentru tine ți se pare caraghios?

— Ai face orice pentru mine — în afară să mergi la Seattle, să te însori cu mine sau să faci copii cu mine?

Chiar dacă sunt beată, ironia nu mă părăsește.

— Nu începe cu mine, suntem prea beți ca să purtăm această conversație acum.

— Uuuu, mă grăbesc eu să răspund, știind că are dreptate.

Hardin scutură din cap și urcă scările. Mă las pe gâtul lui, iar el îmi zâmbește, în ciuda atitudinii sale reci.

— Să nu mă scapi, șoptesc eu, iar el îmi dă drumul doar cât să alunec până pe pieptul lui.

Mă întorc și îmi încolăcesc picioarele în jurul mijlocului său, gemând ușor când mă agăț de trupul lui.

— Șșș, dacă era să te scap, mă amenință el, te scăpam de sus.

Fac tot ce pot ca să par scandalizată. Un rânjet răutăcios i se întinde pe chip, iar eu mă aplec și scot limba la el, atingându-i cu ea vârful nasului. Whisky-ul e de vină. La capătul holului se aprinde o lumină, iar Hardin se grăbește să ajungă în camera pe care o împărțim.

— I-ai trezit, zice el și mă așază pe pat.

Mă aplec să-mi scot pantofii, masându-mi gleznele dureroase și trântindu-mi încălțările monstruoase pe podea.

— E vina ta, îi spun eu și trec pe lângă el, deschizând sertarul dulapului pentru a-mi găsi ceva comod în care să dorm. Rochia asta mă omoară, oftez eu, încercând să-mi trag singură fermoarul la spate.

Era mult mai ușor de deschis când eram trează.

— Stai așa.

Hardin vine în spatele meu și îmi dă mâna la o parte.

— Ce mama naibii?

— Ce?

Îmi trece degetele pe piele, înfiorându-mă.

— Ai pielea roșie, de parcă rochia asta ți-ar fi lăsat semne.

Mă atinge undeva sub omoplat și trage de rochia mea, care cade pe jos.

— A fost de-a dreptul incomodă, mă plâng eu.

— Văd și eu.

Mă privește cu ochi flămânzi.

— Nimic nu trebuie să-ți lase vreun semn, în afară de mine.

Înghit în sec. E beat, cu chef de glumă, iar ochii lui întunecați trădează exact ce gândește.

— Vino-ncoace.

Face un pas către mine, acoperind distanța dintre noi. E complet îmbrăcat, pe când eu sunt doar în chiloți și sutien. Scutură din cap.

— Nu…

Știu că trebuie să-i spun ceva anume, dar nu mai țin minte ce. De-abia îmi mai aduc aminte cum mă cheamă atunci când mă privește așa.

— Ba da, spune el, iar eu mă retrag.

— Nu fac sex cu tine.

Mă apucă de braț și îmi bagă cealaltă mână în păr, trăgându-mă ușor astfel încât să mă forțeze să-l privesc. Respirația lui mă mângâie pe față, iar buzele lui sunt doar la câțiva centimetri distanță de ale mele.

— Și de ce, mă rog? mă întreabă.

— Pentru că...

Îmi frământ creierii, încercând să găsesc un răspuns, iar subconștientul meu își dorește ca toate hainele care au rămas pe mine să fie sfâșiate.

— Sunt supărată pe tine.

— Și ce dacă? Și eu sunt supărat pe tine.

Îmi mângâie pielea cu buzele, insistând pe linia obrazului. Îmi tremură genunchii, și-mi simt mintea greoaie și amețită. Ridic dintr-o sprânceană și întreb:

— De ce să fii? Nu ți-am făcut nimic.

Stomacul mi se încordează când mâinile lui îmi ajung pe spate, strângându-mă și apăsându-mă ușor.

— Micul tău spectacol de pe bar a fost suficient să mă trimită la balamuc, ca să nu mai amintesc de faptul că te-ai plimbat prin tot orașul cu nemernicul ăla de ospătar. M-ai făcut de râs în fața tuturor stând cu el.

Are un ton amenințător, dar buzele îi sunt moi și mi le trece peste gât.

— Te vreau atât de tare, te voiam și la barul ăla amărât. După ce te-am văzut dansând așa, voiam să te duc la baie și să ți-o trag lângă perete.

Se lipește de mine și-mi dau seama că este foarte excitat. Oricât de tare îl doresc, nu-l pot lăsa să dea toată vina pe mine.

— Tu...

Închid ochii, savurand senzația atingerii mâinilor sale, a buzelor sale pe pielea mea.

— Tu ești singurul...

Nu pot forma nici măcar un gând, d-apoi o frază.

— Încetează.

Îl apuc de mâini ca să-l împiedic să mă mai pipăie. Ochii i se aprind și își lasă mâinile să cadă într-o parte și alta a trupului.

— Tu nu mă vrei?

— Sigur că te vreau, mereu te doresc. Doar că... se presupune că trebuie să fiu supărată.

— Fii supărată mâine, spune el cu unul dintre zâmbetele lui jucăușe.

— Mereu fac așa, trebuie să...

— Șșș...

Îmi acoperă gura cu buzele lui și mă sărută apăsat. Buzele mi se desfac, iar el profită de asta la maximum, trăgându-mă din nou de păr, băgându-mi limba în gură și lipindu-mă de trupul lui cât de mult cu putință.

— Atinge-mă, mă imploră el, căutându-mi mâinile.

Nu trebuie să-mi spună de două ori; vreau să-l ating, iar el are nevoie de această consolare. Așa ne rezolvăm noi problemele și, oricât de nesănătos ar fi, nimic nu mai pare atât de grav când mă sărută așa și mă imploră să-l ating. Bâjbâi după nasturii cămășii sale, iar el geme nerăbdător, folosindu-și ambele mâini ca să tragă de ea, rupând nasturii.

— Îmi plăcea cămașa asta, îi șoptesc, iar el zâmbește, cu buzele lipite de ale mele.

— Eu o uram.

Îi scot cămașa și o las să cadă. Își mișcă încet limba la mine în gură, iar eu mă topesc în brațele lui de la acest sărut apăsat, dar atât de dulce. Îi simt furia și frustrarea pe buze, dar face toate eforturile pentru a le ascunde. El mereu ascunde câte ceva.

— Știu că mă vei părăsi în curând, spune el, trecându-și buzele din nou peste gâtul meu.

— Poftim?

Mă retrag un pic, surprinsă de cuvintele lui și foarte derutată. Mă doare inima pentru el, iar alcoolul mă face și mai sensibilă față de sentimentele lui. Îl iubesc, îl iubesc atât de mult. Dar mă face să mă simt atât de slabă, atât de vulnerabilă. În momentul în care ajung să cred că este îngrijorat, trist sau supărat într-un fel sau altul, emoțiile mi se schimbă crucial, și mă concentrez doar pe ceea ce simte el, nu asupra mea sau asupra sentimentelor mele.

— Te iubesc atât de mult, șoptește el, trecându-și încet degetul mare peste buzele mele.

Pieptul lui gol arată divin în contrast cu jeanșii negri și știu că acum mă aflu la mila lui.

— Hardin, ce...

— Hai să vorbim mai târziu. Acum vreau să te simt.

Mă conduce către pat și încerc să ignor că mintea îmi strigă să-l opresc, nu să-i cedez. Totuși, nu pot. Nu sunt destul de puternică pentru a mă opri atunci când mâinile sale cu bătături îmi aleargă pe coapse, deschizându-mi-le ușor, și când mă tortureazăz trecându-și degetul arătător peste chiloții mei.

— Prezervativ, gâfâi eu, iar el se uită fix la mine cu ochii lui împăienjeniți.

— Ce-ar fi să nu folosim? Dacă îmi dau drumul în tine, nu ți-ar...

Dar se oprește și mă bucur că o face. Nu cred că sunt pregătită pentru ceea ce avea de gând să-mi spună. Se ridică de pe mine, în picioare, și caută prin valiza de pe jos. Eu rămân întinsă pe spate, fixând tavanul cu privirea, încercând să-mi limpezesc gândurile de om beat. Chiar trebuie să plec la Seattle? Este oare mutarea la Seattle atât de importantă încât să merite să-l pierd pe Hardin? Durerea pe care o simt la acest gând este de nesuportat.

— Îți bați joc de mine? spune el din celălalt capăt la camerei.

Când mă ridic, îl găsesc holbându-se la o bucățică de hârtie pe care o are în mână.

— Ce mama dracului este asta? mă întreabă el, privindu-mă în ochi.

— Ce anume?

Mă uit în jos, la podea; rochia mea zace șifonată pe parchetul închis la culoare, peste pantofii meu. La început sunt puțin derutată, dar apoi îmi descopăr și sutienul aruncat pe podea. Rahat. Mă scol repede din pat și încerc să-i iau bucata de hârtia.

— Să nu faci pe proasta cu mine — i-ai luat numărul de telefon?

Rămâne cu gura căscată, ținând hârtia deasupra capului ca să nu am nicio șansă de a o recupera.

— Nu a fost așa, eram supărată și el a fost...

— Minți! țipă el.

Iar începem. Cunosc privirea asta. Încă îmi aduc aminte de prima oară când i-am văzut această expresie pe chip. Dărâma dulapul din casa tatălui său prima oară când i-am văzut chipul schimonosit de mânie în acest fel.

— Hardin…

— Hai, sună-l. Să ți-o tragă el — pentru că eu nu mai vreau să fac asta, cu siguranță.

— Nu exagera, îl rog eu.

Sunt prea beată ca să intru într-un meci al urletelor cu el.

— Să nu exagerez? Ți-am găsit ascuns în rochie numărul de telefon al altui bărbat, șuieră el printre dinți, cu maxilarul încleștat.

— Nici tu nu ești vreun inocent în toată povestea, îi amintesc eu, în timp ce el se plimbă în sus și în jos. Dacă ai de gând să țipi la mine, liniștește-te. M-am săturat să mă cert cu tine în fiecare zi, spun eu oftând.

Hardin arată către mine.

— Tu faci asta! Tu ești cea care mă înfurie în permanență. E vina ta c-am ajuns așa, iar tu o știi foarte bine!

— Ba nu! Nu e.

Mă lupt să nu ridic tonul.

— Nu poți da mereu vina pe mine. Amândoi facem greșeli.

— Nu, tu faci greșeli. O tonă de greșeli și m-am săturat.

Se trage de păr.

— Tu crezi că eu vreau să fiu așa? La naiba, nu, nu vreau. Tu îmi faci asta!

Nu mai zic nimic.

— Hai, plângi acum, zice el, bătându-și joc de mine.

— N-am de gând să plâng.

Face ochii mari.

— Ei bine, surpriză, surpriză.

Bate din palme în cel mai umilitor mod cu putință. Izbucnesc în râs. Ceea ce îl face să se oprească.

— De ce râzi?

Se holbează la mine pentru o fracțiune de secundă.

— Răspunde-mi.

Eu scutur din cap.

— Ești distrus. Adică distrus rău de tot.

— Iar tu ești o târfă egoistă. Ce e nou pe lume? se răstește el, iar râsul mi se oprește brusc.

Mă ridic din pat fără nicio vorbă, fără nicio lacrimă, și iau un tricou și o pereche de pantaloni scurți din sertar. Mi le trag în grabă pe mine, în timp ce el mă privește.

— Unde crezi că te duci? mă întreabă.

— Lasă-mă în pace.

— Nu, vino aici.

Se întinde după mine și-mi doresc cu disperare să-l plesnesc, dar știu că mă va bloca.

— Nu, pleacă de lângă mine!

Îmi smulg brațul din strânsoarea lui.

— S-a terminat. Nu mai pot cu acest du-te-vino. Sunt obosită până la epuizare și nu mai vreau să continui. Tu nu mă iubești — tu doar vrei să mă posezi, iar eu nu îți voi permite asta.

Mă uit fix în ochii lui de un verde strălucitor.

— Ești stricat, Hardin, iar eu nu te pot repara.

Când își dă seama ce mi-a făcut, mie și lui deopotrivă, se schimbă la față și rămâne pe loc cu o expresie total lipsită de orice emoție. Umerii i se lasă, iar ochii nu-i mai sunt atât de strălucitori când mă privește și vede, în cele din urmă, aceeași expresie neutră. Nu mai știu ce să spun, nu mai are ce să-mi sfâșie pe dinăuntru și, după cum i s-a scurs toată culoarea din obraji, și-a dat și el seama, într-un final, de asta.

50

Tessa

Landon deschide ușa, frecându-se la ochi. Are doar pantalonii de pijama pe el, dar nu are nici tricou, nici șosete.

— Pot să dorm aici? îl întreb, iar el dă amețit din cap, fără să pună alte întrebări. Îmi cer scuze pentru că te-am trezit, îi șoptesc.

— Nu e nimic, mormăie el și se întoarce împleticindu-se către pat. Uite, ia-o pe asta.

Îmi pune în brațe o pernă albă și pufoasă. Zâmbesc, îmbrățișând strâns perna și așezându-mă pe marginea patului.

— De-asta te iubesc eu pe tine. Mă rog, nu e ăsta singurul motiv, dar e unul dintre ele.

— Pentru că îți dau pernele cele mai bune?

Zâmbetul său este și mai plăcut atunci când este somnoros.

— Nu, pentru că mă sprijini întotdeauna… și ai și perne moi.

Vorbesc mai lent când sunt beată… e ciudat. Landon se întinde pe spate în pat și se trage într-o parte astfel încât să-mi lase și mie o grămadă de loc pe partea cealaltă.

— O să vină și aici după tine? mă întreabă el încet.

— Nu cred.

Momentul de bună dispoziție cu Landon și cu pernele lui moi a fost înlocuit de suferința cauzată de Hardin și de replicile schimbate acum câteva minute. Mă întind pe partea mea de pat și mă uit la Landon care stă lângă mine.

— Mai ții minte când ai spus că nu e o cauză pierdută? șoptesc eu.

— Mda.

— Chiar crezi așa ceva?

— Da, chiar cred.

Face o pauză.

— Dacă nu cumva a făcut ceva…

— Nu, în fine… nu e nimic nou, serios. Doar că… nu cred că mai pot continua. Tot regresăm și nu ar trebui. De fiecare dată când cred că am făcut un progres, redevine același Hardin pe care l-am cunoscut în urmă cu șase luni. Îmi spune că sunt o târfă egoistă sau că nu mă iubește — iar eu știu că nu vorbește serios, dar fiecare silabă de-a lui mă face praf mai tare decât data trecută, și cred că încep să pricep că pur și simplu așa este el. Nu se poate abține, dar nici nu se poate schimba.

Landon se uită la mine cu ochi atenți și colțurile gurii sale se lasă în jos.

— Ți-a spus că ești târfă? În seara asta?

Dau din cap, iar el oftează prelung, trecându-și mâna peste față.

— Și eu i-am spus niște lucruri dureroase.

Sughit. Combinația masivă de vin și whisky mă va bântui mâine, știu asta.

— N-ar trebui să te jignească — e bărbat, iar tu ești femeie. Asta nu e în regulă niciodată, Tessa. Te rog, nu-i mai căuta scuze.

— Nu-i caut… Doar că…

Dar exact asta fac. Oftez.

— Cred că totul se leagă de Seattle. A mers să-și facă un tatuaj pentru mine și a trecut de la a-mi spune că nu poate trăi fără mine la a-mi spune că se ține după mine numai pentru că mi-o trage. Ah, Doamne! Îmi cer scuze, Landon!

Îmi acopăr fața cu mâinile. Nu-mi vine pur și simplu să cred c-am spus așa ceva de față cu el.

— E în regulă — tocmai ți-ai pescuit lenjeria din jacuzzi, mai ții mine?

Zâmbește cu subînțeles, înseninând conversația, iar eu sper că semiîntunericul din cameră îmi ascunde cel puțin îmbujorarea.

— Excursia asta a fost un dezastru.

Clatin din cap, lipindu-mi-l de perna răcoroasă.

— Poate că nu. Poate că exact de asta aveați nevoie voi doi.

— Să ne despărțim?

— Nu… asta s-a întâmplat?

Pune o altă pernă lângă mine.

— Nu știu.

Îmi ascund fața și mai adânc.

— Asta-ți dorești? mă întreabă el cu delicatețe.

— Nu, dar asta ar trebui să-mi doresc. Nu e cinstit față de niciunul dintre noi să continuăm așa la nesfârșit. Nici eu nu sunt total nevinovată în povestea asta — mereu aștept prea mult din partea lui. Defectele mamei mele mi s-au transmis și mie. Ea este cea care are pretenții prea mari de la oricine.

Landon se foiește ușor.

— Nu e nimic greșit în a aștepta ceva de la el, mai ales când așteptările tale sunt rezonabile, replică el. Trebuie să înțeleagă ce are. Tu ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Nu trebuie să nu uite asta.

— A spus că e vina mea… că el este așa cum e. Tot ce-mi doresc e să se poarte frumos cu mine măcar jumătate din timp și îmi mai doresc siguranță în relație, atâta tot. E jalnic, serios.

Oftez și încă pot simți pe limbă gustul de whisky amestecat cu cel de mentă al lui Hardin.

— Tu ai mai pleca la Seattle dac-ai fi în locul meu? Nu pot să nu mă gândesc că ar trebui să anulez totul și să rămân aici, sau să plec cu el în Anglia. Dacă se poartă așa doar pentru că eu mă mut la Seattle, poate că ar trebui…

— Nu poți să nu te duci, mă întrerupe Landon. Ai visat la Seattle din ziua în care te-am cunoscut. Dacă Hardin nu vrea să meargă cu tine, e pierderea lui. În plus, îi dau o săptămână între plecarea ta și momentul în care va apărea la tine la ușă. Nu poți renunța la asta. Trebuie să afle că de data asta te ții de cuvânt. Trebuie să-l lași să-i fie dor de tine.

Zâmbesc când mă gândesc cum va apărea Hardin după o săptămână, implorându-mă cu disperare să-l iert, cu crini în mână.

— Nici măcar n-am o ușă la care să poată apărea.

— Tot el a făcut-o și pe asta, nu-i așa? Din cauza lui nu te-a mai sunat femeia aceea?

— Mda.

— Știam eu. Agenții imobiliari nu te ignoră dintr-odată, fără să-ți mai răspundă la telefon. Trebuie să pleci. Ken te va ajuta să-ți găsești unde să stai până îți găsești o locuință permanentă.

— Și dacă totuși vine acolo, până la urmă? Și mai rău, dacă vine, dar este și mai furios decât înainte pentru că urăște acel loc?

— Tessa, îți spun toate astea doar pentru că țin la tine, bine?

Îmi așteaptă reacția, iar eu îl aprob din cap.

— Ar trebui să fii nebună să renunți la Seattle pentru cineva care te iubește mai mult decât orice pe lume, dar este dispus să-ți arate lucrul acesta doar în jumătate din timp.

Mă gândesc la Hardin, care a spus că eu fac toate greșelile, că eu îl fac să se poarte așa cum se poartă.

— Crezi că i-ar fi mai bine fără mine? îl întreb pe Landon.

El se ridică în capul oaselor și spune:

— La naiba, nici gând! Dar văzând că tu nu-mi spui nici jumătate din mizeriile pe care ți le face, poate că, într-adevăr, nu are cum să meargă.

Se întinde peste spațiul liber dintre noi, mă ia de mână și începe să mă mângâie ușor. Folosind alcoolul din organism ca scuză, îmi permit să ignor faptul că Landon, unul dintre puținii oameni care aveau încredere în relația mea cu Hardin, tocmai s-a dat bătut.

— O să mă simt ca naiba mâine, îi spun ca să schimb subiectul, înainte de a încălca promisiunea pe care mi-am făcut-o, aceea de a nu plânge.

— Da, o să te simți, mă tachinează el. Miroși ca dulapul cu băutură.

— Am cunoscut-o pe iubita lui Lillian. Mi-a tot dat shoturi să beau. Ah, și am dansat pe bar.

El oftează amuzat.

— Nu te cred.

— Ba da. A fost atât de penibil. A fost ideea lui Riley.

— Pare o fată… interesantă.

Landon zâmbește și pare să-și dea seama că vârfurile degetelor sale încă îmi fug pe piele. Se retrage și își bagă brațul sub cap.

— Este versiunea feminină a lui Hardin.

Izbucnesc în râs.

— Chiar e! Nu-i de mirare că pare atât de enervantă!

Mă necăjește și, într-un moment de nebunie la beție, mă uit către ușă, așteptându-mă să-l văd pe Hardin încruntându-se apăsat la auzul jignirii glumețe a lui Landon.

— Tu mă faci să uit de orice.

Scot aceste cuvinte pe gură înainte de a-mi da seama ce am spus.

— Mă bucur.

Cel mai bun prieten al meu zâmbește și ia pătura de la capătul patului. O trage peste trupurile noastre, iar eu închid ochii. Trec câteva minute în liniște și mintea mea se opune somnului. Răsuflarea lui Landon devine din ce în ce mai lentă, și trebuie să-mi țin ochii închiși și să mă prefac că Hardin este cel de lângă mine sau mintea mea nu mă va lăsa niciodată să dorm.

Fața încruntată și furioasă a lui Hardin și vorbele lui mi se învârt printre gândurile confuze până când, într-un final, adorm. *Ești o târfă egoistă.*

— Nu!

Vocea lui Hardin mă sperie și mă trezește din somn. Îmi ia o secundă să-mi aduc aminte că mă aflu în camera lui Landon, iar Hardin se află la capătul coridorului, singur.

— Dă-te jos de pe ea!

Vocea îi răsună pe coridor câteva secunde mai târziu. Mă dau jos din pat și ies pe ușă înainte ca el să-și termine propoziția.

Trebuie să-și dea seama de ceea ce are. Trebuie să-și dea seama că de data aceasta vorbești serios. Trebuie să-l lași să i se facă dor de tine.

Dacă dau acum buzna în camera aceea, știu că îi voi ierta orice. O să-l văd vulnerabil și îngrozit și voi spune ce are nevoie să audă ca să-l liniștesc. Îmi adun inima rănită de pe jos și mă întorc în pat. Îmi trântesc perna peste cap exact atunci când un alt strigăt străbate întreaga cabană:

— Nu!

— Tessa… cumva…, șoptește Landon.

— Nu, răspund eu, iar vocea mi se stinge.

Mușc perna și-mi încalc promisiunea. Încep să plâng. Nu de mila mea. Lacrimile sunt pentru Hardin, pentru băiatul care nu știe cum să se poarte cu oamenii la care ține, băiatul care are coșmaruri când nu sunt în pat cu el, dar care îmi spune că nu mă iubește. Băiatul care are nevoie să-i amintească mereu cineva cum e să fii singur.

51

Hardin

Nu se opresc, nu încetează s-o tot pipăie. Mâinile lui murdare și crăpate îi alunecă pe coapse, iar ea scâncește în timp ce bărbatul celălalt o apucă cu mâna de coadă, trăgând-o tare.

— Las-o în pace! încerc eu să strig, dar ei nu mă aud.

Încerc să mă mișc, dar sunt încremenit pe scările din copilăria mea. Ochii ei cenușii sunt larg deschiși și lipsiți de viață și se uită la mine, în timp ce o vânătaie începe să i se formeze pe obraz.

— Tu nu mă iubești, șoptește ea.

Se uită la mine arzându-mă cu privirea, iar mâna lui urcă și o cuprinde de gât.

Poftim?

— Ba da, ba da, te iubesc! Te iubesc, Tess! strig eu, dar ea nu mă ascultă.

Scutură din cap în vreme ce el o strânge și mai tare, iar amicul lui îi bagă mâna între picioare.

— Nu! mai țip eu o dată, înainte ca imaginea ei să înceapă să se risipească.

— Tu nu mă iubești…

Are ochii injectați din cauza violenței la care a fost supusă, iar eu nu pot face nimic ca s-o ajut.

— Tess!

Întind mâna peste pat ca să ajung la ea. Când o s-o simt, panica îmi va trece, luând cu ea și imaginea perversă a acelor mâini încolăcite în jurul gâtului ei. Dar ea nu e aici. Nu s-a întors. Mă ridic și aprind veioza de pe noptieră, cercetând din priviri încăperea. Inima îmi bate foarte tare, iar trupul îmi e scăldat în sudoare.

Ea nu e aici.

Se aude o bătaie ușoară în ușă și îmi țin răsuflarea când ușa se deschide cu un scârțâit. Te rog să fii…

— Hardin?

Vocea blândă a lui Karen umple încăperea. *La naiba.*

— Mă simt bine, mă răstesc eu, iar ea deschide ușa și mai larg.

— Dacă ai nevoie de ceva, te rog să-mi…

— Am spus că mă simt bine, ce mama naibii!

Întind mâna către noptieră, lovind veioza, care cade cu o izbitură oribilă. Fără să spună un cuvânt, Karen iese din cameră, închizând ușa în urma ei, iar eu rămân singur în întuneric.

Tessa zace cu capul lăsat pe masă, folosindu-și brațele drept pernă. Este încă în pijamale, iar părul ei răvășit arată ca un cuib în vârful capului.

— Trebuie să iau un Tylenol și să beau niște apă, oftează ea.

Landon stă lângă ea, umplându-și gura cu cereale.

— Îți aduc eu. Imediat cum împachetăm bagajele, putem pleca. Deși Ken e încă în pat. N-a prea putut să doarmă azi-noapte, spune Karen.

Tessa își ridică privirea la ea, dar nu zice nimic. Știu la ce se gândește. Oare m-au auzit cu toții cum am țipat ca o târfuliță demnă de milă? Karen deschide un sertar și scoate câteva suluri de folie. Mă uit la toți trei, așteptând să mă bage cineva în seamă. Nimeni n-o face.

— Mă duc să-mi strâng bagajele. Mulțumesc mult pentru Tylenol.

Vocea lui Tess e plăcută. Se ridică de la locul ei de lângă tejghea. Își ia repede medicamentul și, atunci când așază la loc paharul cu apă pe masă, privirile ni se întâlnesc, dar se uită repede în altă parte. Am petrecut doar o noapte fără ea și deja mi-e tare dor de ea. Nu pot scăpa de imaginile răscolitoare ale coșmarului, mai ales că ea trece fără nicio emoție pe lângă mine. Nimic care să-mi spună că totul va fi în ordine.

Visul a părut atât de real, iar ea este atât de rece. Rămân încremenit preț de o secundă încercând să mă hotărăsc dacă s-o urmez sau nu, dar picioarele decid în locul meu, începând să urce singure scările. Când intru în cameră, ea tocmai îngenunchează, trăgând fermoarul valizei.

— O să strâng eu totul, ca să putem pleca, zice ea fără să se întoarcă spre mine.

Aprob din cap, apoi îmi dau seama că nu m-a văzut.

— Da, bine, mormăi eu.

Nu știu la ce se gândește, ce simte și nici ce ar trebui să zic. Habar nu am ce să fac, ca de obicei.

— Îmi pare rău, spun, cam prea tare.

— Știu, răspunde ea repede.

Încă este întoarsă cu spatele la mine — începe să-mi împacheteze hainele din dulap și de pe podea.

— Chiar îmi pare rău. N-am vrut să spun ce am spus.

Vreau să se uite la mine ca să fiu sigur că visul meu a fost doar un vis.

— Știu că nu ai vrut. Nu-ți face griji.

Oftează și observ cum umerii îi sunt mai lăsați decât înainte.

— Ești sigură…? Am spus niște lucruri oribile.

Ești stricat, Hardin, iar eu nu te pot repara — acesta a fost cel mai urât lucru pe care mi l-a putut spune. Își dă seama și ea în sfârșit cât sunt de distrus, își dă și ea seama că nu există leac pentru problemele mele. Nimeni nu mă poate repara dacă nu este ea...

— Și eu. E în regulă. Am o durere groaznică de cap. Putem vorbi despre altceva?

— Desigur.

Dau cu piciorul într-o bucată din veioza pe care am spart-o azi-noapte. Cred că le datorez tatei și lui Karen cel puțin cinci nenorocite de veioze până acum. Mă simt ușor vinovat că m-am răstit la Karen azi-noapte, dar nu vreau să deschid primul subiectul, iar ea e probabil prea politicoasă și înțelegătoare ca să-l deschidă.

— Poți să-ți aduni lucrurile de la baie, te rog? întreabă Tessa.

Tot restul timpului pe care îl mai am de petrecut la cabană decurge așa: urmărind-o pe Tessa făcând bagaje și curățând cioburile veiozei fără să-mi adreseze niciun cuvânt, fără nici măcar să-mi arunce o privire.

52

Tessa

— Sunt atât de încântată că i-am revăzut pe Max și pe Denise — au trecut ani de zile! se bucură Karen atunci când Ken pornește SUV-ul.

Bagajele au fost așezate în portbagaj, iar eu am împrumutat căștile de la Landon ca să nu mă mai gândesc la ale mele pe drum.

— A fost plăcut. Lillian a crescut atât de mult.

Ken o liniștește pe Karen cu un surâs.

— A crescut. Este o fată tare frumoasă.

Nu pot să nu-mi dau ochii peste cap. Lillian a fost de treabă și așa mai departe, dar după ce-am petrecut ore întregi sub impresia că e interesată de Hardin, nu sunt sigură că o să-mi mai pese vreodată de fata asta. Mă bucur că șansele mele de a o revedea sunt slabe, dacă nu chiar inexistente.

— Max nu s-a schimbat deloc odată cu anii, spune Ken, pe un ton dezaprobator.

Măcar nu sunt singura căreia nu-i place atitudinea lui arogantă și disprețuitoare.

— Te simți mai bine? mă întreabă Landon întorcându-se către mine.

— Nu chiar.

Oftez. El dă din cap.

— Poți să dormi până când ajungem. Vrei o sticlă cu apă?

— Pot să ți-o dau eu, se bagă Hardin.

Fără să-l bage în seamă, Landon ia o sticlă cu apă din răcitorul aflat în dreptul locului său. Îi mulțumesc în liniște și îmi bag căștile la loc în urechi. Telefonul mi se blochează în mod repetat, așa că-l tot închid și-l deschid, sperând să funcționeze. Drumul acesta va fi oribil dacă nu mă

destind cu ajutorul muzicii. Nu știu de ce nu am făcut asta niciodată înainte de „marea criză“, când Landon a fost nevoit să-mi arate cum se descarcă muzică.

Zâmbesc ușor din cauza poreclei caraghioase pe care am dat-o acelor zile lungi petrecute fără Hardin; nu știu de ce zâmbesc, dat fiind faptul că acelea au fost cele mai urâte zile din viața mea. Și acum am o senzație asemănătoare. Știu că acele vremuri se vor întoarce.

— Ce s-a întâmplat?

Hardin se apleacă să-mi vorbească la ureche și din reflex mă smucesc. Se încruntă și nu mai încearcă să mă atingă.

— Nimic, telefonul meu e… e o porcărie.

Ridic obiectul în aer.

— Ce încerci să faci, mai exact?

— Să ascult muzică și în cele din urmă să adorm, șoptesc eu.

Hardin îmi ia telefonul din mâini și umblă puțin la setări.

— Dacă m-ai fi ascultat pe mine și ți-ai fi cumpărat alt telefon, nu s-ar fi întâmplat așa ceva, mă dojenește el.

Mă mușc de limbă și mă holbez afară pe fereastră, în timp ce el se chinuie să-mi repare telefonul. Nu vreau niciun telefon nou și nici n-am bani să-mi iau altul momentan, oricum. Trebuie să-mi găsesc apartament, să-mi cumpăr mobilă nouă, să plătesc facturi. Ultimul lucru la care mă gândesc este să dau sute de dolari pentru ceva pe care am dat bani de curând.

— Cred că acum merge. Dacă nu, poți să-l folosești pe al meu, zice el.

Să-l folosesc pe al lui? Hardin se oferă de bunăvoie să mă lase să-i folosesc telefonul? Asta e o noutate absolută.

— Mersi, bombăn eu și caut prin lista de melodii de pe telefon înainte de a alege una.

În curând muzica îmi inundă urechile și îmi pătrunde în gânduri, distrăgându-mi atenția de la vârtejul meu interior. Hardin se sprijină cu capul de geam și închide ochii, iar cearcănele întunecate de sub ei sunt dovada lipsei de somn. Un val de vinovăție mă cuprinde, dar îl alung. După câteva minute, muzica liniștitoare mă ademenește și adorm.

* * *

— Tessa.

Vocea lui Hardin mă trezește.

— Ți-e foame?

— Nu, mârâi eu, fiindcă nu vreau să deschid ochii.

— Ești mahmură, ar trebui să mănânci, zice el.

Dintr-odată îmi dau seama că simt nevoia să scap cumva tot acidul ăla din stomac.

— Bine, fac eu, cedând.

N-am energie să mă cert azi, în niciun caz. Câteva minute mai târziu, mă trezesc în poală cu un sendviș și cu niște cartofi prăjiți și atunci deschid ochii. Ciugulesc din mâncare și îmi las capul înapoi pe tetieră înainte să termin jumătate din sendviș. Dar telefonul mi s-a blocat din nou. Văzându-mă că încep iar să mă agit, Hardin îmi scoate căștile din telefon și le introduce în al lui.

— Poftim.

— Mulțumesc.

Deja mi-a deschis el aplicația cu muzică. Pe ecran îmi apare o listă întreagă de cântece și caut printre ele pentru a găsi ceva cunoscut. Când sunt pe punctul de a mă lăsa păgubașă, ochii mi se opresc pe un folder numit T. Mă uit către Hardin, ai cărui ochi, în mod surprinzător, sunt închiși și nu mă urmăresc. Când deschid folderul, îmi apare toată muzica mea preferată, chiar și cântecele pe care nu i le-am pomenit niciodată. Cred că le-a văzut la mine pe telefon.

Lucruri ca acesta mă fac să mă îndoiesc de mine. Gesturile mici și atente pe care încearcă să le ascundă de mine sunt lucrurile mele favorite din întreaga lume. Aș vrea să nu le mai țină ascunse.

Cu o înghionteală discretă, Karen e cea care mă trezește, de data aceasta.

— Trezește-te, drăguță.

Mă uit în jurul meu și văd că Hardin doarme; are mâna pe locul dintre noi, iar degetele lui îmi ating ușor piciorul. Chiar și în somn, mă caută pe mine.

— Hardin, trezește-te, șoptesc eu, iar el deschide ochii fluturând din gene.

Se freacă la ochi, apoi se scarpină în cap și se uită fix la mine, cercetându-mi expresia.

— Te simți bine? mă întreabă încet, iar eu aprob din cap.

Încerc să evit orice fel de confruntare cu el azi, dar devin din ce în ce mai agitată când văd cât de calm se comportă. De obicei aceasta e liniștea dinaintea furtunii. Ieșim din mașină, iar Hardin se duce la portbagaj să scoată bagajele. Karen mă ia în brațe și mă strânge cât poate de tare.

— Tessa, draga mea, mulțumesc din nou că ai venit. A fost foarte plăcut. Te rog să vii în vizită cât mai curând, dar, între timp, du-te și dă pe spate tot orașul Seattle.

Când îmi dă drumul, are ochii plini de lacrimi.

— O să vin în vizită repede, promit.

O îmbrățișez din nou. Ea a fost mereu amabilă și m-a ajutat, aproape ca o mamă pe care nu am avut-o niciodată.

— Baftă, Tessa, și anunță-mă dacă ai nevoie de ceva. Am o grămadă de cunoștințe la Seattle.

Ken zâmbește și mă ia cu mâna pe după umeri, oarecum stingher.

— Noi ne mai vedem înainte să plec eu la New York, deci încă nu ne îmbrățișăm, spune Landon și amândoi izbucnim în râs.

— Aștept în mașină, mormăie Hardin și pleacă, fără să-și ia nici măcar la revedere de la familia lui.

Privindu-l cum se îndepărtează, Ken îmi spune:

— O să-și revină, dacă știe ce e bun pentru el.

Mă uit la Hardin, care stă acum în mașină.

— Asta sper și eu.

— Întoarcerea în Anglia nu i-ar prinde bine. Are prea multe amintiri, prea mulți dușmani, prea multe greșeli comise acolo. Tu ești bună pentru el, mă asigură Ken, iar eu dau aprobator din cap.

Dacă și Hardin ar vedea lucrurile așa!

— Mulțumesc încă o dată.

Le zâmbesc și urc lângă Hardin în mașină. Nu spune niciun cuvânt când intru; doar pornește radioul și dă volumul tare, ca să-mi arate că nu are chef de discuții. Aș vrea să știu ce se petrece în mintea lui în momente ca acesta, când este atât de greu de pătruns. Îmi trec degetele

peste brățara pe care mi-a dăruit-o de Crăciun și mă uit pe geam tot restul drumului.

Când ajungem în parcarea noastră, tensiunea dintre noi a ajuns deja la un nivel insuportabil. Pe mine mă înnebunește, dar pe el nu pare să-l afecteze deloc.

Dau să ies din mașină, dar Hardin se întinde și mă oprește cu mâna sa mare. Mă prinde cu cealaltă mână de bărbie și îmi înalță capul ca să mă uit la el.

— Îmi pare rău. Te rog să nu fii supărată pe mine, spune el încet, cu gura foarte aproape de gura mea.

— Bine, inspir eu, inhalându-i aroma mentolată.

— Nu ești în regulă, știu eu. Ești reținută și urăsc asta.

Are dreptate; știe întotdeauna ce gândesc, dar în același timp este și foarte confuz. Este o contradicție derutantă.

— Nu vreau să mă mai cert cu tine.

— Nu te mai certa atunci, zice el, de parcă ar fi atât de simplu.

— Nici nu încerc, dar s-au întâmplat foarte multe lucruri în excursia asta. Încă mă străduiesc să le înțeleg pe toate, recunosc eu.

Totul a început cu Hardin sabotându-mi mutarea într-un apartament nou și s-a terminat cu faptul că m-a făcut târfă egoistă.

— Știu c-am stricat excursia.

— Nu a fost doar vina ta. Nu ar fi trebuit să-mi petrec vremea cu…

— Nu mai spune, mă întrerupe el și îmi dă drumul bărbiei. Nu mai vreau să aud nimic despre asta.

— Bine.

Îmi iau ochii de la privirea lui insistentă, iar el mă prinde de mână, strângându-mă ușor.

— Câteodată… mă rog, uneori mă gândesc… la naiba.

Oftează și o ia de la capăt.

— Câteodată când mă gândesc la noi doi, mă apucă paranoia, știi? Uneori nu pricep cum de ești cu mine, așa că mă prostesc și creierul meu începe să mă facă să cred că nu va merge sau că te pierd, și atunci vorbesc numai idioțenii. Dacă ți-ai putea lua gândul de la Seattle, am putea fi, în sfârșit, fericiți — gata cu mofturile.

— Seattle nu este un moft, Hardin, îi răspund eu ușor.

— Ba este. O ții morțiș cu asta doar ca să-mi demonstrezi mie ceva.

Este uimitor cum tonul său trece de la calm la rece ca gheața în numai câteva secunde. Mă uit pe geam.

— Putem să nu mai vorbim despre Seattle? Nu se schimbă nimic: tu nu vrei să mergi, iar eu vreau. M-am săturat să ne tot învârtim în jurul cozii.

Își retrage mâna, iar eu mă întroc spre el.

— Bine, ce vrei să spui, atunci? Pleci la Seattle fără mine? Cât crezi că va dura asta? O săptămână? O lună?

Mă privește cu ochi indiferenți, iar pe mine mă ia cu frig.

— Ne putem descurca dacă vrem cu adevărat. Cel puțin atât cât să încerc să mă mut la Seattle și să văd dacă este ceea ce îmi doresc. Dacă nu-mi place, putem pleca în Anglia.

— Nu, nu, nu, spune el, ridicând din umeri. Dacă tu pleci la Seattle, nu vom mai fi deloc împreună. Acesta va fi sfârșitul.

— Poftim? De ce?

Mă poticnesc și îmi caut cu disperare următorul răspuns.

— Pentru că eu nu cred în relațiile la distanță.

— Tu nu credeai înainte nici în întâlniri, mai știi? îi reamintesc eu.

Este exasperant faptul că efectiv mă rog de el să rămână într-o relație cu mine când eu ar trebui să-l părăsesc direct pentru felul în care se poartă cu mine.

— Și ia uite ce rezultate bune are chestia asta, zice el cinic.

— Acum două minute practic îmi cereai iertare pentru că te-ai răstit la mine, iar acum mă amenințí că pui capăt relației dacă plec la Seattle fără tine? spun eu uimită, iar el dă din cap încet. Deci lasă-mă să înțeleg: îmi propui să mă căsătoresc cu tine dacă nu plec, dar, dacă plec, ești gata să te desparți de mine?

Nu eram pregătită să-i aduc aminte de oferta lui, dar nu mi-am putut înfrâna cuvintele.

— Să mă căsătoresc cu tine?

Rămâne cu gura căscată. Știam eu că nu trebuia să deschid acest subiect.

— Ce…

— Ai spus că dacă te aleg pe tine te căsătorești cu mine. Știu că erai beat, dar m-am gândit că poate…

— La ce te-ai gândit? Că o să mă însor cu tine?

Când spune aceste cuvinte, tot aerul din încăpere dispare și respir din ce în ce mai greu pe măsură ce secundele trec în tăcere. Nu voi plânge în fața acestui băiat.

— Nu, știam că nu o vei face, doar că…

— Atunci de ce-ai pomenit de asta? Știi cât eram de beat și cât eram de disperat ca să rămâi — aș fi spus orice.

Inima mi se frânge la auzul acestor vorbe, la disprețul din glasul său. De parc-ar da vina pe mine pentru că am crezut vrăjelile care îi ies lui din gură. Știam că reacția lui va fi aceea de a mă insulta, dar o mică parte din mine — partea care are încă încredere în dragostea lui pentru mine — chiar a crezut că a vorbit serios despre cererea în căsătorie.

Am senzația de déjà-vu. Am mai stat o dată aici, în mașină, în timp ce el mă lua peste picior și râdea de mine pentru că eu îmi imaginam că suntem pe punctul de a începe o relație. Faptul că acum mă doare mult mai tare decât mă durea atunci mă face să-mi vină să urlu. Totuși nu urlu. Stau acolo, tăcută și jenată, cum fac întotdeauna când se manifestă Hardin.

— Te iubesc. Te iubesc mai mult decât orice, Tessa, și nu vreau să-ți rănesc sentimentele, bine?

— Ce să zic, te descurci de minune, mă răstesc eu și îmi mușc buzele. Mă duc înăuntru.

El oftează și deschide portiera exact când o deschid și eu pe a mea. Se duce în spatele mașinii și deschide portbagajul. M-aș oferi să-l ajut să care bagajele, dar chiar n-am chef să interacționez cu el, iar el ar insista oricum să le care singur. Pentru că, mai mult decât orice, Hardin își dorește să fie o insulă.

Intrăm în bloc fără o vorbă și singurul zgomot din lift e zbârnâitul mașinăriei care ne duce sus. Când ajungem la apartamentul nostru, Hardin bagă cheia în broască, apoi mă întreabă:

— Ai uitat cumva să încui ușa?

La început nu-mi dau seama ce m-a întrebat, dar apoi mă adun și îi răspund:

— Nu, tu ai încuiat. Țin eu minte.

L-am privit cum a încuiat ușa înainte să plecăm; îmi aduc aminte cum și-a dat ochii peste cap și a făcut o glumă despre cât de mult timp mi-a luat mie să fiu gata.

— E ciudat, zice el și intră.

Cercetează încăperea din priviri, de parcă ar căuta ceva anume.

— Crezi că... încep eu să spun.

— Cineva a fost aici, răspunde el, devenind brusc vigilent și strângând din buze.

Încep să intru în panică.

— Ești sigur? Nu mi se pare că ar lipsi ceva.

Merg pe culoar, dar el mă trage repede înapoi.

— Nu intra acolo până când nu mă uit pe aici, îmi ordonă el.

Vreau să-i spun să stea liniștit, că verific eu, dar e o prostie, pe bune: ideea că eu îl protejez pe el, când, în realitate, el este cel care mă protejează pe mine. Dau din cap și mă trece un fior rece pe șira spinării. Dacă într-adevăr e cineva înăuntru? Cine ar putea veni la noi în apartament când noi nu suntem acasă și ar fura televizorul cu ecran plat care încă este agățat pe peretele din living? Hardin dispare în dormitor, iar eu îmi țin respirația până când îi aud din nou vocea.

— Nu e nimeni.

Reapare din dormitor, iar eu oftez zgomotos.

— Ești sigur că a fost cineva aici?

— Da, dar nu știu de ce nu a luat nimic…

— Nici eu.

Îmi arunc privirea prin cameră și remarc diferența. Mica grămadă de cărți de pe noptiera de pe partea lui Hardin a fost mutată. Îmi aduc aminte în mod special că volumul cu sublinieri pe care i l-am dăruit eu era deasupra, pentru că m-a făcut să zâmbesc faptul că o citea din nou.

— A fost nenorocitul de taică-tău! strigă el brusc.

— Poftim?

Dacă e să fiu cinstită, gândul îmi apăruse deja în cap, dar nu voiam să fiu eu aceea care îi dă glas.

— El trebuie să fi fost! Cine altcineva știa că suntem plecați și ar fi intrat în casa noastră fără să fure nimic? Doar el, cretinul ăla imbecil și bețiv!

— Hardin!

— Sună-l chiar acum, îmi cere el.

Bag mâna în buzunarul de la spate după telefon, dar încremenesc.

— N-are telefon.

Hardin ridică mâinile în aer de parcă acesta este cel mai rău lucru pe care l-a auzit vreodată.

— Ah, da, sigur că nu are. E un nenorocit lefter și fără adăpost.

— Încetează, îi spun eu, uitându-mă urât la el. Doar pentru că tu crezi că a fost el nu înseamnă că-mi poți spune astfel de lucruri în față.

— Bine.

Își lasă mâinile în jos și gesticulează ca să mă facă să ies din cameră.

— Hai să mergem să-l găsim, atunci.

Mă duc la telefonul fix.

— Nu! Sunăm pur și simplu la poliție și raportăm incidentul, nu ieșim la vânătoare după tata.

— Sunăm la poliție și spunem ce anume? Că drogatul de taică-tău a intrat la noi în apartament și n-a furat nimic?

Mă opresc și mă întorc cu fața la el. Simt cum clocotesc de furie.

— Drogat?

El clipește rapid și face un pas către mine.

— Bețiv voiam să spun…

Nu se uită la mine. Minte.

— Spune-mi de ce i-ai zis drogat, îi cer eu.

El scutură din cap, trecându-și mâinile prin păr. Se uită la mine, apoi își coboară privirea în podea.

— E doar o presupunere, bine?

— Și de ce ai face o astfel de presupunere?

Ochii îmi ard și mă doare pieptul la acest gând. Hardin și presupunerile lui geniale.

— Nu știu, poate pentru că omul ăla care a apărut să-l ia arăta ca un dependent de droguri.

Ridică privirea la mine cu o expresie blândă.

— Ai văzut cum arătau brațele acelui om?

Îmi amintesc că tipul se scărpina pe antebrațe, dar purta o bluză cu mânecă lungă.

— Tata nu e dependent de droguri… spun eu încet, neștiind dacă să cred ce scot pe gură, dar fiind convinsă că nu sunt pregătită să accept această posibilitate.

— Nici măcar nu-l cunoști. Nici măcar nu voiam să spun ceva.

Vine din nou spre mine, dar eu mă feresc. Buza de jos îmi tremură și nu mă mai pot uita la el.

— Nici tu nu-l cunoști. Și dacă nu voiai să spui nimic, de ce ai spus?

Ridică din umeri.

— Nu știu.

Mi s-a intensificat durerea de cap și sunt atât de epuizată, încât cred că aș putea leșina în orice moment.

— Atunci de ce ai spus-o?

— Am spus-o pentru că așa mi-a ieșit pe gură, iar el a intrat prin efracție la noi în apartament.

— Nu știi asta. N-a intrat. Nu-i așa?

— Bine, Tessa, dă-i înainte și prefă-te că taică-tău — care, dă-mi voie să-ți aduc aminte, e un bețiv — e absolut nevinovat.

Are un tupeu remarcabil, ca de obicei. Îl condamnă pe tata pentru că bea? Hardin Scott condamnă pe cineva pentru că bea, când el se îmbată atât de tare încât cu greu își mai amintește ceva a doua zi?

— Și tu ești un bețiv! îi zic și îmi acopăr imediat gura cu mâna.

— Ce-ai spus?

De pe față îi dispare orice urmă de compasiune. Mă privește ca un animal de pradă, începe să-mi dea târcoale. Mă simt prost, dar știu că doar încearcă să mă sperie ca să-mi țin gura. Nu-și dă seama de cum este el.

— Dacă stai să te gândești, chiar ești. Bei numai când ești furios sau supărat. Nu știi când să te oprești din băut. Și ești un bețiv rău. Spargi lucruri și te bați…

— Nu sunt deloc bețiv. Mă oprisem de altfel din băut până când ai apărut tu.

— Nu poți da vina pe mine pentru orice, Hardin.

Nu bag în seamă faptul că mintea mea îmi reamintește că și eu recurg la paharul cu vin când sunt furioasă sau supărată.

— Nu dau vina pe tine pentru băutură, Tessa, spune el destul de tare.

— Încă două zile și niciunul dintre voi nu va mai trebui să-și facă nicio grijă în legătură cu asta!

Mă duc în living, iar el vine după mine.

— Vrei să te oprești și să mă asculți puțin? spune el pe un ton apăsat, dar cel puțin nu mai țipă. Știi bine că nu vreau să mă părăsești.

— Ce să zic, te-ai priceput destul de bine să-mi demonstrezi contrariul.

— Asta ce vrea să însemne? Ți-am spus în permanență cât de mult te iubesc!

Îi văd expresia de îndoială de pe chip când îmi strigă aceste cuvinte. Știe că nu-mi arată suficient iubirea lui.

— Nici tu nu crezi ce spui acolo. Îmi dau seama.

— Atunci, spune-mi asta: crezi că mai găsești tu pe cineva care să te suporte la infinit? Care să-ți suporte văicăreala, pisălogeala ta nesfârșită, nevoia ta enervantă de a ține toate lucrurile sub control și atitudinea ta?

Își agită mâinile în sus. Izbucnesc în râs. Îi râd în față; chiar dacă îmi acopăr gura cu mâna, nu mă pot opri.

— Atitudinea mea? Atitudinea mea? Tu mă tratezi cu lipsă de respect în mod constant — ești aproape abuziv emoțional, obsedat, sufocant și nesimțit. Ai apărut în viața mea, mi-ai întors-o cu fundul în sus și acum te aștepți să mă plec în fața ta pentru că tu ai o părere despre tine care este complet iluzorie. Te porți de parcă ești vreun dur căruia nu-i pasă de nimeni în afară de propria lui persoană, dar nu poți dormi fără mine! Îți trec cu vederea toate defectele, dar nu voi sta să-ți înghit felul în care îmi vorbești.

Mă plimb în sus și în jos, iar el îmi urmărește fiecare mișcare. Mă simt un pic vinovată că am țipat așa la el, dar îmi tot amintesc cuvintele pe care mi le-a spus și felul în care mi-au alimentat furia față de el.

— Și apropo, poate că sunt dificilă uneori, dar asta e pentru că sunt atât de ocupată să-mi fac griji în privința ta și a celorlalți din jurul meu și să încerc să nu cumva să te scot din sărite, încât uit de mine. Așa că scuză-mă dacă te enervez sau mă răstesc la tine când nu te repezi în permanență la mine fără niciun motiv!

Hardin are o expresie gravă pe chip. Își strânge pumnii pe lângă corp, iar obrajii i s-au colorat într-o nuanță de roșu-aprins.

— Nu știu ce să mai fac, OK? Știi că n-am mai făcut niciodată așa ceva, când ai intrat în povestea asta, erai conștientă că va fi o adevărată provocare. N-ai niciun drept să te plângi de asta acum.

— N-am dreptul să mă plâng? Este și viața mea în joc și pot să mă plâng dacă asta vreau să fac, spun eu, râzând zgomotos.

N-are cum să vorbească serios. Pentru o clipă, am crezut după expresia de pe fața lui că își va cere scuze pentru felul în care mă tratează, dar ar fi trebuit să nu fiu atât de naivă. Problema cu Hardin este că, atunci când e bun, e atât de bun, de dulce și de sincer încât mor de dragul lui; dar când e rău, este cea mai detestabilă persoană pe care am cunoscut-o și pe care o voi cunoaște vreodată. Mă întorc în dormitor și deschid valiza, aruncându-mi o grămadă de haine înăuntru.

— Unde te duci? mă întreabă el.

— Nu știu, îi răspund eu sincer. Departe de tine, măcar atâta știu.

— Știi care e problema ta, Theresa? Problema ta e că ai citit prea multe romane și uiți că toate sunt niște aiureli. Nu există Darcy, există doar Wickham și Alec d'Urberville, așa că trezește-te și nu mai aștepta să mă transform în vreun erou literar nenorocit — pentru că așa ceva n-o să se întâmple, la naiba!

Cuvintele lui mă învăluie și îmi intră în carne prin toți porii. Asta a fost.

— Exact de asta nu va merge niciodată. Am tot încercat cu tine până când n-am mai putut, te-am iertat pentru toate lucrurile dezgustătoare pe care mi le-ai făcut — mie și altora — și cu toate acestea continui să mi le faci. De fapt, eu singură mi-o fac, cu mâna mea. Nu sunt o victimă, sunt doar o fată prostuță care te iubește prea mult — deși eu nu însemn nimic pentru tine. Din momentul în care plec luni, viața ta va

reveni la normal. Vei fi din nou același Hardin care nu dă doi bani pe nimeni, iar eu voi suferi și de-abia voi putea funcționa — dar mi-am făcut-o cu mâna mea. M-am lăsat îmbrobodită de tine, sunt la degetul tău mic, știind că totul se va termina așa. Credeam că, atunci când am mai stat despărțiți înainte, ți-ai dat seama că ți-e mai bine singur decât cu mine, dar asta e problema, Hardin. Nu ți-e mai bine cu mine. Ți-e mai bine singur. Vei fi întotdeauna singur. Chiar dacă vei mai da peste o fată naivă care va fi dispusă să renunțe la tot pentru tine, și ea se va sătura de capriciile tale și te va părăsi exact ca mine…

Hardin se holbează la mine. Are ochii injectați, mâinile îi tremură și știu că e punctul să clacheze.

— Haide, Tessa! Spune-mi că mă părăsești. Sau mai bine nu-mi spune. Fă-ți direct bagajele și cară-te de aici.

— Nu mai încerca să te abții, îi spun, furioasă, dar rugându-mă în sinea mea. Tot încerci să nu explodezi, dar știu că asta îți dorești. Dacă mi-ai arăta ceea ce simți tu cu adevărat…

— Nu știi nimic despre ceea ce simt eu. Pleacă!

Vocea îi clachează la final și nu vreau altceva decât să-l iau în brațe și să-i spun că nu-l voi părăsi niciodată. Dar nu sunt în stare.

— Tot ce trebuie să faci e să-mi promiți. Te rog, Hardin, spune-mi doar că îți vei da silința de data asta.

Mă rog de el; nu știu ce altceva să mai fac. Nu vreau să-l părăsesc, deși știu că va trebui s-o fac. El stă acolo, la numai câțiva centimetri distanță de mine, și văd cum se închide în el. Toate sclipirile de lumină pe care le are Hardin al meu dispar încet, se sting în întuneric și iau cu ele, departe, bărbatul pe care îl iubesc. Când, în cele din urmă, își ia ochii de la mine și își încrucișează brațele peste piept, îmi dau seama că Hardin a plecat; l-am pierdut.

— Nu vreau să-mi dau deloc silința. Sunt cine sunt și dacă nu este suficient pentru tine, atunci știi unde este ușa.

— Atunci asta este ceea ce îți dorești? Nici măcar nu mai ești dispus să încerci? Dacă plec, de data aceasta va fi definitiv. Știu că nu mă crezi pentru că așa spun mereu — dar este adevărat. Doar spune-mi că te porți așa deoarece te-ai panicat pentru că plec la Seattle.

Uitându-se fix la peretele din spatele meu, el spune, pur și simplu:

— Sunt convins că vei găsi unde să stai până luni.

Când vede că nu-i răspund, se răsucește pe călcâie și pleacă din cameră. Eu rămân pe loc, șocată de faptul că nu s-a împotrivit deloc. Trec câteva minute bune înainte de a pune la loc bucățelele din mine pe care le-a distrus și-mi fac bagajele pentru ultima oară.

53

Hardin

Gura mea tot spune chestii pe care mintea mea nu vrea să le spună, dar e ca și cum n-aș avea deloc control asupra ei. În mod evident, nu vreau să plece. Vreau s-o trag la mine în brațe și s-o sărut pe păr. Vreau să-i spun că aș face orice pentru ea, că o să mă schimb de dragul ei și că o iubesc până la moarte. Cu toate acestea, ies din cameră și-o las de una singură.

O aud agitându-se prin dormitor. Știu c-ar trebui să intru acolo și s-o opresc din făcutul bagajelor, dar, sincer, care e scopul? Oricum pleacă luni; la fel de bine poate să plece și acum. Încă sunt anesteziat de faptul că a adus în discuție ideea de relație la distanță. N-ar funcționa niciodată așa ceva, cu ea aflată la câteva ore depărtare de mine, doar cu telefoane o dată sau de două ori pe zi, fără să dormim în același pat. Eu n-aș putea să fac asta.

Dacă măcar relația asta e încheiată, nu mă voi mai simți vinovat că beau și fac ce dracului vreau… Dar pe cine încerc eu să păcălesc aici? Nici măcar nu-mi doresc să fac altceva. Mai degrabă aș sta pe canapea și aș accepta să mă silească să mă uit la Friends la nesfârșit decât să-mi petrec vreun minut din viață făcând ceva fără ea.

Câteva minute mai târziu, Tessa apare pe culoar, trăgând două valize după ea. Geanta îi atârnă pe umăr și este foarte palidă la față.

— Nu cred că am uitat nimic în afară de niște cărți, dar o să-mi cumpăr exemplare noi, spune ea cu o voce înceată și tremurătoare.

Asta e — acesta e momentul de care îmi era teamă încă din ziua în care am întâlnit-o pe fata asta. Mă părăsește, iar eu stau aici, nefăcând

nimic ca s-o împiedic; a fost menită dintotdeauna să facă lucruri mai însemnate decât mine, să fie cu cineva mai bun decât mine. Am știut asta de la bun început. Doar că speram cumva să mă înșel, ca întotdeauna. În loc de toate astea, îi spun simplu:

— Bine.

— Bine.

Înghite în sec și strânge din umeri. Când ajunge la ușă, ridică mâna pentru a-și lua cheile din cârlig, iar geanta îi alunecă de pe umăr. Nu știu ce e cu mine; ar trebui s-o opresc sau s-o ajut, dar nu sunt în stare. Tessa se uită la mine.

— Păi, asta a fost. Toate certurile, toate lacrimile, toată iubirea, toate râsetele — totul — a fost degeaba, spune ea încet.

În vocea ei nu se simte niciun pic de furie. Doar o indiferență… oarbă. Dau din cap, incapabil să vorbesc. Dacă aş putea vorbi, aş face momentul acesta de o sută de ori mai dificil pentru amândoi. Știu asta. Ea clatină din cap și deschide ușa, ținând-o cu piciorul ca să-și poată scoată valizele. Când iese pe ușă, se uită la mine și spune atât de încet încât de-abia o pot auzi:

— Te voi iubi întotdeauna. Sper că știi asta.

Nu mai vorbi, Tessa. Te rog.

— Te va iubi altcineva, sper că la fel de mult.

— Sst, o calmez eu ușor.

Nu suport să aud așa ceva.

— Nu vei fi întotdeauna singur. Știu că așa am spus, dar dacă apelezi la un soi de ajutor sau ceva de genul acesta, dacă înveți să-ți controlezi furia, vei găsi pe cineva…

Simt un gol în stomac și mă duc la ușa de la intrare.

— Pleacă, pleacă odată, îi zic și îi închid ușa în față.

Chiar și prin lemnul gros o aud cum inspiră profund. Tocmai i-am trântit ușa în față — ce mama dracului am? Încep să intru în panică și las durerea să mă străbată. Am înfrânat-o atâta vreme, aproape că am controlat-o, până când Tessa a plecat. Îmi trec degetele prin păr, cad în genunchi și pur și simplu nu știu cum să mă descurc de unul singur. Oficial, sunt cel mai mare cretin din lume și nu pot repara asta.

Pare atât de simplu: du-te cu ea la Seattle și trăiți fericiți până la adânci bătrânețí, dar de fapt nu e așa de simplu. Totul va fi diferit acolo: va fi absorbită de stagiatura sa și de noile sale cursuri; își va face prieteni noi, va experimenta lucruri noi — lucruri mai bune — și va uita de mine. Nu va mai avea nevoie de mine. Îmi șterg lacrimile care îmi țâșnesc din ochi.

Poftim? Pentru prima oară îmi dau seama cât de egoist sunt. „Își face prieteni noi?“ — ce e atât de rău în a avea prieteni noi și în a experimenta chestii noi? Aș fi acolo, lângă ea, experimentând împreună. De ce am făcut atâtea eforturi s-o țin departe de Seattle în loc să salut această oportunitate care i se oferă? Această ocazie de a dovedi că și eu pot face parte dintr-un lucru pe care ea și-l dorește. Este singura pretenție pe care a avut-o de la mine, iar eu nu am fost în stare să i-o satisfac.

Dacă o sun chiar acum, se va întoarce din drum și-mi pot face bagajele și pot găsi cumva, văd eu cum, un loc unde să trăim în Seattle… Nu, ba nu, nu se va întoarce. Mi-a dat șansa s-o opresc, iar eu nici măcar n-am încercat. Ba chiar a încercat să mă facă să mă simt mai bine în timp ce eram martor la felul cum încrederea ei în mine murea puțin câte puțin în fața ochilor mei. Ar fi trebuit s-o consolez, în loc de asta i-am trântit ușa în nas.

Nu vei fi întotdeauna singur, așa a spus. Se înșală: eu așa voi fi, dar ea nu. Ea va găsi pe cineva care o va iubi așa cum eu n-am fost în stare. Nimeni nu o va iubi pe fata aceasta mai mult decât mine, dar poate că cineva îi va arăta cum e să fii iubit, cum e să ai pe cineva care să te iubească în ciuda tuturor meschinăriilor la care ești supus, așa cum ea m-a sprijinit, întotdeauna. Și merită să primească toate acestea.

Dar numai simplul gând că, pentru a primi ceea ce merită, trebuie să fie cu altcineva, mă face să nu pot respira. Dar așa trebuie să stea lucrurile. Trebuia s-o eliberez cu mult timp în urmă în loc să-mi înfig ghearele în ea și s-o fac să-ți piardă vremea cu mine.

Am inima împărțită. Jumătate din mine știe că se va întoarce la mine, poate chiar mâine, și mă va ierta. Dar cealaltă jumătate știe că nu va mai încerca să mă repare în niciun fel.

Cândva mai târziu, mă ridic de pe jos și merg în dormitor. Când ajung acolo, aproape că mă prăbușesc din nou. Brățara pe care am făcut-o pentru ea zace deasupra unei bucăți de hârtie, alături de e-reader-ul ei și de un exemplar din *La răscruce de vânturi*. Iau brățara, răsucesc între degete amuleta cu simbolul infinitului în formă de inimi și mă uit la tatuajul identic de pe încheietura mâinii mele.

De ce-a lăsat asta aici? A fost un cadou din partea mea pentru ea, într-un moment când eram disperat să-i demonstrez dragostea mea. Aveam nevoie de iubirea și de iertarea ei, iar ea mi le-a oferit. Spre groaza mea, hârtia de sub brățară este scrisoarea de mână pe care i-am scris-o eu. Când o desfac și o recitesc, inima mi se frânge. Amintirile îmi inundă mintea distrusă: prima dată când i-am spus că o iubesc, apoi mi-am luat cuvintele înapoi; întâlnirea cu blonda cu care am încercat s-o înlocuiesc; felul în care m-am simțit când am văzut-o stând în cadrul ușii după ce a citit scrisoarea. Citesc mai departe.

Mă iubești și atunci când nu ar trebui și am nevoie de tine. Am avut mereu nevoie de tine și voi avea mereu nevoie de tine. Când m-ai părăsit săptămâna trecută aproape că m-ai omorât, eram atât de pierdut. Eram atât de pierdut fără tine. Am ieșit la o întâlnire cu cineva săptămâna trecută. Nu aveam de gând să-ți spun, dar nu mai pot risca să te pierd din nou.

Degetele îmi tremură și aproape că fac praf fragila bucată de hârtie încercând să o țin nemișcată ca s-o citesc.

Știu că te poți descurca mai bine decât mine. Eu nu sunt romantic, nu o să-ți scriu poezii și nici nu o să-ți cânt serenade.

Nici măcar nu sunt bun la suflet.

Nu-ți pot promite că nu te voi face să suferi niciodată, dar pot jura că te voi iubi până în ziua în care voi muri. Sunt o persoană îngrozitoare și nu te merit, dar sper să-mi acorzi șansa de a-ți reface încrederea în mine. Îmi pare rău pentru toată suferința pe care ți-am cauzat-o și înțeleg dacă nu mă vei ierta.

Cu toate astea, m-a iertat. Mi-a iertat întotdeauna greșelile, dar nu și de data aceasta. Trebuia să-i reclădesc încrederea în mine, totuși am continuat s-o rănesc la nesfârșit. Mâinile îmi freamătă, rupând în bucățele jalnica mărturisire. În cădere, formează un vârtej și se împrăștie într-un model dezordonat pe parchetul rece.

Vedeți — eu distrug totul! Știu cât de mult însemna asta pentru ea, iar eu am transformat-o într-o grămăjoară de gunoi.

— Nu! Nu, nu, nu!

Mă reped și încerc haotic să adun bucățile pentru a reface pagina. Dar sunt prea multe și prea mici — niciuna nu se potrivește cu alta și le las să cadă din nou pe jos, privindu-le cum plutesc ici-colo. Așa trebuie să se fi simțit și ea când a încercat să mă lipească la loc. Mă ridic și dau cu piciorul în grămada de bucățele pe care le-am adunat mai înainte, apoi mă aplec repede și le adun din nou, așezându-le într-o grămăjoară pe birou. Le acopăr cu o carte ca să nu zboare în toate direcțiile și apoi văd că am luat tocmai *Mândrie și prejudecată*, bineînțeles, să-mi bag.

Mă întind pe spate și aștept ca ușa să se deschidă, semnalându-i revenirea. Aștept acolo ore întregi, dar zgomotul ușii deschise nu se aude niciodată.

54

Tessa

O mint pe Steph. Nu vreau să-i povestesc nimănui despre problemele din relația mea, mai ales în acest moment, când încă n-am apucat să-mi dau prea bine seama ce s-a întâmplat. Și tocmai de aceea am sunat-o pe Steph: Landon e prea aproape de întreaga situație și nu vreau să-l mai necăjesc. Alte opțiuni nu am, așa se întâmplă când nu ai decât un prieten care se întâmplă să fie fratele vitreg al iubitului tău. Mă rog, al fostului iubit, de acum… Așa că atunci când Steph se arată îngrijorată la telefon, îi spun:

— Nu, nu. Totul e în regulă. Doar că… Hardin e… plecat din oraș cu tatăl său și m-a încuiat pe afară, așa că trebuie să stau și eu undeva până luni, când se întoarce.

— Pare genul lui Hardin, zice ea, iar eu mă bucur că minciuna mea a ținut. Bine, vino încoace. Aceeași cameră cum o știi — va fi ca în vremurile vechi! face ea voioasă, iar eu mă chinui să râd.

Vremurile vechi. Și minunate.

— Eu trebuie să merg la mall cu Tristan mai târziu, dar tu poți pierde vremea pe-aici sau poți veni cu noi. Cum vrei tu.

— Am multe de pregătit pentru plecarea la Seattle, așa că o să rămân în cameră, dacă nu deranjez.

— Sigur, sigur. După care adaugă: Sper că ești gata pentru petrecerea de mâine-seară!

— Ce petrecere? întreb.

Ah, da… petrecerea. Am fost atât de preocupată de tot ce s-a întâmplat încât am uitat de petrecerea pe care Steph mi-a organizat-o cu ocazia plecării. Ca și la petrecerea de ziua lui Hardin, sunt sigură că gașca se va

reuni și se va distra indiferent dacă eu apar sau nu, dar pare că ea vrea cu tot dinadinsul să merg și, pentru că o rog să-mi facă această mare favoare, vreau să fiu amabilă.

— E ultima dată, haide! Știu că probabil Hardin a zis nu, dar…

— Nu Hardin hotărăște ce fac, îi reamintesc, iar ea izbucnește în râs.

— Știu! Ziceam și eu, nu o să ne mai vedem de acum. Mă mut și te muți și tu, se văicărește ea.

— Bine, mă mai gândesc. Acum vin într-acolo, spun.

Dar în loc să mă duc direct la ea, mai conduc aiurea puțin. Trebuie să mă asigur că o să păstrez aparențele în fața ei; nu trebuie să plâng deloc. Fără plâns. Fără plâns. Mă mușc de obraz din nou ca să nu izbucnesc în lacrimi. Din fericire, deja m-am obișnuit cu suferința. Practic sunt amorțită în fața ei.

Când ajung în camera lui Steph, o găsesc îmbrăcându-se. Își trage o rochie roșie peste o pereche de ciorapi negri cu ochiuri mari exact când deschide ușa zâmbind.

— Mi-a fost dor de tine! îmi șoptește ea și mă îmbrățișează strâns.

Aproape că mă pierd cu firea, dar mă țin bine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, deși nu a trecut așa de mult.

Îi zâmbesc, iar ea aprobă din cap. Mi se pare că au trecut secole de când Hardin și cu mine ne-am întâlnit la salonul de tatuaje, în urmă cu o săptămână.

— Așa cred. Deși pare mai mult.

Își ia o pereche de ghete înalte până la genunchi din debara și se așază pe pat.

— Nu cred că voi lipsi prea mult. Simte-te ca acasă… dar să nu începi să faci curat! zice ea, observând că îmi arunc privirea prin camera dezordonată.

— Nici nu aveam de gând! o mint eu.

— Ba aveai! Și probabil că tot asta o să faci.

Râde, iar eu încerc să mă forțez s-o imit. Nu-mi iese și sfârșesc prin a scoate un sunet între un hohot și un acces de tuse, dar care totuși nu mă dă de gol.

— Le-am spus deja tuturor că vei fi aici, apropo. Au fost încântați! adaugă ea, ieșind din cameră și închizând ușa.

Până să apuc să protestez, a plecat deja.

Camera aceasta îmi trezește prea multe amintiri. O urăsc, dar o și iubesc în același timp. Partea mea de cameră este încă neocupată, deși Steph a umplut patul cu haine și pungi de cumpărături. Îmi trec degetele peste tăblia patului, amintindu-mi de prima oară când Hardin a dormit în patul minuscul alături de mine.

De-abia aștept să plec din campusul ăsta — să scap de orașul ăsta și de oamenii din el. N-am avut decât bătăi de cap din prima zi în care am sosit la WCU și mi-aș dori să nu fi venit aici de la bun început. Chiar și zidurile îmi amintesc de Hardin și de momentul în care mi-a împrăștiat notițele prin toată camera, făcându-mă să-mi doresc să-l plesnesc, până când m-a sărutat, apăsat, lipindu-mă de perete. Îmi trec degetele peste buze, urmându-le forma, iar buzele îmi tremură la gândul că nu-l vor mai săruta niciodată.

Nu cred că voi putea rămâne în camera aceasta la noapte. Amintirile mă vor copleși, apărându-mi în spatele pleoapelor ori de câte ori voi închide ochii.

Pentru că trebuie să găsesc ceva care să mă distragă, îmi scot laptopul și încerc să-mi caut un loc unde să trăiesc la Seattle. Așa cum bănuiam, este o cauză pierdută. Singurul apartament pe care îl pot găsi este unul aflat la 30 de minute depărtare de noul birou Vance Publishing și îmi depășește un pic bugetul. Îmi salvez numărul de telefon oricum în mobil.

După o altă oră de căutări, îmi calc pe inimă și o sun pe Kimberly. Nu voiam s-o întreb dacă pot sta cu ea și cu Christian, dar Hardin nu mi-a dat de ales. Pentru că e Kimberly, desigur, ea acceptă cu bucurie, subliniind cât de încântați sunt să mă găzduiască în noua lor casă din Seattle și lăudându-se puțin cu faptul că aceasta e mai mare decât cea în care locuiesc acum.

Îi promit că nu voi sta mai mult de două săptămâni, sperând să-mi iau suficient răgaz ca să-mi găsesc un apartament acceptabil care să nu aibă bare la ferestre. Dintr-odată îmi dau seama că, din cauza telenovelei prin care a trebuit să trec cu Hardin, aproape că am uitat de nebunia de la apartament și de faptul că în timp ce noi eram plecați cineva a intrat acolo prin efracție.

Mi-ar plăcea să cred că n-a fost tata, dar nu știu cum aș putea face asta. Dacă a fost el, nu a furat nimic; poate că a avut nevoie de un loc unde să stea peste noapte și nu a avut unde altundeva să se ducă. Mă rog ca Hardin să nu-l vâneze și să nu-l acuze de intrare prin efracție. Ce rost ar avea? Totuși, ar trebui să încerc să-l găsesc eu prima, dar se face târziu și, sincer, mi-e puțin frică să mă duc de una singură în acea parte a orașului.

Mă trezesc când Steph intră împleticindu-se în cameră pe la miezul nopții, împiedicându-se în propriile-i picioare și căzând pe patul ei. Nu-mi aduc aminte când am adormit la birou, iar când ridic capul, simt cum mă doare gâtul. Când îmi trec mâna peste el, mă doare și mai tare ca înainte.

— Nu uita de petrecerea de mâine, mormăie ea și adoarme aproape imediat.

Mă duc către ea și îi scot cizmele din picioare, în timp ce ea începe să sforăie, și îi mulțumesc încet că este o prietenă bună și că mă lasă să stau la ea în dormitor, deși am anunțat-o doar cu o oră înainte. Ea suspină și spune ceva incoerent, apoi se răsucește pe-o parte și sforăie din nou.

Am zăcut în pat toată ziua, citind. Nu vreau să merg nicăieri și nu vreau să vorbesc cu nimeni, și mai ales nu vreau să dau nas în nas cu Hardin, deși mă îndoiesc că se va întâmpla așa ceva. N-are niciun motiv să se afle pe aici, prin preajmă, dar sunt paranoică, am inima frântă și nu vreau să-mi asum niciun risc. Steph nu se trezește până pe la patru după-amiaza.

— Vreau să comand pizza — vrei și tu? întreabă ea, ștergându-și machiajul de la ochi cu un șervețel din geantă.

— Da, te rog.

Stomacul îmi chiorăie, amintindu-mi că azi nu am mâncat deloc. Steph și cu mine petrecem următoarele două ore mâncând și vorbind despre mutarea ei în Louisiana și despre faptul că părinții lui Tristan nu sunt deloc încântați că el va schimba școala din cauza ei.

— Sunt sigură că le vine lor mintea la cap — le place de tine, nu-i așa? o încurajez eu.

— Da, într-un fel. Dar familia lui e obsedată de WCU și tot vorbește de moștenire bla bla bla.

Își dă ochii peste cap, iar eu izbucnesc în râs — nu vreau să-i explic ce înseamnă moștenirea pentru familii.

— Așadar, petrecerea. Știi deja cu ce te îmbraci? mă întreabă ea, zâmbind cu subînțeles. Sau vrei să-ți împrumut eu ceva de la mine, de dragul trecutului glorios?

Scutur din cap.

— Nu-mi vine să cred că sunt de acord cu asta după…

Sunt pe punctul de a-l aduce pe Hardin în discuție, dar îmi revin.

— După toate ocaziile în care m-ai obligat să vin la petreceri până acum.

— Dar aceasta este ultima. În plus, știi bine că nu vei găsi o gașcă nici pe departe atât de șmecheră cu care s-o arzi în campusul din Seattle.

Flutură din genele lungi și false, iar eu oftez.

— Îmi aduc aminte de prima dată când te-am văzut. Am deschis ușa acestei camere și aproape că am făcut infarct. Fără supărare.

Îi zâmbesc, iar ea face la fel.

— Spuneai ce monstruoase sunt petrecerile de aici, iar mama era să leșine. A vrut să mă convingă să cer altă cameră, dar eu nu…

— Bine-ai făcut, că altfel acum nu te-ai mai fi văzut cu Hardin, zice ea cu un rânjet, apoi se uită în altă parte.

Pentru un moment mă gândesc cum ar fi fost să schimb camera și să nu-l mai fi văzut niciodată. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu mi-aș dori să șterg nimic din toate acestea.

— Gata cu amintirile — hai să ne facem frumoase! se entuziasmează ea, bătând din palme chiar în fața mea, după care mă ia de mâini și mă târăște jos din pat.

— Acum îmi aduc aminte de ce urăsc dușurile mixte, oftez eu, în timp ce îmi usuc părul cu un prosop.

— Nu sunt așa de rele.

Steph izbucnește în râs, iar eu îmi dau ochii peste cap, gândindu-mă la dușul de la apartament. Fiecare amănunt îmi aduce aminte de Hardin și fac tot posibilul să-mi păstrez zâmbetul forțat, în timp ce pe dinăuntru mă mistui. În cele din urmă, după ce mă machiez și îmi ondulez părul, Steph mă ajută cu fermoarul rochiei galben cu negru pe care am cumpărat-o de curând. Singurul lucru care mă mai ține în picioare și cu mintea întreagă este speranța că la petrecere m-aș putea distra și aș putea avea măcar două ceasuri de liniște.

Tristan sosește puțin după ora opt ca să ne ia. Steph refuză să mă lase la volan, pentru că vrea să beau până când n-o să mai văd în fața ochilor. Iată o idee care-mi convine. Dacă n-o să mai văd, poate nu o să mai văd nici gropițele sau încruntăturile lui Hardin de câte ori deschid ochii. Și nici când stau cu ei închiși nu-mi dispar din minte.

— Unde e Hardin în seara asta? întreabă Nate de pe locul din dreapta șoferului, iar eu mă panichez pentru o clipă.

— E plecat. E plecat din oraș cu taică-său, mint eu.

— Păi, voi doi nu plecați luni la Seattle?

— Ba da, ăsta e planul.

Simt cum palmele încep să-mi transpire. Urăsc să mint și nu mă pricep deloc la asta. Nate se întoarce și îmi zâmbește dulce.

— Atunci, baftă amândurora vă doresc. Mi-aș fi dorit să-l văd și pe el înainte să plece.

Mă simt și mai tensionată.

— Mulțumim, Nate. O să-i spun că i-ai transmis asta.

Când ajungem la sediul frăției studențești, regret imediat decizia de a veni. Știam că-i o idee proastă, dar nu gândeam limpede și simțeam că am nevoia să-mi abat atenția de la realitate. Dar așa nu-mi abat atenția de la nimic. Totul îmi aduce aminte de toate prin câte am trecut și de tot ceea ce am pierdut, până la urmă. Este aproape caraghios cum regret că vin aici de fiecare dată, dar cumva mereu ajung la casa asta nenorocită a frăției studențești.

— Hai să facem panaramă, zice Steph și mă ia de braț, cu un zâmbet sălbatic.

Pentru o secundă, ochii îi scânteiază și nu pot să nu simt că altceva se ascunde, de fapt, în spatele cuvintelor ei.

55

Hardin

Când bat la ușa de la biroul tatei, mi se face greață. Nu cred că am ajuns în halul ăsta, să-i cer sfatul. Doar că am nevoie să mă asculte cineva, cineva care știe cum mă simt, sau măcar poate bănui. I se aude vocea dinăuntru.

— Intră, dragă.

Ezit înainte de a intra, știind că va fi stânjenitor, dar necesar. Mă așez pe scaunul din fața biroului său uriaș, urmărind cum expresia feței i se modifică, de la așteptare la surpriză. Îi scapă un hohot mic de râs.

— Scuză-mă, credeam că e Karen.

Dar apoi, văzând cât sunt de prost dispus, se oprește, privindu-mă cu atenție. Dau din cap și mă uit în altă parte.

— Nu știu de ce am venit aici, dar nu am altundeva unde să mă duc.

Îmi pun capul în mâini, iar tata se așază pe marginea biroului de mahon.

— Mă bucur c-ai venit la mine, spune el încet, cercetându-mi reacția.

— N-aș spune chiar că am venit la tine, îi reamintesc eu.

Dar de fapt exact asta am făcut, doar că nu vreau să creadă că e vreo mare revelație sau ceva de genul ăsta, deși, într-un fel, chiar este, poate. Mă uit cum înghite în sec și dă încet din cap, iar ochii i se plimbă peste tot în încăpere, numai asupra mea nu.

— Nu trebuie să ai emoții. N-am de gând să fac o criză sau să sparg ceva. N-am energia necesară.

Mă uit fix la peretele din spatele lui. Când văd că nu-mi răspunde, oftez prelung. Bineînțeles că asta pare să-l monteze, ca semn al înfrângerii mele, și spune:

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu. Nu vreau, zic eu și mă uit la cărțile de pe perete.

— Bine…

Oftez, simțind că e un moment inevitabil.

— Nu vreau, dar n-am încotro, cred.

Tata pare uluit pentru un moment, iar ochii lui căprui se fac mari, privindu-mă atent, urmărindu-mă cu grijă, așteptând să înțeleagă care e faza, sunt sigur.

— Crede-mă, îi spun.

Dacă aș avea pe altcineva la care să mă duc, n-aș mai fi aici, dar Landon e un idiot cu prejudecăți și îi ia mereu partea. Nu știu nici dacă măcar jumătate din ce am zis e adevărat, dar nu vreau acum sfatul lui Landon. Mai mult decât atât, nu vreau să-i mărturisesc ce cretin am fost și ce mizerii i-am spus Tessei în ultimele câteva zile. Opinia lui nu prea are importanță pentru mine, dar, dintr-un anumit motiv, are mai multă importanță decât a oricui altcuiva, în afară de cea a lui Tess, desigur. Tata îmi zâmbește chinuit.

— Știu asta, fiule.

— Bine.

Nu știu de unde să încep și, sincer, nu sunt încă sigur ce anume m-a adus aici. Avusesem toate intențiile să mă duc într-un bar ca să beau ceva, dar cumva am ajuns să trag mașina pe aleea tatălui meu… nu, pe aleea lui tati. Felul în care Tessa spune „mamă“ și „tată“ în loc de „mama“ și „tata“ obișnuia să mă scoată din minți; dar acum s-a lipit și de vocabularul meu. Are noroc că îi zic „tată“ sau „tata“ în loc de „Ken“ sau „dobitocul“ — așa cum am făcut mare parte din viața mea.

— În fine, așa cum probabil ai ghicit, Tessa m-a părăsit, în cele din urmă, recunosc eu și ridic privirea către el.

El face tot ce poate pentru a-și păstra expresia neutră de pe chip, așteptând să-mi continui ideea, dar tot ce pot adăuga este:

— Iar eu nu am oprit-o.

— Ești sigur că nu se mai întoarce? întreabă el.

— Da, sunt sigur.

Mi-a dat mai multe ocazii s-o opresc, apoi n-a mai încercat să mă sune sau să-mi scrie — mă uit la ceasul de pe perete — timp de aproape

28 de ore, și n-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Mă așteptam ca mașina ei să fie pe alee când am ajuns acasă la Ken și la Karen. Sunt convins că acesta este unul dintre motivele pentru care am venit încoace de la bun început. Unde altundeva ar putea fi? Sper că n-a condus tot drumul acela până acasă la mama ei.

— Ați mai trecut prin asta și înainte, începe tata. Voi doi păreți că găsiți întotdeauna o cale…

— Tu mă asculți când vorbesc? Am zis că nu se mai întoarce, pufnesc eu, întrerupându-l.

— Te ascult. Sunt doar curios de ce de data asta lucrurile stau diferit față de alte dăți.

Când îi arunc o privire urâtă, el se uită fix și impasibil la mine, iar eu rezist cu greu dorinței de a mă ridica și de a pleca din biroul lui împopoțonat.

— Că așa stau, pur și simplu. Nu știu cum de știu lucrul ăsta — iar tu probabil crezi că sunt un prostănac că am venit până aici — dar am obosit, tată. Sunt atât de obosit să fiu așa cum sunt și nu știu ce să fac în legătură cu asta. La dracu'.

Am vorbit atât de disperat și de jalnic. El deschide gura puțin, dar apoi se oprește și nu mai spune nimic.

— Te consider vinovat, continui eu. Te consider vinovat din tot sufletul. Pentru că, dacă ai fi fost lângă mine, poate mi-ai fi arătat cum să… Nu știu — cum să nu tratez oamenii ca pe niște gunoaie. Dac-aș fi avut un bărbat în casă în timp ce creșteam, poate nu aș mai fi fost persoana asta de rahat. Dacă nu găsesc o soluție pentru Tessa și pentru mine, o să sfârșesc exact ca tine. Mă rog, înainte de a ajunge așa.

Arăt către vesta sa și către pantalonii perfect croiți.

— Dacă nu pot găsi o cale de a înceta să te urăsc, nu voi fi niciodată în stare să…

Nu vreau să-mi termin fraza în fața lui. Ceea ce vreau să spun e că, dacă nu pot înceta să-l mai urăsc, nu voi fi niciodată în stare să-i arăt cât de mult o iubesc și s-o tratez așa cum ar trebui, așa cum merită. Vorbele mele nerostite rămân acolo în biroul încărcat și finisat cu lemn, ca un spirit chinuit pe care niciunul dintre noi nu știe cum să-l exorcizeze.

— Ai dreptate.

Mă surprinde fiind de acord cu mine, în sfârșit.

— Am?

— Da, ai. Dac-ai fi avut un tată care să te ghideze și să-ți arate cum să fii bărbat, ca să fii pregătit să gestionezi lucrurile acestea și viața, în general. M-am învinovățit pentru comportamentul… tău.

Îl văd cum se luptă să-și găsească vorbele și mă trezesc aplecându-mă ușor în față.

— Ești așa cum ești din cauza mea. Totul izvorăște de la mine și de la toate greșelile pe care le-am făcut. Voi duce vinovăția aceasta a păcatelor mele pentru tot restul vieții mele și pentru acele păcate îmi pare foarte, foarte rău, fiule.

Vocea i se frânge la sfârșit, și deodată mă simt… mă simt… incredibil de amețit.

— Păi, e minunat că tu poți fi iertat, dar rezultatul este felul în care sunt eu acum! Ce trebuie să fac eu în legătură cu asta?

Îmi rod unghiile și observ, ca noutate, că articulațiile degetelor nu-mi sunt julite. Cumva, amănuntul acesta mă calmează într-un fel.

— Trebuie să fie ceva, spun eu încet.

— Cred că ar trebui să vorbești cu cineva, sugerează el.

Dar răspunsul lui este insuficient, și simt iar cum mă cuprinde furia. Nu, serios, ar trebui să vorbesc cu cineva — nu mai spune! Arăt către locul liber dintre noi.

— Dar noi nu asta facem aici? Vorbim.

— Mă refeream să vorbești cu cineva profesionist, răspunde el cu calm. Ai păstrat foartă multă furie din copilărie și, dacă nu găsești o cale de a te elibera sau măcar de a o gestiona într-un fel sănătos, mi-e teamă că nu vei face niciun progres. Eu nu sunt persoana potrivită care să-ți ofere aceste instrumente, eu ți-am cauzat această durere de la bun început, iar când ești foarte furios te îndoiești de ceea de ce spun eu, chiar dacă ți-ar putea fi de ajutor.

— Deci faptul că am venit aici a fost o pierdere de vreme, atunci? Chiar nu poți face nimic? Știam eu că mai bine mă duceam la bar. Puteam să fiu la al doilea pahar de whisky-Cola până acum.

— N-a fost o pierdere de vreme. A fost chiar un pas important în eforturile tale de a deveni o persoană mai bună.

Se uită din nou în ochii mei, iar eu pur și simplu am în gură gustul whisky-ului pe care ar fi trebuit să-l beau în aceste momente în loc să port această conversație.

— Va fi mândră de tine, adaugă el.

Mândră? De ce mama dracului să fie cineva mândru de mine? Șocată că sunt aici ar putea fi, dar mândră… nu.

— Mi-a spus că sunt bețiv, îi mărturisesc eu fără să mă gândesc.

— Are dreptate? mă întreabă el, cu o îngrijorare sinceră pe chip.

— Nu știu.

Nu cred că sunt, dar nu știu sigur.

— Dacă vrei să afli dacă ești sau nu alcoolic, cred că e mai bine să afli răspunsul până nu e prea târziu.

Cercetez fața tatei și citesc în ochii lui că se teme pentru mine de-adevăratelea. Simte teama pe care ar trebui poate s-o simt eu.

— Tu de ce te-ai apucat de băut prima dată? îl interoghez eu.

Mi-am dorit întotdeauna să aflu răspunsul, dar n-am simțit niciodată că ar fi momentul potrivit să pun această întrebare. El oftează și își pune mâna pe părul tuns scurt, pentru a-l netezi.

— Păi, mama ta și cu mine nu ne aflam într-un punct bun al relației și prăbușirea a început într-o noapte când am plecat de acasă și m-am îmbătat. Eram atât de beat încât n-am putut ajunge acasă de unul singur, dar am descoperit că îmi plăcea senzația, fie că puteam merge sau ba. Îmi amorțea toată durerea pe care o simțeam și după asta a devenit un obicei. Mi-am petrecut mai mult timp la un bar blestemat din cealaltă parte a străzii decât cu tine și cu ea. Ajunsesem în starea în care nu mai puteam funcționa fără alcool, dar nici cu el nu se putea spune că funcționam. Era o bătălie pierdută.

Nu-mi amintesc nimic dinainte ca tata să devină alcoolic. Am presupus întotdeauna că a fost așa de când m-am născut.

— Era atât de dureros încât încercai să fugi?

— Asta nu e important. Ceea ce este important e faptul că într-o zi, în cele din urmă, m-am trezit și nu am mai băut.

— După ce ne-ai părăsit pe noi, îi readuc eu aminte.

— Da, fiule, după ce v-am părăsit pe amândoi. V-a fost mai bine fără mine. Nu eram bun nici ca tată, nici ca soț. Mama ta se descurca excelent crescându-te — mi-ar fi plăcut să nu fie nevoită s-o facă de una singură, dar a fost mai bine decât cu mine prin preajmă.

Furia mă cuprinde și îmi înfig degetele în mânerele scaunului.

— Dar lui Karen poți să-i fii soț, iar lui Landon tată.

Iată, am spus-o. Am atât de multe resentimente față de omul acesta care a fost un bețiv nenorocit toată viața mea — care mi-a distrus viața —, dar care reușește să se recăsătorească și s-o ia de la zero cu un fiu nou și cu o existență nouă. Ca să nu mai menționez că acum e bogat, iar noi nu aveam de niciunele. Karen și Landon au tot ceea ce-ar fi trebuit să avem eu și cu mama.

— Știu că așa pare, Hardin, dar nu este adevărat. Am cunoscut-o pe Karen la doi ani după ce am încetat să mai beau. Landon avea deja șaisprezece ani și nu am încercat niciodată să fiu figura paternă din viața lui. Nici el n-a crescut cu un bărbat în casă, deci m-a îndrăgit destul de repede. N-a fost intenția mea de a-mi face o nouă familie sau de a te „înlocui“ — nu te-aș putea înlocui niciodată. Tu nu ai dorit niciodată să ai de-a face cu mine — și nu te pot acuza pentru asta — dar, fiule, mi-am petrecut aproape toată viața trăind în beznă — o beznă orbitoare, pustie. Iar Karen a fost lumina mea, așa cum este Tessa pentru tine.

Aproape că mi se oprește inima când aduce vorba de Tessa.

Am fost atât de pierdut în a-mi retrăi copilăria de rahat, încât am reușit să nu mă gândesc la ea câteva momente.

— N-am putut decât să mă bucur și să fiu recunoscător pentru că în viața mea a apărut Karen, cu Landon la pachet cu tot, continuă Ken. Aș da orice să am și cu tine relația pe care o am cu el. Poate că într-o zi așa se va întâmpla.

Observ că tata a rămas fără suflare după lunga lui confesiune, iar eu nu mai am cuvinte. N-am avut niciodată acest gen de conversație cu el, de fapt cu nimeni, în viața mea, în afară de Tess. Ea mereu pare să fie excepția de la regulă.

Nu știu ce să-i mai spun. Nu-l iert încă pentru că mi-a futut viața și pentru că a ales alcoolul în defavoarea mamei mele, dar am vorbit serios când am spus că voi încerca să-l iert. Dacă nu încerc, nu voi putea fi normal niciodată. Serios, oricum, nici măcar nu știu exact ce înseamnă a fi „normal", dar vreau să fiu în stare să trăiesc o săptămână fără să sparg ceva sau fără să bat pe cineva.

Umilința de pe chipul lui Tess când i-am spus să se care din apartament îmi este clară în minte. Dar în loc să mă lupt cu această imagine, așa cum fac de obicei, de data asta o îmbrățișez. Trebuie să-mi reamintesc de ceea ce i-am făcut — nu mai trebuie să mă ascund de consecințele acțiunilor mele.

— N-ai spus nimic, spune tata, întrerupându-mi gândurile.

Imaginea cu chipul lui Tess începe să pălească și, deși încerc să nu o las să plece, ea dispare. Singura alinare pe care o am este că știu că se va întoarce să mă bântuie cât de curând.

— Habar nu am ce mama dracului să spun. Au fost lucruri pe care le-am aflat. Nu știu ce să cred, recunosc eu.

Sinceritatea din cuvintele mele mă sperie și îl aștept pe el să facă lucrurile și mai ciudate. Dar el n-o face. Doar dă din cap și se ridică în picioare.

— Karen pregătește cina, dacă vrei să rămâi.

— Nu, o să refuz de data asta, oftez eu.

Vreau să ajung acasă. Singura problemă cu locul acela e că Tessa nu este acolo. Și e numai nenorocita mea de vină.

Am dat nas în nas cu Landon pe culoar când eram pe picior de plecare, dar l-am ignorat și am ieșit înainte de a începe să mă asalteze cu sfaturile lui nesolicitate. Ar fi trebuit să-l întreb unde e Tessa; sunt disperat să aflu. Dar mă cunosc și pe mine și știu că m-aș duce după ea și aș încerca s-o conving să vină cu mine. Trebuie să fiu cu ea, oriunde ar fi. Faptul că l-am ascultat pe tata explicându-mi de ce a fost un tată atât de nedemn a fost un pas în direcția potrivită, dar asta nu înseamnă că, în mod miraculos, voi înceta să mai fiu un nemernic obsedat de control, așa, dintr-odată. Iar dacă Tessa este undeva unde nu mi-aș dori să fie — de exemplu cu Zed…

Oare e cu Zed? Doamne, Dumnezeule, oare s-ar duce cu el? Nu cred așa ceva, dar nu e ca și când i-aș fi oferit libertatea de a avea prea mulți prieteni. Și dacă nu este cu Landon…

Nu, nu e cu Zed. Nu e, pur și simplu. Continui să mă conving de asta în timp ce urc cu liftul înspre apartamentul nostru. O parte din mine speră ca dobitocul care ne-a pătruns în casă să se fi întors chiar acum; chiar mi-ar prinde bine să-mi eliberez cumva furia crescândă.

Un fior îmi trece pe șira spinării și prin întregul trup. Dacă Tessa ar fi fost singură acasă când ar fi intrat acel străin? Imaginea cu ea roșie în obraji, plină de lacrimi, din coșmarurile mele îmi fulgeră prin fața ochilor, iar trupul mi se încordează. În cazul în care cineva ar încerca să-i facă rău, acela ar fi ultimul său gest pe pământ. Sunt atât de ipocrit! Iată cum ameninț eu pe oricine care ar putea s-o rănească, iar eu numai la asta se pare că mă pricep.

După ce-mi iau niște apă și mă uit prin apartament preț de câteva minute, încep să devin agitat. Ca să-mi fac de lucru, caut prin colecția de cărți a lui Tess. A lăsat prea multe cărți aici și știu că a durut-o sufletul. Încă o dovadă a faptului că sunt foarte toxic. Îmi atrage atenția un carnet cu coperte de piele, ascuns între două ediții ale Emmei, și-mi trec degetele peste clema cu care este fixat. O scot și împrăștii paginile, care sunt toate acoperite cu scrisul de mână al lui Tess. Este vreun fel de jurnal pe care nu știam să-l ține?

Introducere în Religiile Lumii, așa scrie caligrafic pe prima pagină. Mă așez pe pat cu cartea în mână și încep să citesc.

56

Tessa

Logan mă strigă din cealaltă parte a bucătăriei, dar când îi este clar că nu-l aud, vine către mine.

— Frumos din partea ta că ai venit. Nu eram convins că o s-o faci! spune el, zâmbind larg.

— N-aș rata propria petrecere de la revedere, zic eu, ridicând paharul cu mâini tremurânde, în semn de toast.

— Mi-a fost dor de tine pe aici. N-a mai strâns-o nimeni pe Molly de gât de o bună bucată de vreme.

Izbucnește în râs și-și dă capul pe spate, turnându-și o licoare transparentă dintr-o sticlă direct pe gât. Înghite băutura, clipește, apoi își drege vocea, scuturând din cap într-un fel care mă face să mă crispez când mă gândesc cât de tare trebuie să-l fi usturat.

— Întotdeauna vei fi eroina mea pentru bătaia aia, mă necăjește el și întinde sticla spre mine.

Scutur din cap și ridic paharul pe jumătate gol din mâna mea.

— Sunt sigură că nu va trece multă vreme până când altcineva va face același lucru.

Zâmbesc când îmi aduc aminte de asta.

— Ă-ău! Vorbim de lup, face Logan, privind undeva în spatele meu.

Nu vreau să mă întorc.

— De ce? oftez eu încet, sprijinindu-mă cu un cot pe tejghea.

Când Logan îmi oferă în joacă sticla din nou, o accept.

— Hai, bea.

Îmi zâmbește și pleacă, lăsându-mă singură cu sticla. Molly intră în raza mea vizuală și mă salută, ridicând păhărelul roșu.

— Pe cât sunt de tristă că te muți, zice ea cu o voce fals dulce și amabilă, pe atât de mult mă bucur că nu te voi mai vedea niciodată. O să-mi fie totuși dor de Hardin… de lucrurile pe care le făcea băiatul ăla cu limba…

Îmi dau ochii peste cap la ea și încerc să-i dau o replică bună, dar nu reușesc. Gheara geloziei mă strânge și mă gândesc s-o sugrum din nou, chiar aici, chiar acum.

— Ah, cară-te de aici, îi zic eu în cele din urmă, iar ea râde.

Scoate un zgomot oribil, pe bune.

— O, haide, Tessa. Eu am fost prima ta dușmancă din facultate — asta trebuie să însemne ceva, nu-i așa?

Îmi face cu ochiul și se lovește cu șoldul de mine când trece mai departe. Petrecerea asta a fost o idee îngrozitoare; știam eu că nu trebuia să vin aici, mai ales fără Hardin. Steph a dispărut și, deși Logan a fost destul de amabil să-mi țină companie preț de un minut, și-a găsit între timp o fată disponibilă de care să se ocupe. Când o văd pe fata respectivă mai întâi, stă în profil, și pare serioasă și echilibrată, dar când se răsucește și o zăresc din față, sunt șocată să observ că partea cealaltă a chipului ei este plină de tatuaje. Au! Încep să mă întreb dacă sunt într-adevăr permanente în timp ce-mi torn încă puțin alcool în pahar.

Îmi propun ca asta să fie toată băutura pentru seara aceasta și sorb din ea foarte încet. Altfel toată fațada pe care m-am străduit s-o construiesc se va prăbuși și va cădea, iar eu nu voi fi altceva decât o altă fată bețivă și enervantă care plânge de câte ori cineva îi aruncă vreo privire.

Mă forțez să dau o tură prin casă căutând părul roșu-aprins al lui Steph, dar ea nu este de găsit nicăieri. Când, în sfârșit, dau de fața cunoscută a lui Nate, îmi dau seama că și el vrăjește o fată și nu vreau să-i întrerup. Mă simt atât de nelalocul meu aici. Nu doar pentru că nu mă potrivesc cu această mulțime, ci și pentru că, deși această petrecere poartă eticheta de „petrecere de la revedere“ în cinstea noastră, nu am senzația că i-ar păsa cuiva cu adevărat că Hardin și cu mine dispărem din peisaj. Poate că s-ar fi arătat mai interesați dacă ar fi venit și Hardin cu mine; el este prietenul lor, în definitiv.

După ce stau singură la bucătărie timp de aproape o oră, o aud, în cele din urmă pe Steph exclamând:

— Iată-te!

Am mâncat deja un castron întreg cu covrigei și am ajuns la cel de-al doilea pahar. M-am tot gândit dacă să-mi chem sau nu un taxi, dar acum că Steph a reapărut, o să-ncerc să mai stau puțin pe aici. Tristan, Molly și Dan sunt în spatele ei, iar eu fac tot posibilul să-mi păstrez o față neutră.

Mi-e dor de Hardin.

— Am crezut c-ai plecat sau ceva de genul ăsta! strig eu ca să acopăr muzica, alungându-mi gândurile care-mi spun cât de greșit este să fiu aici fără Hardin.

În ultima oră, m-am tot străduit să mă țin departe de vechile dormitoare de la etaj; aș vrea atât de mult să merg acolo, să mă ascund de mulțimea asta stânjenitoare de oameni, ca să-mi aduc aminte… nici eu nu știu ce anume. Mă tot trezesc fixând cu privirea scările și asta mă ucide puțin câte puțin.

— Nici gând! Ți-am adus ceva de băut.

Steph zâmbește și-mi ia paharul pe care-l am deja în mână. Îl înlocuiește cu unul identic, plin cu un lichid roz.

— Vodcă și suc de cireșe, na! chițăie ea văzându-mă derutată, iar eu râd ciudat și duc paharul la buze.

— Pentru ultima ta petrecere alături de noi! toastează Steph și mai mulți necunoscuți își ridică paharele în aer.

Molly se uită în altă parte în timp ce eu îmi dau capul pe spate și savurez lichidul cu gust de cireșe.

— Că veni vorba despre sincronizare, îi zice Molly lui Steph, iar eu mă întorc repede.

Nu-mi dau seama dacă persoana care a venit este sau nu Hardin, dar dilema mea se rezolvă în momentul în care Zed intră în bucătărie, îmbrăcat tot în negru. Rămân puțin cu gura căscată și mă răsucesc către Steph.

— Spuneai că nu va fi aici.

Ultima chestie de care am nevoie acum este un alt amănunt care să-mi amintească de varza în care mi-am transformat viața. Mi-am luat deja la revedere de la Zed și nu sunt pregătită să redeschid rănile pe care le-a provocat amiciția cu el.

— Scuze, zice Steph, ridicând din umeri. A venit și el pur și simplu. Nu știam că apare.

Se apleacă spre Tristan. Mă uit la ea, încurajată de alcool.

— Ești sigură că petrecerea asta este pentru mine?

Știu că par nerecunoscătoare, dar faptul că Steph i-a invitat pe Zed și pe Molly chiar mă deranjează. Dacă Hardin ar fi fost aici, fără îndoială și-ar fi ieșit din fire când ar fi intrat Zed în bucătărie.

— Sigur că e! Uite ce e, chiar îmi pare rău că a venit. O să-i spun să stea departe de tine, mă asigură ea și dă să se ducă la Zed, dar eu o prind de braț.

— Nu, nu face asta. Nu vreau să fiu rea. E în regulă.

Zed este în mijlocul discuției cu o fată blondă care vine după el în bucătărie. El îi zâmbește, iar ea râde, dar când Zed ridică privirea și îmi observă prezența, surâsul îi pălește. Îi țintuiește cu privirea pe Steph și pe Tristan, dar amândoi îl evită și pleacă din încăpere cu Molly și Dan după ei. Rămân singură încă o dată. Observ cum Zed se înclină și îi spune ceva la ureche blondei, după care ea îi surâde și pleacă de lângă el.

— Hei.

Zed zâmbește ciudat și se mută de pe un picior pe altul când ajunge lângă mine.

— Hei.

Mai iau o înghițitură din pahar.

— Nu știam că vei fi aici, spunem amândoi în același timp și apoi râdem jenați.

El zâmbește și zice:

— Tu mai întâi.

Mă bucur că nu pare să-mi poarte ranchiună.

— Spuneam doar că nu aveam nici cea mai vagă idee că o să vii.

— Nici eu nu știam că vei fi aici.

— Mă gândeam eu. Steph tot spune că e un fel de petrecere de la revedere pentru mine, dar acum sunt convinsă că spune asta doar ca să fie amabilă.

Mai iau o sorbitură din pahar. Vodca amestecată cu suc de cireșe este mult mai tare decât primele două pahare pe care le-am băut.

— Ești… ești cu Steph? întreabă el, apropiindu-se mai mult de mine.

— Mda. Hardin nu este aici, în caz că te întrebai.

— Nu, eu…

Privirea i se fixează pe mâna mea, atunci când așez paharul gol pe tejghea.

— Ce-i acolo?

— Vodcă și suc de cireșe. Ironic, nu-i așa? spun eu, dar el nu râde deloc.

Ceea ce mă surprinde, având în vedere că este băutura lui preferată. În schimb, fața i se contorsionează de confuzie și se tot uită la chipul meu, apoi la pahar, apoi înapoi la chipul meu.

— Steph ți-a dat asta?

Are un ton serios… prea serios… iar mintea îmi devine din ce în ce mai înceată. Prea înceată.

— Da… și ce dacă?

— La naiba.

Smulge paharul de pe tejghea.

— Stai aici, îmi ordonă el, iar eu dau încet din cap.

Observ că încep să-mi simt capul oarecum greu. Încerc să nu-l pierd din ochi pe Zed, dar el dispare din bucătărie și amețesc din cauza luminilor care par a se învârti deasupra capului meu. Luminile sunt atât de drăgălașe, atât de amețitoare, cum dansează pe creștetele oamenilor. Luminile dansează? Chiar dansează… Ar trebui să dansez și eu. Ba nu, ar trebui să stau jos.

Mă aplec peste tejghea și mă uit la peretele strâmb, care se tot curbează și se sucește, amestecându-se cu luminile care strălucesc pe capetele oamenilor… sau strălucesc numai deasupra celor care dansează? Oricum, ar fi frumos… și foarte derutant, totodată… și adevărul e că nu sunt sigură ce se întâmplă de fapt.

57

Hardin

Răsfoind paginile caietului, nu mă pot hotărî de unde să încep să citesc. E un jurnal de la cursul de religie al lui Tess; mi-a luat un minut să-mi dau seama ce mama naibii e, deoarece, în ciuda titlului de pe copertă, fiecare text are un titlu și o dată, dar majoritatea n-au nimic de-a face cu religia. Sunt și mai puțin structurate decât eseurile pe care am văzut că le scrie Tessa, sunt mai mult niște monologuri interioare.

Durere. Observ acest cuvânt și încep să citesc.

Oare durerea îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu? Dacă da, cum? Durerea poate îndepărta pe oricine de aproape orice. Durerea te poate îndemna să faci lucruri pe care nu te gândeai niciodată să le faci, cum ar fi să arunci vina asupra lui Dumnezeu pentru nefericirea ta.

Durere… un cuvânt atât de simplu, dar încărcat de atâta însemnătate. Am ajuns să aflu că durerea este cea mai puternică emoție pe care o poate simți cineva. Spre deosebire de orice alt sentiment, aceasta este singura pe care orice ființă omenească o va simți cu siguranță la un moment dat în viață, și nu există niciun avantaj în privința durerii, niciun aspect pozitiv care să te facă s-o privești din altă perspectivă… este doar senzația copleșitoare a durerii înseși. De curând am cunoscut și eu durerea, foarte îndeaproape — suferința a devenit aproape insuportabilă. Uneori, când sunt singură, ceea ce mi se întâmplă foarte des în ultima vreme, încerc să mă hotărăsc care tip de durere este cel mai rău. Răspunsul nu este atât de simplu pe cât credeam că va fi. Durerea lentă și constantă, genul de durere care apare când ai fost rănit în mod repetat de aceeași persoană,

cu toate acestea, tot aici ești, la fel și el, lăsând durerea să continue… nu se termină niciodată.

Doar în rarele momente când mă trage la pieptul lui și îmi face promisiuni pe care nu pare capabil să le țină, simt oarecum că durerea începe să dispară. Exact când mă obișnuiesc cu libertatea, cu libertatea mea care izvorăște din durere, se întoarce cu încă o lovitură.

Chestia asta nu are nimic de-a face cu religia, este vorba despre mine.

Decisesem că durerea aceea arzătoare, fierbinte, inevitabilă este cea mai rea. Durerea apare exact atunci când începi să te relaxezi, când răsufli în sfârșit, gândindu-te că o parte din poveste este o problemă care ține de trecut, când de fapt este una care ține de prezent, de viitor și de fiecare zi care va urma după asta. Această durere apare când investești totul în ceva anume, în cineva, iar această persoană te trădează cu totul — de obicei dintr-un capriciu —, iar durerea te zdrobește și simți că de-abia mai poți respira, de-abia te mai menții la suprafață sprijinindu-te de ceea ce ți-a mai rămas pe dinăuntru și rugându-te să depășești momentul, să nu cedezi.

La dracu'.

Uneori credința îi face pe oameni să reziste. Uneori, dacă ai suficient noroc, poți avea încredere în cineva și îi poți permite să te scoată din suferință înainte ca aceasta să se instaleze pentru o perioadă prea lungă în sufletul tău. Durerea este unul dintre acele locuri hidoase care, odată ce le vizitezi, nu te mai lasă să pleci și chiar și atunci când crezi că ai scăpat, descoperi că te-au marcat definitiv. Dacă ești ca mine, nu ai nicio altă persoană pe care să te bazezi, pe nimeni care să te ia de mână și să te asigure că o să depășești cu bine tot infernul acesta. Tot ce poți face e să-ți legi șireturile bocancilor, să te iei singur de mână și să te tragi de unul singur afară.

Privirea mi se oprește pe data scrisă în partea de sus a paginii. Acest text a fost scris cât timp eu eram în Anglia. N-ar trebui să mai citesc. Ar

trebui să pun blestematul ăsta de caiet jos și să nu-l mai deschid niciodată, dar nu pot. Trebuie să știu ce a mai scris în acest caiet al secretelor. Mi-e teamă că doar în felul acesta mă mai pot apropia vreodată de ea. Ajung la o altă pagină, intitulată Credința.

Ce înseamnă pentru tine credința? Crezi într-o forță mai puternică decât tine? Ai convingerea că această credință poate aduce lucruri bune în viețile oamenilor?

Ar trebui să fie ceva mai bine. Acest text nu ar trebui să-mi răsucească deloc cuțitul în rană și să-mi adâncească durerea din piept. În textul acesta nu poate fi vorba despre mine.

Pentru mine, credința înseamnă să ai încredere în altceva în afara propriei tale persoane. Nu consider că două persoane pot avea aceeași perspectivă asupra credinței, fie că e vorba de credință bazată pe religie sau nu. Eu cred într-o forță mai puternică decât mine — așa am fost crescută. Mama și cu mine mergeam la biserică în fiecare duminică și aproape în fiecare zi de miercuri, de asemenea. Acum nu mai merg la biserică, deși probabil așa ar trebui să fac. Sunt în perioada în care încerc să mă hotărăsc asupra credinței mele religioase, mai ales acum, când sunt adult și nu mai sunt obligată să fac ceea ce se aștepta mama să fac.

Când mă gândesc la credință, mintea nu-mi zboară în mod automat la religie. Probabil că ar trebui, dar pur și simplu nu se întâmplă așa. Mintea mea zboară la el, totul se leagă de el. El se află în fiecare gând de-al meu. Nu sunt în întregime sigură că acesta este un lucru bun, dar așa stau lucrurile și am credința că, în cele din urmă, totul se va rezolva în ceea ce ne privește. Da, este dificil și exagerat de protector, uneori chiar obsedat să mă controleze… bine, uneori chiar așa se poartă, dar eu am încredere în el, cred că are intenții bune, indiferent de cât de supărător s-ar comporta. Relația cu el mă încearcă în feluri pe care nu mi le-am imaginat niciodată, dar fiecare secundă din ea merită efortul. Chiar cred că într-o zi teama lui profundă de a nu mă pierde se va risipi și vom aștepta viitorul împreună; e tot ce îmi doresc. Știu că și el își dorește, deși nu o

recunoaște niciodată. Cred atât de mult în acest bărbat încât voi suporta fiecare lacrimă, fiecare ceartă fără rost… Le voi suporta pe toate doar ca să fiu în preajma lui în ziua în care va crede în el însuși.

Între timp, eu am credința că într-o bună zi Hardin va spune ce simte deschis și sincer, punând astfel capăt exilului autoimpus din calea sentimentelor și acceptându-le așa cum ar trebui s-o facă. În acea zi va vedea și el că nu este deloc personajul negativ. Încearcă atât de tare să fie, dar în străfundurile sufletului, e un erou. A fost eroul meu, uneori torționarul meu, dar cea mai mare parte a timpului a fost un erou. M-a salvat de mine însămi. Mi-am petrecut viața prefăcându-mă că sunt cineva care nu eram, iar Hardin mi-a arătat că este în regulă să fiu eu însămi. Nu mă mai mulțumesc cu imaginea mamei despre cine sunt și despre ce fel de persoană trebuie să devin, iar eu îi mulțumesc din inimă că m-a ajutat să ajung în acest punct. Am convingerea că într-o bună zi va vedea și el cât de incredibil este. Este atât de perfect de imperfect, și îl iubesc foarte mult pentru asta.

Poate că nu-și demonstrează eroismul dinăuntru în modul convențional, dar se străduiește și asta este tot ce pot să-i cer. Am credința că va continua să facă eforturi, că își va îngădui, în cele din urmă, să fie fericit. Voi continua să cred în el până când va avea încredere în el însuși.

Închid caietul și mă ciupesc de obraz, de parcă așa aș încerca să-mi controlez emoțiile. Tessa crede în mine fără niciun motiv. N-o să înțeleg niciodată de ce și-a pierdut vremea cu mine din capul locului, dar faptul că am citit aceste gânduri libere ale ei îmi răsucește cuțitul în rana din piept, îl trage afară și apoi mă mai străpunge o dată cu lama lui.

Îmi dau seama că Tessa este exact ca mine — iar gândul ăsta mă terifiază și mă încântă în același timp. Faptul că am aflat că totul din existența ei se învârte… se învârtea în jurul meu mă face fericit, ba chiar îmi aduce un zâmbet tâmp pe buze, dar când îmi amintesc că am distrus totul, fericirea îmi dispare la fel de repede cum a apărut. Îi sunt dator ei și mie în mod egal să devin o persoană mai bună. Îi sunt dator să încerc să renunț la mânie.

În mod ciudat, mă simt de parcă mi s-ar fi luat o greutate de pe umeri de când am purtat discuția cu tatăl meu. Nu aș putea să afirm

deocamdată că toate amintirile urâte și dureroase au fost iertate sau că am devenit dintr-odată amici, că ne vom uita la meciuri împreună la televizor sau ceva asemănător, dar îl urăsc mai puțin ca înainte. Semăn cu tata mai mult decât am chef să recunosc. Am încercat s-o părăsesc pe Tessa pentru binele ei, dar trebuie să fiu și suficient de puternic pentru a putea face asta. Așa că, într-un fel, tata e mai puternic decât mine. El chiar a plecat și nu s-a mai întors. Dacă aș avea un copil cu Tessa și aș ști că le distrug viețile, și eu aș pleca.

La naiba cu toate astea. Gândul că aș putea avea un copil îmi dă amețeli. Aș fi cel mai rău tată posibil, iar Tessa chiar că ar trebui să se descurce de una singură. Nu sunt în stare să-i arăt iubire nici măcar ei, darămite unui copil.

— Gata cu astea, zic eu cu voce tare și oftez, ridicându-mă în picioare.

Mă duc la bucătărie și deschid un dulap. Sticla pe jumătate goală de vodcă de pe raft strigă după mine, implorându-mă s-o desfac. Chiar că sunt un alcoolic nenorocit. Mă așez pe blatul din bucătărie cu blestemata de sticlă de vodcă în mână. Îi scot dopul și o duc la buze. Doar o doză de alcool va face vinovăția să dispară. Cu un singur pahar mă pot forța să cred că Tessa se va întoarce acasă în curând. A mai funcționat și înainte și va funcționa și acum. Un singur pahar.

Exact în clipa în care închid ochii și îmi dau capul pe spate, văd ochii plânși ai lui Tess scânteind în spatele meu. Deschid ochii, dau drumul la robinet și vărs toată vodca în chiuvetă.

58

Tessa

În jurul meu, gurile se deschid. Buzele se mişcă fără niciun sunet. Iar muzica se loveşte de pereţi, zăpăcindu-mi mintea.

De cât timp stau aici? Când am ajuns la bucătărie?

Nu-mi amintesc nimic.

— Hei.

Dan se insinuează în faţa mea, iar eu tremur puţin, sprijinindu-mă de masă. Pe faţă i se citeşte ceva neobişnuit; mă holbez şi mai tare, încercând să focalizez.

— Hei…

Cuvintele îmi ies din gură atââââât de lent. El zâmbeşte.

— Te simţi bine?

Dau din cap. Aşa cred, că mă simt bine.

— Mă simt oarecum ciudat, recunosc eu şi mă uit prin preajmă după Zed.

Sper să se întoarcă repede.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu, mă simt… ciudat. De parcă aş fi beată, dar mai înceată, şi parcă sunt plină de energie în acelaşi timp.

Îmi trec mâna prin faţa ochilor… Am trei mâini. Dan râde.

— Cred că ai băut foarte mult.

Dau din nou din cap. Mă uit la podea. Văd cum prin faţa mea trece o fată cu pas de melc.

— Se mai întoarce Zed? îl întreb.

Dan se uită în jur.

— Unde s-a dus?

— S-o întrebe pe Steph ce era în paharul meu cu băutură.

Mă aplec și mai mult pe blat. Probabil că sunt urcată pe jumătate acolo, în acest moment.

— Serios? Hmm, te pot ajuta să-l găsești.

Ridică din umeri.

— Cred că l-am văzut ducându-se la etaj.

— Bine, spun eu.

Nu cred că-mi place Dan, dar trebuie să-l găsesc pe Zed, pentru că mi se îngreunează capul din ce în ce mai mult. Mă țin încet după Dan în timp ce el își croiește drum prin mulțime și se îndreaptă către scări. Acum muzica este incredibil de zgomotoasă și mă trezesc dând din cap înainte și înapoi în timp ce urc scările.

— Este aici, sus? îl întreb pe Dan.

— Mda. Tocmai a intrat aici, cred.

Face semn din cap către o ușă aflată pe partea cealaltă a holului.

— Aceea e camera lui Hardin, îl anunț eu, iar el ridică din umeri. Pot să mă așez aici un minut? Nu cred că mai pot merge.

Îmi simt picioarele grele, dar mintea pare să-mi devină limpede, iar acest lucru nu are niciun sens.

— Sigur, da, poți sta aici.

Dan mă apucă de mână și mă conduce în fosta cameră a lui Hardin. Mă împiedic de marginea patului și amintirile par să prindă formă și să se rotească prin aerul de deasupra mea: Hardin și cu mine stând pe pat, în același loc în care mă aflu eu acum. L-am sărutat pentru prima dată. Eram atât de copleșită și derutată de nevoia mea tot mai mare de a fi alături de el. Băiatul meu misterios. Aceea a fost prima dată când am descoperit un Hardin mai tandru, mai amabil. N-a rămas mult prin preajmă, dar mi-a făcut plăcere să-l cunosc.

— Unde e Hardin? întreb, ridicându-mi privirea către Dan.

O expresie anume îi traversează fața, apoi dispare, iar el izbucnește în râs.

— Ah, Hardin nu este aici și ai spus că ești sigură că nici nu o să vină, mai știi?

El închide ușa și o încuie în urma lui.

Ce se întâmplă? Mintea mea trece în revistă pericolele, dar trupul îmi e prea greu ca să se poată mișca. Vreau să mă întind, dar aud o

alarmă undeva, în creier, care îmi spune să rezist acestei tentații. *Nu te întinde! Ține-ți ochii deschiși!*

— D-deschide ușa, zic eu și încerc să mă ridic în picioare, dar camera începe să se învârtă.

Ca la semnal, se aude o bătaie în ușă. Mă inundă un sentiment de ușurare când Dan descuie ușa și o deschide, făcându-i loc lui Steph.

— Steph! gem eu. El… îmi face ceva.

Nu știu să explic ce anume, dar știu că se pregătea să-mi facă ceva rău. Ea se uită la Dan, care îi aruncă un zâmbet sinistru. Uitându-se din nou la mine, mă întreabă pur și simplu:

— Ce să-ți facă?

— Steph… o strig eu din nou.

Trebuie să mă ajute să scap din camera asta bântuită.

— Nu te mai văicări! se răstește ea, iar eu îmi pierd răsuflarea.

— Poftim? reușesc eu să spun.

Dar Steph zâmbește către Dan în timp ce scotocește cu mâna în geanta pe care a adus-o. Când gem din nou, se oprește și îmi aruncă o privire urâtă.

— Doamne, tu taci vreodată din gură? M-am săturat să te tot aud cum mă tot pisălogești și te plângi tot timpul.

Mintea mea nu funcționează corect — Steph nu-mi poate spune asemenea lucruri. Ea își dă ochii peste cap.

— Ah, și mutra asta îmbufnată, de copil prost și nevinovat — termină odată și cu ea, pe bune.

După ce mai caută câteva secunde în geantă, spune:

— Am găsit-o… uite-o, și îi dă un obiect micuț lui Dan.

Aproape că-mi pierd cunoștința, dar un bipăit scurt mă trezește la loc… cel puțin pentru alte câteva secunde. Văd o lumină mică și roșie, ca o cireașă mititică.

Exact ca amestecul de vodcă și suc de cireșe. Steph, Dan, Molly, Zed. Petrecerea. Vai, nu.

— Ce-ai făcut? o întreb, iar ea izbucnește din nou în râs.

— Nu ți-am zis să nu te mai văicărești atât? N-o să pățești nimic, oftează ea și se întoarce lângă pat.

În mâna lui Dan este un aparat de filmat. Lumina roșie arată că este pornit.

— P-pleacă de lângă mine, încerc eu să urlu, dar nu scot decât o șoaptă.

Încerc să mă ridic în picioare, dar mă prăbușesc la loc pe pat. Este moale… precum nisipurile mișcătoare.

— Credeam că tu… încep să spun.

Dar Steph își pune mâinile pe umerii mei și mă împinge înapoi pe saltea. Nu mă pot ridica.

— Ce credeai? Că sunt prietena ta?

Îngenunchează pe pat, deasupra mea. Degetele ei îmi apucă poalele rochiei și încep să mi le tragă deasupra coapselor.

— Erai prea ocupată să fii o târfă care tot ezita între Zed și Hardin ca să-ți dai seama că te-am disprețuit dintotdeauna. Nu crezi că dacă îmi păsa vreun pic de tine ți-aș fi spus că Hardin se vede cu tine doar pentru a câștiga un pariu? Nu crezi că o prietenă adevărată te-ar fi avertizat?

Are dreptate și, încă o dată, idioțenia mea este evidentă. Senzația de trădare este multiplicată de amețeala din capul meu — și când mă uit din nou la Steph, diavolul cu păr roșu, văd că fața îi e strâmbă, contorsionată în cel mai urât fel cu putință, iar strălucirea din ochii ei întunecați îmi transmite un fior prin tot corpul.

— Ah, apropo.

Izbucnește în râs.

— Sper că te-ai distrat așteptându-l pe Hardin să apară de ziua lui. E uimitor ce poți face cu un mesaj amărât. O cameră video poate face lucruri mult mai rele, nu?

Încerc să o dau jos de pe mine, dar mi-e imposibil. Îmi dă cu ușurință mâinile la o parte și continuă să-mi ridice rochia. Închid ochii și mi-l imaginez pe Hardin dând buzna pe ușa camerei ca să mă salveze, cavalerul meu în armură neagră.

— Hardin va… afla, ameninț eu slab.

— Ha, ha, da — ăsta e și scopul. Acum nu mai vorbi.

Se aude o altă bătaie la ușă și încerc din nou s-o dau jos de pe mine, fără niciun rezultat.

— Închide ușa — grăbește-te, zice Dan și, când îmi ridic capul, nu sunt deloc surprinsă s-o văd pe Molly care ni se alătură.

— Ajută-mă să-i scot rochia, spune Steph.

Clipesc des și încerc să-mi întorc capul, dar nu merge. Nimic nu merge. Dan mă va viola, știu asta. Acesta a fost planul lui Steph pentru petrecerea asta. N-a fost niciodată o petrecere de la revedere pentru mine. Au vrut să mă distrugă. N-am nici cea mai vagă idee de ce am crezut-o prietena mea. Mă trezesc cu părul lui Molly pe față atunci când se urcă lângă mine în pat, iar Steph mă ridică și se răsucește ca să poate ajunge mai ușor la spatele rochiei mele.

— D-d-de ce?

Am vocea stinsă și îmi dau seama ca prin vis că am lacrimi pe obraji, lacrimi care udă cearșafurile de pe pat.

— De ce?

Dan mă îngână, apropiindu-și fața de chipul meu.

— De ce? Cretinul tău de iubit s-a filmat în timp ce i-o trăgea soră-mii — iată de ce.

Respirația lui caldă se lipește ca un strat de noroi de fața mea.

— Uau! zice Molly tare. Credeam că ați zis că o să-i faceți doar niște poze!

— Îi facem… și poate și un filmuleț, răspunde Steph.

— Nu vă cred! La naiba, frate — nu poți să-l pui s-o violeze! țipă Molly.

— Nu o va… Iisuse. Nu sunt nebună la cap. Doar o s-o atingă și o s-o facă să pară că și-au tras-o pentru ca atunci când Hardin o să vadă înregistrarea să turbeze. Numai imaginează-ți fața lui când o să vadă că târfa lui mică și inocentă și-a tras-o cu Dan.

Steph izbucnește în râs.

— Credeam că ești cu noi, șuieră ea la Molly. Ziceai că ești.

— Voiam să-l enervăm, da, dar nu puteți filma așa ceva.

Molly vorbește în șoaptă, dar eu o aud cât se poate de limpede.

— Vorbești ca ea.

Steph mă răsucește la loc după ce-mi scoate rochia în întregime.

— Opriți-vă, scâncesc eu.

Steph își dă ochii peste cap, iar Molly arată de parcă-i vine să vomite în orice secundă.

— Nu sunt sigură că mai sunt de acord, spune Molly, panicată.

Steph o apucă de umăr cu un gest răutăcios și îi arată ușa cu degetul.

— Atunci, ușa e acolo. Dacă ai de gând să te văicărești, du-te la parter și vom veni și noi în câteva minute.

O altă bătaie în ușă și aud vocea lui Tristan.

— Steph, ești acolo? spune el.

Nu și el.

— Rahat, mârâie Steph. Da, ăăă, vorbesc cu Molly. Ieșim într-un minut!

Deschid gura ca să țip, dar mâna ei îmi acoperă fața ca să mă reducă la tăcere. E lipicioasă și miroase a alcool. Încerc să caut ajutor la Molly din priviri, dar ea se întoarce cu spatele. Lașă.

— Du-te jos, iubitule. Vin și eu imediat. E… e supărată. Chestii de fete, știi? minte ea și, în ciuda întregii situații, mă simt oarecum ușurată că Tristan nu-i amestecat în planul crud al iubitei sale.

— Bine! țipă el.

— Vino încoace, îi ordonă încet Steph lui Dan.

Apoi mă atinge pe obraz.

— Deschide ochii.

Îi deschid, cu chiu cu vai, și simt cum mâna lui Dan îmi urcă pe coapsă. Frica mă inundă și îi închid la loc.

— Mă duc jos, spune Molly când Dan își duce camera de filmat în fața ochilor.

— Bine, încuie ușa, se răstește Steph.

— Dă-te la o parte, spune Dan, iar patul se mișcă sub mine când Steph se dă jos de pe mine, iar el îl ia locul. Ține tu camera.

Încerc să înlocuiesc, în mintea mea, mâinile lui Dan cu mâinile lui Hardin, dar e imposibil. Mâinile lui Dan sunt moi, prea moi, și încerc din răsputeri să le înlocuiesc cu ceva, cu orice. Îmi imaginez cea mai moale pătură pe care am avut-o când eram copil atingându-mi pielea… Ușa se închide, semn că Molly a ieșit, iar eu scâncesc din nou.

— O să-ți facă rău, mă sufoc eu, ținându-mi ochii strâns închiși.

— Nu, nu-mi va face, răspunde Dan. Va dori să se asigure că nimeni nu va vedea asta, așa că nu-mi va face nimic.

Își trece degetele de-a lungul marginii chiloților mei, apoi îmi șoptește:

— Așa e lumea asta.

Îmi adun toate puterile și încerc să-l dau jos de pe mine, dar tot ce reușesc este să cutremur puțin patul. Steph izbucnește într-un râs insuportabil.

— Hardin e un cretin, bine? strigă ea, băgându-mi camera în față. Și își bate mereu joc de oameni: și-a bătut joc de sora lui Dan, și-a bătut joc de mine, a dus atâtea fete de nas, le-a tras-o și apoi le-a aruncat. Totul până la tine. De ce te place atât de mult nu am înțeles niciodată.

Are tonul plin de dispreț.

— Tessa!

Vocea lui Zed bubuie de undeva, iar Steph îmi acoperă gura din nou exact când aud ciocănituri la ușă.

— Taci din gură, îmi ordonă ea.

Încerc s-o mușc de mână. Ea se întinde și mă plesnește peste față, dar, din fericire, de-abia simt lovitura.

— Deschide nenorocita asta de ușă, Steph — lasă-mă să intru! țipă Zed.

Oare e și el amestecat? Oare a avut dreptate Hardin despre el? Oare toată lumea din jurul meu încearcă să-mi facă rău? Gândul acesta nu pare atât de imposibil: aproape toată lumea în care am avut încredere de când am venit la colegiu m-a trădat. Numele acestor oameni se tot înmulțesc.

— O să sparg ușa — vezi că nu glumesc. Adu-l pe Tristan! îl aud strigând, iar Steph își ia imediat mâna de pe gura mea.

— Stai! strigă ea, ducându-se la ușă.

Dar e prea târziu. Ușa se deschide cu un scrâșnet zgomotos, iar mâna lui Dan nu mai este pe mine. Când deschid ochii, văd cum se depărtează de mine rapid și Zed intră în cameră, umplând spațiul cu prezența sa.

— Ce mama dracului! țipă el, grăbindu-se să ajungă la mine.

Cineva îmi aruncă o pătură peste trup în timp ce eu mă chinui să ajung la Zed.

— Ajută-mă, îl implor și mă rog să nu fie implicat în coșmarul acesta.

Mă rog să mă poată auzi. Se ține după Steph și îi smulge camera din mâini.

— Ce mama dracului se întâmplă?

O aruncă pe podea și calcă pe ea în mod repetat.

— Calmează-te, omule, a fost o glumă, zice ea și își încrucișează brațele exact când Tristan intră în cameră.

— O glumă? I-ai pus ceva în băutură și ești aici cu o cameră video în timp ce Dan încearcă s-o violeze. Asta nu e nicio glumă!

Tristan rămâne cu gura căscată.

— Poftim?

Pentru că e o manipulatoare nenorocită, Steph îndreaptă un deget acuzator către Zed și începe să plângă la comandă.

— Nu-l asculta!

Zed clatină din cap.

— Nu, frate, e adevărat. Du-te și întreabă-l pe Jace. Steph i-a cerut un benzo — și acum uită-te la Tessa! Camera pe care o foloseau e chiar aici.

Arată către podea. Ținându-mi pătura aproape de corp, încerc din nou să mă ridic în fund. Nu reușesc.

— Era o farsă. Nimeni n-avea de gând să-i facă nimic! spune Steph hlizindu-se fals, ceea ce pare să-i ascundă răutatea.

Dar Tristan se uită la iubita lui îngrozit.

— Cum ai putut să-i faci așa ceva? Credeam că e prietena ta!

— Nu, nu, iubitule, nu e atât de rău pe cât pare — a fost ideea lui Dan!

Dan ridică brațele, dorind și el să evite responsabilitatea.

— Ce căcat! Nu, nu a fost ideea mea! A ta a fost.

Arată către Steph și se uită la Tristan.

— Are o obsesie nenorocită pentru Hardin… a fost ideea ei.

Scuturând din cap, Tristan se răsucește ca să părăsească încăperea, dar pare să se răzgândească și își flutură pumnul prin aer, pocnindu-l pe Dan în falcă. Dan se prăbușește la podea, iar Tristan se îndreaptă din nou către ușă. Steph pornește după el.

— Pleacă de lângă mine! Am terminat-o! strigă el și se face nevăzut.

Ea se uită la toată lumea din cameră, făcându-și privirea roată, și țipă:

— Mulțumesc din tot sufletul!

Mi-aș dori să râd de felul cum și-a planificat ea tot spectacolul acesta de groază, apoi de cum dă vina pe toată lumea când vede că planul a eșuat. Și dacă n-aș zăcea aici, trăgându-mi răsuflarea, chiar aș râde. Fața lui Zed apare deasupra mea.

— Tessa, te simți bine?

— Nu… recunosc eu, mai amețită ca niciodată.

La început numai corpul îmi reacționa lent; mintea îmi era doar un pic confuză, dar acum simt că este din ce în ce mai afectată de drog.

— Îmi cer scuze că te-am lăsat singură. Trebuia să-mi fi dat seama.

După ce Zed mă înfășoară și mai strâns în pătură, îmi trece unul dintre brațe pe sub picioare și cu celălalt mă ia de spate, ridicându-mă din pat. Vrea să mă scoată din cameră, dar se oprește în fața lui Dan, care de-abia se adună de pe jos.

— Sper ca atunci când va afla Hardin ce ai făcut să te omoare. O meriți.

Aud ca prin vis toate șoaptele din jurul meu și Zed mă cară în brațe prin mulțimea din casă. Nu-mi pasă deloc. Vreau să scap din locul acesta și să nu mă mai uit în urmă.

— Ce mama dracului?

Recunosc vocea lui Logan.

— Poți să te duci sus și să-i aduci rochia și geanta? îl întreabă Zed încet.

— Da, sigur, frate, răspunde Logan.

Zed iese pe ușa din față, și aerul rece mă lovește, făcându-mă să tremur. Așa cred, cel puțin, că tremur, dar nu-mi pot da seama cu adevărat. Zed încearcă să mă înfășoare mai strâns cu pătura, dar aceasta tot alunecă. Nu-i sunt de niciun ajutor, de vreme ce de-abia îmi pot mișca brațele.

— O să-l sun pe Hardin de îndată ce ajungem la camioneta mea, bine? face Zed.

— Nu, nu-l suna, oftez eu.

Hardin va fi atât de supărat pe mine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să țipe cineva la mine când eu nu-mi pot ține nici ochii deschiși.

— Tessa, chiar cred că ar trebui să-l sun.

— Te rog, nu.

Încep din nou să plâng. Hardin este singura persoană pe care îmi doresc s-o văd acum, dar nu vreau să știu cum va reacționa când va afla ce s-a întâmplat. Dacă ar fi fost el acela care ar fi apărut sus în locul lui Zed, ce le-ar fi făcut lui Dan și lui Steph? Ceva care l-ar fi aruncat în închisoare, sunt convinsă.

— Nu-i spune, zic eu din nou. Nimic din toate astea, șșșt.

— Va afla oricum. Chiar dacă filmul a fost distrus, știu prea mulți oameni ce s-a întâmplat.

— Nu, te rog.

Aud cum Zed oftează frustrat și mă ține cu un singur braț, ca să poată să deschidă portiera de la camioneta sa. Logan se întoarce exact când Zed mă așază pe scaunul rece.

— Uite aici lucrurile ei. Se simte bine? întreabă el cu o preocupare sinceră.

— Da, cred că da. A luat benzo.

— Cum mama naibii?

— E o poveste lungă. Ai luat vreodată așa ceva? întreabă Zed.

— Da, o dată, dar doar jumătate, și am adormit după o oră. Tot ce poți spera e că nu începe cu halucinațiile. Unii oameni au reacții neașteptate la chestia asta.

— Rahat, mormăie Zed, și mi-l imaginez cum își răsucește inelul din limbă între degete.

— Hardin știe? întreabă Logan.

— Nu încă…

Cei doi își continuă discuția de parcă eu n-aș fi aici, dar mă bucur că aeroterma din mașină a început să dea căldură în loc de aer rece.

— Trebuie s-o duc acasă, spune Zed în cele din urmă și după câteva secunde, se urcă în camionetă, lângă mine.

Uitându-se la mine cu o expresie îngrijorată, Zed spune:

— Dacă nu vrei să-i spun, unde vrei să te duc? Poţi veni acasă la mine, dar știi și tu cât de tare se va supăra când va afla.

Dacă aș putea forma o singură propoziție, i-aș spune despre despărțirea noastră, dar pentru că nu pot, scot un sunet, ceva între plânset și tuse.

— Mama, reușesc să spun.

— Ești sigură?

— Da... Nu la Hardin. Te rog, spun eu, gâfâind.

El aprobă din cap și camioneta începe să ruleze pe stradă. Încerc să fiu atentă la vocea lui Zed care vorbește la telefon, dar încercând să stau dreaptă, pierd șirul vorbelor sale și în câteva minute mă prăbușesc de-a latul scaunului. Cedez și închid pur și simplu ochii.

59

Hardin

Iubirea este de departe cea mai importantă emoție pe care o poate avea cineva. Chiar dacă este vorba de iubirea față de Dumnezeu sau de iubirea pentru un alt om, este cea mai puternică, incredibilă și copleșitoare experiență. Momentul când îți dai seama că ești capabil să iubești pe cineva mai mult decât pe tine însuți este, foarte posibil, cel mai important moment din viața ta. Pentru mine, cel puțin, așa a fost. Îi iubesc pe Hardin mai mult decât pe mine însămi, mai mult decât orice pe lume.

Telefonul îmi vibrează pe măsuța de cafea pentru a cincea oară în răstimp de două minute. Mă hotărăsc în cele din urmă să răspund ca s-o pot trimite la dracu'.

— Ce mama naibii tot vrei? mă răstesc eu în difuzor.

— Este…

— Zi odată, Molly, nu am vreme de tâmpeniile tale.

— Este vorba despre Tessa.

Mă ridic în picioare și jurnalul cade pe podea. Sângele îmi îngheață în vine.

— Ce tot dracu' spui acolo?

— Ea… fii atent, nu te panica, dar Steph i-a pus ceva în băutură și Dan e…

— Unde ești?

— La casa frăției studențești.

Închid telefonul, iau cheile și ies valvârtej din apartament.

* * *

Inima îmi bate să-mi iasă din piept pe tot parcursul drumului. De ce naiba am luat apartamentul atât de departe de campus? Ăsta e cel mai lung drum de 40 de kilometri din viața mea. Steph i-a pus ceva în băutură lui Tess… Ce mama dracului are în cap? Iar Dan — nenorocitul de Dan e deja mort dacă o atinge chiar și cu un deget. Trec peste fiecare semafor cu lumină roșie și nu bag de seamă atenționările care îmi spun că voi fi amendat.

Este vorba de Tessa… Vocea lui Molly mi se tot învârte în cap până ajung la vechiul sediu al frăției. Nici nu mă mai obosesc să opresc motorul — mașina este ultima mea grijă în aceste momente. Grupuri de imbecili beți zac de-a lungul livingului și pe culoare, iar eu îmi croiesc drum pe scări în căutarea lui Tess.

Îl apuc pe Nate cu mâinile de guler când dau cu ochii de el și îl trântesc de perete fără să mă mai gândesc.

— Unde e?

— Nu știu! N-am văzut-o! țipă el, iar eu slăbesc strânsoarea.

— Unde mama dracului e Steph? îl întreb.

— E în curtea din spate — cred — n-am văzut-o de ceva vreme.

Îi dau drumul împingându-l cât colo, iar el se poticnește, aruncându-mi o privire urâtă. Mă reped panicat spre curtea din spate… Dacă Tessa e acolo, în frig, cu Steph și cu Dan… Părul roșu al lui Steph strălucește în întuneric și nu ezit nicio secundă s-o apuc de guler și s-o ridic de la pământ, ținând-o de haina de piele. Ea începe să dea din mâini.

— Ce mama dracului!

— Unde e? mârâi eu, fără să-i dau drumul.

— Nu știu — tu să-mi spui, scuipă ea printre dinți, iar eu o răsucesc cu fața spre mine.

— Unde mama dracului este?

— N-ai curaj să-mi faci nimic.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș îndoi de asta. Spune-mi unde dracu’ e Tessa — acum! îi urlu eu în față.

Steph tresare și atitudinea ei de bravadă se clatină o clipă, înainte să scuture din cap.

— Nu știu unde dracu' e, dar probabil că până acum și-a pierdut cunoștința.

— Ești o târfă bolnavă și dezgustătoare. În locul tău aș pleca de aici înainte s-o găsesc pe Tessa. Din clipa în care voi afla că este în regulă, nimic nu mă va mai opri să nu vin după tine!

Preț de un moment îmi trece prin cap să-i fac rău lui Steph, dar îmi dau seama că nu pot face așa ceva. Nici nu-mi pot imagina reacția lui Tess dacă ridic mâna asupra unei femei, chiar dacă e vorba despre una foarte rea, așa cum e Steph. Mă răsucesc pe călcâie și mă duc înăuntru. N-am timp de jocuri.

— Unde e Dan Heard? o întreb la întâmplare pe o blondă pe care o văd stând singură în capătul de jos al scărilor.

— Ăla? face ea, indicându-mi cu o unghie vopsită înspre etaj.

Nu-i răspund, ci doar o iau la goană, urcând câte două scări o dată. Dan nu e conștient de prezența mea până nu-l trântesc la pământ, dărâmând, totodată, și alte câteva persoane. Îl întorc invers și îl fixez sub mine, apucându-l de gât. Déjà-vu, să-mi bag.

— Unde dracului e Tessa?

Îl strâng și mai tare de gât. Fața lui Dan începe deja să se înroșească ușor și scoate un sunet ca și cum s-ar sufoca, în loc să-mi răspundă. Strâng și mai tare cu degetele.

— Dacă i-ai făcut rău în orice fel, o să te bat până când o să te las fără răsuflare, îl ameninț eu.

El dă din picioare, iar eu ridic privirea către tipul cu care stătea.

— Unde e Tessa Young? îl întreb pe puști, care ridică brațele de parcă s-ar preda.

— Nu… nici nu o cunosc, frate. Jur! țipă fricosul, îndepărtându-se în vreme ce eu îi strangulez prietenul.

Fața lui Dan s-a făcut din roz roșie.

— Ai de gând să-mi spui? îl întreb.

Dă din cap haotic.

— Vorbește dracului odată! strig eu, dându-i drumul.

— Este… Zed, reușește el să mormăie, tușind încordat și sec în momentul în care-mi iau mâinile de pe beregata lui.

— Zed?

Văd negru în fața ochilor pentru că temerile mele se materializează.

— El te-a pus să faci asta, nu-i așa?

— Nu. Zed nu are niciun amestec în povestea asta, spune Molly, apărând dintr-una din camerele de pe culoar. Nu a făcut nimic. Adică, a auzit-o pe Steph vorbind despre ceva, dar nu cred că a crezut că vorbea serios.

Mă uit la Molly cu o privire dezlănțuită.

— Unde e? Unde e Tessa? întreb eu pentru a suta oară.

Fiecare secundă în care nu o văd, fiecare secundă în care nu știu dacă se află în siguranță înseamnă o altă lovitură pentru sănătatea mea mintală care oricum se clatină.

— Nu știu. Cred că a rămas cu Zed.

— Ce i-au făcut? Spune-mi totul — acum.

Mă ridic în picioare și îl las pe Dan la podea, ținându-se cu mâinile de gât și încercând să-și tragă răsuflarea. Molly scutură din cap.

— Nu i-au făcut nimic. El i-a oprit înainte să apuce să-i facă ceva.

— El?

— Zed. Am coborât și i-am adus pe el și pe Tristan înainte să se întâmple ceva. Steph o luase razna de tot, voia să-l pună pe Dan s-o violeze pe Tessa sau ceva de genul acesta. Spune că voia doar să facă să pară un viol, dar nu știu, se purta ca o psihopată.

— S-o violeze pe Tessa?

Simt că mă sufoc. Nu.

— A… atins-o cumva?

— Puțin, zice ea cu tristețe și se uită în pământ.

Mă uit înapoi către Dan, care acum s-a ridicat în capul oaselor. Îi trag un bocanc în obraz, iar el cade înapoi la podea imediat.

— Doamne, Dumnezeule! O să-l omori! țipă Molly.

— Ca și cum ți-ar păsa ție, mă răstesc la ea și încerc să mă gândesc cât de tare ar trebui să-l lovesc ca să-i produc daune permanente la cap.

Sângele i se scurge pe obraz și din colțul gurii. *Minunat.*

— Eu nu… de fapt mie nu-mi pasă de nimic din toate astea.

— Atunci de ce m-ai chemat? Credeam că o urăști pe Tessa.

— O urăsc, crede-mă. Dar nu puteam să stau acolo și s-o las să fie violată.

— Păi… aproape că îi mulțumesc, dar îmi aduc aminte repede ce nemernică e, așa că mă rezum la a da din cap și plec s-o găsesc pe Tessa.

De ce era Zed aici de la bun început? Nenorocitul ăla pare să-și facă mereu apariția la momentul potrivit — exact la momentul care trebuie, ca să mă facă pe mine să par un cretin și acum, încă o dată, el a fost cel care a salvat-o.

Dincolo de gelozia mea oarbă, sunt al naibii de ușurat s-o știu departe de Steph și de Dan și de planul lor dement de a se răzbuna pe mine. Acest haos este doar un alt semn că toate lucrurile rele din viața lui Tess i se trag de la mine. Dacă nu i-aș fi făcut acele nenoriciri surorii lui Dan, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Acum Tessa e drogată și e cu Zed. Cine știe ce naiba va încerca să-i facă.

Gata — așa cred că trebuie să fie în infern. Să știu că e în bucluc din cauza mea. Ar fi putut fi violată din cauza mea. Exact ca în coșmarurile mele… și nu am fost acolo s-o opresc. Așa cum n-am fost în stare să mă opun celor întâmplate mamei mele. Urăsc situația asta. Mă urăsc atât de mult. Distrug totul și pe oricine care vine în contact cu mine. Sunt o otravă, iar ea e un înger care e pe cale să dispară încet, care încă mai rezistă sprijinindu-se pe acea ultimă părticică din ea pe care nu am distrus-o încă.

— Hardin!

Logan mă întâmpină la baza scărilor.

— Tu știi unde sunt Tessa și Zed?

Resimt aceste vorbe pe limbă de parcă aș fi gustat acid sulfuric.

— Au plecat acum vreo cincisprezece minute — am presupus că se duc acasă la tine, răspunde el.

Deci n-a spus nimănui că ne-am despărțit.

— Se… simțea bine? îl întreb și îmi țin respirația până când îmi răspunde.

— Nu știu, părea destul de pierdută. I-au dat benzo.

— La naiba.

Îmi trec disperat mâna prin păr și ies pe ușa principală.

— Dacă ai vreo veste de la Zed înainte să-i găsesc eu, sună-mă, îi ordon.

Logan dă din cap, iar eu alerg la mașină. Slavă cerului că nu mi-a furat-o careva. Totuși, cineva a profitat de ocazie ca să fie nemernic și mi-a turnat o bere pe parbriz, lăsându-mi paharul gol pe capotă. Cretini nenorociți. O sun pe Tessa, dar mă trezesc vorbind cu căsuța ei vocală:

— Răspunde la telefon, te rog… te rog, răspunde odată.

Știu că probabil nu-i în stare să răspundă acum, dar Zed ar putea răspunde la nenorocitul de telefon în locul ei. Gândul că este incoerentă, iar eu nu sunt acolo să am grijă de ea, mă îmbolnăvește. Lovesc volanul cu mâinile și gonesc pe stradă. Totul e un dezastru, iar Tessa e cu Zed, dintre toți oamenii. Nu am mai multă încredere în el decât am în Dan sau în Steph.

Mă rog, nu e chiar adevărat, dar tot nu am încredere în el. Când ajung la apartamentul lui Zed, mă podidesc lacrimile — lacrimi în toată puterea cuvântului îmi pătează obrajii, amintindu-mi cât de terminat sunt în realitate. Eu am permis ca toate acestea să se întâmple; am lăsat-o să fie drogată, aproape violată și umilită. Ar fi trebuit să fiu acolo. Nimeni nu ar fi îndrăznit să încerce așa ceva dacă aș fi fost acolo. Probabil că i-a fost atât de frică…

Îmi ridic marginea tricoului ca să-mi șterg ochii și parchez în fața apartamentului lui Zed. Camioneta lui nu e în parcare… Unde dracului e Zed? Unde e ea? Încerc s-o sun pe Tessa, apoi pe Zed, apoi din nou pe Tessa, dar nu răspunde nimeni. Dacă îndrăznește să-i facă ceva cât timp e leșinată, o să-l fac să sufere mai mult decât își poate imagina.

Unde altundeva s-ar fi putut duce? La Landon?

— Hardin? Vocea somnoroasă a lui Landon se aude din telefon, iar eu îl trec pe difuzor.

— Tessa e acolo?

El cască.

— Nu… Trebuia să fie?

— Nu, n-o găsesc.

— Ești…

Se oprește.

— Te simți bine?

— Mda… nu. Nu sunt. N-o găsesc pe Tessa și nici nu mai știu unde s-o caut.

— Dar ea vrea să fie găsită? întreabă el încet.

Oare vrea? Probabil că nu. Dar în acest moment nu cred că este coerentă. Acestea nu sunt niște împrejurări normale, ca să mă exprim blând.

— O să iau tăcerea ta ca pe un răspuns negativ, Hardin. Bănuiesc că, dacă n-are chef să fie găsită, se află în singurul loc unde nu te-ai duce s-o cauți.

— La maică-sa, oftez eu, trăgându-mi un pumn în coapsă pentru că nu m-am gândit la asta mai devreme.

— Ah, am comis-o… Te duci acolo?

— Mda.

Dar oare ar merge Zed două ore cu mașina doar ca s-o ducă la maică-sa?

— Știi să ajungi acolo?

— Nu chiar, dar pot trece pe la apartament să iau adresa.

— Cred că am ceva aici pe care este trecută adresa… a lăsat aici niște acte care i-au trebuit la transfer, acum ceva vreme. Stai să caut și te sun eu.

— Mulțumesc.

Aștept cu nerăbdare și întorc mașina în cel mai apropiat loc de parcare. Mă holbez pe fereastră, privind în întuneric, luptându-mă să nu mă tragă înspre el. Trebuie să mă concentrez pe întâlnirea cu Tess, să mă asigur că se simte bine.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? mă întreabă Landon câteva momente mai târziu, când mă sună din nou.

— Steph… o știi, roșcata? A drogat-o pe Tessa.

Landon oftează.

— Stai așa, cum?

— Mda, e o porcărie și eu nu am fost acolo s-o ajut, așa că acum e cu Zed, îi spun.

— E în regulă?

Îl aud cum se panichează.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Mă șterg la nas pe tricou, iar Landon îmi dă indicații cum să ajung la casa unde Tessa și-a petrecut copilăria. Maică-sa o să-și iasă din minți când o să apar, mai ales în situația de față, dar nu-mi pasă. Habar nu am ce mama dracului o să fac când ajung, dar trebuie s-o văd și să mă asigur că se simte bine.

60

Tessa

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi toată povestea! țipă mama atunci când Zed mă scoate pe brațe din camionetă.

Când îi simt brațele în jurul meu mă trezesc și mă încearcă un sentiment din ce în ce mai pregnant de stinghereală.

— Fosta colegă de cameră a lui Tess i-a strecurat ceva în băutură, iar Tessa m-a rugat s-o aduc aici, îi spune Zed, pe jumătate sincer.

Mă bucur că păstrează secret anumite detalii.

— Doamne, Dumnezeule! De ce să facă o fată așa ceva?

— Nu știu, doamnă Young… Vă poate explica Tessa când se trezește.

M-am trezit! Vreau să țip, dar nu pot. Am o senzație ciudată, aud tot ce se petrece în jurul meu, dar nu sunt în stare să particip la conversație. Nu pot nici să mă mișc, nici să vorbesc, am mintea în ceață, iar gândurile îmi sunt confuze — dar sunt ciudat de conștientă de tot ceea ce se întâmplă. Ce se întâmplă însă se schimbă o dată la câteva minute: câteodată vocea lui Zed se transformă în cea a lui Hardin și jur că aud râsul lui Hardin și îi văd chipul când încerc să deschid ochii. Mă pierd cu firea. Drogul ăsta mă înnebunește și vreau ca starea asta să înceteze.

Așa trece câtva timp — habar nu am cât — și cineva mă așază pe canapea, după câte îmi dau seama. Încet, chiar fără nicio tragere de inimă, Zed își trage brațele de sub mine.

— În fine, îți mulțumesc că ai adus-o aici, spune mama. Este îngrozitor. Când se va trezi?

Are o voce stridentă. Capul începe să mi se învârtă.

— Nu știu. Cred că efectele durează cel mult douăsprezece ore. Deja au trecut vreo trei.

— Cum de a putut să fie atât de proastă? se răstește mama la Zed, iar cuvântul „proastă“ îmi răsună în minte până când se stinge.

— Cine, Steph? întreabă el.

— Nu, Theresa. Cum de a putut să fie atât de proastă să se amestece cu astfel de oameni?

— N-a fost vina ei, răspunde Zed, luându-mi apărarea. Trebuia să fie petrecerea de rămas bun. Tessa credea că fata aceea îi e prietenă.

— Prietenă? Te rog! Tessa trebuia să-și dea seama că nu trebuie să se împrietenească deloc cu fata aceea, și cu niciunul dintre voi, de fapt.

— Nu vreau să vă jignesc sau ceva asemănător, dar nu mă cunoașteți. Tocmai am condus preț de două ceasuri ca s-o aduc aici pe fiica dumneavoastră, răspunde Zed politicos.

Mama oftează, iar eu sunt absorbită de sunetul tocurilor sale pe podeaua de gresie a bucătăriei.

— Mai aveți nevoie de ceva? o întreabă el.

Canapeaua, bag de seamă, e mult mai moale decât erau brațele lui Zed. Brațele lui Hardin sunt moi, dar puternice în același timp; felul în care i se încordează mușchii pe sub piele a fost ceva ce m-a fascinat întotdeauna. Gândurile mi se încețoșează din nou. Urăsc alternarea asta constantă între limpezime și confuzie.

De la o anume distanță o aud pe mama spunând:

— Nu. Mulțumesc că ai adus-o. Am fost nepoliticoasă acum un minut și îmi cer scuze pentru asta.

— O să-i aduc hainele și restul lucrurilor din mașină, după care îmi văd de drum.

— Bine.

Îi aud tocurile prin cameră. Aștept să aud zgomotul camionetei lui Zed. Nu se aude nimic, sau poate că s-a auzit deja și eu l-am ratat. Sunt derutată. Am capul greu. Nu știu de cât timp zac aici, dar mi s-a făcut sete. Oare Zed a plecat?

— Ce mama dracului cauți aici? urlă mama, iar strigătul ei îmi mai risipește confuzia.

Dar tot nu știu ce se întâmplă.

— Se simte bine? întreabă un glas gâfâit, răgușit.

Hardin.

E aici. Hardin.

Dacă nu cumva e vocea lui Zed care-mi joacă feste. Nu, sunt sigură că e Hardin. Cumva, simt că e aici.

— Tu nu intri în casa asta! țipă mama. Nu auzi bine? Să nu treci pe lângă mine ca și cum nu m-ai auzi!

Aud cum cineva trântește ușa cu sită de la intrare, iar mama continuă să urle. Iar apoi cred că simt mâna lui Hardin pe obraz.

61

Hardin

Nu cred că au ajuns aici de prea multă vreme — am mers cu 40 de kilometri peste limita de viteză tot drumul. În momentul în care văd camioneta lui Zed pe aleea căsuței de cărămidă, îmi vine să vomit. Când iese din casă pe verandă văd roșu în fața ochilor. Zed se duce lent către camionetă chiar în timp ce eu parchez pe stradă — nu vreau să-l blochez, ca să poată să plece dracului mai repede de aici. Ce am să-i spun lui? Dar ei ce am să-i spun? Oare va fi capabilă să mă audă?

— Știam eu că vei veni aici, zice el încet când se trezește cu mine în fața lui.

— Și de ce să nu vin? mârâi eu, încercând să-mi stăpânesc furia crescândă.

— Poate pentru că totul e din vina ta.

— Tu vorbești serios?

E vina mea faptul că Steph este o psihopată nenorocită? Da, da, este.

— Nu, e vina ta că n-ai venit cu Tessa la petrecerea asta de la bun început. Ar fi trebuit să-i vezi fața când am scos ușa aia din balamale.

Clatină din cap de parcă ar vrea să scape de amintirea aceea. Mă doare pieptul. Cred că Tessa nu i-a spus că nu mai suntem împreună. Oare asta înseamnă că încă mai speră, așa cum fac și eu?

— Eu… nu știam că se duce acolo, așa că mai du-te dracului. Unde e?

— Înăuntru, spune el ceea ce era subînțeles, aruncându-mi o privire criminală.

— Nu te mai uita așa la mine, nenorocitule — nici nu ar trebui să fii aici, îi amintesc eu.

— Dacă n-aș fi fost eu, ar fi fost violată și cine știe ce altceva…

Mâinile mele îi găsesc gulerul jachetei de piele și îl împing, lipindu-l cu spatele de partea laterală a camionetei lui.

— Nu contează de câte ori încerci, nu contează de câte ori o „salvezi“, nu te va dori niciodată pe tine. Să nu uiți asta.

Îl mai împing o dată și mă îndepărtez. Vreau să-l lovesc, să-i sparg nasul pentru că e un ticălos încrezut, dar Tessa e chiar înăuntru, în casă, și s-o văd pe ea este mult mai important acum. Când trec pe lângă geamurile camionetei văd pe banchetă geanta și… rochia lui Tess. N-are haine pe ea?

— De ce nu are rochia pe ea? îndrăznesc să întreb.

Trag de mânerul ușii și îi iau lucrurile în brațe. Văzând că nu-mi răspunde imediat, mă uit urât la el, așteptându-i reacția.

— Au dezbrăcat-o, spune el simplu, cu o expresie mohorâtă.

— Să-mi bag, murmur eu și mă întorc pe cărare, ca să intru în casă.

Când ajung pe verandă, Carol iese și se postează în prag.

— Ce mama dracului cauți aici?

Fiica ei suferă, iar primul ei gând este să țipe la mine. *Absolut minunat.*

— Trebuie s-o văd.

Pun mâna pe clanța ușii de sită. Ea scutură din cap, dar se dă la o parte din calea mea. Am sentimentul că știe că o s-o împing și că o să trec de ea.

— Tu nu pui piciorul în casa asta! țipă.

N-o bag în seamă și o ocolesc.

— Nu auzi bine? Să nu treci pe lângă mine!

Ușa de sită se trântește undeva, în spatele nostru, iar eu cercetez din priviri micul living ca să-mi găsesc iubita. Și, când dau cu ochii de ea, încremenesc pentru un moment. Zace pe canapea cu genunchii ușor îndoiți, cu părul ca un halou blond în jurul capului și cu ochii închiși. Carol continuă să mă hărțuiască, amenințând că va chema poliția, dar mă doare în cot. Mă duc către Tessa, apoi îngenunchez ca să fiu la același nivel cu fața ei. Fără să mă gândesc, îi trec degetul mare peste pomete și îi iau în palmă obrazul îmbujorat.

— Iisuse Christoase, zic și mă uit mai atent cum i se mișcă pieptul, în sus și în jos. La naiba, Tess, îmi pare atât de rău. Este numai vina mea, îi șoptesc, sperând că mă poate auzi.

Este atât de frumoasă, nemișcată și liniștită, cu buzele puțin depărtate, cu atâta nevinovăție pe chipul ei minunat. Carol, desigur, distruge momentul, tăbărând pe mine.

— Aici ai dreptate! Este doar vina ta. Acum ieși din casa mea înainte să te scoată poliția!

Fără să mă întorc către ea, îi spun:

— Vrei să te calmezi odată? Nu plec nicăieri. N-ai decât să chemi poliția. Cheamă-i aici atât de târziu în noapte — o să fii de râsul orașului și știm cu toții că nu-ți dorești așa ceva.

Știu că mă săgetează cu privirea, că și-ar dori să mă spintece, dar nu-mi pot lua ochii de la fata aflată în fața mea.

— Bine, spune Carol în cele din urmă. Ai cinci minute la dispoziție.

Își târâște pantofii pe mochetă în cel mai oribil mod cu putință. De ce e, oricum, atât de gătită la ora asta?

— Sper că mă auzi, Tessa, încep să vorbesc.

Vorbesc repede, dar atingerea mea e blândă și o mângâi ușor. Ochii mi se umplu de lacrimi care cad pe pielea ei curată.

— Îmi pare atât de rău. Doamne, cât îmi pare de rău pentru toată povestea asta. N-ar fi trebuit să te las să pleci de la bun început. Ce-am avut în cap? Ai fi mândră de mine puțin, cred. Nu l-am omorât pe Dan când l-am găsit, doar i-am pocit mutra… ah, și l-am strâns de gât un pic, dar încă respiră.

Fac o pauză înainte de a-i mărturisi:

— Și am fost foarte aproape de a bea în seara asta, dar nu am făcut-o. Nu m-a lăsat inima să înrăutățesc și mai tare lucrurile dintre noi. Știu că tu crezi că nu-mi pasă, dar chiar îmi pasă, doar că nu știu cum să-ți arăt asta.

Mă opresc ca să cercetez felul în care genele îi flutură când îmi aude vocea.

— Tessa, mă auzi? întreb eu, plin de speranță.

— Zed? șoptește ea cu greu și pentru un moment sunt gata să cred că diavolul se joacă cu mintea mea.

— Nu, iubito, e Hardin. Sunt Hardin, nu Zed.

Nu-mi pot stăpâni iritarea care se naște în mine când aud numele lui ieșind atât de tandru din gura ei.

— Nu Hardin.

Sprâncenele i se unesc confuze, dar ochii îi rămân închiși.

— Zed? repetă ea, iar eu îmi iau mâna de pe obrazul ei.

Când mă ridic în picioare, mama ei nu e pe nicăieri. Și apoi, de parcă aș fi invocat-o, dă buzna înapoi în încăpere.

— Ai terminat? întreabă ea.

Ridic o mână și i-o așez pe spate.

— Nu, n-am terminat.

Dar vreau să se termine — în definitiv, Tessa îl strigă pe Zed. Apoi, docilă, ca și cum ar fi recunoscut că nu poate controla tot mapamondul, mama ei mă roagă:

— Poți s-o duci în camera ei înainte să pleci? Nu poate să zacă pur și simplu aici pe canapea.

— Deci nu am voie aici, dar… mă opresc, dându-mi seama că nu va folosi la nimic dacă intru în conflict cu femeia asta pentru a zecea oară de când o cunosc.

Așa că mă mulțumesc să dau din cap.

— Sigur, unde e camera?

— Ultima ușă pe stânga, răspunde ea aspru și dispare din nou.

Nu știu de unde vine toată bunătatea lui Tess, dar cu siguranță nu de la femeia asta. Oftând, îmi trec o mână pe sub genunchii lui Tess și cealaltă pe după gât, ridicând-o ușor. De pe buze i se desprinde un oftat, iar eu o trag mai aproape de pieptul meu. Îmi țin capul în jos cât timp o car în brațe de-a lungul culoarului.

Casa aceasta este mică, mai mică decât mi-aș fi imaginat. Ultima ușă pe stânga este aproape închisă și, când o împing cu piciorul ca s-o deschid, sunt surprins de sentimentele nostalgice care mă inundă la vederea unei camere în care nu am mai fost niciodată. Un pat mic este așezat lângă peretele cel mai îndepărtat de ușă, umplând aproape jumătate din încăperea minusculă. Biroul din colț este aproape de dimensiunea patului.

O Tessa adolescentă îmi invadează imaginația, așa cum cred că a petrecut ore întregi stând la biroul imens și făcându-și lecțiile nesfârșite. Cu sprâncenele încruntate, cu gura strânsă într-o linie dreaptă din

cauza concentrării, cu părul căzându-i în ochi și cu mâna dându-l la o parte ușor, înainte de a-și pune creionul după ureche.

Cunoscând-o acum, nu aș fi bănuit niciodată că cearșafurile acestea roz și cuvertura aceasta movulie i-ar putea aparține. Trebuie să fie vestigiile trecutului, de când o Tessa mai mică trecea prin perioada Barbie, cea pe care ea a descris-o odată drept „cea mai frumoasă și cea mai urâtă perioadă din viața ei". Îmi amintesc că mi-a povestit cum simțea permanent nevoia de a o întreba pe mama ei unde lucrează Barbie, la ce facultate a mers, dacă va avea copii într-o bună zi.

Îmi cobor privirea către Tessa cea adultă din brațele mele și îmi înăbuș un hohot de râs gândindu-mă la curiozitatea ei fără limite — unul dintre lucrurile pe care le prefer și le detest acum la ea. Trag pătura și o așez ușor pe pat, asigurându-mă că are doar o pernă sub cap, exact așa cum doarme acasă. Acasă… aceea nu mai este casa ei. Exact ca această căsuță, și apartamentul nostru a fost o scurtă oprire în drumul spre visul vieții ei: Seattle.

Dulăpiorul de lemn scârțâie când deschid sertarul de sus, căutând niște haine cu care să-i acopăr trupul pe jumătate gol. Gândul că Dan a dezbrăcat-o mă face să-mi strâng pumnii, șifonând materialul subțire al vechiului tricou pe care l-am luat din dulap. O ridic pe Tessa cât pot de blând și îi trag tricoul peste cap.

Are părul ciufulit și, când încerc să i-l netezesc, nu fac altceva decât să i-l răvășesc și mai tare. Geme din nou și degetele i se chircesc. Încearcă să se miște și nu poate. Nu-mi place deloc chestia asta. Simt un nod în gât și clipesc des ca să nu mă mai gândesc că porcul ăla și-a pus mâinile pe ea.

Ca gest de bun-simț, îmi feresc privirea când îi bag mâinile prin micile orificii și, în cele din urmă, e îmbrăcată. Carol stă în cadrul ușii: are pe chip o expresie îngrijorată, dar și înțepată, și mă întreb de cât timp stă oare acolo.

62

Tessa

Opriți-vă! mi-aș dori să le strig amândurora. Nu pot ține pasul cu ei când se ceartă așa. Nu pot ține pasul: timpul n-are nicio logică în starea în care mă aflu. Totul mi se pare defect. Uși trântite și mama cu Hardin certându-se — și e atât de greu de suportat — dar în cea mai mare parte e doar beznă în jurul meu, trăgându-mă după ea, în inconștiență…

La un moment dat îl întreb pe Hardin:

— Dar ce-i cu Zed? L-ai bătut?

Măcar am câteva gânduri și încerc din răsputeri să le dau glas. Nu sunt sigură dacă o să-mi iasă ceva pe gură sau nu, nu știu dacă vorbirea mi-e coordonată cu mintea.

— Nu, sunt Hardin. Sunt Hardin, nu Zed.

Hardin e aici, nu Zed. Stai puțin, și Zed e aici. Nu-i așa?

— Nu, Hardin, l-ai bătut pe Zed?

Bezna mă trage în direcția opusă vocii lui. Mama apare și ea în cameră și umple atmosfera cu atitudinea ei autoritară, dar tot nu pot scoate un sunet. Singurul lucru pe care-l aud clar e vocea lui Hardin. Nici măcar nu aud cuvintele, ci doar sunetul, felul în care răzbate prin mine.

La un moment dat simt ceva sub trupul meu. Să fie mâna lui Hardin? Nu sunt foarte sigură, dar sunt ridicată de pe canapea și un miros mentolat cunoscut îmi umple nările. De ce e aici și cum m-a găsit?

Peste numai câteva secunde sunt întinsă cu blândețe pe pat, apoi din nou ridicată. Nu vreau să mă mișc. Mâinile tremurânde ale lui Hardin îmi trag un tricou peste cap și-aș vrea să-i strig să nu mă mai atingă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu atinsă, dar chiar atunci degetele

lui Hardin îmi trec peste piele și amintirea scârboasă a lui Dan mi se șterge din minte.

— Mai atinge-mă o dată, te rog. Fă să-mi treacă, îi șoptesc.

El nu răspunde. Mâinile lui îmi tot ating capul, gâtul, părul și eu încerc să-l prind de mână, dar nu pot. E prea greu.

— Te iubesc și-mi pare rău, aud înainte de a fi întinsă la loc pe pernă. Vreau s-o duc acasă.

Nu, lasă-mă aici. Te rog. Așa gândesc în sinea mea. Dar nu pleca…

63

Hardin

Carol își încrucișează brațele.

— Nici vorbă.

— Știu, zic eu clocotind de furie și mă întreb cam cât de supărată ar fi Tessa dac-aș înjura-o pe maică-sa.

E destul de greu să plec din camera ei, din dormitorul ei de copil, și s-o aud cum scâncește încet. Trec pragul și ies pe hol.

— Unde erai în seara asta când s-a întâmplat? mă întreabă maică-sa.

— Acasă.

— De ce n-ai fost acolo s-o aperi?

— Ce te face să crezi că n-am fost amestecat? De obicei te grăbești să mă învinovățești pentru tot răul din lume.

— Pentru că știu că, indiferent de alegerile tale greșite și de atitudinea ta și mai greșită, n-ai lăsa nimic rău să i se-ntâmple lui Tess, dacă ai fi acolo.

Ăsta e oare un compliment din partea ei? Unul mascat… dar, la naiba, o să-l accept, având în vedere mai ales conjunctura.

— Păi… încep eu să spun.

Ea ridică o mână ca să mă facă să tac.

— N-am terminat. Și nu dau vina pe tine pentru tot răul din lume.

Face un gest către fata pe jumătate leșinată din patul micuț.

— Doar din lumea *ei*.

— Aici nu pot să te contrazic.

Oftez înfrânt. Știu că are dreptate. N-are rost să neg că am distrus aproape totul în viața lui Tess.

A fost eroul meu, uneori torționarul meu, dar cea mai mare parte a timpului a fost un erou, scria ea în jurnal. Erou? Sunt departe de rolul de erou. Aș da orice să fiu erou în ochii ei, dar habar n-am ce trebuie să fac.

— Mă rog, măcar putem cădea de acord.

Zâmbește ușor cu buzele ei pline, dar clipește și surâsul dispare, uitându-se în jos.

— Bine, dacă asta a fost tot, poți pleca.

— Bine…

Mă mai uit o dată la Tessa și apoi revin la maică-sa, care se uită iar urât la mine.

— Ce planuri ai cu fiica mea? mă-ntreabă ea cu autoritate, dar și cu puțină teamă în voce. Vreau să știu care-ți sunt intențiile pe termen lung, căci de câte ori mă-ntorc cu spatele, i se-ntâmplă ceva, și nu ceva de bine. Ce-ai de gând să faci cu ea la Seattle?

— Nu merg la Seattle cu ea.

Vorbesc cu greutate.

— Poftim?

Începe să se plimbe pe hol, iar eu mă țin după ea.

— Nu merg. Pleacă fără mine.

— Acest lucru mă face fericită, dar pot totuși să te-ntreb de ce?

Ridică din sprânceană, iar eu privesc în altă parte.

— Nu plec și gata, de-aia. E mai bine pentru ea să nu merg cu ea, oricum.

— Parc-ai fi fostul meu soț.

Vorbește cu greutate.

— Câteodată mi se pare că-i vina mea că Tessa s-a atașat de tine. Mi-e teamă să nu fie așa din cauza lui taică-său, înainte să ne părăsească.

Își aranjează părul cu mâna ei îngrijită și încearcă să nu pară afectată de amintirea lui Richard.

— N-are nicio legătură cu relația ei cu mine, de-abia îl cunoaște. Puținele zile pe care le-au petrecut de curând împreună au arătat exact asta: Nu-și amintește suficiente lucruri despre el ca s-o influențeze în alegerea bărbaților.

— De curând?

Ochii lui Carol se măresc de uimire și văd cum culoarea din obraji îi dispare. Și orice legătură care părea să se fi creat între noi se topește.

Rahat. La naiba. Să-mi bag!

— Ea… ăă, noi — ne-am întâlnit cu el acum vreo săptămână.

— Richard? A găsit-o?

Vocea îi tremură și-și duce o mână la gât.

— Nu, s-au întâlnit pur și simplu.

Degetele îi aleargă nervoase pe perlele de la gât.

— Unde?

— Nu cred c-ar trebui să-ți povestesc ție toate astea.

— *Poftim*?

Își lasă mâinile pe lângă corp și rămâne pe loc cu gura căscată de uimire.

— Dacă Tessa voia să-ți spună că s-a văzut cu tatăl ei, ți-ar fi spus singură.

— Chestia asta e mai importantă decât antipatia ta pentru mine, Hardin. L-a văzut *des*?

Ochii ei cenușii sunt acum împăienjeniți, gata să verse lacrimi în orice moment, dar, cunoscând-o pe femeia asta, nu cred c-ar vărsa în veci nicio lacrimă în fața cuiva, mai ales în fața mea.

Oftez, pentru că n-am chef s-o trădez pe Tessa, dar nici n-am chef să adâncesc conflictul cu maică-sa.

— A stat la noi câteva zile.

— Ea n-avea de gând să-mi spună, nu-i așa?

Are vocea subțire și răgușită și-și frânge mâinile.

— Probabil că nu. Nu ești cea mai plăcută tovarășă de discuție, îi reamintesc eu.

Mă-ntreb dacă acesta este momentul potrivit să-i spun despre bănuiala mea că tatăl lui Tess a intrat prin efracție în apartament.

— Și tu ești?

Ridică tonul, iar eu fac un pas către ea.

— Măcar mie-mi pasă de soarta ei, ceea ce nu se poate spune despre tine!

Știam eu că discuția civilizată nu va dura mult.

— Îmi pasă de ea mai mult decât oricui altcineva, chiar și decât îți pasă ție! ripostez eu.

— Eu sunt mama ei, nimeni n-o iubește mai mult decât mine. Faptul că-ți imaginezi c-o poți iubi mai mult îmi demonstrează cât de bolnav ești la cap!

Pantofii ei tropăie pe podea în sus și-n jos.

— Știi ce cred eu? Cred că mă urăști pentru că-ți aduc aminte de el. Urăști să-ți aduci aminte ce-ai stricat, așa că mă urăști pe mine ca să nu te urăști pe tine însăți… dar vrei să știi ceva?

Aștept să dea sarcastic din cap înainte de a continua:

— Tu și cu mine suntem foarte asemănători. Semănăm mai mult decât seamănă Richard cu mine, pe cuvânt: amândoi refuzăm să ne asumăm responsabilitatea pentru greșelile noastre. Mai bine dăm vina pe oricine altcineva. Îi izolăm pe cei pe care-i iubim și-i obligăm…

— Nu! Greșești! strigă ea.

Lacrimile și teatrul ei mă împiedică într-un fel să-mi termin ideea: că-și va petrece restul zilelor de una singură.

— Nu greșesc. Dar plec. Mașina lui Tess e pe undeva pe lângă școală, așa c-o s-o aduc mâine, dacă n-ai tu cumva chef să faci chestia asta.

Carol se șterge la ochi.

— Bine, adu mașina. Mâine la cinci.

Mă privește cu ochii ei împăienjeniți și murdari de rimel.

— Asta nu schimbă nimic. N-o să-mi placă niciodată de tine.

— Iar mie n-o să-mi pese.

Mă-ndrept către ușa din față, încercând să mă hotărăsc dacă n-ar trebui să mă-ntorc și s-o iau pe Tessa cu mine.

— Hardin, în ciuda părerii mele despre tine, știu c-o iubești pe fiica mea. Vreau doar să-ți reamintesc că, dac-o iubești cu adevărat, nu te vei mai amesteca în viața ei. Nu mai e aceeași fată pe care am adus-o la nenorocita aia de școală acum jumătate de an.

— Știu.

Oricât de mult aș urî-o pe femeia asta, mi-e milă de ea, pentru că va rămâne singură pentru tot restul vieții ei nefericite, exact ca mine.

— Poți să-mi faci un serviciu? o-ntreb.

Mă privește cu suspiciune.

— Ce dorești?

— Nu-i spune c-am fost aici. Dacă nu-și amintește, nu-i spune.

Tessa e atât de confuză încât probabil că nici nu-și va aminti acest lucru. Nu cred nici măcar că-și dă seama că sunt aici acum.

Carol se uită la mine, prin mine și încuviințează.

— Asta pot s-o fac.

64

Tessa

Am capul greu, atât de greu, și lumina care pătrunde prin draperiile galbene e puternică, prea puternică.

Draperii galbene? Deschid ochii din nou și văd draperiile galbene atât de cunoscute de la ferestrele vechiului meu dormitor. Draperiile astea ne-au enervat mereu pe amândouă, dar mama nu și-a permis un set care să se potrivească, așa c-a trebuit să ne obișnuim cu ele. Iar ultimele douăsprezece ore mi se-ntorc în minte pe bucățele, în amintiri disparate și amestecate care nu prea au logică.

Nimic n-are logică. Îmi ia câteva secunde, poate chiar minute, ca mintea mea să priceapă ce s-a întâmplat.

Trădarea lui Steph e cea mai puternică amintire a serii, una dintre cele mai dureroase amintiri pe care le-am avut vreodată. Cum de-a putut să-mi facă așa ceva mie? Oricui? Întreaga situație este atât de aiurea, atât de perversă, iar eu nu m-am gândit că mi se va întâmpla așa ceva. Îmi amintesc ușurarea pe care-am trăit-o când ea a intrat în cameră, ca apoi să cad pradă panicii când a recunoscut că nu mi-a fost niciodată prietenă. Avea vocea atât de clară, în ciuda stării în care mă aflam. Mi-a pus ceva în băutură ca să-mi încetinească reacțiile sau, și mai rău, ca să mă facă să leșin — toate astea ca să se răzbune pe mine și pe Hardin. Mi-era atât de frică azi-noapte, iar ea a trecut de la a-mi fi prietenă la a-mi fi dușman atât de repede încât de-abia mi-am dat seama de schimbare.

Am fost drogată, la o petrecere, de cineva despre care credeam că-mi este prieten. Acest gând mă zguduie serios și-mi șterg furioasă lacrimile care-mi curg pe obraz.

Umilința înlocuiește senzația trădării când mi-l amintesc pe Dan și camera lui de filmat. Mi-au scos rochia… luminița roșie a camerei în încăperea întunecată va fi ceva ce cred că nu voi uita niciodată. Voiau să mă violeze, să înregistreze asta și s-o arate oamenilor. Mă prind cu mâinile de stomac, sperând să nu mi se facă rău din nou.

De fiecare dată când am impresia că viața mea nu mai e chiar o luptă nesfârșită, ceva mai rău se-ntâmplă. Iar eu tot mă pun de una singură în astfel de situații. Steph, dintre toți oamenii? Tot nu înțeleg. Dacă raționamentul ei era adevărat, dacă a făcut-o pentru că nu mă place și pentru că e obsedată de Hardin, de ce nu mi-a spus asta de la bun început? De ce s-a prefăcut a-mi fi prietenă în tot acest timp — doar ca să-și bată joc de mine? Cum a putut să-mi zâmbească și să meargă la cumpărături cu mine, să-mi asculte secretele și să-mi împărtășească grijile, doar pentru a plănui ceva de genul ăsta?

Mă ridic încet în capul oaselor și tot mi se pare prea repede. Îmi aud pulsul în urechi și aș dori să ajung mai repede la baie și să mă forțez să vomit, în caz că mi-a mai rămas vreo urmă de drog prin stomac. N-o fac, ci închid ochii la loc.

Când mă trezesc din nou, capul nu mă mai doare atât de tare și reușesc să mă scol din patul meu de copil. N-am pantaloni pe mine, doar un tricou mic pe care nu-mi amintesc să mi-l fi pus pe mine. Poate că m-a îmbrăcat mama… deși pare puțin probabil.

Singurii pantaloni de pijama rămași în vechiul meu dulap îmi sunt groaznic de strâmți și prea scurți. M-am mai îngrășat de când am plecat la colegiu, dar mă simt mai bine și mai încrezătoare în trupul meu… mai mult decât în toată viața mea.

Ies din dormitor împleticindu-mă, înaintez pe hol către bucătărie, unde o găsesc pe mama sprijinită pe masă, citind o revistă. Rochia ei neagră e îngrijită și fără nicio scamă, e încălțată cu pantofi cu toc de aceeași culoare, iar părul îi e coafat în onduleuri clasice perfecte. Când mă uit la ceasul de pe aragaz, văd că e puțin trecut de ora patru după-amiaza.

— Cum te simți? întreabă timid mama, întorcându-se cu fața către mine.

— Groaznic, mormăi eu, incapabilă să mă arăt mai prietenoasă sau mai curajoasă.

— Îmi pot imagina, după noaptea trecută.

Hai că începem…

— Uite niște cafea și niște Advil. O să te facă să te simți mai bine.

Dau ușor din cap și mă-ndrept către dulap ca să-mi iau o cană de cafea.

— Mă duc la biserică diseară. Presupun că nu vii cu mine, nu? Ai ratat slujba de dimineață, spune ea plat.

— Nu, nu sunt în stare să merg la biserică acum.

Numai mama ar fi capabilă să mă-ntrebe dacă merg cu ea la biserică după ce de-abia m-am trezit dintr-un somn chinuitor.

Își ia geanta de pe masa din bucătărie, apoi se întoarce iar cu fața la mine.

— Bine, o să le spun lui Noah și familiei Porter că i-ai salutat. Mă-ntorc pe la opt, poate un pic mai târziu.

Un sentiment de vinovăție mă cuprinde când îi pomenește numele lui Noah. Tot nu l-am sunat de când am aflat că bunica lui a murit. Știu c-ar fi trebuit și va trebui s-o fac. O s-o fac după ce se termină slujba — asta dacă-mi găsesc telefonul.

— Cum am ajuns aici azi-noapte? întreb, încercând să pun totul cap la cap.

Mi-l amintesc pe Zed năpustindu-se în vechea încăpere a lui Hardin și făcând praf camera de filmat.

— Cred că pe tânărul care te-a adus îl cheamă Zed.

Își vede iar de revista ei și-și drege vocea.

— Ah.

Urăsc povestea asta. Urăsc să nu știu. Îmi place să controlez totul, iar noaptea trecută nu-mi controlam nici gândurile, nici trupul.

Mama lasă revista jos, trântind-o. Se uită la mine inexpresiv și spune:

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Apoi iese pe ușă.

— Bine…

Întorcându-se, mama se mai uită o dată urât la pijamaua mea strâmtă și pleacă.

— Ah, și uită-te prin dulap să-ți găsești ceva ca lumea de-mbrăcat.

În clipa în care ușa se închide, o frântură din glasul lui Hardin îmi revine-n minte.

E doar vina mea, zicea el. Nu avea cum să fie Hardin — mintea-mi joacă feste. Trebuie să-l sun pe Zed și să-i mulțumesc pentru tot. Îi sunt datoare că mi-a sărit în ajutor, că m-a salvat. Îi sunt atât de recunoscătoare și n-o să pot niciodată să-i mulțumesc îndeajuns că m-a ajutat și că m-a adus aici. Nu-mi pot imagina ce s-ar fi întâmplat în fața acelei camere de filmat dacă Zed n-ar fi apărut.

Lacrimi sărate se amestecă în cafeaua mea amară pentru următoarea jumătate de oră. În cele din urmă, mă forțez să mă ridic de la masă și mă duc la baie, să-mi spăl de pe trup toate lucrurile petrecute noaptea trecută. Când ajung să caut în dulapul mamei ceva de îmbrăcat fără un sutien încorporat, deja mă simt mult mai bine.

— Tu nu ai și ceva *normal* de îmbrăcat? mormăi eu, împingând umeraș după umeraș, toate cu rochii de cocktail pe ele.

În momentul în care-mi dau seama că mai bine rămân goală, găsesc un pulover crem și o pereche de jeanși închiși la culoare. Jeanșii îmi vin perfect, iar puloverul îmi vine mai strâns pe piept, dar mă bucur c-am găsit ceva obișnuit de purtat, așa că n-am de gând să mă plâng.

Caut prin toată casa după telefon și după geantă și-mi dau seama că n-am nici cea mai vagă amintire despre unde-ar putea fi ascunse. De ce nu mi se poate limpezi dintr-odată mintea și de ce nu poate căpăta totul sens dintr-odată? Presupun că mașina mea e încă parcată lângă căminul lui Steph. Să sperăm că nu mi-a tăiat cauciucurile.

Mă-ntorc la mine-n dormitor și deschid sertarul biroului. Telefonul meu e înăuntru, deasupra micii mele poșete. Îl deschid și aștept să apară ceva pe ecran. Aproape că-l închid la loc când vibrațiile se declanșează și nu se mai termină. Mesaj după mesaj, toate apar pe ecranul mic…

Hardin… Hardin… Zed… Hardin… necunoscut… Hardin… Hardin…

Stomacul mi se strânge când îi citesc numele pe ecran. Știe, n-are cum să nu știe. Cineva i-a spus ce s-a-ntâmplat, de-asta mi-a dat atâtea mesaje și m-a sunat de-atâtea ori. Ar trebui să-l chem și cel puțin să-l anunț că mă simt bine înainte să înnebunească de îngrijorare. Indiferent

de statutul relației noastre, probabil că tot e supărat pentru ce s-a întâmplat... puțin zis „supărat“, mai mult ca sigur.

Închid telefonul după ce sună de șase ori, atunci când intră căsuța vocală, și mă-ntorc la mama în dormitor ca să-ncerc să-mi aranjez părul. Ultimul lucru de care-mi pasă acum e felul în care arăt, dar nici n-am chef să ascult insultele mamei dacă nu fac eforturi să arăt cât de cât decent. Faptul că mă ocup de înfățișarea mea mă ajută de asemenea să-mi iau gândurile de la teama de amintirile răzlețe de azi-noapte care-mi străfulgeră mintea din când în când. Îmi acopăr cearcănele negre de sub ochi și îmi pun puțin rimel pe gene și mă pieptăn. Părul aproape mi s-a uscat și mi-e ușor să-mi trec degetele prin el și să-i fac niște bucle naturale. Nu arată pe cât de bine speram, dar n-am energia să mă lupt cu claia mea mai mult decât am făcut-o până acum.

Se aude un sunet slab ca și cum cineva ar ciocăni la ușa de la intrare și tresar din visare. *Cine-ar fi putut veni aici la ora asta?* Și dintr-odată stomacul mi se strânge la gândul că de partea cealaltă a ușii ar putea fi Hardin.

— Tessa? se aude o voce familiară și ușa de la intrare se deschide.

Noah intră de unul singur și-l văd în living. Ușurarea și vinovăția mă cuprind în același timp și îi zâmbesc timid.

— Hei…

Clatină din cap, țopăind de pe un picior pe altul.

Fără să mă gândesc prea mult, mă arunc practic pe el, încolăcindu-mi mâinile în jurul gâtului său. Mă lipesc cu fața de pieptul lui și încep să plâng.

Brațele lui puternice mă cuprind și mă țin acolo, împiedicându-mă să cad la podea.

— Te simți bine?

— Da, doar că… Nu, nu mă simt bine.

Ridic capul de la pieptul lui, căci nu vreau să-mi șterg rimelul pe puloverul lui arămiu.

— Mama ta zicea că ești prin oraș.

Continuă să mă țină-n brațe, iar eu mă bucur de aerul familiar.

— Deci am cam fugit de la slujbă ca să te pot saluta fără prea multă lume în preajmă. Deci ce s-a întâmplat?

— Atât de multe că mi-e greu să-ți explic. Sunt atât de dramatică, murmur și mă depărtez de el.

— Colegiul nu te-a-ntâmpinat așa cum credeai c-o s-o facă? întreabă el cu un zâmbet mic și compătimitor.

Scutur din cap și-i fac semn să mă urmeze la bucătărie, unde fac un alt ibric de cafea.

— Nu, deloc. Mă mut la Seattle.

— Mi-a zis mama ta, spune el și se așază la masă.

— Tot te mai gândești să te duci la WCU de la primăvară? îi zic eu râzând. Nu ți-aș recomanda școala aia.

Dar încercarea de a face glume pe seama mea îmi aduce lacrimi în ochi.

— Da, ăsta e planul. Fata… asta cu care mă văd… ne-am gândit totuși să plecăm la San Francisco. Știi cât de mult îmi place California.

Nu eram pregătită pentru asta — Noah să se vadă cu o fată. Cred c-ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva, dar mi se pare atât de ciudat, încât nu pot spune decât:

— Da?

Ochii albaștri ai lui Noah strălucesc.

— Da, merge destul de bine. Am încercat s-o iau ușor, știi tu… din cauza celor întâmplate.

Nu vreau să-și termine această idee și să mă simt și mai vinovată că ne-am despărțit, așa că-l întreb:

— Ăă, cum v-ați cunoscut?

— Păi, ea lucrează la Zooms sau ceva de genul ăsta și…

— Ai fost în oraș? îl întrerup.

Mi se pare ciudat că nu mi-a spus, că nu s-a oprit pe la mine… dar înțeleg.

— Da, s-o văd pe Becca. Ar fi trebuit să te sun sau ceva de genul ăsta, dar lucrurile erau destul de ciudate între noi…

— Știu, e-n regulă, îl asigur eu și-l las să termine povestea.

Numele acesta, Becca, îmi sună cumva… dar îmi iese repede din cap, iar el continuă.

— În fine, după asta ne-am apropiat. Am avut câteva probleme și pentru o vreme am crezut că nu pot avea încredere în ea, dar acum ne e destul de bine.

Auzindu-i necazurile, îmi aduc aminte de ale mele și oftez.

— Simt că nu mai trebuie să am încredere în nimeni.

Când Noah se-ncruntă, adaug repede:

— În afară de tine. Nu vorbesc despre tine. Fiecare persoană pe care-am cunoscut-o de când am ajuns la școala asta m-a mințit într-un fel sau altul.

Chiar și Hardin. Mai ales Hardin.

— Asta s-a-ntâmplat aseară?

— Cam așa ceva…

Mă-ntreb ce i-o fi spus mama.

— Știam eu că trebuie să se-ntâmple ceva cu adevărat grav ca să vii acasă.

Dau din cap, iar el se întinde peste masă, luându-mi mâinile în ale lui..

— Mi-a fost dor de tine, murmură, cu tristețe în voce.

Mă uit la el cu ochii larg deschiși. Simt cum îmi vine din nou să plâng.

— Îmi pare atât de rău că nu te-am sunat când a murit bunica ta.

— E-n regulă, știu că ești ocupată.

Se lasă pe speteaza scaunului și mă privește cu blândețe.

— Asta nu-i o scuză, m-am purtat groaznic cu tine.

— Nu-i adevărat, minte el, dând încet din cap.

— Știi bine că e. Te-am tratat foarte rău de când am plecat de acasă, și-mi pare rău. Nu meritai nimic din toate astea.

— Nu te mai condamna. Acum sunt bine, mă liniștește el cu un zâmbet cald, dar vinovăția nu-mi trece.

— N-ar fi trebuit să fac așa.

Apoi mă întreabă ceva total neașteptat.

— Dacă ar fi s-o iei de la început, ce anume ai schimba?

— Felul în care am tratat lucrurile. N-ar fi trebuit să te las singur și să acționez pe la spatele tău. Te cunosc de jumătate din întreaga mea viață și te-am lăsat baltă atât de brusc, a fost oribil din partea mea.

— A fost, spune el, dar acum înțeleg de ce. Nu eram potriviți unul pentru celălalt… În fine, eram perfecți împreună, zice el râzând. Dar cred că asta era de fapt problema.

Bucătăria mică devine parcă mai spațioasă acum că vinovăția mea începe să se risipească.

— Așa crezi?

— Da, așa cred. Te iubesc și te voi iubi mereu. Doar că nu te iubesc așa cum credeam că te iubesc, și nici tu nu m-ai fi putut iubi așa cum îl iubești pe el.

Mă sufoc când îl pomenește pe Hardin. Are dreptate, mare dreptate, dar nu pot vorbi despre Hardin cu Noah. Nu acum.

Trebuie să schimb subiectul.

— Deci Becca te face fericit, să-nțeleg?

— Da, e diferită de ceea ce crezi tu c-ar putea fi, dar nici Hardin nu e persoana la care mă așteptam atunci când te-ai despărțit de mine.

Zâmbește ușor.

— Cred că amândoi aveam nevoie de ceva diferit.

Are dreptate, încă o dată.

— Așa cred.

Râdem și vorbim înseninați mai departe până când ne întrerupe o altă bătaie-n ușă.

— Deschid eu, spune el, ridicându-se-n picioare și părăsind mica bucătărie înainte să apuc să-l opresc.

65

Hardin

Văd cum trec minutele unul după altul și asta mă ucide lent. Mai degrabă mi-aș smulge părul fir cu fir decât să stau aici și să aștept pe alee până se face cinci. Nu văd mașina mamei lui Tess. Nu sunt alte mașini pe alee, în afară de mașina lui Tess, în care stau. Landon a parcat pe stradă, pentru că m-a însoțit ca să am cu cine să mă-ntorc. Din fericire, și lui îi pasă de Tessa aproape la fel mult cât îmi pasă mie, așa că nu mi-a luat mult să-l conving.

— Du-te să bați la ușă sau mă duc eu, mă amenință el la telefon.

— Mă duc! La dracu', lasă-mă o clipă. Nici nu știu dacă-i cineva acasă.

— Bine, dacă nu, lasă cheile în cutia poștală și hai să plecăm.

De-aia n-am făcut asta până acum — vreau să fie înăuntru. Trebuie să aflu că se simte bine.

— Mă duc acum, spun și închid telefonul.

Cele șaptesprezece scări până la ușa din față a mamei sale sunt cele mai rele din viața mea. Bat, dar nu sunt sigur că s-a auzit suficient de tare. La naiba. Bat din nou, de data asta mai tare. Prea tare, prea tare. Îmi las mâna jos când aluminiul subțire se îndoaie și din toc sar câteva fire. Rahat.

Ușa se deschide scârțâind și, în locul lui Tess, al maică-sii sau al oricui altcuiva de pe planeta asta, dau cu ochii de Noah.

— Cred că-ți bați joc de mine, zic.

Când încearcă să-mi trântească ușa-n nas, îl opresc cu bocancul.

— Nu fi imbecil.

Deschid ușa, iar el se retrage.

— De ce-ai venit aici? întreabă el, cu o față încruntată.

Ar trebui să-l întreb eu *pe el* ce naiba face aici. Tessa și cu mine n-am stat despărțiți nici trei zile și iată-l pe dobitocul ăsta, insinuându-se din nou în viața ei.

— Să-i aduc mașina.

Mă uit în spatele lui, dar nu văd nimic..

— E aici?

Tot drumul până aici mi-am spus că nu vreau să mă vadă sau să-și amintească faptul c-am fost la ea acasă azi-noapte, dar știu că mă amăgeam.

— Poate. Știe că vii?

Noah își încrucișează brațele și mă străduiesc din răsputeri să nu-l dărâm la pământ, să nu trec peste el — poate chiar să-l calc în picioare — și s-o găsesc.

— Nu. Voiam doar să mă asigur că se simte bine. Ce ți-a povestit? îl întreb, retrăgându-mă pe verandă.

— Nimic. N-a fost nevoie. Nu trebuie să-mi spună nimic. Știu că n-ar fi venit până aici dacă nu i-ai fi făcut ceva.

Mă-ncrunt.

— Greșești. N-am fost eu… de data asta.

Pare surprins de mica mea mărturisire, așa că vorbesc mai departe — cu calm, deocamdată.

— Uite, știu că mă urăști și ai toate motivele s-o faci, dar o voi vedea într-un fel sau altul, așa că ori dispari din calea mea sau voi…

— Hardin?

Vocea lui Tess este o șoaptă mică, aproape pierdută în vânt, când apare din spatele lui Noah.

— Hei…

Picioarele mele dau să intre în casă, iar Noah se trage la o parte din calea mea.

— Te simți bine? o-ntreb, cuprinzându-i obrajii în mâinile mele reci.

Își ferește capul — din cauza frigului, prefer să cred — și se-ndepărtează de mine.

— Da, mă simt bine, mă minte ea.

Întrebările mi se bulucesc în cap.

— Ești sigură? Cum te simți? Ai dormit? Te doare capul?

— Da, bine, puțin, da, răspunde ea, dând din cap, dar eu deja am uitat ce-am întrebat-o.

— Cine ți-a spus? mă-ntreabă ea, înroșindu-se.

— Molly.

— Molly?

— Da, m-a sunat când erai… ăăă, în fosta mea cameră.

Nu-mi pot stăpâni panica din voce.

— Ah…

Se uită pe lângă mine, concentrându-se asupra unui punct din zare, cu sprâncenele încruntate.

Își amintește că am fost aici? Oare vreau să-și amintească asta?

Da, sigur că vreau.

— Te simți bine, da?

— Da.

Noah se apropie de noi și, cu panică în glas, întreabă:

— Tessa, *ce* s-a întâmplat?

Mă uit la Tessa și-mi dau seama că nu vrea ca el să afle nimic. Îmi place ideea asta mai mult decât credeam.

— Nimic, nu-ți face griji, îi răspund eu, ca să nu se simtă ea obligată.

— A fost ceva grav? insistă el.

— Am zis să nu-ți fac griji, mormăi eu, iar el înghite-n sec.

Mă întorc către Tessa.

— Ți-am adus mașina, îi zic.

— Serios? spune ea. Mulțumesc, credeam că Steph i-a spart parbrizul sau ceva de genul ăsta.

Oftează, ridicând din umeri la fiecare cuvânt. Încercarea ei de-a face o glumă n-a prins la nimeni, nici măcar la ea.

— De ce te-ai dus la ea? Dintre toți oamenii, de ce la ea? o-ntreb.

Se uită la Noah, apoi din nou la mine.

— Noah, poți să ne lași singuri un minut? întreabă ea blând.

El dă din cap și se uită la mine oarecum amenințător înainte de a pleca din micul living.

— De ce ea? Spune-mi, te rog, repet eu.

— Nu știu. N-aveam unde să mă duc, Hardin.

— Puteai să te duci la Landon. Practic ai propriul tău dormitor în casa aia, subliniez eu.

— Nu vreau să-ți amestec familia la nesfârșit. Am făcut-o suficient până acum și nu-i corect față de ei.

— Și credeai că voi veni acolo?

Își privește mâinile, iar eu îi spun:

— N-aș fi venit.

— Bine, zice ea cu tristețe.

La naiba, nu asta am vrut să spun.

— N-am vrut să sune așa. M-am gândit să te las puțin în pace.

— Ah, șoptește ea, mușcându-se ușor de deget.

— Ești foarte tăcută.

— Sunt doar… Nu știu. A fost o noapte lungă și-o dimineață grea.

Se-ncruntă. Vreau să mă apropii de ea, să-i alung expresia încruntată și s-o sărut ca să-i treacă durerea.

„Nu Hardin, Zed“, a strigat când era aproape inconștientă.

— Știu, îți amintești? o-ntreb eu, nesigur că pot suporta să-i ascult răspunsul.

Mă aștept să-mi spună să plec sau să mă-njure, dar n-o face. În schimb dă din cap și se așază pe canapea, făcându-mi semn să mă așez și eu.

66

Hardin

Vreau să mă mut mai aproape de ea, s-o iau de mâna-i care tremură și să găsesc o cale de a-i șterge amintirile. Urăsc faptul c-a trecut printr-un asemenea chin și, încă o dată, sunt uluit de puterea de care dă dovadă. Ea stă în capul oaselor, cu spatele perfect drept și e gata să-mi vorbească.

— De ce-ai venit aici? mă întreabă încet.

În loc să-i răspund, o-ntreb:

— *El* de ce e aici?

Arăt cu capul către bucătărie. Pur și simplu *știu* că Noah e lipit de perete, ascultându-ne conversația. Chiar nu pot să-l suport, dar, date fiind circumstanțele, ar trebui probabil să-mi țin gura. Jucându-se cu mâinile, ea spune:

— A venit să vadă ce fac.

— Nu trebuie să vină să vadă ce faci.

De-asta sunt eu aici.

— Hardin — se-ncruntă — nu azi. Te rog.

— Scuze…

Mă retrag puțin, simțindu-mă și mai dobitoc decât înainte.

— De ce-ai venit aici? întreabă din nou Tessa.

— Ca să-ți aduc mașina. Nu mă vrei aici, nu-i așa?

Până acum n-am mai luat în considerare această posibilitate. Și mă doare îngrozitor. Faptul că sunt aici nu face altceva decât să-i înrăutățească situația. S-au terminat zilele când eu eram consolarea ei.

— Nu-i vorba de asta… Sunt doar confuză.

— În legătură cu ce anume?

Ochii îi strălucesc sub luminile palide din livingul mamei ei.

— Cu tine, cu ce s-a-ntâmplat azi-noapte, cu Steph, cu toate. Ai știut că pentru ea totul a fost un joc și că m-a urât în tot acest timp?

— Nu, sigur că n-am știu, îi zic.

— Nu știai că are aceste sentimentele ostile față de mine?

La naiba. Dar vreau să fiu cinstit, așa că zic:

— Poate puțin, cred. Molly mi-a spus o dată sau de două ori, dar nu mi-a dat detalii și nu credeam că era atât de grav — și nici n-am crezut ce spunea Molly.

— Molly? De când îi pasă lui Molly de mine?

Alb și negru. Tessa vrea mereu ca lucrurile să fie în alb și negru și asta mă face să scutur din cap, puțin trist că lucrurile nu pot fi niciodată atât de simple.

— Nu-i pasă, tot te urăște, îi spun și privesc în jos. Dar m-a sunat după întâlnirea voastră de la Applebee și iar m-am înfuriat. Nu voiam ca Steph să strice lucrurile dintre noi. Credeam că Steph încerca să se bage pentru că e o scorpie băgăcioasă. Nu credeam că e o psihopată nenorocită.

Când mă uit la Tessa, văd că-și șterge lacrimile de la ochi. Mă apropii de ea pe canapea, iar ea se dă înapoi.

— Hei, e-n regulă, spun și o apuc de braț ca s-o trag la pieptul meu. Șșșș…

Îmi pun mâna pe părul ei și, după câteva secunde în care încearcă să se desprindă, cedează.

— Vreau doar s-o iau de la zero. Vreau să uit tot ce s-a întâmplat în ultimele șase luni, plânge ea.

Simt o gheară-n piept și mișc aprobator din cap, dându-i dreptate chiar dacă nu asta vreau. Nu vreau să mă uite.

— Urăsc facultatea. Am așteptat-o dintotdeauna din tot sufletul, dar a fost eșec după eșec.

Mă trage de tricou, venind și mai aproape de mine. Rămân în tăcere, nedorind s-o fac să se simtă și mai rău. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce urma să găsesc când am bătut la ușă, dar cu siguranță nu mă așteptam s-o țin pe Tessa plângând în brațe.

— Sunt atât de dramatică.

Se retrage atât de repede și mă gândesc s-o aduc înapoi lângă mine.

— Nu. Nu ești. Ești chiar foarte calmă, având în vedere ce s-a întâmplat. Spune-mi ce-ți amintești, nu mă face să întreb din nou. Te rog.

— Totul e atât de confuz, a fost atât de… ciudat. Eram conștientă de tot ce se întâmplă, dar nimic n-avea logică. Nu știu cum să-ți explic. Nu mă puteam mișca, dar puteam simți.

Se cutremură.

— Puteai simți? Unde te-a atins?

De fapt, nu vreau să aflu.

— Pe picioare… m-au dezbrăcat.

— Doar pe picioare?

Te rog, spune da.

— Da, așa cred. Putea fi mult mai rău, dar Zed…

Se oprește. Ia o gură de aer.

— Pastilele alea mi-au făcut trupul atât de greu… Nu știu cum să explic.

Dau din cap.

— Știu ce vrei să spui.

— Poftim?

Frânturi de amintiri din vremea când îmi pierdeam cunoștința prin baruri și mă împleticeam pe străzile Londrei îmi reapar în minte. Mă distram complet diferit de cum mă distrez acum.

— Luam și eu din când în când, ca să mă distrez.

— Luai?

Mărturisirea mea o ia prin surprindere și mă simt foarte prost.

— Cred că nu „distracție“ e cuvântul potrivit, continui eu. S-a terminat cu acel fel de distracție.

Ea clatină din cap și-mi zâmbește cald și însuflețit. Își aranjează gulerul puloverului, care îi stă foarte lipit de corp.

— Ăsta de unde a apărut? o-ntreb.

— Puloverul?

Îmi zâmbește ironic.

— E al mamei… nu ți-ai dat seama?

Trage cu degetele de materialul gros.

— Nu mai știu. Noah era la ușă, iar tu erai îmbrăcată așa… Am crezut că m-am întors în timp, o necăjesc eu.

Ochii i se luminează, amuzați, și toată tristețea îi dispare pentru o clipă și-și mușcă buza, încercând să-și stăpânească râsul.

Pufnește și se-ntinde peste măsuță ca să ia un șervețel din cutia înflorată.

— Nu. N-ai cum să te-ntorci în timp.

Tessa scutură din cap și își șterge încet nasul.

La naiba, chiar și plânsă este atât de frumoasă.

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi spun.

Zâmbetul îi dispare. *Să-mi bag.*

— Nu mai știu ce să cred, spune ea. Mi-ai spus că nu vrei să mai încerci, iar acum îmi spui că ți-ai făcut griji pentru mine.

Se uită la mine fără expresie și buza îi tremură.

Are dreptate. N-o spun des, dar e adevărat. Mi-am făcut griji pentru ea ore întregi. Emoție… asta vreau de la ea. Vreau să mă liniștească.

Dar ea îmi înțelege greșit tăcerea.

— E-n regulă, nu sunt supărată pe tine. Apreciez c-ai venit aici și că mi-ai adus mașina. Înseamnă mult pentru mine c-ai făcut asta.

Rămân mut pe canapea, incapabil să mai vorbesc pentru o vreme.

— A fost o nimica toată, reușesc eu să spun într-un final, ridicând din umeri.

Dar simt că trebuie să spun altceva.

După ce mă mai privește puțin cum mă zbat în tăcerea mea chinuitoare, Tessa se transformă în gazda politicoasă.

— Cum o să ajungi acasă? Stai așa… cum ai știut să ajungi aici?

La naiba.

— De la Landon. El mi-a spus.

Ochii i se luminează din nou.

— Ah, e aici?

— Da, e afară.

Se înroșește și se ridică în picioare.

— Ah! Te rețin, îmi cer scuze.

— Nu, nu mă reții. Mă așteaptă cuminte afară, mă bâlbâi eu.

Nu vreau să plec. Decât dacă vii cu mine.

— Ar trebui să intre și el.

Se uită către ușă.

— E-n regulă.

Vocea îmi sună prea tăios.

— Mulțumesc că mi-ai adus mașina…

Încearcă să scape de mine într-un fel politicos. O cunosc.

— Vrei să-ți aduc lucrurile înăuntru? mă ofer eu.

— Nu, plec mâine-dimineață, așa că e mai ușor să le las acolo.

De ce mă surprinde faptul că, de fiecare când deschide gura, îmi reamintește că pleacă la Seattle? O tot aștept să se răzgândească, dar asta nu se întâmplă niciodată.

67

Tessa

Când Hardin ajunge la ușă, îl întreb:

— Ce i-ai făcut lui Dan?

Vreau să aflu mai multe lucruri despre ce s-a întâmplat azi-noapte, chiar dacă Noah ne poate auzi. Trecem pe lângă el pe hol, iar Hardin nu-i aruncă nici măcar o privire. Noah se uită urât, neștiind ce trebuie să facă, probabil.

— Dan. Mi-ai zis că ți-a spus Molly. Ce-ai făcut?

Îl cunosc destul de bine pe Hardin ca să-mi dau seama că s-a dus după el. Încă sunt surprinsă de reacția lui Molly — nu mă așteptam să mă ajute când a intrat aseară în dormitor. Tremur când îmi amintesc.

Hardin zâmbește silit.

— Nimic prea nasol.

Nu l-am omorât pe Dan când am dat de el, doar l-am pocnit peste mutră…

— L-ai pocnit peste mutră… zic eu, încercând să sap mai adânc în aiureala din capul meu.

Ridică din sprânceană.

— Mda… Ți-a spus Zed?

— Nu… Nu știu…

Îmi amintesc că auzeam cuvintele, dar nu știu cine le rostea.

Sunt Hardin, nu Zed, zicea Hardin — sună atât de real vocea lui în mintea mea.

— Ai fost acolo, nu-i așa? Noaptea trecută?

Fac un pas către el.

Se lipește de perete.

— *Ai fost*. Îmi aduc aminte. Spuneai că vrei să bei și n-ai băut…

— Nu credeam c-o să-ți amintești, mormăie Hardin.

— De ce nu mi-ai spus?

Mă doare capul și încerc să separ visele induse de droguri de realitate.

— Nu știu. Voiam s-o fac, dar totul a devenit atât de familiar și zâmbeai și n-am avut chef să-ți stric starea.

Ridică din umeri și ochii i se opresc pe un tablou cu porțile de aur ale Raiului agățat pe perete.

— Cum mi-ai fi putut strica starea dacă-mi spuneai că m-ai adus acasă?

— Nu eu te-am adus. Zed te-a adus.

Asta mi-am amintit-o mai devreme, oarecum. Este atât de frustrant.

— Deci tu ai venit după? Ce făceam?

Vreau ca Hardin să mă ajute să pun cap la cap tot ce s-a întâmplat. Se pare că nu pot de una singură.

— Zăceai pe canapea, de-abia puteai să vorbești.

— Ah…

— Strigai după el, adaugă el încet, și îi simt tensiunea din voce.

— După cine?

— După Zed.

Răspunde simplu, dar simt că-i tremură glasul.

— Ba nu.

N-are niciun sens.

— Este atât de frustrant.

Scotocesc prin străfundurile minții mele ca să găsesc un strop de logică… Hardin vorbind despre Dan, Hardin întrebându-mă dacă-l aud, eu întrebându-l despre Zed…

— Voiam să aflu dacă nu cumva i-ai făcut rău. Cred.

Amintirea e confuză, dar există.

— I-ai rostit numele de mai multe ori. E-n regulă. Erai aproape inconștientă.

Coboară privirea.

— Nu mă așteptam să mă vrei oricum.

— Pe el nu-l voiam. Poate că nu-mi amintesc multe, dar mi-era teamă. Mă cunosc destul de bine ca să știu că numai pe tine te-aș striga, recunosc eu fără să mă gândesc prea mult.

De ce-am zis așa ceva? Hardin și cu mine ne-am despărțit, din nou. Asta e de fapt a doua oară când ne despărțim, dar mi se pare că ne-am despărțit de mai multe ori. Poate pentru că de data aceasta nu i-am mai sărit în brațe la primul semn de afecțiune din partea lui. De data aceasta am plecat de-acasă fără cadourile de la Hardin; de data aceasta plec la Seattle în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Vino-ncoace, spune el, deschizându-și brațele.

— Nu pot.

Îl imit și-mi trec degetele prin păr.

— Ba da, poți.

De câte ori Hardin e în preajma mea, în ciuda situației, atmosfera familiară pe care o aduce cu el mi se impregnează în fiecare fibră a ființei mele. Ori țipăm unul la altul, ori ne zâmbim și ne tachinăm. Nu e nicio distanță între noi, nu există teren neutru. E un lucru natural pentru mine, aproape instinctiv, să-mi caut liniștea la el în brațe, să râd de atitudinea lui resemnată și să ignor toate problemele care ne-au adus în orice situație oribilă am fi.

— Nu mai suntem împreună, spun încet, mai mult pentru mine însămi.

— Știu.

— Nu mă pot preface că suntem.

Mă mușc de buza de jos și încerc să nu observ cum privirea i se întristează atunci când îi aduc aminte de relația noastră.

— Nu-ți cer să faci asta. Tot ce-ți cer e să vii încoace.

Brațele-i sunt tot deschise, chemându-mă la ele, ca să mă țină strâns.

— Dacă fac asta, o să ne-ntoarcem din nou în același cerc pe care amândoi am decis să-l întrerupem.

— Tessa…

— Hardin, te rog.

Mă retrag. Livingul e prea mic ca să-l pot evita și autocontrolul mă părăsește.

— Bine.

În cele din urmă oftează și se trage de păr, semnul lui obișnuit de frustrare.

— Asta trebuie să facem, știi bine. Trebuie să stăm un timp despărțiți.

— Să stăm un timp despărțiți?

Pare rănit, frustrat și mi-e puțin teamă de ce va scoate pe gură în continuare. Nu-mi doresc o ceartă cu el și azi nu e ziua potrivită în care s-o stârnească.

— Da, ne trebuie puțin timp să fim singuri. Nu ne-nțelegem și totul pare să ne fie potrivnic. Tu însuți ai spus mai deunăzi că te-ai săturat. Tu m-ai dat afară din apartament.

Îmi încrucișez brațele.

— Tessa… cred că nu vorbești serios…

Se uită-n ochii mei, oprindu-se în mijlocul frazei.

— Pentru cât timp?

— Poftim?

— Cât timp vom sta despărțiți?

— Nu…

Nu m-așteptam să fie de acord cu mine.

— Nu știu.

— O săptămână? O lună?

Vrea detalii exacte.

— Nu știu, Hardin. Amândoi trebuie să ne găsim un drum mai bun.

— Tu ești drumul meu, Tess.

Cuvintele lui mă fac să mă cutremur și-mi iau ochii de la el ca să nu mă răzgândesc.

— Și tu pentru mine, știi că ești, dar ești atât de furios și cu tine mă simt mereu pe marginea prăpastiei. Trebuie să faci ceva cu furia asta, iar eu vreau să stau o vreme singură.

— Deci e din nou vina mea? întreabă el.

— Nu, e și a mea. Sunt prea dependentă de tine. Trebuie să devin mai independentă.

— Și de când contează asta?

Tonul lui îmi spune că n-a considerat niciodată că dependența mea de el e o problemă.

— De când am avut scandalul ăla îngrozitor de la apartament de acum câteva seri. De fapt, a-nceput de mai demult. Faptul că plec la Seattle și cearta de seara trecută sunt doar picătura care-a umplut paharul.

Când, într-un final, îmi fac curaj să ridic privirea spre el, văd că expresia i s-a schimbat.

— Bine. Am înțeles, zice. Îmi pare rău, știu că greșesc mult. Am discutat deja despre Seattle și poate că e momentul să încep să te ascult mai mult.

Vrea să mă ia de mână, iar eu îl las s-o facă, oarecum surprinsă de faptul că pare flexibil.

— O să te las în pace, bine? Ți s-au întâmplat destule rahaturi în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu vreau să-ți fac și eu probleme… măcar o dată în viața mea.

— Mulțumesc, răspund eu simplu.

— Poți să mă anunți când ajungi la Seattle? Și mănâncă și tu ceva și, te rog, odihnește-te.

Ochii lui verzi sunt blânzi, calzi și liniștitori.

Și-aș vrea să-l rog să rămână, dar nu cred că-i o idee bună.

— Așa o să fac. Mulțumesc… Mult.

— Nu trebuie să-mi mulțumești.

Își bagă mâinile în buzunarele jeanșilor negri și mă cercetează din priviri.

— O să-i transmit salutările tale lui Landon, spune el și iese pe ușă.

Nu pot decât să zâmbesc când văd cum zăbovește pe lângă mașina lui Landon, privind îndelung spre casa mamei mele înainte de a se urca pe locul din dreapta.

68

Tessa

În clipa în care mașina lui Landon dispare din câmpul meu vizual, mă simt dintr-odată pustiită și mă dau la o parte din pragul casei, lăsând ușa să se-nchidă.

Noah se sprijină de tocul ușii dintre living și bucătărie.

— A plecat? întreabă el cu blândețe.

— Da, a plecat.

Am o voce distantă, pe care n-o recunosc nici eu.

— N-am știut că voi doi nu mai sunteți împreună.

— Noi… în fine… încercăm să vedem ce mai e de făcut.

— Poți să-mi spui un singur lucru înainte să schimbăm subiectul?

Ochii lui îmi studiază fața.

— Cunosc privirea asta — vrei să găsești un motiv.

Chiar dacă ne-am despărțit de atâtea luni, Noah încă mă citește atât de bine.

— Ce anume vrei să știi? îl întreb.

Mă fixează cu ochii lui albaștri. Îmi susține privirea pentru mult timp, cu mult curaj.

— Dacă te-ai putea întoarce în trecut, ai face-o, Tessa? Te-am auzit spunând că vrei să ștergi ultimele șase luni din viața… dar dacă ai putea, chiar ai face-o?

Oare aș face-o?

Mă așez pe canapea ca să mă gândesc la întrebare. Aș șterge totul? Aș șterge tot ce mi s-a întâmplat în ultimele șase luni? Pariul, certurile infinite cu Hardin, deteriorarea relației cu mama, trădarea lui Steph, toate umilințele, totul.

— Da. Într-o secundă.

Mâna lui Hardin pe mâna mea, felul în care își punea brațele tatuate în jurul meu și mă trăgea la pieptul lui. Felul în care râdea atât de tare strângând din ochi și acel sunet îmi umplea auzul, inima și întregul apartament cu o fericire atât de profundă încât mă făcea să simt că trăiesc cu adevărat.

— Nu. N-aș face-o. N-aș putea, spun.

Noah scutură din cap.

— Deci da sau nu?

Se hlizește și se așază pe un scaun pliant, vizavi de canapea.

— Nu te știam atât de nehotărâtă.

Scutur ferm din cap.

— N-aș șterge nimic.

— Ești sigură? A fost un an rău pentru tine… și eu nu știu nici jumătate.

— Sunt sigură.

Dau din cap de câteva ori, apoi mă așez pe marginea canapelei.

— Aș proceda diferit cu tine, însă.

Noah îmi zâmbește slab.

— Da, și eu, zice el încet.

— Theresa.

O mână mă prinde de umăr și mă scutură.

— Theresa, trezește-te.

— M-am trezit, mormăi eu și deschid ochii.

Livingul. Sunt în livingul mamei. Îmi dau pătura la o parte de pe picioare… o pătură cu care m-a învelit Noah când m-am întins după ce-am mai vorbit puțin și ne-am uitat împreună la televizor. Ca pe vremuri.

Mă smulg din strânsoarea mamei.

— Cât e ceasul?

— Nouă seara. Voiam să te trezesc mai devreme.

Strânge din buze.

Cred că a scos-o din minți faptul că a trebuit să mă lase să dorm toată ziua. În mod bizar, acest gând mă amuză.

— Scuze, nici nu mai țin minte când am adormit.

Mă întind și mă ridic în picioare.

— Noah a plecat?

Trag cu ochiul în bucătărie, dar nu-l văd.

— Da. Doamna Porter chiar voia să te vadă, dar i-am zis că nu e momentul, spune ea și se duce la bucătărie.

O urmez și simt că miroase a ceva bun.

— Mulțumesc.

Mi-ar fi plăcut să-mi iau la revedere așa cum trebuie de la Noah, mai ales pentru că știu că ne vom mai vedea.

Mama se duce la cuptor și spune peste umăr, cu o urmă de dezaprobare în voce:

— Văd că Hardin ți-a adus mașina.

După care îmi dă o farfurie cu salată și roșii la grătar.

Nu mi-a fost dor deloc de mâncărurile făcute de ea. Dar îi iau oricum farfuria din mână.

— De ce nu mi-ai spus că Hardin a venit aici azi-noapte? Acum îmi amintesc.

Ridică din umeri.

— El mi-a spus să nu-ți spun.

Mă așez la masa și testez „mâncarea“ lovind-o cu furculița.

— Și de când îți pasă ție de ce vrea el? o provoc eu, îngrijorată de cum va reacționa.

— Nu-mi pasă, zice ea și își pune și ei o farfurie cu mâncare. Nu ți-am spus c-a fost aici pentru că era mai bine pentru tine să nu-ți amintești.

Furculița îmi scapă printre degete și lovește farfuria cu un clinchet strident.

— Nici să-mi ascunzi lucrurile nu e bine pentru mine, îi zic.

Mă străduiesc din răsputeri să păstrez un ton calm, chiar mă străduiesc. Mă șterg la colțurile gurii cu un șervețel perfect împăturit.

— Theresa, nu te răzbuna pe mine, îmi zice mama, venind și ea la masă. Orice-ar fi făcut băiatul ăsta de te-a adus într-un asemenea hal e vina ta. Nu a mea.

În clipa când îmi rânjește încrezătoare, mă ridic de la masă, îmi arunc șervețelul pe farfurie și ies valvârtej din cameră.

— Unde te duci, domnișoară? strigă ea.

— Să mă culc. Trebuie să mă trezesc la patru dimineața și am un drum lung de făcut, țip eu de pe hol și închid ușa dormitorului meu.

Mă așez pe patul meu de copil… și instantaneu pereții cenușiu-deschis par să se strângă peste mine. Urăsc casa asta. N-ar trebui, dar o urăsc. Urăsc felul în care mă simt aici, nu pot nici să respir fără să fiu certată sau corectată. Nu mi-am dat seama niciodată cât de izolată și controlată am fost întreaga viață până când n-am gustat libertatea alături de Hardin. Îmi place să mănânc pizza la cină, să-mi petrec toată ziua goală în pat cu el. Fără șervețele împăturite. Fără onduleuri în păr. Fără draperii galbene oribile.

Înainte să mă pot abține, îl sun, iar el răspunde aproape imediat.

— Tess? spune el, cu răsuflarea tăiată.

— Ăă, hei, șoptesc eu.

— Ce s-a-ntâmplat? pufnește el.

— Nimic, te simți bine?

— Haide, Scott. Vino-napoi mai repede, se aude o voce de femeie în fundal.

Inima începe să-mi bată cu putere și-n cap mi se adună toată gândurile posibile.

— Ah, ești… te las atunci.

— Nu, e-n regulă. Poate aștepta.

Zgomotul de fundal se aude din ce în ce mai slab. Cred că s-a îndepărtat de persoana cu care era.

— Pe bune, e-n regulă. Te las, nu vreau să te… întrerup.

Mă uit la peretele cenușiu de lângă patul meu și pot să jur că vine către mine. De parc-ar fi gata să mă strivească.

— Bine, oftează el.

Poftim?

— Bine, pa, îi spun repede și închid, ținându-mi mâna la gură ca să nu vomit pe covorul mamei.

Trebuie să existe o explicație logică…

Telefonul îmi zbârnâie lângă coapsă și pe ecran e numele lui Hardin. Îi răspund, deși n-aș vrea.

— Nu fac ce crezi tu că fac… nici măcar nu mi-am dat seama, spune el imediat.

Aud vântul puternic bătând pe lângă el și estompându-i vocea.

— E-n regulă, serios.

— Nu, Tess, nu e-n regulă, spune el, ridicând tonul. Dacă aș fi fost cu altcineva acum, n-ar fi fost deloc în regulă, așa că nu te mai purta ca și cum ar fi.

Mă-ntind pe spate în pat, dându-mi seama că are dreptate.

— Nu credeam că faci ceva de genul ăsta, zic eu, mințind pe jumătate.

Într-un fel știam că nu face, dar imaginația mea… m-a purtat totuși într-acolo.

— Bun, poate în sfârșit ai și tu încredere în mine.

— Poate.

— Ceea ce ar fi mult mai relevant dacă nu m-ai fi părăsit.

Are un ton dur.

— Hardin…

Oftează.

— De ce m-ai sunat? Maică-ta se poartă ca o scorpie?

— Nu, nu-i spune așa.

Îmi dau ochii peste cap.

— În fine… cam e scorpie, dar nu-i nimic grav. Doar că… sincer, nu știu de ce te-am sunat.

— În fine…

Face o pauză și aud cum se închide portiera unei mașini.

— Vrei să vorbim sau ceva de genul ăsta?

— E OK? Se poate? îl întreb.

Doar cu câteva ore în urmă îi spuneam că trebuie să fiu mai independentă, și iată-mă acum, sunându-l când sunt supărată.

— Sigur.

— Unde ești, apropo?

Trebuie să păstrez tonul discuției cât se poate de neutru… dar lucrurile dintre mine și Hardin nu prea pot fi neutre.

— La sală.

Aproape că izbucnesc în râs.

— La sală? Tu nu mergi la sală.

Hardin este una dintre puținele persoane binecuvântate cu un trup incredibil fără să fie nevoie să și-l lucreze. Conformația lui naturală e perfectă, e înalt cu șolduri late, chiar dacă susține că în adolescență era deșirat și slăbănog. Mușchii îi sunt tari, dar nu foarte bine definiți; trupul lui e un amestec perfect de părți delicate și tari.

— Știu. Tocmai ce mă bătea fata aia. Mă simt de-a dreptul jenat.

— Cine? fac eu pe un ton un pic mai nervos.

Calmează-te, Tessa, e clar că vorbește despre femeia a cărei voce s-a auzit.

— Ah, antrenoarea. M-am hotărât să folosesc abonamentul la kickboxing pe care mi l-ai luat de ziua mea.

— Serios?

Gândul la Hardin bătându-se în ring mă face să mă gândesc la lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc. De exemplu, la faptul că transpiră…

— Da, spune el, un pic timid.

Scutur din cap ca să-mi alung din cap imaginea lui fără tricou.

— Cum a fost?

— Bine, cred. Prefer un alt gen de exerciții. Dar partea bună e că mă simt mai puțin tensionat decât acum câteva ore.

Strâng din ochi când îi aud răspunsul chiar dacă el nu mă poate vedea.

Mângâi cu degetele materialul înflorat al cuverturii.

— Crezi c-o să te mai duci?

În sfârșit simt că pot să respir atunci când Hardin începe să-mi spună cât de ciudată a fost prima jumătate de oră la kickboxing, cât de mult a înjurat-o pe antrenoare până când aceasta l-a pocnit peste ceafă, în mod repetat, ceea ce l-a făcut s-o respecte și să nu mai fie măgar cu ea.

— Stai așa, spun eu în cele din urmă. Mai ești acolo?

— Nu, am ajuns acasă.

— Ai plecat așa… pur și simplu? Ai anunțat-o?

— Nu, de ce s-o anunț? spune, de parcă oamenii s-ar purta ca el tot timpul.

Îmi place ideea c-a lăsat baltă ce făcea doar ca să vorbească la telefon cu mine. N-ar trebui, dar îmi place. Ceea ce mă-ncălzește, dar mă și face să oftez și să spun:

— Nu ne descurcăm foarte bine la faza cu independența.

— Niciodată nu ne descurcăm.

Pot să mi-l imaginez zâmbind cu subînțeles chiar dacă vorbește de departe.

— Știu, dar…

— Nu e ca și cum te-ai fi urcat în mașină și-ai fi venit aici. Doar ai sunat.

— Probabil că da…

Îmi permit să fiu de acord cu logica lui ciudată.

Într-un fel, totuși, are dreptate. Nu știu dacă e un lucru bun sau rău.

— Noah mai e pe acolo?

— Nu, a plecat de mult.

— Bravo.

Mă uit la întunericul de dincolo de draperiile hidoase ale camerei mele, iar Hardin râde și spune:

— E foarte ciudat să vorbesc la telefon cu tine.

— De ce? îl întreb.

— Nu știu. Vorbim deja de-o oră și ceva.

Îmi îndepărtez telefonul de ureche ca să văd de când durează convorbirea și constat că are dreptate.

— Nu-mi dau seama când a trecut timpul, zic eu.

— Știu, eu nu vorbesc cu nimeni la telefon niciodată. Doar când mă suni tu să mă bâzâi să cumpăr ceva sau doar cu câțiva prieteni, dar niciodată nu durează mai mult de două minute.

— Serios?

— Da, de ce-ar dura mai mult? Nu m-a preocupat niciodată vrăjeala adolescentină. Toți prietenii mei stăteau ore întregi la telefon ascultându-și prietenele care trăncăneau despre ojă sau despre ce mai vorbesc fetele la nesfârșit.

Râde ușor, iar eu mă-ncrunt un pic când îmi amintesc că Hardin n-a apucat să fie un adolescent obișnuit.

— N-ai ratat nimic, îl asigur eu.

— Tu cu cine stăteai la telefon ore întregi? Cu Noah?

Tonul lui e răutăcios.

— Nu, nici mie nu-mi plăcea vrăjeala la telefon. Eram prea ocupată cu lectura romanelor.

Poate că nici eu n-am fost o adolescentă normală.

— Atunci mă bucur că erai tocilară, zice el, făcându-mi stomacul să-mi tresară.

— Theresa!

Mă trezesc brusc la realitate când o aud pe mama strigându-mă de câteva ori.

— Ce e, ți-ai depășit ora de culcare? mă tachinează Hardin.

Relația, non-relația noastră, chestia asta în care ne-am oferit independență, dar am stat la telefon a devenit și mai derutantă de-o oră încoace.

— Taci, îi răspund eu și acopăr receptorul ca să-i spun mamei că vin imediat. Trebuie să văd ce vrea.

— Chiar pleci mâine?

— Da, chiar plec.

După un moment de tăcere, spune:

— Bine, păi atunci, drum bun… cred.

— Pot să te sun dimineață? îl întreb cu voce tremurătoare.

— Nu, probabil că nu mai trebuie să facem asta, zice el, iar eu simt o greutate pe piept. Sau, mă rog, nu des. N-are niciun sens să vorbim tot timpul dacă n-o să mai fim împreună.

— Bine.

Vocea îmi sună slabă și înfrântă.

— Noapte bună, Tessa, spune el și închide telefonul.

Are dreptate — știu că are. Dar faptul că știu asta nu îmi alină durerea. N-ar fi trebuit să-l sun de la bun început.

69

Tessa

E ora cinci fără cinci dimineața și, pentru prima oară-n viața ei, mama nu e îmbrăcată la patru ace. Poartă o pijama de mătase și halatul înfășurat peste trup, iar în picioare are papuci asortați. Eu am părul încă ud de la duș, dar am avut timp să mă machiez un pic și să mă îmbrac.

Mama mă studiază din priviri.

— Ai tot ce-ți trebuie, da?

— Da, tot ce am e în mașină, spun eu.

— Bine, să pui benzină înainte să pleci din oraș.

— O să mă descurc, mamă.

— Știu. Încercam doar să te ajut.

— Știu.

Îmi deschid brațele ca s-o îmbrățișez de la revedere, dar ea mă strânge puțin și rigid, așa că mă retrag și mă hotărăsc să-mi torn o ceașcă de cafea pentru drum. Speranța aia mică și nătângă nu-mi dă pace deloc, partea mea prostuță care-și dorește atât de mult ca niște faruri să apară în zare și ca Hardin să coboare din mașina lui, cu bagajele în mână, și să-mi spună că e gata să meargă la Seattle cu mine.

Dar acea partea prostuță din mine așa rămâne: prostuță.

La cinci și zece, o mai îmbrățișez o dată pe mama și mă urc în mașină, pe care din fericire am avut inspirația s-o încălzesc înainte. În GPS-ul de pe telefon am introdus adresa lui Kimberly și a lui Christian. Se tot închide și recalculează traseul și nici măcar n-am ieșit de pe alee. Chiar îmi trebuie un telefon nou. Dacă Hardin ar fi aici, mi-ar reaminti la nesfârșit că acesta e cel mai bun motiv ca să-mi cumpăr un iPhone.

Dar Hardin nu-i aici.

Drumul e lung. Mă aflu de-abia la începutul aventurii și deja mă cuprinde nelinișteа. Fiecare orășel prin care trec mă face să mă simt și mai străină și mă-ntreb dacă nu cumva la Seattle va fi și mai rău. O să mă adaptez acolo sau o să mă-ntorc mâncând pământul în campusul WCU sau chiar acasă la mama?

Când mă uit la ceasul de pe bord, văd că a trecut de-abia o oră. Dacă mă gândesc bine ora asta a trecut destul de repede, ceea ce, într-un fel ciudat, mă face să mă simt mai confortabil.

Când mă uit din nou, constat că douăzeci de minute au trecut într-o clipită. Cu cât mă-ndepărtez mai multe de toate, cu atât mintea mi se eliberează. Nu sunt cuprinsă de panică, deși conduc pe străzi întunecate și necunoscute. Mă gândesc la viitorul meu. Viitorul pe care nu mi-l poate răpi nimeni, la care nu mă poate face nimeni să renunț. Mă opresc des să-mi iau cafea, gustări sau pur și simplu ca să trag în piept aerul dimineții. Când soarele a răsărit de tot, cam pe la jumătatea drumului, mă uit la lumina strălucitoare galbenă și portocalie și la felul în care culorile se amestecă, creând începutul minunat și scânteietor al unei noi zile. Dispoziția mi se înseninează deodată cu cerul și mă trezesc cântând laolaltă cu Taylor Swift și bătând cu degetele în volan când ea vorbește despre „apariția unor belele“ — iar eu râd pentru că versurile mi se par ironice.

Când trec pe lângă semnul care-mi urează bun-venit în orașul Seattle, stomacul mi se umple de fluturi, soiul acela bun. Chiar fac asta. În acest moment Theresa Young se află acum la Seattle, creându-și o existență la vârsta la care majoritatea prietenilor ei încă încearcă să-și dea seama ce vor să facă cu viața lor.

Am făcut-o. N-o să repet greșelile mamei și nu mă voi baza pe nimeni ca să-mi hotărască viitorul. Am fost ajutată, de bună seamă — și sunt recunoscătoare — dar de acum depinde de mine să progresez. Beneficiez de o stagiatură uimitoare, am o prietenă exuberantă și pe logodnicul ei iubitor și o mașină plină cu lucruri.

N-am apartament… N-am decât niște cărți, câteva cutii pe locul din spate al mașinii și slujba.

Dar totul va fi bine.

Va fi. Trebuie să fie.

O să fiu fericită la Seattle… o să fie totul exact cu mi-am imaginat. Așa va fi.

Kilometrii trec din ce în ce mai greu… fiecare secundă se umple cu amintiri, despărțiri și îndoieli.

Casa lui Kimberly și a lui Christian e chiar mai mare decât mă așteptam, după descrierile lui Kimberly. Numai aleea mă intimidează. Proprietatea e mărginită de copaci, iar tufele din jurul casei sunt bine îngrijite, în timp ce în aer plutește parfumul unei flori pe care n-o recunosc. Parchez în spatele mașinii lui Kimberly și trag adânc aer în piept înainte de a mă da jos. Ușa mare de lemn are un *V* încrustat pe ea — și mă pufnește râsul când mă gândesc cât de arogant este acest detaliu. Exact atunci Kimberly deschide ușa.

Ridică din sprânceană când observă că mă uitam la ușă.

— Nu l-am pus noi acolo, jur. Ultima familie care a locuit aici se numea Vermon!

— N-am zis nimic, îi răspund ridicând din umeri.

— Știu ce-ți imaginai; e hidos. Christian e un om orgolios, dar nici măcar el n-ar face așa ceva.

Atinge litera cu unghia ei roșie, iar eu râd din nou și ea-mi face semn să intru.

— Cum a fost drumul? Intră, intră, e frig acolo.

O urmez în hol și mă bucur de aerul cald și de mirosul dulce care vine de la șemineu.

— A fost OK… cam lung, îi zic.

— Sper să nu mai fiu nevoită să fac vreodată drumul ăsta.

Strâmbă din nas.

— Christian e la birou. Eu mi-am luat zi liberă ca să fiu sigură că te acomodezi. Smith se va-ntoarce de la școală peste câteva ore.

— Mulțumesc că mă lăsați să stau aici. Promit că n-o să vă stau pe cap mai mult de două săptămâni.

— Nu te stresa. În sfârșit ești la Seattle.

Îmi zâmbește, iar eu îmi dau, în sfârșit seama: *Chiar SUNT la Seattle!*

70

Hardin

— Cum a fost ieri la kickboxing? mă-ntreabă Landon, cu vocea sugrumată și cu o mutră schimonosită și tâmpă din cauza efortului fizic în timp ce cară un sac cu compost.

După ce-l lasă jos, își pune mâinile-n șolduri și spune, dându-și ochii peste cap:

— Ai putea să mă ajuți, să știi.

— Știu, zic eu de pe scaunul pe care stau și-mi sprijin picioarele de rafturile de lemn din sera lui Karen.

— La kickboxing a fost bine. Antrenorul era femeie, așa că a fost de-a dreptul jalnic.

— De ce? Pentru că te-a bătut la greu?

— Vrei să zici *măr*? Și nu, nu m-a bătut.

— Ce te-a făcut să te duci, de fapt? I-am spus lui Tess să nu-ți cumpere abonament la sală, pentru că n-o să-l folosești.

Mă simt iritat de felul în care îi spune „Tess“. Nu-mi place deloc. *Ăsta e Landon*, îmi reamintesc. Dintre toate rahaturile pentru care trebuie să-mi fac griji, Landon reprezintă cea mai mică problemă.

— Eram furios și simțeam c-o să sparg toate lucrurile din apartament. Noroc că am observat abonamentul exact când smulgeam toate sertarele din dulap, așa că l-am luat, m-am încălțat și am ieșit.

— Ai smuls toate sertarele? Tessa o să te omoare…

Clatină din cap și se așază în cele din urmă pe grămada de saci cu compost. Nu pricep de ce-a fost de acord s-o ajute pe mama lui să mute tot rahatul ăsta, în definitiv.

— Nu va vedea nimic… nu mai locuiește acolo, îi reamintesc eu, încercând să nu sune foarte tăios.

Se uită la mine vinovat.

— Scuze.

— Da.

Oftez. Nici măcar n-am venit cu o replică deșteaptă.

— Mi-e greu să-mi pară rău pentru tine când ai putea să fii acolo cu ea, spune Landon după câteva secunde de tăcere.

— Du-te-n pizda mă-tii.

Îmi reazem capul de perete și simt cum mă fixează cu privirea.

— N-are nicio logică, adaugă el.

— Pentru tine n-are.

— Nici pentru ea. Nici pentru altcineva.

— Nu trebuie să dau explicații nimănui, mă răstesc eu.

— Atunci de ce ești aici?

În loc să-i răspund, mă uit în jur, neștiind exact de ce mă aflu într-un loc ca ăsta.

— N-am altundeva unde să mă duc.

Oare el nu crede că mi-e dor de ea în fiecare secundă? Că prefer să fiu cu ea decât să stau aici, discutând cu el?

Se uită la mine pieziș.

— N-ai prieteni?

— Te referi la aia care a drogat-o pe Tessa? Sau la aia care m-a tras pe sfoară ca să-i spun despre pariu?

Încep să-i enumăr pe degete pentru un plus de efect dramatic.

— Sau poate că te referi la ăla care încearcă în mod constant să i-o tragă. Vrei să continui?

— Cred că nu. Deși puteam să-ți spun și eu că prietenii tăi sunt de căcat, spune el pe un ton enervant. Deci ce-ai de gând să faci?

Mă gândesc că mai bine mențin pacea decât să-l omor, așa că ridic din umeri.

— Exact ce vezi că fac.

— Deci o să te ții de capul meu și-o să plângi pe-aici?

— Nu plâng. Fac ce mi-ai spus tu și devin o *persoană mai bună*, îl iau eu la mișto, desenând ghilimele în aer. Ai vorbit cu ea de când a plecat? îl întreb.

— Da, mi-a dat un mesaj de dimineață, când a ajuns.

— E la Vance, nu-i așa?

— De ce nu afli de unul singur?

La naiba, Landon mă agasează.

— Știu că acolo e. Unde-ar putea fi?

— Cu tipul ăla, Trevor, sugerează Landon repede.

Și rânjetul lui mă face să mă răzgândesc în privința uciderii sale. Dacă-l trântesc, n-o să-l doară prea tare; stă deja la un metru deasupra pământului. Nici măcar nu i-aș lăsa vreo vânătaie…

— Am uitat de nenorocitul de Trevor, mormăi eu, frecându-mi tâmplele.

Trevor e aproape la fel de enervant ca Zed. Doar că simt cumva că Trevor chiar are intenții bune față de Tessa, ceea ce mă supără și mai tare. Asta îl face și mai periculos.

— Deci ce urmează în planul tău de dezvoltare personală? spune Landon zâmbind, dar apoi redevine repede serios. Sunt chiar foarte mândru de tine, pe bune. Mă bucur să te văd făcând eforturi de-adevăratelea. O să-nsemne mult pentru ea când o să vadă ce schimbări faci.

Îmi las picioarele jos și mă legăn ușor cu scaunul. Discuția asta stârnește ceva în mine.

— Nu-ncerca să-mi ții predici. N-am făcut nimic deocamdată. N-a trecut decât o zi.

O zi lungă, nefericită și singuratică.

Ochii lui Landon se fac mari și în ei se citește compătimirea.

— Nu, vorbesc serios. N-ai apelat la alcool și nu te-ai luat la bătaie cu nimeni, n-ai fost arestat și știu c-ai venit să vorbești cu tatăl tău.

Rămân cu gura căscată.

— Ți-a *spus*?

Ce nenorocit!

— Nu, nu mi-a spus. Locuiesc aici și ți-am văzut mașina.

— Ah…

— Cred că faptul c-ai vorbit cu el va însemna mult pentru Tessa, continuă el.

— Vrei să-ncetezi? îi spun eu rugător, ridicând ușor din umeri. *La naiba*. Nu ești psihiatrul meu. Nu te mai purta de parcă ești mai bun decât mine și de parcă eu sunt vreun animal bolnav pe care tu trebuie să-l…

— De ce nu poți pur și simplu să accepți un compliment? mă-ntrerupe Landon. N-am spus niciodată că sunt mai bun decât tine. Nu-ncerc decât să te sprijin ca prieten. N-ai pe nimeni — ai recunoscut chiar tu, iar acum, că ai lăsat-o pe Tessa să se mute la Seattle, n-ai nici măcar o singură persoană care să te sprijine moral.

Mă privește fix, dar eu mă uit în altă parte.

— Nu mai alunga oamenii, Hardin. Știu că nu-ți place de mine — mă urăști fiindcă ți se pare că eu sunt vinovat de unele probleme pe care le ai cu tatăl tău, dar eu țin mult la Tessa și la tine, chiar dacă-ți place să auzi asta sau nu.

— Nu vreau să aud așa ceva, ripostez eu.

De ce trebuie mereu să spună tâmpenii de genul ăsta? Venisem aici ca să… nu știu, ca să vorbesc cu el. Nu ca să *discut* cu el… nu ca să-mi spună cât de mult îi pasă lui de mine.

Și, oricum, de ce i-ar păsa lui de mine? M-am purtat cu el ca un dobitoc din ziua în care l-am cunoscut, dar nu-l urăsc. Oare chiar crede că-l urăsc?

— În fine, la partea asta trebuie să mai lucrez.

Se ridică-n picioare și pleacă din seră, lăsându-mă singur.

— La naiba.

Dau cu piciorul și lovesc un rând de rafturi de lemn. Se aude un trosnet în toată încăperea, iar eu sar în picioare.

— Nu, nu, nu!

Încerc să prind ghivecele cu flori, oalele de lut și celelalte chestii înainte de a se izbi de podea. În câteva secunde, totul — adică totul făcut *bucățele* — este la pământ. Nu se poate! Nici măcar n-am intenționat să sparg chestiile astea și iată-mă cu o grămadă de pământ, flori și cioburi de oale la picioare.

Poate am timp să curăț înainte să apară Karen…

— Doamne, o aud oftând și mă răsucesc către ușă, unde stă Karen cu o mistrie mică în mână.

Să-mi baaaaag.

— Nu voiam să le dărâm, jur. Am lovit din greșeală cu piciorul și raftul s-a rupt — și-au început să cadă toate, și chiar am încercat să le prind! îi explic eu agitat lui Karen, care se repede la grămada de cioburi.

Mâinile ei caută prin dărâmături, încercând să refacă un ghiveci albastru care nu mai are nicio șansă să fie din nou întreg. Nu spune nimic, dar o aud oftând. Își ridică brațul ca să-și șteargă obrajii cu mâna murdară de pământ.

După câteva secunde, spune:

— Aveam ghivecele astea din copilărie. Era primul ghiveci pe care l-am folosit să mut un răsad.

— Eu…

Nu știu ce să-i spun. Dintre toate lucrurile pe care le-am spart, de data asta chiar a fost un accident. Mă simt ca dracu'.

— Astea și porțelanurile erau singurele lucruri pe care le mai aveam de la bunica mea, începe ea să plângă.

Porțelanul. Farfuriile pe care le-am spart în milioane de bucăți.

— Karen, îmi pare rău, eu…

— Nu-i nimic, Hardin.

Oftează, aruncând bucățile de ghiveci peste mormanul de pământ.

Dar știu că nu e-n regulă, citesc asta în ochii ei căprui. Văd cât este de rănită și sunt surprins de cât de vinovat mă simt când îi văd tristețea din ochi. Se uită fix la ghiveciul spart, iar eu o privesc în tăcere. Încerc să mi-o imaginez pe Karen adolescentă, cu ochii ei mari și căprui și cu un suflet bun încă de pe-atunci. Fac pariu că era una dintre fetele acelea care sunt drăguțe cu toată lumea, chiar și cu cretinii de genul meu. Mă gândesc și la bunica ei, probabil amabilă ca ea, oferindu-i niște lucruri pe care Karen le-a considerat destul de importante ca să le păstreze atâția ani. Eu n-am avut în viața mea ceva care să nu fie distrus.

— Mă duc să termin cina. Va fi gata în curând, spune ea, în cele din urmă.

Apoi, după ce se mai șterge o dată la ochi, pleacă din seră exact așa cum a plecat și fiul său, acum câteva minute.

71

Tessa

N-are cum să nu-ți placă de Smith: cum merge prin casă, cum se uită la lucruri, cum te salută cu o strângere oficială de mână și apoi te asaltează cu întrebări când încerci să-ți faci treburile. Așa că, exact când îmi scot hainele, el intră în camera pășind legănat și mă-ntreabă, cu o voce calmă:

— Unde-i Hardin al tău?

Nu mă pot supăra pe el.

Mă întristează puțin faptul că l-am lăsat pe Hardin la WCU, dar drăgălășenia acestui puști îmi mai alină durerea.

— Și unde-i WCU? întreabă el.

Mă străduiesc să zâmbesc.

— E departe de-aici.

Smith mă privește cu minunații lui ochi verzi.

— Vine și el?

— Nu cred. Ăă, îți place de Hardin, nu-i așa, Smith?

Izbucnesc în râs și aranjez mânecile vechii mele rochii cafenii pe un umeraș, așezând-o apoi în dulap.

— Într-un fel. E amuzant.

— Hei, și eu sunt amuzantă! îl necăjesc eu, dar el se mulțumește să-mi zâmbească timid.

— Nu chiar, răspunde el direct.

Asta mă face să râd și mai tare.

— Hardin crede că sunt amuzantă, mint eu.

— Serios?

Smith mă imită și începe să-mi despacheteze și să-mi aranjeze hainele.

— Da, dar n-o să recunoască.

— De ce?

— Nu știu.

Ridic din umeri. Probabil pentru că nu sunt foarte amuzantă și, atunci când încerc să fiu, iese mult mai rău.

— Păi, spune-i lui Hardin al tău să vină să trăiască aici, ca tine, spune el firesc.

Ca un mic rege care emite un edict. Mi se pune un nod în gât când aud vorbele dulci ale băiețelului.

— O să-i spun. Pe astea nu trebuie să le-mpăturești, îi spun eu, încercând să-i iau tricoul albastru din mânuțe.

— Îmi place să împăturesc.

Ascunde tricoul la spate și ce pot să fac decât să-l aprob?

— O să fii un soț bun într-o zi, îi spun și zâmbesc.

Când surâde, îi văd gropițele din obraji. Cel puțin pare să mă placă un pic mai mult decât înainte.

— Nu vreau să mă fac soț, spune el, încrețindu-și nasul, iar eu îmi dau ochii peste cap când îl aud pe puștiul ăsta de cinci ani vorbind exact ca un adult.

— O să te răzgândești tu cândva, îl tachinez eu.

— Ba nu.

Și cu asta își încheie conversația și amândoi terminăm cu aranjatul hainelor în tăcere.

Prima mea zi la Seattle se apropie de final, iar mâine va fi prima mea zi la birou. Sunt extrem de nerăbdătoare și neliniștită când mă gândesc. Nu-mi plac schimbările, de fapt, mă îngrozesc. Îmi place să controlez situația și să intru în medii noi cu un plan solid în spate. N-am prea avut timp să plănuiesc foarte multe la mutarea asta, în afară de înscrierea la noile cursuri și, sincer, nu le aștept atât de mult pe cât ar trebui. În timp ce mă dojenesc în gând, Smith a dispărut, lăsând pe pat o grămadă de haine perfect împăturite.

Trebuie să ies și să vizitez orașul Seattle mâine, după muncă. Trebuie să-mi amintesc de ce iubesc atât de mult orașul ăsta, pentru că acum, în dormitorul ăsta ciudat, la câteva ore distanță de toate lucrurile pe care le cunosc, mă simt foarte… singură.

72

Hardin

Mă uit cum Logan dă peste cap toată halba de bere, cu spumă cu tot. Pune halba pe masă și se șterge la gură.

— Steph e o psihopată. N-a știut nimeni c-o să-i facă așa ceva lui Tess, spune el.

După care râgâie.

— Dan știa. Și dacă aflu că mai știa și altcineva…, îl avertizez eu.

El mă privește solemn și dă din cap.

— Nu mai știa nimeni. Mă rog… adică nu știu eu. Dar știi că mie oricum nu-mi spune nimeni nimic.

O brunetă înaltă apare lângă el, iar el își strecoară mâna în jurul trupului ei.

— Nate și Chelsea vor ajunge în curând, îi spune el.

— O seară a îndrăgostiților, mormăi eu. E momentul să plec.

Dau să mă ridic, dar Logan mă oprește.

— Nu e deloc seara îndrăgostiților. Tristan e singur acum, iar Nate nu iese cu Chelsea: doar și-o trag.

Nu știu de ce-am venit aici de fapt, dar Landon de-abia mai vorbea cu mine, iar Karen părea atât de tristă la cină încât pur și simplu n-am mai putut să stau la masă.

— Lasă-mă să ghicesc: vine și Zed, nu-i așa?

Logan scutură din cap.

— Nu prea. Cred că era mai ofticat decât tine pentru porcăriile care s-au întâmplat, pentru că n-a mai vorbit cu niciunul dintre noi de atunci.

— *Nimeni* nu-i mai ofticat ca mine, spun printre dinți.

Să-mi pierd vremea cu vechii mei prieteni nu mă ajută deloc să devin o persoană mai bună. Doar mă enervează. Cum îndrăznește cineva să spună că lui Zed îi pasă de Tessa mai mult decât îmi pasă mie?

Logan își flutură mâna prin aer.

— Nu voiam să sune așa… greșeala mea. Ia o bere și relaxează-te.

Se uită după barman.

Îi văd pe Nate, pe fata care trebuie să fie Chelsea și pe Tristan care vin către noi.

— N-am chef de nicio bere, spun eu încet, încercând să mă controlez.

Logan încearcă doar să mă ajute, dar nu face altceva decât să mă irite. Toți mă irită. Tristan mă lovește amical pe umăr.

— Nu ne-am văzut de mult, încearcă el o glumă, dar e doar penibil și niciunul dintre noi nu schițează nici măcar un zâmbet. Îmi pare rău pentru tâmpenia pe care a făcut-o Steph — n-am avut nici cea mai mică idee despre ce punea la cale, sincer, spune el în cele din urmă, făcând toată situația și mai penibilă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spun eu tăios, încheind conversația.

În vreme ce mica gașcă de amici beau și discută despre chestii pe care eu nu dau doi bani, mă trezesc gândindu-mă la Tessa. *Oare ce face ea acum? Îi place la Seattle? Se simte străină acasă la Vance, așa cum cred eu că se simte? Christian și Kimberly se poartă frumos cu ea?*

Sigur că se poartă frumos. Kimberly și Christian sunt întotdeauna drăguți.

De fapt, ocolesc marea întrebare: oare lui Tess îi e dor de mine așa cum îmi e mie dor de ea?

— Nu vrei și tu unul? îmi întrerupe Nate gândurile și îmi flutură un shot prin fața ochilor.

— Nu, sunt în regulă.

Fac un gest către paharul cu suc de pe masă, iar el ridică din umeri și dă băutura peste cap.

Este ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum. Tâmpenia adolescentină de-a bea până vomiți sau până leșini o fi bună pentru ei, dar pentru mine nu. Ei nu-și permit luxul de-a auzi o voce pe dinăuntru, care să le spună să devină persoane mai bune, să-și valorifice mai bine viețile. Pe

ei nu i-a iubit nimeni atât de mult încât să-i facă să-și dorească să devină niște persoane mai bune.

Vreau să fiu bun pentru tine, Tess, i-am spus odinioară. Bună treabă am făcut, n-am ce zice.

— Eu plec, anunț eu, dar nimeni nu observă că mă ridic și mă car.

M-am hotărât să nu-mi mai pierd vremea prin baruri cu oameni cărora de fapt nu le pasă de soarta mea. N-am nimic împotriva celor mai mulți dintre ei, dar în realitate niciunul dintre ei nu mă cunoaște suficient și nici n-are chef s-o facă. Lor le plăcea de mine doar când eram bețiv, scandalagiu și le-o trăgeam gagicilor la-ntâmplare. Eram unul dintre oamenii de bază de la petrecerile lor monstruoase. Nu știu nimic despre mine — nici măcar nu știau că tata e rectorul facultății noastre. Sunt sigur că habar n-au cu ce anume se ocupă un rector.

Nimeni nu mă cunoaște așa cum mă cunoaște ea, nimănui nu i-a păsat să mă cunoască așa ca Tessa. Ea pune întotdeauna cele mai intruzive și cele mai aiurea întrebări: „La ce te gândești?", „De ce îți place emisiunea asta?", „La ce crezi că se gândește chiar acum omul din celălalt colț al încăperii?", „Care e prima ta amintire?"

M-am purtat întotdeauna de parcă nevoia ei de a ști totul era enervantă, dar de fapt mă făcea să mă simt… special… ca și cum cuiva îi păsa de mine suficient ca să-și dorească să știe răspunsurile la toate întrebările astea caraghioase. Nu știu de ce creierul meu nu funcționează; o parte din mintea mea îmi spune să depășesc momentul și să mă duc la Seattle, să bat la ușa lui Vance și să-i promit că n-o mai las niciodată să plece. Cu toate astea, nu-i așa de ușor. O parte mai mare și mai puternică din mine, cea care învinge întotdeauna, îmi spune cât sunt de distrus. Sunt atât de distrus și nu fac altceva decât să distrug tot ce e bun în viața mea și a celorlalți, așa că-i fac lui Tess un favor lăsând-o în pace. Asta-i singura versiune în care cred, mai ales că ea nu-i aici să-mi spună că greșesc. Mai ales că s-a dovedit și-n trecut că am avut dreptate.

Planul prin care Landon vrea să devin o persoană mai bună sună bine în teorie, dar apoi ce se va-ntâmpla? Trebuie să cred că pot rămâne așa pentru totdeauna? Trebuie să cred că voi fi suficient de bun pentru

ea doar că pentru că am hotărât să nu mai torn pe gât câte-o sticlă de vodcă atunci când mă înfurii?

Toate astea ar fi mult mai ușoare dacă n-aș fi fost dispus să recunosc cât de distrus sunt. Nu știu ce-o să fac, dar această chestiune nu se va clarifica acum. În seara asta, o să mă duc la apartament și-o să mă uit la emisiunile favorite ale lui Tess — cele mai proaste emisiuni, care sunt pline de replici imbecile și de actori proști. O să pretind probabil că e și ea lângă mine și-mi explică fiecare scenă, chiar dacă urmăresc și eu emisiunea și înțeleg cât se poate de clar ce se petrece. Îmi place la nebunie când face asta. E enervant, dar îmi place cât e de pasionată de cele mai mici detalii. Cum ar fi, cine poartă o haină roșie și le hărțuiește pe fetițele enervante și mincinoase.

Când ies din lift, continui să-mi plănuiesc seara. O să mă uit la porcăria aia, apoi o să mănânc, o să fac duș, o să mă masturbez imaginându-mi o scenă de sex oral cu Tessa și o să mă străduiesc să nu mai fac nicio tâmpenie. Poate chiar o să curăț mizeria pe care am făcut-o ieri.

Mă opresc în fața ușii apartamentului și mă uit înapoi de-a lungul holului. De ce mama naibii ușa e întredeschisă? S-a întors Tessa sau mi-a spart cineva casa din nou? Nu sunt sigur care răspuns m-ar înfuria mai tare.

— Tessa?

Deschid ușa împingând-o cu piciorul și stomacul mi se-ntoarce pe dos când dau cu ochii de taică-său prăbușit, plin de sânge.

— Ce mama dracului? strig eu și trântesc ușa.

— Ai grijă, mormăie Richard, iar eu îi urmăresc privirea în direcția holului și descopăr, peste umărul său, ceva care se mișcă.

Acolo e un bărbat, aruncându-se peste el. Îmi îndrept spatele și sunt gata de atac dacă e nevoie.

Dar apoi îmi dau seama că e prietenul lui Richard… Chad, așa cred că-l cheamă.

— Ce mama dracului i s-a întâmplat și ce cauți tu aici? îl întreb.

— Speram să mă-ntâlnesc cu fata, dar mă mulțumesc și cu tine, rânjește el.

Sângele îmi ia foc când îmi dau seama că acest om infect se referă la Tessa mea.

— Ieși dracului afară de aici și ia-l și pe el cu tine!

Fac un gest către rahatul cu ochi care l-a adus pe omul ăsta la mine în apartament. Sângele lui îmi umple podeaua de mizerie.

Chad își îndreaptă umerii și mișcă din cap în față și-n spate. Îmi dau seama că încearcă să rămână calm, dar se simte agitat.

— Problema este că-mi datorează o grămadă de bani și n-are de unde să mi-i dea, spune el, scărpinându-se cu degetele lui murdare peste petele roșii de pe mâini.

Drogat nenorocit.

Ridic o mână.

— Nu-i problema mea. N-o să-ți mai spun o dată că trebuie să pleci și poți să fii sigur că nu-ți dau niciun ban.

Dar Chad rânjește.

— Nu știi cu cine vorbești, puștiule!

Îl lovește pe Richard cu piciorul sub coaste. Acesta scoate un vaiet patetic, alunecând pe podea și rămânând acolo.

Nu vreau deloc să am de-a face cu traficanți de droguri care dau buzna la mine în apartament.

— Mă doare-n cur și de tine, și de el. Te înșeli amarnic dacă-ți imaginezi că mi-e frică de tine, mormăi eu.

Oare ce se mai poate întâmpla săptămâna asta?

Nu, stai așa. Nu vreau să știu răspunsul la asta.

Mă-ndrept către Chad, iar el se retrage, exact așa cum știam că va face.

— Ca să fiu drăguț, o să mai zic o dată: ieși afară sau chem poliția. Și cât îi așteptăm să apară și să te salveze, o să te bat de-o să-ți sară ochii cu bâta de baseball pe care o țin la îndemână în caz că vreun cretin ca tine încearcă vreo scamatorie de genul ăsta.

Mă duc spre dulapul de pe hol și iau bâta de unde e atârnată pe perete, ridicând-o ușor ca să-mi susțin teoria.

— Dacă plec fără banii pe care mi-i datorează, tu o să fii responsabil de ce-o să-i fac. Sângele lui va fi pe mâinile tale.

— Nu mă interesează ce-o să-i faci, spun eu.

Dar apoi îmi dau seama că nu voiam să spun asta.

— Sigur, spune el, aruncându-și ochii prin living.

— Câți bani? zic eu.

— Cinci sute.

— Nu-ți dau cinci sute de dolari.

Știu cum se va simți Tessa când va afla că bănuielile mele, cum că taică-său se droghează, se adeveresc și asta mă face să-mi doresc să-i arunc portofelul în fața lui Chad și să-i dau tot ce am numai ca să scap de el. Îmi pare rău că am avut dreptate în legătură cu taică-său; deocamdată mă crede doar pe jumătate, dar în curând își va da seama de întregul adevăr. Vreau doar ca toate astea să dispară, cu Dick cu tot.

— N-am atâția bani la mine.

— Două sute? întreabă el.

Văd cum dependența își scoate colții.

— Bine.

Nu-mi vine să cred că-i dau bani acestui drogat care mi-a spart apartamentul și l-a bătut crunt pe tatăl lui Tess. Dar tot nu am 200 de dolari bani gheață. Ce trebuie să fac eu acum — să mă duc cu ticălosul ăsta la bancomat? E o porcărie uriașă.

Cine naiba vine acasă ca să găsească mizeria asta?

Eu. Cine altcineva?

Pentru ea. Numai pentru ea.

Îmi scot portofelul din buzunar și îi arunc cei 80 de dolari pe care tocmai i-am scos de la bancă și intru în dormitor, cu bâta încă-n mână. Iau ceasul pe care tata și Karen mi l-au cumpărat de Crăciun și i-l arunc și pe ăla. Deși e un schelet distrus, Chad îl prinde în aer destul de îndemânatic. Cred că-l vrea rău de tot… sau mai degrabă ce poate primi în schimbul lui.

— Ceasul ăsta valorează mai mult de cinci sute. Acum ieși dracului de aici, îi zic.

Dar de fapt nu vreau să se care, vreau să încerce să vină spre mine ca să pot să-i sparg capul.

Chad râde, apoi tușește, apoi mai râde puțin.

— Până data viitoare, Rick, amenință el și iese pe ușă.

Îl urmăresc și îndrept bâta către el, spunând:

— Auzi, Chad? Dacă te mai văd o dată, te omor.

Apoi îi trântesc ușa în mutra pocită.

73

Hardin

Îl lovesc pe Richard cu bocancul în coapsă. Sunt mai mult decât furios și tot dezastrul ăsta e din vina lui.

— Îmi pare rău, geme el, încercând să se ridice de la pământ. Tremură de durere și se prăbușește din nou pe parchet.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-l ridic de la podea, dar în acest moment nu știu ce altceva să fac cu el.

— O să te așez pe un scaun, dar pe canapeaua mea nu stai până nu faci un duș.

— Bine, mormăie el și închide ochii în timp ce eu mă aplec să-l ridic.

Nu e atât de greu pe cât mă așteptam, mai ales la înălțimea lui.

Îl trag până pe un scaun de bucătărie și, după ce-l ajut să se așeze, se apleacă, încolăcindu-și brațele peste trunchi.

— Și acum? Ce fac eu acum cu tine? îl întreb încet.

Ce-ar fi făcut Tessa dacă-ar fi fost aici? Cunoscând-o, i-ar pregăti o baie fierbinte și i-ar face ceva de mâncare. Eu nu fac nici una, nici alta.

— Du-mă înapoi, sugerează el.

Își ridică gulerul tricoului său rupt, un lucru de-al meu pe care i l-a dăruit Tessa. Oare l-a purtat de când a plecat de-aici? Își șterge sângele de la gură, întinzându-și-l prin barba răvășită.

— Acolo? zic eu.

Poate c-ar fi trebuit să chem poliția când am intrat în apartament, poate că n-ar fi trebuit să-i dau lui Chad ceasul ăla… N-am gândit cum trebuie, nu mă puteam gândi decât că nu trebuie s-o amestec pe Tessa în asta.

Dar desigur că ea deja nu se mai amestecă în nimic… deja e departe.

— De ce l-ai adus aici? Dacă Tessa ar fi fost aici…

Vocea mi se stinge.

— S-a mutat. Știam că nu va fi aici, se chinuie să spună.

Știu că-i e greu să vorbească, dar îmi trebuie răspunsuri și simt că nu mai am răbdare.

— Ai mai venit aici și acum câteva zile?

— Da. Am venit doar să mănânc și să… să fac duș, gâfâie Richard.

— Ai bătut tot drumul ăsta doar ca să mănânci și să faci duș?

— Da, prima oară am luat autobuzul. Dar Chad — trage aer în piept și țipă de durere înainte de a-și schimba locul — s-a oferit să mă aducă el, dar de îndată ce-am intrat, m-a atacat.

— Tu cum mama dracului ai intrat?

— Am luat cheia de rezervă a lui Tessie.

A luat-o el… sau i-a dat-o ea? mă-ntreb eu.

Dă din cap către chiuvetă.

— Din sertar.

— Deci ca să fiu sigur c-am înțeles, ai furat cheia apartamentului meu și-ai crezut că poți veni pur simplu când dracu' aveai tu chef să faci un duș. *Apoi* îl aduci și pe Chad, Drogatul Fermecător, în casa mea și te bate măr la mine în living pentru că-i datorezi bani?

Cum am reușit eu să aterizez într-un episod din *Lege și Ordine*?

— Nu era nimeni acasă. M-am gândit că nu contează.

— Nu te-ai gândit — asta-i problema! Dacă s-ar fi întors Tessa? Îți imaginezi cum s-ar fi simțit când te-ar fi văzut așa?

Habar nu am cum să gestionez situația. Primul meu instinct e să-l dau afară pe bufonul ăsta bătrân din apartamentul nostru — din apartamentul *meu* și să-l las să sângereze pe coridor. Nu pot face, totuși, așa ceva, pentru că se-ntâmplă să fiu îndrăgostit lulea de fiica lui și n-aș face altceva decât s-o rănesc și mai tare decât am făcut-o până acum. Nu-i așa că dragostea e senzațională?

— Bun, și-acum ce facem? zic eu, scărpinându-mă în barbă. Vrei să te duc la un spital?

— N-am nevoie de spital, doar de un bandaj-două. Poți s-o suni pe Tessie în locul meu și să-i spui că-mi pare rău?

Îi alung întrebarea cu un gest.

— Nu, n-o s-o sun. Nici nu va afla despre chestia asta. Nu vreau să-și facă griji despre porcăria asta.

— Bine, mă aprobă el și se sucește din nou pe scaun.

— De cât timp te droghezi? îl întreb.

Înghite-n sec.

— Nu mă droghez, spune el încet.

— Nu mă minți, că nu sunt idiot. Spune-mi și gata.

Pare pierdut în gânduri, distras.

— De vreun an, dar am încercat din răsputeri să mă las din ziua în care am întâlnit-o pe Tessie.

— O să-i frângi inima cu asta — știi, nu-i așa?

Sper că știe. Iar eu sunt gata să-i reamintesc ori de câte ori va uita asta.

— Știu, o să devin o persoană mai bună pentru ea, declară el.

Ca noi toți...

— În fine, sper c-o să-ți grăbești procesul de reabilitare, pentru că dacă te vede în halul ăsta...

Nu-mi termin propoziția. Mă tot gândesc dacă s-o sun sau nu și s-o întreb ce trebuie să fac cu idiotul de taică-său, dar știu că nu acesta e răspunsul. N-are nevoie să fie deranjată cu povestea asta, în niciun caz acum. Nu în momentul în care încearcă să-și transforme visurile în realitate.

— Mă duc la mine-n cameră. Simte-te liber să faci duș, să mănânci sau orice voiai să faci tu înainte să vin acasă și să te întrerup.

Plec nervos din bucătărie și mă duc în dormitor. Închid ușa după mine și mă sprijin de ea. Astea au fost cele mai lungi douăzeci și patru de ore din viața mea.

74

Tessa

Nu-mi pot șterge de pe față un zâmbet tâmp când Kimberly și Christian îmi arată noul meu birou. Pereții sunt de un alb imaculat, finisajele și ușa sunt de-un cenușiu-închis, iar biroul și biblioteca sunt negre, lucioase și moderne. Mărimea camerei e la fel cu cea a primului meu birou, dar priveliștea de aici e incredibilă, cu adevărat uimitoare. Noul birou Vance Publishing este amplasat în centrul orașului Seattle. Orașul de sub ochii noștri este înfloritor, în permanentă mișcare, într-o constantă dezvoltare, iar eu sunt aici, chiar în centrul lui.

— E uimitor — mulțumesc foarte mult! zic eu, cu probabil mai mult entuziasm decât ar crede majoritatea că e un comportament profesionist.

— Tot ce-ți trebuie e la doi pași — cafea, orice fel de mâncare de care ți se face poftă, totul e aici.

Christian privește cu mândrie la oraș și-și încolăcește mâinile în jurul taliei logodnicei sale.

— Nu te mai lăuda, gata, îl necăjește Kimberly, iar el o sărută tandru pe frunte.

— Bine, acum te lăsăm în pace. Treci la muncă, mă ceartă-n glumă Christian.

Kimberly îl apucă de cravată și practic îl trage afară din birou.

Îmi aranjez lucrurile pe birou așa cum îmi place mie și citesc puțin, dar până la prânz trimit vreo zece poze cu noul meu birou lui Landon… și lui Hardin. Știam că Hardin nu-mi va răspunde, dar nu mă pot abține. Voiam să vadă peisajul — poate o să se răzgândească și-o să se mute aici? Îmi caut doar scuze că nu m-am gândit prea mult când i-am trimis fotografiile. Dar mi-e dor de el — poftim, am spus-o. Mi-e îngrozitor

de dor de el și speram la un răspuns din partea lui, chiar și un simplu mesaj. Ceva. Dar n-am primit nimic.

Landon mi-a trimis un răspuns entuziast la fiecare dintre poze, chiar și când i-am trimis una siropoasă cu mine ținând în mână o cană de cafea pe care scrie VANCE PUBLISHING.

Cu cât insist mai mult cu trimisul pozelor către Hardin, cu atât regret mai mult. Dacă înțelege greșit? Are tendința de a face asta. Le-ar putea interpreta ca pe o aluzie la faptul că îmi văd de viața mea; ar putea chiar să creadă că-i fac în ciudă. Chiar nu e asta intenția mea și nu pot decât să sper că nu ia lucrurile așa.

Poate ar trebui să-i mai trimit un mesaj în care să mă explic, mă gândesc. Sau să-i spun că i-am trimis pozele din greșeală. Nu știu care variantă ar fi mai ușor de crezut.

Nici una, nici alta, sunt sigură. Mă gândesc prea mult la asta. În definitiv, sunt doar niște poze. Și nu pot fi în totalitate responsabilă de felul în care le interpretează el. Nu pot fi responsabilă pentru emoțiile lui în felul acesta.

Când intru în bufetul de la etajul meu, îl găsesc pe Trevor stând pe unul dintre scaunele pătrate, cu o tabletă în fața ochilor.

— Bine-ai venit la Seattle, zice el, cu o strălucire în ochii lui albaștri.

— Hei.

Îi zâmbesc la fel de entuziasmată și îmi trec cardul de debit prin fanta automatului uriaș. Apăs pe câteva butoane numerotate și primesc o farfurioară cu biscuiți cu unt de arahide. Sunt prea emoționată ca să-mi fie foame — o să ies la prânz mâine, după ce-o să explorez zona.

— Cum ți se pare Seattle până acum? întreabă Trevor.

Îi cer voie din priviri să mă așez lângă el și, când dă din cap, mă strecor pe un scaun vizavi de el.

— N-am văzut prea multe. Am venit de-abia ieri, dar îmi place clădirea noastră nouă.

Două tipe intră-n încăpere și îi zâmbesc lui Trevor. Una dintre ele se întoarce și-mi zâmbește și mie, iar eu îi fac cu mâna. Încep să vorbească între ele, apoi femeia mai scundă, brunetă, deschide frigiderul și scoate un fel de mâncare semipreparată, în vreme ce prietena sa își studiază unghiile.

— Ar trebui s-o explorezi atunci; sunt multe lucruri de făcut aici. E un oraș foarte frumos, spune Trevor în vreme ce eu mestec gânditoare. Acul Spațial, Centrul Științific al Pacificului, muzee de artă, ce vrei tu.

— Chiar vreau să văd Acul Spațial și Pike Place Market, zic.

Dar încep să mă simt stânjenită, deoarece de fiecare dată când mă uit la cele două femei, îmi dau seama că amândouă mă privesc și vorbesc în șoaptă.

Azi sunt destul de paranoică.

— Așa ar trebui. Te-ai hotărât unde vei locui? întreabă el, trecându-și degetul arătător peste ecranul tabletei ca să închidă documentul și acordându-mi întreaga sa atenție.

— Deocamdată stau acasă la Kimberly și la Christian… doar pentru o săptămână sau două până-mi găsesc un apartament.

Am un ton încurcat. Nu-mi place că trebuie să stau cu ei, pentru că Hardin mi-a distrus șansele de a închiria singurul apartament pe care-l găsisem. Vreau să locuiesc singură și să nu fiu o povară pentru nimeni.

— Pot să-ntreb în stânga și-n dreapta să văd dacă mai sunt apartamente goale în clădirea mea, se oferă Trevor.

Își aranjează cravata înainte de a-și trece mâinile peste reverele sacoului.

— Mulțumesc, dar nu cred că-mi permit chiria în clădirea ta, îi amintesc eu delicat.

El este șeful de la Financiar, iar eu sunt o stagiară — una plătită bine, dar sunt convinsă că nu mi-aș permite nici lada de gunoi din spatele clădirii sale. Trevor se înroșește.

— Bine, spune el, dându-și seama de diferența mare dintre veniturile noastre. Dar tot pot întreba să văd dacă știe cineva vreun loc.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc convingător.

— Sunt sigură că mă voi simți mai bine la Seattle atunci când îmi voi găsi o casă.

— Așa e. O să-ți ia ceva timp, dar știu c-o să-ți placă mult aici.

Are un zâmbet reținut, dar cald și primitor.

— Ai planuri după program? îl întreb înainte să-mi dau seama ce fac.

— Am, zice el, cu o voce șovăitoare. Dar le pot anula.

— Nu, nu. E-n regulă, mă gândeam că, dacă tot știi orașul, îmi poți fi ghid, dar dacă ai deja planuri, nu-ți face griji.

Sper să-mi pot face niște prieteni aici, la Seattle.

— Mi-ar plăcea mult să-ți arăt împrejurimile. Mă duceam doar să alerg, nimic mai mult.

— Să alergi?

Strâmb din nas.

— De ce?

— De distracție.

— Mie nu mi se pare atât de distractiv.

Izbucnesc în râs, iar el clatină din cap, dezaprobându-mă la modul amuzat.

— De obicei mă duc să alerg zilnic, după serviciu. Încă trebuie să învăț orașul și acesta este un mod foarte bun de a-l învăța. Ar trebui să vii cu mine într-o zi.

— Nu știu…

Ideea nu mi se pare foarte atrăgătoare.

— Putem să ne plimbăm în loc să alergăm.

Chicotește.

— Eu locuiesc în Ballard. E un cartier destul de mișto.

— Am auzit de Ballard, să știi, îi spun, amintindu-mi cum am căutat, site după site, cartierele din Seattle. Bine, atunci. Hai să ne plimbăm prin Ballard.

Îmi împreunez mâinile și mi le așez în poală.

Nu pot să nu mă gândesc cum s-ar simți Hardin dac-ar afla asta. Îl disprețuiește pe Trevor și s-a împăcat greu cu faptul că m-am mutat în alt oraș. Nu că mi-ar fi spus-o, dar îmi place să cred că așa e. Oricât de departe am fi, Hardin și cu mine, la propriu sau la figurat, nu-l pot vedea pe Trevor decât ca pe un prieten. Ultimul lucru la care m-aș gândi e să am o relație romantică, mai ales cu altcineva în afară de Hardin.

— În regulă.

Zâmbește, clar surprins că am fost de acord să vin cu el.

— Ora mea de masă s-a terminat, așa că trebuie să mă-ntorc la birou, dar o să-ți dau un mesaj cu adresa mea sau putem pleca direct de la birou, dacă vrei.

— Hai să mergem direct de-aici — am pantofi destul de comozi.

Îi arăt espadrilele, felicitându-mă în sinea mea că azi nu mi-am pus pantofi cu toc.

— Sună bine. Ne vedem la tine în birou la cinci? zice el și se ridică în picioare.

— Da, e perfect.

Mă ridic și eu și arunc hârtia de la biscuiți la coșul de gunoi.

— Știm și noi de ce a căpătat slujba asta, o aud spunând pe una dintre femei în spatele meu.

Când, din curiozitate, mă uit spre locul unde stau ele, amândouă tac dintr-odată și se uită-n jos. Simt că vorbeau despre mine.

E clar: n-o să-mi fac prieteni în Seattle.

— Alea două nu știu să facă altceva decât să bârfească, zice Trevor, punându-mi mâna pe spate și conducându-mă afară.

Când ajung înapoi la mine-n birou, trag sertarul și-mi scot telefonul. Două apeluri ratate, ambele de la Hardin.

Ar trebui să-l sun chiar acum? *M-a sunat de două ori, deci probabil s-a întâmplat ceva rău. Cred c-o să-l sun* — asta îmi spune inima.

Răspunde imediat și zice repezit:

— De ce nu răspunzi când te sun?

— S-a-ntâmplat ceva?

Mă ridic de pe scaun cuprinsă de-o ușoară panică.

— Nu. Nu s-a-ntâmplat nimic, răsuflă el.

Îmi pot imagina felul în care i se mișcă buzele când rostește aceste cuvinte simple:

— De ce mi-ai trimis pozele alea?

Mă uit prin birou, îngrijorată că l-am supărat.

— Eram entuziasmată de noul meu birou și voiam să-l vezi și tu. Sper că n-ai crezut că sunt rea și că mă laud. Îmi pare rău…

— Nu, eram doar derutat, zice el rece, apoi nu mai spune nimic.

După câteva secunde spun:

— N-o să-ți mai trimit, nici pe acelea n-ar fi trebuit să ți le trimit.

Îmi reazem fruntea de geamul biroului și privesc străzile orașului.

— Nu-ți face griji, e-n regulă… cum e acolo? Îți place locul?

Vocea lui Hardin e gravă și mi-aș dori să alung încruntarea care știu că i s-a întipărit acum pe chip.

— E frumos aici.

Mă provoacă, știam că asta va face.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Îmi place aici, spun eu încet.

— Ești pur și simplu în extaz.

— Chiar îmi place, deocamdată… mă adaptez. Atâta tot. Pe-acolo ce se mai întâmplă? întreb eu ca să prelungesc conversația.

Nu sunt gata să-i închid deocamdată.

— Nimic, răspunde el repede.

— Ți se pare ciudat? Știu c-ai spus că nu vrei să vorbim la telefon, dar tu m-ai sunat, eu doar…

— Nu, nu e ciudat, mă-ntrerupe el. Nimic nu e ciudat între noi și voiam doar să spun că nu cred c-ar trebui să vorbim cu orele la telefon în fiecare zi dacă nu suntem împreună, pentru că n-are sens și mă chinui degeaba.

— Deci vrei să vorbești cu mine? întreb eu pentru că sunt o ființă jalnică și pentru că am nevoie să aud vorbele astea din partea lui.

— Da, sigur că vreau.

Se aude un claxon de mașină pe fundal, cred că e la volan.

— Deci cum rămâne? O să vorbim la telefon, ca niște vechi amici? întreabă el curios, fără pic de furie în voce.

— Nu știu, am putea încerca?

Despărțirea asta pare atât de diferită de precedenta. De data asta ne-am despărțit în termeni buni și nu ne-am despărțit de tot. Nu sunt convinsă că trebuie să mă despart de Hardin, așa că alung acest gând și promit să revin la el mai târziu.

— N-o să meargă.

— Nu vreau să ne ignorăm reciproc și să nu vorbim iarăși, dar nu mi-am schimbat părerea despre independență, îi spun.

— Bine, povestește-mi despre Seattle atunci, zice el în cele din urmă.

75

Tessa

După ce-mi petrec jumătate de după-amiază la telefon cu Hardin și nu lucrez nimic, mi se termină prima zi la noul loc de muncă și-l aștept răbdătoare pe Trevor în fața ușii.

Hardin era atât de calm mai devreme și atât de limpede, ca și cum s-ar fi concentrat la ceva. Stând pe culoar, nu pot să nu mă simt mulțumită că încă vorbim; e mult mai bine acum, când nu ne mai evităm reciproc. În sinea mea, știu că nu va fi mereu atât de ușor, că nu vom vorbi mereu așa, că nu-mi voi administra mereu mici doze de Hardin când în realitate îl vreau pe tot, tot timpul. Îl vreau aici cu mine, să mă țină-n brațe, să mă sărute, să mă facă să râd.

Cred că așa arată negarea. Mă mulțumesc cu atât deocamdată. E destul de bine, în comparație cu cealaltă variantă: tristețea.

Oftez și-mi sprijin capul de perete, continuând să aștept. Încep să-mi doresc să nu-l fi întrebat pe Trevor dacă are treabă după serviciu. Aș prefera să fiu acasă la Kimberly, vorbind la telefon cu Hardin. Mi-ar fi plăcut dacă el ar fi venit aici; m-aș fi putut întâlni cu el. Ar fi avut biroul lângă al meu, ar fi trecut pe la mine prin birou de mai multe ori pe zi și, când n-ar fi trecut el, aș fi găsit eu pretexte să trec pe la el. Christian i-ar fi oferit o slujbă dacă ar fi dorit, sunt sigură. A spus clar de mai multe ori că vrea ca Hardin să lucreze pentru el.

Am putea lua prânzul împreună, poate chiar am putea recrea niște amintiri pe care le avem din fostul birou. Încep să mi-l imaginez pe Hardin în spatele meu, eu aplecată peste marginea biroului, iar el trăgându-mă de păr…

— Scuze c-am întârziat, ședința a durat mai mult.

Trevor îmi întrerupe reveria și sar în sus, surprinsă și stânjenită.

— Ah, ăă, nu-i nimic. Eu doar — îmi dau părul după ureche și înghit în sec — așteptam.

Dac-ar fi știut la ce mă gândeam. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-are nici cea mai vagă idee. Nu sunt sigură de unde-mi vin gândurile astea. Își înclină capul în cealaltă parte, trăgând cu ochiul de-a lungul holului gol.

— Ești gata să mergem?

— Da.

Pălăvrăgim cât timp străbatem clădirea. Aproape toți au plecat deja, lăsând în urma lor liniște. Trevor îmi povestește despre noul job al fratelui său din Ohio și cum s-a dus el să-și cumpere costum pentru nunta colegei noastre Krystal, de luna viitoate. Automat mă-ntreb câte costume are Trevor.

Ajungem la mașini și mă țin după BMW-ul lui Trevor cât timp parcurge orașul aglomerat. În cele din urmă, ajungem în micul cartier Ballard. Potrivit blogurilor pe care le-am citit înainte de mutare, este unul dintre cele mai la modă cartiere din Seattle. Cafenele, restaurante vegane și baruri de hipsteri umplu străzile sale înguste.

Opresc mașina în parcarea clădirii lui Trevor și râd în sinea mea când îmi aduc aminte cum s-a oferit el să mă ajute să-mi găsesc apartament în locul ăsta scump.

Trevor zâmbește, făcând semn către costumul lui.

— Trebuie să mă schimb, evident.

Când ajungem la el în apartament și Trevor dispare, mă uit curioasă la livingul lui scump. Ramele de pe policioară sunt pline cu poze de familie și tăieturi din ziare și reviste; o piesă complicată făcută din sticle de vin topite și modelate ocupă toată măsuța de cafea. Nici urmă de praf în niciun colț al camerei. Sunt impresionată.

— Gata! anunță Trevor, ieșind din dormitor și trăgând fermoarul unui hanorac roșu.

Mereu mă ia prin surprindere când se-mbracă așa de neoficial — e atât de diferit de felul în care arată în mod obișnuit.

După ce ne plimbăm puțin, amândoi tremurăm din toate încheieturile.

— Ți-e foame, Tessa? Putem lua ceva de mâncare.

Aburi albi îi ies din gură din cauza aerului rece.

Dau din cap cu hotărâre. Stomacul îmi chiorăie de foame, amintindu-mi că biscuiții cu unt de arahide la prânz n-au fost suficienți. Îi spun lui Trevor să aleagă un restaurant care-i place lui și ajungem într-un mic local italienesc la numai câțiva pași de locul unde ne-am plimbat. Mirosul minunat de usturoi îmi invadează simțurile și mor de poftă, în vreme ce suntem conduși către un separeu din spatele restaurantului.

76

Hardin

— Acum pari mult mai… *igienic*, îi spun lui Richard când iese din baie, ștergându-și fața proaspăt bărbierită cu un prosop alb.

— Nu m-am bărbierit de luni întregi, răspunde el, frecându-se pe pielea netedă de pe bărbie.

— Nu mai spune.

Îmi dau ochii peste cap, iar el îmi zâmbește ușor.

— Mulțumesc din nou că m-ai lăsat să stau aici…

Vocea lui profundă se pierde.

— Nu e nimic permanent, deci nu-mi mulțumi. Încă nu sunt de acord cu toată situația asta.

Iau o altă îmbucătură din pizza pe care mi-am comandat-o… și pe care am sfârșit prin a o împărți cu Richard. Trebuie să găsesc o cale prin care s-o mai ușurez pe Tessa de griji. A avut prea multe pe cap în ultima vreme și, dacă pot s-o ajut în orice fel ocupându-mă de dezastrul ăsta cu taică-său, așa o să fac.

— Știu. Sunt surprins că nu m-ai dat deja afară, zice el râzând.

Ca și cum ar avea voie să glumească despre asta. Mă uit urât la el. Are ochii uriași pentru chipul lui, cu cearcăne întunecate ieșind în evidență pe pielea lui albă. Oftez.

— Și eu, recunosc eu iritat.

Richard tremură cât mă uit la el — nu pentru că-i intimidat, ci pentru că îi lipsește drogul pe care-l ia de obicei. Vreau să știu dacă a adus droguri în apartamentul nostru cât timp a stat pe aici săptămâna trecută. Dar dacă îl întreb și spune da, o să mă enervez și o să-l dau afară din casă în câteva secunde. De dragul lui Tess și de dragul meu, mă ridic în

picioare și plec din living cu farfuria goală în mână. Grămada de farfurii murdare din chiuvetă a reușit să se dubleze ca volum și n-am chef deloc să umplu mașina de spălat vase în acest moment.

— Ocupă-te de vase ca răsplată! strig la Richard.

Îl aud cum râde și intră în bucătărie exact când ajung la ușa dormitorului și-o închid. Vreau s-o sun din nou pe Tessa, doar ca să-i aud vocea. Vreau să aflu cum și-a petrecut restul zilei… Ce plănuiește să facă după serviciu? S-a uitat la telefon cu un surâs tâmp după ce-am terminat de vorbit mai devreme, așa cum am făcut eu?

Probabil că nu.

Acum știu că toate păcatele mele din trecut m-au prins în sfârșit din urmă — de-asta mi-a fost dată Tessa. O pedeapsă nemiloasă deghizată într-o recompensă superbă. Am avut câteva luni la dispoziție, iar acum a plecat și totuși o văd în fața ochilor când îmi dă telefoanele acelea amicale. Nu știu cât voi mai rezista până voi claca în fața soartei mele și voi ieși din starea asta de negare.

Negare, exact asta e. Deși nu trebuie neapărat să fie. Pot schimba rezultatul întregii situații. Pot fi persoana de care are ea nevoie fără s-o trag după mine din nou, în iadul meu.

La naiba, o sun.

Telefonul îi sună la nesfârșit, totuși nu răspunde. E aproape șase — ar fi trebuit să fi terminat lucrul și să se întoarcă acasă. Unde altundeva să se ducă? Mă gândesc dacă să-l sun sau nu pe Christian și mă-ncalț cu pantofii de sport, mă leg leneș la șireturi și mă-mbrac cu jacheta.

Știu că Tessa se va supăra — *foarte tare* chiar — dacă-l sun, dar am sunat-o deja de șase ori și nu mi-a răspuns nici măcar o dată. Oftez și-mi trec degetele prin părul nespălat. Chestia asta cu independența începe să mă calce pe nervi.

— Eu ies, îi zic oaspetelui meu nedorit.

El dă din cap, cu gura plină de chipsuri. Cel puțin nu mai am vase în chiuvetă.

Unde naiba mă duc eu acum? Peste câteva minute parchez mașina lângă mica sală de sport. Nu știu ce voi rezolva dacă vin aici sau dacă chestia asta o să mă ajute, dar acum Tessa mă enervează din ce în ce mai

tare și nu mă pot gândi decât s-o înjur sau să mă duc până la Seattle ca să dau de ea. Nu vreau să fac niciunul dintre lucrurile astea… n-ar face decât să înrăutățească situația.

77

Tessa

Când termin de mâncat mă foiesc ca naiba în scaun. În clipa în care am comandat mi-am dat seama că mi-am uitat telefonul în mașină și chestia asta mă enervează mai tare decât ar trebui. Nimeni nu mă caută atât de mult. Totuși nu pot să nu mă gândesc că poate m-a sunat Hardin sau poate că măcar mi-a trimis vreun mesaj. Încerc din răsputeri să-l ascult pe Trevor care vorbește despre un articol pe care l-a citit el în *Times* și să nu mă gândesc la Hardin și la faptul că poate m-a sunat, dar nu mă pot stăpâni. Sunt neatentă pe tot parcursul cinei și sunt sigură că Trevor observă; e însă prea amabil să se ia de mine pentru asta.

— Nu ești de acord?

Vocea lui Trevor mă trezește din gândurile mele.

Mă chinui pe ultima sută de metri a conversației, încercând să-mi amintesc despre ce vorbea. Articolul era pe teme de sănătate publică… așa cred.

— Ba da, ba da, mint eu.

Habar n-am dacă sunt sau nu de acord, dar îmi doresc ca ospătarul să ne-aducă mai repede nota.

Ca la un semn, tânărul ne aduce o cărticică pe masă, iar Trevor scoate repede portofelul.

— Pot și eu…, încep să spun.

Dar el strecoară câteva bancnote înăuntru, iar chelnerul dispare înapoi în bucătăria restaurantului.

— Fac eu cinste.

Îi mulțumesc încet și mă uit lung la ceasul mare de piatră agățat chiar deasupra ușii. E trecut de șapte; suntem la restaurant de peste o oră. Respir ușurată când Trevor spune:

— Haide.

Bate din palme și se ridică. Pe drumul de întoarcere către apartamentul său, trecem pe lângă o cafenea micuță, iar Trevor ridică din sprânceană, în semn de invitație.

— Poate în altă seară din săptămâna asta? îi răspund zâmbind.

— Cum vrei.

Zâmbește și ne continuăm drumul către clădirea sa. Îmi iau la revedere repede și-l îmbrățișez prietenește. Mă urc în mașină și îmi caut imediat telefonul. Sunt cuprinsă de neliniște și disperare, dar îmi ascund sentimentele în întuneric. Nouă apeluri ratate, toate de la Hardin.

Îl sun imediat înapoi, dar îmi intră căsuța vocală. Drumul de la apartamentul lui Trevor acasă la Kimberly e lung și obositor. Traficul din Seattle e îngrozitor, se merge bară la bară și e foarte mult zgomot. Claxoane, mașini mici trecând de pe-o bandă pe alta — e destul de copleșitor și, când parchez pe alee, am deja o mare durere de cap. Când intru în casă, o văd pe Kimberly stând pe canapeaua de piele albă, cu un pahar de vin în mână.

— Cum ți-a mers azi? întreabă ea și se apleacă să-și așeze paharul pe masa de sticlă din fața ei.

— Bine. Dar traficul din orașul ăsta e *ireal*, oftez eu și mă trântesc pe scaunul purpuriu de lângă fereastră. Mă doare capul de mor.

— Da, așa este. Ia niște vin pentru durerea de cap.

Se ridică și se duce în celălalt capăt al livingului. Înainte să pot protesta, îmi toarnă niște vin alb spumos într-un pahar cu picior lung și mi-l aduce. Iau o înghițitură mică și descopăr că e rece, acidulat și dulce.

— Mulțumesc, îi spun eu zâmbind și iau o gură mai mare de vin.

— Deci… ai ieșit cu Trevor, nu-i așa?

Kimberly e atât de băgăcioasă… într-un fel tare dulce.

— Da, am mers la cină. Ca prieteni, îi zic eu cu nevinovăție.

— Poate vrei să încerci să răspunzi din nou și să folosești cuvântul „prieten“ de și mai multe ori, mă necăjește ea, iar eu izbucnesc în râs.

— Voiam să fie clar că suntem doar… prieteni.

Ochii ei căprui sclipesc de curiozitate.

— Hardin știe că tu cu Trevor sunteți *prieteni*?

— Nu, dar vreau să-i spun de îndată ce vorbesc cu el. Nu-i place de Trevor, nu înțeleg de ce.

Ea dă din cap.

— Nu-l pot condamna. Trevor ar putea fi manechin, dacă n-ar fi atât de timid. Ai văzut ce ochi albaștri are?

Își subliniază vorbele făcându-și vânt cu mâna și amândouă ne hlizim ca niște școlărițe.

— Nu voiai să spui ochi *verzi*, iubito? zice Christian apărut de nicăieri în hol, făcându-mă aproape să scap paharul de vin pe parchet.

Kim îi zâmbește.

— Așa voiam să spun.

Dar Christian dă din cap și ne zâmbește șmecherește.

— Presupun că da, ar putea fi model, comentează el făcând cu ochiul.

Mă bucur că nu e supărat. Hardin ar fi răsturnat masa dacă m-ar fi prins vorbind despre Trevor așa cum vorbea Kimberly. Christian se așază pe canapea lângă Kimberly, iar ea i se așază în brațe.

— Și Hardin ce mai face? Ai vorbit cu el, presupun, zice Christian.

Mă uit în altă parte.

— Da, puțin. Face bine.

— Încăpățânat mai e. Încă mă simt jignit că nu mi-a luat oferta în serios, dată fiind situația lui.

Christian zâmbește și o sărută pe Kim ușor sub ureche. Ăștia doi n-au nicio reținere în a-și arăta afecțiunea în mod public. Încerc din nou să mă uit în altă parte, dar nu pot.

Ia stai așa…

— Ce ofertă? întreb eu, evident surprinsă.

— Păi, oferta de job pe care i-am făcut-o — ți-am zis de ea, nu-i așa? Mi-ar fi plăcut să vină aici. Vreau să zic, cât mai are, un singur semestru și termină facultatea mai devreme, nu?

Poftim? Eu de ce nu știam așa ceva? Asta e prima oară când aud că Hardin va absolvi mai devreme. Dar răspund:

— Ăă, da… așa cred.

Christian o ia în brațe pe Kimberly și-o leagănă puțin.

— Practic e un geniu băiatul ăla. Dacă s-ar fi străduit mai mult, ar fi avut note maxime.

— Chiar e foarte inteligent..., îl aprob eu.

Și e adevărat. Mintea lui Hardin nu încetează niciodată să mă surprindă și să mă intrige. Este unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la el.

— Și un bun scriitor, zice el și fură o gură din paharul lui Kimberly. Nu știu de ce s-a oprit din scris. De-abia așteptam să citesc mai mult din chestiile la care lucrează.

Christian oftează, în vreme ce Kimberly îi desface cravata de la gât. Sunt copleșită să aud asta. Hardin... scrie? Îmi aduc aminte că a menționat în treacăt că a scris câte ceva în primul lui an de facultate, dar n-a intrat niciodată în detalii. De câte ori aduceam vorba despre asta, schimba subiectul sau respingea ideea, dându-mi impresia că nu-i ceva important pentru el.

— Da.

Îmi termin vinul și mă ridic, arătând către sticlă.

— Pot să mai iau?

Kimberly dă din cap.

— Desigur, ia cât vrei. Avem un beci plin, spune ea zâmbind dulce.

După trei pahare de vin, durerea de cap mi s-a evaporat și curiozitatea mi-a sporit. Aștept din partea lui Christian să mai aducă vorba despre ceea ce scrie Hardin sau despre oferta de muncă, dar n-o mai face. Începe o discuție despre negocierile pe care le-a purtat cu un grup media pentru a extinde Vance pe partea de film și televiziune. Oricât de interesant ar fi, vreau doar să ajung la mine-n cameră și să-l sun din nou pe Hardin. Când mi se oferă ocazia, le urez amândurora noapte bună și dau buzna în dormitorul meu temporar.

— Ia sticla cu tine! strigă Kimberly în urma mea exact când trec pe lângă masa unde stă sticla de vin pe jumătate plină.

Dau din cap în semn de mulțumire și exact asta fac.

78

Hardin

Intru în apartament și mă dor picioarele de la cât am lovit sacul ăla la sală. Iau o sticlă de apă din frigider și-ncerc să-l ignor pe bărbatul care doarme la mine pe canapea. E pentru ea, îmi reamintesc. Totul pentru ea. Dau pe gât jumătate de sticlă, îmi scot telefonul din geanta de sport și-l deschid. Exact când sunt pe punctul de a o suna, numele ei apare pe ecran.

— Alo? răspund eu, trăgându-mi tricoul leoarcă de transpirație peste cap și aruncându-l pe podea.

— Bună, e tot ce zice ea.

Mi-a răspuns scurt. Prea scurt. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-mi vorbească. Îi trag un picior tricoului, apoi îl ridic, știind că, dacă m-ar vedea, m-ar certa pentru cât sunt de dezordonat.

— Ce mai faci?

— Am fost să explorez orașul, zice ea calmă. Am încercat să te sun, dar mi-a intrat căsuța vocală.

Sunetul vocii ei îmi potolește nervii.

— Eu am fost din nou la sală.

Mă-ntind pe spate în pat, dorindu-mi să fie aici, cu mine, și nu la Seattle.

— Serios? Asta-i grozav! zice ea, adăugând: Stai să-mi scot pantofii.

— Bine…

Chicotește.

— Nu știu de ce-ți spun ție asta.

— Ești beată?

Mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă pe un cot.

— Am băut niște vin, recunoaște ea.

Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

— Cu cine?

— Cu Kimberly și cu domnul Vance… cu Christian adică.

— Ah.

Nu știu ce părere să am despre faptul că s-a dus să bea într-un oraș străin, dar simt că nu-i momentul să deschid subiectul.

— Spune că ești un scriitor senzațional, zice ea, pe un ton acuzator.

La naiba!

— De ce ar spune așa ceva? ripostez eu.

Inima îmi bate foarte tare.

— Nu știu. De ce nu mai scrii?

Are vocea plină de curiozitatea omului pilit.

— Nu știu. Dar nu vreau să vorbim despre mine. Vreau să vorbim despre tine și despre Seattle și despre motivul pentru care mă eviți.

— Așa, și mi-a mai spus că termini facultatea semestrul viitor, zice ea, nebăgându-mă în seamă.

În mod evident, Christian nu știe să-și vadă de treburile lui.

— Așa, și?

— Eu nu știam asta, zice Tessa.

O aud cum se foiește și oftează, clar iritată.

— Nu-ți ascundeam asta, pur și simplu nu a venit vorba despre așa ceva. Tu mai ai mult până la absolvire, deci oricum nu contează. Nu e ca și cum aș fi dorit să plec undeva.

— Stai puțin, zice ea.

Ce mama naibii face? Cât vin a băut? După ce o ascult cum mormăie ceva de neînțeles și se fâțâie, o întreb, în cele din urmă:

— Ce tot faci acolo?

— Poftim? Ah, mi se prinsese părul în nasturii cămășii. Scuze, te ascultam, jur.

— Și mă rog, de ce-l interoghezi pe șeful tău despre mine?

— El a adus vorba. Știi, de vreme ce ți-a oferit o slujbă de câteva ori, iar tu l-ai refuzat, ai devenit subiect de discuție, zice ea cu emfază.

— Asta a fost demult.

Nu-mi amintesc să-i fi spus despre ofertă, dar nici nu i-am ascuns informația în mod intenționat.

— Intențiile mele privitoare la Seattle au fost întotdeauna foarte clare.

— Poți să mai zici asta o dată, spune ea și mi-o pot imagina cum își dă ochii peste cap… iarăși.

Schimb subiectul.

— N-ai răspuns când te-am sunat. Te-am sunat de foarte multe ori.

— Știu, mi-am uitat telefonul în mașină acasă la Trevor…

Se oprește în mijlocul frazei.

Mă ridic în picioare și mă plimb prin cameră. *Știam eu.*

— Mi-a arătat orașul, asta-i tot.

Sare repede să se apere.

— Nu mi-ai răspuns la telefon pentru că erai cu *nenorocitul de Trevo*r? mârâi eu, cu pulsul în urcare la fiecare secundă de tăcere care urmează întrebării mele.

Apoi Tess se răstește:

— Nu te certa cu mine din cauza lui Trevor, e doar un prieten, și tu ești ăla care nu-i aici. Nu-mi alegi tu prietenii, înțelegi?

— Tessa…, o avertizez eu.

— *Hardin Allen Scott!* exclamă ea și izbucnește în râs.

— De ce râzi? o-ntreb, dar nici eu nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

La naiba, sunt demn de milă.

— Nu… nu știu!

Râsul ei îmi răsună în urechi și îmi ajunge direct la inimă, încălzindu-mă pe dinăuntru.

— Ar trebui să lași vinul deoparte, o necăjesc eu, dorindu-mi s-o pot vedea cum își dă ochii peste cap când o cert.

— *Fă-mă,* mă provoacă ea, cu o voce răgușită și jucăușă.

— Dacă aș fi acolo, asta aș face — poți să fii sigură de asta.

— Și ce-ai mai face dac-ai fi aici? mă-ntreabă ea.

Mă las pe spate. Oare vrea să spună la ce mă gândesc și eu? Cu ea nu știi niciodată, mai ales după ce-a băut.

— Theresa Lynn Young — încerci să faci sex la telefon cu mine? o tachinez eu.

Începe imediat să tușească violent — s-a înecat probabil cu o gură de vin.

— Poftim? Nu! Doar… te-ntrebam! scâncește ea.

— Sigur, acum negi, glumesc eu, râzând de tonul ei oripilat.

— Doar dacă… nu-ți dorești tu asta? șoptește ea.

— Vorbești serios?

Numai la gândul ăsta mi se scoală.

— Poate… nu știu. Ești supărat din cauza lui Trevor?

Vocea ei mă îmbată mai rău decât orice vin pe care l-aș consuma. La naiba, mă enervează groaznic că a fost cu el, dar nu vreau să discut despre asta acum. O aud cum înghite zgomotos, apoi aud clinchetul unui pahar.

— Mă doare-n cot de Trevor acum, mint eu.

Apoi îi ordon:

— Nu bea tot vinul.

O cunosc prea bine.

— O să ți se facă rău.

Aud cum soarbe din pahar.

— Nu poți să-mi ordoni de la distanță ce să fac.

Bea din nou vin, ca să mă enerveze, sunt sigur.

— Îți pot ordona de la orice distanță ce să faci, iubito.

Rânjesc, trecându-mi degetele peste buze.

— Pot să-ți spun ceva? întreabă ea încet.

— Te rog.

— Mă gândeam azi la tine, cum ai venit prima oară la mine la birou…

— Te gândeai la cum ți-o trăgeam eu în timp ce erai cu el? o-ntreb, rugându-mă să spună da.

— La momentul respectiv, îl așteptam să vină.

— Spune-mi mai multe, povestește-mi la ce te gândeai, insist eu.

Sunt derutat. De câte ori vorbesc cu ea mă simt de parcă n-am fi luat nicio pauză, ci că totul e așa cum a fost întotdeauna. Singura diferență este că acum n-o pot vedea, n-o pot atinge. La naiba, vreau s-o ating, să-mi trec limba peste pielea ei delicată…

— Mă gândeam că…, începe ea, dar apoi mai ia o gură de vin.

— Nu te jena, o îndemn eu să continue.

— Că mi-a plăcut și că m-a făcut să-mi doresc s-o fac din nou.

— Cu cine? o-ntreb eu, doar ca să-i aud răspunsul.

— Cu tine, doar cu tine.

— Așa, zic eu, zâmbind larg. Ești încă a mea, chiar dacă mă obligi să-ți dau puțin spațiu. Ești doar a mea — știi asta, nu-i așa? o-ntreb eu în cel mai dulce fel posibil.

— Știu, spune ea.

Mă umflu tot și mă bucur de ușurarea pe care mi-o aduc vorbele ei.

— Tu ești al meu? întreabă ea cu o voce mult mai încrezătoare decât acum câteva secunde.

— Da, întotdeauna.

N-am de ales. N-am avut de ales din ziua în care te-am întâlnit, aș vrea să adaug, dar nu mai zic nimic, așteptându-i emoționat replica.

— Bravo, spune Tessa autoritară. Acum, spune-mi ce mi-ai face dacă ai fi aici și nu uita niciun detaliu.

79

Tessa

Gândurile-mi sunt puțin neclare și am capul plin și greu, dar într-un fel plăcut. Zâmbesc cu gura până la urechi, beată din cauza vinului și din cauza vocii groase a lui Hardin. Îmi place partea asta jucăușă a lui și, dacă vrea să ne jucăm, ne vom juca.

— Ah, nu, zice el cu tonul lui șmecher. Tu să-mi spui prima ce vrei să fac.

Iau o gură de vin direct din sticlă.

— Ți-am spus deja, zic eu.

— Mai ia niște vin. Se pare că tu spui ce vrei doar când bei.

— Bine.

Îmi trec degetul arătător de-a lungul ramei reci de lemn a patului.

— Vreau să mă pui peste patul ăsta de-aici… și să mi-o tragi cum mi-ai tras-o atunci pe birou.

În loc de stinghereală, simt doar cum mă cuprinde fierbințeala de la gât până la obraji. Hardin înjură încet; știu că nu se aștepta să fiu atât de explicită.

— Și-apoi? întreabă el repede.

— Păi… încep eu, apoi fac o pauză ca să mai iau o gură de vin pentru a mă simți mai încrezătoare.

Hardin și cu mine n-am mai făcut niciodată asta. El mi-a trimis câteva mesaje mai îndrăznețe, dar asta… asta e ceva diferit.

— Spune direct, nu fi timidă acum.

— Tu m-ai prinde de șolduri, așa cum faci mereu, iar eu m-aș agăța de cearșafuri ca să încerc să mă echilibrez. Ți-ai înfige degetele în carnea mea, lăsându-mi urme…

Îmi strâng coapsele când îl aud gâfâind la telefon.

— Atinge-te, spune el, iar eu mă uit alarmată prin cameră, uitând pentru un moment că nu ne aude nimeni conversația.

— Poftim? Nu, șoptesc eu tăios, acoperind telefonul.

— Da.

— Nu fac asta… aici. Or să mă audă.

Dac-aș vorbi cu altcineva în felul acesta, aș fi complet oripilată, cu sau fără vin la bord.

— Nu, n-or să te audă. Fă-o. Vrei s-o faci, îmi dau seama.

Cum poate să fie așa? Vreau să fac asta oare?

— Întinde-te pe spate în pat, închide ochii, desfă-ți picioarele și-ți spun eu ce să faci, spune el calm.

Deși vorbele lui sunt blânde, eu le percep ca pe un ordin.

— Dar eu…

— Fă-o.

Autoritatea din glasul lui mă face să mă foiesc, în vreme ce mintea și hormonii mei duc o bătălie. Nu pot nega faptul că ideea lui Hardin de a mă convinge să fac asta la telefon, adică să vorbim despre tot ce mi-ar face, a ridicat temperatura din cameră cu cel puțin zece grade.

— Bun, acum că mi te-ai supus, începe el fără ca eu să-i fi răspuns de fapt, spune-mi că n-ai decât chiloții pe tine.

Ah… Mă duc ușor până la ușă și o-ncui. Camera lui Kimberly și a lui Christian, ca și cea a lui Smith, se află la nivelul superior al casei, dar, din câte știu, ei ar putea să fie încă la același etaj cu mine. Ascult și, când aud o ușă închizându-se deasupra mea, mă simt deja mai bine. Mă reped și înșfac sticla de vin, terminând-o. Căldura din mine s-a transformat dintr-o scânteie mică într-un infern de flăcări și încerc să nu mă gândesc prea mult la faptul că-mi scot pantalonii și mă urc în pat, îmbrăcată doar într-un tricou de bumbac și-n chiloți.

— Ești cu mine? mă-ntreabă Hardin și sunt sigură că i-a înflorit un zâmbet jucăuș pe față.

— Da, mă pregătesc.

Nu-mi vine să cred că fac așa ceva.

— Nu exagera cu gândirea. O să-mi mulțumești după aceea.

— Nu-mi mai citi gândurile, îl tachinez eu, sperând să aibă dreptate.

— Îți mai amintești ce ți-am arătat, nu-i așa?

Dau din cap, uitând că n-are cum să mă vadă.

— O să iau tăcerea asta drept un da. Bravo. Deci, apasă cu degetele cum ai făcut ultima oară…

80

Hardin

O aud pe Tessa gemând și-mi dau seama că mi-a urmat instrucțiunile. Pot să mi-o imaginez perfect, întinsă pe pat, cu picioarele desfăcute. *Doamne, Dumnezeule!*

— Doamne, aș vrea să fiu acolo acum, să te privesc, mormăi eu, încercând să ignor valul de sânge care mi s-a dus direct în penis.

— Îți place, nu-i așa — să mă atingi? gâfâie ea la telefon.

— Da, la naiba, îmi place. Iar ție îți place să fii privită, din câte-mi dau seama.

— Îmi place, așa cum și ție îți place când te trag de păr.

În mod reflex, îmi duc mâna între picioare. Imaginea ei smucindu-se sub atingerea limbii mele, cu degetele ei trăgându-mă de păr în timp ce-mi șoptește numele, îmi umple mintea și îmi pipăi penisul. Numai Tessa mă face să mi se întărească atât de repede. Gemetele ei se aud încet, prea încet. Are nevoie de niște încurajări.

— Mai repede, Tess, mișcă-ți degetele în cerc, mai repede. Imaginează-ți că sunt acolo, că sunt degetele mele care te ating și te fac să te simți atât de bine, te fac să-ți dai drumul, spun eu încet, în caz că musafirul meu enervant se întâmplă să fie pe hol.

— Ah, Doamne, gâfâie ea și geme din nou.

— Și cu limba, iubito, să-ți ating pielea, buzele mele lipite de trupul tău, sărutându-te și mușcându-te.

Îmi scot pantalonii de sală și încep să mă ating încet. Închid ochii și mă concentrez asupra gâfâielilor, rugăminților și gemetelor ei.

— Fă ce fac și eu — masturbează-te, șoptește ea, iar eu mă delectez cu imaginea spinării ei arcuindu-se pe saltea în timp ce se autosatisface.

— Asta fac, murmur eu, iar ea scâncește.

La naiba, vreau s-o văd.

— Mai vorbește cu mine, mă imploră Tessa.

Îmi place la nebunie cum inocența îi dispare în aceste momente… îi place să-i spun chestii din astea perverse.

— Vreau să ți-o trag. Nu — vreau să te întind pe spate în pat și să fac dragoste cu tine, tare și repede, atât de tare încât să-mi strigi numele când intru din ce în ce mai adânc…

— *Sunt…*, geme ea încet.

Respirația i se accelerează.

— Hai, iubito, dă-ți drumul. Vreau să te aud.

Mă opresc din vorbit când o aud ajungând la orgasm, cum scâncește când mușcă din pernă sau din saltea. N-am nici cea mai vagă idee, dar această imagine mă înnebunește și-mi dau drumul în boxeri, șoptindu-i numele cu un oftat. Respirațiile noastre reunite sunt singurul sunet care se aude în telefon vreme de câteva secunde sau chiar minute, nu-mi mai dau seama.

— A fost…, începe ea gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

Deschid ochii și mă sprijin pe coate pe biroul din fața mea. Pieptul mi se mișcă-n sus și-n jos și-ncerc să-mi revin.

— Da.

— Îmi trebuie o clipă să-mi revin.

Chicotește. Mi se întinde un zâmbet pe toată fața, apoi ea adaugă:

— Și eu care credeam că le făcuserăm pe toate.

— Ah, sunt multe lucruri pe care vreau să le fac cu tine. Totuși, trebuie să fim în același oraș pentru asta.

— Atunci, vino aici, zice ea repede.

Pun telefonul pe speaker și-mi studiez mâna, pe față și pe dos.

— Spuneai că nu mă vrei acolo. Avem nevoie de spațiu, mai știi?

— Știu, spunea ea un pic tristă. Chiar avem nevoie de spațiu… și se pare că funcționează. Nu crezi?

— Nu, mint eu.

Dar știu că are dreptate: am încercat să devin o persoană mai bună de dragul ei și mi-e teamă că, dacă se grăbește să mă ierte din nou, o

să-mi pierd motivarea. Dacă ne vom… *când* ne vom găsi calea unul către celălalt, vreau să fie ceva diferit, pentru ea. Vreau să fie ceva permanent ca să-i demonstrez că acest tipar — „cercul vicios“, cum îi spune ea — va lua sfârșit.

— Mi-e dor de tine, tare mult, spune ea.

Știu că mă iubește, dar de fiecare dată când mă liniștește parcă mi se ia o povară de pe piept.

— Și mie mi-e dor de tine.

Mai mult decât orice pe lume.

— Nu mai spune „Și mie“. Parcă doar ai fi de acord cu mine, spune ea sarcastic și zâmbetul mi se lățește peste toată ființa.

— N-ai voie să-mi folosești ideile. Trebuie să fii originală, o cert eu în joacă, iar ea râde.

— Ba pot, ripostează ea ca un copil.

Dacă ar fi fost aici, probabil c-ar fi scos limba la mine, sfidătoare.

— Doamne, certăreață mai ești în seara asta.

Mă dau jos din pat. Trebuie să fac un duș.

— Sunt.

— Și incredibil de îndrăzneață. Cine-ar fi crezut că te-aș fi convins să faci asta la telefon?

Chicotesc și ies pe coridor.

— Hardin! scâncește ea îngrozită, cum știam că o să facă. Și apropo, trebuia să știi până acum că tu mă poți convinge să fac aproape orice.

— Dacă ar fi adevărat…, murmur eu.

Dacă ar fi adevărat, ea ar fi acum lângă mine. Pe hol, simt podeaua rece sub tălpi și tresar. Dar când aud o voce care începe să vorbească, scap telefonul pe jos.

— Scuză-mă, frate, spune Richard de lângă mine. Mă cam încălzisem aici mai devreme, așa că…

Se oprește când mă vede chinuindu-mă să ridic telefonul, dar e prea târziu.

— Cine era? o aud pe Tessa în telefon.

Fata amețită și relaxată de mai devreme a dispărut, iar acum e în alertă.

— Hardin, cine *era*? întreabă ea răstit.

La naiba. Mimez din buze un „bravo, ești deștept“ rapid către tatăl ei și iau telefonul, îl scot de pe speaker și mă grăbesc să ajung în baie.

— Este…, încep eu.

— Era cumva tata?

Aș vrea s-o mint, dar ar fi o prostie din partea mea și tocmai încerc să nu mai fiu atât de prost.

— Da, el era, zic eu și o aștept să-mi urle-n telefon.

— De ce e acolo? mă-ntreabă.

— Eu… ăă…

— Îl lași să stea cu tine?

Mă scapă de panica nevoii de a găsi cuvintele potrivite pentru a-i explica această situație încurcată.

— Ceva de genul ăsta.

— Nu mai înțeleg nimic.

— Nici eu, recunosc.

— Pentru cât timp? Și de ce nu mi-ai spus?

— Îmi cer scuze… au trecut doar vreo două zile.

Următorul lucru pe care-l aud e apa care curge într-o cadă, deci cred că n-are nimic împotriva acestei discuții. Dar tot mă-ntreabă:

— Dar de ce a venit acolo?

Nu-mi vine să-i spun tot adevărul, nu chiar acum.

— N-are altundeva unde să se ducă, presupun.

Intru și eu la duș, iar ea oftează.

— Bine…

— Ești supărată? o-ntreb.

— Nu, nu sunt supărată. Sunt derutată…, zice ea, cu vocea plină de uimire. Nu-mi vine să cred că-i dai voie să stea în apartamentul tău.

— Nici mie.

Baia mică se umple de un nor gros de abur și șterg oglinda cu palma. Arăt ca o fantomă nenorocită, ca o carcasă. Sub ochi am cearcăne din cauza lipsei de somn. Singurul lucru care-mi insuflă viață e vocea Tessei care se aude din telefon.

— Înseamnă mult pentru mine, Hardin, zicea ea, în cele din urmă.

— Serios?

Lucrurile merg mult, mult mai bine decât mă așteptam.

— Da, sigur că da.

Mă înveselesc dintr-odată, ca un cățel care a primit o recompensă de la stăpân… și, surprinzător, n-am nimic împotriva chestiei ăsteia.

— Bine.

Nu știu ce să-i mai spun. Mă simt ușor vinovat că nu i-am spus despre… obiceiurile tatălui ei, dar nu e momentul și nici nu vreau să-i spun la telefon.

— Stai așa… deci tata era cu tine când… *știi tu*? șoptește ea la telefon, cu un mic mârâit.

Cred că a dat drumul ventilatorului de la baie ca să-i acopere vocea.

— Nu era în cameră. N-aș face așa ceva, o necăjesc eu, pentru a-i însenina dispoziția, iar ea-mi răspunde cu un chicotit.

— Ba probabil c-ai face, glumește ea.

— Nu, e printre puținele lucruri pe care nu le-aș face, crede-mă, îi spun cu un zâmbet. Nu te-aș împărți niciodată, iubito. Nici măcar cu taică-tău.

Nu mă pot abține să nu râd, iar ea zice dezgustată:

— Ești bolnav!

— Sunt, zic eu, iar ea se hlizește.

Vinul a făcut-o aventuroasă și i-a ascuțit simțul umorului. Eu? Ei bine, eu n-am nicio scuză pentru rânjetul ridicol pe care-l am pe față.

— Trebuie să fac un duș. Stau aici cu toată sperma pe mine.

Îmi scot boxerii.

— Și eu, zice ea. Adică nu cu toată… știi tu, dar sunt destul de murdară și trebuie și eu să fac duș.

— Bine… cred atunci c-ar trebui să-nchidem…

— Nu pentru mult timp.

Râde, mândră de gluma ei nereușită.

— Ha, ha, o tachinez eu.

Dar apoi îi spun zorit:

— Să ai o noapte bună, Tessa.

— Și tu, spune ea, zăbovind la telefon, iar eu închei conversația înainte s-o facă ea.

Apa cade pe trupul meu în cascade fierbinți. Încă nu mi-am revenit după ce am făcut sex la telefon. Nu e doar ceva foarte excitant, e… mai mult decât atât. Arată că încă are încredere în mine, are încredere în mine, dacă mi se poate dărui așa. Pierdut în gânduri, mă frec cât pot cu săpunul pe pielea tatuată. E greu să-mi imaginez că acum două săptămâni stăteam împreună sub duș…

— Cred că ăsta e preferatul meu.

Mi-a atins tatuajul și s-a uitat la mine printre genele ude.

— De ce tocmai ăsta? Eu îl urăsc.

Mi-am coborât privirea la degetele ei mici care mângâiau floarea ce mi se-ntinde lângă cot.

— Nu știu. E oarecum frumos să ai o floare înconjurată de tot întunericul ăsta.

Degetul i s-a mutat peste un tatuaj ciudat de mai jos, care reprezintă un craniu.

— Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

I-am pus degetul mare sub bărbie ca s-o fac să mă privească.

— Tu întotdeauna vezi lumina din mine… Cum e posibil s-o vezi când nu există?

— E lumină din plin. Și-o s-o vezi și tu. Într-o bună zi.

Mi-a zâmbit și s-a ridicat pe vârfuri, lipindu-și buzele de colțul gurii mele. Apa ne curgea peste buze și ea mi-a zâmbit din nou înainte de a se retrage.

— Sper să ai dreptate, am șoptit eu sub jetul de apă, încet, ca să nu mă audă.

Amintirea aceasta mă bântuie, revenindu-mi în minte când încerc s-o alung. Nu e din cauză că nu vreau să mi-o amintesc, căci vreau. Tessa este în fiecare gând al meu — este întotdeauna. Dar sunt amintirile din vremea în care mă lăuda prea mult și încerca să mă convingă de faptul că sunt mai bun decât cred, ceea ce mă scotea din minți.

Aș vrea să mă pot vedea așa cum mă vede ea. Aș vrea s-o pot crede când îmi spune că sunt bun pentru ea. Dar cum poate fi adevărat când eu sunt atât de distrus?

Înseamnă mult pentru mine, Hardin, a zis ea acum câteva minute.

Poate dacă voi face ceea ce fac acum și voi sta departe de bucluc, pot continua cu lucrurile care înseamnă mult pentru ea. Pot s-o fac fericită, nu nefericită, și poate, doar poate, aș fi în stare să văd o parte din lumina din mine pe care ea pretinde c-o vede.

Poate că există speranță pentru noi, totuși.

81

Tessa

Simt cum mă cuprinde îngrijorarea când ajung cu mașina în campus. Campusul WCU Seattle nu e deloc atât de mic pe cât l-a descris Ken și toate drumurile din Seattle par să fie sinuoase sau să urce și să coboare dealuri.

M-am pregătit cât am putut de bine să mă asigur că totul va merge azi conform planului. Am plecat cu două ore mai devreme ca să fiu sigură c-o să ajung la primul curs la timp. Jumătate din acest timp l-am petrecut blocată în trafic, ascultând emisiunile de la radio. N-am înțeles mofturile astea până în această dimineață, când o femeie tulburată a sunat și a povestit cum prietena ei cea mai bună a trădat-o culcându-se cu soțul ei. Și cum cei doi au fugit împreună, luându-i și pisica, pe Mazzy. Printre lacrimi, păstra totuși un soi de demnitate… Mă rog, câtă mai poate avea cineva care sună la un post de radio ca să-și spună necazul. Mă trezesc absorbită în povestea ei dramatică, iar la final am senzația că până și ea și-a dat seama că îi e mai bine fără omul ăla.

Ajung la clădirea administrativă și-mi iau legitimația de student și permisul de parcare și constat că mai am doar treizeci de minute până când încep cursurile. Am nervii întinși la maximum și nu mă pot relaxa când mă gândesc c-aș putea întârzia la prima oră. Din fericire, găsesc ușor parcarea studenților și e aproape de sala de cursuri, așa că ajung cu cincisprezece minute înainte de a începe. Mă așez pe locul obișnuit din primul rând și nu pot să nu mă simt singură. Nu mă-ntâlnesc cu Landon la cafenea înainte de curs și nici nu ocupă locul de lângă mine — îmi reamintesc eu primul semestru de facultate.

Sala se umple de studenți și încep să-mi regret decizia când remarc că, în afară de mine și de încă o fată, toată clasa e formată din băieți. Credeam c-o să înghesui cursul ăsta — pe care chiar nu voiam să-l frecventez — printre altele din semestru, dar una peste alta, mi-aș dori să nu-mi fi ales deloc științele politice.

Un băiat arătos cu piele măslinie se așază pe locul liber de lângă mine, iar eu încerc să nu mă holbez la el. Cămașa lui albă la patru ace e călcată și apretată și poartă cravată. Seamănă cu un politician, cu un zâmbet alb și strălucitor pe față.

Își dă seama că-l privesc și zâmbește.

— Pot să te ajut cu ceva? mă întreabă, cu o voce autoritară și șarmantă în același timp.

Da, cu siguranță într-o bună zi va fi politician.

— Nu, s-scuze, mă bâlbâi eu, fără să mă uit în ochii lui.

Când începe cursul, evit să mă uit la el și mă concentrez asupra notițelor, citind programa la nesfârșit și studiind harta campusului până se termină ora.

La următorul curs, istoria artei, e mult mai bine. Mă simt mult mai confortabil înconjurată de un grup nonconformist de studenți la artă. Un băiat cu părul albastru se așază lângă mine și se prezintă drept Michael. Când profesorul ne pune să ne prezentăm, descopăr că sunt singura din încăpere care studiază Limba Engleză. Dar toată lumea e prietenoasă, iar Michael are mult umor, glumind tot cursul și distrându-i pe toți, inclusiv pe profesor.

Cursul de scriere creativă e ultimul și, în mod clar, cel mai plăcut. Mă pierd scriindu-mi pe hârtie gândurile și e un sentiment eliberator și amuzant. Îmi place la nebunie. Când profesorul ne dă drumul, mi se pare c-au trecut doar zece minute.

Restul săptămânii trece în același stil. Oscilez între senzația că îmi găsesc drumul aici mai ușor și gândul că sunt mai derutată decât oricând. Dar în special simt că aștept tot timpul ceva ce nu apare niciodată.

Când vine ziua de vineri, sunt epuizată și-mi simt tot trupul încordat. Săptămâna asta a fost provocatoare, în ambele sensuri ale cuvântului.

Mi-e dor de vechiul campus și de Landon acolo, lângă mine. Mi-e dor de Hardin care venea să mă vadă în pauze și mi-e dor chiar de Zed și de florile lui strălucitoare din clădirea de științe ale naturii.

Zed. N-am mai vorbit cu el de când m-a salvat de Steph și Dan la petrecere și m-a dus cu mașina până acasă la mama. M-a salvat de la viol și umilință, iar eu nici măcar nu i-am mulțumit. Pun jos manualul de științe politice și mă-ntind după telefon.

— Alo?

Vocea lui Zed sună atât de străin, în ciuda faptului că n-a trecut mai mult de-o săptămână de când n-am mai auzit-o.

— Zed? Bună, sunt Tessa.

Îmi mușc buzele și-i aștept răspunsul.

— Ăă, hei.

Inspir adânc și îmi dau seama că trebuie să spun ce am de spus.

— Uite, îmi pare rău că n-am sunat să-ți mulțumesc mai devreme. Totul s-a întâmplat atât de repede săptămâna asta și cred că, într-un fel, n-am vrut să mă gândesc la cele petrecute. Știu că asta nu-i o scuză… știu, sunt o nemernică, și-mi cer scuze și…

Vorbele îmi ies pe gură atât de repede încât de-abia procesez ce spun, dar el mă întrerupe înainte să termin.

— E-n regulă, știu c-ai avut multe pe cap.

— Totuși ar fi trebuit să te sun, mai ales după ce ai făcut pentru mine. Nu-ți pot spune cât îți sunt de recunoscătoare pentru c-ai fost la petrecerea aceea, spun eu, disperată să-i arăt câtă recunoștință îi port.

Tremur când îmi aduc aminte de degetele lui Dan urcându-mi pe coapsă.

— Dacă n-ai fi apărut tu, cine știe ce mi-ar fi făcut…

— Hei, zice el ușor, întrerupându-mă. I-am oprit înainte să se-ntâmple ceva, Tessa. Încearcă să nu te mai gândești. Și în mod sigur nu ai pentru ce să-mi mulțumești.

— Ba da, am! Și nu-ți pot spune cât mă doare faptul că Steph a făcut ce-a făcut. Eu nu i-am făcut niciun rău, niciunuia dintre voi…

— Te rog, nu mă băga în aceeași oală cu ei, zice Zed, evident puțin jignit.

— Nu, nu, îmi pare rău — nu voiam să spun că tu ai fost implicat. Mă refeream doar la grupul tău de prieteni.

Îmi cer scuze pentru felul în care cuvintele îmi ies pe gură înainte ca mintea să le aprobe.

— E-n regulă, mormăie el. Oricum, nu prea mai suntem un grup. Tristan pleacă mai devreme la New Orleans — peste câteva zile, de fapt —, iar pe Steph n-am mai văzut-o prin campus toată săptămâna.

— Ah…

Fac o pauză și mă uit în camera în care mă aflu, din casa asta enormă și străină.

— Zed, vreau să-mi cer scuze și pentru faptul că te-am acuzat că mi-ai trimis mesaje de pe telefonul lui Hardin. Steph a recunoscut că ea a fost… în timpul *incidentului* cu Dan.

Zâmbesc, ca să încerc să alung tremurul pe care mi-l provoacă numele acestui individ. El expiră ușor și mie mi se pare chiar că a chicotit.

— Trebuie să recunosc, eu păream cel mai bun candidat să fac așa ceva, răspunde el cu blândețe. Deci… ce mai faci?

— Seattle e… diferit, spun eu.

— Acolo ești? Mă gândeam că poate, de vreme ce Hardin era la mama ta acasă…

— Nu, sunt aici.

Îl întrerup înainte să apuce să-mi spună și el, ca toată lumea, că se aștepta să rămân de dragul lui Hardin.

— Ți-ai făcut prieteni noi?

— Tu ce crezi?

Zâmbesc și mă-ntind peste pat ca să-mi iau paharul pe jumătate plin cu apă.

— O să-ți faci în curând.

Râde și mă iau după el.

— Mă-ndoiesc.

Mă gândesc la cele două femei de la birou care bârfeau. De fiecare dată când le-am văzut săptămâna asta, păreau să râdă pe înfundate, și nu mă pot gândi decât că râd de mine.

— Chiar îmi pare rău că am sunat atât de târziu.

— Tessa, e-n regulă — nu-ți mai cere scuze. Îți ceri scuze prea mult.

— Scuze, zic eu și mă lovesc ușor peste frunte.

Atât chelnerul acela, Robert, cât și Zed mi-au spus că-mi cer scuze prea mult. Poate că au dreptate.

— Crezi c-o să vii în vizită în curând? Sau tot… n-avem voie să fim prieteni? întreabă el blând.

— Putem fi prieteni, spun eu. Dar habar nu am când voi veni în vizită.

Drept să spun, voiam să merg acasă chiar în acest weekend. Mi-e dor de Hardin și de străzile fără trafic din est.

Dar stai așa — de ce-i spun eu acasă? Am locuit acolo doar șase luni.

Și-apoi îmi dau seama: Hardin. E din cauza lui Hardin. Oriunde e el mie se mi pare că-i acasă.

— Mă rog, mi-ar fi plăcut să vii. Poate c-o să fac eu un drum la Seattle în curând. Am niște prieteni acolo, spune Zed. Ți-ar plăcea? întreabă el după câteva secunde.

— Ah, da! Desigur.

— Bine.

Izbucnește în râs.

— O să zbor până-n Florida weekendul ăsta să-mi văd părinții — de altfel chiar întârzii la aeroport — dar poate încercăm săptămâna viitoare sau ceva de genul ăsta?

— Da, sigur. Doar să mă anunți. Distracție plăcută-n Florida, îi spun eu înainte să-nchid.

Pun telefonul peste teancul de notițe și peste câteva secunde îl aud vibrând. Numele lui Hardin apare pe ecran și răspund, după ce iau o gură de aer și ignor durerea din piept.

— Ce faci? întreabă el imediat.

— Ăă, nimic.

— Unde ești?

— Acasă la Kim și Christian. Dar tu unde ești? îi răspund eu sarcastic.

— Acasă, zice el simplu. Unde altundeva să fiu?

— Nu știu… la sală?

Hardin s-a dus constant la sală, în fiecare zi, toată săptămâna.

— De-abia am plecat de acolo. Acum sunt acasă.

— Cum a fost, Căpitane Concizie?

— La fel, zice el tăios.

— S-a-ntâmplat ceva? îl întreb eu.

— Nu. Sunt bine. Cum ți-a mers azi?

Schimbă repede subiectul și mă-ntreb de ce, dar nici nu vreau să-l presez, dat fiind că mă simt vinovată pentru convorbirea telefonică de mai devreme cu Zed.

— A fost bine. O zi lungă, cred. Tot nu-mi place cursul de științe politice, oftez eu.

— Ți-am zis deja să-l lași baltă. Poți să-ți alegi alt curs din domeniul științelor sociale, îmi reamintește el.

Mă-ntind în pat pe spate.

— Știu… Mă descurc eu.

— Stai acasă-n seara asta? mă întreabă, pe un ton de avertisment.

— Da, m-am băgat deja în pijamale.

— Bravo, spune el, ceea ce mă face să-mi dau ochii peste cap.

— L-am sunat pe Zed, acum câteva minute, explodez eu.

Trebuia să trec peste asta. Tăcerea se lasă și aștept răbdătoare ca Hardin să-și calmeze respirația.

— Ce *anume* ai făcut? spune el tăios.

— L-am sunat să-i mulțumesc pentru… weekendul trecut.

— Totuși, de ce? Credeam că noi doi…

Îl aud cum încearcă să-și controleze furia, deși respiră greu în receptor.

— Tessa, credeam că ne rezolvăm problemele.

— Asta facem, dar îi eram datoare. Dacă n-ar fi apărut când a făcut-o…

— Știu! se răstește Hardin, ca și cum ar fi ceva ce-ar fi preferat să nu-și amintească.

Nu vreau să mă cert cu el, dar nu pot spera la nicio schimbare dacă îi ascund ceva.

— Spunea că se gândește să-mi facă o vizită, îi spun.

— Nu vine acolo. Sfârșitul discuției.

— Hardin…

— Tessa, nu. Nu vine. Eu fac aici tot posibilul, bine? Încerc cât pot de tare să nu-mi pierd mințile acum, deci ai putea să mă ajuți și tu puțin.

Oftez înfrântă.

— Bine.

Să petrec timp cu Zed n-are cum să fie bine pentru nimeni, nici măcar pentru Zed. Nu pot să-l mint din nou. Nu-i cinstit față de el și nu cred că el și cu mine vom putea avea vreo relație strict platonică, nici în ochii lui Hardin, nici măcar în ochii lui Zed însuși.

— Mulțumesc. Dacă ar fi așa de simplu să te supui de fiecare dată…

Poftim?

— E nu mă supun *niciodată*, Hardin, asta-i o…

— Ușurel, ușurel, te necăjeam doar. Nu trebuie să fii așa irascibilă, zice el repede. Mai trebuie să aflu ceva despre subiectul ăsta?

— Nu.

— Bine. Acum spune-mi ce s-a întâmplat la postul ăla de radio de care ai devenit obsedată.

Intru în detalii despre femeia care-și căuta dragostea pierdută din liceu în timp ce era însărcinată cu copilul vecinului, iar amănuntele senzaționale ale poveștii și scandalul care a urmat de-aici mă animează și mă fac să râd. Când ajung să-i pomenesc de pisica Mazzy, deja râd isteric. Îi spun că trebuie să fie greu să fii îndrăgostită de un bărbat în timp ce ești gravidă cu altul, iar el mă contrazice. Desigur, el crede că bărbatul și femeia și-au făcut-o cu mâna lor și mă tachinează pentru că m-am implicat atât de profund în emisiunea radio. Râde în timp ce-i povestesc, iar eu închid ochii, imaginându-mi că stă întins lângă mine.

82

Hardin

— Îmi pare rău! spune Richard răsuflând epuizat.

Un strat de sudoare i-a acoperit tot trupul și-și șterge voma de pe bărbie. Mă sprijin de tocul ușii și mă întreb dacă nu cumva ar trebui să plec și să-l las în propria lui mizerie. Asta a făcut toată ziua — a vomitat, a tremurat, a transpirat, s-a văicărit.

— Îmi va ieși din organism în curând…

Se apleacă peste toaletă și mai vomită puțin, ca o fântână arteziană. Minunat. Măcar de data asta a borât la toaletă.

— Sper, spun eu și plec din baie.

Deschid fereastra de la bucătărie, lăsând aerul rece să pătrundă înăuntru, și iau un pahar curat din dulap. Chiuveta scârțâie când deschid robinetul ca să umplu paharul și clatin din cap.

Ce mama dracului mă fac cu el? Face mizerie peste tot în baia mea. Cu un ultim oftat, iau paharul și o pungă de biscuiți și le duc în baie, așezându-le pe marginea chiuvetei. Îl bat pe umăr.

— Mănâncă astea.

Dă din cap aprobator — sau de la delirium tremens și/sau sevraj. Pielea îi e atât de palidă și de lipicioasă, încât îmi aduce aminte de o bucată de lut. În realitate nu cred că biscuiții îl vor ajuta, dar există o mică șansă.

— Mulțumesc, oftează el în cele din urmă și-l las să vomite din nou prin toată baia.

Dormitorul ăsta — dormitorul meu — nu e la fel fără ea. Patul nu e niciodată corect făcut când mă întind seara în el. Am încercat la nesfârșit să îndes colțurile cearșafului sub saltea așa cum făcea Tessa, dar pur și

simplu e imposibil. Hainele mele, curate și murdare, sunt împrăștiate pe podea, sticle goale de apă și cutii de suc se-nghesuie pe măsuțe și e frig. Centrala e pornită, dar în cameră e pur și simplu… frig. Îi trimit un ultim mesaj ca să-i urez noapte bună și închid ochii, rugându-mă să am și eu un somn fără vise… măcar o dată.

— Tessa? strig eu din hol, anunțând că am ajuns acasă.

E liniște în apartament; se aud doar câteva sunete domoale. Tessa vorbește cu cineva la telefon?

— Tessa! strig eu din nou și răsucesc clanța ușii de la dormitor.

Imaginea care mă-ntâmpină mă încremenește. Tessa este întinsă peste plapuma albă, are părul blond încurcat pe frunte din cauza transpirației. Cu o mână se ține cu putere de tăblia patului, iar cu cealaltă de părul brunet al cuiva. Își leagănă șoldurile, iar mie îmi îngheață sângele în vine.

Capul lui Zed e îngropat între coapsele ei albe. Mâinile lui îi cutreieră tot trupul.

Încerc să fac un pas înainte, să-l apuc de gât și să-l izbesc de perete, dar picioarele-mi sunt lipite de pământ. Încerc să strig la ei, dar gura mea refuză să se deschidă.

— Ah, Zed, geme Tessa.

Îmi acopăr urechile cu mâinile, dar nu mă ajută — vocea ei îmi ajunge pînă-n creier; n-am cum să scap de ea.

— Ești atât de frumoasă, murmură el, iar ea geme din nou.

Una dintre mâinile lui îi urcă pe piept și-și trece degetele peste trupul ei, în timp ce buzele-i sunt lipite de ale ei.

Sunt împietrit.

Nu mă văd; nici n-au observat că am intrat în cameră. Tessa îi mai strigă o dată numele și când, în cele din urmă, își înalță capul dintre coapsele ei, Zed dă cu ochii de mine. Se uită-n ochii mei cât timp îi atinge tot trupul cu buzele, mușcând-o ușor peste tot. Nu-mi pot desprinde ochii de trupurile lor goale și mă simt de parcă toate organele interne mi-au fost smulse din corp și aruncate pe podeaua rece. Nu pot suporta să văd așa ceva, dar practic sunt obligat s-o fac.

— Te iubesc, îi spune el în timp ce rânjește la mine.

— Și eu te iubesc, scâncește Tessa.

Își trece unghiile peste spinarea lui tatuată, iar el o pătrunde. În sfârșit, îmi aud vocea țipând, acoperindu-le gemetele.

— La naiba! strig eu și iau paharul de pe noptieră.

Îl sparg de perete, cu un zgomot asurzitor.

83

Hardin

Mă plimb în sus și-n jos, trăgându-mă cu furie de părul scăldat în transpirație, și toate hainele și cărțile pe care calc le resimt dureros în tălpile goale.

— Hardin? Te simți bine?

Vocea lui Tess e răgușită și somnoroasă. Mă bucur atât de tare c-a răspuns. Am nevoie să fie aici, cu mine, chiar dacă doar la telefon.

— Nu… nu știu, mormăi eu.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ești în pat? o-ntreb.

— Da, e trei dimineața. Unde altundeva să fiu? Ce s-a-ntâmplat, Hardin?

— Nu pot să dorm, asta-i tot, recunosc eu, holbându-mă la întunericul din camera noastră — a mea.

— Ah…

Respiră ușurată.

— M-am speriat pentru o clipă.

— Ai mai vorbit cu Zed? o-ntreb.

— Poftim? Nu, n-am mai vorbit cu el de când ți-am spus că vrea să mă viziteze.

— Sună-l și spune-i că nu se poate.

Vorbesc ca un nebun, dar mă doare-n cot.

— Nu-l sun atât de târziu, ce te-a apucat?

E atât de defensivă… deși cred că n-am cum s-o acuz.

— Nimic, Tessa. Nu contează.

Oftez.

— Hardin, ce se întâmplă? întreabă ea, evident îngrijorată.

— Nimic, chiar… nimic.

Închei convorbirea și apăs butonul de închidere a telefonului până când ecranul se întunecă.

84

Tessa

— Doar n-o să stai în pijamale toată ziua din nou? întreabă Kimberly a doua zi de dimineață, când mă vede stând la masa din bucătărie.

Bag în gură o lingură plină de cereale, așa că nu-i pot răspunde. Pentru că exact asta am de gând să fac astăzi. N-am dormit bine după telefonul lui Hardin de azi-noapte. Mi-a mai trimis de atunci câteva mesaje, fără să pomenească în niciunul de purtarea lui dubioasă de azi-noapte. Vreau să-l sun, dar felul brusc în care mi-a închis mă face să mă răzgândesc. În plus, nu i-am dat destulă atenție lui Kimberly de când am venit. Mi-am petrecut majoritatea timpului liber vorbind la telefon cu Hardin sau făcându-mi prima rundă de teme pentru noile mele cursuri. Pot pălăvrăgi cu ea măcar la micul dejun.

— Tu nu porți niciodată haine, se bagă și Smith, iar eu aproape că scuip cerealele din gură pe masă.

— Ba da, port, răspund eu, cu gura încă plină.

— Ai dreptate, Smith, nu poartă.

Kimberly chicotește, iar eu îmi dau ochii peste cap. În acel moment Christian intră în încăpere și-o sărută pe tâmplă. Smith zâmbește la tatăl său și la viitoarea lui mamă vitregă, după care se uită din nou la mine.

— Pijamalele sunt comode, îi zic, iar el mă aprobă dând din cap.

Își coboară ochii verzi, privindu-și pijamaua cu Spider Man.

— Îți place Spider Man? îl întreb, cu intenția de a începe o discuție care nu e despre mine.

Rupe cu degetele lui mici din pâinea prăjită.

— Nu.

— Nu? Ai pijama cu el, zic și arăt către hainele lui.

— Ea mi le-a cumpărat.

Dă din către Kim. Apoi șoptește:

— Nu-i spune că nu-mi place. O să plângă.

Izbucnesc în râs. Smith are cinci ani și în curând va împlini douăzeci.

— Nu-i spun, îi promit și ne terminăm micul dejun într-o tăcere reconfortantă.

85

Hardin

Landon își scutură umezeala de pe căciulă pe podea și își sprijină umbrela închisă de perete într-un mod exagerat și teatral. Vrea să văd ce „efort“ face el ca să mă ajute.

— Deci ce era atât de urgent încât a trebuit să vin până aici prin burnița asta? întreabă el, pe jumătate înfumurat, pe jumătate îngrijorat.

Uitându-se la pieptul meu gol, adaugă:

— Știi, lucrul pentru care a trebuit *să mă-mbrac* și să dau fuga ca să te ajut. Ce anume e?

Fac semn către Richard, care zace pe canapea, dormind.

— El.

Landon se apleacă într-o parte și se uită pe după mine.

— Cine-i ăsta? mă întreabă.

Apoi, îndreptându-se, se uită la mine cu gura căscată.

— Stai așa… Ăsta e tatăl lui Tess?

Îmi dau ochii peste cap la întrebarea lui.

— Nu, e un alt vagabond, pe care l-am lăsat să doarmă pe canapeaua mea. Așa fac toți hipsterii în ziua de azi.

Îmi ignoră replica sarcastică.

— De ce e aici? Tessa știe?

— Da, știe. Nu știe totuși că e în sevraj de cinci zile și că vomită peste tot.

Richard geme în somn, iar eu îl iau pe Landon de mâneca bluzei sale cadrilate și-l trag pe hol. Asta e ceva greu de conceput pentru fratele meu vitreg.

— Sevraj? întreabă el. Cum ar fi, de la *droguri*?

— Da. Și de la alcool.

Pare să mediteze timp de o secundă.

— Nu ți-a găsit încă băutura? întreabă el, apoi ridică din sprânceană la mine. Sau a consumat-o deja?

— Nu mai am niciun strop de băutură aici, cretinule.

Landon se uită din nou cu coada ochiului la individul care doarme la mine pe canapea.

— Tot nu-mi dau seama ce rol am eu aici.

— O să-i fii babysitter, îl informez eu, iar el face imediat un pas în spate.

— Nici gând!

Încearcă să vorbească în șoaptă, dar vocea îi iese mai degrabă ca un strigăt tăcut.

— Calmează-te.

Îl bat pe umăr.

— E doar pentru o noapte.

— Nici gând. Nu stau aici cu el. Nici nu-l cunosc!

— Nici eu, ripostez eu.

— Tu-l cunoști mai bine decât mine. Ți-ar putea deveni socru într-o bună zi dacă n-ai fi atât de idiot.

Cuvintele lui Landon mă lovesc mai tare decât ar trebui. Socru? Titulatura sună ciudat când mi-o repet în gând… în vreme ce mă uit fix la mâna de om de pe canapea.

— Vreau s-o văd, mă rog eu.

— Pe cine… Pe Tess?

— Da, pe Tes-*sa*, îl corectez eu. Pe cine altcineva?

Landon începe să se joace cu degetele ca un copil emoționat.

— Păi de ce nu poate veni ea aici? Nu cred că-i o idee bună să rămân eu cu el.

— Nu fi papă-lapte, nu-i periculos sau ceva de genul ăsta, îi spun. Asigură-te doar că nu iese din apartament. Aveți aici mâncare și apă din belșug.

— Parcă vorbești despre un câine…, zice Landon.

Îmi frec tâmplele, enervat.

— Frate, ar putea fi chiar așa. Ai de gând să mă ajuți sau nu?

Se uită urât la mine și adaug:

— Pentru Tessa?

E o lovitură sub centură, dar știu că va funcționa. Face pauză o secundă și dă din cap.

— Doar o noapte, spune și îmi întorc fața de la el, ca să-mi ascund un zâmbet.

Nu știu cum va reacționa Tessa când va vedea că ignor acordul nostru privind independența, dar e vorba doar de o singură noapte. O noapte scurtă cu ea e tot ce-mi doresc acum. Am nevoie *de ea*. Convorbirile telefonice și mesajele sunt suficiente în timpul săptămânii, dar, după coșmarul pe care l-am avut, trebuie s-o văd mai mult ca orice pe lume. Trebuie să-mi confirm faptul că trupul ei n-are semne făcute de altcineva în afară de mine.

— Știe că te duci? mă-ntreabă Landon urmându-mă în dormitor, unde caut pe podea un tricou ca să mi-l trag pe mine.

— O să afle când o să ajung acolo, nu-i așa?

— Mi-a spus la telefon ce-i cu voi.

Serios? Nu-i stă deloc în fire.

— De ce ți-ar spune că facem sex la telefon…? mă minunez eu.

Landon face ochii mari.

— Uau! Ce? Poftim? N-am zis că… Ah, Doamne, geme el.

Încearcă să-și acopere urechile, dar e prea târziu. Obrajii i se împurpurează și râsul meu umple tot dormitorul.

— Trebuie să fii mai clar când aduci vorba despre Tessa și despre mine, nu știai asta până acum? rânjesc eu, savurând amintirea gemetelor ei la telefon.

— Se pare că da.

Se strâmbă și își revine.

— Voiam să spun că voi doi ați tot vorbit la telefon.

— Așa, și…?

— Ți se pare fericită?

Zâmbetul îmi dispare.

— De ce mă-ntrebi?

Îngrijorarea i se aşterne pe chip.

— Mă-ntrebam și eu. Sunt puțin îngrijorat pentru ea. Nu pare atât de entuziasmată și de fericită în Seattle cum presupuneam că va fi.

— Nu știu.

Mă frec pe ceafă.

— Nu pare fericită, e adevărat, dar nu-mi dau seama dacă e din cauză că sunt eu un nenorocit sau din cauză că nu-i place orașul Seattle pe cât de mult se aștepta, îi răspund sincer.

— Sper că e primul motiv. Vreau să fie fericită acolo, spune Landon.

— Și eu, spun eu.

Landon lovește cu piciorul o pereche murdară de jeanși negri.

— Hei, cu ăia voiam să mă-mbrac, mă răstesc eu, aplecându-mă să-i culeg.

— N-ai deloc haine curate?

— Momentan, nu.

— Ți-ai spălat vreodată hainele de când a plecat?

— Da…, mint eu.

— Aha.

Arată către pata de pe tricoul meu negru.

— Muștar să fie?

— La dracu'.

Scot tricoul de pe mine și-l arunc înapoi pe podea.

— N-am nimic de îmbrăcat.

Trag sertarul de jos al dulapului și răsuflu ușurat când descopăr o grămadă de tricouri negre curate undeva în spate.

— Ăștia ce au?

Landon arată către o pereche de jeanși albaștri agățați în dulap.

— Nu.

— De ce nu? Tu nu porți niciodată nimic altceva decât jeanși negri.

— Exact, răspund eu.

— Păi, singura pereche de pantaloni pe care vrei s-o porți e murdară, deci…

— Am *cinci* perechi, îl corectez eu. Se-ntâmplă să fie toate în același stil.

Pufnesc și mă-ntind pe lângă el, scoțând jeanșii albaștri de pe umeraș. Urăsc pantalonii ăștia nenorociți. Mama mi i-a cumpărat de Crăciun și am jurat să nu-i îmbrac niciodată, cu toate astea, iată că o fac. De dragul iubirii adevărate sau ceva de genul ăsta. Cred c-ar fi în extaz.

— Sunt cam… *de fițe*.

Landon se mușcă de buza de jos ca să nu izbucnească-n râs.

— Du-te dracului, îi zic și ridic degetul mijlociu, după care-mi îndes boarfele în geantă.

Peste douăzeci de minute ne-ntoarcem în living, Richard încă doarme, iar Landon încă face observații enervante despre jeanșii mei strâmți. Eu sunt gata să mă duc s-o vizitez pe Tessa la Seattle.

— Ce să-i spun când se trezește? mă întreabă.

— Ce vrei tu. Chiar ar fi distractiv să-ți bați joc un pic de el. Te-ai putea preface că ești eu sau că nu știi de ce se află aici.

Izbucnesc în râs.

— Ar fi așa de confuz.

Landon nu găsește nimic amuzant în ideea mea și practic mă dă afară pe ușă.

— Ai grijă cum conduci, străzile sunt întunecoase, mă avertizează el.

— Am priceput.

Îmi arunc geanta pe umăr și plec înainte să mai facă vreo altă remarcă lacrimogenă.

Pe drum, nu mă pot abține să nu mă gândesc la coșmarul meu. A fost atât de limpede, de viu. O puteam auzi pe Tessa gemând în timp ce-i rostea numele cretinului; îi puteam auzi unghiile zgâriindu-i pielea.

Dau radioul mai tare ca să-mi alin gândurile, dar nu funcționează. Mă hotărăsc să mă gândesc mai bine *la ea*, la amintirile pe care le avem împreună, ca să nu mă mai obsedeze imaginile din vis. Altfel ăsta va fi cel mai lung drum din viața mea.

— Uite cât de drăguți sunt bebelușii ăștia! țipase Tessa, arătând către un batalion de mici ființe agitate.

În fine, doar doi copilași, de fapt. Totuși.

— Da, da. Tare drăguți.

Mi-am dat ochii peste cap și-am tras-o după mine prin magazin.

— Au și pompoane asortate în păr.

Zâmbea atât de larg și vocea i se pițigăiase, așa cum li se întâmplă femeilor când văd copii mici și hormonii sau altceva își intră în drepturi.

— Dap, am zis eu și-am continuat să merg în spatele ei printre rafturi la Conner's.

Căuta un anumit fel de brânză care-i trebuia la cină în seara respectivă. Dar copilașii îi furaseră creierul.

— Recunoaște că sunt drăgălași.

Mi-a zâmbit, iar eu am dat din cap, sfidător.

— Haide, Hardin, știi și tu că sunt drăgălași. Spune-o și gata.

— Sunt. Drăgălași..., i-am răspuns eu sec, iar ea și-a strâns buzele și și-a încrucișat brațele, supărându-se ca un copil.

— Poate c-o să faci parte din categoria aia de oameni care cred că numai copiii lor sunt drăgălași, a spus ea și zâmbetul i-a dispărut repede de pe buze. Asta desigur, dacă îți dorești copii, a adăugat ea gravă, făcându-mă să-mi doresc s-o sărut și să-i alung expresia încruntată de pe chipul ei frumos.

— Sigur, poate. Păcat că totuși nu-mi doresc, am spus, încercând să-i inoculez această idee în cap.

— Știu..., a zis ea încet.

Curând după aceea, a găsit lucrul pe care-l căuta cu atâta disperare și l-a trântit în coș cu un zgomot înfundat. Zâmbetul nu i s-a mai întors pe buze până când am ajuns la coadă. Am privit-o și-am înghiontit-o ușor.

— Hei.

Când și-a ridicat privirea către mine, avea ochii mohorâți și, în mod clar, mă aștepta pe mine să deschid discuția.

— Știu că am convenit să nu mai vorbim despre copii..., am început eu să spun în vreme ce ea se uita fix în podea. Hei, am repetat și-am lăsat coșul de cumpărături jos, lângă bocancul meu. Uită-te la mine.

I-am cuprins obrajii cu ambele mâini și mi-am lipit fruntea de fruntea ei.

— E-n regulă. Am vorbit fără să gândesc, a recunoscut ea, ridicând din umeri.

Am observat cum se uită de jur împrejur în micul magazin, cercetând locul, și practic am văzut-o întrebându-se de ce o ating în felul acesta în public.

— Păi, atunci hai să convenim încă o dată să nu mai deschidem discuția despre copii. Nu face altceva decât să ne cauzeze probleme, am spus eu și-am sărutat-o repede pe buze, o dată și-nc-o dată.

Buzele mi-au zăbovit pe ale ei, iar mâinile ei mici mi s-au îndesat în buzunarele de la jachetă.

— Te iubesc, Hardin, mi-a zis ea exact când Gloria cea Ursuză, casiera de care am râs de multe ori, și-a dres vocea.

— Te iubesc, Tess. Te voi iubi suficient de mult ca să nu mai ai nevoie de copii, i-am promis.

S-a-ntors cu spatele la mine — ca să n-o văd cum se-ncruntă, știu bine. Dar pe-atunci nu-mi păsa, pentru că îmi imaginam că problema a fost lămurită și că primisem ce-mi doream.

Îmi continui drumul cu mașina și-ncep să mă-ntreb: a existat o singură ocazie în viața mea în care să nu fi fost un nemernic egoist?

86

Tessa

Când apar târându-mă din camera mea și mă așez pe canapea cu un exemplar din *La răscruce de vânturi* în mână, Kimberly spune cu un zâmbet minunat pe buze:

— Ești pe un drum înfundat, Tessa, și, ca prietenă și mentor, e responsabilitatea mea să te ajut să ieși de-acolo.

Părul ei blond e drept și lucios, iar machiajul ei e perfect. Este una dintre acele femei pe care alte femei o iubesc și-o urăsc în același timp.

— *Mentor?* Pe bune? chicotesc eu, iar ea își dă peste cap ochii fardați din plin.

— Bine, poate nu-ți sunt chiar mentor. Dar prietenă îți sunt, se corectează ea.

— Nu sunt pe un drum înfundat. Am doar foarte multe teme de făcut și în seara asta n-am chef pur și simplu să merg nicăieri, spun eu.

— Ai nouăsprezece ani, fato — poartă-te ca atare! Când aveam eu nouăsprezece ani, ieșeam în oraș tot timpul. De-abia dădeam pe la cursuri. Mă-ntâlneam cu băieți… cu mulți, mulți băieți.

Bate cu tocul pe podeaua de ciment.

— Așa făceai, zici? o-ntrerupe Christian, intrând în cameră.

Își dezlipește un fel de bandă adezivă din jurul mâinilor.

— Dar niciunul nu era atât de minunat ca tine, desigur.

Kim îi face cu ochiul, iar el izbucnește-n râs. Îi zâmbește cu subînțeles.

— Asta-i răsplata pentru că ies cu o femeie atât de tânără. Sunt la concurență cu amintirile sale încă proaspete despre bărbații de-o vârstă cu ea de la colegiu.

Ochii lui verzi i se luminează, amuzați.

— Hei, nu sunt cu mult mai tânără decât tine, zice ea, lovindu-l ușor peste piept.

— Cu doisprezece ani, subliniază el.

Kimberly își dă ochii peste cap.

— Da, dar ai un suflet tânăr. Nu ca Tessa, care se comportă de parcă are patruzeci de ani.

— Sigur, draga mea.

Aruncă banda folosită la un coș de gunoi.

— Acum, luminează fata și spune-i cum *nu* trebuie să se poarte la facultate.

Îmi mai zâmbește o dată, o plesnește peste fund și dispare, lăsând-o zâmbind cu gura până la urechi.

— Îl iubesc foarte mult pe omul ăsta, îmi zice ea, iar eu aprob din cap, pentru că știu că-i adevărat. Chiar mi-aș fi dorit să vii cu noi în seara asta. Christian și partenerii lui și-au deschis un nou club de jazz în oraș. E foarte frumos și sunt sigură că te-ai fi distrat de minune.

— Christian are un club de jazz? o-ntreb.

— Doar a investit în el, n-a muncit efectiv, șoptește ea, cu un zâmbet șiret. Duminica au muzicieni invitați, un fel de seara amatorilor.

Ridic din umeri.

— Poate weekendul viitor?

Ultimul lucru de care am chef e să mă-mbrac și să mă duc în vreun club.

— Bine, weekendul viitor: o să țin minte că ai promis. Nici Smith nu vrea să vină. Am încercat să-l conving, dar știi cum e el. Mi-a spus că jazzul nu înseamnă nimic, în comparație cu muzica simfonică.

Izbucnește în râs.

— Așa că bona lui va sosi peste câteva ore.

— Pot să am eu grijă de el, mă ofer. Sunt oricum aici.

— Nu, draga mea, nu ești obligată.

— Știu, dar vreau s-o fac.

— Bine, ar fi grozav și mult mai ușor. Nu știu de ce, dar nu-i place de bonă.

— Nici de mine nu-i place, zic eu râzând.

— Adevărat, dar cu tine vorbește mai mult decât vorbește cu alți oameni.

Își privește inelul de logodnă de pe deget, apoi se uită la portretul de școlar al lui Smith așezat pe policioară.

— Este un băiețel atât de dulce... doar că e foarte rezervat, spune ea încet, mai mult pentru sine.

Se aude soneria de la intrare, care strică momentul. Kimberly se uită la mine întrebătoare.

— Cine naiba ar putea veni aici în mijlocul după-amiezii? întreabă ea, ca și cum eu aș ști răspunsul.

Stau acolo, uitându-mă la o poză cu adevărat drăguță a lui Smith, agățată pe perete. E un puști atât de serios. Mai că zici că e un mic inginer sau matematician.

— Ia te uită... ia te uită. Fii atentă cine e! strigă Kimberly de la ușa de la intrare.

Când mă răsucesc să văd despre ce vorbește, rămân cu gura căscată.

— Hardin!

Numele lui îmi iese de pe buze fără să mă gândesc și un val brusc de adrenalină mă-mpinge către el, din partea cealaltă a camerei. Șosetele mă fac să alunec pe parchet și aproape cad în nas. Când mă reechilibrez, mă arunc asupra lui, îmbrățișându-l mai strâns ca niciodată.

87

Hardin

Aproape fac atac de cord când Tessa se împleticește și e pe punctul de a cădea, dar se redresează repede și mi se-aruncă-n brațe.

Cu siguranță, asta nu e reacția la care mă așteptam. Credeam că voi avea parte de un salut rece și de un surâs de fațadă. Dar, frate, n-am avut dreptate. N-am avut deloc dreptate. Tessa mă cuprinde cu brațele de după gât, iar eu îmi îngrop capul în părul ei. Parfumul dulce al șamponului ei îmi invadează simțurile și pentru moment mă simt copleșit de prezența ei în brațele mele, caldă și primitoare.

— Bună, zic eu în cele din urmă, iar Tess își ridică privirea către mine.

— Mori de frig, remarcă ea.

Își așază mâinile pe obrajii mei, încălzindu-mi-i instantaneu.

— E groaznic de frig afară și acasă e și mai rău… la mine acasă, vreau să zic, mă corectez eu.

Ea își ațintește repede privirea în podea și se uită apoi din nou la mine.

— Ce cauți aici? îmi șoptește, încercând cât poate să n-o audă Kimberly.

— L-am sunat pe Christian de pe drum, o anunț pe Kimberly, care se uită urât la mine în joacă, zâmbindu-mi cu subînțeles cu buzele ei rujate.

N-ai putut să stai departe, nu-i așa? îi citesc pe buze, în spatele lui Tess. Femeia asta e cea mai enervantă pe care-o cunosc; nu-mi dau seama cum de-o suportă Christian, mai ales nesilit de nimeni.

— Poți să stai în camera aflată vizavi de a lui Tess, îți arată ea unde, zice Kimberly și apoi dispare.

Mă desprind de Tessa și-i zâmbesc ușor.

— Îmi… îmi cer scuze! se bâlbâie Tessa, uitându-se prin cameră și roșind. Nu știu de ce am făcut asta. M-m-am bucurat să văd o figură cunoscută.

— Și eu mă bucur să te văd, îi spun, încercând s-o scutesc de stinghereală.

Nu i-am dat drumul pentru că nu mai voiam s-o țin în brațe. Lipsa ei de încredere o face mereu să interpretez lucrurile în feluri negative.

— Am alunecat pe parchet, se răstește ea, apoi se înroșește din nou, iar eu mă mușc de obraz, ca să nu râd de ea.

— Da, am văzut.

Nu-mi pot reține un chicotit, iar ea clatină din cap, râzând de sine.

— Chiar vrei să rămâi? mă-ntreabă.

— Da, dacă ești de acord.

Are ochii strălucitori și mai deschiși la culoare ca de obicei. Are părul lăsat pe umeri, ușor ondulat și necoafat. N-are nicio urmă de machiaj pe față și arată absolut perfect. Numărul orelor pe care mi le-am petrecut imaginându-mi-o în fața ochilor nu m-au pregătit suficient pentru acest moment, în care pot s-o privesc din nou. Mintea mea n-o poate cuprinde pe toată, toate amănuntele… semnul de la baza gâtului, rotunjimea buzelor, sclipirea din ochii ei — e absolut imposibil.

Tricoul îi atârnă larg peste trup, iar pantalonii aceia hidoși și pufoși îi acoperă picioarele. Își tot îndreaptă tricoul, trăgându-l în jos, jucându-se cu gulerul; e singura fată pe care am văzut-o să poarte haine urâte când doarme și să arate tot sexy în ele. Prin tricoul alb, îi văd sutienul negru… îl poartă pe cel din dantelă neagră pe care îl ador. Mă-ntreb dacă-și dă seama că pot vedea prin tricoul ei…

— Ce te-a făcut să te răzgândești? Și unde ți-e restul bagajului? mă întreabă Tessa în timp ce mă conduce pe hol. Camerele celorlalți sunt la etaj, mă anunță ea, neștiindu-mi gândurile perverse.

Sau poate le știe…

— Asta-i tot. Nu stau decât o noapte, îi zic, iar ea se oprește în fața mea.

— Stai doar o noapte? face ea, studiindu-mă cu privirea.

— Dar ce credeai? Că mă mut aici?

Sigur că asta credea. A avut mereu prea multă încredere în mine.

— Nu.

Se uită în altă parte.

— Nu știu, mă gândeam că stai mai mult de-atât, totuși.

Acum lucrurile devin ciudate. Știam eu că așa va fi.

— Aici e camera ta.

Îmi deschide ușa, dar eu nu intru.

— Camera ta e chiar vizavi? îmi aud vocea răsunând și pare că sunt bătut în cap.

— Mda, mormăie ea, privindu-și degetele.

— Marfă, zic eu prostește. Ești sigură că e-n regulă că am venit?

— Da, sigur. Știi că mi-a fost dor de tine.

Entuziasmul de pe chipul ei pare să se evapore când își amintește comportamentul meu de dinainte — faptul că sunt un dobitoc în general și faptul că am refuzat să mă mut la Seattle în mod particular. N-o să uit niciodată cum a alergat către mine când m-a văzut la ușă; era atâta emoție pe fața ei, atâta dorință și am simțit și eu aceste lucruri, mai mult decât ea. Am înnebunit fără ea.

— Da, dar ultima oară când ne-am văzut la apartament practic te-am dat afară.

Văd cum se schimbă la față când îi reamintesc ce s-a întâmplat. Văd pur și simplu cum se ridică un zid între noi și cum îmi zâmbește silit.

— Nu știu de ce-am deschis subiectul ăsta, zic eu și mă șterg cu mâna pe frunte.

Ochii i se mută către altă cameră, camera ei. Apoi se răsucește către ușa lângă care stăm și spune:

— Poți să-ți lași lucrurile aici.

Luându-mi geanta din mână, intră în cameră și o desface pe pat. Mă uit cum scoate tricourile și boxerii îngrămădiți într-o plasă și strâmbă din nas.

— Astea sunt curate? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Boxerii da.

Întinde punga în față, la o lungime de braț.

— Nici nu vreau să aflu cum arată apartamentul.

Zâmbesc sarcastic.

— Ce bine că nu mai trebuie să-l vezi niciodată, o necăjesc eu.

Zâmbetul îi piere de pe buze.

Ce glumă de căcat — *ce mama dracului am?*

— Nu voiam să sune așa, spun eu repede, disperat să îndrept ce-am stricat cu vorbele mele prost alese.

— E-n regulă. Calmează-te, bine?

Are o voce blândă.

— Sunt tot eu, Hardin.

— Știu.

Inspir profund și continui:

— Mi se pare c-a trecut atât de mult timp și că suntem prinși în relația asta la distanță și că nu ne pricepem s-o gestionăm. Știu că nu ne-am văzut, și că mi-a fost dor de tine, și sper că și ție ți-a fost dor de mine.

Oau, am spus toate astea mult prea repede. Zâmbește.

— Mi-a fost.

— Ce ți-a fost? insist eu să aud cuvintele exacte.

— Mi-a fost dor de tine. Ți-am spus asta în fiecare zi când am vorbit.

— Știu.

Fac un pas către ea.

— Voiam doar să mai aud asta o dată.

Mă-ntind și-i dau părul după urechi, cu ambele mâini, iar ea se sprijină de mine.

— *Tu* când ai mai ajuns aici? se aude o voce subțire, iar Tessa tresare și se retrage de lângă mine.

Minunat. De-a dreptul minunat. Și iată-l pe Smith, stând în pragul noului dormitor al lui Tess.

— Chiar acum, îi răspund, sperând să plece din cameră ca să pot continua ce începusem acum câteva clipe.

— De ce-ai venit? întreabă el și intră-n cameră.

Arăt către Tessa, care e acum la mai mult de un metru și jumătate de mine, scoțându-mi hainele din geantă și îndesându-și-le în brațe.

— Am venit s-o văd pe ea.

— Ah, răspunde el încet, privindu-și picioarele.

— Nu mă vrei aici? îl întreb.

— Nu mă deranjează, zice el ridicând din umeri, iar eu îi zâmbesc.

— Bravo, oricum n-aș fi plecat și dacă te-ar fi deranjat.

— Știu.

Smith zâmbește și ne lasă singuri. Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Te place, zice Tessa.

— E simpatic.

Ridic din umeri, iar ea izbucnește în râs.

— Și tu-l placi pe el, zice ea.

— Nu, nu-l plac. Am spus doar că-i simpatic.

Ea își dă ochii peste cap.

— Siiiiigur.

Are dreptate, într-un fel îmi place de el. Mai mult decât de oricare alt țânc de cinci ani pe care l-am întâlnit, cel puțin.

— Am grijă de el diseară, cât timp Kim și Christian se duc la deschiderea unui club, zice ea.

— De ce nu te duci și tu?

— Nu știu, pur și simplu n-am avut chef.

— Hmm.

Mă ciupesc cu degetele de buze ca să nu-i arăt că zâmbesc. Mă bucur că n-a avut chef să iasă și mă trezesc sperând că plănuia să-și petreacă seara vorbind cu mine la telefon. Tessa îmi aruncă o privire ciudată.

— Poți să te duci dacă vrei. Nu trebuie să stai acasă cu mine.

Mă uit la ea indignat.

— Poftim? N-am bătut tot drumul ăsta ca să ies la nu știu ce club plicticos fără tine. Nu vrei să stau acasă cu tine?

Se uită-n ochii mei și-și lipește hainele mele de piept.

— Ba da, sigur că vreau să stai.

— Bine, oricum n-aș fi plecat fără tine, glumesc eu.

Nu surâde așa cum a făcut-o Smith, dar își dă ochii peste cap, ceea ce e la fel de drăgălaș.

— Unde te duci? o-ntreb când observ că vrea să iasă pe ușă cu lucrurile mele.

Îmi aruncă o privire care-i, totodată, amuzată și certăreață.

— Să-ți spăl rufele, zice ea și dispare pe hol.

88

Tessa

Gândurile mi se învolburează când dau drumul mașinii de spălat. Hardin a venit aici, la Seattle — și nici măcar n-a trebuit să-l rog sau să-l implor să vină. A venit din proprie inițiativă. Chiar dacă doar pentru o singură noapte, înseamnă foarte mult pentru mine și sper să fie un pas în direcția corectă a relației noastre. Încă sunt atât de împărțită când vine vorba despre asta… Mereu avem atâtea probleme, atâtea certuri fără rost. Suntem atât de diferiți, iar eu sunt într-un punct în care cred că nu va funcționa niciodată.

Dar acum, că e aici cu mine, nu-mi doresc decât să încerc relația asta, pe jumătate prietenie, la distanță și să văd unde ne va duce.

— Știam eu că va apărea, zice Kimberly din spatele meu.

Mă-ntorc și-o văd sprijinindu-se de tocul ușii spălătoriei.

— Eu nu știam, îi spun.

Ea se uită la mine, de parc-ar vrea să-mi spună: „Hai, că nu te cred“

— Trebuia să știi că va veni. N-am mai văzut niciodată o pereche cum sunteți voi.

Oftez.

— Nu suntem chiar o pereche…

— Te-ai aruncat în brațele lui de parcă erai într-un film. E aici de mai puțin de cincisprezece minute și tu deja îi speli rufele.

Dă din cap către mașina de spălat.

— Păi, are hainele murdare, zic eu, fără să bag în seamă prima parte a replicii ei.

— Voi doi nu puteți sta departe unul de celălalt, e chiar un spectacol când mă uit la voi. Mi-ar plăcea să ieși în oraș în seara asta ca să te gătești și să-i arăți ce pierde pentru că nu-i aici, la Seattle, cu tine.

Îmi face cu ochiul și pleacă din spălătorie, lăsându-mă singură acolo. Are dreptate când spune că Hardin și cu mine nu putem sta departe unul de celălalt. Mereu a fost așa, din ziua în care l-am cunoscut. Nici chiar în perioada în care am încercat să mă conving că nu-l doresc nu puteam să-mi stăpânesc tresărirea pe care o simțeam când dădeam nas în nas cu el.

Atunci, Hardin părea să apară mereu acolo unde eram eu... Desigur, și eu mergeam la sediul frăției studențești de câte ori aveam ocazia. Nu-mi plăcea deloc acolo, dar ceva din mine mă ducea în locul acela, știind că, dacă mă duc acolo, o să-l văd. N-am recunoscut-o atunci, nici măcar față de mine însămi, dar tânjeam după compania lui, chiar și atunci când se purta cu mine cu cruzime. Amintirile astea par atât de vechi și aproape că vin dintr-un vis. Îmi aduc aminte cum se uita țintă la mine în timpul cursurilor, apoi își dădea ochii peste cap când îl salutam.

Mașina de spălat scoate un sunet ciudat, readucându-mă la realitate, și mă grăbesc pe hol, până la camera de oaspeți care i-a fost repartizată lui Hardin pentru diseară. Camera e goală; geanta lui Hardin se află încă pe pat, dar el nu e nicăieri. Merg pe hol și-l găsesc stând la biroul din camera mea. Mângâie cu vârfurile degetelor unul dintre caietele mele.

— Ce faci aici? îl întreb.

— Voiam să văd doar... unde locuiești acum. Voiam să-ți văd camera.

— Ah.

Observ cum i se unesc sprâncenele când vorbește despre „camera mea".

— Asta-i pentru vreun curs? întreabă el, ridicând caietul îmbrăcat în piele neagră.

— E pentru scriere creativă.

Dau din cap către el.

— L-ai citit?

Recunosc că sunt un pic emoționată la gândul că e posibil să-l fi citit. Am terminat o singură temă până acum, dar, ca orice altceva din viața mea, a avut, desigur, legătură cu Hardin.

— Un pic.

— E doar o temă, zic, bâlbâindu-mă în timp ce-i dau explicații. Am fost rugați să scriem un eseu liber ca primă temă și…

— E bun, chiar foarte bun, spune el, lăudându-mă, și pune caietul la loc pe birou pentru un moment, după care îl ia din nou și-l deschide la prima pagină. „Cine sunt eu“.

Citește prima propoziție cu voce tare.

— Te rog, nu, îl implor eu.

Îmi zâmbește scurt și șovăielnic.

— De când ești tu timidă când vine vorba despre teme?

— Nu sunt. Doar că… textul acesta este personal. Nici măcar nu sunt sigură că vreau să-l predau.

— Ți-am citit jurnalul de la religie, spune el — și inima mi se oprește.

— Poftim?

Mă rog să-l fi auzit greșit. *Nu-mi vine să cred. Nu se poate să fi citit…*

— L-am citit. L-ai uitat în apartament, iar eu l-am găsit.

Mă simt umilită. Nu zic nimic în vreme ce Hardin se uită fix la mine din celălalt capăt al camerei. Acelea erau gândurile mele intime pe care nu mă așteptam să le citească nimeni niciodată, în afara profesorului, poate. Sunt îngrozită la gândul că Hardin mi-a pătruns în cele mai profunde gânduri.

— Nu trebuia să citești lucrurile alea. De ce ai citit? îl întreb, încercând să nu mă uit la el.

— Fiecare text era despre mine, zice el, ca și cum s-ar apăra.

— Nu asta-i ideea, Hardin.

Îmi simt inima în gât și mi-e greu să respir.

— Treceam printr-o perioadă proastă de tot și acelea erau gândurile mele intime pentru jurnal. Tu nu trebuia niciodată…

— Erau niște texte foarte bune, Tess. Foarte bune. M-a durut când am citit ce simțeai, dar cuvintele, ceea ce aveai de spus — totul a fost perfect.

Știu că încearcă să mă complimenteze, dar nu face decât să mă stânjenească și mai tare.

— Tu cum te-ai simți dacă eu aș citi ceva în care tu ți-a exprimat sentimentele într-un fel intim?

Nu bag în seamă complimentele pe care mi le-a făcut despre scriitura mea. Ochii îi sclipesc panicați, iar eu dau confuză din cap.

— Ce e?

— Nimic, e tot ce spune, clătinând din cap.

89

Hardin

Privirea ei aproape că mă face să mă opresc, dar trebuie să fiu sincer și vreau să afle cât de interesantă mi s-a părut scrierea ei.

— Am citit de cel puțin zece ori, recunosc eu.

Ochii ei largi nu se uită înspre mine, dar buzele ei se deschid ușor și răspunde:

— Serios?

— Nu te rușina. Sunt doar eu, mă mai ții minte?

Îi zâmbesc, iar ea se apropie puțin de mine.

— Știu, dar probabil ți s-a părut că sunt jalnică. Nu gândeam limpede când am scris textele alea.

Îi pun un deget pe buze ca s-o fac să tacă.

— Nu, nu erai jalnică. Textele sunt geniale.

— Eu…

Încearcă să vorbească, dar eu îi apăs buzele și mai tare.

— Ai terminat?

Îi zâmbesc, iar ea dă din cap. Încet, iau degetul de pe buzele ei, iar ea scoate limba ca să le umezească. Mă uit fascinat.

— Trebuie să te sărut, șoptesc, când fețele noastre sunt la doar câțiva centimetri distanță una de alta.

Se uită fix în ochii mei și înghite în sec zgomotos, după care își mai linge o dată buzele.

— Bine, șoptește și ea.

Mâinile-i dornice i se încolăcesc pe materialul tricoului meu. Mă trage mai aproape, gâfâind. Înainte ca buzele noastre să se atingă, se aude o bătaie în ușa dormitorului.

— Tessa? se aude vocea pițigăiată a lui Kimberly.

— Trimite-o la plimbare, șoptesc, iar Tessa se-ndepărtează de mine.

Mai întâi puștiul, acum mămica. Mai bine-l invităm și pe Vance să ni se alăture.

— Plecăm peste câteva minute, spune Kimberly fără să intre.

Bravo vouă. Acum pleacă dracului de aici…

— Bine… vin imediat, răspunde Tessa, iar eu mă enervez și mai tare.

— Mulțumesc, păpușă, spune Kimberly și se tirează, fredonând o melodie pop.

— Nici măcar n-ar fi trebuit…, încep eu.

Când Tessa se uită către mine, mă opresc din remarca nepoliticoasă. Nici măcar nu era adevărat, oricum… nimic nu m-ar fi putut opri să-mi doresc să fiu aici, acum.

— Trebuie să ies de-aici, să am grijă de Smith. Dacă vrei, poți rămâne aici.

— Nu, vreau să fiu unde ești și tu, îi zic, și ea zâmbește.

Să-mi bag, vreau s-o sărut. Mi-a fost atât de dor de ea, iar ea spune că și ei i-a fost dor de mine… Atunci de ce nu… Mă apucă de gulerul tricoului negru și-și lipește buzele de ale mele. Mă simt de parcă m-ar fi băgat cineva în priză — fiecare fibră mi se aprinde și zbârnâie. Limba ei îmi intră-n gură, apăsând și mângâindu-mă, iar eu îi așez mâinile pe șolduri.

O trag după mine prin cameră până când lovesc cu picioarele tăblia patului. Mă-ntind pe spate, iar ea cade ușor peste mine. Îmi încolăcesc brațele în jurul trupului ei, o rostogolesc astfel încât să-i simt corpul sub mine. Îi simt pulsul accelerat sub buzele mele, care îi coboară pe gât și urcă înapoi, în punctul gingaș de sub ureche. Gâfâielile și gemetele ei înfundate sunt recompensa mea. Încetișor, încep mișcările care-o chinuie, încep să-mi frec șoldurile de ale ei, lipind-o și mai tare de saltea. Degetele lui Tess îmi ating pielea înfierbântată pe sub tricou, iar unghiile ei mă zgârie pe spate. Când îi iau lobul urechii între buze…

Imaginea lui Zed pătrunzând în ea îmi vine-n minte și mă ridic rapid în picioare.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă ea.

Are buzele roșiatice și umflate de atingerile mele.

— N-nimic. Ar trebui… ăăă… să mergem dincolo. Să avem grijă de răhățel, răspund eu cu mintea aiurea.

— Hardin, insistă ea.

— Tessa, las-o baltă. Nu e nimic.

Ah, știi, doar că l-am visat pe Zed cum ți-o trăgea până îți ieșeau ochii din cap și nu pot să nu mă gândesc la asta.

— Bine.

Se ridică de pe pat și-și șterge mâinile pe materialul moale al pijamalei. Închid ochii un moment, încercând să-mi șterg imaginile dezgustătoare din minte. Dacă dobitocul ăsta încrezut o să mă mai întrerupă când sunt cu Tessa, o să-i rup toate oscioarele.

90

Tessa

După prea multe săruturi pentru gustul lui Smith, Kimberly și Vance pleacă, în cele din urmă. De fiecare dată când ne-au reamintit că e suficient să le dau un telefon dacă e vreo problemă, Hardin și Smith și-au dat ochii peste cap la modul dramatic. Când Kimberly arată către lista cu numere de telefon de urgență de pe masa de la bucătărie, cei doi se uită unul la altul disprețuitori.

— La ce vrei să te uiți? îl întreb pe Smith de îndată ce mașina lor se îndepărtează.

El ridică din umeri de pe locul lui de pe canapea și se uită la Hardin, care-l privește pe puști de parcă ar fi un animăluț amuzant sau ceva de genul ăsta.

— Bine… Ce zici de-un joc — vrei să ne jucăm ceva? sugerez eu când observ că niciunul dintre ei nu vorbește.

— Nu, răspunde Smith.

— Cred că vrea pur și simplu să se ducă la el în cameră și să facă ce mama naibii făcea înainte să-l târască aici Kim, zice Hardin, iar Smith îl aprobă sec din cap.

— Păi atunci… te poți duce înapoi la tine-n cameră, Smith. Hardin și cu mine vom fi aici dacă ai nevoie de ceva. În scurt timp o să comand cina, îi spun eu.

— Poți să vii cu mine, Hardin? întreabă Smith pe cel mai blând ton posibil.

— La tine-n cameră? Nu, sunt bine așa.

Fără nicio vorbă, Smith se dă jos de pe canapea și se-ndreaptă către scări. Îi arunc o privire ucigătoare lui Hardin, iar el ridică din umeri.

— Ce?

— Du-te cu el în camera lui, șoptesc.

— Nu vreau să merg în camera lui. Vreau să stau aici, cu tine, spune el simplu.

Oricât de mult mi-ar plăcea să stau cu Hardin, mi-e milă de Smith.

— Haide.

Dau din cap către băiețelul blond care urcă încet scările.

— E singur.

— La naiba, bine, oftează Hardin și-și târșâie picioarele prin living, urmându-l pe Smith pe scări.

Mă simt încă puțin deranjată de reacția lui ciudată la sărutul nostru din dormitor. Credeam că va fi ceva senzațional — mai mult decât senzațional —, dar s-a oprit atât de repede încât am crezut că a pățit ceva. Poate că, după ce a stat departe de mine atâta timp, nu mai are aceleași sentimente? Poate că nu mai e atras de mine… sexual, așa cum era înainte. Știu că sunt îmbrăcată în pijamalele astea largi, dar înainte nu avea o problemă cu ele.

Nu sunt capabilă să găsesc o explicație rațională pentru purtarea lui, așa că, în loc să-mi las imaginația s-o ia razna, iau grămăjoara de pliante cu mâncare pe care ni le-a lăsat Kimberly ca să mă hotărăsc ce să comand pentru cină. Mă decid la pizza și iau telefonul, ducându-mă apoi în spălătorie. Îi bag hainele lui Hardin în uscător și mă așez pe băncuța din mijlocul încăperii. Sun să comand pizza și aștept privind cum mașina se învârte la nesfârșit.

91

Hardin

Smith se plimbă prin camera lui, iar eu stau în prag, inventariind în minte toate prostioarele pe care le are puștiul ăsta. Frate, e răsfățat ca naiba.

— Ce vrei să facem? îl întreb când intru-n cameră.

— Habar n-am.

Se uită fix la perete. Are părul blond pieptănat într-o parte atât de perfect că aproape mă-nspăimântă.

— Atunci de ce m-ai chemat aici sus cu tine?

— Habar n-am, repetă răhățelul.

Nemernic mic și încăpățânat.

— În fine… chestia asta nu duce nicăieri…

Nu-mi termin fraza.

— Acum locuiești și tu aici, cu fata ta? întreabă Smith brusc.

— Nu, sunt în vizită doar pentru o seară, spun eu și îmi iau privirea de la puști.

— De ce?

Nu-și ia ochii de pe mine. Îi pot simți privirea fără ca măcar să mă uit la el.

— Pentru că nu vreau să locuiesc aici.

De fapt, vreau. Într-un fel.

— De ce? Nu-ți place de ea? mă întreabă.

— Ba da. Îmi place.

Mă umflă râsul.

— Doar că… nu știu. De ce-mi pui mereu atâtea întrebări?

— Habar n-am, răspunde el simplu și-și scoate un fel de trenuleț de sub pat.

— Tu n-ai prieteni cu care să te joci? îl întreb pe băiețel.

— Nu.

Asta nu mi se pare în regulă. E un puști de treabă.

— De ce?

El ridică din umeri și scoate o piesă din șina trenului. Apoi mâinile sale micuțe mai scot o piesă și schimbă metalul cu două bucăți noi dintr-o cutie de la capul patului.

— Sunt sigur că-ți poți face prieteni la școală.

— Nu, nu pot.

— Copiii se poartă nașpa cu tine sau ceva de genul ăsta? îl întreb.

Nu mă deranjez să-mi corectez limbajul. Vance înjură ca un birjar și sunt convins că fiul lui a auzit lucruri mult mai rele.

— Câteodată.

Îndoaie capetele unei sârme și conectează la ea un trenuleț. Firul scoate scântei în mâna lui, dar el nici nu tresare. După câteva secunde, trenulețul începe să se miște pe șină, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai rapid.

— Ce-ai făcut acolo? îl întreb.

— L-am făcut să meargă mai repede. Era cam lent.

— Nu-i de mirare că n-ai prieteni.

Izbucnesc în râs, dar apoi mă opresc. La naiba. Stă acolo pur și simplu, uitându-se fix la trenuleț.

— Adică pentru că ești atât de deștept. Uneori oamenii deștepți nu se pricep să socializeze și nimeni nu-i place. Uită-te la Tessa, de exemplu — și ea e uneori e prea deșteaptă și asta-i face pe oameni să se simtă aiurea.

— Bine…

Își mută privirea și mă fixează, iar mie începe să-mi fie milă de el. Nu mă pricep deloc să dau sfaturi și nu știu de ce m-am băgat.

Știu însă cum e să crești fără niciun prieten. Când eram copil, n-am avut niciun prieten până când am ajuns la pubertate și-am început să beau, să fumez iarbă și să-mi pierd vremea cu oameni de căcat. Nu mi-au fost niciodată prieteni, de fapt — le plăcea de mine doar pentru că făceam ce-mi trecea prin cap și asta li se părea „mișto". Lor nu le plăcea să citească așa cum îmi plăcea mie; le plăcea doar să petreacă.

Eu eram întotdeauna băiețelul furios din colț cu care nu vorbea nimeni pentru că tuturor le era teamă de mine. Asta nu s-a schimbat nici până-n ziua de azi, de fapt… Dar am întâlnit-o pe Tessa; este singura persoană căreia îi place de mine la modul sincer. Îi e teamă de mine uneori, totuși. Amintirile de la Crăciun, cu vinul roșu împrăștiat pe tot puloverul ei alb, mă trezesc la realitate. Bănuiesc că și Landon ține la mine, cred. Dar cu el situația e încă neclară și sunt destul de convins că-i pasă de mine pentru că l-a influențat Tessa. Cam are această putere asupra oamenilor.

Asupra mea, în mod special.

92

Tessa

— E bună pizza? îl întreb pe Smith.

Își ridică privirea la mine, cu gura plină, și dă din cap că da. Ține în mâinile lui mici o furculiță și-un cuțit ca să-și taie mâncarea. Asta nu mă surprinde deloc. Când termină din farfurie, se ridică de la masă și își pune tacâmurile în mașina de spălat vase.

— Eu mă retrag. Sunt gata să mă culc, ne anunță micul savant.

Hardin clatină din cap, amuzat de maturitatea de care dă dovadă puștiul. Eu mă ridic în picioare și-l întreb:

— Ai nevoie de ceva? Apă? Vrei să te conduc la tine-n cameră?

Dar el refuză și-și ia pătura de pe canapea, după care se duce în dormitorul lui. Mă uit după Smith care dispare la etaj, apoi mă așez la loc și îmi dau seama că Hardin mi-a adresat mai puțin de zece cuvinte în ultima oră. A păstrat distanța și nu pot să nu compar purtarea lui din seara asta cu felul în care-am vorbit la telefon toată săptămâna. Într-un fel îmi doresc mai degrabă să stăm de vorbă la telefon decât să stăm ca muții pe canapea.

— Trebuie să mă piș, mă anunță el și iese, în vreme ce eu schimb canalele televizorului cu ecran plat.

Peste câteva momente, Kimberly și Christian intră pe ușă, urmați de un alt cuplu. O femeie înaltă și blondă, îmbrăcată într-o rochie aurie, face câțiva pași pe parchet. Trag cu ochiul la pantofii ei cu tocuri imense și parcă-ncep să mă doară gleznele. Îmi zâmbește și-mi face cu mâna urmând-o pe Kimberly din hol în living. Hardin apare pe coridor, dar nu intră-n cameră.

— Sasha, ei sunt Tessa și Hardin, ne prezintă Kimberly.

— Mă bucur să te cunosc.

Zâmbesc, certându-mă că nu mi-am pus niște pijamale mai arătoase.

— Și eu, răspunde Sasha, dar se uită direct la Hardin, care îi întoarce privirea pentru un moment, dar n-o salută și nici nu vine în living.

— Sasha e o prietenă a partenerului de afaceri al lui Christian, ne informează Kimberly.

Adică mă informează *pe mine,* pentru că Hardin nu le dă niciun pic de atenție, uitându-se fix la emisiunea despre natură pe care nimeriserăm mai devreme.

— Iar acesta e Max, care face afaceri cu Christian.

Bărbatul, care până acum glumise și râsese cu Christian, apare din spatele Sashei și, când îl văd mai bine, sunt surprinsă să constat că e prietenul din facultate al lui Ken, tatăl fetei ăleia, Lillian.

— Max, repet eu, uitându-mă discret la Hardin și-ncercând să-i atrag atenția la bărbatul cunoscut din fața noastră.

Kimberly se prinde și se tot uită la Max, apoi la mine.

— Voi doi v-ați mai întâlnit?

— Doar o dată, la Sand Point, răspund eu.

Ochii negri ai lui Max mă intimidează, iar prezența lui autoritară pune stăpânire pe încăpere, dar trăsăturile sale reci se destind ușor când își amintește de unde mă știe.

— A, da. Ești amica… lui Hardin Scott, zice el, subliniind cu un zâmbet cuvântul „amică".

— De fapt, e…, începe Hardin, alăturându-ni-se în cele din urmă.

Observ iritată cum ochii Sashei îi urmăresc fiecare mișcare a lui Hardin când acesta străbate camera. Își aranjează bretelele aurii ale rochiei și-și linge buzele. N-aș putea fi mai supărată pe mine însămi că port pantalonii ăștia blestemați nici dacă aș încerca. Ochii lui Hardin o studiază, măsurând-o din cap până-n picioare, stăruind cu privirea pe silueta ei înaltă și voluptuoasă. Apoi își îndreaptă atenția asupra lui Max.

— Nu e doar o amică, termină de spus Hardin atunci când Max îi întinde mâna și i-o strânge rapid și oarecum ciudat.

— Înțeleg.

Zâmbește.

— În fine, oricum ar fi, e o fată adorabilă.

— Este, mormăie Hardin.

Îmi dau seama că e iritat de prezența lui Max. Kimberly, gazdă perfectă ca întotdeauna, se duce la bar și aduce pahare pentru oaspeți. Îi întreabă politicoasă ce vor să bea în timp ce încerc să nu mă uit urât atunci când Sasha i se prezintă lui Hardin pentru a doua oară. El dă scurt din cap și se așază pe canapea. Mă simt profund dezamăgită când văd că se așază departe de mine. De ce mă simt atât de disperată, dintr-odată? Pentru că Sasha este atât de frumoasă, pentru că Hardin a scanat-o de sus până jos sau pentru că s-a purtat atât de ciudat toată seara?

— Ce mai face Lillian? întreb eu ca să sparg tăcerea stânjenitoare și să alung tensiunea și gelozia apăsătoare ce mă cuprind pe dinăuntru.

— Face bine. E ocupată cu facultatea, răspunde Max relaxat.

Kimberly îi oferă un pahar cu un lichid cafeniu, iar el îl dă peste cap dintr-o înghițitură. Ridică din sprânceană către Christian.

— Bourbon?

— Doar ce-i mai bun, îi răspunde Christian cu un zâmbet.

— Ar trebui s-o suni cândva pe Lillian. Ai avea o influență bună asupra ei.

Își mută privirea la Hardin.

— Nu cred că are nevoie de nicio influență, ripostez eu.

Nu-mi plăcea deloc de Lillian, din cauza geloziei, dar simt nevoia de a-i lua apărarea în fața tatălui ei. Sunt sigură că se referă la orientarea ei sexuală și asta mă enervează groaznic.

— Ah, permite-mi să te contrazic.

Zâmbește arătându-și dinții albi, iar eu mă cufund la loc între pernele de pe canapea. Toată această conversație a fost stânjenitoare. Max e fermecător și bogat, dar nu pot ignora întunericul care zace în spatele ochilor lui aproape negri și nici răutatea ascunsă în spatele zâmbetului lui larg.

Și, oricum, ce caută aici cu Sasha? E om însurat și, după modelul rochiei ei scurte și după felul în care ea îi zâmbește, nu par a fi doar amici.

— Lillian e bona noastră obișnuită! se bagă Kimberly.

— Ce mica-i lumea.

Hardin își dă ochii peste cap, vrând să arate că nu-i pasă, dar eu știu că spumegă de furie.

— E mică, nu-i așa?

Max rânjește la Hardin. Accentul lui britanic este mai evident decât la Hardin sau la Christian și mai neplăcut auzului.

— Tessa, du-te sus, îmi ordonă Hardin încet.

Max și Kimberly se uită amândoi la el, dând de înțeles că au auzit ce a spus. Situația a devenit și mai dubioasă decât era acum câteva secunde. Acum, că toată lumea a auzit că Hardin mi-a spus să mă duc sus, n-am niciun chef să mă conformez. Dar îl cunosc pe Hardin și știu că se va asigura că mă duc sus, chiar dacă va fi nevoit să mă ducă în spate.

— Eu cred c-ar trebui să rămână aici și să bea niște vin sau un pahar cu bourbon. E foarte bun, spune Kimberly și se ridică, ducându-se înspre bar. Care să fie?

Zâmbește, sfidându-l pe față pe Hardin. El se uită urât la ea și strânge din buze. Nu știu ce să fac: să râd de felul în care Kimberly îl înfruntă pe Hardin sau să plec din cameră — de preferat amândouă —, dar Max urmărește dialogul cu mai multă curiozitate decât ar fi necesar, așa că rămân.

— Un pahar cu vin, te rog, zic eu.

Kimberly dă din cap, toarnă licoarea într-un pahar cu picior și mi-l aduce. Distanța dintre Hardin și mine se mărește în fiecare clipă și practic simt cum îl copleșește furia. Iau o înghițitură mică din vinul rece, iar Max își ia, în cele din urmă, privirea de la mine.

Hardin se uită fix într-un punct. Dispoziția i s-a stricat dramatic de când ne-am sărutat și asta chiar mă-ngrijorează. Credeam că va fi entuziasmat, fericit și, mai ales, credeam că va fi excitat și-și va dori mai mult, așa cum face de obicei, la fel ca mine.

— Voi doi locuiți aici, în Seattle? îl întreabă Sasha pe Hardin.

Mai iau o gură de vin. Am băut cam mult în ultima vreme.

— Eu nu.

Nu se uită la ea când îi răspunde.

— Hmm, atunci unde locuiești?

— *Nu* în Seattle.

Dacă discuția asta ar fi avut loc în orice alte circumstanțe, l-aș fi certat că e atât de nepoliticos. Dar acum mă bucur că e. Sasha se-ncruntă și se reazemă de Max. El mă privește, dând-o ușor la o parte.

M-am prins deja că aveți o aventură, așa că nu face acum pe timidul.

Sasha nu mai zice nimic, iar Kimberly se uită la Christian, cerându-i ajutor din priviri să devieze conversația către subiecte mai plăcute.

— Așa deci…, își drege vocea Christian. Deschiderea clubului a fost grozavă. Cine s-ar fi gândit că o să vină atâta lume?

— A fost genial, trupa aia… nu-mi mai amintesc numele, ultima dintre ele…, începe Max.

— Reford cumva…? sugerează Kimberly.

— Nu, nu era aceea, iubito.

Christian se hlizește, iar Kimberly se duce și i se așază în poală.

— Mă rog, oricine-ar fi, trebuie să-i mai angajăm și pentru weekendul viitor, zice Max.

La câteva minute de la începutul discuției lor despre afaceri, Hardin se răsucește și dispare pe culoar.

— De obicei e mai politicos, îi spune Kimberly Sashei.

— Ba nu, nu e. Dar nici nu ne-ar plăcea de el dacă ar fi altfel.

Christian izbucnește în râs și toată lumea îl urmează.

— Mă duc să…, încep eu să zic.

— Du-te.

Kimberly îmi face semn să plec, iar eu spun noapte bună oaspeților. Când ajung la capătul culoarului, Hardin a intrat deja în camera sa și-a închis ușa. Ezit la ușă pentru o clipă înainte de a apăsa pe clanță și de a o deschide. Când intru, îl găsesc pe Hardin plimbându-se în sus și-n jos prin cameră.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb.

— Nu.

— Ești sigur? Că te porți ciudat de când…

— N-am nimic. Sunt doar nervos.

Se așază pe marginea patului și-și freacă palmele pe jeanși. Îmi plac jeanșii lui. Îi recunosc de la noi — *de la el* — din apartament. Trish i-a cumpărat de Crăciun, iar el nu putea să-i sufere.

— Și de ce, mă rog? îl întreb eu încet, asigurându-mă că nu se aude ce vorbesc până în living.

— Max e un bou, se răstește Hardin.

În mod clar, lui nu-i pasă dacă-l aude cineva. Mă umflă râsul și șoptesc:

— Da, este.

— Practic mă ruga să izbucnesc când îți vorbea nepoliticos, gâfâie el.

— Nu era nepoliticos cu mine în special. Cred că asta e firea lui.

Ridic din umeri, un gest care însă nu-l liniștește pe Hardin.

— Cum o fi, nu-mi place de el și e enervant că acum, când avem și noi o noapte la dispoziție, casa e plină.

Hardin își dă părul pe spate de pe frunte, ia o pernă și se-ntinde pe ea.

— Știu.

Sunt de acord cu el. Sper ca Max și amanta lui să se care repede.

— Urăsc c-o înșală pe soția lui. Denise părea atât de drăguță.

— Mă doare-n cot de asta, zău așa. Nu-mi place oricum de el, spune Hardin.

Sunt puțin surprinsă că trece atât de repede peste o asemenea trădare.

— Nu-ți pare deloc rău pentru ea? Nici măcar un pic? Sunt sigură că ea nu știe de existența Sashei.

El ridică din umeri și apoi își vâră o mână sub cap.

— Ba sunt sigur că știe. Max e un dobitoc. Nu poate fi atât de proastă.

Mi-o imaginez pe soția lui Max stând undeva într-o vilă din munți, îmbrăcată cu o rochie scumpă, coafată și machiată, așteptându-și bărbatul necredincios să se întoarcă acasă. Gândul acesta mă-ntristează și nu pot decât să sper că și ea are un „prieten“.

Această idee mă ia prin surprindere. Mi-ar plăcea ca ea să-i facă lui același lucru, dar soțul ei greșește aici și, deși de-abia o cunosc, vreau să fie *măcar puțin* fericită, chiar dacă asta n-ar fi cea mai bună decizie.

— Oricum, tot greșit e, insist eu.

— Da, dar așa arată căsnicia. Înșelat, minciuni și tot restul.

— Lucrurile nu stau mereu așa.

— În nouă cazuri din zece.

Ridică din umeri. Urăsc faptul că vede căsnicia atât de pesimist.

— Nu, nu-i adevărat.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Ai de gând să te cerți cu mine din nou asupra căsniciei? Nu cred c-ar trebui să vorbim despre asta, mă avertizează el.

Se uită-n ochii mei și inspiră adânc. Aș vrea să dezbat subiectul ăsta cu el, să-i spun că n-are dreptate și să-i schimb perspectiva asupra căsătoriei, dar știu că n-are rost. Hardin și-a format opinia despre lucrurile astea cu mult înainte să mă cunoască.

— Ai dreptate, n-ar trebui să discutăm despre asta. Mai ales când ești atât de pornit.

— Nu sunt pornit, se răstește el.

— Bine.

Îmi dau ochii peste cap, iar el se ridică în picioare.

— Nu-ți mai da ochii peste cap la mine, mă ceartă el.

Nu mă pot abține și-mi dau din nou ochii peste cap.

— Tessa…, mârâie el.

Stau la locul meu, fără să mă mișc și fără să tremur. N-are niciun motiv să țipe la mine. Max e un dobitoc îngâmfat, dar asta nu-i deloc vina mea. Asta e o criză de nervi tipică pentru Hardin Scott, iar eu nu-i cânt în strună de data asta.

— Ești aici doar pentru o noapte, îți amintești? îi zic eu și văd cum chipul îi devine mai puțin tensionat.

Cu toate astea, încă mă supraveghează, așteptându-se la o ceartă. Dar eu n-am chef să mă cert.

— La naiba, ai dreptate. Îmi pare rău, oftează el în cele din urmă, impresionându-mă cu schimbarea subită de dispoziție și cu capacitatea de a se calma. Vino-ncoace.

Își deschide brațele, așa cum face mereu, iar eu mă duc la el, așa cum n-am făcut de mult. Nu spune nimic; doar își pune brațele în jurul meu și-și sprijină bărbia în creștetul meu. Parfumul lui este copleșitor, respirația i s-a calmat după criza de nervi, și este cald, atât de cald. Câteva secunde sau poate câteva minute mai târziu, se îndepărtează de mine și mă apasă pe bărbie cu degetul mare.

— Îmi cer scuze c-am fost cretin. Nu știu care a fost problema mea. Doar că Max mă enervează rău de tot. Sau poate că m-a scos din minți că a trebuit să fac pe babysitterul, sau poate enervanta aia de Stacey. Nu știu exact, dar îmi cer scuze.

— Sasha.

Îl corectez c-un zâmbet.

— Tot aia — o târfă tot o târfă rămâne.

— Hardin!

Îl lovesc ușor peste piept. Mușchii lui mi se par mai tari decât îmi aminteam. A fost la sală în fiecare zi… pe scurt, mă gândesc la felul în care arată pe sub tricoul negru și mă-ntreb dacă i s-a schimbat în vreun fel trupul de când l-am văzut ultima oară.

— Ziceam și eu.

Ridică din umeri și mă mângâie pe obraz.

— Chiar îmi pare rău. Nu vreau să-mi stric timpul petrecut cu tine. Mă ierți?

Se înroșește, iar vocea lui e atât de blândă și degetele lui mă ating atât de delicat pe piele, și este atât de bine. Închid ochii înfiorată când îmi trece degetul mare peste buze.

— Răspunde-mi, insistă el încet.

— Te iert mereu, nu-i așa? spun eu, cu respirația întretăiată.

Îmi așez mâinile pe șoldurile lui și degetele mele îi ating pielea pe sub tricou. Mă aștept să-i simt buzele atingându-mă și ele, dar, când deschid ochii, văd că s-a îndepărtat. Ezit, dar îl întreb:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Aveam…

Se oprește în mijlocul propoziției.

— Am o durere de cap.

— Ai nevoie de ceva? Pot s-o-ntreb pe Kim dacă…

— Nu, nu pe ea. Cred că trebuie doar să mă culc sau ceva de genul ăsta. E târziu, oricum.

Inima mi se prăbușește la vorbele sale. Ce tot are și de ce nu vrea să mă sărute din nou? Acum câteva momente mi-a spus că nu vrea să strice timpul și-așa scurt pe care-l avem la dispoziție, iar acum vrea să meargă la culcare? Oftez și zic încet:

— Bine.

N-am de gând să mă rog de Hardin să rămână treaz și să stea cu mine. Mă simt stingherită de respingerea lui și, sincer, am nevoie să stau puțin departe de răsuflarea lui mentolată și de ochii lui verzi care mă scrutează. Îmi întunecă și ultima urmă de rațiune care mi-a rămas. Cu toate astea, mai rămân, așteptând să mă-ntrebe dacă poate dormi la mine-n cameră sau invers.

Dar n-o face.

— Ne vedem dimineață, da? mă întreabă.

— Mda, sigur.

Plec din cameră înainte să mă fac și mai tare de râs, încuind ușa dormitorului în urma mea. La modul cel mai jalnic, mă întorc și descui ușa, sperând că poate-poate va veni el la mine.

93

Hardin

La naiba!

La naiba!

Mi-am stăpânit furia, în cea mai mare parte, toată săptămâna. Mi-e din ce în ce mai greu să fac asta, când Zed îmi tot apare în minte și mă înnebunește de cap. Știu că sunt nebun de legat că am făcut o obsesie din asta și n-am niciun dubiu că Tessa va fi de acord cu mine dacă-i spun de ce sunt atât de pornit. Nu e doar Zed, e și Max cu tonul lui batjocoritor față de Tessa, cu târfa lui și cu holbatul ei la mine, e și Kimberly care m-a înfruntat când i-am spus lui Tess să se ducă sus — totul mă scoate din minți cumplit și simt cum îmi pierd controlul. Îmi simt nervii atât de tensionați că s-ar putea rupe la prima mișcare și singurul mod de a mă relaxa e fie să bat pe cineva, fie să mă-ngrop în Tessa și să uit de toate; dar nici măcar asta nu pot să fac. Ar trebui să i-o trag chiar acum, de nenumărate ori până la răsăritul soarelui, ca să recuperez toată săptămâna în care-am rezistat fără s-o ating.

Dar am reușit să stric și noaptea asta. Sunt sigur că nu-i surprinsă totuși. La asta mă descurc perfect de fiecare dată. Zac întins pe pat și-mi tot mut ochii de la tavan la ceas. În cele din urmă se face două dimineața. Vocile enervante din living s-au oprit de vreo oră și m-am bucurat când i-am auzit că-și iau la revedere și apoi pe Vance și Kim urcând scările.

Din camera de vizavi, simt energia. Simt chemarea, nenorocita aia de atracție magnetică, care mă trage către Tessa și mă face să-mi doresc să fiu lângă ea. Ignor atracția copleșitoare, mă dau jos din pat și mă schimb în niște pantaloni negri scurți pe care Tessa i-a împăturit și i-a pus în dulap. Știu că Vance are o sală de sport pe undeva în casa asta imensă. Trebuie s-o găsesc înainte de a-mi pierde mințile de tot.

94

Tessa

Nu pot să dorm. Am încercat să-nchid ochii și să uit de lume, să uit de haosul în care s-a transformat viața mea amoroasă, dar nu pot. E imposibil. E imposibil să mă-mpotrivesc puterii irezistibile care mă atrage către camera lui Hardin, care mă face să-mi doresc să fiu lângă el. A fost atât de distant și trebuie să aflu de ce. Trebuie să aflu dacă se poartă așa pentru că am făcut eu ceva sau pentru că n-am făcut ceva. Trebuie să mă conving că n-are nimic de-a face cu Sasha și cu minuscula ei rochie aurie, trebuie să mă conving că Hardin nu și-a pierdut interesul față de mine.

Trebuie să aflu.

Cobor șovăielnic din pat și aprind veioza. Îmi trag elasticul subțire de pe mână și-mi adun părul în mâini, legându-l într-o coadă la spate. Merg în vârful picioarelor pe coridor, cât pot de încet, și răsucesc ușor clanța ușii camerei de oaspeți. Se deschide cu un scârțâit surd și rămân surprinsă când găsesc veioza aprinsă și patul gol. Grămada de cearșafuri și de pături negre sunt împinse la marginea patului, dar Hardin nu-i în cameră.

Mă doare inima la gândul că a plecat din Seattle și s-a dus acasă — acasă la el. Știu că atmosfera dintre noi era aiurea, dar ar fi trebuit să fim capabili să discutăm despre ce se întâmplă și despre ce-l apasă pe Hardin. Cercetez din priviri camera și mă bucur când văd că geanta lui e tot pe podea. Hainele curate și împăturite sunt împrăștiate peste tot, dar măcar sunt încă acolo.

Mi-a plăcut să văd cum s-a schimbat Hardin de la sosirea lui aici, acum câteva ore. A fost mai dulce, mai calm și și-a cerut și scuze fără să fiu nevoită să scot vorbele de la el cu cleștele. În afară de faptul că acum

e rece și distant, nu pot ignora schimbările care s-au produs și impactul pozitiv pe care distanța pare s-o aibă asupra lui.

Pășesc ușor pe coridor, căutându-l. Casa zace în întuneric, singura lumină venind de la becurile de veghe de la nivelul podelei, de pe hol. Băile, livingul și bucătăria sunt goale și n-aud nici măcar un sunet venind de sus. Trebuie să fie la etaj, totuși… poate e în bibliotecă?

Îmi țin degetele încrucișate să nu se trezească nimeni în timpul căutării mele și, exact când sunt pe punctul de a-nchide ușa bibliotecii întunecate și goale, zăresc o linie subțire de lumină ieșind de sub o ușă de la capătul coridorului. Încă n-am ajuns până în partea asta a casei, deși cred că Kimberly mi-a zis vag că aici sunt sala de cinema și cea de sport. Aparent, Christian petrece ore întregi în sală.

Ușa e descuiată și o deschid cu ușurință. Pentru o secundă mă cuprinde panica la ideea că o să dau de Christian acolo, nu de Hardin. Ar fi incredibil de stânjenitor și mă rog să nu fie cazul.

Toți cei patru pereți ai încăperii au oglinzi din tavan până în podea și sunt plini de aparate mari și intimidante, o bandă de alergat fiind singura pe care-o recunosc. Nenumărate haltere și gantere acoperă peretele cel mai îndepărtat și cea mai mare parte a podelei e mochetată. Îmi arunc privirea peste oglinzi și simt cum mă se topesc. Hardin — patru Hardini, mai exact — se reflectă în ele. N-are tricou pe el, iar mișcările lui sunt rapide și agresive. Are mâinile înfășurate în aceeași bandă neagră pe care am văzut-o la Christian în fiecare zi a săptămânii trecute.

Hardin e cu spatele la mine, iar mușchii lui tari se încordează pe sub pielea palidă când ridică piciorul pentru a lovi sacul mare și negru care atârnă de tavan. Apoi lovește cu pumnul; un zgomot puternic îi urmează mișcarea, iar el repetă lovitura cu celălalt pumn. Îl privesc cum continuă să lovească sacul cu pumnii și cu picioarele; pare atât de furios și e atât de arătos și de transpirat, că mintea mi-o ia razna când mă uit la el.

Cu mișcări rapide, lovește cu piciorul stâng, apoi cu dreptul, apoi ambii săi pumni izbesc în sac cu atâta fluiditate, că e aproape insuportabil de privit. Are pielea strălucitoare și acoperită de sudoare, iar pieptul și abdomenul arată oarecum altfel decât înainte, mai definite. Pur și simplu par… mai mari. Lanțul de metal spânzurat de tavan pare că va

plesni de la forța loviturilor lui Hardin. Am gura uscată și gândurile-mi sunt lente când îl privesc și-i aud icnetele furioase care-i scapă atunci când începe să lovească sacul doar cu pumnii.

Nu știu dacă mi-a auzit geamătul ușor care mi-a ieșit de pe buze sau cumva mi-a simțit prezența, dar se oprește brusc. Sacul de box se leagănă în continuare și, uitându-se la mine, Hardin întinde o mână ca să-l oprească. Nu vreau să fiu eu prima care vorbește, dar nu-mi dă de ales pentru că se uită fix la mine cu ochi mari și furioși.

— Hei, spun eu, cu o voce răgușită și pierită.

Pieptul i se ridică și i se coboară rapid.

— Bună, spune el, gâfâind.

— Ce…ăăă — încerc să mă stăpânesc — ce faci aici?

— Nu puteam să dorm, zice el gâfâind. Ce faci *tu* aici?

Își ia tricoul negru de pe jos și-și șterge transpirația de pe față. Înghit în sec. Nu-mi pot lua privirea de pe trupul lui plin de sudoare.

— Ăă, ca și tine. Nu puteam să dorm.

Zâmbesc neconvingător, iar ochii îmi zăbovesc pe bustul lui tonifiat, cu mușchi care i se mișcă în sincron cu respirația. El dă din cap; nu se uită-n ochii mei și nu mă pot abține să-l întreb:

— Am făcut ceva? Dacă da, de ce nu discutăm ca să rezolvăm problema?

— Nu, n-ai făcut nimic.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat, te rog, Hardin. Trebuie să aflu ce se petrece.

Îmi adun tot curajul de care am nevoie.

— Tu cumva… nu contează.

Dramul de încredere pe care-o aveam se spulberă sub privirea lui.

— Eu cumva ce?

Se așază pe o pernă mare și neagră, care cred că e un fel de bancă pentru ridicat greutăți. După ce se șterge din nou cu tricoul pe față, și-l înfășoară în jurul capului, ca să-și disciplineze părul umed și rebel. Bentița improvizată este ciudat de înduioșătoare și foarte atrăgătoare, iar eu mă trezesc fâstâcindu-mă.

— Doar că mă-ntrebam dacă nu cumva… nu cumva începe să nu-ți mai placă de mine așa, ca pe vremuri.

Fraza suna mult mai bine la mine-n cap. Când am rostit-o cu voce tare, a sunat jalnic și dramatic.

— Poftim?

Își lasă mâinile pe genunchi.

— Ce tot spui aici?

— Mai ești atras de mine… fizic? îl întreb.

Nu m-aș simți atât de rușinată și de nesigură dacă nu m-ar fi respins aseară. Și dacă Duduia Picioare Lungi și Rochie Scurtă nu s-ar fi dat el, chiar acolo, sub ochii mei. Ca să nu mai zic și de cum s-a uitat el la trupul ei…

— Asta… asta de unde ți-a mai venit?

Pieptul i se ridică și-i coboară, iar păsările tatuate sub claviculă par să se miște odată cu respirația lui.

— Păi…

Deși mai înaintez puțin, mă asigur că las câțiva pași între Hardin și mine.

— Mai devreme… când ne sărutam… te-ai oprit și de-abia m-ai mai atins de atunci, iar apoi te-ai ridicat și te-ai dus la culcare.

— Chiar crezi că nu mă mai atragi?

Deschide gura ca să vorbească mai departe, dar o-nchide brusc la loc și rămâne în tăcere.

— Mi-a trecut prin minte, recunosc.

Mă uit fascinată la mocheta de pe podea.

— Asta e o nebunie, începe el. Uită-te la mine.

Mă uit în ochii lui, iar el oftează profund înainte de a vorbi.

— Nici nu vreau să mă gândesc de ce crezi tu că nu mă mai simt atras de tine, Tessa.

Pare să se gândească puțin la ce-a zis și adaugă:

— Mă rog, cred că-mi dau seama că ai ajuns la concluzia asta din cauza purtării mele de mai devreme, dar nu-i adevărat; nimic nu-i mai departe de adevăr.

Durerea din piept începe să se risipească încet.

— Atunci ce e?

— O să crezi că sunt sărit de pe fix.

Oh, nu.

— De ce? Spune-mi, te rog, îl implor eu.

Îl privesc cum își trece, frustrat, degetele peste barba scurtă și țepoasă; de-abia se vede, probabil că nu s-a bărbierit de o zi.

— Ascultă-mă înainte să te superi, bine?

Dau încet din cap, un gest care contravine flagrant gândurilor mele paranoice care încep să-mi treacă prin cap.

— Am avut un vis, un coșmar, mai bine zis…

Am o gheară în piept și mă rog să nu fie atât de rău pe cât dă el impresia c-ar fi. Mă simt oarecum ușurată că e tulburat din cauza unui vis, nu a unui eveniment real, dar îmi și pare rău pentru el. A fost singur toată săptămâna și mă doare să aflu că i s-au reîntors coșmarurile.

— Mai departe, îl încurajez eu cu blândețe.

— Despre tine… și Zed.

Oh, frate.

— Cum adică? îl întreb.

— Era la apartamentul nostru — *al meu* —, iar eu am venit acasă și l-am găsit între picioarele tale. Îi strigai numele și…

— Bine, bine, am înțeles, zic eu și ridic o mână ca să-l fac să tacă.

Expresia îndurerată de pe chipul lui mă face să-mi țin mâna ridicată ca să-l împiedic să vorbească, dar el zice:

— Nu, lasă-mă să-ți povestesc.

Mă simt extrem de stingherită că trebuie să-l ascult pe Hardin vorbind despre mine și Zed în pat, dar dacă el simte nevoia să-mi povestească — dacă asta îl va ajuta să depășească momentul — o să-mi mușc limba și-o să-l ascult.

— Era peste tine, trăgându-ți-o, la noi în pat. Iar tu spuneai că-l iubești.

Se strâmbă. Toată tensiunea asta și toată purtarea ciudată și aiurea a lui Hardin de când a venit la Seattle se trag de la un vis cu mine și cu Zed? Cel puțin așa se explică faptul că m-a sunat în miez de noapte și m-a pus să-mi retrag invitația pe care i-am făcut-o lui Zed de a veni la Seattle.

Când îl privesc în ochii verzi pe bărbatul ăsta îndurerat care-și ține fața în mâini, paranoia și frustrarea mea de mai devreme se dizolvă ca un cub de zahăr pus pe limbă.

95

Hardin

Când numele meu îi scapă de pe buze, respiră gâfâind ușor, mângâind cuvântul cu limba. Ca și cum acest cuvânt însumează toate sentimentele pe care le are pentru mine, toate momentele în care-am atins-o, toate momentele în care mi-a demonstrat că mă iubește — deși o parte din mine încă nu crede asta. Tessa se apropie de mine, iar eu îi zăresc privirea compătimitoare.

— De ce nu ai spus asta mai devreme? întreabă ea.

Mă uit în jos și încep să-mi desfac banda groasă înfășurată pe mână.

— N-a fost decât un vis. Știi că așa ceva nu s-ar întâmpla niciodată în realitate, zice ea.

Când îmi ridic privirea, îmi vine să plâng și nodul din piept nu mă slăbește.

— Mi-a rămas în cap — mi se tot derulează acolo. Mă enerva tot timpul, rânjind la mine în timp ce ți-o trăgea.

Tessa își acoperă repede urechile cu mâinile ei mici și strâmbă din nas, dezgustată. Apoi, ridicându-și privirea, își lasă mâinile să cadă pe lângă corp.

— De ce crezi c-ai visat așa ceva?

— Nu știu, probabil pentru că ai fost de acord să te viziteze aici.

— Nu știam ce să-i spun, iar noi… în fine, noi încă nu știam în ce ape ne scăldăm, murmură ea.

— Nu-l vreau în apropierea ta. Știu că e o tâmpenie, dar nu-mi pasă. Sincer, Zed e o limită pentru mine; mereu va fi așa. Oricât kickboxing aș face, acest lucru nu se va schimba. Indiferent de apele în care ne scăldăm, tu ești doar a mea. Nu numai sexual, ci cu totul. Nu suport să ai niciun fel de relație sentimentală cu tipul ăsta.

— Nu s-a mai aflat în preajma mea de când m-a dus acasă la mama… în noaptea aia, îmi reamintește ea.

Însă panica de dinăuntru nu dispare. Privesc în jos, inspir și expir adânc ca să mă mai calmez un pic.

— Dar — se mai apropie de mine un pic, deși încă n-o pot atinge — o să-i spun să nu mai vină aici, dacă asta te face să te gândești la asemenea lucruri.

Îmi îndrept ochii către chipul ei frumos.

— O să-i spui?

Mă așteptam să se certe mai mult cu mine.

— Da, o să-i spun. Nu vreau să te superi așa de tare.

Cu emoție în ochi, se uită la pieptul meu, apoi din nou la fața mea.

— Vino-ncoace.

Ridic o mână bandajată ca s-o chem la mine. Pentru că se mișcă prea încet, mă înclin și-o apuc de mână, trăgând-o de cot ca s-o aduc mai repede lângă mine.

Respirația mi s-a întors la normal. Simt adrenalina cum îmi aleargă prin corp. Am lovit în sacul de box cât am putut, dar mă dor mâinile și picioarele — încă nu mi-am revărsat toată furia. E ceva în mintea mea, ceva care mă necăjește, care nu mă lasă să scap de resentimentele pe care le am față de Zed.

Asta până când ea își lipește buzele de ale mele. Mă surprinde când îmi bagă limba în gură și mâinile ei mici în păr, trăgând tare, și mă apucă de tricou, scoțându-mi-l peste cap și aruncându-l pe podea.

— Tessa…

O împing ușor și-mi iau buzele de pe buzele ei. Mă așez pe bancă și văd cum își îngustează ochii. Se așază în fața mea fără să vorbească.

— N-o să accept faptul că mă respingi din cauza unui vis, Hardin. Dacă nu mă vrei, e-n regulă, dar asta e o tâmpenie, spune ea printre dinți.

Oricât de pervers ar suna, furia ei trezește ceva în mine și mă face să mi se scoale. Am dorit-o pe femeia asta de ultima oară când i-am tras-o și acum iat-o aici, dorindu-mă — și supărându-se că nu-i dau ce vrea.

N-a fost de ajuns s-o aud la telefon cum ajunge la orgasm; trebuie s-o simt. În mine se dă o bătălie. Adrenalina îmi curge încă prin vene, așa că spun, în cele din urmă:

— Nu mă pot abține, Tessa, știu că n-are sens…

— Trage-mi-o atunci, zice ea, iar eu rămân cu gura căscată. Ar trebui să mi-o tragi până uiți de visul ăsta, pentru că ești aici doar pentru o noapte și pentru că mi-a fost dor de tine, dar tu ai rămas prea blocat pe visul cu mine și cu Zed ca să-mi mai acorzi atenția pe care mi-o doresc.

— Atenția pe care ți-o dorești?

Nu-mi pot stăpâni tonul aspru când îi aud vorbele ridicole și neadevărate. N-are nici cea mai vagă idee de câte ori m-am masturbat cu gândul la ea, imaginându-mi vocea ei care-mi spune în ureche cât de mult mă vrea, cât de mult mă iubește.

— Da, Hardin. Asta. Îmi. Doresc.

— Ce anume vrei? o-ntreb.

Are o privire tăioasă și oarecum enervată.

— Vreau să petreci timp cu mine fără să te gândești la Zed, vreau să mă atingi și să mă săruți fără să te retragi. *Asta* vreau, Hardin.

Se-ncruntă și-și pune mâinile-n șolduri.

— Vreau să mă atingi — numai tu, adaugă ea, relaxându-se puțin.

Cuvintele ei mă liniștesc și mă flatează și încep să-mi alunge din minte gândurile paranoice. Acum încep să-mi dau și eu seama de cât de stupidă e toată situația. E a mea, nu a lui. El e undeva stând de unul singur, iar eu sunt aici cu ea — și ea mă dorește. Nu-mi pot lua ochii de pe buzele ei bosumflate, de la expresia ei furioasă, de la rotunjimea sânilor ei ascunși sub tricoul alb și subțire. Tricoul care-ar trebui să fie al meu, dar nu e. O altă consecință a încăpățânării mele.

Tessa se apropie și mai mult de mine și fata mea oarecum timidă — și totuși *extrem de perversă* — mă privește, așteptând un răspuns în vreme ce-mi pune mâna pe umăr și mă-mpinge pe spate ca să mi se urce-n poală.

Să-mi bag. Mă doare-n fund de visul ăla tâmpit și de regula asta cretină cu independența. N-o vreau decât pe ea și pe mine: Tessa și imbecilul de Hardin.

Buzele ei mă ating pe gât, iar eu o apăs cu vârfurile degetelor pe șolduri. N-are importanță de câte ori mi-am imaginat-o toată săptămâna, nicio fantezie nu se va compara cu limba ei care-mi trece peste clavicul și care urcă apoi până la punctul acela de sub ureche.

— Încuie ușa, îi zic eu exact în momentul în care dinții ei mă mușcă ușor de piele și își freacă șoldurile de mine.

Penisul mi s-a întărit lângă pantalonii ei caraghioși și pufoși și trebuie s-o am chiar acum. Încerc să nu bag în seamă erecția dureroasă când ea se dă jos de pe mine și se grăbește să facă așa cum i-am zis. Când se întoarce, nu mai pierd nicio secundă. Îi dau pantalonii jos, apoi chiloții negri care i se adună pe podea, în jurul gleznelor.

— M-am chinuit toată săptămâna, gândindu-mă cum arăți așa, gem eu, sorbindu-i din priviri fiecare părticică a trupului ei dezgolit. Ești atât de frumoasă, îi zic eu fascinat.

Când își scoate tricoul, mă aplec și-i sărut rotunjimea șoldurilor. Văd cum o străbate un tremur ușor și își duce mâinile în spate ca să-și desfacă sutienul.

La naiba. Nu-mi amintesc să fi fost atât de înfierbântat niciodată când am făcut dragoste cu ea. Nici măcar atunci când m-a trezit luându-mi penisul în gură nu m-am simțit atât de dezlănțuit. Mă-ntind către ea, luîndu-i unul dintre sâni între buze și unul în mână. Își pune mâinile pe umerii mei ca să se sprijine atunci când îmi lipesc buzele pe pielea ei moale.

— O, Doamne, geme ea, înfigându-și unghiile în umărul meu, iar eu o mușc și mai tare. Mai jos, te rog.

Încearcă să-mi ghideze capul împingându-mă ușor, așa că o mai mușc puțin, ca s-o necăjesc. Îmi trec vârfurile degetelor pe dedesubtul sânilor ei, încet și chinuitor… asta pățește dacă este atât de ispititoare și enervantă. Își împinge șoldurile în față, iar eu cobor cu gura la înălțimea potrivită ca să-i alint punctul fierbinte dintre coapse. Cu un geamăt moale, ea mă-ncurajează să merg mai departe, așa că o sărut și savurez umezeala care deja s-a strâns acolo. E atât de caldă și atât de dulce.

— Propriile-ți degete nu prea te-au satisfăcut, nu-i așa? o-ntreb, retrăgându-mă.

Ea inspiră adânc, urmărindu-mă cu ochii ei albaștri-cenușii cum îmi aplec capul și trec cu limba peste zona pubiană.

— Nu mă chinui, se tânguie ea, trăgându-mă din nou de păr.

— Te-ai mai masturbat săptămâna asta, după ce-am vorbit la telefon? o necăjesc eu.

Ea se zbate și gâfâie când limba mea aterizează exact unde-și dorește ea.

— Nu.

— Minți, o provoc eu.

Pot să-mi dau seama, din roșeața care i se instalează pe gât și-n obraji, iar felul în care îi licăresc ochii în oglinzile de pe pereți, că nu spune adevărul. S-a masturbat de când am făcut-o la telefon… și când mă gândesc la ea întinsă acolo, cu picioarele desfăcute, mângâindu-se cu degetele, oferindu-și plăcere așa cum am învățat-o eu… scot un geamăt lângă pielea ei fierbinte.

— Doar o dată, minte ea din nou.

— Mare păcat.

Mă îndepărtez de tot de lângă ea.

— De trei ori, bine? recunoaște Tessa, cu stânjeneală-n voce.

— La ce te gândeai? Ce te-a excitat și te-a făcut să-ți dai drumul? o-ntreb eu, rânjind.

— Tu, numai tu.

Are ochii plini de speranță și de dorință. Mărturisirea ei mă excită și vreau s-o satisfac mai mult ca oricând. Știu c-o pot face să-și dea drumul în mai puțin de-un minut doar folosindu-mi limba, dar nu vreau așa ceva. O mai sărut o dată în locul unde i se unesc coapsele, mă dau la o parte și mă ridic. Tessa este complet goală, iar oglinzile… *să-mi bag,* oglinzile îi reflectă trupul perfect în jurul meu, multiplicând de zece ori acele rotunjimi voluptuoase ale sale. Pielea ei catifelată mă înconjoară din toate părțile, făcându-mă să-mi trag în jos pantalonii scurți și boxerii cu o singură mână. Încep să-mi scot banda care-mi acoperă articulațiile, dar mâna ei mă oprește cu un gest grăbit.

— Nu, las-o, îmi cere Tessa, cu o sclipire de dorință în ochi.

Deci îi place banda asta… sau poate îi place să mă privească făcând sport… sau poate oglinzile… Fac cum m-a rugat și-mi lipesc trupul de ea, căutându-i gura cu gura mea, și o trag pe podeaua mochetată lângă mine. Mâinile ei îmi trec peste pieptul gol, iar ochii îi sunt întunecați.

— Ai trupul altfel acum.

— N-am fost la sală decât de-o săptămână.

Îi rostogolesc trupul gol astfel încât s-o fixez sub al meu.

— Dar e ceva diferit…

Își trece limba peste buzele ei pline atât de-ncet încât simt nevoia imediată să mă lipesc de ea, ca să-i arăt cât de mult mi s-a întărit. E atât de plăcută la atingere, atât de umedă și, cu o singură mișcare o să intru în ea, în cele din urmă. Apoi îmi dau seama.

— N-am niciun prezervativ aici, zic eu nervos și-mi îngrop fața în umărul ei.

Ea geme frustrată, dar își înfige unghiile în mine, trăgându-mă mai aproape.

— Te vreau, geme ea, trecându-și limba peste buzele mele.

Mă lipesc de carnea ei caldă și udă și-o pătrund încet.

— Dar…, încerc eu s-o avertizez despre riscuri, însă ea închide ochii, iar senzația mă copleșește când îmi încordez șoldurile ca s-o pătrund mai adânc, cât de adânc pot.

— La naiba, mi-a fost dor de tine, gem eu.

Nu pot să-mi revin de la cât de caldă și de moale pare fără bariera prezervativului. Tot bunul meu simț s-a dus pe apa sâmbetei; toate avertismentele adresate ei și mie însumi s-au topit. N-am nevoie decât de câteva secunde, de câteva mișcări înăuntrul trupului ei nerăbdător, și-o să mă opresc. Mă ridic întinzându-mi brațele sub mine și sprijinindu-mă pe ele. Vreau s-o privesc în timp ce i-o trag. Și-a ridicat capul de pe podea și se uită fix la punctul în care trupurile noastre s-au unit.

— Uită-te-n oglindă, îi zic.

O să mă opresc după încă trei… hai, patru mișcări. Nu mă pot abține, ci continui să mă mișc, în vreme ce ea își întoarce capul ca să ne privească în oglindă. Trupul ei pare atât de frumos și perfect și atât de curat, în comparație cu petele negre care-mi acoperă mie corpul. Suntem pasiunea personificată, diavol și înger, și n-am fost niciodată atât de îndrăgostit de ea ca acum.

— Știu că ți-a plăcut să privești, chiar dacă o făceai de una singură, știam eu.

Mă apasă cu degetele pe șira spinării, trăgându-mă mai aproape, mai adânc și, la naiba, trebuie să mă opresc acum, simt presiunea cum

mi se adună în vintre. Trebuie să mă opresc… Mă retrag încet din ea și amândoi savurăm acest moment prelung de încântare. Scâncetele ei se opresc brusc când îmi strecor degetele în ea cu ușurință.

— O să te fac să-ți dai drumul acum și-apoi o să te duc la tine-n pat, îi promit, iar ea zâmbește amețită, înainte de a-și muta privirea înapoi în oglindă, ca să se uite la mine. Liniște, iubito, o să-i trezești pe toți, îi șoptesc.

Îmi plac la nebunie sunetele pe care le scoate, felul în care-mi șoptește numele, dar ultimul lucru de care am nevoie e să mă întrerupă din partida de sex vreunul din familia Vance care să bată la ușă. În câteva secunde, îi simt trupul încordându-i-se. O sărut și-o mușc ușor de punctul fierbinte dintre picioare, iar ea mă trage de păr. Apoi continui să i-o trag cu degetele pînă-și dă drumul, gemând și gâfâind și spunându-mi numele la nesfârșit.

96

Tessa

Gura lui Hardin îmi lasă o dâră umedă pe abdomen și pe tot pieptul. În cele din urmă mă sărută blând pe tâmplă. Stau întinsă lângă el pe podea, încercând să mă liniștesc și să retrăiesc evenimentele care au dus la acest moment. Am avut toate intențiile de a avea o conversație serioasă cu el despre lipsa lui — nu, despre lipsa *noastră* — de comunicare, dar apoi l-am văzut cât de furios lovea sacul acela și asta m-a făcut să gem și să-i strig numele câteva minute mai târziu.

Mă sprijin pe un cot și îl privesc.

— Vreau să-ți întorc favoarea.

— Te rog chiar.

Îmi zâmbește cu subînțeles, și are buzele acoperite de la umezeala mea. Mă mișc repede, luându-i penisul în gură înainte să apuce să-și recapete răsuflarea.

— La naiba, geme el.

Acest sunet senzual mă face să deschid gura un pic prea mult, iar penisul lui alunecă afară. Hardin își ridică șoldurile de pe podea ca să ajungă din nou la buzele mele, făcându-și loc din nou în gura mea.

— Te rog, Tess, mă imploră el.

Îmi simt gustul pe penisul lui, dar nici nu-l bag în seamă când îl aud pe el șoptindu-mi numele.

— Nu sunt… la naiba, nu cred că mă mai pot abține mult, gâfâie el, iar eu mă grăbesc.

Dintr-odată mă trage de păr și îmi dă capul pe spate.

— O să-mi dau drumul în gura ta, apoi o să te duc în pat și-o să ți-o mai trag înc-o dată.

Își trece degetul mare peste buzele mele și, în joacă, îl mușc ușor de deget. Capul îi cade pe spate și mă trage și mai tare de păr în timp ce eu îl satisfac oral. Simt cum penisul i se zbate, iar picioarele i se încordează când ajunge aproape de orgasm.

— La naiba, Tessa… e așa de bine, iubito, geme el și-și dă drumul la mine în gură.

Primesc și înghit tot ce are de oferit. Mă ridic în picioare și mă șterg pe buze cu un deget.

— Îmbracă-te, îmi ordonă el, aruncându-mi sutienul.

În timp ce Hardin și cu mine ne-mbrăcăm, îl surprind uitându-se la mine fără încetare. Nu că asta m-ar mira prea tare… nici eu nu mi-am luat ochii de la el.

— Gata? mă întreabă.

Dau din cap, iar Hardin stinge luminile, închide ușa ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat în acea cameră și mă conduce pe hol. Mergem unul lângă altul tăcând relaxați, o mare diferență față de tensiunea dintre noi de mai devreme. Când ajungem în dreptul dormitorului meu, mă oprește apucându-mă ușor de cot.

— Ar fi trebuit să-ți povestesc despre coșmar în loc să fug de tine, spune el.

Luminile palide de veghe de pe podea aruncă suficientă lumină pe chipul lui ca să pot să văd sinceritatea și blândețea din privirea lui.

— Amândoi trebuie să învățăm să comunicăm.

— Ești mult mai înțelegătoare decât merit, șoptește el și îmi ridică mâna în dreptul feței sale.

Buzele sale îmi sărută fiecare deget în parte, iar genunchii încep să-mi tremure la acest gest emoționant. Hardin deschide apoi ușa, mă ia de mână și mă duce în pat.

97

Tessa

Mâinile lui Hardin sunt încă acoperite de banda neagră și aspră, cu toate astea sunt atât de tandre când mă ia în brațe.

— Sper că nu te-am epuizat.

Zâmbește cu subînțeles, mângâindu-mă pe pometi.

— Nu.

Mare parte din tensiunea pe care o resimțeam în corp s-a topit sub atingerea lui. Totuși, durerea de inimă pentru el este încă la locul ei. Mereu este.

— Chestia asta e-n regulă, da? Adică, îți doreai spațiu… iar ăsta nu e tocmai spațiu.

Mă cuprinde în brațe în timp ce stăm ezitant în fața patului.

— În continuare avem nevoie de spațiu, dar asta-mi doresc acum, îi explic.

Sunt sigură că pentru Hardin asta n-are nicio logică, pentru că, la drept vorbind, nici pentru mine n-are prea multă, mai ales acum, când îl am fața mea și prezența lui mă copleșește.

— Și eu, zice el gâfâind și-și înfundă capul în scobitura gâtului meu. Asta ne trebuie nouă… să fim apropiați în felul ăsta, șoptește el.

Mă strânge și mai tare-n brațe și-și folosește genunchii ca să mă împingă ușor către pat, în vreme ce mă sărută ușor pe piele. Simt lângă picior cum i se întărește; e gata s-o facă din nou, și eu la fel.

— Mi-a fost dor ca naiba de tine… mi-a fost dor de corpul tău, șuieră el.

Mâinile lui cotrobăie pe sub tricoul meu subțire de bumbac și mi-l trag peste cap. Coada mi se prinde-n guler, dar Hardin îmi descurcă părul cu blândețe, iar degetele lui îmi scot elasticul, lăsându-mi părul să

se reverse pe saltea, sub mine. Își lipește buzele de fruntea mea; dispoziția i s-a schimbat de când a profitat de mine în sala de sport. Acolo era dur, sexy și autoritar. Dar acum e Hardin al meu, bărbatul blând și drăguț care se ascunde în spatele unei fațade dure. Începe să-mi șoptească:

— Felul în care pulsul — buzele lui sunt la câțiva centimetri distanță de ale mele, iar degetele lui apasă pe locul de pe gât care se zbate — ți-o ia razna când te ating, mai ales aici — mâna lui liberă îmi alunecă pe abdomen, prin fața pantalonilor mei de pijama. Ești mereu atât de pregătită pentru mine.

Geme, plimbându-și degetul mijlociu în sus și-n jos. Pielea parcă îmi ia foc — e un foc mocnit, nu o explozie, exact ca atingerea lui ușoară. Hardin își ia mâna de acolo și-și duce degetul la buze.

— Atât de dulce, spune el și-și trece limba umedă peste vârful degetului.

Știe exact ce-mi face. Știe ce efect au asupra mea cuvintele lui perverse și cât de mult mă fac să-l doresc. Știe și se pricepe de minune să mă facă să ard de dorință pe toate părțile.

98

Hardin

Știu exact ce-i fac. Știu cât de mult îi place să-i vorbesc murdar și când îmi cobor privirea la ea, nici nu se deranjează să ascundă acest lucru.

— Ești o fată foarte cuminte, îi spun c-un zâmbet misterios, iar ea scoate un geamăt fără ca măcar s-o ating pe pielea înfierbântată. Spune-mi ce-ți dorești, îi șoptesc la ureche.

Practic îi aud sângele clocotind pe sub piele. O înnebunesc și-mi place asta foarte tare.

— Pe tine, spune ea, cu disperare.

— Vreau s-o facem încet. Vreau să simți fiecare moment pe care l-am petrecut departe de mine.

O trag de pijamale și mă uit la ea poruncitor. Fără să spună un cuvânt, ea dă din cap și le trage-n jos. Apoi apăs cu degetul mare peste chiloții ei subțiri de bumbac, rupându-i dintr-o singură mișcare. Are ochii întunecați, iar buzele îi sunt roșii și umflate. Forța mișcării mele o apropie de mine și-și încolăcește ambele mâini în jurul brațelor mele, prinzându-le cu degetele ei frumoase.

— Adu prezervativul, îmi reamintește ea.

La naiba, e în cealaltă parte a holului, în camera în care nu știu cum și-a imaginat cineva că pot sta, cu Tessa la numai câțiva metri distanță. În mod curios, noptiera a fost umplută cu prezervative în cinstea sosirii mele.

— Adu tu prezervativul.

Ripostez în joacă, știind că nu există nicio șansă să dea fuga pe hol pe jumătate dezbrăcată. Îmi trec ușor mâinile pe spatele ei și îi desfac sutienul, după care îi trag bretelele negre și arunc toată drăcia pe jos, în spatele nostru.

— Prez… vrea ea să-mi amintească din nou.

Dar respirația ei profundă îmi întrerupe gândurile exact când îi sărut sfârcurile proaspăt expuse. Este atât de sensibilă la atingerea mea, iar eu vreau să savurez fiecare secundă cu ea.

— Șșș…, o reduc eu la tăcere și-o mușc ușor de pielea delicată.

Dar, după un moment, mă ridic în picioare. Nu-mi mai pierd vremea cu îmbrăcatul. Măcar am boxerii pe mine; și dacă nu i-aș fi avut, tot nu mi-aș fi pierdut acum vremea cu îmbrăcatul.

Mă-ntorc în cameră, cu patru prezervative în mână… Sunt un pic prea ambițios și exagerat de pregătit, dar la felul în care se comportă Tessa în seara asta, s-ar putea s-avem nevoie de un sertar plin cu prezervative.

— Mi-a fost dor de tine, spune ea dulce și un zâmbet timid i se așterne pe față.

Și chipul îi e străfulgerat de-o licărire de stinghereală când își dă seama c-a spus asta cu voce tare.

— Și mie de tine, îi răspund și replica mea sună la fel de siropos pe cât mă așteptam.

Fără nicio altă declarație lacrimogenă, mă duc din nou lângă ea în pat. Ea stă în fund, cu sânii goi, cu spatele rezemat de tăblia patului și cu genunchii ușor îndoiți. E complet goală; doar cearșafurile de satin îi acoperă partea de sus al coapselor, confundându-se cu pielea ei albă.

Trebuie să mă controlez în fața acestei priveliști. Trebuie să mă abțin să nu m-arunc pur și simplu în pat, sfâșiind cearșafurile de pe ea și luând ce-mi aparține. Vreau ca-n seara… mă rog… în dimineața asta s-o luăm ușor și nu vreau să grăbesc nimic.

Mă uit zâmbind la femeia de pe pat. Ea se uită fix la mine, cu ochii blânzi și tandri și cu obrajii îmbujorați. Când vin lângă ea în pat, mâinile ei nerăbdătoare se duc direct la elasticul boxerilor mei, trăgându-mi-i în jos pe coapse. Își termină treaba cu picioarele, apoi îmi ia penisul în mână, strângându-mă încet.

— Dumnezeule, șoptesc eu, pierzând-mi concentrarea pentru moment — nu mai simt decât atingerea ei.

Mă mângâie încet, iar mâna ei mică se mișcă în sus și-n jos și mie îmi place la nebunie faptul că știe exact cum să mă atingă. Ea se întinde,

menținând ritmul, iar eu îi dau prezervativul, ordonându-i în tăcere ce trebuie să facă acum. Își mușcă buza și se execută repede. În timp ce-mi pune prezervativul, o înjur în gând, și pe mine la fel, că n-am urmat planul cu pastilele anticoncepționale. Senzația atingerii directe e divină și, acum că știu cum e, vreau să am parte de asta cât mai des.

Se urcă repede deasupra mea și mă-ncalecă, iar penisul meu e doar la un milimetru distanță de a intra în ea.

— Stai…

O opresc încet, cuprinzând-o cu brațele de șolduri și așezând-o pe spate, în pat, lângă mine. Îi citesc nelămurirea din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic… Voiam doar să te mai sărut puțin mai întâi, o lămuresc eu și-mi pun mâna pe ceafa ei ca s-o trag mai aproape de mine.

Îi acopăr buzele cu gura mea și zăbovesc peste trupul ei, silindu-mă s-o iau ușor. Cu trupul ei gol lipit de al meu, îmi iau un răgaz să apreciez faptul că, după toate porcăriile la care am supus-o, ea e tot aici, cu mine, și ar cam fi momentul s-o răsplătesc pentru asta. Mă sprijin pe un braț și mă-ntind peste ea, despărțindu-i picioarele cu genunchiul.

— Te iubesc… atât de mult. Știi asta, nu-i așa? o-ntreb eu printre sărutari.

Ea dă din cap, dar, pentru o singură clipă îngrozitoare, în minte îmi apare mutra lui Zed. Cu declarația lui de dragoste față de Tessa mea și cu acceptarea recunoscătoare din partea ei. „Și eu te iubesc“, spunea ea gemând în somn. Mă străbate un fior lent și mă opresc. Ea-mi observă ezitarea și-și vâră degetele în părul meu răvășit, punând stăpânire cu gura ei pe buzele mele.

— Întoarce-te la mine, mă roagă ea.

E tot ce-mi trebuia. Totul se evaporă în afara moliciunii trupului ei sub mine, în afara umezelii dintre picioarele ei când o pătrund încetișor. Senzația e excepțională. Nu contează de câte ori a fost a mea, niciodată nu va fi suficient.

— Te iubesc.

Repetă aceste cuvinte. Îmi trec o mână pe sub ea astfel ca trupurile noastre să fie cât mai aproape cu putință. Îmi ling buzele uscate și-mi

îngrop din nou capul în gâtul ei, șoptindu-i porcărioare la ureche și sărutând-o de câte ori geme, șoptindu-mi numele.

Simt cum tensiunea mi se acumulează pe șira spinării și fiecare vertebră parcă îmi ia foc. Unghiile lui Tess mă zgârie pe spate, de-a lungul omoplaților, de parcă ar vrea să simtă la atingere cuvintele pe care le am scrise pe piele. Cuvintele menite ei, doar ei.

Nu vreau să mă despart de tine de azi înainte…

Și o să fac tot ce trebuie să fac ca să-mi țin promisiunea asta.

Mă ridic puțin ca să mă uit la ea. Încă am o mână sub trupul ei; cu cealaltă o mângâi pe sâni și mi-o las să se odihnească chiar sub gâtul ei.

— Spune-mi cum te simți, îi cer.

Rezist cu greu valului de plăcere care mă străbate. Vreau s-o păstrez pentru amândoi, s-o fac să dureze mai mult. Vreau să creez acest spațiu, în care să putem conviețui. Îmi iuțesc mișcările, iar ea se prinde cu una dintre mâini de cearșafuri. Fiecare legănare din șolduri, fiecare intrare dură în trupul ei nerăbdător, toate astea intensifică și confirmă puterea pe care o are asupra mea.

— Așa de bine, Hardin… așa de bine.

Are vocea răgușită și aspră, iar eu îi absorb gemetele ca un nemernic lacom ce sunt. Simt cum trupul i se încordează din nou și nu mă mai pot abține. Îi strig ușor numele și-mi dau drumul în prezervativ, cu niște mișcări încete și dezordonate. Apoi mă prăbușesc, de-abia mai răsuflând, lângă ea. Mă-ntind și-i trag corpul lângă al meu și, când deschid ochii, văd că un strat subțire de transpirație îi acoperă pielea catifelată și că are ochii deschiși, uitându-se fix la ventilatorul din tavan.

— Te simți bine? o-ntreb.

Știu că am fost cam dur către final, dar, totodată, știu că-i place mult chestia asta.

— Da, sigur.

Se apleacă să mă sărute încet pe pieptul gol și se dă jos din pat. Oftez dezamăgit când își trage pe ea tricoul alb, acoperindu-și trupul.

— Uite-ți bentița.

Zâmbește, mândră de replica ei siropoasă, și-mi aruncă tricoul îmbibat cu sudoare pe care l-am purtat înfășurat în jurul capului de

la sală până-n pat. Îl rulez și mi-l pun din nou pe cap doar ca să văd ce reacție are.

— Nu-ți place? întreb, iar ea se hlizește.

— Ba da, îmi place.

Tessa chiar face spectacol aplecându-se să-și culeagă chiloții negri de pe podea și trăgându-și-i în sus pe coapse. Faptul că nu poartă sutien este minunat de evident când își scutură trupul.

— Bravo. E mai ușor așa.

Arăt către instalația din capul meu. Ar trebui să mă tund naibii, dar prietena lui Steph, o fătucă pe nume Mads, cu părul de culoarea lavandei, a fost singura care mi-a tăiat părul. Sângele începe să-mi fiarbă în vine când mă gândesc la Steph. *Cretina aia nenorocită…*

— Pământul către Hardin!

Vocea lui Tess mă trezește din gândurile pline de ură. Îmi ridic capul brusc.

— Scuze.

Îmbrăcată din nou în pijamale, Tessa se strecoară lângă mine și, în mod ciudat, ia telecomanda și-ncepe să treacă-n revistă canalele, ca să găsească ceva de urmărit. Sunt un pic amețit, așa că o pauză îmi prinde bine, dar după câteva minute îmi dau seama că oftează de câteva ori. Și când mă uit la ea, descopăr că e-ncruntată rău, ca și cum găsirea unui program la care să se uite ar fi mai dificilă decât e în realitate.

— S-a-ntâmplat ceva? o-ntreb.

— Nu, minte ea.

— Spune-mi acum, insist eu, iar ea oftează ușor.

— Nu-i nimic… Sunt doar puțin cam…

Obrajii i se înroșesc.

— Epuizată.

— Epuizată? N-ar trebui să te simți epuizată după asta.

Mă trag puțin în spate și o privesc.

— Eu n-am… știi tu, eu nu am…, se bâlbâie ea.

Timiditatea ei nu încetează să mă surprindă. Acum îmi geme la ureche să i-o trag mai tare, mai repede, mai adânc și peste un minut nu-i în stare să formeze o propoziție.

— Hai, spune, îi cer eu.

— N-am terminat.

— Ce? mă-nec eu.

Am fost atât de absorbit de propria-mi plăcere încât n-am observat că ea n-a ajuns la orgasm?

— Te-ai oprit chiar înainte…, explică ea încet.

— Și de ce n-ai spus ceva? Vino-ncoace, atunci.

O trag de tricou ca să i-l scot.

— Ce-ai de gând să faci? mă întreabă, pe un ton în care se simte entuziasmul.

— Șșș…

Nu știu ce vreau să fac… Vreau să fac dragoste cu ea din nou, dar mai am nevoie de puțin timp să-mi reîncarc bateriile.

Stai așa — am priceput.

— O să facem ceva ce-am mai făcut o singură dată.

Rânjesc la ea, iar ea cască ochii.

— Pentru că, știi tu, repetiția e mama-nvățăturii.

— Ce-i asta?

Și uite-așa, entuziasmul ei e înlocuit de nervozitate. Mă sprijin pe coate și-o chem lângă mine.

— Nu pricep, zice ea.

— Vino-ncoa. Pune-ți coapsele uite-așa.

Îi arăt locul liber de lângă capul meu.

— Cum?

— Tessa, vino-ncoace și desfă-ți picioarele deasupra feței mele, ca să mă ocup mai bine de tine, explic eu încet și clar.

— Ah, scâncește ea.

Îi citesc ezitarea în ochi și mă-ntind să sting veioza. Vreau să fie cât se poate de relaxată. În ciuda întunericului, îi găsesc cu ușurință părțile moi ale trupului, rotunjimea pieptului, forma sexy a șoldurilor. Tessa își scoate chiloții și în câteva secunde îmi urmează instrucțiunile și îngenunchează peste mine.

— Ah, ce priveliște am de aici, o tachinez eu și văzul mi se întunecă.

Mi-a tras tricoul peste ochi.

— De fapt, așa e și mai sexy.

Zâmbesc între coapsele ei. Ea mă plesnește în joacă peste cap.

— Pe bune… e sexy de-a dreptul, adaug eu.

Îi aud râsul în beznă și-mi pun mâinile pe șoldurile ei, ghidându-i mișcările. Când o ating cu limba, începe să-și legene șoldurile de una singură, trăgându-mă de păr și șoptindu-mi numele până când se pierde toată în plăcerea pe care i-o ofer.

99

Tessa

Revin la realitate, încet, fără să vreau, dar fericită că Hardin stă întins lângă mine.

— Hei.

Zâmbește, sărutându-mă. Izbucnesc în râs — scot un sunet leneș, n-am chef să mă mișc. Trupul mă doare surd, dar într-un fel plăcut.

— Aş vrea să nu pleci mâine, șoptesc în timp ce-mi trec degetele peste unul dintre tatuajele lui.

E un copac întunecat, obsedant și încâlcit. Mă-ntreb: dacă Hardin și-ar face tatuajul ăsta acum, tot un copac mort și-ar desena? Sau i-ar lăsa câteva frunze pe crengi, acum că e mai fericit, mai însuflețit?

— Și eu, răspunde el simplu.

Nu-mi pot ascunde disperarea din voce când îi spun:

— Atunci nu pleca.

Degetele lui Hardin mă ating pe spate și-mi apasă trupul mai aproape de-al lui.

— Nu vreau să plec, dar știu că spui asta doar pentru că tocmai ți-am oferit orgasme multiple.

Scot un sunet oripilat.

— Nu-i adevărat!

Hardin se amuză chicotind și tot trupul i se scutură ușor.

— Chiar nu e singurul motiv… Crezi că putem sta împreună în weekenduri pentru o vreme și apoi să vedem ce se va-ntâmpla?

— Vrei să vin până aici în fiecare weekend?

— Nu în fiecare weekend. O să vin și eu.

Îmi aplec capul ca să-l privesc în ochi.

— Văd că ne priește treaba asta deocamdată.

— Tessa…, oftează el, ți-am spus deja ce părere am despre relațiile la distanță.

Îmi opresc privirea pe ventilatorul din tavan care se învârte încet în întunericul din cameră. Rachel toarnă sos marinara în poșeta Monicăi, pe ecranul televizorului.

— Da… totuși ești aici, îl provoc eu.

Oftează și mă trage ușurel de păr, obligându-mă să mă uit la el din nou.

— Touché.

— Deci, cred că e un compromis la care putem ajunge, tu nu crezi?

— Care ți-e oferta? întreabă el blând, închizând ochii pentru o clipă și inspirând adânc.

— Nu știu exact… lasă-mă să mă gândesc, zic eu.

Ce anume îi pot eu oferi? Este în interesul sănătății mentale a amândurora să stăm la o oarecare distanță unul de altul deocamdată. Oricât aș fi dispusă să iert lucrurile oribile prin care eu și Hardin am trecut până acum, mintea mea nu-mi va da voie să renunț la ultima urmă de demnitate care mi-a mai rămas.

Eu sunt la Seattle, urmându-mi visul, singură, fără apartament din cauza firii posesive a lui Hardin și a ezitării amândurora de a ajunge la compromis chiar și în privința celor mai banale detalii.

— Nu știu, pe bune, zic eu în cele din urmă, când îmi dau seama că nu pot sugera nimic.

— Păi, încă mă mai vrei în preajma ta? Doar în weekenduri, cel puțin? întreabă el.

Se joacă în părul meu cu degetele.

— Da.

— În fiecare weekend?

— Aproape.

Zâmbesc.

— Vrei să vorbim la telefon în fiecare zi, cum am făcut săptămâna asta?

— Da.

Mi-a plăcut la nebunie cum am vorbit cu Hardin la telefon, pur și simplu, fără să observăm cum se scurgeau minutele și orele.

— Deci totul va fi așa cum a fost săptămâna asta. Nu știu ce să zic, spune el.

— De ce nu?

Mie mi s-a părut că i-a convenit până acum, deci de ce nu vrea să continuăm la fel?

— Pentru că, Tessa, ești aici în Seattle fără mine și de fapt nu suntem împreună și-ai putea să te vezi cu cineva sau să întâlnești pe cineva…

— Hardin.

Mă ridic într-un cot ca să-l privesc. Mă privește fix în ochi și o șuviță din părul meu blond și ciufulit îi cade pe față. Fără să-și ia privirea de la mine și fără măcar să clipească, îmi dă părul rebel după ureche.

— Nu am de gând să mă văd, să mă-ntâlnesc cu altcineva. Tot ce-mi doresc e un strop de independență și să comunicăm mai bine.

— De ce e atât de important pentru tine, așa, dintr-odată, să fii independentă? întreabă el.

Degetul lui mare și arătătorul alunecă peste urechea mea, făcându-mă să mă-nfior. Dacă încearcă să-mi distragă atenția, o face cu succes. În ciuda atingerii sale blânde și a ochilor lui verzi și arzători, îmi continui încercarea de a-l face să priceapă ce vreau să spun.

— Nu e deloc ceva brusc. Ți-am spus asta și cu alte ocazii. Nu observasem cât de dependentă devenisem de tine până de curând și nu-mi place asta. Nu-mi place să fiu așa.

— Mie-mi place, zice el încet.

— Știu că ție-ți place, dar mie nu, zic eu, încercând să-mi ascund tremurul din voce.

O parte din mine mă bate prietenește pe spate și-și dă ochii peste cap pentru că nu mă crede.

— Bine, și eu ce fac în tot rahatul ăsta cu independența?

— Ce făceai și până acum. Trebuie să fiu capabilă să iau decizii fără să mă gândesc că-mi trebuie permisiunea ta și fără să mă-ntreb ce părere ai tu despre ele.

— Tu nici acum nu te gândești să-mi ceri permisiunea, altfel n-ai face nici jumătate din prostiile pe care le faci.

Nu vreau să ne certăm.

— Hardin, îl avertizez eu. Chestia asta e importantă pentru mine. Trebuie să fiu în stare să gândesc cu propriul meu creier. Ar trebui să fim parteneri… egali, niciunul dintre noi n-ar trebui să aibă mai multă… *putere* decât celălalt.

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite, căutându-mi în minte o cale mai bună de a-i explica exact ce-mi doresc… de ce am nevoie. Trebuie să fac asta. E parte din persoana mea, din persoana care vreau să devin. Încerc din răsputeri să mă descopăr, să aflu de una singură cine sunt, cu sau fără Hardin.

— Egali? Putere? *Tu,* în mod clar, ai mai multă putere aici. Pe bune, fii serioasă.

— Nu doar pentru mine… a fost bine și pentru tine. Știi și tu asta.

— Presupun că da, dar ce spune despre noi faptul că nu ne putem înțelege decât dacă locuim în orașe diferite? întrebă el… dând astfel glas întrebării care mă tot chinuie de când a sosit.

— Păi, asta o să ne dăm seama mai târziu.

— Cum să nu.

Își dă cu încăpățânare ochii peste cap, dar se temperează și mă sărută pe frunte.

— Îți mai aduci aminte că spuneai că e o mare diferență între a iubi pe cineva și a nu putea să trăiești fără persoana respectivă? îl întreb.

— Nu mai vreau să aud chestia asta niciodată, serios.

Îi dau la o parte părul jilav de pe frunte.

— Tu ai spus-o, îi reamintesc.

Îmi trec vârfurile degetelor peste nasul lui, apoi peste buzele pline.

— M-am gândit mult la asta de atunci, recunosc eu.

Hardin geme iritat.

— De ce?

— Pentru că ai spus asta cu un motiv, nu-i așa?

— De nervi, de-aia am spus-o, atât. Habar n-aveam nici măcar ce sens avea. Eram doar un dobitoc.

— Mă rog, oricum ar fi fost, eu tot m-am gândit la asta.

Îl apuc ușor de vârful nasului.

— Păi, mi-aș fi dorit să nu te fi gândit, pentru că între cele două nu-i nicio diferență.

Vorbele lui răsună ușor, pe un ton grijuliu.

— Cum adică?

Îmi zâmbește ușor.

— Nu pot trăi fără tine și te și iubesc: merg mână-n mână. Dacă aș putea trăi fără tine, n-aș mai fi atât de îndrăgostit de tine și, în mod cert, nu pot sta departe de tine.

— Ce să zic.

Mă abțin să nu izbucnesc în râs. El îmi observă veselia.

— Știu că nu vorbești despre mine... Aproape că m-ai dărâmat când am ajuns aici.

Cu toată bezna din încăpere, îi văd zâmbetul strălucitor și larg, și mi se oprește respirația când remarc cât e de frumos. Când se poartă așa, spontan și natural, nu-i nimic mai frumos pe lume.

— Știam că mă vei tortura pentru chestia asta!

Îl lovesc ușor peste pieptul gol, iar el își ridică mâna pentru a-mi prinde încheietura cu degetele lui lungi.

— Ai de gând să te pui iar cu mine? Uite ce s-a-ntâmplat data trecută.

Își înalță capul de pe saltea, iar căldura începe să-mi cuprindă trupul, localizându-se între coapsele mele deja greu încercate.

— Mai poți să stai încă o zi? îi parez eu remarca.

Trebuie să aflu dacă o să am mai mult timp la dispoziție pentru el mâine ca să-mi pot petrece restul dimineții... știți voi... înfruntându-l.

— Te rog, adaug eu și-mi îngrop capul în scobitura gâtului său.

— Bine, zice el.

Îl simt cum zâmbește, lipit de fruntea mea.

— Dar numai dacă mă legi din nou la ochi.

Cu o mișcare rapidă, își înfășoară brațele în jurul mijlocului meu și-mi rostogolește trupul sub al lui. Câteva secunde mai târziu ne pierdem iarăși unul în celălalt... iarăși și iarăși.

100

Hardin

Când intru în bucătărie, Kimberly stă la masa. Nu e machiată și are părul dat pe spate, astfel încât are fața liberă. Nu cred c-am văzut-o vreodată fără o tonă de machiaj pe față și, de dragul lui Vance, îmi vine să-i arunc toate smacurile pentru că arată mult mai bine fără ele.

— Ia te uită cine s-a trezit, în sfârșit, spune ea, pe un ton vesel.

— Da, da, mormăi eu și trec pe lângă ea ca să ajung la aparatul de făcut cafea amplasat într-un colț al mesei de granit închis la culoare.

— La ce oră pleci? întreabă ea, ciugulind dintr-un castron cu salată verde.

— Nu plec până mâine, dacă e-n regulă. Sau vrei să mă tirez acum?

Îmi umplu o cană cu cafea și mă-ntorc cu fața la ea.

— Sigur că poți rămâne.

Rânjește.

— Atâta vreme cât nu te porți urât cu Tessa.

— Chiar nu mă port urât.

Îmi dau ochii peste cap când Vance își face apariția.

— Trebuie să-i pui ăsteia o lesă scurtă, poate chiar și-o botniță, îi spun.

Un hohot isteric de râs îi scapă lui Vance, în vreme ce Kimberly îmi arată degetul mijlociu.

— Foarte elegant, o tachinez eu.

— Ești într-o dispoziție de zile mari, zâmbește Christian malițios, iar Kimberly se uită urât la el.

Ce mama naibii înseamnă asta?

— Mă-ntreb de ce oare? adaugă el, iar ea îi trage un cot.

— Christian… îl ceartă Kimberly, iar el clatină din cap.

Apoi ridică mâna, oprind-o să repete atacul în joacă.

— Probabil pentru că *i-a fost dor* de Tessa, sugerează Kimberly și îl privește pe Christian care ocolește masa și-și ia o banană din coșul cu fructe.

Ochii lui licăresc amuzați în timp ce-și decojește banana.

— Am auzit că ăsta e efectul antrenamentelor făcute-n miez de noapte.

Îmi îngheață sângele-n vine.

— Ce-ai spus?

— Calmează-te… a oprit el camera înainte să-nceapă acțiunea, mă liniștește Kimberly.

Camera? La naiba. Sigur că imbecilul are o cameră de filmat în sala de sport… La naiba, probabil că e o cameră de securitate la intrarea în fiecare încăpere principală. Întotdeauna a fost mai mult decât paranoic în ciuda atitudinii de șmecher pe care o afișează.

— Ce-ai văzut? mârâi eu, încercând să-mi stăpânesc furia.

— Nimic. Doar că a intrat Tessa în cameră; și-a dat seama că trebuie să oprească…

Kimberly își suprimă un zâmbet, iar eu răsuflu ușurat. Am fost prea absorbit de moment, prea absorbit de Tessa, ca să mă mai gândesc la tâmpenii precum camerele de supraveghere. Mă răstesc la Vance.

— De ce naiba te uitai la înregistrare? E destul de sinistru faptul că te uitai la mine cum trăgeam de fiare.

— Nu te umfla în pene. Verificam monitorul din bucătărie, pentru că avea un scurtcircuit; s-a întâmplat ca înregistrarea din sală să funcționeze în același timp.

— Sigur, zic eu, lungind cuvântul.

— Hardin mai rămâne o noapte. E-n regulă, da? îl întreabă Kim.

— Sigur că e-n regulă. Nu pricep de ce nu rămâne pe aici, oricum. Știi că te-aș plăti mai bine decât te plătește Bolthouse.

— N-ai făcut-o de la bun început — asta a fost problema, îi reamintesc eu cu un rânjet încrezut.

— Asta pentru că la momentul respectiv erai în anul întâi la facultate. Erai norocos că ai o stagiatură plătită, iar tu aveai chiar o slujbă adevărată, fără diplomă.

Ridică din umeri, încercând să-mi distrugă argumentul. Îmi încrucișez brațele, defensiv.

— Bolthouse nu e de acord cu tine.

— Sunt jalnici. Cred că nu-i nevoie să-ți amintesc că numai în ultimul an Vance Publishing i-a depășit cu mult. Ne-am extins aici, la Seattle, și plănuiesc să deschid o filială și la New York până la anul.

— Ai vreun scop cu toată lauda asta de sine? îl întreb.

— Da. Ideea e că Vance e mai mare și mai bun și din întâmplare ea lucrează aici.

Nu trebuie să-i rostească numele lui Tess ca să simt greutatea cuvintelor sale.

— După semestrul ăsta tu vei absolvi facultatea; nu lua vreo decizie impulsivă care să-ți influențeze întreaga carieră înainte s-o începi.

Mușcă din fructul din mâna lui, iar eu mă-ncrunt la el, încercând să vin cu o replică inteligentă. Se pare că nu sunt în stare.

— Bolthouse are birou și la Londra.

Se uită la mine cu neîncredere prefăcută.

— Și cine se duce înapoi la Londra? Tu?

Nu se obosește să-și ascundă sarcasmul din voce.

— Posibil. Așa am plănuit și încă mai intenționez să fac asta.

— Da, și eu la fel.

Trage cu ochiul la viitoarea lui nevastă.

— Nu te vei mai întoarce niciodată să trăiești acolo, cum nici eu n-o voi face.

Kimberly se înroșește și se fâstâcește la vorbele lui, iar eu trag concluzia că sunt cel mai enervant cuplu pe care l-am întâlnit vreodată. Poți vedea cât de mult se iubesc din felul în care interacționează. E enervant și stânjenitor.

— Ți-am făcut demonstrația.

Christian chicotește.

— N-am fost de acord cu tine, mă răstesc eu.

— Da, se bagă și Kimberly în discuție, așa enervantă cum e. Dar nici nu l-ai contrazis.

Fără să mai zic nicio vorbă, îmi iau ceașca de cafea și plec de-acolo, ca să nu mai enerveze Kimberly.

101

Tessa

Dimineața vine mult prea repede și, când mă trezesc, sunt singură-n pat. Partea goală a saltelei încă poartă urma trupului lui Hardin, deci probabil că s-a trezit doar cu câteva minute înaintea mea. Exact la timp, intră în cameră încet, cu o cană de cafea în mână.

— Bună dimineața, spune el când observă că sunt trează.

— ’Neața.

Am gâtul uscat. Amintirea penisului lui Hardin intrând și ieșind din gura mea cu mișcări furioase mă face să mă încordez toată.

— Te simți bine?

Își pune cana de cafea pe dulap și vine către pat. Se așază lângă mine pe marginea saltelei.

— Răspunde-mi, adaugă el, calm, văzând că-mi ia cam mult timp să răspund.

— Da, mă doare prin unele locuri.

Îmi întind brațele și picioarele în față. Da… chiar mă dor.

— Unde te-ai dus?

— M-am dus să-mi iau cafea și-a trebuit să-l sun pe Landon ca să-l anunț că nu mă-ntorc azi acasă, îmi zice el. Asta dacă mai vrei să rămân, bineînțeles.

— Vreau.

Dau din cap.

— Dar de ce trebuie să-l anunți pe Landon?

Hardin își trece mâna prin păr și se concentrează ca să-mi citească expresia. Am senzația că-mi scapă ceva aici.

— Răspunde-mi, spun eu, folosindu-i propriile vorbe împotriva lui.

— Îl păzește pe taică-tău.

— De ce?

De ce are nevoia tata de un babysitter?

— Taică-tău încearcă să stea departe de băutură, de-aia. Și nu sunt suficient de tâmpit ca să-l las singur în apartament.

— Ai băutură acolo, nu-i așa?

— Nu, am aruncat-o. Las-o baltă, bine?

Tonul vocii sale nu mai e blând; e agitat, pentru că el e nervos.

— N-am de gând s-o las baltă. E ceva ce-ar trebui să aflu? Pentru că simt că sunt lăsată pe dinafară, din nou.

Îmi încrucișez brațele la piept, iar el inspiră, adânc și teatral, închizând, totodată, ochii.

— Da, e ceva ce nu știi, dar te implor să ai încredere în mine, bine?

— Cât e de grav? îl întreb.

Variantele mă îngrozesc.

— Doar ai încredere, bine?

— Să am încredere în ce privință?

— Să ai încredere că o să mă ocup de toată povestea asta pentru ca atunci când îți voi povesti ce s-a întâmplat să nu mai aibă nicio importanță. Ai destule probleme pe cap în momentul ăsta; te rog, ai încredere în mine. Lasă-mă să fac asta pentru tine și uit-o, mă roagă el.

Paranoia și panica de la început care apar de obicei în momente de genul ăsta mă cuprind brusc și de-abia mă stăpânesc să nu-i smulg lui Hardin telefonul din mână ca să-l sun pe Landon. Expresia de pe fața lui Hardin mă oprește, totuși. Mă imploră să am încredere în el că va putea repara ce se petrece; și, ca să fiu sinceră, oricât aș vrea să aflu, nu cred că mai pot gestiona o altă problemă în viața mea și-așa prea încărcată.

— Bine.

Oftez. Își încruntă sprâncenele și-și înclină capul într-o parte.

— Pe bune?

E mirat de cât de ușor i-a fost să mă convingă să renunț, sunt sigură.

— Da. O să fac tot ce pot să nu mă îngrijorez de faza asta cu tata dacă juri că e mai bine pentru mine să nu știu ce se-ntâmplă.

El dă din cap.

— Jur.

Îl cred, în cea mai mare parte.

— Bine.

Închei înțelegerea cu acest cuvânt și fac tot posibilul să alung nevoia obsedantă de a afla ce se petrece. Trebuie să am încredere în Hardin la faza asta. Dacă nu pot avea încredere în el într-o asemenea situație, cum pot să-mi imaginez un viitor comun pentru noi doi?

Oftez, iar Hardin zâmbește când vede că sunt de acord.

102

Tessa

— Se pare că va trebui să mă ocup de toate ilustratele cu mulțumiri pentru oaspeții care au făcut ca deschiderea de azi-noapte a clubului să fie un succes atât de răsunător, zice Kimberly zâmbind sec și fluturând un plic când intru în bucătărie. Voi doi ce planuri aveți pentru azi?

Trag cu ochiul la grămada de cărți de vizită cărora le-a răspuns deja și la grămada la care mai are de lucru și mă-ntreb cam în câte afaceri a investit Christian, dacă toți acei oameni cărora le scrie îi sunt „parteneri“ într-un fel sau altul. Numai dimensiunea acestei case cred că arată că are mai multe afaceri decât Vance Publishing și un singur club de jazz.

— Nu sunt sigură. O să ne hotărâm când iese Hardin de la duș, îi zic și-i împing un teanc proaspăt de plicuri mititele peste masă.

A trebuit să-l oblig pe Hardin să intre în baie și să facă duș singur; era deja iritat că l-am încuiat pe dinafară cât am făcut eu duș. Nu contează c-am încercat să-i explic de mai multe ori că mi s-ar părea ciudat ca familia Vance să știe că noi doi facem duș împreună acasă la ei. Tot s-a uitat chiorâș la mine și mi-a răspuns că am făcut mai mult de-un duș în casa lor în ultimele douăsprezece ore.

M-am ținut tare pe poziții, în ciuda replicii lui. Evenimentele din sala de sport au fost motivate de dorință pură și-au fost în întregime neplanificate. Faptul c-am făcut dragoste în dormitor nu reprezintă o problemă, pentru că e dormitorul meu deocamdată și am întreținut relații sexuale consensuale cu… ce Dumnezeu îmi este Hardin în acest moment. Chestia cu dușul, totuși, mă face să mă simt altfel.

Fiind încăpățânat ca de obicei, Hardin tot n-a fost de acord cu mine, ceea ce m-a făcut să-l pun să-mi aducă un pahar cu apă de la bucătărie.

M-am îmbufnat și el mi-a căzut în plasă. În clipa în care-a plecat din cameră, am dat fuga pe hol până la baie, încuind ușa-n urma mea și nebăgând în seamă rugămințile lui disperate de a-l lăsa să intre.

— Ar trebui să-l duci să vadă orașul, îmi spune Kimberly. Poate dacă faceți cunoștință cu locul îi va fi mai ușor să ia decizia de a se muta aici cu tine.

N-am chef acum de genul ăsta de conversație apăsătoare.

— În fine… Sasha pare simpatică, zic eu, ca să-i abat atenția de la problemele din relația mea.

Kimberly pufnește.

— Sasha? Simpatică? N-aș prea crede.

— Știe că Max e-nsurat, nu-i așa?

— Sigur că știe.

Își linge buzele.

— Dar crezi că-i pasă? Nu, deloc. Ei îi plac banii lui și bijuteriile scumpe care vin odată cu el. Nu-i pasă deloc de soția și de fiica lui.

Dezaprobarea din glasul lui Kim e categorică și mă bucur că suntem de acord în privința acestui subiect.

— Max e un nemernic, dar eu încă sunt surprinsă că are tupeul s-o aducă în preajma altor oameni. Adică, nu-i pasă că Denise sau Lillian ar putea afla despre ea?

— Eu bănuiesc că Denise știe deja. Cu un tip ca Max, au fost multe alte Sashe de-a lungul anilor, iar sărmana Lillian deja îl disprețuiește pe taică-său, deci n-ar fi nimic special dac-ar afla.

— E atât de trist… Sunt căsătoriți din facultate, nu-i așa?

N-am idee câte știe Kimberly despre Max și despre familia lui, dar, având în vedere că e cam bârfitoare, bănuiesc că nu e total ignorantă.

— S-au căsătorit exact când au terminat colegiul — a fost un adevărat scandal.

Ochii lui Kimberly sclipesc la ideea de a-mi împărtăși povestea suculentă.

— Se pare că Max trebuia să se însoare cu altcineva, cu o femeie dintr-o familie apropiată de familia lui. Trebuia să fie, practic, o alianță financiară. Tatăl lui Max venea dintr-o familie înstărită. Cred că ăsta e

unul dintre motivele pentru care Max este atât de dobitoc. Lui Denise i s-a frânt inima când i-a spus de planul lui de a se căsători cu altă tipă.

Kimberly vorbește de parcă ar fi fost prezentă la momentul întâmplării acțiunii, nu de parcă răspândește zvonuri. Așa e oare mereu cu bârfa? Ia o gură de apă și continuă.

— În fine, după absolvire, Max s-a revoltat împotriva lui taică-său și a părăsit-o literalmente pe tipa aia în fața altarului. Chiar în ziua nunții, a apărut la ușa lui Trish și-a lui Ken îmbrăcat în frac și-a așteptat până când Denise a binevoit să iasă. În aceeași seară, ei cinci l-au mituit pe pastor, cu o sticlă de scotch fin și cu puținii bani pe care-i aveau în buzunar. Denise și Max s-au căsătorit chiar înainte de miezul nopții, iar peste câteva săptămâni ea a rămas însărcinată cu Lillian.

Mi-e greu să mi-l imaginez pe Max în rolul unui tânăr îndrăgostit, alergând pe străzile Londrei în frac, încercând să dea de urma femeii iubite. Aceeași femeie pe care acum o înșală culcându-se în mod repetat cu copii ale Sashei.

— Nu vreau să mă bag, dar Christian…

Nu știu cum să mă exprim.

— Vreau să zic, mama lui Smith, era și ea…

Cu un zâmbet înțelegător, Kimberly îmi scurtează chinul.

— Rose a venit peste alți câțiva ani. Christian era mereu a cincea roată la căruță, alături de cele două cupluri. Când el și Ken n-au mai vorbit, iar Christian a venit în America… atunci a apărut Rose în viața lui Christian.

— Cât timp au fost căsătoriți?

Caut pe chipul lui Kimberly un semn de stânjeneală. Nu vreau să mă bag, dar sunt pur și simplu fascinată de povestea acestui grup de prieteni. Sper că partenera lui Christian mă cunoaște suficient de bine încât să nu fie surprinsă de numărul întrebărilor pe care am de gând să i le pun.

— Numai doi ani. Înainte să se îmbolnăvească ea fuseseră împreună de numai câteva luni.

Vocea îi cedează, iar ea înghite-n sec și în ochi îi apar lacrimi.

— El a luat-o oricum de soție… A fost dusă la altar… într-un scaun cu rotile… de tatăl ei, care a insistat s-o facă. La jumătatea drumului către altar, Christian a coborât și-a împins-o cât mai avea de împins.

Kimberly izbucnește în plâns, iar eu îmi îndepărtez lacrimile care îmi cad pe obraji.

— Îmi cer scuze, zice ea c-un zâmbet palid. N-am mai spus de mult povestea asta și mă face să plâng de fiecare dată.

Se întinde peste masă ca să-și tragă mai aproape un teanc de șervețele dintr-o cutie și-mi dă și mie unul.

— Numai când mă gândesc la asta îmi dau seama că-n spatele gurii sale mari și-a minții geniale se găsește un om incredibil de iubitor.

Mă privește, apoi se uită la teancul de plicuri.

— Rahat, am udat cărțile de vizită cu lacrimi! exclamă ea, revenindu-și repede.

Vreau s-o întreb mai multe despre Rose și Smith, despre Ken și Trish la colegiu, dar nu vreau s-o forțez prea tare.

— A iubit-o pe Rose, iar ea l-a vindecat, chiar și când era muribundă. Iubise o singură femeie toată viața, iar ea i-a oferit mângâiere.

Povestea, oricât de emoționantă ar fi ea, mă derutează și mai tare. Cine era femeia asta pe care-a iubit-o Christian și de ce-a avut nevoie de vindecare după ea? Kimberly își suflă nasul și își ridică privirea. Mă-ntorc către ușă, acolo de unde Hardin se uită ciudat de la Kimberly la mine, încercând să înțeleagă toată scena desfășurată în bucătărie.

— Ia te uită, în mod clar am ajuns la momentul nepotrivit, zice el.

Nu pot decât să zâmbesc când îmi dau seama cum arătăm, plângând fără vreun motiv evident, cu două teancuri enorme de cărți de vizită și de plicuri în fața noastră, pe masă. Hardin are părul ud de la duș și e proaspăt bărbierit. Arată incredibil într-un tricou simplu negru și în jeanși. În picioare nu poartă nimic în afară de șosete și are o expresie precaută când mă cheamă la el pe tăcute.

— Să vă aștept la cină diseară? întreabă Kimberly în vreme ce traversez camera ca să ajung lângă Hardin.

— Da, răspund eu, în timp ce Hardin spune „Nu“.

Kim râde și scutură din cap.

— Atunci, dați-mi un mesaj când ajungeți la un acord.

Câteva minute mai târziu, când Hardin și cu mine suntem la ușa de la intrare, brusc apare Christian dintr-o cameră de alături, cu un zâmbet larg pe față.

— E frig de mori afară. Unde ți-e haina, băiete?

— În primul rând, n-am nevoie de nicio haină. În al doilea, nu-mi spune băiete.

Hardin își dă ochii peste cap. Christian trage o jachetă bleumarin din cuierul de lângă ușă.

— Uite, pune-ți asta. E călduroasă ca un calorifer.

— Nici nu mă gândesc, se răstește Hardin, iar eu nu mă pot abține din râs.

— Nu fi idiot. Sunt minus 7 grade afară. Poate domnița ta are nevoie să-i ții de cald, îl necăjește Christian, iar ochii lui Hardin studiază puloverul meu gros violet, haina violet și căciula violet, pentru care m-a tachinat fără-ncetare din clipa în care mi-am pus-o pe cap.

Am purtat aceeași ținută și-n seara în care m-a dus la patinaj și m-a tachinat și atunci. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Bine, mormăie Hardin și-și bagă mâinile lungi în mânecile jachetei.

Nu mă mir că s-a lăsat înduplecat; până și nasturii mari de bronz cusuți pe partea din față a jachetei par mai masculini combinați cu stilul simplu al lui Hardin. Jeanșii lui cei noi, care-mi plac din ce în ce mai tare, și tricoul negru simplu, bocancii negri și acum haina aceasta, toate îl fac să arate de parc-ar fi decupat din paginile unei reviste. Pur și simplu nu-i corect să arate atât de bine fără niciun efort.

— Te mai holbezi mult?

Tresar ușor la vorbele lui Hardin. Primesc în schimb un zâmbet și-o mână care-mi cuprinde mâna mea. Exact atunci, Kimberly dă buzna din living în hol, urmată de Smith, strigând:

— Stai! Smith vrea să te-ntrebe ceva.

Își coboară privirea către viitorul ei fiu vitreg cu un zâmbet afectuos.

— Dă-i drumul, iubitule.

Băiețelul blond se uită direct la Hardin.

— Pot să-ți fac o poză pentru chestia asta de la școală?

— Poftim?

Hardin pălește ușor și se uită la mine. Eu știu ce părere are când vine vorba să fie fotografiat.

— E un fel de colaj pe care-l face. A zis că vrea și-o poză cu tine, îi spune Kimberly lui Hardin, iar eu mă uit la el, rugându-mă să nu-l refuze pe băiețelul ăsta care e clar că-l idolatrizează.

— Mda, sigur.

Hardin se răsucește și se uită la Smith.

— Poate și Tessa să apară-n poză?

Smith ridică din umeri.

— Cred că da.

Îi zâmbesc, dar nu pare să observe. Hardin se uită la mine de parcă mi-ar spune mă-place-mai-mult-decât-pe-tine-și-nici-măcar-nu-trebuie-să-mă-dau-de-ceasul-morții, iar eu îi trag discret un cot când intrăm în living. Îmi dau jos căciula de pe cap și îmi prind părul într-o coadă la spate pentru poză. Frumusețea lui Hardin e neforțată și naturală; tot ce trebuie să facă e să pozeze cu încruntarea aia lui specifică pe figură și gata, arată perfect.

— Hai c-o fac repede, spune Kimberly.

Hardin se apropie mai mult de mine și-și pune lent brațul în jurul taliei mele. Zâmbesc cât pot de frumos în timp ce el încearcă să surâdă fără să-și arate dinții. Îi trag un ghiont și zâmbetul lui se lărgește exact în momentul în care Kimberly e gata să facă poza.

— Mulțumesc.

Îmi dau seama că e foarte mulțumită.

— Hai să mergem, spune Hardin, iar eu dau din cap, făcându-i semn cu mâna lui Smith înainte să-l urmez pe Hardin prin hol până la ușa din față.

— Foarte frumos din partea ta, îi zic.

— Mă rog.

Zâmbește și-mi acoperă gura cu buzele lui. Aud clicul unei camera foto și mă desprind de el, dând cu ochii de Kimberly, care e din nou cu aparatul lipit de față. Hardin își răsucește capul și se-ascunde în părul meu, iar ea mai face o poză.

— Gata, ce naiba, mormăie el și mă trage afară pe ușă. Ce mama naibii are familia asta cu filmările și cu fotografiile? bate el câmpii mai departe, iar eu închid ușa grea în urma mea.

— Ce filmări? îl întreb.

— Nu contează.

Aerul rece ne ciupește de față, iar eu îmi desfac părul și-mi trag căciula pe cap.

— Luăm mașina ta și îi schimbăm mai întâi uleiul, zice Hardin în vântul dezlănțuit.

Scotocesc în buzunarele din față ale hainei ca să găsesc cheile și să i le dau, dar el clatină din cap și îmi scutură setul lui de chei în fața ochilor. Pe el e acum o cheie care are o bandă verde ce mi-e cunoscută.

— Nu ți-ai luat cheia înapoi când ai lăsat toate cadourile, zice el.

— Ah…

Îmi amintesc că mi-am lăsat cele mai de preț bunuri într-o grămadă, pe patul pe care odinioară îl împărțeam cu el.

— Aș vrea să-mi iau înapoi lucrurile alea cât mai repede, dacă nu te deranjează.

Hardin se urcă-n mașină fără să-mi arunce vreo privire, mormăind peste umăr:

— Ăă, mda. Sigur.

În mașină, Hardin dă căldura la maximum și se-ntinde să mă ia de mână. Ambele noastre mâini rămân la mine pe coapsă, iar degetele lui mă mângâie pe încheietură, acolo unde ar trebui să fie în mod normal brățara.

— Nu-mi place c-ai lăsat-o acolo… aici ar trebui să fie.

Mă apasă ușor pe încheietură.

— Știu.

Vocea mea e mai degrabă o șoaptă. Îmi lipsește brățara aia în fiecare zi; și e-reader-ul. Vreau înapoi și scrisoarea pe care mi-a scris-o el. Vreau s-o pot citi când am chef.

— Poate mi le aduci tu când vii înapoi weekendul viitor? îl întreb eu, încrezătoare.

— Da, sigur, zice el, dar privirea îi rămâne ațintită asupra drumului.

— De ce-i musai să schimbăm uleiul? îl întreb.

Ieșim în cele din urmă de pe aleea lungă și o cotim pe strada principală.

— Că-i musai.

Face un gest către abțibildul mic de pe parbriz.

— Bine…

— Ce e?

Se uită urât la mine.

— Nimic. Doar că-i un lucru ciudat să duci mașina altcuiva la schimb de ulei.

— Am fost singurul care ți-a dus mașina la schimb de ulei luni întregi, de ce ți se pare acum surprinzător?

Are dreptate; el este cel care are grijă de mașina mea când vine vorba de orice fel de reparație și uneori îl suspectez că repară sau înlocuiește chestii care n-au nevoie de așa ceva.

— Nu știu. Cred că uit uneori că suntem un cuplu normal, recunosc eu, foindu-mă pe scaun.

— Explică.

— Mi-e greu să-mi amintesc lucrurile mărunte cum ar fi schimbul de ulei sau momentul în care te-am lăsat să-mi împletești părul.

Zâmbesc când îmi aduc aminte.

— Pentru că noi trecem mereu prin tot felul de crize.

— Mai întâi de toate… — rânjește el — nu mai pomeni niciodată de eșecul cu împletitul părului. Știi bine și tu că singurul motiv pentru care am permis așa ceva este că m-ai mituit cu sex oral și fursecuri.

Mă strânge ușor de coapsă și simt cum mă cuprinde un val de fierbințeală.

— În al doilea rând, cred că într-un fel ai dreptate. Ar fi frumos dacă amintirile despre mine n-ar fi mereu pătate de obiceiul meu de-a distruge totul.

— Nu-i vorba doar de tine; amândoi am făcut greșeli, îl corectez eu.

Greșelile lui Hardin au provocat de obicei mai multe pagube decât ale mele, dar nici eu nu-s vreo nevinovată. Trebuie să nu mai dăm vina unul pe celălalt și să-ncercăm să ajungem la un compromis — împreună.

Asta nu se poate întâmpla dacă Hardin continuă să se flageleze pentru fiecare greșeală pe care-a făcut-o în trecut. Trebuie să găsească o cale să se poată ierta… ca să poată merge mai departe și să fie omul care vrea să fie cu adevărat.

— *Tu* n-ai făcut, vine replica lui.

— În loc să tot despicăm firul în patru care dintre noi doi a greșit și care nu, hai să ne hotărâm ce facem cu ziua asta după ce schimbăm uleiul.

— O să primești un iPhone, zice el.

— De câte ori să-ți spun că nu vreau un iPhone… ? mormăi eu.

Telefonul meu merge greu, e adevărat, dar iPhone-urile sunt scumpe și complicate — două lucruri pe care nu-mi permit să le adaug existenței mele în acest moment.

— Toată lumea vrea un iPhone. Tu ești pur și simplu unul dintre oamenii care nu vor să urmeze trendul.

Se uită la mine și văd cum gropițele răutăcioase i se formează în obraji.

— De-aia încă mai purtai fuste lungi până-n pământ la facultate.

Începe să râdă, crezând că a făcut o glumă foarte bună.

Mă-ncrunt în joacă la ironia lui răsuflată.

— Nu-mi permit unul acum oricum. Trebuie să economisesc bani pentru chirie și cumpărături. Știi tu, *necesitățile*.

Îmi dau ochii peste cap, dar îi zâmbesc ca să îndulcesc replica.

— Imaginează-ți câte chestii am face dacă-ai avea și tu iPhone. Am avea mai multe moduri în care să comunicăm și știi bine că ți l-aș cumpăra eu, așa că nu mai aduce vorba de bani.

— Nu-mi pot imagina decât c-o să-mi pui telefonul sub urmărire ca să vezi unde merg, îl tachinez eu, ignorându-i nevoia covârșitoare de a-mi cumpăra lucruri.

— Nu, am putea face videochat.

— De ce-am face așa ceva?

Se uită la mine de parcă mi-ar mai fi crescut o pereche de ochi și clatină din cap.

— Pentru că închipuie-ți cum ar fi să mă poți vedea zilnic pe ecranul strălucitor al noului tău iPhone.

Îmi aduc aminte de sexul la telefon și de videochaturi și, fără rușine, mă gândesc la Hardin masturbându-se pe ecran. *Ce mama naibii am?*

Obrajii îmi iau foc și nu pot să nu mă holbez la prohabul lui. Cu un deget pe bărbia mea, Hardin îmi ridică fața ca să-l privesc.

— Te gândești și tu… la toate porcăriile pe care ți le-aș putea face via iPhone.

— Ba nu, nu mă gândesc.

Ținându-mă cu dinții de refuzul încăpățânat de a primi un telefon nou, schimb subiectul.

— Noul meu birou e foarte drăguț… are o priveliște incredibilă.

— Serios?

Imediat, tonul lui Hardin devine grav.

— Da, iar priveliștea din încăperea unde luăm prânzul e și mai și. Biroul lui Trevor are…

Mă opresc înainte de a termina propoziția, dar e prea târziu. Hardin deja se uită urât la mine, așteptându-mă să continui.

— Nu, nu. Zi mai departe.

— Biroul lui Trevor are cea mai tare priveliște, îi zic eu, iar vocea îmi sună mai limpede și mai convingătoare decât mă simt pe dinăuntru.

— Cam cât de des te duci tu pe la el prin birou, Tessa?

Ochii lui Hardin mă săgetează și apoi se-ndreptă iar asupra drumului.

— Am fost de două ori săptămâna asta. Luăm prânzul împreună.

— Ce faci? se răstește Hardin.

Știam eu că trebuie să aștept până după cină ca să aduc vorba despre Trevor. Sau să nu aduc deloc vorba despre el. Nici nu trebuia să-i pomenesc numele.

— De obicei iau prânzul cu el, recunosc eu.

Din nefericire pentru mine, în acest moment mașina e oprită la stop, și n-am altă soluție decât să suport privirea ucigătoare a lui Hardin.

— În fiecare zi?

— Da…

— Ai vreun motiv să faci asta?

— Este singura persoană pe care o cunosc care are pauza de prânz în același timp cu mine. Kimberly e atât de ocupată să-l ajute pe Christian, încât nici nu are timp să-și ia pauza de prânz.

Dau din mâini ca să-mi susțin explicația.

— Păi, schimbă-ți ora la care iei masa de prânz.

Semaforul se face verde, dar Hardin nu apasă pe accelerație până când nu se-aude un claxon furios din coada care s-a format în spatele nostru.

— Nu-mi schimb ora la care iau prânzul. Trevor este colegul meu, și cu asta basta.

— Bine, răsuflă Hardin, aș prefera să nu mai iei prânzul cu *nenorocitul de Trevor.* Nu pot să-l suport.

Râzând, îmi pun mâna peste mâna lui.

— Ești gelos la modul irațional și se-ntâmplă să n-am cu cine să iau masa de prânz, mai ales că celelalte două femei care vin în aceeași încăpere să mănânce au fost răutăcioase cu mine toată săptămâna.

El se uită într-o parte la mine în vreme ce schimbă benzile cu ușurință.

— Cum adică, au fost răutăcioase cu tine?

— Nu chiar răutăcioase. Nu știu, poate sunt eu paranoică.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, mă-ndeamnă el.

— Nu-i nimic grav, doar că am senzația că nu mă plac, nu știu de ce. Mereu le prind râzând sau șușotind în vreme ce se uită la mine. Trevor a spus că le place să bârfească și pot să jur că le-am auzit comentând ceva despre modul în care am primit eu slujba asta.

— Ce-au spus? rânjește Hardin.

Articulațiile degetelor i s-au albit de tot, atât de tare strânge volanul.

— Au comentat ceva, gen: „Știm noi cum a pus ea mâna pe slujba asta".

— Și le-ai spus ceva? Lor sau lui Christian?

— Nu, nu vreau să creez probleme. Am venit aici doar de-o săptămână și nu vreau să dau fuga și să le pârăsc ca o școlăriță.

— La naiba cu asta. Trebuie să le spui femeilor ălora să se ducă dracului sau îi spun lui Christian chiar eu. Cum le cheamă? S-ar putea să le cunosc.

— Nu-i așa mare scofală, zic eu, încercând să dezamorsez bomba pe care am amorsat-o chiar eu. Fiecare loc de muncă are partea lui de femei răutăcioase. Cele de la mine m-au luat pe mine la țintă. Nu vreau ca asta să devină un capăt de țară; vreau doar să mă integrez și poate să-mi fac și câțiva prieteni acolo.

— Asta nu se va-ntâmpla dacă le permiți să se comporte ca niște scorpii și îți pierzi vremea toată ziua cu Trevor.

Își linge buzele și inspiră adânc. Inspir și eu la fel de adânc, încercând să mă hotărăsc dacă e cazul sau nu să-l apăr pe Trevor. La naiba.

— Trevor este singura persoană de-acolo care face un efort să fie drăguț cu mine și deja îl cunosc. De-asta îmi petrec pauza de prânz cu el.

Mă uit pe geam și-mi privesc orașul favorit în vreme ce aștept să explodeze bomba de lângă mine. Când văd că Hardin nu-mi răspunde, mă uit la el și la privirea lui ațintită asupra drumului, apoi adaug:

— Chiar mi-e dor de Landon.

— Și lui îi e dor de tine. Și lui taică-tău.

Oftez.

— Vreau să știu cum se simte, dar dacă pun o singură întrebare, apoi voi vrea să pun 30. Știi cum sunt.

Mă cuprinde un val de îngrijorare și fac tot posibilul să mă calmez și să-l alung.

— Știu, de-asta n-o să-ți răspund la ele.

— Ce face Karen? Dar tatăl tău? E oare trist că mi-e mai dor de ei decât de propriii mei părinți? întreb.

— Nu, având în vedere cine sunt părinții tăi.

Strâmbă din nas.

— Ca să-ți răspund la întrebare, sunt bine-mersi, cred. Nu-i prea bag în seamă.

— Sper ca locul ăsta să mi se pară ca acasă mai repede, zic eu fără să mă gândesc și mă cufund la loc în scaunul de piele.

— Nu pare să-ți placă foarte tare la Seattle, deci ce mama naibii cauți aici?

Hardin trage mașina în parcarea unei mici clădiri. Pe fațadă e lipit un semn mare și galben care promite schimb rapid de ulei și alte servicii prietenoase.

Nu știu cum să-i răspund. Mi-e teamă să-i împărtășesc temerile și îndoielile despre recenta mea mutare. Nu pentru că n-aș avea încredere în el, ci pentru că n-am chef să le folosească împotriva mea ca să mă oblige să plec din Seattle. Mi-ar fi de folos o discuție care să mă liniștească, dar, sincer, prefer tăcerea decât să aud din gura lui Hardin „Ți-am spus eu!“, așa cum o să spună, cel mai probabil.

— N-am spus că nu-mi place aici, doar că nu m-am obișnuit deocamdată. A trecut doar o săptămână și eu eram obișnuită cu rutina mea și cu Landon și cu tine, îi explic.

— Mă duc la coadă și ne vedem înăuntru, îmi spune Hardin fără să-mi răspundă.

Dau din cap, cobor din mașină și intru repede, gonită de frig, în micul atelier auto. Mirosul de cauciuc ars și de cafea veche umple camera de așteptare. Mă uit la o fotografie înrămată cu o mașină de modă veche și simt cum mâna lui Hardin mi se așază pe mijloc.

— N-ar trebui să dureze prea mult.

Mă ia de mână și mă duce pe canapeaua de piele prăfuită din mijlocul camerei. Douăzeci de minute mai târziu, se ridică în picioare, plimbându-se în sus și-n jos pe gresia alb cu negru de pe jos. Un clopoțel răsună-n încăpere, semn c-a mai intrat cineva.

— Semnul spune că schimbul de ulei se face-n cincisprezece minute, se răstește Hardin la tânărul îmbrăcat într-o salopetă pătată de ulei.

— Da, așa spune.

Omul ridică din umeri. Țigara prinsă în spatele urechii îi cade pe tejghea, iar el o recuperează repede cu o mână înmânușată.

— Îți bați joc de mine? mârâie Hardin, din ce în ce mai impacientat.

— Aproape am terminat, îl asigură mecanicul înainte de a ieși din sala de așteptare la fel de brusc cum a intrat.

Nu-l pot condamna. Mă-ntorc către Hardin și mă ridic în picioare.

— E-n regulă, nu ne grăbim.

— Îmi irosește timpul cu tine. Am mai puțin de douăzeci și patru de ore cu tine, iar el îmi irosește timpul.

— E-n regulă.

Mă duc în fața lui.

— Suntem aici împreună.

Îmi bag mâinile în buzunarele jachetei lui, iar el strânge din buze, ca nu cumva să zâmbească.

— Dacă nu termină în zece minute, eu nu plătesc porcăria asta, amenință el, iar eu clatin din cap și-mi lipesc capul de pieptul lui. Și să nu-ți ceri scuze de la tipul ăla în numele meu.

Îmi vâră degetul mare sub bărbie și-mi înalță capul ca să mi se uite-n ochi.

— Știu că asta ai de gând.

Mă sărută ușor pe buze, iar eu vreau mai mult decât atât. Subiectele de discuție din mașină au fost punctele noastre nevralgice dintotdeauna, cu toate astea am ajuns până aici fără nicio ciocnire majoră. Mă bucur din cale-afară pentru asta. Sau poate doar de faptul că Hardin mă cuprinde de talie cu mâinile lui calde și de aroma sa mentolată obișnuită combinată cu colonia pe care a împrumutat-o de la Christian.

Orice-ar fi, îmi dau seama că suntem singurii oameni care așteaptă în micul atelier și sunt surprinsă de afecțiunea lui Hardin, care mă sărută din nou; de data asta buzele lui mă apasă mai tare și limba lui se-mpletește cu limba mea. Îmi trec mâinile prin părul lui și îl trag ușor, făcându-l să geamă și să mă strângă mai tare de mijloc. Îmi lipește trupul de al lui, iar gura lui încă mă sărută, până când sunetul strident al clopoțelului se aude din nou, făcându-mă să mă dezlipesc de el și să-mi strecor mâna sub căciulă, într-un gest de nervozitate.

— Gata, ne anunță omul cu țigara de mai devreme.

— Era și timpul, remarcă Hardin nepoliticos și scoate portofelul din buzunarul de la spate, uitându-se urât la mine când fac același lucru.

103

Hardin

— Nu se holba la mine, zice ea, încercând să mă convingă de asta când ajungem în sfârșit la mașina ei, pe care am fost forțat s-o parchez în cel mai îndepărtat loc de intrarea în restaurant.

— Bălea peste farfuria cu lasagna. Avea o dâră de salivă care-i atârna de bărbie.

Ochii acelui bărbat au stat lipiți de Tessa tot timpul cât am încercat să ne bucurăm de farfuria cu paste cu prea mult sos și cu preț piperat. Aș vrea să mai bat puțin apa în piuă, dar renunț la idee. Ea nici n-a băgat de seamă atenția primită; era prea ocupată să-mi zâmbească și să discute cu mine fără să-i arunce nicio privire. Zâmbetele ei sunt strălucitoare și sincere, iar răbdarea ei față de remarcile mele despre faptul că așteptăm prea mult ca să ne așezăm la o masă e remarcabilă și găsește mereu o cale de a mă atinge. O mână pusă pe mâna mea, o atingere ușoară cu degetele pe brațul meu, mâna ei alungându-mi o șuviță de pe frunte; mă atinge tot timpul, iar eu mă simt ca un copil de Crăciun. Asta dacă aș ști, de fapt, cât de entuziasmat poate fi un copil de Crăciun.

În mașină dau drumul la căldură la maximum, pentru că vreau să se încălzească repede. Nasul și obrajii ei au o nuanță adorabilă de roșu, și nu pot să nu mă aplec și să n-o mângâi cu mâna mea rece peste buzele ei care tremură.

— Mă rog, ce păcat că va trebui să plătească pentru o farfurie de lasagna plină de bale, nu-i așa?

Se hlizește, iar eu mă aplec si-o sărut.

— Vino-ncoace, mormăi eu.

O trag ușor de mânecile jachetei ei violet la mine-n poală. Nu protestează deloc; ba chiar trece de bunăvoie peste spațiul dintre scaune ca să ajungă la mine-n brațe. Nu-și ia buzele de pe gura mea nicio secundă, iar eu cer ce-i al meu trăgându-i trupul mai aproape de mine, atât cât ne permite spațiul mic din mașina asta ciudată. Geme când trag de mânerul scaunului ca să-l las pe spate, iar ea cade peste mine.

— Încă mă doare, îmi zice, iar eu mă îndepărtez ușor de ea.

— Voiam doar să te sărut, îi spun.

E-adevărat. Nu că m-ar deranja să fac dragoste cu ea pe locul din față al mașinii ei, dar nu asta aveam de gând de data asta.

— Dar vreau, recunoaște timid, întorcându-și puțin capul ca să se ascundă de mine.

— Putem merge acasă… mă rog, acolo unde stai tu…

— De ce nu aici?

— Alo? Tessa?

Îmi flutur mâna prin fața ei, iar ea se uită la mine uluită.

— Ai văzut-o cumva pe Tessa pe aici, pentru că femeia asta zăpăcită de hormoni și înnebunită după sex care mi se zbate-n brațe nu e ea, o necăjesc eu, iar ea se prinde, în cele din urmă.

— Nu sunt înnebunită după sex.

Se bosumflă, lăsându-și buza-n jos, iar eu mă ridic ca s-o prind între dinți. Își leagănă șoldurile deasupra mea, iar eu cercetez din priviri parcarea. Soarele a început deja să apună, iar norii groși fac să pară că e mai târziu decât în realitate. Parcarea e aproape plină cu mașini, totuși, și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să ne prindă careva trăgându-ne-o în public. Se smulge din sărut și trece cu buzele peste gâtul meu.

— Sunt stresată, și tu n-ai fost lângă mine, și te iubesc.

În ciuda căldurii insuportabile care vine din radiatoare, simt un fior pe șira spinării, iar ea îmi atinge penisul prin jeanși.

— Deci poate că hormonii mei au luat-o puțin razna, e aproape… știi tu, momentul ăla.

Șoptește ultimele două cuvinte de parcă ar fi vreun secret murdar.

— A, acum înțeleg.

Rânjesc, plănuind niște glume vulgare cu care s-o necăjesc toată săptămâna, așa cum fac mereu. Ea-mi citește gândurile.

— Să nu spui o vorbă, mă ceartă, strângându-mă ușor și mângâindu-mă pe penis, în vreme ce buzele ei mi se plimbă pe gât.

— Atunci oprește-te până nu-mi dau drumul în pantaloni. Deja mi s-a întâmplat de prea multe ori de când te cunosc pe tine.

— Da, așa e.

Mă mușcă, iar eu îmi înalț șoldurile ca să-i întâmpin mișcările circulare.

— Hai înapoi… Dacă te vede cineva așa, călărindu-mă în mijlocul parcării, va trebui să-l omor.

Cu grijă, Tessa aruncă o privire în parcare, cercetând împrejurimile, și observ că-și dă și ea seama că nu se poate.

— Bine.

Se bosumflă din nou și se-ntoarce pe locul din dreapta.

— Uite cum s-au schimbat lucrurile.

Mă ciupește și tresar. Îmi zâmbește dulce, ca și cum n-ar fi încercat să mă castreze de curând.

— Taci și condu.

— O să trec pe roșu la fiecare semafor, ca să ajungem acasă și să mă ocup de tine, o tachinez eu.

Își dă ochii peste cap și-și sprijină capul de geam. Când ajungem la următorul semafor, doarme dusă. Mă-ntind să văd dacă îi e cald; picături mici de transpirație i s-au format pe frunte, iar eu o las mai moale cu căldura imediat. Mă hotărăsc să mă bucur de sforăitul ușor pe care-o scoate în somnul ei liniștit, așa că apuc drumul ocolit până acasă la Vance.

* * *

O scutur ușor de umăr ca s-o trezesc.

— Tessa, am ajuns.

Deschide ochii brusc și clipește rapid ca să-și dea seama unde e.

— S-a făcut deja atât de târziu? întreabă ea, uitându-se la ceasul de pe bord.

— A fost aglomerație, zic eu.

Adevărul e că am mers prin oraș, încercând să descopăr ce-o captivează pe ea atât de tare. A fost degeaba. N-am găsit nimic frumos nici în aerul înghețat. Nici în traficul bară la bară. Nici la podul basculant care e cauza acestui trafic. Singurul lucru care avea logică pentru mine era fata adormită din mașină. În ciuda sutelor de clădiri care se înalță către cer și-l luminează, ea e singurul lucru care m-ar putea face să dau doi bani pe orașul ăsta.

— Încă sunt atât de obosită… cred c-am mâncat prea mult.

Îmi zâmbește ușor și mă-mpinge când mă ofer s-o car până la ea în cameră. Se clatină ca un zombie prin toată casa lui Vance și, în momentul în care pune capul pe pernă, adoarme din nou. O dezbrac cu grijă și trag plapuma peste trupul ei pe jumătate despuiat, așezând tricoul meu purtat chiar lângă capul ei, în speranța c-o să și-l pună pe ea când se trezește.

Mă uit lung la ea. Are buzele întredeschise, iar brațele îi sunt încolăcite în jurul mâinii mele, de parc-ar fi o pernă moale. N-are cum să fie comod, dar ea doarme buștean, ținându-se de mine ca și cum i-ar fi frică să nu dispar.

Probabil că, dacă n-o să fiu un cretin în timpul săptămânii, o să fiu recompensat cu astfel de momente în weekend, și asta îmi e de-ajuns până când își va da seama cât sunt de dispus să devin o persoană mai bună de dragul ei.

— De câte ori ai de gând să mă suni? latru eu în receptor.

Telefonul mi-a zbârnâit toată noaptea și toată dimineața, și cea care mă suna era mama. Tessa se tot trezește și mă trezește și pe mine. Ultima oară jur că-l pun pe silent.

— Trebuia să răspunzi! Am ceva important de vorbit cu tine.

Are vocea blândă și-am și uitat de când n-am mai vorbit cu ea.

— Atunci treci la subiect, oftez eu și mă răsucesc instinctiv ca să aprind lampa.

Lumina aruncată de mica veioză e prea puternică pentru ora asta matinală, așa că trag de fir și o-nchid la loc, scufundând din nou camera în întuneric.

— Păi, fii atent…

Expiră cu putere.

— Mike și cu mine ne căsătorim.

Chițăie la telefon, iar eu îl îndepărtez de la ureche ca să nu-mi spargă timpanul.

— Așa… zic eu, așteptând mai multe detalii.

— Nu ești surprins? întreabă ea, în mod clar dezamăgită de reacția mea.

— Mi-a spus că voia să te ceară de nevastă și m-am gândit c-o să accepți. De ce să mai fiu surprins?

— Ți-a spus?

— Mda, zic eu, privind în întuneric la formele dreptunghiulare ale fotografiilor agățate pe perete.

— Așa, și ce părere ai?

— Are vreo importanță? o-ntreb.

— Sigur că are importanță, Hardin.

Mama oftează, iar eu mă ridic de tot în capul oaselor. Tessa se zbate-n somn și-ntinde mâna spre mine.

— Nu prea-mi pasă. Am fost un pic surprins, dar ce-mi pasă mie că te măriți tu? șoptesc, împletindu-mi picioarele cu picioarele fine ale lui Tess.

— Nu-ți cer permisiunea. Voiam să văd doar ce părere ai despre toată povestea ca să-ți spun adevăratul motiv pentru care te-am sunat toată dimineața.

— E-n regulă, acum spune-mi.

— După cum știi, Mike credea că-i o idee bună să vindem casa.

— Așa, și?

— Gata, am vândut-o. Noii proprietari nu se mută decât luna viitoare, după nuntă.

— Luna viitoare?

Îmi frec tâmpla cu arătătorul. Știam eu că nu trebuie să răspund la telefon atât de devreme.

— Voiam să așteptăm până anul viitor, dar niciunul dintre noi nu întinerește. Și cum fiul lui Mike pleacă la facultate, n-am găsit un moment mai potrivit decât acum. S-ar mai fi încălzit aici în câteva luni, dar nu mai vrem să așteptăm. E cam răcoare, dar n-o să fie de nesuportat. Vii și tu, nu-i așa? Și-o aduci și pe Tessa?

— Deci nunta e luna viitoare sau peste două săptămâni?

Mintea mea nu funcționează atât de devreme dimineața.

— Peste două săptămâni! răspunde ea cu voioșie.

— Nu cred că pot… spun eu.

Nu că n-aș vrea să iau parte la sărbătorile vesele în cinstea iubirii adevărate și tot căcatul ăsta, dar n-am chef să bat drumul până-n Anglia. În plus, știu că Tessa n-are cum să vină așa din scurt, mai ales că relația noastră e cum e în acest moment.

— De ce nu? O s-o întreb chiar eu dacă…

— Nu, n-o s-o-ntrebi, i-o retez eu.

Îmi dau seama c-am fost cam dur și cobor vocea.

— Nici măcar n-are pașaport.

E o scuză, dar măcar e adevărat.

— Își poate face în două săptămâni, în regim de urgență.

Oftez.

— Nu știu, mamă, lasă-mă puțin să mă gândesc. E șapte dimineața, la naiba.

Oftez și închei convorbirea, apoi îmi dau seama că nici măcar n-am felicitat-o. La dracu'. În fine, nici nu cred că se aștepta la așa ceva din partea mea. De pe hol aud cum cineva cotrobăie prin dulapurile alea nenorocite. Îmi trag plapuma groasă peste cap ca să alung zgomotele de uși trântite și bipăitul enervant al mașinii de spălat vase, dar gălăgia nu se potolește. Hărmălaia continuă până când cred că adorm ascultând-o.

104

Hardin

A trecut puțin de ora opt și mă uit de-a lungul livingului, până-n bucătărie, acolo unde Tessa e îmbrăcată în întregime, luând micul dejun alături de Kimberly.

La naiba, s-a făcut deja luni. Trebuie să se ducă la muncă, iar eu trebuie să mă întorc la școală. O să ratez toate cursurile de azi, dar mă doare-n cot. În mai puțin de două luni, îmi iau diploma.

— Ai de gând să-l trezești? o-ntreabă pe Tessa exact când intru.

— Sunt treaz, gem eu, încă amețit din cauza somnului.

Am dormit mai bine azi-noapte decât am făcut-o toată săptămâna. În prima mea noapte aici n-am dormit niciunul aproape deloc.

— Hei.

Zâmbetul lui Tess luminează încăperea, iar Kimberley coboară pe nesimțite de pe scaunul de bar pe care stă și ne lasă singuri. Ceea ce înseamnă că și-a propus să nu mă enerveze chiar așa de tare.

— De cât timp te-ai trezit? o întreb pe Tessa.

— De vreo două ore. Christian zicea că mai pot întârzia o oră, de vreme ce tu nu te-ai trezit.

— Trebuia să mă trezești mai devreme.

O studiez lacom din priviri. E îmbrăcată într-o cămașă de-un roșu-aprins și într-o fustă neagră conică până la genunchi. Materialul îi mângâie șoldurile într-un fel în care mă face să-mi doresc s-o răstorn peste scaun, să-i ridic fusta până la chiloți — chiloții de dantelă, probabil — și să i-o trag chiar aici, chiar acum…

Mă strigă, trezindu-mă din reverie.

— Ce-i?

Ușa de la intrare se-nchide, iar eu mă bucur că am rămas în sfârșit singuri în toată casa asta imensă.

— Nimic, mint eu și mă-ndrept către cafetiera pe jumătate plină.

— Ai fi zis că au un aparat Keurig[1] bogătanii ăstia afurisiți.

Tessa izbucnește în râs la remarca mea.

— Mă bucur că nu au. Urăsc chestiile astea.

Se sprijină pe coate pe masa din bucătărie, iar părul desfăcut îi încadrează chipul.

— Și eu.

Mă uit prin bucătărie și apoi din nou la sânii lui Tess când se ridică în picioare.

— La ce oră trebuie să pleci? o-ntreb.

Ea-și încrucișează brațele pe piept, blocându-mi priveliștea.

— În douăzeci de minute.

— La naiba.

Oftez și amândoi ducem cănile de cafea la gură în același timp.

— Trebuia să mă trezești și pe mine. Spune-i lui Vance că nu te duci azi.

— Nu!

Suflă în cana cu cafeau aburindă din mâna ei.

— Ba da.

— Ba nu, spune ea cu o voce fermă. Nu pot să profit de relația mea personală cu el așa.

Vorbele ei mă irită.

— Nu e nicio relație „personală". Stai aici pentru că ești prietenă cu Kimberly și, până la urmă, pentru că eu i te-am prezentat lui Vance, îi reamintesc eu, știind foarte bine cât de tare se enervează când deschid subiectul ăsta cu ea.

Își dă dramatic peste cap ochii albaștri-cenușii, apoi trece pe lângă mine, cu tocurile ei înalte tropăind zgomotos pe parchetul scump. O apuc cu degetele de cot, oprindu-i ieșirea teatrală. O trag la pieptul meu și-mi lipesc buzele de gâtul ei.

---

1 Keurig este o marcă de aparate de băuturi calde, de uz casnic și industrial. (*N.t.*)

— Unde crezi că pleci?

— În camera mea să-mi iau geanta, zice ea.

Dar pieptul i se ridică și-i coboară și asta contrazice complet tonul ei distant și privirea și mai distantă.

— Spune-i că mai ai nevoie de timp, îi cer eu, trecându-mi ușor buzele pe pielea ei înroșită de pe gât.

Tess nu pare să fie impresionată de atingerea mea, dar eu îmi dau seama. Îi cunosc trupul mai bine decât și-l cunoaște ea.

— Nu.

Face un efort slab de a se rupe de lângă mine, doar ca să aibă conștiința împăcată.

— Nu vreau să profit de el. Deja mă lasă să stau aici pe gratis.

Nu mă mișc.

— Îl sun eu atunci, zic.

N-are nevoie azi de ea la birou. A muncit deja trei zile pe săptămână. Am nevoie de ea mai tare decât are Vance Publishing.

— Hardin…

Mă prinde de mână înainte să apuc să bag mâna-n buzunar după telefonul mobil.

— O s-o sun pe Kim.

Se-ncruntă, iar eu sunt surprins că a cedat atât de repede.

105

Tessa

— Kim. Hei, sunt Tessa. Voiam să…

— Stai liniștită, mă-ntrerupe ea. I-am zis deja lui Christian că probabil nu vii azi la birou.

— Scuze că-ți cer asta. Eu…

— Tessa, e-n regulă. Am priceput.

Sinceritatea din glasul ei mă face să zâmbesc în ciuda faptului că Hardin mă enervează. Mă bucur că, în sfârșit, am și eu o prietenă. Povara trădării lui Steph e ceva ce nu pot șterge cu ușurință. Arunc o privire prin dormitorul meu temporar și-mi reamintesc că sunt la câteva ore distanță de ea, de campusul acela, de toți prietenii pe care credeam că mi i-am făcut în primul semestru de la facultate, toți falși. Asta e viața mea acum. Seattle este locul unde trebuie să mă aflu și n-o s-o mai văd niciodată pe Steph și pe niciunul dintre ei.

— Mulțumesc mult, îi spun.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Doar ai grijă: toate camerele importante au sistem de supraveghere.

Kimberly izbucnește în râs.

— Sunt sigură că după incidentul din sala de forță n-aveai cum să uiți asta.

Îl săgetez pe Hardin cu privirea când intră-n dormitor. Zâmbetul lui plin de subînțeles și nerăbdare și felul în care jeanșii lui bleumarin îi atârnă pe șolduri mă distrag de la ce-mi spune Kimberly. Mă chinui să-mi amintesc ce mi-a zis acum câteva secunde. *Sala de forță? O, Doamne.* Îmi îngheață sângele în vine, iar Hardin se apropie de mine.

— Ăă, da, mormăi eu, ridicând mâna ca să-l opresc pe Hardin să se apropie mai mult.

— Distrați-vă.

Kimberly încheie convorbirea.

— Au camere de filmat în sala de sport! Ne-au văzut! spun eu, panicată.

Hardin ridică din umeri de parcă nu-i mare scofală.

— Le-au oprit înainte să vadă ceva.

— Hardin! Știu că noi… știi tu, în sala lor de forță!

Flutur din mâini.

— Sunt absolut îngrozită!

Îmi acopăr fața cu mâinile, dar Hardin mi le dă repede la o parte.

— N-au văzut nimic. Am vorbit deja cu ei. Calmează-te. Crezi că nu m-aș fi înfuriat dacă s-ar fi uitat la înregistrare?

Mă mai relaxez puțin. Are dreptate; ar fi fost mult mai supărat decât pare să fie acum, dar asta nu-nseamnă că eu nu mă simt total umilită de faptul că *ei știu,* chiar dacă au oprit înregistrarea. Dar stai, ce înseamnă înregistrare? Totul e digital. Și poate că doar au spus c-au oprit camerele, dar de fapt n-au făcut altceva decât să se uite-n altă parte…

— Înregistrarea… nu-i salvată pe undeva sau ceva de genul ăsta, corect? întreb eu, fără să mă pot abține.

Trec cu vârful degetului peste micul tatuaj în formă de cruce de pe mâna lui Hardin. Hardin mă privește.

— Asta ce vrea să-nsemne?

Vechile obiceiuri ale lui Hardin îmi reapar în minte.

— Nu asta voiam să zic, spun eu repede.

Poate prea repede.

— Ești sigură? mă întreabă.

Mă uit cum trăsăturile i se înăspresc și cum ochii i se umplu de vinovăție.

— E clar că la asta te gândeai, altfel cum ai fi știut la ce mă gândesc eu?

— Nu face asta, spun eu ferm și mă apropii de el.

— Ce să nu fac? zice el.

În acest moment îi pot citi gândurile; văd cum retrăiește toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut.

— Nu face asta; nu te mai gândi la asta.

— Nu mă pot abține.

Își trece mâna peste față cu o mișcare înceată, dar haotică.

— La asta te gândeai și tu? Că știam despre înregistrare și apoi l-am lăsat să se uite la ea?

— *Poftim? Nu!* N-am crezut niciodată așa ceva, zic eu cu sinceritate. Doar că înregistrarea din sala de forță m-a făcut să mă gândesc la… ce s-a întâmplat înainte. Doar mi-a *amintit* de asta — n-am crezut că mai faci așa ceva și acum.

Ating gulerul zdrențuit al tricoului său negru.

— Știu că n-ai arăta niciodată nimănui o filmare cu mine.

Mă uit fix în ochii lui, dorindu-mi să mă creadă.

— Dacă ți-ar face cineva așa ceva…

Face o pauză și inspiră adânc.

— Nu știu ce i-aș face, chiar dacă ar fi vorba de Vance, recunoaște el încruntat.

Firea lui Hardin este ceva cu care a trebuit să mă obișnuiesc în ultimele șase luni. Mă ridic pe vârfuri ca să-l privesc în ochi.

— Nu se va-ntâmpla așa ceva.

— Aproape că s-a întâmplat ceva îngrozitor, totuși, săptămâna trecută, cu Steph și cu Dan.

Umerii i se zguduie înfiorați, iar eu încerc cu disperare să spun ceva potrivit ca să-l scot din starea asta întunecată.

— Nu s-a-ntâmplat nimic.

E ironic că eu sunt aceea care-l liniștește pe el, deși lucrurile acelea traumatizante mi s-au întâmplat mie; dar această inversare a rolurilor dezvăluie adevărata natură a relației noastre și faptul că Hardin simte nevoia să se învinovățească pentru lucrurile pe care nu le poate controla. Ca și mama lui, ca și mine. Acum îmi dau seama de asta.

— Dacă te-ar fi violat…

Vorbele lui îmi retrezesc amintiri vagi despre noaptea aceea, cu degetele lui Dan care mă atingeau pe coapse și cu Steph care trăgea de rochia mea.

— Nu vreau să discut despre ce s-ar fi putut întâmpla.

Mă aplec spre el, iar brațele lui mă cuprind de mijloc, apărându-mă, protejându-mă de amintirile îngrozitoare și de amenințări inexistente. Se uită urât la mine.

— Aproape că n-am discutat deloc despre faza aia.

— Nici nu vreau. Am discutat suficient acasă la mama și în niciun caz nu așa vreau să-mi petrec după-amiaza liberă.

Îi zâmbesc cât pot de dulce, dar nu reușesc să-l înveselesc.

— Nu suport să-ți facă nimeni rău în halul ăsta. Nu suport gândul că te-ar fi putut viola. Îmi vine să-l omor — văd roșu în fața ochilor. Nu pot să mă stăpânesc.

Mutra furioasă a lui Hardin nu se luminează deloc, ci dimpotrivă. Ochii lui verzi se uită la mine fix și arzător, iar mâinile lui mi se agață cu putere de șolduri.

— Hai să nu vorbim despre asta atunci. Vreau să încerci să uiți, așa cum fac și eu.

Îl mângâi pe spate cu degetele, implorându-l cu blândețe să uite toată întâmplarea aceea. Nu ne va ajuta pe niciunul dacă ne tot gândim la ea. A fost o chestie îngrozitoare și dezgustătoare, dar n-o s-o las să mă domine.

— Te iubesc — te iubesc atât de mult.

Își lipește gura de a mea, iar eu îmi încolăcesc degetele pe brațele sale, trăgându-l mai aproape de mine. Cu respirația întretăiată, îi zic:

— Deci concentrează-te asupra mea, Hardin. Doar pe…

Sunt întreruptă de apăsarea gurii lui. Mă posedă, amintindu-mi astfel promisiunile pe care mi le-a făcut mie și lui însuși. Limba lui mi se strecoară printre buze, unindu-se cu a mea. Degetele lui Hardin mi se înfig și mai tare în șolduri, iar eu scâncesc când mâinile lui îmi urcă de pe abdomen pe piept. Îmi cuprinde sânii, iar eu mă apropii și mai tare de trupul lui, de mâinile lui lacome.

— Arată-mi că numai eu contez, îmi șoptește, iar eu știu exact ce vrea, ce dorește.

Mă așez în genunchi în fața lui și-l trag în grabă de singurul nasture de la jeanși. Fermoarul se dovedește a fi mai greu de desfăcut și, pentru o secundă, mă gândesc să sfâșii accesoriul de metal.

Totuși nu fac asta, în schimb mă gândesc cât de sexy arată în blugii lui albaștri și strâmți. Îl zgârii ușor cu vârfurile degetelor peste dunga subțire de păr care se-ntinde de la buric la elasticul boxerilor, iar el geme nerăbdător.

— Te rog, mă imploră, nu mă chinui.

Dau ușor din cap și îi trag boxerii în jos, făcându-i să se strângă la nivelul gambelor, deasupra jeanșilor lăsați în vine. Hardin mai geme o dată, de data asta mai tare, mai animalic, iar eu îi iau penisul în gură. Cu mișcările lente ale limbii vreau să-i șterg gândurile paranoice, asigurându-l astfel că aceste momente de plăcere sunt foarte diferite de un act la care m-ar forța cineva.

Îl iubesc. Îmi dau seama că ceea ce fac acum nu e chiar cea mai bună cale de a-i calma furia și anxietatea, dar dorințele mele sunt mai puternice decât principiile morale, care, în momentul de față, nu valorează mare lucru.

— Îmi place la nebunie faptul că sunt singurul bărbat cu care-ai făcut sex oral, geme el, în vreme ce eu îi ating cu mâna partea penisului care nu mi-a încăput în gură. Buzele astea nu mi-au aparținut decât mie.

O mișcare rapidă din șolduri mă face să mă înec, iar el își trece degetul mare peste fruntea mea.

— Uită-te la mine, îmi ordonă el.

Iar eu îl ascult bucuroasă. Îmi place chestia asta așa cum îi place și lui. Ca întotdeauna. Îmi place la nebunie cum închide ochii cu gene lungi de fiecare dată când limba mea îl atinge. Îmi place cum geme și cum gâfâie când îl sug din ce în ce mai tare.

— La naiba, știi exact…

Își dă capul pe spate, iar eu simt cum i se încordează mușchii de la picioare sub mâna mea, pe care am pus-o pe el ca să-l țin într-un loc.

— Sunt singurul bărbat în fața căruia ai îngenuncheat vreodată…

Strâng din coapse ca să mai eliberez din tensiunea pe care cuvintele lui vulgare o trezesc în mine. Hardin se sprijină cu o mână de perete, în vreme ce eu mă mișc din ce mai repede ca să-l aduc la orgasm. Îl privesc fix în ochi, știind că-l înnebunește să mă privească în timp ce-l satisfac așa. Își mișcă mâna liberă dinspre creștetul capului meu până înspre gură

și-și trece degetul mare peste buza mea de sus, băgându-mi-l în gură și împingându-l înăuntru și-n afară din ce în ce mai rapid.

— La naiba, Tess.

Corpul i se încordează, iar el îmi spune cât e de bine, cât de mult mă iubește și se apropie din ce în ce mai tare de orgasm. Îi iau tot penisul în gură, gemând — iar el gâfâie și-și dă drumul pe limba mea. Continui să sug, trăgându-i și ultimul strop de spermă, în vreme ce el mă mângâie ușor pe obraz cu degetul mare. Mă sprijin de mâna lui, bucurându-mă de tandrețea lui, iar el mă ajută blând să mă ridic în picioare. Mă trage în brațele lui, cuprinzându-mă într-un gest intim care aproape că mă copleșește.

— Îmi pare rău c-am adus vorba despre tot rahatul ăla, îmi șoptește el în păr.

— Șșș, șoptesc și eu — nu vreau să revenim la discuția neplăcută pe care-am lăsat-o în urmă acum câteva minute.

— Apleacă-te peste pat, iubito, spune Hardin, și-mi ia un moment ca să-mi dau seama ce vrea.

Nu-mi dă ocazia să-i mai răspund înainte de-a mă-mpinge ușor cu mâna pe mijloc, ghidându-mă până la marginea saltelei. Se prinde cu mâinile de coapsele mele, ridicându-mi fusta până când îmi dezgolește tot fundul. Îl vreau atât de tare încât mă doare fizic. O durere pe care doar el o poate alina. Încerc să-mi scot pantofii, dar el mă apasă cu mâna pe mijloc din nou.

— Nu, lasă-i în picioare, mormăie el.

Gem, iar el îmi dă chiloții la o parte și-mi bagă un deget înăuntru. Se apropie și mai tare, iar picioarele lui aproape că se ating de mine, în vreme ce îi simt penisul lipindu-se de partea din spate a picioarelor mele.

— Ești așa moale, iubito, așa de caldă.

Mai introduce un deget, iar eu gem, sprijinindu-mă cu toate greutatea pe coate, pe saltea. Îmi arcuiesc spatele când el găsește ritmul potrivit, intrând în mine, băgând și scoțând din mine degetele lui lungi.

— Scoți niște sunete foarte sexy, Tess, șoptește, atingându-și trupul de al meu, cu penisul lui tare lipit de mine.

— Te rog, Hardin.

Gem și am nevoie de el chiar acum. În câteva secunde mă pătrunde așa cum numai el poate s-o facă. Îl doresc fizic, dar asta nu-i nimic în comparație cu iubirea copleșitoare, intensă, orbitoare pe care i-o port, și știu în străfundul sufletului meu — acolo unde numai el și cu mine putem zări — că el va rămâne mereu singurul din viața mea.

Mai târziu, cum stăm întinși în pat, Hardin scâncește:

— Nu vreau să plec.

Și apoi, cu un gest care nu-i stă în fire, își înclină capul și și-l îngroapă în umărul meu, încolăcindu-și brațele și picioarele în jurul trupului meu. Părul lui des îmi gâdilă pielea. Încerc să i-l netezesc cu degetele, dar pur și simplu e prea des.

— Trebuie să mă tund, anunță el, ca și cum mi-ar fi auzit gândurile.

— Mie-mi place așa.

Îl trag ușor de șuvițele jilave.

— Nu mi-ai spune asta dacă n-ai crede-o, zice el, provocându-mă.

Are dreptate, dar asta și pentru că nu-mi imaginez vreo tunsoare care să nu-i vină bine lui Hardin. Totuși, îmi place când are părul exact de lungimea asta.

— Îți sună telefonul din nou, îi spun, iar el înalță capul și se uită urât la mine. Poate i s-a-ntâmplat ceva rău tatei și încerc foarte tare să nu intru-n panică și chiar vreau să am încredere în tine, așa că, te rog, răspunde, bat eu câmpii.

— Dacă se-ntâmplă ceva cu taică-tău, are Landon grijă, Tessa.

— Hardin, știi cât de greu îmi e să nu…?

— Tessa, zice el ca să mă facă să tac, dar apoi se dă jos din pat și recuperează telefonul care vibrează pe birou.

— Vezi, e mama mea.

Îmi arată ecranul ca să văd cine-l sună. Cuvântul „Trish“ se vede cât se poate de clar de unde stă el. Mi-ar fi plăcut să mă asculte și să scrie „Mama“, dar el nu vrea. S-o luăm ușor, îmi zic.

— Răspunde-i! Ar putea să fie ceva urgent.

Mă dau jos din pat și-ncerc să-i iau telefonul.

— E-n regulă. Mă bate la cap de azi-dimineață.

Hardin ridică în joacă telefonul deasupra capului.

— În legătură cu ce? îl întreb și văd cum își închide telefonul de tot.

— Nimic important. Știi și tu cât de pisăloagă poate fi.

— Nu e deloc pisăloagă, zic eu în apărarea lui Trish.

E foarte drăguță și-mi place la nebunie umorul ei. Ceva ce i-ar folosi și fiului ei.

— Ești la fel de pisăloagă ca ea. Știam eu că asta o să spui.

Zâmbește răutăcios. Întinde degetele lungi și-mi dă părul după urechi. Mă prefac că mă uit urât la el.

— Ești teribil de fermecător azi. Pe lângă faptul că-mi spui că sunt pisăloagă, desigur.

Nu mă plâng, dar, dat fiind trecutul nostru, mi-e teamă că acest comportament va dispărea când se va termina și weekendul nostru de vis.

— Ai prefer să fiu un dobitoc?

Ridică din sprânceană. Eu zâmbesc, bucurându-mă de dispoziția lui jucăușă, indiferent cât de puțin va dura.

106

Hardin

Ca și cum lunga călătorie la volan prin ploaia înghețată n-ar fi fost destul de enervantă, când m-am întors la apartament m-a întâmpinat imaginea tatălui lui Tess, zăcând la mine pe canapea, îmbrăcat în hainele mele. Pantalonii pijamalei mele de bumbac și tricoul meu negru îi sunt mult prea strâmte și pur și simplu îmi vine înapoi covrigul pe care mi l-a băgat Tessa pe gât de dimineață.

— Ce mai face Tessie? mă-ntreabă Richard de cum intru pe ușă.

— De ce-mi porți hainele iarăși? mârâi eu, fără să aștept neapărat și răspuns de la el, dar fiind conștient c-o să primesc, totuși, unul.

— N-am decât cămașa aia pe care mi-ai dat-o tu și n-am putut scoate mirosul din ea, răspunde el, ridicându-se în picioare.

— Unde-i Landon?

— Landon e la bucătărie.

Vocea fratelui meu vitreg se aude în living din spatele meu. Peste o clipă ni se alătură, cu o cârpă de vase în mâini. Pe podea cad stropi de detergent, iar eu mă încrunt la el că nu l-a pus pe Richard să spele nenorocitele de vase.

— Deci ce mai face? întreabă el.

— Face bine. La naiba. În caz că se-ntreabă cineva, și eu fac bine, mă oțărăsc eu.

Apartamentul e mult mai curat decât l-am lăsat eu. Teancurile de manuscrise de rahat pe care plănuiam să le arunc au dispărut, turnul de sticle goale de apă pus pe masa de cafea nu mai e vizibil, iar stratul de praf pe care îl văzusem crescând s-a evaporat din colțurile măsuței pentru televizor.

— Ce mama dracului s-a-ntâmplat aici? îi întreb pe amândoi.

Simt că cedez nervos, și nu sunt decât de câteva minute la mine în apartament.

— Dacă te referi la fapul că ți-am făcut curățenie în toată casa — începe Landon, dar eu îi tai macaroana.

— Unde sunt lucrurile mele?

Mă plimb în sus și-n jos.

— Am întrebat care dintre voi s-a atins de lucrurile mele.

Inspir adânc, încercând să-mi controlez furia bruscă. De ce mi-au făcut curățenie în apartament fără să mă întrebe mai întâi? Mă uit de la unul la altul înainte să mă duc valvârtej în dormitor.

— Cineva e prost dispus, îl aud pe Richard spunând exact când ajung la ușă.

— Nu-l băga în seamă… îi e dor de ea, zice repede Landon.

În semn de „duceți-vă dracului amândoi“, trântesc ușa cât pot de tare. Landon are dreptate. Știu bine că are. Simțeam dorul de ea când mă-ndepărtam de orașul ăla blestemat, de ea. Simțeam cum fiecare tendon și fiecare mușchi din trup mi se încordează pe măsură ce se mărea distanța față de ea. Fiecare kilometru străbătut mi-a adâncit golul dinăuntru. Un gol pe care numai ea îl poate umple. Faptul că i-am înjurat pe toți dobitocii întâlniți pe șosea m-a ajutat să-mi țin furia oarecum sub control, dar nu m-a ținut mult. Trebuia să mai stau în Seattle pentru câteva ore, s-o conving să-și ia liber toată săptămâna și să vină acasă cu mine. Așa cum era îmbrăcată, nu trebuia să-i dau de ales.

Cu cât mă cufund mai tare în gândurile mele, cu atât îmi imaginez mai mult trupul ei gol. Avea fusta ridicată la nivelul taliei, lăsând să se vadă cea mai sexy priveliște. Am pătruns-o de nenumărate ori și în timpul ăsta mi-a promis că n-o să mă uite în cursul săptămânii lungi care urmează și mi-a spus cât de mult mă iubește. Cu cât mă gândesc mai mult la săruturile ei nesfârșite, cu atât devin mai agitat.

Am nevoie de ea mai mult ca niciodată. Simt dorință și iubire amestecate — nu, nevoia de care vorbesc depășește cu mult dorința fizică. Felul în care suntem legați când facem dragoste e de nedescris, sunetele pe care le scoate, momentul în care-mi aduc aminte că sunt singurul bărbat care a făcut-o vreodată să se simtă așa. O iubesc și mă iubește, și asta-i tot.

— Hei, zic eu la telefon, pentru c-am sunat-o înainte de a-mi da seama ce fac.

— Hei. S-a-ntâmplat ceva? întreabă ea.

— Nu.

Mă uit de jur împrejur prin dormitor. În dormitorul meu proaspăt pus la punct.

— Ba da.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai ajuns acasă?

Nu, asta nu-i acasă. Tu nu ești aici.

— Da, și tâmpiții de taică-tău și Landon mă calcă îngrozitor pe nervi.

Ea se hlizește puțin.

— Au trecut, cât, de-abia zece minute de când ai ajuns acasă. Ce ți-au făcut deja?

— Au făcut curat în tot apartamentul, mi-au mutat lucrurile dintr-un loc în altul. Nu mai găsesc nimic.

Mi-ar plăcea să fie vreo cămașă murdară pe jos sau altceva în ce aș putea să trag un șut.

— Ce anume cauți? întreabă ea, dar în fundal aud o altă voce.

Mă chinui din toate puterile să n-o întreb cu cine naiba e.

— Nimic în mod special, recunosc eu. Dar vreau să spun că, dacă-aș vrea să găsesc ceva, n-aș fi în stare.

Ea izbucnește-n râs.

— Deci ești supărat că ți-au făcut curățenie în apartament și nu-ți găsești ceva ce oricum nu cauți?

— Mda, zic eu, rânjind.

Mă port ca un copil tâmpit și știu asta. Și ea știe, dar în loc să mă certe, o umflă râsul.

— Mai bine te duci la sală.

— Mai bine mă-ntorc la Seattle și ți-o trag aplecată peste pat. Din nou, ripostez eu.

Ea oftează, iar acest sunet răsună profund în mine și mă face să-mi fie și mai dor de ea.

— Ăăm, da, șoptește.

— Cine-i acolo, cu tine?

Am avut răbdare vreo 40 de secunde. Record.

— Trevor și Kim, răspunde ea încet.

— Cred că-ți bați joc de mine.

Nemernicul de Trevor e mereu în preajma ei. A reușit să devină mai agasant decât Zed și asta spune foarte multe.

— *Har*-din…

Îmi dau seama că se simte stingherită și nu vrea să-mi dea explicații în prezența lor.

— Ther-*esa*.

— Mă duc la mine-n cameră un minut.

Se scuză politicos și, în vreme ce îi ascult respirația, devin din ce în ce mai nerăbdător.

— De ce e cretinul de Trevor la tine acasă? zic eu, părând mult mai sărit de pe fix decât plănuisem.

— Nu e casa *mea*, îmi amintește ea.

— Da, mă rog, locuiești acolo și…

Mă întrerupe.

— Ar trebui să te duci la sală. În mod clar ești tensionat.

Îi simt îngrijorarea din voce, iar tăcerea care urmează subliniază acest lucru.

— Te rog, Hardin.

N-am cum s-o refuz.

— Te sun când mă-ntorc, o aprob eu și închid telefonul.

Trebuie să recunosc că i-am văzut moaca enervantă a lui Trevor imprimată pe sacul de box pe care l-am lovit cu mâinile și cu picioarele două ore la rând. Dar asta nu m-a ajutat aproape deloc. Doar m-am relaxat puțin. Nu mai știu exact de ce sunt nervos, în afară de faptul că Tessa nu-i aici, iar eu nu sunt acolo.

Să-mi bag, asta o să fie o săptămână foarte lungă. Când ajung în mașină găsesc un mesaj de la Tessa. Nu mă așteptasem să stau la sală atâta timp, dar e clar c-aveam nevoie de asta.

Am încercat să mai stau trează, dar eram epuizată :) zice ea în mesaj. Mă bucur că bezna de afară îmi ascunde zâmbetul tâmp care mi-a apărut

pe față în urma insinuării ei siropoase. Este atât de drăguță fără ca nici măcar să se străduiască.

Aproape că uit de mesajul de la Landon care-mi reamintește că trebuie să fac cumpărături. N-am făcut niciodată cumpărături pentru mine însumi. Când locuiam la sediul frăției studențești mâncam și eu ce cumpărau alții. Sper totuși ca Tessa să nu se supere dacă află că nu-l hrănesc pe taică-său și că Landon nu se va lua de mine…

Mă trezesc parcând la Target, și nu la Conner's, ca să fac cumpărăturile. Tessa mă influențează, fără doar și poate, și nici măcar nu e aici. Își petrece tot atâta timp la Conner's ca și la Target, cu toate astea e-n stare să-mi explice ore întregi de ce Target e mai bun ca orice alt magazin. Își exprimă această părere chiar când suntem la Conner's, în mijlocul magazinului. Mă irită la culme, dar am învățat să dau din cap exact în momentele când ea crede c-o ascult și să fiu de acord cu ea, măcar parțial.

Exact când arunc în cărucior o cutie de Frosted Flakes, la capătul rândului apare un ciuf de păr roșu. Îmi dau seama că e Steph înainte să se-ntoarcă înspre mine. O dau de gol și bocancii înalți, de târfă, cu șireturi roșii. Rapid, mă gândesc că am vreo două variante. Prima ar fi să mă duc la ea și să-i aduc aminte că e o cretină… Se răsucește cu fața la mine înainte să studiez și a doua variantă, pe care, probabil, aș fi preferat-o.

— Hardin! Stai!

Vocea lui Steph răsună zgomotos, iar eu mă-ntorc, părăsind căruciorul în mijlocul rândului cu marfă. Chiar dacă tocmai vin de la un antrenament istovitor, n-am cum să mă controlez în preajma lui Steph. Nici vorbă de așa ceva. Aud bufniturile bocancilor ei pe podeaua laminată când se ține după mine în ciuda tentativei mele evidente de a o evita.

— Ascultă-mă! strigă ea când ajunge exact în spatele meu.

Când mă opresc, se lovește de mine și cade la podea. Mă răsucesc și mârâi la ea.

— Ce dracu' vrei?

Se ridică repede în picioare. Observ că rochia neagră i s-a umplut de praf de la podeaua murdară.

— Credeam că ești la Seattle.

— Sunt, doar că nu acum, mint eu.

Nu știu ce m-a apucat să stau la discuții cu ea, dar acum e prea târziu să dau înapoi.

— Știu că mă urăști, începe ea.

— Ăsta-i primul tău gând înțelept de la o vreme-ncoace, mă răstesc eu, apoi mă uit mai atent la ea.

Ochii ei verzi sunt aproape inexistenți din cauza cearcănelor negre din jurul lor. Arată ca naiba.

— N-am chef de tâmpeniile tale, o avertizez eu.

— Niciodată n-ai avut.

Zâmbește. Îmi încleștez pumnii pe lângă corp.

— N-am nimic să-ți spun și știi că mă apucă dracii când nu vreau să fiu deranjat.

— Mă *amenințí* cumva? *Pe bune?*

Își ridică brațele în față, apoi le lasă la loc pe lângă corp. Eu rămân tăcut și amintirea lui Tess aproape inconștientă îmi inundă mintea. Trebuie să mă-ndepărtez de Steph. Nu i-aș face niciodată rău fizic, dar știu ce să-i spun ca s-o rănesc mai tare decât își poate imagina. E unul dintre numeroasele mele talente.

— Nu e bună pentru tine, are tupeul să zică Steph.

Nu pot decât să râd de îndrăzneala acestei scorpii.

— Nu cred că ești atât de proastă încât să încerci să discuți asta cu mine.

Dar Steph a fost mereu foarte sigură pe ea. Plină de ea însăși.

— Știi bine că așa e. Nu e destul pentru tine, iar tu nu vei fi niciodată destul pentru ea.

Mă înfierbântez din ce în ce mai tare pe dinăuntru, iar ea continuă:

— O să te plictisești de comportamentul ei de mironosiță, și știi asta. Probabil că te-ai plictisit deja.

— Mironosiță? izbucnesc eu în râs.

Ea n-o cunosște pe Tessa aceea căreia îi place să i-o trag în fața unei oglinzi și care se masturbează cu degetele mele până ajunge la orgasm. Steph dă din cap.

— Și o să depășească perioada cu pasiunea pentru băiatul cel rău și se va mărita cu un bancher sau cu cineva de genul ăsta. Nu cred că

ești atât de prost încât să crezi că va sta cu tine pe termen lung. Știu că ai văzut cum arăta alături de Noah, regele cretin al pulovărașelor. Erau modelul absolut al cuplului perfect, iar tu știi bine asta. Nu poți concura cu așa ceva.

— Și ce? Vrei să spui că tu cu mine ne-am potrivi mai bine?

Vocea îmi sună mai puțin autoritar decât mi-am propus. Își bagă nasul peste cele mai mari nesiguranțe ale mele și încerc din răsputeri să nu mă dau de gol. Își dă peste cap ochii de raton.

— Nu, sigur că nu. Știu că nu mă vrei — nu m-ai dorit niciodată. Doar că mie îmi pasă de soarta ta, spune ea.

Îmi iau privirea de la ea, uitându-mă în magazinul gol.

— Știu că nu *vrei* să mă crezi și știu că vrei să-mi rupi gâtul că m-am pus cu Fecioara Maria a ta, dar în inima aia a ta întunecată știi bine că tot ce spun eu e adevărat.

Mă mușc pe interior de obraz când aud porecla dată lui Tess de așa-zișii mei prieteni.

— În sufletul tău, știi că n-o să meargă. E prea cu nasul pe sus pentru tine. Tu ai tatuaje peste tot și în curând o să-i fie rușine să umble cu tine.

— Nu-i e rușine să umble cu mine.

Fac un pas către scorpia cu părul roșu.

— Ba știi bine că-i e. Chiar mi-a spus asta când ați început să vă vedeți. Sunt sigură că asta nu s-a schimbat.

Zâmbește; inelul din nas îi strălucește în lumină, iar eu tresar la amintirea mâinilor ei atingându-mă, făcându-mă să-mi dau drumul. Îmi reprim dorința de a vomita și spun:

— Încerci să mă manipulezi — pentru că numai asta știi să faci —, iar eu nu-ți cad în plasă.

O-mping și trec pe lângă ea. Ea râde dezgustător.

— Dacă i-ai fi fost de ajuns, de ce a fugit la Zed de-atâtea ori? Știi doar ce vorbește lumea.

Mă opresc pe loc ca fulgerat. Mi-o aduc aminte pe Tessa întorcându-se de la acea masă de prânz cu Steph. Era atât de supărată după ce-a plecat în ziua aia de la Applebee pentru că Steph o adusese și pe Molly, și amândouă îi bătuseră apropouri că umblă tot felul de zvonuri

că s-ar fi culcat cu Zed. M-am enervat suficient încât s-o sun pe Molly și s-o avertizez să nu-ncerce să intervină între Tessa și mine. În mod clar, Steph n-a prins mesajul, deși ea era persoana de care ar fi trebuit să mă feresc în tot acest timp.

— Tu ai inventat zvonurile alea, o acuz eu.

— Nu eu… Colegul de cameră al lui Zed. El e cel care a auzit cum îi striga numele și cum patul lui Zed se izbea de zid, în vreme ce el încerca să doarmă. Enervant, nu-i așa?

Rânjetul răutăcios al lui Steph mă scoate din minți, în ciuda autocontrolului pe care mi l-am impus de când Tessa a plecat la Seattle.

Acum trebuie să plec. Acum trebuie să plec.

— Zed spunea că e strâmtă și face chestia asta… din șolduri sau ceva de genul ăsta. Ah, și semnul ăla… știi tu care.

Se bate pe bărbie cu unghiile ei negre. Nu mai suport.

— Taci!

Îmi acopăr urechile cu mâinile.

— Taci dracului din gură! strig eu, iar Steph se retrage, rânjind în continuare.

— Crede-mă sau nu mă crede.

Ridică din umeri.

— Nu-mi pasă, dar știi și tu că e o pierdere de vreme. Ea e o pierdere de vreme.

Zâmbește cu subînțeles și dispare, iar eu lovesc cu pumnul în rafturile metalice.

107

Hardin

Cutiile cad de pe rafturi și se împrăștie pe podea. Lovesc din nou metalul și las o pată roșie în urma mea. Usturimea cunoscută a cărnii despicate în jurul articulațiilor nu face altceva decât să-mi sporească adrenalina, înfuriindu-mă și mai tare. Este aproape o alinare, o ușurare să-mi pot exprima în felul acesta furia, așa cum făceam odinioară. Nu mai trebuie să mă opresc. Nu trebuie să mă gândesc mai mult decât trebuie la faptele mele. Pot ceda în fața furiei, pot s-o vărs, pot să-i permit să mă subjuge.

— Ce faci aici? Să vină cineva să m-ajute! strigă o femeie.

Când îmi întorc brusc capul către ea, face un pas înapoi către capătul intervalului dintre rafturile cu marfă și atunci observ o fetiță blondă care se agață de fusta ei. Femeia a căscat ochii de teamă și îngrijorare. Când fetița își îndreaptă ochii ei albaștri și scânteietori către mine, nu-mi pot lua privirea de la ei. Inocența din străfundurile lor se topește cu fiecare răsuflare mânioasă pe care o scot eu. Îmi desprind privirea din ochii fetiței și mă uit în jur, la mizeria pe care-am făcut-o în magazin. Furia face loc dezamăgirii într-o secundă și îmi dau seama dintr-odată că am distrus lucruri în mijlocul magazinului Target. Dacă vin polițiștii înainte s-o șterg de-aici, sunt mort.

Cu o ultimă privire aruncată fetiței îmbrăcate într-o rochie până în podea și încălțate cu pantofi sclipitori, dau buzna pe interval, către ușa de la intrare a magazinului. Ocolind haosul care se creează în jurul meu, trec de pe un rând de marfă pe altul, stând pitit cât se poate de mult. Nu pot gândi cu claritate. Nici măcar un singur gând nu are logică pentru mine.

Tessa nu și-a tras-o cu Zed. Nu a făcut așa ceva. N-avea cum. Aș fi aflat dac-ar fi făcut-o. Mi-ar fi spus cineva. *Chiar ea* mi-ar fi spus. Este singura persoană pe care o cunosc care nu mă minte.

Ies valvârtej afară, iar aerul iernatic e neiertător, mușcând din pielea mea. Mă uit după mașină, care se află în partea din spate a parcării, și mă bucur că sunt protejat de întunericul nopții.

— La naiba! strig când ajung în sfârșit la mașină.

Trag un șut în bară și sunetul de metal izbit, care se îndoaie, îmi hrănește din nou sentimentul de frustrare.

— N-a fost decât cu mine! spun eu cu voce tare, apoi sar în mașină.

Bag cheia în contact exact în momentul în care două mașini de poliție își fac apariția în parcare, cu girofarurile pornite și cu sirenele urlând. Ies din parcare încet ca să nu mă observe și îi privesc cum parchează lângă trotuar și se năpustesc înăuntru ca și cum acolo ar fi fost comisă o crimă. În momentul în care ies de tot din parcare, mă cuprinde ușurarea. Dacă aș fi fost arestat la Target, Tessa ar fi luat-o razna.

Tessa… și Zed. Nu cred minciunile de rahat ale lui Steph care spune că Tessa și-a tras-o cu el. Știu că n-a făcut așa ceva. Știu că sunt singurul bărbat care i-a pus-o vreodată, singurul care a adus-o la orgasm. Eu, nu el. Nici altcineva. Doar eu. Scutur din cap ca să scap de imaginea lor împreună, de degetele lor încleștate în timp ce el o pătrunde.

La naiba, nu asta din nou.

Pur și simplu nu pot gândi limpede. Nu văd clar. Ar fi trebuit s-o fi luat pe Steph de beregată și…

Nu, n-am voie să termin acest gând. A obținut exact ce-a vrut de la mine, și asta mă enervează și mai tare. Știa exact ce face când a pomenit numele lui Zed; m-a tachinat intenționat, încercând să mă facă să izbucnesc, ceea ce i-a și reușit. Știa că scoate cuiul unei grenade și pleacă. Dar eu nu sunt o grenadă — ar trebui să fiu capabil să mă controlez.

O sun imediat pe Tessa, dar nu răspunde. Telefonul sună… și sună… și tot sună. Mi-a spus că s-a dus să doarmă, dar știu că are mereu telefonul pus pe vibrații și fata asta nu poate să doarmă dac-o deranjează ceva.

— Hai, Tess, răspunde la telefon, mârâi eu și arunc aparatul pe locul din dreapta.

Trebuie să mă-ndepărtez cât mai mult de Target înainte ca polițiștii să verifice camerele de supraveghere din parcare și să se prindă de numărul mașinii mele sau ceva de genul ăsta. Autostrada e un adevărat coșmar, iar eu o tot sun pe Tessa. Dacă nu mă sună într-o oră, o să-l sun pe Christian.

Ar fi trebuit să rămân la Seattle noaptea trecută. La naiba, ar fi trebuit *să mă mut* acolo de la bun început. Toate motivele pentru care n-am vrut să merg acolo par acum fără niciun sens acum. Toate temerile pe care le aveam sunt de fapt ținute în viață de distanța dintre noi.

— În sufletul tău, știi că n-o să meargă.

— Tu ai tatuaje peste tot și în curând o să-i fie rușine să umble cu tine.

— Fetiș cu băiatul rău.

— O să se mărite cu un bancher sau ceva de genul ăsta.

Vocea lui Steph îmi sparge urechile la nesfârșit. O să-nnebunesc — pur și simplu îmi pierd mințile pe drumul ăsta deschis. Toate eforturile pe care le-am făcut săptămâna trecută nu mai înseamnă nimic acum. Cele două zile pe care le-am petrecut cu Tessa au fost distruse de scorpia aia.

Merită toate astea? Toate eforturile astea au vreun rezultat? Va trebui mereu să mă temperez ca să nu spun sau să nu fac nu știu ce tâmpenie? Și dacă merg mai departe cu schimbarea asta, mă va mai iubi ea după aceea, sau va simți de parcă tocmai ar fi terminat un soi de proiect pentru cursul de psihologie?

După toate astea, va mai rămâne ceva din mine care să merite să fie iubit de ea? Voi mai fi același bărbat de care s-a îndrăgostit sau acesta e felul ei de a mă preschimba în omul care își dorește ea să fiu — cineva de care se va plictisi repede?

Încearcă oare să mă facă să semăn mai mult cu el… cu Noah?

— Nu poți concura cu așa ceva…

Steph are dreptate. Nu pot concura cu Noah și cu relația simplă pe care Tessa a avut-o cu el. Nu trebuia să-și facă nicio grijă cât timp era cu el. Le era bine împreună. Bine și simplu. El nu e defect, așa cum sunt eu.

Îmi aduc aminte de zilele în care stăteam la mine-n camera, așteptând cu orele ca Steph să-mi spună dacă Tessa s-a întors după ce a petrecut ceva timp cu el. Mi-am băgat nasul cât am putut și, în mod

surprinzător, a funcționat. M-a ales pe mine, nu pe el, băiatul alături de care a crescut, iubindu-l. Ideea că Tessa i-ar putea spune lui Noah că-l iubește îmi face greață.

— *Fetiș cu băiatul rău…*

Sunt mai mult decât un fetiș pentru Tessa. Trebuie să fiu. Mi-am tras-o cu destule fete care voiau să-l scandalizeze pe tati, dar Tessa nu e așa. A îndurat suficiente răutăți din partea mea ca să-mi dovedească asta. Gândurile-mi sunt amestecate și haotice și nu pot ține pasul cu ele.

De ce îi permit lui Steph să mă influențeze? N-ar fi trebuit să plec urechea la nimic din ce-a avut de spus scorpia aia. Acum însă nu mai pot scăpa de vorbele ei. Îmi șterg degetele lovite și pline de sânge de jeanșii mei albaștri și parchez. Când ridic privirea, îmi dau seama că am tras în parcarea de la Blind Bob. Am condus tot drumul fără să știu încotro merg. N-ar trebui să intru… dar nu mă pot stăpâni. Iar în spatele barului, văd o veche… prietenă. Carly. Carly, care e îmbrăcată sumar și e dată cu un ruj roșu-aprins.

— Ia te uită… ca să vezi.

Zâmbește la mine cu subînțeles.

— Scutește-mă, mârâi eu și mă așez pe un taburet chiar în fața ei.

— Nici să nu te gândești.

Scutură din cap, iar coada blondă i se leagănă dintr-o parte în alta.

— Ultima oară când te-am servit, totul s-a transformat în festivalul filmului dramatic, iar eu nu mai am nici timpul, nici răbdarea să repet circul și-n seara asta.

Ultima oară când am fost aici, m-am îmbătat atât de tare încât Carly m-a obligat să dorm în noaptea aia la ea pe canapea. Asta a condus la o mare neînțelegere cu Tessa, care a avut un accident de mașină în ziua aia din cauza mea. Din cauza tâmpeniilor pe care le aduc eu în viața ei atât de curată.

— Datoria ta e să-mi dai o băutură când îți cer.

Arăt către sticla de whisky maroniu de pe raftul din spatele ei.

— E un semn acolo care spune exact pe dos.

Se sprijină cu coatele pe bar, iar eu mă așez pe scaun, la o distanță considerabilă de ea. Pe perete e un semn pe care scrie AVEM DREPTUL SĂ NE SELECTĂM CLIENTELA, iar pe mine mă umflă râsul.

— Să nu pui multă gheață, nu vreau să mi-l umpli de apă.

N-o bag în seamă când își dă ochii peste cap. Se ridică și ia un pahar gol. Licoarea maronie îmi e turnată în pahar, iar vocea lui Steph îmi răsună în cap la infinit. Este singurul mod de a scăpa de acuzațiile și de minciunile ei. Glasul lui Carly mă trezește din amețeală.

— Te sună.

Cobor privirea și văd poza pe care i-am făcut-o lui Tess în timp ce dormea de dimineață; îmi luminează tot ecranul telefonului.

— La naiba.

Împing instinctiv paharul la o parte, vărsând conținutul proaspăt turnat pe toată tejgheaua. Ignor înjurăturile pițigăiate ale lui Carly și plec din bar la fel de repede precum am intrat. Afară răspund la telefon.

— Tess.

— Hardin! zice ea, panicată. Ești în regulă?

— Te-am sunat de atâtea ori.

Răsuflu ușurat când îi aud vocea.

— Știu, îmi pare rău. Dormeam. Te simți bine? Unde ești?

— La Blind Bob, recunosc eu.

N-are niciun sens să mint — ea află mereu adevărul, într-un fel sau altul.

— Ah…, șoptește ea.

— Mi-am comandat un pahar cu whisky.

Aș putea să-i povestesc tot ce s-a întâmplat.

— Doar unul?

— Da, și nici măcar n-am apucat să gust din el înainte să suni tu.

Nu știu ce decizie să iau. Glasul ei e viața mea, dar în același timp simt un fir care mă trage înapoi în bar.

— E bine, atunci, zice ea. Pleci de acolo?

— Da, chiar acum.

Trag de mânerul portierei și mă urc pe scaunul șoferului. După câteva secunde, Tessa întreabă:

— De ce te-ai dus acolo? Nu că ar fi vreo problemă… doar mă întrebam de ce.

— Am văzut-o pe Steph.

Ea oftează.

— Ce s-a întâmplat? Ai... s-a întâmplat ceva?

— Nu i-am făcut niciun rău, dacă asta vrei să spui.

Întorc mașina, dar rămân parcat. Vreau să discut cu Tessa fără să mă distragă condusul.

— Mi-a spus niște mizerii care chiar m-au... m-au făcut să-mi ies din fire. Mi-am ieșit din minți la Target.

— Te simți bine? Stai așa, credeam că nu-ți place să mergi la Target.

— Din tot ce ți-am zis eu..., încep.

— Scuze. Sunt pe jumătate adormită.

Îi simt amuzamentul din glas, dar apoi îi ia locul îngrijorarea.

— Te simți bine? Ce-a spus?

— Mi-a spus că ți-ai tras-o cu Zed, îi spun.

Nu vreau să mai pomenesc și cealaltă porcărie pe care a spus-o despre Tessa și nici faptul că nu suntem potriviți unul pentru altul.

— *Poftim?* Știi că nu-i adevărat. Hardin, îți jur că nu s-a întâmplat între noi nimic din ce tu nu știi deja...

Bat cu degetul în parbriz, privind cum îmi rămân acolo amprentele.

— A zis că te-a auzit colegul lui de cameră.

— N-o crezi, nu-i așa? N-ai cum s-o crezi, Hardin; mă cunoști doar — știi că ți-aș fi spus dacă m-ar fi atins altcineva...

Vocea i se pierde, iar pe mine mă doare inima.

— Șșșș...

N-ar fi trebuit să vorbească atât. Ar fi trebuit să-i spun că știu că nu e adevărat, dar, pentru că sunt un nemernic egoist, a trebuit s-o aud pe ea spunând asta.

— Ce-a mai zis?

Plânge.

— Numai tâmpenii. Despre tine și Zed. Și a tot bătut câmpii despre teama și nesiguranța pe care le simt când vine vorba de tine.

— De-asta te-ai dus la cârciumă?

Nu e nicio nuanță de critică în glasul Tessei, doar o toleranță la care nu mă așteptam.

— Cred că da.

Oftez.

— Știa detalii. Despre corpul tău… detalii pe care numai eu ar trebui să le știu.

Mă străbate un fior pe șira spinării.

— A fost colega mea de cameră. M-a văzut schimbându-mă de nenumărate ori, ca să nu mai spun că ea a fost cea care m-a dezbrăcat în noaptea aia, spune ea, trăgându-și nasul.

Furia mă cuprinde din nou. Gândul că Tessa nu se putea mișca în vreme ce Steph îi scotea hainele de pe ea…

— Nu mai plânge, te rog. Nu pot să suport asta, nu când ești așa de departe, o implor eu.

Acum, când aud vocea blândă a lui Tess la telefon, vorbele lui Steph par lipsite de credibilitate, iar nebunia — nebunia pură — pe care am simțit-o cu doar câteva minute în urmă s-a evaporat.

— Hai să vorbim despre altceva cât mă duc spre casă.

Bag în marșarier și-o pun pe Tessa pe difuzor.

— Bine, da…, zice ea, apoi murmură o vreme gândindu-se. Ăă, Kimberly și Christian m-au invitat cu ei la club weekendul acesta.

— Nu te duci nicăieri.

— Lasă-mă să-mi termin ideea, mă ceartă ea. Dar dacă vii aici și oricum n-ai chef să mergi, am hotărât să merg cu ei miercuri seară mai bine.

— Ce fel de club e ăsta deschis miercurea?

Mă uit fix în oglinda retrovizoare, răspunzându-mi la propria întrebare.

— Vin și eu, zic.

— De ce? Ție nu-ți plac cluburile, mai știi?

Îmi dau ochii peste cap.

— O să merg cu tine weekendul acesta. Nu vreau să te duci miercuri.

— Mă duc miercuri. Putem merge și-n weekend dacă vrei, dar deja i-am spus lui Kimberly că merg, și n-am niciun motiv să nu mă duc.

— Aș prefer să nu te duci, zic eu printre dinți.

Sunt deja pe marginea prăpastiei, iar ea mă testează.

— Sau pot să vin și miercuri, mă ofer, făcând tot posibilul să fiu rezonabil.

— Nu trebuie să bați drumul până aici miercuri dacă vii în weekend.

— Nu vrei să fii văzută cu mine?

Scot aceste cuvinte înainte să le pot opri.

— Poftim?

Aud cum aprinde veioza.

— De ce spui asta? Știi bine că nu-i adevărat. N-o lăsa pe Steph să te influențeze. Despre asta e vorba, nu-i așa?

Trag în parcarea de lângă apartament și opresc mașina înainte de a răspunde. Tessa așteaptă în tăcere o explicație. În cele din urmă, oftez și spun:

— Nu. Nu știu.

— Trebuie să învățăm să luptăm împreună, nu unul împotriva celuilalt. N-ar trebui să fie o bătălie în trei, Steph, tu și eu. Trebuie să ne sprijinim unul pe altul, continuă ea.

— Nu asta făceam…

Are dreptate. Mereu are dreptate.

— O să vin miercuri și-o să stau până duminică.

— Am cursuri și slujbă.

— Mi se pare că n-ai chef să vin.

Paranoia își scoate capul prin încrederea mea deja distrusă.

— Ba vreau. Știi că am.

Savurez aceste cuvinte; la naiba, ce dor îmi e de ea.

— Ai ajuns deja acasă? întreabă Tessa exact când opresc motorul.

— Da, tocmai am ajuns.

— Mi-e dor de tine.

Tristețea din glasul ei mă oprește pe loc.

— Și mie mi-e dor de tine, iubito. Îmi cer scuze — înnebunesc fără tine, Tess.

— Și eu la fel.

Oftează și mie îmi vine să-mi cer din nou scuze.

— Sunt un tâmpit că n-am venit cu tine la Seattle din capul locului.

O aud cum tușește.

— Poftim?

— M-ai auzit. Nu repet ce-am zis.

— Bine.

Se oprește din tușit, iar eu intru în lift.

— Știam eu că nu am auzit bine.

— Deci, ce vrei să fac în privința lui Steph și a lui Dan? schimb eu subiectul.

— Ce anume *poți* să faci? răspunde ea încet.

— Nu cred că vrei să auzi răspunsul.

— Nimic, lasă-i în plata Domnului.

— Probabil o să spună tuturor despre ce s-a întâmplat în seara asta și va continua să răspândească zvonuri despre tine și Zed.

— Eu nu mai trăiesc acolo. E-n regulă, spune Tessa, încercând să mă convingă.

Dar eu știu cât de tare o rănește o astfel de bârfă, chiar dacă recunoaște sau nu.

— Nu vreau să las problema nerezolvată, îi mărturisesc.

— Eu nu vreau să intri în belele din cauza lor.

— Bine, spun eu și ne luăm la revedere.

Nu va fi de acord cu ideile pe care le am eu ca s-o opresc pe Steph, așa c-o s-o las baltă. Descui ușa apartamentului meu și intru, găsindu-l pe Richard adormit, întins pe canapea. Vocea lui Jerry Springer umple întreaga casă. Închid televizorul și mă duc direct la mine-n dormitor.

108

Hardin

Întreaga dimineață sunt extrem de obosit. Nu-mi amintesc cum am ajuns la primul curs și mă-ntreb de ce mă mai agit.

Când trec pe lângă clădirea administrativă, Nate și Logan stau la capătul scărilor. Îmi trag gluga și merg mai departe fără să le adresez vreun cuvânt. Trebuie să scap odată dracului din locul ăsta. Într-o fracțiune de secundă mă întorc și urc repede scările abrupte din fața clădirii. Secretara tatei mă salută cu cel mai fals zâmbet din câte am văzut vreodată.

— Cu ce te pot ajuta?

— Aș vrea să-l văd pe Ken Scott.

— Ai vreo întâlnire cu el? întreabă femeia cu amabilitate, știind al naibii de bine că n-am.

Știind al naibii de bine cine sunt.

— Evident nu. Tatăl meu e aici sau nu?

Arăt către ușa groasă de lemn din fața mea. Geamul neclar din mijlocul ei nu mă lasă să-mi dau seama dacă e cineva înăuntru.

— E înăuntru, dar acum e într-o conferință telefonică. Dacă vrei să stai jos, o să…

Trec pe lângă biroul ei și intru direct pe ușă. Când răsucesc clanța și deschid ușa, tata întoarce capul după mine, apoi ridică un deget ca să mă facă să am răbdare un moment. Pentru că sunt extrem de bine educat, îmi dau ochii peste cap și mă așez în fața biroului său. După vreun minut și ceva, tata pune telefonul în furcă și se ridică-n picioare ca să mă salute.

— Nu te așteptam.

— Nici eu nu mă așteptam să trec pe aici, recunosc eu.

— S-a întâmplat ceva?

Se uită la ușa închisă în spatele meu, apoi din nou la mine.

— Am o întrebare.

Îmi las mâinile pe biroul maroniu din lemn de cireș și-l privesc în față. Fire țepoase de păr i se văd pe chip, ceea ce arată că nu s-a bărbierit de câteva zile bune, iar cămașa lui albă este ușor șifonată la manșete. Nu cred că l-am văzut purtând nicio cămașă șifonată de când m-am mutat în America. Acesta e omul care vine la micul dejun în vestă și pantaloni călcați la dungă.

— Te ascult, zice tata.

Tensiunea dintre noi este încă prezentă, dar, chiar și așa, trebuie să fac eforturi ca să-mi amintesc ura distrugătoare pe care-o aveam pe vremuri față de el. Nu cred că voi fi în stare să-l iert vreodată pe de-a-ntregul, dar pur și simplu toată această furie față de el îmi mănâncă prea multă energie. N-o să avem niciodată relația pe care o are cu fratele meu vitreg, dar e plăcut să știu că de câte ori am nevoie de ceva de la el încearcă de obicei să mă ajute. În majoritatea timpului, ajutorul lui nu mă duce nicăieri, dar trebuie să apreciez efortul.

— Cât de greu crezi că mi-ar fi să mă transfer în campusul din Seattle?

Ridică teatral din sprânceană.

— Serios?

— Da. Nu vreau părerea ta, vreau un răspuns.

Vreau să priceapă că nu sunt deschis la negocieri. Mă privește cu atenție înainte să-mi răspundă.

— Păi, ar însemna că nu poți absolvi mai devreme. Ar fi mai bine să rămâi la mine în campus pentru restul semestrului. Până când ceri transferul, faci formele și te muți la Seattle, n-o să mai ai timp… *logistic* vorbind.

Mă las pe spate pe scaunul de piele și mă uit fix la el.

— Nu poți tu să grăbești procesul?

— Ba da, dar tot ți-ar amâna data absolvirii.

— Deci practic trebuie să rămân aici.

— Nu ești obligat — își freacă barba țepoasă —, dar are mai multă logică deocamdată. Ești atât de aproape.

— Nu particip la ceremonia de absolvire, îi reamintesc.

— Speram să te răzgândești.

Tata oftează, iar eu mă uit în altă parte.

— Nu m-am răzgândit, deci…

— E o zi foarte importantă pentru tine. Ultimii trei ani din viața ta…

— Mă doare-n cot de ei. Nu vreau să merg. E suficient să primesc diploma pe e-mail. Nu merg, am încheiat discuția.

Studiez cu privirea peretele din spatele lui și mă concentrez asupra ramelor care atârnă grele acolo. Certificatele și diplomele înrămate îi atestă realizările și-mi dau seama, după felul în care le privește cu atâta mândrie, că pentru el vor însemna mai mult decât ar putea însemna vreodată pentru mine.

— Îmi pare rău să aud asta.

Continuă să se uite fix la diplomele înrămate.

— N-o să te mai rog încă o dată.

Tata se-ncruntă.

— De ce e atât de important pentru tine să merg la chestia asta? îndrăznesc să-l întreb.

Ostilitatea dintre noi s-a reinstalat, iar atmosfera s-a tensionat, dar trăsăturile tatei se îndulcesc semnificativ în cele câteva momente de tăcere care trec.

— Pentru că — spune el, inspirând adânc — a existat o vreme, o vreme îndelungată, în care nu știam sigur… — face altă pauză — ce se va alege de tine.

— Asta ce-nseamnă?

— Ești sigur că ai timp să discutăm acum?

Își oprește privirea pe degetele mele lovite și pe jeanșii pătați de sânge. Știu că, de fapt, vrea să spună: *Ești sigur că ești destul de stabil mental să discutăm acum?* Știam eu că trebuie să-mi schimb jeanșii. N-am avut chef de nimic azi-dimineață. Pur și simplu m-am rostogolit jos din pat și am pornit-o spre campus.

— Vreau să știu, răspund eu serios.

El dă din cap.

— A existat o vreme când credeam că nu vei termina nici măcar liceul, știi tu, având în vedere faptul că intrai mereu în belele.

Imagini cu bătăile din baruri, cu magazinele de cartier vandalizate și jefuite, cu fete plângând, pe jumătate despuiate, cu vecini care mă pârăsc și cu mama, foarte dezamăgită, îmi trec prin fața ochilor.

— Știu, sunt eu de acord. Teoretic vorbind, tot în belele sunt și acum.

Tata îmi aruncă o privire care-mi spune că nu e fericit deloc să vadă că m-am întors la vechile obiceiuri.

— Dar nu așa de mult, spune. Mai ales de când a apărut… ea, adaugă încet.

— Ea e în mare parte cauza necazurilor mele.

Îmi frec ceafa cu mâna, știind că vorbesc numai prostii.

— N-aș spune asta.

Strânge din ochii lui căprui și se joacă cu nasturele de sus al vestei. Stăm amândoi fără un cuvânt o clipă, neștiind ce să mai spunem.

— Mă simt atât de vinovat, Hardin. Dacă n-ai fi terminat liceul și facultatea, nu știu ce m-aș fi făcut.

— Nimic — ți-ai fi trăit viața ta perfectă de aici, mă răstesc eu.

Tresare de parcă l-aș fi plesnit.

— Nu e adevărat. Eu nu-ți doresc decât binele. N-am arătat asta întotdeauna, o știu, dar viitorul tău este foarte important pentru mine.

— De-asta m-ai acceptat la WCU de fapt?

N-am discutat niciodată faptul că știu că s-a folosit de poziția lui ca să mă bage la nenorocita asta de școală. Știu că așa a făcut. N-am făcut mare brânză în liceu și foaia mea matricolă poate dovedi acest lucru.

— De asta și pentru că mama ta ajunsese pe culmea disperării cu tine. Voiam să vii aici ca să te cunosc. Nu ești același băiat care erai când am plecat eu.

— Dacă voiai să mă cunoști, trebuia să fi stat mai mult pe acasă. Și să bei mai puțin.

Fragmente de amintiri pe care-am încercat din greu să le alung îmi vin în minte.

— Ai plecat, iar eu n-am avut niciodată șansa să fiu pur și simplu copil.

Mă-ntrebam din când în când pe vremuri cum ar fi fost să fiu și eu un copil fericit cu o familie puternică și iubitoare. În vreme ce mama muncea de dimineața până seara, eu stăteam singur în living, holbându-mă cu orele la pereții jupuiți și murdari. Îmi făceam ceva nasol de mâncare, ceva ce cu greu se putea înghiți, și-mi imaginam că stăteam la o masă plină de oameni care mă iubeau. Râdeau și mă-ntrebau cum mi-a mers azi. Când mă băteam cu cineva la școală, îmi doream uneori să am și eu un tată care fie să mă bată pe umăr, fie să mă certe c-am intrat în bucluc.

Lucrurile au devenit mai ușoare când am crescut. Când am devenit adolescent și mi-am dat seama că le pot face rău oamenilor, totul s-a simplificat. Mă puteam răzbuna pe mama că m-a lăsat atâta vreme singur cât era la muncă spunându-i pe nume și privând-o de bucuria simplă de-a-și auzi copilul declarându-i „Te iubesc".

Mă puteam răzbuna pe tata nevorbindu-i deloc. Aveam un singur scop: să-i fac pe toți cei jurul meu la fel de nefericiți cum eram eu; astfel, puteam să mă integrez și eu în peisaj. M-am folosit de sex și de minciuni ca să le fac rău fetelor și am făcut din asta un joc. Totul a culminat cu faptul că prietena mamei și-a petrecut prea mult timp în compania mea; căsnicia ei s-a dus naibii, odată cu demnitatea ei, iar mama a fost devastată că fiul ei de paisprezece ani a fost capabil de așa ceva. Ken pare să se prindă, să-și dea seama exact ce gândesc.

— Știu asta și-mi pare rău pentru toate lucrurile la care ai fost supus din cauza mea.

— Nu mai vreau să vorbim despre asta.

Împing scaunul în spate și mă ridic. Tata rămâne așezat și nu pot decât să savurez senzația de putere pe care mi-o oferă faptul că-l privesc de sus. Mă simt… deasupra lui din toate punctele de vedere. E bântuit de vinovăție și de regret și, în sfârșit, mă împac și eu cu ale mele.

— S-au întâmplat multe lucruri pe care tu n-ai cum să le-nțelegi. Mi-aș dori să ți le pot spune, dar n-ar mai schimba nimic.

— Am zis că nu mai vreau să vorbim despre asta. Am avut deja o zi de rahat și asta deja e prea mult. Am priceput. Regreți faptul că ne-ai părăsit și tot restul. Am depășit momentul, mint eu, iar el dă din cap.

Nici măcar nu e o minciună totală. Sunt mult mai aproape de a da totul uitării, mai mult ca în trecut. Când ajung la ușă, îmi aduc aminte de ceva și mă-ntorc cu fața la el.

— Mama se mărită. Știai asta? întreb eu, de curiozitate.

Din privirea lui inexpresivă și din felul în care își coboară sprânceana, îmi dau seama că habar n-avea.

— Cu Mike… știi, tipul din vecini?

— Ah.

Se-ncruntă.

— Peste două săptămâni.

— Așa de curând?

— Mda.

Dau din cap.

— E vreo problemă sau ceva?

— Nu, deloc. Sunt doar un pic surprins, asta e tot.

— Da și eu.

Mă sprijin cu umărul de tocul ușii și văd cum tata, până atunci ursuz, devine mai relaxat.

— O să te duci la nuntă?

— Nu.

Ken Scott se ridică-n picioare și ocolește biroul de lemn masiv, oprindu-se în fața mea. Trebuie să recunosc, mă simt oarecum intimidat. Nu de el, desigur, ci de emoția pură din ochii lui când spune:

— Trebuie să te duci, Hardin. O să-i rupi inima dacă nu te duci. Mai ales că știe că ai fost la nunta mea și-a lui Karen.

— Mda, în fine, știm amândoi de ce am venit la nunta voastră. N-am avut de ales, iar nunta ta n-a fost pe partea cealaltă a planetei.

— Putea să și fie, având în vedere că noi doi nu vorbiserăm niciodată. Trebuie să mergi. Tessa știe despre asta?

La naiba. Nu m-am gândit la asta.

— Nu, și nici nu trebuie să-i spui tu. Și nici lui Landon. Dacă află n-o să-și țină gura.

— Ai vreun motiv pentru care vrei să-i ascunzi asta? întreabă el, și simt din vocea lui că mă judecă.

— Nu e vorba de ascuns. Doar că nu vreau să se frământe în privința plecării acolo. Nici măcar n-are pașaport. Nici măcar n-a ieșit vreodată din statul Washington.

— Știi bine că și-ar dori să meargă. Tessa iubește Anglia.

— N-a fost acolo niciodată!

Ridic tonul și inspir adânc, încercând să mă calmez. Mă scoate din sărite că tata se poartă de parc-ar fi vorba de fiica lui, de parc-ar ști mai bine decât mine cum stau lucrurile.

— Eu n-o să spun nimic, zice el, ridicând ușor mâinile de parc-ar vrea să mă pună la pământ.

Mă bucur că nu insistă asupra subiectului. Am vorbit destul deja și sunt pur și simplu extenuat. N-am dormit absolut deloc azi-noapte după ce-am terminat de vorbit la telefon cu Tessa. Coșmarurile mele s-au întors în forță și m-am chinuit să stau treaz după ce m-am trezit vomitând a treia oară.

— Ar trebui să mai treci pe la noi, s-o vezi pe Karen. Întreba de tine aseară, zice el, chiar înainte să ies din biroul lui.

— Ăă, da, mormăi eu și-nchid ușa în urma mea.

109

Tessa

La curs, tipul despre care am hotărât că-i un viitor politician se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— Pe cine-ai votat la alegeri?

Mă simt oarecum stânjenită în prezența noului meu coleg de facultate. E șarmant, prea șarmant, iar hainele lui elegante și pielea închisă la culoare formează un peisaj foarte atrăgător. Nu e atrăgător așa cum e Hardin, dar este, și e conștient de asta.

— N-am votat, răspund eu. Nu aveam vârsta.

Izbucnește în râs.

— Corect.

Chiar nu-mi propusesem să vorbesc cu el, dar în ultimele minute ale cursului profesorul ne-a lăsat să discutăm între noi în timp ce el a răspuns la telefon. Mă bucur că se face ora zece și e timpul să ne tirăm. Încercarea viitorului politician de a prelungi pălăvrăgeala cu mine când ieșim din sală eșuează lamentabil și, după câteva secunde, se prinde și el de asta și pleacă în direcția opusă.

Am fost amețită toată dimineața. M-am gândit fără oprire la ce a putut să-i spună Steph lui Hardin de l-a înfuriat atât de tare. Știu că mă crede pe mine în privința zvonurilor despre Zed, dar mă tot întreb ce i-o mai fi spus atât de grav încât îl deranjează atât de tare și nu vrea să-mi povestească. O urăsc pe Steph. O urăsc pentru ce mi-a făcut și pentru că încearcă să-l influențeze și să-l rănească pe Hardin — folosindu-se de mine, într-un fel.

Până când ajung la cursul de istoria artei, mi-am făcut deja în mintea mea zece scenarii cum s-o ucid pe fata aia îngrozitoare. Mă așez

lângă Michael, băiatul cu păr albastru de la primul curs, cu un simț al umorului remarcabil, și-mi petrec toată ora de istoria artei râzând la glumele lui, ceea ce reprezintă o schimbare bine-venită față de gândurile mele întunecate.

În sfârșit, ziua se termină, iar eu mă duc la mașină. Când ajung la ea și dau să mă urc, telefonul începe să-mi vibreze. Mă aștept să fie Hardin, dar mă uit la ecran și văd că nu e el. Am trei SMS-uri, două dintre ele nou-nouțe.

Îl citesc prima dată pe al mamei: *Sună-mă. Trebuie să vorbim ceva.*

Al doilea e de la Zed. Inspir adânc înainte de a-l deschide. *Vin la Seattle de joi până duminică. Anunță-mă când ne putem vedea*☺

Mă frec pe tâmple, bucuroasă că am păstrat mesajul de la Kimberly la urmă. Nimic din ce mi-ar putea spune ea nu poate fi atât de stresant ca faptul că va trebui să-i spun lui Zed că nu ne putem vedea sau decât o simplă conversație cu mama. *Știai că iubițelul tău pleacă la Londra weekendul viitor?*

M-am pripit.

Anglia? De ce trebuie să se ducă Hardin în Anglia? Se mută acolo după ce termină facultatea? Recitesc mesajul…

Weekendul *viitor*!

Îmi reazem fruntea de volanul mașinii și închid ochii. Primul meu instinct e să-l sun și să-l întreb de ce îmi ascunde călătoria asta. Totuși, n-o fac pentru că este ocazia perfectă pentru mine să nu trag concluzii fără să-l întreb mai întâi. Este o șansă, una mică de tot, ca să fi greșit Kimberly și Hardin să nu plece totuși în Anglia weekendul viitor.

Mă doare inima când mă gândesc că el încă își dorește să se mute înapoi acolo. Încă încerc să mă conving că voi fi un motiv suficient să-l țin aici.

110

Hardin

Mi se pare că au trecut secole de când am fost pe aici ultima oară. Mă tot învârt cu mașina de vreo oră, gândindu-mă la eventualele consecințe ale venirii mele aici. După ce-mi fac în minte o listă de argumente pro și contra — lucru pe care eu nu-l fac niciodată — opresc motorul și ies în aerul cald al după-amiezii.

Presupun că e acasă; dacă nu e, înseamnă că mi-am irosit toată după-masa și o să fiu și mai iritat decât sunt deja. Mă uit prin parcare și descopăr camioneta undeva în față. Clădirea maronie de apartamente nu e chiar la stradă. O scară ruginită duce la etajul al doilea, acolo unde locuiește el. Cu fiecare pas pe scara de metal mai trec o dată în revistă motivele pentru care, în definitiv, am venit aici.

Exact când ajung la apartamentul C, telefonul îmi zbârnâie în buzunarul de la spate. E fie Tessa, fie maică-mea, și nu vreau să vorbesc cu niciuna acum. Dacă vorbesc cu Tessa, o să-mi dea planurile peste cap. Iar mama o să mă mai enerveze puțin cu discuția despre nuntă. Bat la ușă. Peste câteva clipe, Zed îmi răspunde, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni legați cu un șiret. E desculț și observ tatuajul complicat, cu mașinăria, pe care mi l-a mai arătat și cu altă ocazie, desenat pe tot abdomenul. Cred că l-a mai completat după ce-a încercat să-mi fure iubita.

Zed nu mă salută. În schimb, se holbează pur și simplu la mine din prag, cu o expresie șocată și bănuitoare.

— Avem ceva de vorbit, îi zic în cele din urmă și-l împing ca să-mi fac loc pe lângă el și să intru-n casă.

— Ar trebui să chem poliția? mă-ntreabă cu tonul lui sec.

Mă așez pe canapeaua uzată de piele și mă uit fix la el.

— Depinde dacă ai chef să cooperezi sau nu.

O barbă neagră îi acoperă obrazul și-i încadrează gura. Mi se pare că au trecut luni întregi de când l-am văzut lângă locuința mamei lui Tess, deși au trecut de-abia vreo zece zile de atunci. Oftează și se sprijină cu spatele de peretele din partea cealaltă a micului living.

— Hai, treci la subiect.

— Știi că-i vorba despre Tessa.

— Atâta lucru mi-am dat și eu seama.

Se-ncruntă și-și încrucișează mâinile pline de tatuaje.

— Nu te duci la Seattle.

Ridică dintr-o sprânceană groasă și zâmbește.

— Ba mă duc. Am făcut deja planuri.

Ce mama dracului? De ce să se ducă el la Seattle? Nu face altceva decât să complice și mai mult situația și-ncep să-mi dau seama că această conversație se va sfârși cu el părăsind locul pe o targă.

— Faza e că…

Inspir profund ca să rămân calm și ca să respect planul.

— Nu te duci la Seattle.

— Îmi vizitez prietenii de acolo, răspunde el, înfruntându-mă.

— Pe naiba. Știu exact ce vrei să faci, ripostez eu.

— O să stau la niște prieteni de la Seattle, dar, în caz că te întrebai, ea m-a invitat s-o vizitez.

În momentul în care spune aceste cuvinte, mă ridic în picioare.

— Nu mă enerva — încerc să fac asta cât mai corect posibil. N-ai niciun motiv s-o vizitezi. E a mea.

Ridică din sprânceană.

— Tu te auzi ce spui? Zici că e ta de parcă e proprietatea ta.

— Nu-mi pasă cum sună. Ăsta-i adevărul.

Mai fac un pas către el. Atmosfera dintre noi nu mai e tensionată, ci de-a dreptul barbară. Amândoi încercăm să câștigăm aici o miză, iar eu n-am de gând să cedez.

— Dacă e *a ta,* atunci de ce nu ești la Seattle *cu ea*? insistă el.

— Pentru că termin facultatea după semestrul ăsta, de-aia.

De ce îi răspund oare la întrebări? Am venit aici să vorbesc, nu să-l ascult și nici să mă „angajez în dialog“, așa cum spunea un profesor de-al meu. Să fiu al naibii dacă-l las să dea vina pe mine.

— Faptul că eu nu sunt acolo nu e relevant. N-o s-o vezi cât timp ești acolo.

— Asta-i decizia ei, nu crezi?

— Dac-aș fi crezut asta, n-aș fi fost aici, nu-i așa?

Îmi strâng pumnii pe lângă corp și îmi iau privirea de la el, îndreptându-mi-o către grămada de manuale de știință de pe măsuța de cafea.

— De ce nu poți s-o lași în pace? Faci asta din cauză că…

— Nu, mă-ntrerupe el ușor. N-are nimic de-a face cu aia. Țin la Tessa, ca și tine. Dar, spre deosebire de tine, o tratez așa cum merită să fie tratată.

— Habar n-ai cum o tratez eu, mârâi.

— Ba da, frate, știu. De câte ori a fugit la mine plângând pentru ceva ce-ai făcut sau ai zis tu? De prea multe ori.

Arată c-un deget înspre mine.

— Nu faci altceva decât s-o rănești și știi bine asta.

— Mai întâi, tu nici măcar n-o cunoști și, în al doilea rând, nu crezi că ești un pic cam jalnic pentru că tânjești la cineva pe care n-o să-l ai niciodată? De câte ori am avut discuția, despre câte fete?

Se uită la mine cu grijă, dându-și seama de furia mea, dar nu cade în capcana pe care i-am întins-o cu fetele.

— Nu — își trece limba peste buze — nu e deloc jalnic. E o mutare de geniu, de fapt. Cu Tessa, o să aștept ziua în care o s-o dai din nou în bară — lucru inevitabil — și, când se va-ntâmpla asta, voi fi acolo pentru ea.

— Ești un nenorocit…

Mă dau în spate ca să măresc cât mai mult distanța dintre trupurile noastre înainte să-l dau cu capul de perete.

— Ce mai trebuie să se-ntâmple, atunci? Vrei să-ți spună singură că nu te vrea în preajma ei? Credeam c-a făcut asta deja, și totuși, iată-te…

— Tu ai venit la mine-n apartament.

— La naiba, Zed! strig eu. De ce naiba nu te oprești? Știi bine ce înseamnă pentru mine, cu toate astea, te tot bagi. Găsește-ți pe altcineva cu care să te joci. Sunt o grămadă de târfe în campus.

— „Târfe“? repetă el cuvântul, luându-mă în râs.

— Știi bine că nu mă refeream la Tessa, mârâi eu, străduindu-mă să-mi țin pumnii la locul lor.

— Dac-ar fi însemnat atât de mult pentru tine, n-ai fi făcut nici jumate din rahaturile pe care le-ai făcut. Știe că i-ai tras-o lui Molly în timp ce te țineai după ea?

— Da, știe. Eu i-am spus.

— Și nu s-a supărat?

Tonul lui e complet opus glasului meu. El e atât de adunat și de calm, iar eu fac eforturi considerabile să nu izbucnesc.

— Știe că n-a însemnat nimic pentru mine și că s-a întâmplat înainte de orice.

Mă uit urât la el, încercând din nou să mă concentrez.

— Dar n-am venit aici ca să discutăm despre relația mea.

— Bine, atunci de ce ai venit?

E un imbecil înfumurat.

— Ca să te anunț că nu te duci s-o vizitezi la Seattle. Credeam că putem discuta pe un — caut cuvintele potrivite — ton civilizat.

— Civilizat? Scuză-mă, dar mi-e greu să cred că ai venit aici cu intenții „bune", se strâmbă el, arătând către umflătura de pe nas.

Închid ochii pentru un moment și îmi aduc aminte de nasul lui însângerat, lovindu-se de cadrul de metal de care l-am izbit. Aminitirea acelui sunet îmi provoacă un val de adrenalină.

— Asta înseamnă la mine civilizat! Am venit aici să discut, nu să mă bat — totuși, dacă nu stai departe de ea, n-am de ales.

Îmi îndrept puțin umerii.

— Că altfel ce? întreabă Zed.

— Poftim?

— Că altfel *ce*? Am mai trecut prin asta. M-ai mai atacat de nu știu câte ori înainte să fii arestat. Și de data asta o să depun plângere.

Are și el dreptate. Ceea ce mă înfurie și mai tare. Nu-mi place deloc faptul că nu mai am ce face, decât să-l omor pur și simplu, ceea ce nu prea merge… cel puțin nu acum. Respir adânc și-ncerc să-mi relaxez mușchii. Trebuie să-i propun ultima opțiune. Una pe care nu aveam de gând să mă bazez, dar nu-mi dă de ales.

— Am venit aici cu gândul că putem ajunge la un fel de înțelegere, zic eu.

Înclină capul într-o parte în cel mai îngâmfat fel posibil.

— Ce fel de înțelegere? Alt pariu?

— Chiar mă enervezi acum…, spun eu printre dinți. Spune-mi ce-mi ceri ca s-o lași în pace. Ce-ți pot oferi eu ca să dispari din peisaj? Spune doar și mă supun.

Zed se chiorăște la mine, clipind rapid, de parcă mi-ar mai fi crescut un cap.

— Haide odată. Oricine are prețul lui, murmur eu sec.

Mă înfurie faptul că trebuie să negociez cu cineva ca el, dar nu știu cum altfel să-l fac să dispară.

— Lasă-mă s-o mai văd o singură dată, propune el. O să fiu joi la Seattle.

— Nu. În niciun caz.

E prost, ce naiba?

— Nu-ți cer permisiunea. Încerc să te obișnuiesc cu ideea.

— Nu se întâmplă așa ceva. Voi doi n-aveți niciun motiv să petreceți timp împreună; nu e disponibilă pentru tine — și nici pentru alt bărbat — și nu va fi niciodată.

— Ia uite cum devii tu posesiv.

Își dă ochii peste cap și mă-ntreb ce-ar spune Tessa dacă i-ar vedea partea asta, singura pe care o cunosc eu. Cum ar fi să nu fiu posesiv, cum ar fi să vreau s-o împart cu altcineva? Îmi mușc limba în vreme ce Zed se uită fix la tavan de parc-ar încerca să-și caute vorbele. Ce porcărie. Mi se învârte capul și încep să mă-ntreb cu toată sinceritatea cât timp o să-mi mai păstrez calmul.

În cele din urmă, Zed se uită la mine și un rânjet i se instalează ușor pe chip. După care zice, pur și simplu:

— Mașina ta.

Sunt uluit de cât tupeu are și nu-mi pot abține un hohot de râs.

— Nici să nu-ți treacă prin cap!

Fac doi pași spre el.

— Nu-ți dau mașina mea. Ți-ai pierdut mințile, ce dracu'?

Îmi flutur mâinile prin aer.

— Atunci îmi pare rău. Se pare că n-am ajuns la nicio înțelegere.

Ochii îi sclipesc printre genele dese și se freacă cu mâna peste barbă. Imagini din coșmarul meu îmi revin în cap, cu el pătrunzând-o, aducând-o la orgasm… Scutur din cap ca să scap de ele. Apoi scot cheile din buzunar și i le arunc pe măsuța de cafea care stă între noi. El gâfâie, aplecându-se să ia cheile.

— Vorbești serios?

Studiază cheile, întorcându-le de pe o parte pe alta de câteva ori, după care se uită iar la mine.

— Îmi băteam joc de tine!

Îmi aruncă înapoi cheile, dar nu le prind la timp; aterizează la numai câțiva centimetri de vârful bocancului meu.

— Mă retrag… du-te dracului. Nu mă așteptam să-mi dai cheile de la mașină.

Râde, făcând mișto de mine.

— Nu sunt atât de dobitoc ca *tine.*

Mă uit urât la el.

— Nu mi-ai dat foarte multe variante.

— Pe vremuri eram prieteni, îți mai aduci aminte? face Zed.

Nu mai zic nimic, în timp ce amândoi ne amintim cum era înainte, înainte de tot rahatul ăsta, înainte să-mi pese de ceva pe lumea asta, înainte de… ea. Ochii i s-au micșorat, iar umerii i s-au încordat după ce-a pus întrebarea asta. Mi-e greu să-mi amintesc vremurile alea.

— Eram prea terminat să-mi amintesc ceva.

— Știi bine că-i adevărat! exclamă el, ridicând tonul. N-ai mai băut după ce…

— N-am venit aici ca să-mi rememorez viața alături de tine. Deci te dai sau nu la o parte?

Îl privesc. S-a schimbat oarecum, e mai dur. Ridică din umeri.

— Mda, sigur.

Dar e prea ușor…

— Eu vorbesc serios.

— Și eu, spune el, făcându-mi cu mâna.

— Asta înseamnă să nu ai nimic de-a face cu ea. Nimic, îi reamintesc eu.

— O să se întrebe de ce. I-am trimis un mesaj ieri.

Prefer să nu-l bag în seamă.

— Spune-i că nu mai vrei să fii prieten cu ea.

— Nu vreau s-o rănesc în halul ăsta, spune el.

— Mi se rupe dacă o rănești sau nu. Trebuie să-i dai clar de înțeles că nu te mai ții după ea.

Calmul meu efemer începe să se topească, iar furia mi se trezește din nou la viață. Faptul că Tessa ar putea fi rănită pentru că Zed nu mai vrea să fie prieten cu ea mă scoate din fire.

Mă duc către ușă, cunoscându-mă suficient încât să-mi dau seama că dacă mai stau cinci minute în apartamentul ăsta plin de mucegai o să explodez. Sunt extrem de mândru de mine că mi-am păstrat calmul atâta timp în aceeași cameră cu Zed, după ce a tot încercat să se bage peste relația mea. Când pun mâna pe clanță, el zice:

— O să fac ce trebuie să fac acum, dar asta nu va schimba cu nimic consecințele acestei povești.

— Ai dreptate. Nu le va schimba.

Îl aprob, deși știu că a vrut să spună exact opusul gândurilor mele. Înainte să-l mai aud zicând altceva, ies de la el din apartament și cobor scara cât pot de repede.

Când ajung pe aleea tatei, soarele deja apune și încă n-am putut să dau de Tessa, pentru că la fiecare apel a intrat căsuța vocală. L-am căutat și pe Christian de două ori, dar nici el nu mi-a răspuns și nici nu m-a sunat.

Tessa o să se enerveze rău când o să audă că m-am dus acasă la Zed; are pentru el niște sentimente pe care n-o să le înțeleg și n-o să le accept niciodată. După ziua de azi, mă rog să nu mai fie cazul să-și facă griji pentru el. Doar dacă nu se va mai agăța de el…

Nu. Trebuie să nu mă mai îndoiesc de ea. Știu că Steph mi-a umplut capul de prostii, care au pătruns prin toate crăpăturile fațadei mele de piatră. Dacă Zed i-ar fi tras-o lui Tess de-adevăratelea, mi-ar fi aruncat-o chiar azi în față.

Intru la tata în casă fără să mai bat la ușă și mă uit la parter după Karen sau Landon. Karen e la bucătărie, stând lângă aragaz, cu un tel în mână. Se-ntoarce și mă salută cu un zâmbet cald, dar și cu o privire obosită

și îngândurată. Mă cutremură un sentiment nefamiliar de vinovăție când îmi aduc aminte de ghiveciul pe care l-am spart din greșeală la ea în seră.

— Bună, Hardin. Îl cauți pe Landon? întreabă ea, punând telul pe-o farfurie și ștergându-și mâinile pe marginea șorțului ei înflorat.

— Nu… nu prea știu, recunosc eu.

Ce naiba caut eu aici? Cât de demnă de milă e viața mea în acest moment, de-am ajuns să caut consolare venind în casa asta, dintre toate locurile din lume? Știu că fac asta din cauza amintirilor pe care le am de când veneam aici cu Tessa.

— E sus, vorbește la telefon cu Dakota.

Ceva din tonul lui Karen mă derutează.

— E…

Nu sunt foarte bun la interacționat cu oamenii, în afară de Tessa, și nu mă descurc deloc când vine vorba despre emoțiile altora.

— Are o zi proastă sau ceva de genul ăsta? întreb eu, de parc-aș fi tâmpit.

— Așa cred. Cred că trece printr-o perioadă grea. Nu mi-a spus nimic, dar în ultima vreme pare supărat.

— Mda…, zic eu, dar n-am observat nimic deosebit la dispoziția fratelui meu vitreg.

Dar firește, am fost prea ocupat să am grijă de Richard ca să observ.

— Când pleacă iar la New York?

— Peste trei săptămâni.

Încearcă să-și ascundă durerea din glas când rostește aceste cuvinte, dar eșuează lamentabil.

— Ah.

Devin din ce în ce mai stânjenit.

— Păi, eu plec…

— Nu vrei să rămâi la cină? întreabă ea cu drag.

— Ăă, nu. E-n regulă.

Mă simt epuizat de discuția cu tata de dimineață, de timpul petrecut în compania lui Zed și de momentul dubios de acum, cu Karen. Nu-mi pot asuma faptul că, într-adevăr, Landon a pățit ceva nasol. Nu mă pot descurca azi cu el și cu emoțiile lui. Deja trebuie să mă duc acasă, unde mă așteaptă un dependent de droguri în sevraj și un pat gol.

111

Tessa

Kimberly mă așteaptă la bucătărie când ajung acasă de la școală. Două pahare de vin, unul plin, altul gol, sunt așezate în fața ei, ceea ce-mi arată că mi-a luat tăcerea drept confirmare. Într-adevăr, habar n-aveam de planurile lui Hardin de a zbura până-n Anglia. Îmi zâmbește compătimitor când îmi arunc geanta pe jos și mă așez pe taburetul de lângă ea.

— Hei, fetițo.

Întorc capul teatral ca s-o privesc în față.

— Hei.

— Chiar nu știai?

Părul ei blond este ondulat azi cu măiestrie și îi cade perfect pe umeri. Cerceii ei negri, în formă de arc, strălucesc în lumina puternică.

— Nu. Nu mi-a zis.

Oftez, întinzându-mă după paharul plin cu vin din fața ei. Ea râde și ia sticla pentru a umple paharul gol care-mi era inițial destinat.

— Christian spunea că Hardin nu i-a dat deocamdată un răspuns clar lui Trish. Nu trebuia să zic nimic până nu aflam, dar aveam cumva senzația că nu ți-a spus nimic despre nuntă.

Iau o gură de vin alb, dar o scuip imediat înapoi.

— *Nuntă?*

Mai iau o gură de vin înainte de a vorbi din nou. Un gând nebunesc îmi trece prin cap… că Hardin se întoarce în Anglia ca să se însoare. O căsătorie aranjată; se mai face asta în Anglia, nu-i așa? *Nu*, știu că nu se mai face. Dar acest gând îngrozitor mă copleșește, în timp ce o aștept pe Kimberly să vorbească mai departe. Oare m-am îmbătat deja?

— Se mărită mama lui. L-a sunat de dimineață pe Christian ca să ne invite.

Privesc rapid în jos la gresia de granit închis la culoare.

— Nu știam.

Mama lui Hardin se căsătorește peste două săptămâni, cu toate astea el nu m-a anunțat. Acum îmi amintesc… de-asta se purta ciudat mai devreme.

— *De-asta* îl suna atât de des mai devreme!

Kimberly se uită la mine cu ochi mari și curioși, în timp ce ia o gură din paharul ei cu vin.

— Ce să fac? o-ntreb. Să mă prefac pur și simplu că nu știu? Hardin și cu mine am comunicat mult mai bine în ultima vreme…

Nu-mi termin ideea. Știu că îmbunătățirea s-a produs doar în ultima săptămână, dar pentru mine a fost o săptămână uimitoare. Simt că am făcut mai multe progrese în aceste șapte zile decât în ultimele șapte luni laolaltă. Hardin și cu mine am rezolvat prin discuții ceea ce altădată am fi rezolvat prin ceartă, cu toate astea, iată-mă teleportată înapoi în timp în vremea când îmi ascundea lucruri. Iar eu aflu întotdeauna. Nu știe asta de-acum?

— Vrei să mergi și tu? întreabă ea.

— N-am cum, nici dacă aș fi fost invitată.

Îmi las capul într-o mână. Kimberly își apropie taburetul de mine și mă trage cu tot cu scaun cu fața spre ea.

— Te-am întrebat dacă *vrei* să mergi, mă corectează ea, cu o aromă de vin în răsuflare.

— Ar fi minunat, dar eu…

— Atunci ar trebui să *te duci!* Te aduc eu ca invitată, dacă va trebui. Sunt sigură că mamei lui Hardin i-ar plăcea să te vadă acolo. Christian spune că Trish pur și simplu te adoră.

În ciuda faptului că sunt supărată din cauza secretomaniei lui Hardin, cuvintele ei mă încântă. Și eu o ador pe Trish.

— Nu pot să merg, n-am pașaport, zic eu.

Și nici nu-mi pot permite un bilet de avion într-un timp așa de scurt. Ea flutură din mână când mă aude obiectând.

— Chestiile astea pot fi urgentate.

— Nu știu…, zic eu.

Emoțiile pe care le simt când aud de Anglia mă fac să-mi doresc să dau buzna pe hol, până la computer, ca să caut cum să-mi fac pașaport — dar faptul că Hardin mi-a ascuns toată povestea intenționat mă obligă să rămân lipită de scaun.

— Să n-ai îndoieli. Lui Trish i-ar plăcea să vii. În plus, e clar că și lui Hardin i-ar prinde bine un șut în fund către o promisiune serioasă.

Soarbe din vin, lăsând urme de ruj pe marginea paharului. Sunt sigură că are motivele lui să nu-mi spună. Dacă merge, probabil că nu vrea să mă care după el până-n Anglia. Știu că trecutul îl bântuie și, oricât de nebunesc ar părea, demonii lui s-ar putea să mai circule liberi pe străzile Londrei și să ne găsească pe amândoi.

— Hardin nu funcționează așa, zic. Cu cât îl forțez mai tare, cu atât mai tare se-mpotrivește și el.

— Păi atunci…

Își mișcă pantoful roșu cu toc cui și mă lovește ușor peste picior.

— Trebuie să-ți înfigi tocurile în noroi și să nu-l mai lași să se împotrivească.

Mă agăț de vorbele ei și le țin minte ca să le analizez mai târziu, când n-o să mai fiu sub privirea ei atentă.

— Lui Hardin nu-i plac nunțile.

— Tuturor le plac nunțile.

— Nu și lui Hardin. Le urăște din tot sufletul, și nunțile, și întreg conceptul căsniciei, îi spun eu și observ, cu un amuzament ciudat, cum face ochii mari și cum își așază cu atenție paharul cu vin înapoi pe blat.

— Deci… atunci, cum… vreau să zic…

Clipește.

— Nu mai am nimic de spus, și asta spune multe! izbucnește Kimberly în râs.

Nu pot să mă abțin și mă umflă și pe mine râsul.

— Da, mie-mi zici?

Râsul lui Kimberly e molipsitor, indiferent de starea în care sunt, și o iubesc pentru asta. Desigur, e extrem de băgăcioasă uneori și nu mă

simt foarte bine din cauza felului în care vorbește despre Hardin, dar deschiderea și sinceritatea ei sunt lucrurile care-mi plac cel mai mult la ea. Spune lucrurilor pe nume și e foarte ușor de citit. Nu e niciun strop de falsitate acolo, spre deosebire de mulți alți oameni pe care i-am cunoscut în ultima vreme.

— Păi, și ce-o să faceți? O să vă dați întâlniri la nesfârșit? mă întreabă.

— Și eu am zis la fel.

Nu mă pot abține din chicoteală. Poate că e de vină paharul de vin pe care l-am terminat, sau poate faptul că refuzul lui Hardin de a accepta orice tip de angajament permanent mi-a ieșit din cap în ultima săptămână… Nu știu, dar mă simt bine când râd cu Kim.

— Și copiii? Nu te deranjează să-i faci în afara căsătoriei?

— Copii! râd eu din nou. El nu-și dorește copii.

— E din ce în ce mai bine.

Își dă ochii peste cap și termină vinul din pahar.

— Așa spune acum, dar eu sper…

Nici nu termin ce vreau să spun. Când o spun cu voce tare, sună prea disperat. Kimberly îmi face cu ochiul.

— Ah — m-am prins, spune ea atotștiutoare și mă bucur când schimbă subiectul și începe să vorbească despre roșcata de la birou, Carine, care e îndrăgostită de Trevor.

Și când descrie o eventuală întâlnire intimă dintre ei doi ca și cum ai privi doi homari care se ciocnesc accidental la modul stânjenitor, încep să râd din nou.

Când ajung la mine-n cameră, e trecut deja de ora nouă. Mi-am închis intenționat telefonul ca să beneficiez de câteva ore neîntrerupte în compania lui Kimberly. I-am spus de planul lui Hardin de-a veni la Seattle de miercuri, nu de vineri, iar ea a râs, spunându-mi că știa ea că el nu va sta departe prea mult timp.

Am încă părul jilav de la duș și mă tot gândesc la ținuta pe care s-o îmbrac mâine la serviciu. Trag de timp și știu bine asta. Sunt sigură că atunci când îmi voi deschide telefonul, va trebui să-i dau explicații lui

Hardin și să-i cer explicații (sau nu) despre nuntă. Într-o lume ideală, aș aduce pur și simplu vorba despre asta, iar Hardin m-ar invita, explicându-mi că a trebuit să aștepte pentru că încerca să găsească modul perfect de-a mă convinge să merg. Dar asta nu e o lume ideală, iar eu devin din ce în ce mai neliniștită. Mă doare să știu că lucrurile pe care i le-a turnat Steph l-au deranjat atât de mult încât a început din nou să-mi ascundă lucruri. O urăsc. Îl iubesc atât de mult pe Hardin și vreau să înțeleagă că orice ar spune ea sau oricine altcineva nu va schimba niciodată asta.

Șovăind, îmi scot telefonul din geantă și-l deschid la loc. Trebuie s-o sun pe mama și să-i răspund la mesaj lui Zed, dar mai întâi vreau să vorbesc cu Hardin. Îmi apar notificări în partea de sus a ecranului, iar iconița cu pliculețul clipește. Îmi intră mesaje peste mesaje, toate de la Hardin. Înainte să le citesc, îl sun direct. Răspunde din prima.

— Tessa, ce mama naibii!

— M-ai sunat cumva? întreb eu timid, cât pot de naivă, încercând să rămân cât se poate de calmă.

— Dacă te-am sunat cumva? Glumești, nu-i așa? Te-am sunat non-stop în ultimele trei ore, pufnește el. L-am sunat și pe Christian.

— Poftim? fac eu, apoi adaug repede, ca să nu dau naștere unui conflict: Stăteam de vorbă cu Kim.

— Unde? întreabă el imediat..

— Aici, acasă, spun și-ncep să-mi împăturesc hainele murdare, punându-le într-un coș. Mă gândesc că o să spăl la greu până mă duc la culcare.

— Bine, data viitoare să faci bine să…

Geme frustrat, apoi se domolește puțin:

— Poate că data viitoare o să-mi trimiți și mie un mesaj sau ceva când îți închizi telefonul.

Expiră cu putere și adaugă:

— Știi că mă enervez.

Apreciez schimbarea de ton și faptul că s-a oprit din ce voia să spună inițial, lucru pe care nu vreau neapărat să-l aflu. Din păcate, amețeala plăcută pe care o căpătasem de la vin a dispărut și mi-am adus aminte de planurile lui Hardin de a merge în Anglia, ceea ce mă împovărează.

— Cum ți-a mers azi? îl întreb, sperând că, dacă-i ofer o ocazie de a aduce vorba despre nuntă, o va face.

El oftează.

— A fost o zi… în fine, lungă.

— Și-a mea la fel.

Nu știu cum altfel să-i spun, decât direct și la obiect.

— Zed mi-a scris azi.

— Ți-a scris?

Tonul lui Hardin e calm, dar eu pot detecta o nuanță aspră, care de obicei mă intimidează.

— Da, după-amiază. Zice că vine la Seattle joi.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Deocamdată nimic.

— De ce-mi spui mie asta? întreabă Hardin.

— Pentru că vreau să fim deschiși unul cu altul. Fără secrete, fără *ascunzișuri*.

Accentuez ultima parte a propoziției, sperând că așa voi obține adevărul de la el.

— În fine… mulțumesc că mi-ai spus. Apreciez, spune.

Și apoi nu mai spune nimic. *Pe bune?*

— Da, deci… ai ceva ce vrei să-mi spui? întreb, agățându-mă încă de slaba speranță că va fi la fel de sincer ca mine.

— Ăă, am vorbit cu tata azi.

— Serios? Despre ce anume?

Slavă Domnului, știam eu că-și revine.

— Să mă transfer în campusul din Seattle.

— Serios?

Cuvântul îmi iese din gură mai degrabă ca un chițăit, iar râsetele grave ale lui Hardin răsună în telefon.

— Da, dar a spus că mi-ar amâna absolvirea, așa că n-are sens să mă mut pe parcursul semestrului, atât de târziu.

— Ah.

Simt cum mă bosumflu. Ezit un moment înainte de-a întreba:

— Dar după absolvire?

— Da, desigur.

— Da, desigur? Asta e? Așa de simplu?

Fericirea care pune stăpânire pe mine depășește orice altceva. Mi-ar plăcea să fie acum aici; l-aș apuca de tricou și l-aș săruta, apăsat de tot. Apoi spune:

— Adică, de ce să mai amân inevitabilul?

Îmi piere zâmbetul.

— Vorbești de parcă mutarea la Seattle e o condamnare la închisoare.

El nu zice nimic.

— Hardin?

— Eu nu cred asta deloc. Doar că mă irită întreaga poveste — tot timpul pe care l-am pierdut, și asta mă enervează.

— Înțeleg, spun eu.

Exprimarea lui nu e elegantă, dar înțeleg că-i lipsesc. Mi se învârte capul pentru că a acceptat, în cele din urmă, să se mute la Seattle ca să fie cu mine. Ne-am certat pe problema asta luni întregi, iar el a cedat așa, deodată, fără vreun scandal de final.

— Deci, atunci rămâne Seattle? Ești sigur? îl mai întreb o dată.

— Mda. Sunt gata s-o iau de la zero undeva, la fel de bine poate să fie și Seattle.

Îmi vine să țopăi de bucurie.

— Nu te mai duci în Anglia, deci? întreb și îi mai ofer o șansă să aducă vorba despre nuntă.

— Nu. Nu mă mai duc în Anglia.

Am câștigat deja Marea Bătălie de la Seattle, așa că, atunci când îmi vine din nou să-l cert în legătură cu nunta, mă opresc și nu-l presez și mai tare pe iubitul meu. Orice s-ar întâmpla în privința asta, eu o să primesc ce-am vrut: Hardin în Seattle, alături de mine.

112

Tessa

Când îmi sună alarma, a doua zi de dimineață, mă simt epuizată. N-am dormit aproape deloc. M-am tot învârtit și răsucit, aproape am ațipit, dar m-am trezit imediat la loc.

Nu știu dacă de bucurie că Hardin a fost de acord să se mute la Seattle cu mine sau din cauza discuției inevitabile pe care o vom avea pe tema Anglia, dar, oricum ar fi, acum arăt ca naiba. Umbrele negre din jurul ochilor nu sunt atât de ușor de ascuns cu creionul corector pe cât ar dori companiile de cosmetice să credem, iar părul meu ciufulit arată de parcă mi-aș fi băgat degetele în priză. Se pare că entuziasmul pe care l-am simțit la vestea că se va muta aici nu poate elimina complet neliniștea provocată de minciuna lui prin omisiune.

Accept oferta lui Kimberly de a merge împreună la birou în dimineața asta, câștigând câteva minute în plus ca să-mi mai aplic un alt strat de rimel, în timp ce ea trece cu imprudență de pe o bandă pe alta. Îmi aduce aminte de Hardin, care înjură aproape fiecare mașină din trafic și claxonează mai mult decât ar face-o orice persoană cu scaun la cap.

Hardin n-a pomenit dacă încă mai plănuiește să vină sau nu azi la Seattle. Când l-am întrebat asta aseară, înainte să-ncheiem conversația, mi-a spus că mă anunță dimineață. E aproape ora nouă și n-am nicio veste de la el. Nu pot scăpa de sentimentul că se-ntâmplă ceva cu el, ceva care, dacă nu avem grijă așa cum trebuie, va cauza și mai multe probleme. Știu că Steph l-a influențat; îmi dau seama după felul în care pune la-ndoială tot ce spun eu. Îmi ascunde din nou diverse lucruri și sunt îngrozită de complicațiile la care ar putea duce asta.

— Poate-ar trebui să te duci tu la Hardin în weekendul ăsta în loc să vină el, sugerează Kimberly între două înjurături.

— E atât de evident? întreb eu, lipindu-mi obrazul de geamul rece.

— Da, foarte evident.

— Scuze că sunt atât de deprimantă.

Oftez. Nu-i deloc o idee rea să mă duc la Washington weekendul ăsta. Mi-e dor teribil de Landon și-ar fi drăguț să-l revăd pe tata.

— Ești, îmi rânjește ea. Dar nu e un lucru atât de grav încât să nu-l poți trata cu puțină cafea și cu un strop de ruj roșu.

Când o aprob dând din cap, ea iese iute de pe autostradă, întorcând în mijlocul unei intersecții aglomerate și zice:

— Știu eu o cafenea excelentă în apropiere.

Pe la prânz, tristețea care o simțeam de dimineață mi s-a risipit, deși tot n-am nicio veste de la Hardin. I-am dat două mesaje, dar nu l-am sunat. Trevor mă așteaptă la o masă goală din camera unde luăm pauza de prânz, cu două farfurii pline cu paste în față.

— Mi-au trimis porție dublă, așa că m-am gândit că vrei să scapi de o masă la microunde măcar o dată pe zi.

Zâmbește, împingându-mi un pachețel cu tacâmuri de plastic. Pastele sunt la fel de gustoase pe cât miros de bine. Deliciosul sos Alfredo îmi amintește că azi-dimineață am sărit peste micul dejun și mă îmbujorez când îmi scapă un mic geamăt, după ce iau prima îmbucătură.

— Bune, nu? zâmbește Trevor, ștergându-și o picătură de sos din colțul gurii cu degetul mare.

Își duce degetul mare la gură și nu pot decât să observ cât de ciudat este acest gest pentru un bărbat la costum.

— Mmm…

De-abia am timp să-i răspund, pentru că sunt prea ocupată să-mi îndes paste în gură.

— Mă bucur…

Trevor își ia ochii albaștri de la mine și se foiește în scaun.

— E totul în regulă? îl întreb.

— Mda… eu… mă rog… voiam să vorbesc cu tine despre ceva.

Și uite-așa ajung să mă-ntreb dacă nu cumva porția dublă a fost de fapt comandată intenționat.

— Bine…, îi răspund, sperând că nu-i vorba de ceva prea stânjenitor.

— S-ar putea să ți se pară un pic stânjenitor.

Minunat.

— Spune, zic eu, zâmbindu-i încurajator.

— Bine… hai că-ncep.

Face o pauză și-și trece degetul peste butonul din argint de la cămașă.

— Carine m-a invitat cu ea la nunta lui Krystal.

Profit de ocazie să-mi mai îndes o furculiță plină cu paste în gură ca să nu fiu nevoită să vorbesc deocamdată. Pe bune, nu sunt sigură de ce-mi spune mie chestia asta sau ce-ar trebui să-i spun eu. Dau din cap, încurajându-l să continue, și-ncerc să nu râd când mă gândesc la felul amuzant în care Kimberly o imita ieri pe Carine.

— Și mă-ntrebam dacă există vreun motiv pentru care s-o refuz, zice Trevor.

Face o pauză și se uită la mine, așteptând un răspuns. Sunt sigură că sunetul pe care-l scot când mă înec îl sperie de-a binelea, dar când mă privește îngrijorat, ridic un deget și continui să mestec, temeinic, apoi înghit dramatic de încet înainte să-i răspund.

— Nu văd niciun motiv.

Sper că aici se va termina discuția. Dar el zice mai departe:

— Vreau să spun că….

Tot ce pot spera e că va ghici, ca prin farmec, că știu ce vrea să spună, chiar dacă nu-și continuă fraza. Dar n-am eu norocul ăsta.

— Știu că relația ta cu Hardin ba e, ba nu e și mai știu că acum nu e, deci aș vrea să fiu sigur, înainte să-i accept propunerea, că-i pot acorda toată atenția mea. Fără să fiu distras.

Nu știu exact ce să-i spun, așa că-l întreb încet:

— Eu te distrag?

Mă simt atât de stingherită, dar Trevor e atât de drăguț, iar obrajii i s-au înroșit în așa hal, încât simt nevoia de a-l liniști și pe el, în același timp.

— Da, de când ai venit la Vance, zice el repede. Nu o spun în sensul rău al cuvântului. Doar că am așteptat mereu în umbră și voiam să-mi clarific intențiile înainte de a mă gândi să am o relație cu altcineva.

Propriul meu domn Collins stă chiar în fața mea — o versiune mult mai arătoasă, de bună seamă — și mă simt la fel de jenată și stingheră în numele lui, exact ca Elizabeth Bennett din *Mândrie și prejudecată*.

— Trevor, îmi pare rău că…

— Nu-i nimic, pe bune.

Sinceritatea din privirea lui e aproape copleșitoare.

— Înțeleg. Mai voiam încă o confirmare.

Lovește ușor cu furculița în paste, apoi adaugă:

— Cred că nu mi-au fost suficiente ultimele câteva încercări.

Râde încet, nervos, și râd și eu cu el, plină de empatie.

— E norocoasă că te are partener la nuntă, zic, sperând să mai înlătur din stânjeneala pe care știu c-o resimte.

N-ar fi trebuit să-l compar cu domnul Collins; nu e nici pe departe atât de agresiv și enervant. Iau o înghițitură de apă, sperând că lucrurile se vor opri aici.

— Mulțumesc, spune el, dar apoi adaugă zâmbind: Poate că acum Hardin n-o să-mi mai spună „nenorocitul de Trevor".

Mă lovesc ușor cu palma peste gură ca să nu scuip apa. O-nghit repede, apoi zic:

— Habar n-aveam că știi asta!

Râsul meu silit umple mica încăpere.

— Mda, am observat.

Ochii lui Trevor sclipesc amuzați, iar eu răsuflu ușurată că putem râde prietenește, fără nicio confuzie la mijloc. Bucuria îmi este întreruptă când zâmbetul lui Trevor dispare, iar eu mă-ntorc și-i urmăresc privirea până în pragul ușii.

— Ce bine miroase aici! zice una dintre bârfitoare către cealaltă.

Mă simt de-a dreptul meschină pentru cât de tare le disprețuiesc, dar nu mă pot abține.

— Ar trebuie să ne tirăm, șoptește Trevor, privind-o pe femeia mai scundă.

Îl privesc derutată, dar mă ridic în picioare și arunc cutia de mâncare la coșul de gunoi.

— Arăți senzațional azi, Tessa, spune cea înaltă.

Nu-i pot citi expresia de pe mutră, dar sunt sigură că-și bate joc de mine. Știu că azi arăt ca dracu'.

— Ăă, mulțumesc.

— Lumea e tare mică, nu-i așa? Hardin mai lucrează la Bolthouse?

Geanta îmi alunecă de pe umăr și o apuc repede de breteaua de piele înainte să ajungă pe jos. *Îl cunoaște pe Hardin?*

— Da, mai lucrează, zic eu și mă-ndrept de spate, încercând să par total netulburată de faptul că i-a pomenit numele.

— Spune-i că l-am salutat, bine?

Zâmbește cu subînțeles și se-ntoarce, dispărând, cu tovarășa ei malefică alături.

— Ce mama naibii a fost asta? întreabă Trevor după ce se uită pe hol ca să se asigure că alea două n-au rămas să ne pândească prin apropiere.

— Știai că au de gând să-mi spună ceva?

— Nu eram sigur, dar bănuiam. Le-am auzit fără să vreau vorbind despre tine.

— Ce vorbeau despre mine? Nici măcar nu mă cunosc.

E din nou stânjenit. Trevor e mai simplu de citit decât orice om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Mai exact, nu despre tine…

— Vorbeau despre Hardin, nu-i așa? întreb eu, iar el dă din cap, confirmându-mi bănuielile. Ce spuneau, mai exact?

Trevor își îndeasă colțurile cravatei de-un roșu strălucitor sub reverele costumului.

— Nu… nu vreau să repet. Ar trebui să-l întrebi pe el.

Având în vedere ezitarea lui Trevor, mă trezesc cutremurându-mă la ideea că e posibil ca Hardin să se fi culcat cu una dintre ele, poate chiar cu amândouă. Nu sunt cu mult mai în vârstă ca mine: au cel mult 25 de ani și, trebuie să recunosc, amândouă sunt frumoase — într-un fel exagerat, bronzate artificial, dar atrăgătoare în felul lor.

Drumul până la mine-n birou este lung și simt cum începe să mă cuprindă un puternic sentiment de gelozie. Dacă nu-l întreb pe Hardin despre chestia asta, o să-nnebunesc. Când ajung în birou, îl sun. Trebuie să aflu dacă vine diseară și am nevoie să mă liniștească. Numele lui Zed îmi apare pe ecran înainte să apuc să-l sun pe Hardin. Tresar puțin, dar hotărăsc că mai bine fac asta acum.

— Hei, spun eu.

Dar par un pic exagerată — prea entuziasmată, prea falsă.

— Hei, Tessa, ce mai faci? întreabă Zed.

Mi se pare c-a trecut o veșnicie de când nu i-am mai auzit vocea plăcută, deși nu e chiar așa.

— Bine… fac.

Îmi pun fruntea pe suprafața rece a biroului.

— Nu pare.

— E totul în regulă, am multe pe cap.

— În fine, uite de ce te-am sunat, de fapt. Știu c-am spus c-o să vin joi la Seattle, dar a intervenit ceva.

— Ah.

Mă simt dintr-odată ușurată. Mă uit spre tavan și oftez din toți rărunchii.

— Asta e, e-n regulă. Data viitoare poate…

— Nu, vreau să spun că acum sunt la Seattle, zice el și brusc inima mi-o ia la trap. Am ajuns aseară, după un drum de coșmar. Sunt la numai câteva străzi distanță de biroul tău, de fapt. N-o să te deranjez acolo sau ceva, dar poate vrei să luăm cina împreună când termini pe ziua de azi?

— Ăă…

Mă uit la ceas. E două și-un sfert, iar Hardin încă nu mi-a răspuns la mesaje.

— Nu știu dacă pot, de fapt. Cred că vine Hardin diseară, recunosc eu.

Mai întâi Trevor, acum Zed. Stratul ăla de rimel de dimineață a adus vreo magie neagră sau ceva de genul ăsta?

— Ești sigură? întreabă Zed. L-am văzut ieri… era destul de târziu.

Cum? Hardin și cu mine am încheiat discuția telefonică pe la unșpe noaptea. Oare să mai fi ieșit după ce-a închis? Iar și-a petrecut vremea cu așa-zisa lui gașcă de prieteni?

— Nu știu, zic eu și mă dau teatral cu capul de birou, prea încet ca să-mi provoc vreo rană, dar suficient de tare încât să-mi dau seama că Zed a auzit asta la telefon.

— E doar o cină. Apoi te las să-ți vezi de planurile pe care le ai deja, mă convinge el. E drăguț să vezi o față cunoscută, nu-i așa?

Mi-l imaginez zâmbind, surâsul acela care-mi place atât de mult. Așa că-l întreb:

— Am venit la seriviciu cu cineva azi, deci nu sunt cu mașina. Poți să vii să mă iei pe la cinci?

Iar când el acceptă bucuros, mă simt deopotrivă fericită și îngrozită.

113

Tessa

La cinci fără cinci minute încerc să-l sun pe Hardin, dar nu răspunde. Unde a umblat toată ziua? Avea oare Zed dreptate când spunea că Hardin a fost plecat până târziu aseară? E posibil să fie deja în drum către Seattle și are de gând să-mi facă o surpriză, dar, hai să fim serioși, care sunt șansele să se-ntâmple asta? Întâlnirea cu Zed mă împovărează din momentul în care am acceptat-o. Știu că Hardin urăște amiciția dintre noi. O urăște atât de tare încât îl bântuie și-n vis, iar eu alimentez această ură.

Nu mă mai deranjez să văd cum îmi stă părul sau să-mi aranjez machiajul înainte de a lua liftul până jos în hol, ignorând intenționat privirea critică a lui Kimberly. Probabil că n-ar fi trebuit s-o anunț ce planuri am. Prin geamurile de sticlă groasă se vede camioneta lui Zed și e o priveliște dragă mie, pentru că mă bucur să văd un chip familiar. Aș fi preferat să fie Hardin, dar Zed e aici, iar Hardin nu e.

Zed se dă jos din camionetă ca să mă salute de îndată ce ies din clădire. Zâmbește când mă vede traversând și văd că are o barbă care-i acoperă toată fața. Îmbrăcat în jeanși negri și-ntr-un tricou gri cu mânecă lungă, e la fel de arătos ca întotdeauna, iar eu parcă sunt moartă.

— Hei.

Zâmbește, deschizându-și brațele ca să mă-mbrățișeze. Nu știu ce să fac, dar nevoia de a fi politicoasă mă-mpinge în brațele lui.

— A trecut ceva timp, zice el, cu capul îngropat în părul meu.

Îl aprob dând din cap și-ntreb, smulgându-mă din îmbrățișarea lui:

— Cum a fost drumul?

Oftează adânc.

— Lung. Dar am ascultat niște muzică bună până aici.

Îmi deschide portiera, iar eu mă grăbesc să intru din cauza frigului. În cabina camionetei e cald și miroase a Zed.

— Ce te-a făcut să vii azi, și nu mâine? îl întreb ca să încep discuția, în vreme ce Zed se încadrează șovăitor în trafic.

— A fost doar… m-am răzgândit, nimic serios.

Își tot plimbă privirea între oglinzile retrovizoare.

— Poate fi intimidant să conduci în orașul ăsta, îi zic eu.

— Da, foarte.

Surâde, concentrat încă asupra drumului.

— Știi unde vrei să iei cina? N-am apucat să explorez pe-aici, așa că nu știu care sunt cele mai bune restaurante.

Îmi verific telefonul: nimic de la Hardin. Așa că mă uit după câteva restaurante pe o aplicație și, peste câteva minute, Zed și cu mine ne hotărâm să mergem la un mic local cu specific mongol.

Îmi comand pui cu legume și mă uit vrăjită cum bucătarul pregătește mâncarea în fața noastră. N-am mai fost niciodată într-un loc ca acesta, iar lui Zed asta i se pare foarte amuzant. Stăm undeva în spate, cu Zed așezat vizavi de mine, și suntem amândoi prea tăcuți pentru ca atmosfera să fie una relaxată.

— S-a-ntâmplat ceva? îl întreb eu, ciugulind din mâncare.

Ochii lui Zed sunt blânzi și plini de îngrijorare.

— Nu știu dacă ar trebui să deschid subiectul… Mi se pare că și așa ai destule pe cap și vreau să te simți bine.

— Mă simt bine. Spune-mi ce crezi că trebuie să aud.

Îmi fac curaj pentru lovitura misterioasă pe care știu că urmează s-o primesc.

— Hardin a venit ieri la mine-acasă.

— Poftim?

Nu-mi pot ascunde surprinderea. De ce să facă Hardin așa ceva? Și dacă a făcut totuși așa ceva, cum de Zed stă aici, fără nicio vânătaie?

— Ce voia? îl întreb.

— Să-mi spună să stau departe de tine, răspunde el prompt.

Aseară când i-am pomenit lui Hardin de mesajul din partea lui Zed, părea nepăsător.

— La ce oră? întreb eu, sperând că totul s-a întâmplat după ce-am stabilit să nu ne mai ascundem reciproc lucruri.

— Pe la trei după-amiaza.

Oftez exasperată. Uneori Hardin n-are nicio limită, iar lista jignirilor sale crește minut de minut. Îmi frec tâmplele, iar pofta de mâncare mi-a dispărut.

— Ce-a spus, mai exact?

— Că nu-i pasă cum fac, dacă te rănesc sau nu, doar să stau departe de tine. Era atât de calm că pur și simplu m-a speriat.

Înfige furculița într-o bucată de broccoli și și-o bagă-n gură.

— Și tu tot ai venit aici?

— Da, am venit.

Bătălia orgoliilor dintre ăștia doi mă obosește și mă simt prinsă la mijloc, încercând să păstrez pacea, dar fără să reușesc.

— De ce?

Mă fixează cu ochii lui aurii.

— Pentru că amenințările lui nu mai au niciun efect asupra mea. Nu mai poate să-mi spună cu cine să fiu prieten, lucru care sper să fie valabil și-n cazul tău.

Sunt furioasă la culme că Hardin s-a dus acasă la Zed așa, pur și simplu. Sunt și supărată că nu mi-a zis nimic despre asta și că și-a dorit ca Zed să-mi rănească sentimentele și să pună capăt prieteniei noastre, fără să pomenească de rolul pe care l-a avut în toată povestea.

— Și eu am aceeași părere despre faptul că Hardin vrea să controleze cu cine sunt sau nu prietenă.

După ce spun asta, ochii lui Zed strălucesc triumfători, ceea ce mă enervează la fel de tare.

— Dar cred că are motive bune să nu-și dorească să fim prieteni. Tu nu crezi?

Zed scutură din cap împăciuitor.

— Și da, și nu. N-o să-mi ascund sentimentele pe care le am față de tine, dar știi că nu te forțez. Ți-am spus c-o să mă mulțumesc cu ce ai chef să-mi oferi și, dacă prietenia e tot ce pot căpăta, o să supraviețuiesc.

— Știu că nu mă forțezi la nimic.

Prefer să-i răspund la jumătate din mărturisire. Zed nu mă obligă niciodată la nimic, nu mă forțează să fac ce n-am chef, dar urăsc felul în care vorbește despre Hardin.

— Poți spune același lucru despre el? mă provoacă Zed, uitându-se la mine fix.

Dorința de a-l apăra pe Hardin mă face să spun:

— Nu. Nu pot. Știu cum e, dar așa e el.

— Te repezi mereu să-l aperi. Nu pricep.

— Nu trebuie să pricepi tu, zic eu tăios.

— Serios? face Zed încet și se-ncruntă.

— Da.

Mă-ndrept de spate încercând să par cât se poate de impunătoare.

— Nu te deranjează cât e de posesiv? Îți spune cu cine ai voie să fii prietenă…

— Ba mă deranjează, dar…

— Tot îi permiți.

— Ai bătut drumul până la Seattle ca să-mi reamintești că Hardin e un tip autoritar?

Zed deschide gura să spună ceva, dar o-nchide la loc.

— Ce? îl întreb eu.

— Te revendică și sunt îngrijorat din cauza ta. Pari foarte stresată.

Oftez înfrântă. *Chiar sunt* stresată, prea stresată, dar cearta cu Zed nu mă va ajuta în niciun fel. Nu va face altceva decât să-mi mărească frustrarea.

— N-am de gând să-i caut scuze, dar nu știi nimic despre relația noastră. Nu vezi cum se poartă cu mine. Nu-l înțelegi așa cum îl înțeleg eu.

Îmi împing cât colo farfuria și observ că perechea de la masa de alături și-a întors privirea către noi. Cobor tonul și spun:

— Nu vreau să mă cert cu tine, Zed. Sunt epuizată și chiar de-abia așteptam să stau puțin cu tine.

Se sprijină pe spătarul scaunului.

— Sunt un mare măgar, nu-i așa? zice el, cu o privire tristă. Scuză-mă, Tessa. Aș putea să dau vina pe drum… dar nu-i o scuză. Îmi pare rău.

— E-n regulă, n-am intenționat să mă răstesc la tine. Nu știu ce m-a apucat.

Trebuie să-mi vină ciclul zilele-astea — cred că de-asta sunt așa nervoasă.

— E vina mea, pe bune.

Se-ntinde peste masă și mă strânge de mână. Atmosfera se tensionează și nu pot să nu mă gândesc la Hardin, dar mi-ar plăcea să mă și destind un pic, așa că spun:

— În rest, cum îți mai merge?

Zed începe să povestească despre familia lui și despre cât era de cald în Florida ultima oară când a vizitat-o. Conversația noastră își reia cursul normal și tensiunea se evaporă, ceea ce-mi permite să-mi termin mâncarea din farfurie. După ce terminăm de mâncat și ne îndreptăm spre ieșire, Zed întreabă:

— Mai ai și alte planuri pentru seara asta?

— Da, mă duc la clubul de jazz al lui Christian. De-abia s-a deschis.

— Christian? întreabă Zed.

— A, șeful meu. La el locuiesc.

Ridică din sprânceană.

— Locuiești la șeful tău?

— Da, dar el a fost coleg de facultate cu tatăl lui Hardin și e prieten de multă vreme cu Ken și Karen, îi explic.

Nici nu mi-a trecut prin cap că Zed habar nu are de amănuntele acestea din viața mea. Deși m-a luat de la petrecerea-surpriză de logodnă a lui Christian și a lui Kimberly, el nu știe nimic despre ei.

— Ah, deci așa ai obținut tu o stagiatură plătită, atunci?

Au.

— Da, recunosc.

— Mă rog, e uimitor, oricum ar fi.

— Mulțumesc.

Mă uit pe fereastră și-mi scot telefonul din geantă. Tot nimic.

— Și ce plănuiești să faci cât mai rămâi la Seattle? îl întreb eu în timp ce încerc să-i explic cum se ajunge ușor acasă la Christian și Kimberly.

Renunț după câteva minute și introduc adresa în telefon. Ecranul se blochează și telefonul se închide de două ori înainte să-mi fie de vreun ajutor.

— Nu sunt sigur. Vreau să văd ce planuri au prietenii mei. Crezi că ne putem întâlni mai târziu diseară? Sau înainte de duminică, atunci plec.

— Ar fi mișto. Te anunț eu, zic.

— Când vine Hardin?

Nu pot să nu-i remarc tonul tăios. Mă uit din nou la telefon, de data asta din obișnuință.

— Nu știu, probabil diseară.

— Voi sunteți împreună acum? Știu c-am stabilit să nu mai discutăm despre asta, dar sunt derutat.

— Și eu la fel, recunosc. Ne-am hotărât să fim mai independenți.

— Și funcționează?

— Da.

Până acum câteva zile, când Hardin a-nceput să se ascundă de mine.

— E bine atunci.

Trebuie să aflu ce-i trece prin cap. Văd cum coace ceva.

— Ce e?

— Nimic. Nu vrei să auzi așa ceva.

— Ba da, vreau.

Știu c-o să regret, dar mă-mpinge curiozitatea.

— Eu nu cred că ești mai independentă. Ești la Seattle, locuiești la niște prieteni de-ai familiei lui, dintre care unul ți-e șef. Chiar și de la kilometri depărtare, el te controlează, încercând să-ți distrugă puținele prietenii pe care le ai. Și, când nu face asta, vine la Seattle să te viziteze. Mie asta nu mi se pare independență.

Până acum nu mă gândisem din această perspectivă la aranjamentul meu cu locuința. Ăsta e motivul pentru care Hardin m-a sabotat când am încercat să-mi iau un apartament? Ca în caz că mă decid să mă mut la Seattle să mă aflu sub ochii atenți ai prietenilor părinților lui? Scutur din cap ca să scap de gândul ăsta.

— Pentru noi funcționează. Știu că pentru tine n-are nicio logică, dar pentru noi funcționează. Știu…

— A încercat să mă mituiască, doar ca să stau departe de tine, mă întrerupe Zed.

— Poftim?

— Da, m-a amenințat și mi-a spus să-i cer orice. Mi-a spus să-mi găsesc o altă „târfă din campus“ cu care să mă joc.

Târfă? Zed ridică nonșalant din umeri.

— A spus că nimeni altcineva nu te va mai avea vreodată și părea teribil de mândru de el însuși că ai rămas lângă el chiar și după ce ți-a spus că s-a culcat cu Molly — asta după ce voi doi începuserăți să ieșiți împreună.

Faptul c-o pomenește pe Molly mă doare — iar Zed știa că mă va durea. De-asta a și spus-o.

— Deja am trecut peste asta. Nu vreau să vorbesc despre Hardin și Molly, spun eu printre dinți.

— Vreau doar să știi cu cine anume ai de-a face. Nu e aceeași persoană când tu nu ești prin preajmă.

— Ăsta nu-i un lucru rău, ripostez eu. Tu nu-l cunoști.

Mă bucur când ieșim pe șoseaua de centură și intrăm în zona de periferie, ceea ce înseamnă că sunt la mai puțin de cinci minute distanță de casa lui Christian. Cu cât se termină mai repede drumul, cu atât mai bine.

— Nici tu nu-l cunoști cu adevărat, zice el. Îți petreci mai tot timpul certându-te cu el.

— Cu ce scop ai venit aici, Zed? îl întreb.

Urăsc întorsătura pe care a luat-o discuția noastră, dar nu știu cum să-l aduc pe un teritoriu neutru.

— Niciunul. M-am gândit că după atâta timp și după toată mizeria prin care te-a târât e momentul să vezi adevărul.

Mă lovește un gând.

— I-ai spus că vii aici?

— Nu.

— Nu lupți cinstit, îi zic, provocându-l.

— Nici el.

Oftează, străduindu-se cu disperare să nu ridice tonul.

— Uite, știu că tu o să-i iei apărarea până-ți vine rău, dar nu ai cum să dai vina pe mine că vreau și eu ce are el. Vreau să fiu eu acela pe care să-l aperi, vreau să fiu eu acela în care să ai încredere, chiar dacă n-ar trebui. Eu sunt mereu alături de tine când el nu e.

Se mângâie cu mâna peste barbă și inspiră încă o dată.

— Eu nu lupt cinstit, dar nici el. N-a luptat cinstit de la bun început. Câteodată pot să jur că singurul motiv pentru care e atașat de tine e că știe că și eu am sentimente față de tine.

Uite de-asta Zed și cu mine n-o să putem niciodată să fim prieteni. În ciuda amabilității și a toleranței sale, nu va merge niciodată. N-a renunțat și bănuiesc c-ar trebui să mă simt onorată. Cu toate astea, nu pot să-i ofer ce-și dorește de la mine și nu vreau să am senzația că sunt obligată să-i explic relația pe care o am cu Hardin ori de câte ori ne vedem. A fost alături de mine, e adevărat, dar doar pentru că i-am permis eu să fie.

— Nu cred că am ce să-ți ofer, nici măcar ca prietenă, îi zic.

Zed se uită la mine cu o expresie neutră.

— Asta pentru că te-a golit de sentimente.

Nu mai zic nimic și mă holbez pe geam la șirul de pini care mărginește șoseaua. Nu-mi place tensiunea pe care o resimt în acest moment și chiar mă lupt să-mi stăpânesc lacrimile, când îl aud pe Zed mormăind:

— Nu voiam ca seara asta să se termine așa. Acum probabil n-o să mai vrei să mă vezi niciodată.

Fac un gest către geam.

— Asta-i aleea.

O tăcere stânjenitoare și încordată se instalează în cabina camionetei până ce casa imensă își face apariția. Când mă uit la Zed, văd cum face ochii mari la vederea locuinței lui Christian.

— Asta e și mai mare decât casa de unde te-am luat data trecută, zice el, încercând să detensioneze atmosfera.

Într-o tentativă de a face același lucru, încep să-i povestesc despre sala de forță, despre bucătăria spațioasă și despre felul în care Christian poate controla ce se întâmplă în diverse colțuri ale casei sale cu ajutorul iPhone-ului. După care mi se pune un nod în gât. Mașina lui Hardin

e parcată chiar în spatele Audiului elegant al lui Kimberly. Zed o vede în același timp cu mine, dar nu pare să fie afectat. Eu simt cum mă fac toată albă la față și zic:

— Mai bine mă duc înăuntru.

Când parcăm, Zed zice:

— Încă o dată, te rog să mă ierți, Tessa. Te rog nu te duce înăuntru supărată pe mine. Ai destule pe cap, nu vreau să te fac să te simți și mai rău.

Se oferă să vină cu mine înăuntru ca să se asigure că totul e în regulă, dar eu resping ideea. Știu că Hardin va fi furios — la culme chiar —, dar eu sunt aceea care a creat tot balamucul ăsta, deci eu trebuie să rezolv situația.

— E-n regulă, îl liniștesc eu cu un zâmbet fals și mă dau jos din camionetă, promițându-i c-o să-i scriu un mesaj când o să pot.

Îmi dau seama cât de încet mă mișc către ușă, dar nu vreau să fac niciun efort ca să merg mai repede. Încerc să-mi repet în minte ce trebuie să spun, dacă să fiu sau nu supărată pe Hardin sau să-mi cer scuze că m-am întâlnit cu Zed din nou, și chiar atunci ușa se deschide.

Hardin iese, îmbrăcat în jeanșii lui bleumarin și într-un tricou negru. În ciuda faptului că au trecut doar două zile de când nu l-am văzut, pulsul mi se accelerează și de-abia aștept să fiu mai aproape de el. Mi-a fost foarte dor de el în astea câteva zile când nu ne-am văzut. Are fața împietrită și privirea lui de gheață urmărește vechea camionetă a lui Zed care dispare.

— Hardin, eu…

— Intră, mă ceartă el.

— Nu-mi spune tu…, încep eu.

— E frig. Vino înăuntru.

Ochii lui aruncă flăcări, iar văpaia lor mă face să renunț la ceartă. Mă surprinde când își așază încet mâna pe talia mea și mă conduce direct în dormitor, fără să scoată o vorbă, pe lângă Kimberly și Smith care joacă nu știu ce joc de cărți în living. Calm, închide ușa în urma lui și răsucește cheia. Apoi se uită la mine și aproape că-mi sare inima din piept când întreabă:

— De ce?

— Hardin, nu s-a-ntâmplat nimic, îți jur. A spus că și-a schimbat planurile și m-am bucurat atât de mult, pentru că am crezut că tu nu vii, dar el a ajuns cu o zi mai devreme și a vrut să luăm cina împreună.

Ridic din umeri, parțial ca să mă calmez.

— N-am știut cum să-l refuz.

— Niciodată nu știi, scuipă el printre dinți, uitându-se în ochii mei.

— Știu că te-ai dus ieri la el acasă. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu trebuia să știi.

Respiră întretăiat, de-abia se controlează.

— Nu stabilești tu ce trebuie să știu eu, îl înfrunt. Nu poți să-mi tot ascunzi lucruri. Știu și despre nunta mamei tale! răbufnesc eu.

— Știam cum vei reacționa.

Flutură din mâini, parcă încercând să se apere. Îmi dau ochii peste cap, făcând un pas către el.

— Pe naiba.

Nici măcar nu tresare. Venele de pe brațe îi sunt vizibile sub rarele porțiuni netatuate, ca niște dungi albăstrui împletite cu liniile negre de tuș. Are pumnii strânși.

— Fiecare lucru la timpul lui.

— O să fiu prietenă cu cine vreau să fiu — și tu n-o să mai uneltești pe la spatele meu, comportându-te ca un copil care face crize de nervi, îl avertizez.

— Ai spus că nu te mai apropii de el niciodată.

— Știu. N-am înțeles asta înainte, dar, după ce-am stat azi cu el, am ales de una singură să nu mai fiu prietenă cu el. Nu din cauza ta.

Îl văd cum tresare, puțin surprins de asta, dar își păstrează atitudinea ostilă.

— Atunci de ce?

Mă uit într-o parte, un pic rușinată.

— Pentru că știu că te enervează și n-ar mai trebui să te supăr întâlnindu-mă cu el. Știu cât de mult m-ar durea pe mine dacă te-ai vedea cu Molly… sau cu altă femeie, de fapt. Acestea fiind spuse, nu tu îmi

controlezi relațiile de prietenie, dar nu pot să te mint și să spun că nu m-aș simți la fel dacă ai face tu așa.

Își încrucișează brațele și respiră din nou apăsat.

— De ce acum? Ce ți-a făcut de te-ai răzgândit așa de brusc?

— Nimic. Nu mi-a făcut nimic. N-ar fi trebuit să-mi ia atâta timp ca să-mi dau seama. Trebuie să fim egali — niciunul n-ar trebui să dețină puterea.

Știu după sclipirea din ochii lui verzi că vrea să spună mai multe, dar se mulțumește doar să dea din cap.

— Vino-ncoace.

Își deschide brațele așa cum face întotdeauna, iar eu mă grăbesc să mă arunc în ele.

— De unde știai că sunt cu el?

Îmi lipesc obrazul de pieptul lui. Aroma lui mentolată îmi invadează simțurile, alungându-mi-l din minte pe Zed.

— Mi-a spus Kimberly, zice el în părul meu.

Mă-ncrunt.

— Chiar nu știe să tacă din gură.

— N-aveai de gând să-mi spui?

Mă prinde de bărbie și-mi înalță capul.

— Ba da, dar preferam să-mi spui tu.

Cred că sunt oarecum recunoscătoare pentru sinceritatea lui Kimberly; e o ipocrizie din partea mea să-i cer să fie sinceră cu mine, dar nu cu Hardin.

— De ce n-ai venit să ne cauți? îl întreb.

Presupun că exact asta ar fi făcut dacă ar fi știut că sunt undeva cu Zed.

— Pentru că, zice el gâfâind și privindu-mă în ochi, te tot învârteai în cerc și voiam să se termine odată cu asta.

Inima îmi crește când îi aud acest răspuns sincer și atent. Chiar se străduiește și asta înseamnă enorm pentru mine.

— Încă sunt supărat, adaugă el.

— Știu.

Îi ating obrazul cu vârfurile degetelor, iar el mă cuprinde-n brațe.

— Și eu sunt supărată. Nu mi-ai spus despre nuntă și vreau să știu de ce.

— Nu-n seara asta, mă avertizează el.

— Ba da, în seara asta. Ți-am spus partea despre faza cu Zed, iar acum e rândul meu.

— *Tessa...*

Strânge din buze.

— *Hardin...*

— Ești enervantă.

Îmi dă drumul și începe să străbată camera în sus și-n jos punând între noi o distanță pe care n-o pot suporta.

— La fel și tu! ripostez, urmându-l ca să mă apropii de el.

— Nu vreau să vorbim despre nenorocita aia de nuntă chiar acum. Sunt deja nervos și de-abia mă stăpânesc. Nu mă bate la cap, bine?

— Bine! zic eu tare, dar cedez.

Nu pentru că mi-e frică de ce o să spună, ci pentru că tocmai mi-am petrecut două ore jumate cu Zed și știu că furia lui Hardin maschează doar neliniștea și durerea pe care i le-am provocat pentru c-am făcut asta.

114

Tessa

Deschid sertarul dulapului și scotocesc după chiloți curați și un sutien potrivit.

— Mă duc să fac un duș. Kimberly vrea să plecăm la opt și s-a făcut deja șapte, îi spun lui Hardin, care stă pe marginea patului meu, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Tot te duci? se răstește el.

— Da. Ți-am spus asta, îți amintești? De-asta ai vrut să vii aici, ca să nu fiu nevoită să merg singură.

— Nu e singurul motiv pentru care am venit, zice el, pe un ton defensiv.

Ridic din sprânceană, iar el își dă ochii peste cap.

— Nu spun că ăsta nu e un motiv, spun doar că nu e singurul motiv.

— Mai vrei să vii, nu-i așa? îl întreb, fluturând sugestiv lenjeria intimă.

Primesc un zâmbet abia schițat.

— Nu, n-am vrut deloc să merg, dar dacă te duci tu, vin și eu.

Îi zâmbesc larg, dar, când ies din cameră, el nu vine după mine. Ceea ce mă surprinde. Mă trezesc dorindu-mi să fi venit, de data asta. Nu știu cum stăm în acest moment. Știu că e furios din cauza lui Zed, iar eu sunt supărată pentru că-mi ascunde din nou lucruri, dar, una peste alta, mă bucur că e aici și nu vreau să irosesc timpul certându-mă.

Îmi înfășor părul într-un prosop, de vreme ce n-am mai avut timp să mă spăl și să mă usuc înainte să plecăm. Apa fierbinte îmi destinde un pic umerii încordați și spatele, dar nu-mi limpezește și mintea. Trebuie să mă binedispun în decursul orei următoare. Hardin se va frământa toată

noaptea, sunt convinsă. Vreau să ne distrăm cu Kimberly și Christian — nu vreau tăceri stânjenitoare și nici să ne ciondănim în public. Vreau să ne-nțelegem bine și să fim binedispuși, amândoi. N-am ieșit în oraș noaptea în Seattle de când m-am mutat aici și vreau să fie cât se poate de distractiv. Vinovăția în ceea ce-l privește pe Zed refuză să dispară, dar mă bucur că iritarea și gândurile iraționale se risipesc odată cu atingerea apei fierbinți și a spumei de săpun.

În clipa-n care închid robinetul, Hardin bate la ușă. Mă înfășor într-un prosop și inspir profund înainte să-i răspund.

— Sunt gata în zece minute. Trebuie să-ncerc să fac ceva cu părul ăsta, zic eu și, când mă uit în oglindă, îl văd pe Hardin stând în spatele meu.

Se uită cruciș la ciuful răvășit din capul meu.

— Păi, acum ce-are?

— E sărit de pe fix, râd eu. Nu-mi ia mult timp.

— Vrei să porți *aia*?

Se uită către rochia neagră și strâmtă care atârnă de draperia dușului, pentru că am încercat s-o netezesc puțin. Ultima oară când am purtat-o, în „vacanța în familie", a fost o seară dezastruoasă… în fine, o săptămână dezastruoasă.

— Da, Kimberly spune că este *dress code*.

— Ce fel de *dress code*?

Hardin își coboară privirea la jeanșii pătați și la tricoul negru.

Ridic din umeri și zâmbesc în sinea mea, imaginându-mi-o pe Kimberly cum îi spune lui Hardin să se schimbe.

— Nu mă schimb, îmi zice el, iar eu ridic din nou din umeri.

Hardin nu-și ia ochii de pe reflecția mea în oglindă cât timp mă machiez și mă lupt cu o placă de păr. Aburul de la duș mi-a făcut părul să se încrețească într-un fel îngrozitor; este pur și simplu lipsit de speranță. Sfârșesc prin a-l prinde într-un coc pe ceafă. Cel puțin machiajul arată așa cum trebuie. Un schimb corect pentru o coafură aiurită.

— Rămâi până duminică? îl întreb în timp ce-mi pun chiloții și rochia.

Vreau să mă asigur că tensiunea dintre noi e sub control și că n-o să ne petrecem toată noaptea certându-ne.

— Da, de ce? răspunde Hardin lejer.

— Mă gândeam că, decât să petrecem ziua de vineri aici la Seattle, putem merge înapoi ca să-i văd și eu pe Landon și Karen. Și pe tatăl tău.

— Și pe taică-tău nu?

— Ah, ba da…

Uitasem pentru scurt timp de tata care locuiește la Hardin.

— Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la asta până nu-mi spui tu mai multe.

— Nu știu dacă e o idee bună…

— De ce nu? îl întreb.

Mi-e tare dor de Landon. Hardin se freacă pe ceafă cu mâna.

— Nu știu… Tot rahatul ăsta cu Steph și cu Zed…

— Hardin, n-am de gând să-l revăd pe Zed și, dacă nu cumva Steph nu va apărea la ușa apartamentului sau acasă la tatăl tău, n-o voi întâlni nici pe ea.

— Tot nu cred c-ar trebui să mergi acolo.

— Trebuie să te relaxezi un pic.

Oftez, aranjându-mi cocul.

— Să mă relaxez? zice el ironic, ca și cum nici nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva.

— Da, să te relaxezi. Nu poți controla totul.

Ridică brusc capul.

— Nu pot controla totul? Tocmai tu spui asta?

Izbucnesc în râs.

— Ziceam și eu. La faza cu Zed te înțeleg, pentru că știu că e greșit, dar nu mă poți ține departe de un oraș întreg pentru că ți-e teamă c-o să mă-ntâlnesc cu el sau cu fata aia nesuferită.

— Ai terminat? întreabă Hardin, sprijinindu-se de chiuvetă.

— Cu cearta sau cu părul? zic eu rânjind.

— Ești enervantă.

Îmi zâmbește și el și mă plesnește peste fund când vreau să ies din baie, trecând pe lângă el. Mă bucur că e într-o dispoziție jucăușă. Asta e o veste bună pentru restul serii. Când trecem pe hol către camera mea, Christian strigă din living:

— Hardin — tot aici ești? Vii să ascultăm niște jazz? Nu e heavy metal sau ce-asculți tu, dar…

Nu-i aud restul cuvintelor pentru că mă pufnește râsul când văd cum Hardin îl imită spontan pe Christian Vance. Îl împing ușor în piept și-i spun:

— Du-te la el. Vin și eu imediat.

În camera mea, îmi iau geanta și-mi verific mobilul. Trebuie s-o sun pe mama în curând; tot amân momentul, iar ea mă sună-ncontinuu. Am și un mesaj de la Zed.

Te rog să nu fii supărată pe mine după seara asta. M-am purtat aiurea și nu voiam asta. Scuze.

Șterg mesajul și-mi pun mobilul înapoi în geantă. Prietenia mea cu Zed trebuie să se termine acum. L-am amăgit prea mult timp și de câte ori îmi iau adio de la el, ajung să mă-ntorc și să înrăutățesc situația când ne-ntâlnim. Nu e cinstit, nici față de el, nici față de Hardin. Hardin și cu mine avem destule probleme și așa. Mă enervează că Hardin încearcă să-mi interzică să-l mai văd pe Zed, dar aș fi o mare ipocrită dacă mi-aș mai petrece vremea cu el. Nu mi-ar plăcea ca Hardin să fie prieten cu Molly și s-o ardă cu ea, doar ei doi — acest gând mă face să-mi vină să vomit. Zed și-a exprimat foarte clar sentimentele față de mine și nu e cinstit pentru nimeni dacă îl încurajez tacit și dacă prelungesc această stare de lucruri. Zed e drăguț cu mine și m-a ajutat mult, dar nu-mi place deloc faptul că trebuie să-i dau mereu explicații și să-mi apăr relația.

Bucurându-mă la gândul unei seri petrecute în oraș cu iubitul meu, cobor scările… și rămân surprinsă când intru în living și-l văd pe Hardin exasperat, cu mâinile-n păr.

— Nici nu mă gândesc! pufnește el, îndepărtându-se de Christian.

— Jeanșii murdari de sânge și tricoul ăla jegos nu sunt o ținută potrivită pentru club, chiar dacă ai tu pile la proprietar, spune Christian, întinzându-i lui Hardin ceva negru de îmbrăcat.

— Atunci nu merg.

Hardin se bosumflă, aruncând haina pe jos, la picioarele lui Christian.

— Nu mai fi așa copil, pune-ți naibii cămașa pe tine.

— Dacă-mi pun cămașa, păstrez jeanșii, spune Hardin, negociind și cerându-mi ajutor din priviri.

— Ți-ai adus și haine care n-au sânge pe ele?

Christian zâmbește, apoi se apleacă să ridice cămașa.

— Poți să te-mbraci cu jeanșii negri, Hardin, sugerez eu, încercând să pun capăt disputei dintre cei doi.

— Bine, dă-mi nenorocita aia de cămașă atunci.

Hardin smulge cămașa din mâinile lui Christian și-i arată degetul mijlociu în vreme ce dispare pe hol.

— Ți-ar prinde bine și o tunsoare, țipă Christian după el, ca să-l enerveze, iar pe mine mă umflă râsul.

— Ah, lasă-l în pace. N-o să-l opresc dacă o să-ți învinețească un ochi, glumește Kimberly.

— Da… da…

Christian o trage la el în brațe și o sărută pe gură. Eu mă răsucesc când aud soneria.

— Asta trebuie să fie Lillian! anunță Kim, zbătându-se să scape din brațele lui Christian.

Hardin vine în living exact când Lillian intră pe ușă.

— Ea de ce e aici? mormăie el.

Și-a pus cămașa neagră elegantă și nu-i stă rău deloc.

— Nu fi răutăcios. Are grijă de Smith și e prietena ta, mai ții mine? zic eu.

Prima impresie a mea despre Lillian n-a fost deloc una bună, dar între timp a început să-mi placă de ea, chiar dacă n-am mai văzut-o de când ne-am întors din Vacanța Blestemată.

— Nu, nu e.

— Tessa! Hardin! exclamă Lillian, cu ochii ei albaștri strălucitori și cu zâmbetul ei senzațional.

Mă bucur că nu e îmbrăcată în aceeași rochie ca mine, așa cum era când am văzut-o pentru prima oară, la restaurantul din Sand Point.

— Hei.

Îi zâmbesc și eu, iar Hardin dă scurt din cap.

— Arăți minunat, mă complimentează ea, măsurându-mă de sus până jos.

— Mulțumesc — și tu la fel.

E îmbrăcată într-un pulover simplu și cu pantaloni militari.

— Bine, acum, dacă ați terminat…, se plânge Hardin.

— Mă bucur să te văd și pe tine, Hardin.

Lillian își dă ochii peste cap, iar el se îmblânzește puțin, zâmbindu-i ușor. Între timp, Kimberly se tot agită prin living, punându-și pantofii cu toc cui și verificându-și machiajul în oglinda imensă de deasupra canapelei.

— Smith e sus. Nu cred că ne-ntoarcem mai târziu de miezul nopții.

— Gata, iubito? o-ntreabă Christian.

Când ea dă din cap că da, el deschide brațele și face un semn către ușă.

— Mergem separat, anunță Hardin.

— De ce? Avem șofer în seara asta, spune Christian.

— Vreau să merg cu mașina mea în caz că vrem să ne cărăm.

Christian ridică din umeri.

— Cum dorești.

Când ieșim, mă uit mai atent la cămașa lui Hardin, care nu e cea pe care o poartă de obicei când e silit să se îmbrace elegant. Diferența e că această cămașă are un model de-abia vizibil de imprimeu cu blană de animal…

— Să nu scoți o vorbă, mă amenință Hardin când vede că mă holbez la el.

— Nu scot.

Mă mușc de buză, iar el oftează.

— E hidoasă, spune, iar eu mă hlizesc tot drumul până la mașină.

Clubul de jazz se află în centrul orașului Seattle. Străzile sunt pline de oameni, de parcă ar fi sâmbătă seara, nu miercuri. Așteptăm în mașina lui Hardin până când apare eleganta limuzină a lui Kimberly și Christian.

— Bogătaș nenorocit, face Hardin, strângându-mă de coapsă înainte să ieșim.

Cu un zâmbet vesel, paznicul chel desprinde frânghia de catifea din cadrul argintiu și ne lasă să intrăm. Câteva secunde mai târziu, Kimberly

ne conduce prin clubul întunecat, lăudându-se cu localul, în timp ce Christian bântuie de unul singur. Niște blocuri de piatră cenușii servesc drept mese și canapelele negre sunt scoase în evidență de perne albe. Singura pată de culoare din tot clubul vine de la buchetele de trandafiri roșii așezate pe fiecare masă. Muzica lentă este relaxantă, dar și foarte energizantă în același timp.

— Marfă.

Hardin își dă ochii peste cap. Este dureros de arătos în lumina palidă din club. Cămașa elegantă a lui Christian și jeanșii negri s-au aliat pentru a da un atac mortal libidoului meu.

— E frumos, nu? întreabă Kimberly, întorcându-se spre noi și zâmbind.

— Sigur, sigur, răspunde Hardin.

Când ne apropiem de mesele aglomerate, Hardin mă prinde cu mâna de șolduri, trăgându-mă mai aproape de el.

— Christian e în partea VIP. O să avem clubul numai pentru noi, ne anunță Kimberly.

Ne-ndreptăm către partea din spate a clubului, acolo unde o draperie de satin se dă la o parte, lăsând la vedere un spațiu nu foarte larg, decorat cu alte draperii, de data asta negre, în loc de ziduri despărțitoare. Patru canapele decorează camera, iar o piatră uriașă stă între ele, plină de sticle de alcool, o găleată cu gheață și mai multe platouri cu gustări.

Sunt atât de neatentă încât aproape că-l ratez pe Max, care stă pe una dintre canapele, vizavi de Christian. Minunat. Max mă calcă pe nervi și știu că nici Hardin nu-l place din cale-afară. Hardin mă strânge și mai tare și se uită urât la Christian. Kimberly zâmbește, ea e mereu gazda perfectă.

— Mă bucur să te revăd, Max.

Max rânjește.

— Și eu pe tine, draga mea.

Îi ia mâna și-o duce la buze.

— Scuzați-mă, se aude o voce de femeie în spatele meu.

Hardin și cu mine ne dăm la o parte și Sasha își face loc prin spațiul îngust. Statura ei intimidantă și rochia albă minusculă pun stăpânire pe întreaga încăpere.

— Minunat, zice Hardin, dând glas gândului meu de mai devreme.

E la fel de fericit ca mine când dă cu ochii de Max.

— Sasha.

Kimberly încearcă să pară plăcut surprinsă c-o vede, dar eșuează. Unul dintre dezavantajele atitudinii sincere a lui Kim este că îi vine greu să-și ascundă sentimentele. Sasha îi zâmbește călduros și se așază pe canapea, lângă Max. El mă fixează cu ochii săi negri, de parcă mi-ar cere voie să stea lângă amanta lui. Mă uit în altă parte, iar Hardin mă conduce pe canapeaua de vizavi de ei. Kimberly se așază în brațele lui Christian și se apleacă să ia o sticlă de șampanie.

— Ce părere ai despre locul ăsta, Theresa? întreabă Max, cu accentul lui calm, apăsat.

— Ăă.

Mă bâlbâi pentru că mi-a rostit numele întreg.

— E… e drăguț.

— Voi doi vreți niște șampanie? întreabă Kimberly.

Hardin răspunde-n locul meu.

— Eu nu, dar Tessa vrea.

Mă reazem de umărul lui.

— Dacă tu nu bei, poate ar fi mai bine să nu beau nici eu.

— Bea dacă vrei, nu mă supăr. Doar că eu n-am chef.

Îi zâmbesc lui Kim.

— E-n regulă; mulțumesc.

Hardin se-ncruntă și ia o sticlă plină de pe masă.

— Ar trebui să bei ceva, ai avut o zi grea.

— Tu vrei să beau ca să nu te iau la întrebări, șoptesc eu, dându-mi ochii peste cap.

— Ba nu.

Zâmbește amuzat.

— Voiam doar să te distrezi în oraș. Asta îți doreai, nu-i așa?

— Nu trebuie să beau ca să mă distrez.

Când îmi arunc privirea prin încăpere, văd că nimeni de la masa noastră nu-i atent la discuția noastră.

— N-am spus niciodată că așa faci. Spuneam doar că prietena ta îți oferă șampanie gratis care costă probabil cât toate hainele tale plus ale mele.

Degetele îi dansează pe ceafa mea.

— Deci de ce nu bei un pahar?

— Aici ai dreptate.

Mă sprijin din nou pe el, iar el îmi întinde paharul cu picior.

— Dar numai unul, îi zic.

Jumătate de oră mai târziu, am lins deja al doilea pahar și mă gândesc să-l beau și pe al treilea, încercând să nu mă simt stânjenită de Sasha, care se tot învârte prin micul spațiu. Tot spune că are chef de dans, dar dacă ar fi fost adevărat, s-ar fi dus în zona publică a clubului și-ar fi dansat acolo. Târfă care cerșește atenție. Îmi acopăr gura, ca și cum aș fi zis asta cu voce tare.

— Ce e?

Din câte văd, Hardin e plictisit. Foarte plictisit. Îmi dau seama după felul în care se holbează la draperia neagră și după cum mâna i se plimbă leneș, în sus și-n jos, pe spinarea mea.

Dau din cap, răspunzându-i mut. N-ar trebui să gândesc așa ceva despre o femeie pe care n-o cunosc. Tot ce știu despre ea e că se culcă cu un bărbat însurat… Și probabil că mi-e suficient. Nu pot decât s-o antipatizez.

— Putem să mergem acum? îmi șoptește Hardin în ureche și-mi pune cealaltă mână pe coapsă.

— Încă puțin, îi zic.

Eu nu sunt neapărat plictisită, dar prefer să-mi petrec vremea doar cu Hardin decât să trebuiască să tot evit privirea Sashei sau chiloții ei, aproape expuși.

— Tessa, vii la dans…? întreabă Kimberly, iar Hardin se-ncordează.

Gândul îmi zboară la ultima oară când am ieșit într-un club de noapte cu Kimberly. Am dansat cu un tip doar ca să-i fac în ciudă lui Hardin, chiar dacă acesta era la o distanță considerabilă. Aveam inima frântă, eram atât de tristă, încât nici nu puteam gândi limpede. Acel tip m-a sărutat, iar eu practic l-am violat pe Hardin în camera mea de hotel, după ce l-a găsit acolo pe Trevor. A fost o neînțelegere imensă, dar când mă gândesc, noaptea aia s-a sfârșit destul de bine pentru mine.

— Eu nu prea dansez, nu știi? îi zic.

— Vino măcar să dai o tură.

Zâmbește.

— Zici că mai ai un pic și-adormi.

— Bine, o tură, mă-nvoiesc eu și mă ridic în picioare. Vii și tu? îl întreb pe Hardin, care scutură din cap.

— N-o să pățească nimic; ne-ntoarcem într-un minut, îl asigură Kimberly.

Nu pare deloc încântat că mă fură, dar nu încearcă să se opună. Se străduiește să-mi arate că se poate relaxa și îl iubesc pentru asta.

— Dac-o pierzi pe acolo, nu te mai obosi să te întorci, zice el.

Kimberly izbucnește în râs și mă târăște dincolo de draperii, în clubul suprapopulat.

115

Hardin

Max se trage lângă mine și mă-ntreabă:

— Unde crezi c-a dus-o pe Theresa?

— *Tessa*, îl corectez eu.

Cum mama dracului știe că o cheamă, de fapt, Theresa? Bine, probabil că e evident care e numele ei întreg, dar nu-mi place să-i zică așa.

— Tessa.

Zâmbește și ia o înghițitură prelungă de șampanie.

— E o fată adorabilă.

Mă-ntind după o sticlă cu apă de pe masă și îi ignor pălăvrăgeala. Nu mă interesează deloc să discut cu omul ăsta. Trebuia să mă duc cu Tessa și Kimberly, oriunde s-or fi dus ele. Încerc să-i arăt lui Tess că mă pot „relaxa" și iată unde mă duce chestia asta. Am ajuns să stau lângă omul ăsta, într-un club cu muzică de căcat.

— Mă-ntorc într-o secundă. A sosit trupa, ne anunță Christian.

Își îndeasă mobilul în pantalonii de costum și dispare. Max se ridică și-l urmează, instruindu-și amanta să se distreze și să mai bea șampanie.

Nu-mi vine să cred că mă lasă aici singur cu gagica asta…

— Se pare c-am rămas doar noi doi, zice fătuca asta, Stacey sau cum o cheamă, ceea ce-mi confirmă faptul că da, exact asta am făcut.

— Mda…

Rotesc capacul de plastic al sticlei de apă pe masa de piatră.

— Deci ce părere ai despre locul ăsta? Max spune că e supraaglomerat în fiecare noapte, de când s-a deschis.

Îmi zâmbește. Mă prefac că nu observ când se trage de marginea rochiei ca să-și expună decolteul… sau mai degrabă lipsa lui.

— S-a deschis de-abia acum câteva zile. Sigur că e supraaglomerat.

— Chiar și-așa, e un loc drăguț.

Își desface picioarele, apoi le încrucișează la loc. Oare poate fi mai disperată de-atât? În acest moment nici măcar nu pricep dacă se dă la mine sau e doar obișnuită să se poarte automat ca o târfă. Se apleacă peste masa care ne desparte.

— Vrei să dansezi? E destul loc aici.

Unghiile ei lungi îmi trec peste mânecă — mă smucesc.

— Ți-ai pierdut mințile?

Mă mut la celălalt capăt al canapelei. Anul trecut pe vremea asta aș fi dus-o pe sus la toaletă și i-aș fi tras-o până n-ar mai fi putut. Acum numai gândul ăsta mă face să-mi vină să vomit pe rochia ei albă.

— Ce? Te-am întrebat doar dacă dansezi.

— Poate vrei să dansezi cu iubitul tău însurat cu altcineva, mă răstesc eu și trag draperia la o parte, sperând s-o văd pe Tessa.

— Nu te grăbi să mă judeci. Nici măcar nu mă cunoști.

— Știu destule.

— Da, mă rog, și eu știu niște chestii despre tine, așa că, în locul tău, aș fi foarte atent cum mă port.

— Știi, nu-i așa? râd eu.

Mijește ochii, încercând să mă intimideze, sunt convins.

— Da, știu.

— Dacă ai ști ceva despre mine, ți-ai da seama că nu e cazul să mă ameninți chiar acum, o avertizez eu.

Ridică un pahar cu șampanie și închină către mine.

— Ești exact cum se spune…

Asta mă face să vreau să mă tirez. Trec printre draperii ca s-o găsesc pe Tessa și să plecăm dracului de-aici.

Mai exact cine ce spune? Cine se crede tipa asta? Christian e norocos că i-am promis lui Tess o seară liniștită. Altfel, Max ar fi trebuit să dea socoteală pentru vorbele curvei lui.

Dau o tură prin club căutând rochia sclipitoare a lui Tess și părul de-un blond strălucitor al lui Kimberly. Mă bucur că nu e genul ăla de local unde toată lumea se dezlănțuie pe ringul de dans; cei mai mulți dintre clienți stau la mese, înlesnindu-mi astfel căutarea. În cele din

urmă, le găsesc stând la barul principal, vorbind cu Christian, cu Max și cu un alt tip. Tessa e cu spatele la mine, dar îmi dau seama după poziția trupului ei că e agitată. Câteva clipe mai tîrziu, li se mai alătură un tip și, când mă apropii, descopăr că primul dintre ei îmi este foarte cunoscut.

— Hardin! Aici ești.

Kimberly întinde mâna ca să mă atingă pe umăr, dar eu o ocolesc și mă duc la Tessa. Se răsucește către mine și expresia ei devine precaută, când observă că mă uit fix la tip.

— Hardin, el e profesorul meu de Istoria Religiilor, profesorul Soto, zice ea, zâmbind politicos.

Vă bateți joc de mine? Toată lumea se stabilește la Seattle?

— Jonah, zice el.

Îmi întinde mâna ca să mi-o strângă, iar eu sunt prea uimit ca să-i resping gestul.

116

Hardin

Profesorul lui Tess zâmbește, studiind-o subtil. Dar eu văd asta.

— Mă bucur să te revăd, spune el, însă nu-mi dau seama dacă vorbește cu mine sau cu Tessa, pentru că se tot sucește în ritmul muzicii.

— Profesorul Soto locuiește în Seattle acum, mă anunță Tessa.

— Ce convenabil, zic eu în barbă.

Tessa mă aude și mă înghiontește ușor cu cotul, iar eu îmi trec mâna peste mijlocul ei. Jonah își dă seama unde mi-am pus mâna, apoi se uită din nou la chipul ei. *E luată, dobitocule.*

— Da, m-am transferat în campusul din Seattle acum câteva săptămâni. Am solicitat un post aici cu câteva luni în urmă și l-am primit, în sfârșit. Trupa mea se muta aici oricum, ne spune el, de parcă îi pasă cuiva de toate astea.

— The Reckless Few vor cânta aici în seara asta, de fapt din două-n două seri, dacă-i vom convinge, se laudă Christian.

Jonah zâmbește și-și privește rușinat bocancii.

— Cred că se poate rezolva, spune el, ridicându-și privirea cu un zâmbet.

Își termină paharul dintr-o singură mișcare și spune:

— Păi, atunci noi ne ducem să ne pregătim de cântat.

— Da. Să nu vă ținem din treabă.

Christian îl bate pe Soto pe spate, iar profesorul se răsucește, zâmbindu-i încă o dată lui Tess înainte de a dispărea prin mulțime, înspre scenă.

— Trupa e incredibilă. Stați să-i auziți! zice Vance, bătând din palme o dată, înainte s-o ia în brațe pe Kimberly și să se ducă împreună către o masă din fața scenei.

I-am mai ascultat. Nu sunt incredibili deloc. Tessa se întoarce către mine cu o privire neliniștită.

— E de treabă. Adu-ți aminte că ți-a făcut caracterizarea când erai pe punctul de a fi exmatriculat.

— Nu, nu-mi amintesc nimic despre el. În afară de faptul că pare să te placă și că acum trăiește în mod miraculos în Seattle, predând în nenorocitul tău de campus.

— L-ai auzit spunând că a cerut transferul aici acum trei luni… și nici nu mă place.

— Ba te place.

— Tu crezi că toată lumea mă place, ripostează ea.

Nu-mi vine să cred că e atât de naivă încât să creadă că tipul ăsta are intenții bune.

— Vrei să facem o listă mai bine? E Zed, nenorocitul de Trevor, cretinul ăla de chelner… pe cine am uitat? Ah, și acum îl putem adăuga pe profesorul tău dubios, care se uită la tine ca la o prăjitură.

Mă uit după tâmpitul ăla care se învârte pe mica scenă cu un aer important și studiat.

— Zed e singura persoană de pe lista asta care contează. Trevor e foarte amabil și nu mi-a făcut niciodată niciun rău. Probabil că pe Robert n-o să-l mai văd niciodată, iar Soto nu e un obsedat care mă urmărește.

Un cuvânt din toată tirada asta nu-mi convine.

— Probabil?

— În mod clar n-o să-l mai văd. Sunt cu tine și gata, bine?

Mă ia de mână, iar eu mă relaxez. Trebuie să ard sau să arunc la toaletă numărul de telefon al idiotului de ospătar, ca să fiu eu sigur.

— Tot mai cred că nemernicul ăsta e obsedat de tine.

Dau din cap către scenă la imbecilul în jachetă de piele. Trebuie să vorbesc cu tata ca să mă asigur că nu e atât de suspect pe cât mi se pare mie. Tessa s-ar apropia și de un leu cu mănuși de copii în mâini — nu e deloc bună la judecat oameni.

Îmi dă dreptate când îmi zâmbește, rânjind din cauza șampaniei care-i curge prin vene. E tot aici cu mine, în ciuda tuturor mizeriilor pe care i le-am făcut…

— Credeam că aici e un club de jazz, dar trupa lui e mai mult — începe Tessa, încercând să mă distragă de la lista nesfârșită de bărbați care-i cerșesc afecțiunea.

— De căcat? o întrerup eu.

Mă lovește ușor pe mână.

— Nu, nu cântă jazz. Sunt mai mult ca… așa, cam ca The Fray.

— The Fray? Nu-ți insulta trupa favorită.

Singurul lucru pe care mi-l amintesc despre trupa profesorului este că e foarte slabă. Ea mă lovește din nou peste umăr.

— Și a ta.

— Nici chiar așa.

— Nu te mai preface că nu-ți plac, știu că-ți plac.

Mă strânge de mână, iar eu scutur din cap, fără să neg, dar nici n-o să recunosc așa ceva. Mă uit ba la pereți, ba la țâțele lui Tess, așteptând ca imbecila asta de trupă să înceapă odată.

— Putem să mergem? întreb.

— Un singur cântec.

Tessa s-a înroșit, iar ochii îi sclipesc. Mai ia o gură din pahar. Își trece mâinile peste rochie, trăgând de ea în sus și-n jos.

— Pot măcar să mă așez?

Dau din cap către scaunele goale de lângă bar. O iau pe Tessa de mână și-o trag după mine la bar. Mă așez pe ultimul scaun, cât mai aproape de perete și cât mai departe de mulțime.

— Cu ce să vă servesc? întreabă barmanul cu barbișon și cu accent fals italienesc.

— C-un pahar de șampanie și-o apă, zic eu în vreme ce Tessa se așază pe genunchii mei.

Îmi pun o mână pe mijlocul ei și-i simt mărgelele de pe rochie la pipăit.

— Vindem doar șampanie la sticlă, domnule.

Barmanul îmi zâmbește ca și cum și-ar cere scuze și de parcă ar fi sigur că nu-mi permit o sticlă din șampania lui nenorocită.

— Atunci o sticlă, se aude vocea lui Vance chiar lângă mine și barmanul dă din cap, uitându-se ba la mine, ba la el.

— O vreau la rece, adaug eu înfumurat.

Puștiul dă din nou din cap și dispare să aducă sticla.

Cretin.

— Nu ne mai dădăci, îi zic lui Vance.

Tessa se-ncruntă la mine, dar n-o bag în seamă. El își dă ochii peste cap, ca un cretin sarcastic ce e.

— E clar că nu pe tine te dădăcesc. Ea e minoră.

— Da, da, bine, zic.

Cineva îl strigă, iar el mă bate pe umăr și se cară. Câteva momente mai târziu, barmanul deschide sticla de șampanie și toarnă un pahar din licoarea efervescentă pentru Tessa.

Ea îi mulțumește politicos, iar el îi răspunde cu un zâmbet și mai artificial decât accentul. Eforturile pe care le face ca să pară șmecher mă omoară. Tess duce paharul la buze și-și lipește spatele de pieptul meu.

— E-atât de bună.

Exact atunci, doi bărbați trec pe lângă noi și-i aruncă o privire rapidă. Ea observă; știu că observă, pentru că se apleacă și mai tare pe mine și-și pune capul pe umărul meu.

— Uite-o pe Sasha, zice ea peste chitara profesorului Obsedat, care face teste de sunet.

Blonda înaltă cercetează încăperea din priviri, fie căutându-și iubitul, fie un alt tip să i-o tragă.

— Cui îi pasă?

O apuc ușor de cot și-o întorc cu fața către mine.

— Nu-mi place de ea, zice Tess încet.

— Nimănui nu-i place.

— Nici ție? mă-ntreabă ea.

E nebună?

— Cum să-mi placă?

— Nu știu.

Se uită la buzele mele.

— Pentru că e drăguță.

— Așa, și?

— Nu știu… mă comport ciudat.

Își scutură capul, încercând parcă să scape de sentimentul care i se citește pe față.

— Ești geloasă, „Theresa“?

— Nu.

Se bosumflă.

— Nu e cazul să fii.

Îmi desfac și mai mult picioarele și-o trag din nou lângă mine.

— Nu asta îmi doresc.

Îmi mut privirea asupra pieptului ei aproape dezgolit.

— Ba da.

Îi mângâi linia decolteului cu arătătorul, de parcă nu ne-am afla într-un club aglomerat.

— E doar din cauza sânilor mei.

A zis penultimul cuvânt în șoaptă.

— Desigur.

Mă hlizesc, tachinând-o.

— Știam eu.

Tessa se preface a fi ofensată, dar zâmbește peste marginea paharului.

— Da, în fine, acum că am spus adevărul, poți să mă lași să ți-o trag între țâțe, zic eu, mult prea tare.

Șampania îi sare din gură, pe cămașa mea și pe pantaloni.

— Scuze! chițăie ea, întinzându-se după cutia de șervețele de pe bar.

Îmi trece șervețelul peste cămașa de-o hidoșenie monstruoasă și apoi începe să-mi șteargă și zona fermoarului de la pantaloni. O apuc de încheietură și-i iau șervețelul din mână.

— N-aș face asta.

— Ah.

Roșeața i se răspândește pe gât.

Unul dintre membrii trupei face prezentările la microfon, iar eu mă străduiesc din răsputeri să nu borăsc când începe răpăitul tobelor. Tessa privește cu atenție cum trec de la o melodie la alta, iar eu continui să-i umplu paharul.

Mă bucur că stăm unde stăm. Mă rog, eu stau. Ea stă în picioare, între picioarele mele, cu spatele la mine, dar tot îi pot vedea fața când

mă sprijin ușor de barul din spatele meu. Lumina roșie din local, șampania și felul ei de a fi o fac pur și simplu să strălucească. E imposibil să n-o privești cum zâmbește și se holbează la scenă. Nici măcar nu pot fi gelos, pentru că e de-a dreptul… superbă. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, se răsucește și-mi zâmbește cu subînțeles. Îmi place s-o văd așa, lipsită de griji… atât de tânără. Trebuie s-o fac să se simtă mai des așa.

— Sunt buni, nu-i așa?

Dă din cap în ritmul cântecului lent, totuși pătrunzător. Ridic din umeri.

— Nu.

Nu sunt oribili, dar nu sunt nici buni.

— Siiiguuuur.

Lungește cuvântul și se răsucește iar cu spatele. Câteva clipe mai târziu, șoldurile încep să i se legene în ritmul vocii plângărețe a solistului. *La naiba.*

Îmi mut mâna pe șoldul ei rotund, iar ea se-mpinge în mine, încă dansând. Ritmul cântecului se întețește, iar Tessa grăbește și ea mișcările. *Să mă ia dracu'.*

Am făcut o grămadă de tâmpenii, dar nimeni nu a dansat pentru mine în halul ăsta vreodată. Au fost fete, ba chia stripteuze care au dansat senzual pentru mine, dar nu așa. Dansul ăsta e lent, îmbătător… și extrem de sexy. Îmi pun cealaltă mână pe celălalt șold al său, iar ea se răsucește ușor ca să-și pună paharul pe bar. Apoi îmi zâmbește lasciv și se uită din nou spre scenă. Își ridică mâna și-mi trece degetele prin păr.

— Nu te opri, o rog eu.

— Ești sigur?

Ea mă trage de păr. E greu de crezut că fata asta seducătoare, care poartă o rochie scurtă neagră și-și leagănă șoldurile în timp ce mă trage de păr e aceeași fată care își scuipă șampania când vine vorba să i-o trag între țâțe. Mă întărâtă rău de tot.

— Da, să-mi bag, gâfâi eu și o prind ușor de ceafă, aducându-i urechea la buzele mele. Dansează lipită de mine…

O strâng de șold.

— Mai aproape.

Ea se execută. Cum stau așa pe scaunul de bar, Tess își mișcă exact cum trebuie fundul lipit de mine, atingând exact acel punct care tânjește după ea.

Îmi iau privirea de la ea, doar pentru o secundă, ca să mă uit în jur. Nu vreau s-o mai vadă și altcineva dansând.

— Ești foarte sexy în acest moment, îi zic, chiar lângă ureche. Dansezi așa, în public… pentru mine și doar pentru mine.

Pot să jur c-o aud gemând peste muzică și nu mai pot rezista. O răsucesc și-mi bag mâna pe sub rochia ei.

— Hardin.

Geme când îmi strecor degetele în chiloții ei.

— Nu ne bagă nimeni în seamă. Chiar dacă ne-ar băga, n-ar vedea, o liniștesc eu.

N-aș face asta dacă aș crede că ne poate vedea cineva.

— Ți-ar plăcea să ne prostim așa, nu-i așa? îi zic.

N-are cum să nege, e foarte udă.

Nu-mi răspunde; își lasă doar capul pe umărul meu și mă trage de marginea cămășii, strângând-o în pumn așa cum face de obicei cu cearșafurile noastre. Îmi împing degetul și-l scot, încercând să intru în ritmul obsesiv al melodiei. Aproape instantaneu, picioarele i se încordează și-și dă drumul pe degetele mele. Geme, spunându-mi astfel cât de mult i-a plăcut ce i-am făcut. Se apleacă și mai mult, sărutându-mă pe gât. Își împinge șoldurile în mine, mișcându-se în ritmul constant al degetelor mele care o pătrund. Gemetele ei nu se aud în muzica și glasurile din jurul nostru, iar unghiile ei aproape îmi sfâșie pielea de pe abdomen.

— O să-mi dau drumul, spune ea gâfâind, aproape de gâtul meu.

— Știu, iubito. Dă-ți drumul. Chiar aici, Tessa. Dă-ți drumul, îi șoptesc eu.

Ea dă din cap, mușcându-mă de gât și simt cum penisul îmi pulsează, presând în partea din față a jeanșilor. Își lasă toată greutatea pe mine când ajunge la orgasm, iar eu o sprijin să nu cadă. Geme, toată îmbujorată, sclipind în lumină și-și înalță capul.

— În mașină sau la baie mă întreabă când îmi duc degetele la buze, sugându-i dulceața.

— În mașină, zic eu repede, iar ea dă pe gât șampania.

Vance își permite să plătească; n-am timp să-l vânez pe barman.

Tessa mă ia de mână și mă târăște către ușă. Are chef să și-o tragă, iar mie mi s-a sculat din cauza dansului ei seducător de lângă bar.

— Ăsta-i…?

Tessa se oprește brusc chiar în fața mulțimii. Părul negru, dat cu gel ca să stea în sus sălbatic, se vede prin mulțime. Aș fi jurat că sunt eu paranoic și am halucinații dacă nu l-ar fi văzut și ea.

— De ce mama naibii e aici? I-ai spus că vii la club? șuier eu.

Mi-am păstrat calmul toată seara, iar acum mă sabotează imbecilul ăsta.

— Nu! Sigur că nu! exclamă Tessa, apărându-se.

Îmi dau seama după ochii ei îngroziți că e sinceră. Zed dă cu ochii de noi și o încruntătură răutăcioasă i se întipărește pe față. Pentru că e un instigator nenorocit, vine direct înspre noi.

— Ce cauți aici? îl întreb când se apropie.

— Ce cauți și tu.

Își îndreaptă umerii și se uită la Tessa. Mă străduiesc cât pot să nu-i trag una și să-i zbor dinții din gură.

— De unde știai că-i aici? îl întreb.

Tessa mă trage de braț și se uită când la mine, când la Zed.

— Nu știam. Am venit să văd trupa.

Un tip cu aceeași piele bronzată ca a lui Zed ni se alătură.

— Mai bine vă cărați, le zic celor doi.

— Hardin, te rog, se tânguie Tessa în spatele meu.

— Nu te băga, îi șoptesc.

M-am săturat de Zed și de porcăriile lui.

— Hei…

Tipul se bagă între noi.

— Mai au de cântat o repriză. Hai să mergem să-i anunțăm că am ajuns.

— Îl cunoști pe Soto? întreabă Tessa.

La naiba, Tessa.

— Da, îl cunoaștem, zice străinul.

Deja simt cum tot felul de gânduri îi cuprind mintea, când vede că toți oamenii ăștia se cunosc între ei. Dar vreau pur și simplu să stea departe de Zed, așa că o iau de braț și o trag spre ușă.

— Ne mai vedem, spune Zed și îi aruncă lui Tess o privire care spune „sunt un cățeluș pierdut și vreau să-ți fie milă de mine pentru că sunt un imbecil jalnic".

După care îl urmează pe celălalt tip spre scenă.

Dau buzna pe ușă, ieșind în aerul rece. Tessa se ține după mine, insistând:

— Nu știam că vine aici! Jur.

Deblochez mașina și îi deschid portiera din dreapta.

— Știu, știu, îi zic ca s-o liniștesc.

Încerc să mă conving singur să nu mă duc din nou înăuntru.

— Las-o baltă. Nu vreau să stric seara.

Dau ocol mașinii și intru lângă ea.

— Bine, mă aprobă ea, dând din cap.

— Mulțumesc.

Oftez. Bag cheia în contact, iar Tessa îmi pune mâna pe obraz și-mi întoarce fața către ea.

— Chiar apreciez că faci atâtea eforturi în seara asta. Știu că pentru tine e greu, dar pentru mine înseamnă foarte mult.

În timp ce mă laudă, eu zâmbesc cu fața în palma ei.

— Bine.

— Vorbesc serios. Te iubesc, Hardin. Tare mult.

Îi spun cât o iubesc de tare în vreme ce ea mi se urcă-n poală. Se grăbește să-mi desfacă jeanșii și să mi-i tragă suficient de jos… își lipește gura de gâtul meu și mă trage de cămașă, smulgându-mi primii doi nasturi de sus ca să mă poată atinge pe piept. Îi ridic rochia și-i dezgolesc trupul, iar ea-și strecoară mâna în buzunarul meu de la spate scoțând prezervativul de care am atâta nevoie.

— Doar pe tine te vreau, mereu, mă liniștește ea, calmându-mă în timp ce-mi pune prezervativul.

O apuc de șolduri și o ajut să se ridice. Totul pare mai apropiat, mai profund în spațiul restrâns din mașină, atunci când se lasă pe penisul

meu. Intru în ea, complet, posesiv, și un geamăt mic îmi scapă de pe buze. Îmi acoperă buzele, absorbindu-mi gemetele, în timp ce-și mișcă șoldurile ușor, așa cum făcea și în club.

— E atât de adânc așa, zic eu, apucându-i cocul în mână și trăgând-o ușor ca s-o oblig să se uite la mine.

— E atât de *bine,* geme ea, lăsându-mă s-o pătrund, făcând-o să mă simtă în întregime.

Își bagă una dintre mâini la mine-n păr, iar pe cealaltă mi-o așază la baza gâtului. E atât de sexy așa, când alcoolul se amestecă ușor cu adrenalina, iar ea e atât de dornică — mă dorește pe mine, îmi dorește trupul, tânjește după legătura noastră pasională și dezlănțuită. N-ar mai putea trăi așa ceva cu nimeni altcineva și nici eu n-aș putea. Am tot ce-mi trebuie aici, cu ea, și nu mă poate părăsi niciodată.

— La naiba, te iubesc, îi șoptesc, în timp ce ea mă trage de păr și mă strânge ușor cu degetele.

Nu mă deranjează, e o presiune foarte ușoară, dar pur și simplu mă înnebunește.

— Te iubesc, șoptește ea, iar eu îmi ridic șoldurile, pătrunzând-o mai tare decât înainte.

Mă uit la ea și mă bucur de senzația pe care mi-o oferă când își leagănă șoldurile. Simt cum mă apropii de punctul culminant și-o simt pe Tessa încordându-se, în vreme ce o ajut ridicându-mi șoldurile la fiecare mișcare. Trebuie să-nceapă să ia pastile anticoncepționale. Trebuie să-i simt din nou pielea lipită de pielea mea.

— De-abia aștept să intru în tine fără prezervativ…, îi zic lângă ureche.

— Nu te opri, mă-ndeamnă ea.

Îi place când vorbesc vulgar.

— Vreau să mă simți când îmi dau drumul în tine…

O mușc ușor de pielea sărată de pe gât.

— Ți-ar plăcea la nebunie, nu-i așa? Să te marchez în felul ăsta?

Gândul acesta mă face aproape să explodez.

— Sunt aproape…, geme ea și ne dăm drumul împreună, gâfâind și gemând, dezlănțuiți, în stilul nostru.

O ajut să se dea jos de pe mine și cobor geamul în timp ce ea-și aranjează rochia.

— Ce faci — începe ea, dar eu arunc deja prezervativul pe geam. Nu-mi vine să cred că ai aruncat prezervativul folosit pe fereastră! Dacă-l vede Christian?

Îi zâmbesc răutăcios.

— Sunt convins că nu e singurul prezervativ pe care-o să-l găsească în parcarea asta.

Mâinile ei mi se încurcă în fermoar, ajutându-mă să mă-mbrac ca să pot conduce.

— Poate că nu.

Strâmbă din nas și se uită pe geam în timp ce eu bag în viteză.

— Miroase a sex aici, adaugă ea și izbucnește în râs.

Dau din cap și ascult cum fredonează fiecare nenorocit de cântec de la radio pe tot drumul până acasă la Vance. Îmi vine s-o iau peste picior, dar de fapt are o voce plăcută, mai ales după ce-am fost silit să ascult trupa aia de căcat. *Voce plăcută?* Am început deja să vorbesc ca ea.

— După seara asta va trebui să-mi operez timpanele, zic eu în timp ce ea cântă mai departe.

Ea scoate limba la mine ca un copil și cântă și mai tare.

O iau de mână pe Tessa ca să nu cadă în timp ce mergem pe alee, până la ușa de la intrare. După cum se poartă, cred că în sfârșit șampania a început să-și facă efectul.

— Dacă suntem încuiați pe dinafară? întreabă ea cu un chicotit când ajungem pe alee.

— Bona e aici, îi reamintesc.

— Ah, da! Lillian…

Zâmbește.

— E atât de drăguță.

Zâmbesc când îmi dau seama cât e de beată.

— Credeam că nu-ți place de ea.

— Îmi place, acum că știu că nu te place în sensul în care m-ai făcut să cred că te place.

Îi ating buzele.

— Nu te bosumfla. Seamănă mult cu tine… doar că e mult mai enervantă.

— Poftim? sughite ea. N-a fost foarte frumos din partea ta să mă faci geloasă.

— A mers, nu-i așa? răspund eu cu nasul pe sus când ajungem la ușă.

Lillian stă singură pe canapea când intrăm în casă. Profit de moment să-i îndrept puțin rochia lui Tess. Ea își dă ochii peste cap. Când ne vede, Lillian se ridică în picioare.

— Cum a fost?

— M-am distrat atât de bine! Trupa a fost senzațională! zice Tessa zâmbind.

— E mangă, o anunț eu pe Lillian.

Ea râde.

— Observ.

După o pauză, adaugă:

— Smith s-a culcat. Aproape că a purtat o conversație cu mine în seara asta.

— Bravo ție, îi zic și-o conduc pe Tessa către culoar.

Iubita mea cea beată îi face cu mâna lui Lillian.

— Mă bucur că te-am văzut!

Nu știu dacă să-i spun lui Lillian să plece acum sau să aștepte până apare Vance, așa că nu-i spun nimic. În plus, las-o pe ea să se descurce cu roboțelul dacă se trezește. Când ajungem în camera lui Tess, închid ușa în urma noastră, iar ea se trântește imediat pe pat.

— Poți să-mi scoți asta?

Arată către rochie.

— Mă mănâncă pielea.

— Da, ridică-te.

O ajut să-și dea rochia jos, iar ea îmi mulțumește cu un sărut pe vârful nasului. E un gest simplu, dar mă suprinde, așa că-i zâmbesc.

— Mă bucur atât de mult că ești cu mine aici, spune ea.

— Te bucuri?

Ea dă din cap și îmi desface nasturii cămășii. Mi-o scoate încet de pe mine și o împăturește frumos înainte de a o duce la coșul de rufe murdare. N-o să pricep niciodată de ce împăturește rufele murdare, dar m-am obișnuit deja.

— Da, foarte mult. Seattle nu e atât de tare pe cât credeam, recunoaște ea, în cele din urmă.

Atunci vino înapoi cu mine, vreau să spun.

— De ce nu e? prefer să zic.

— Nu știu. Pur și simplu nu e.

Se-ncruntă, iar eu îmi doresc să schimbăm subiectul, în loc s-o ascult cât e de nefericită aici. Atât Landon, cât și eu am bănuit că se simte așa; dar tot îmi pare rău că nu e așa cum își dorea ea. Ar trebui s-o scot mâine în oraș ca s-o înveselesc.

— Ai putea să te muți în Anglia, îi zic.

Se uită urât la mine, cu obrajii ei îmbujorați și cu ochii împăienjeniți de la șampanie.

— Tu nu vrei să mă iei acolo la o nuntă, dar vrei să mă mut acolo de tot, zice ea, provocându-mă.

— Vorbim despre asta mai târziu, zic eu, sperând că o va lăsa baltă chiar acum.

— Da… da… întotdeauna mai târziu.

Se duce să se așeze din nou pe pat, dar ratează total. Trupul i se rostogolește pe podea, iar ea izbucnește într-un hohot de râs.

— Doamne, Tessa.

O apuc de mână și-o ajut să se ridice în picioare, iar inima îmi bate de parcă ar vrea să-mi sară din piept.

— Mă simt bine.

Râde și se așază pe pat, trăgându-mă lângă ea.

— Ți-am dat prea multă șampanie.

— Da, așa e.

Zâmbește și mă-mpinge până când cad pe saltea.

— Ești în regulă? Nu ți-e rău?

Își pune capul pe pieptul meu.

— Nu mă mai dădăci, mă simt bine.

Mă mușc de limbă ca să n-o bat la cap și mai tare.

— Ce vrei să facem? întreabă ea încet.

— Poftim?

— M-am plictisit.

Se uită la mine cu subînțeles. Tessa se ridică și mă privește, cu gânduri necurate.

— Ce vrei să faci, obraznico?

— Să te trag de păr.

Surâde și se mușcă de buza de jos într-un fel foarte, foarte provocator.

117

Hardin

— Nu poți dormi?

Christian aprinde lumina și mi se alătură în bucătărie.

— Tessa voia niște apă, îi zic.

Vreau să-nchid ușa frigiderului, dar el o oprește cu mâna.

— Și Kim. Așa e când bei prea multă șampanie, spune el din spatele meu.

Chicotelile nesfârșite ale lui Tess și cheful ei nestăvilit de distracție m-au epuizat. Sunt convins că va vomita în curând dacă nu bea niște apă. Mă străfulgeră imagini cu ea din seara asta, întinsă pe spate în pat, cu picioarele larg desfăcute, în vreme ce o satisfac cu degetele și cu limba în același timp. A fost senzațională și atunci când m-a călărit până mi-am dat drumul în prezervativ.

— Da, Tessa e varză.

Îmi ascund un zâmbet când îmi amintesc cum a căzut din pat.

— Deci… te duci în Anglia weekendul viitor? schimbă el subiectul.

— Nu, nu mă duc.

— Vorbim despre nunta mamei tale.

— Și? Nu e prima ei nuntă și probabil nu va fi nici ultima, zic eu.

Sunt total șocat să văd cum Vance întinde brațul și mă plesnește de-mi sare sticla cu apă din mână.

— Ce mama dracului? fac eu și mă aplec să ridic sticla de pe jos.

Când mă ridic la loc, ochii lui Vance mă fixează intens.

— N-ai niciun drept să vorbești așa despre mama ta.

— Ce-ți pasă ție? Nu vreau să merg și n-o să merg.

— Dă-mi un motiv, unul real, mă provoacă el.

Care naiba e problema lui?

— Nu trebuie să explic nimic nimănui. N-am chef să merg la nunta asta cretină. Sezonul ăsta am fost deja târât la o nuntă și mi-a ajuns.

— Bine. Am făcut demersurile pentru pașaportul lui Tess, deci presupun că nu te deranjează dacă vizitează Anglia pentru prima oară în calitate de însoțitoare a lui Kim?

Scap sticla pe podea. Poate rămâne acolo, de data asta.

— Ce-ai făcut?

Îl privesc fix. Își bate joc de mine — altfel nu-mi explic. Se sprijină de masa din mijlocul bucătăriei și-și încrucișează brațele.

— Am trimis solicitarea și am plătit din momentul în care am aflat despre nuntă. Trebuie să se ducă să termine formalitățile și să-și facă poza, iar de restul m-am ocupat eu.

Spumeg de furie. Simt cum mă-ncing.

— De ce-ai făcut așa ceva? Nici măcar nu e *legal*.

De parcă mi-ar păsa dacă e legal sau nu…

— Pentru că știam că o să te porți ca un dobitoc sinistru la faza asta și pentru că mai știam că ea e singura șansă ca să te fac să te duci. E important pentru mama ta și și-a făcut griji că n-o să fii acolo.

— Are dreptate să-și facă griji. Ce dracu', voi doi credeți c-o puteți folosi pe Tessa ca să mă forțați să merg în Anglia? Du-te în pizda mă-tii, cu maică-mea cu tot.

Deschid frigiderul ca să iau altă sticlă cu apă doar așa, de-al naibii, dar el trântește ușa cu piciorul.

— Uite, știu c-ai avut o viață de căcat, bine? Și eu am avut, așa că înțeleg. Dar n-o să vorbești cu mine cum le vorbești părinților tăi.

— Atunci nu te mai amesteca în viața mea așa cum o fac ei.

— Nu mă amestec. Știi bine că lui Tess i-ar plăcea la nebunie să meargă la nunta asta și mai știi că te vei simți ca un imbecil dacă o privezi de ocazia asta din cauza motivelor tale egoiste. Îți sugerez să-ți treacă nebunia și să-mi mulțumești pentru faptul că-ți fac săptămâna mai ușoară.

Mă uit la el pentru câteva secunde ca să analizez ce spune.

Într-un fel are dreptate: Am început deja să mă simt prost pentru că nu vreau să merg la nuntă. Singurul motiv fiind acela că știu cât de

mult ar vrea Tessa mă meargă. S-a îmbufnat din cauza asta aseară și chestia mă stresează.

— O să-ți iau tăcerea drept „mulțumesc".

Vance zâmbește cu subînțeles, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Nu vreau să devină o obișnuință.

— Ce anume? Nunta?

— Mda. Cum pot s-o mai duc la o nuntă și să văd cum plânge și se emoționează toată, iar apoi să fiu nevoit să-i reamintesc că ea nu va avea asta niciodată?

Christian se lovește ușor cu degetele pe bărbie.

— Ahh, înțeleg.

Zâmbește și mai larg.

— Despre asta-i vorba, deci? Nu vrei să-și facă speranțe?

— Nu. Speranțe și-a făcut deja. Mintea femeii e plină de speranțe — asta-i problema.

— Și de ce asta-i o problemă? Nu vrei să te facă un bărbat onorabil?

Deși mă tachinează, mă bucur să observ că nu-mi poartă pică pentru felul în care i-am vorbit mai devreme. De-asta într-un fel îmi place de Vance: nu-i așa de sensibil ca taică-meu.

— Pentru că așa ceva nu se va-ntâmpla, iar ea e fix genul ăla de femeie nebună care aduce vorba despre asta după prima lună de relație. Practic s-a despărțit de mine pentru că i-am spus că n-o să mă-nsor cu ea. E sărită de pe fix rău de tot uneori.

Vance se hlizește și ia o gură de apă din sticla pe care trebuia să i-o ducă lui Kimberly. Tessa așteaptă și ea să-i duc apă; trebuie să închei această discuție. A durat prea mult și a devenit prea intimă pentru gustul meu.

— Consideră-te norocos că-și dorește asta alături de tine. Nu ești chiar cel mai ușor de suportat tip din lume. Și ea știe asta cel mai bine.

Îmi vine să-l întreb de unde știe el atâtea despre relația mea, dar îmi aduc repede aminte că e logodit cu femeia cu cea mai mare gură din Seattle. Nu din Seattle, din tot statul Washington… sau poate de pe întreg teritoriul Statelor Unite…

— N-am dreptate? îmi întrerupe el gândurile despre gagica lui enervantă.

— Ba ai, dar totuși. E ridicol să se gândească la căsnicie, mai ales că nici n-a împlinit douăzeci de ani.

— Asta o spune bărbatul care nu suportă s-o aibă mai departe de zece metri în orice clipă?

— Dobitocule, mă enervez eu.

— Păi, așa e.

— Asta nu-nseamnă că nu ești dobitoc.

— Poate. Mi se pare amuzant totuși că n-ai de gând să te-nsori cu ea, dar îți ieși din minți și nu te poți controla la gândul c-o poți pierde.

— Ce înseamnă asta?

Nu cred că vreau să aflu răspunsul la întrebare, dar deja e prea târziu. Vance mă privește în ochi.

— Nervozitatea ta… atinge apogeul când te gândești că te-ar putea părăsi sau când alt bărbat îi acordă atenție.

— Cine spune că sunt ner…

Dar țapul ăsta încăpățânat nu mă bagă-n seamă și zice mai departe:

— Știi ce te poate ajuta foarte tare când vine vorba despre lucrurile astea două?

— Ce anume?

— Un inel.

Ridică mâna și-și atinge degetul pe care va sta în curând verigheta.

— Să-mi bag — a ajuns și la tine! Ce naiba v-a făcut, v-a plătit?

Îmi vine să râd la gândul ăsta. Nici nu e așa de deplasat, având în vedere obsesia lui Tess pentru căsătorie și șarmul ei personal.

— Nu, imbecilule!

Aruncă în mine cu capacul sticlei.

— Ăsta-i adevărul. Imaginează-ți cum ar fi să spui că-i a ta și să fie adevărat. Acum sunt doar vorbe, doar o laudă pentru urechilor altor bărbați care o vor dori — și crede-mă, vor fi mulți — dar când Tessa va fi soția ta, totul va fi real. Atunci totul devine real și nimic n-ar putea fi mai mulțumitor pe lume, mai ales pentru niște bărbați ultraparanoici ca tine și ca mine.

Până la finalul discursului lui mi s-a uscat gura și vreau să dispar cât mai repede din bucătăria asta luminată excesiv.

— Vorbești numai tâmpenii.

Vorbele îmi țâșnesc pur și simplu din gură. El se duce către dulap și-l deschide în timp ce continuă să vorbească.

— Te-ai uitat la serialul ăla, *Sex and the City*?

— Nu.

— *Sex in the City, Sex and the City* — nu mai știu exact.

— Nu, nu și nu, răspund eu.

— Kim se uită la el tot timpul. Are toate sezoanele pe DVD.

Christian deschide o cutie de fursecuri. E ora două noaptea. Tessa mă așteaptă, iar eu stau la discuții despre un serial de căcat.

— Așa, și?

— E un episod în care vorbesc despre faptul că în viață n-ai decât două mari iubiri…

— Bine… bine. Hai că devine de-a dreptul dubios, zic eu, întorcându-mă și dând să plec. Mă așteaptă Tessa.

— Știu… știu… stai că zic repede ce-am de zis. O să scurtez povestea în cel mai bărbătesc mod posibil pentru tine.

Mă răsucesc și mă trezesc că se uită la mine răbdător, așa că dau din cap șovăitor.

— Deci spuneau că nu ai parte decât de două mari iubiri în toată viața. Ideea e că… în fine, am pierdut ideea, dar știu că Tessa e marea iubire a vieții tale.

Nu-nțeleg nimic.

— Păi, nu ziceai că sunt două?

— Păi, în cazul tău, cealaltă ești tu însuți.

Izbucnește în râs.

— Credeam că e evident.

Ridic din sprânceană.

— Și ale tale care sunt? Gură-Spartă și mama lui Smith?

— Vezi cum vorbești…, mă avertizează el.

— Scuze, Kimberly și Rose.

Îmi dau din nou ochii peste cap.

— Ele sunt? Asta dacă tu crezi că prostuțele alea din seriale aveau dreptate.

— Ăăă, da. Ele două s-sunt ale mele, se bâlbâie el.

O umbră îi trece peste chip, dar dispare înainte să-mi dau seama exact despre ce era vorba. Îndrept sticla de apă către el și zic:

— Bravo, acum, că nu mi-ai spus nimic important, mă duc să mă culc.

— Mda… zice el, ușor tulburat. Nici măcar nu mai știu despre ce vorbeam. Am băut prea mult în seara asta.

— Mda… bine.

Îl las singur în bucătărie. Nu știu ce mama dracului a însemnat asta, dar a fost bizar să-l văd pe unicul Christian Vance rămânând fără cuvinte.

Când ajung în cameră, o găsesc pe Tessa dormind pe partea ei de pat. Are mâinile sub obraz, iar genunchii îi sunt strânși lângă trup. Sting lumina și îi așez sticla cu apă pe noptieră, după care mă urc în pat, în spatele ei. Trupul ei gol este cald la atingere și mă trece un fior când văd că degetele mele îi fac pielea să se înfioare. Asta mă liniștește și îmi reamintește că atingerea mea, chiar și atunci când doarme, trezește ceva în ea.

— Hei, șoptește ea somnoroasă.

Tresar ușor când îi aud vocea și-mi cuibăresc capul în scobitura gâtului ei, trăgând-o mai aproape de mine.

— Mergem în Anglia weekendul viitor, îi spun.

Întoarce repede capul ca să se uite la mine. Încăperea e destul de întunecată, dar luna îi luminează chipul șocat.

— Poftim?

— Anglia. Weekendul următor. Tu și cu mine.

— Dar…

— Nu. Vii și tu. Și știu că vrei să mergi, așa că nu-ncerca să te cerți cu mine.

— Nu ești obligat…

— Theresa. Încetează.

Îi acopăr gura cu mâna, iar ea mă mușcă ușor de palmă.

— O să fii fată bună și-o să taci din gură dacă îți iau mâna de la gură? o tachinez eu, gândindu-mă la acuzația ei de mai devreme, cum că o dădăcesc.

Aprobă din cap, iar eu îi dau drumul. Se ridică într-un cot și se întoarce cu fața la mine. Nu pot purta o discuție cu ea când e goală și arțăgoasă.

— Dar n-am pașaport! țipă ea, iar eu îmi ascund un zâmbet.

Știam eu că n-a terminat.

— Deja se lucrează la asta. Ne gândim la restul mâine.

— Dar…

— Theresa…

— De două ori într-un minut. Ă-ău.

Zâmbește cu subînțeles.

— Nu mai bei niciodată șampanie.

Îi dau la o parte părul ciufulit din fața mea și îi trec degetul mare peste buza de jos.

— Mai devreme nu te plângeai de asta, când…

O fac să tacă lipindu-mi buzele de ale ei. O iubesc atât de mult încât mi-e teamă să mă gândesc c-aș putea s-o pierd.

Oare chiar îmi doresc s-o amestec pe ea — viitorul meu potențial, singura șansă la un viitor frumos — cu trecutul meu blestemat?

118

Tessa

Când mă trezesc, Hardin nu e cățărat pe mine, iar camera e prea luminoasă, chiar și când închid din nou ochii. Cu ei închiși mârâi:

— Cât e ceasul?

Capul îmi zvâcnește și, deși știu că stau întinsă, simt de parcă tot trupul mi se leagănă înainte și-napoi.

— E miezul zilei, se aude vocea înceată a lui Hardin.

— Miezul zilei! Am ratat deja primele două cursuri!

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar capul mi se învârte. Cad înapoi pe saltea, cu un scâncet.

— Nu-i nimic. Culcă-te la loc.

— Nu! Nu mai pot să chiulesc de la cursuri, Hardin. De-abia am început cursurile în campusul ăsta, nu pot s-o țin așa.

Încep să mă panichez.

— O să rămân în urmă.

— Sunt sigur că te descurci, spune Hardin, ridicând din umeri și așezându-se pe pat. Probabil ți-ai făcut deja toate temele.

Mă cunoaște foarte bine.

— Nu asta-i ideea. Ideea e că am ratat prezentarea și asta mă pune într-o lumină proastă.

— În ochii cui? întreabă Hardin.

Știu că face mișto de mine.

— Ai profesorilor, ai colegilor.

— Tessa, te iubesc, dar încetează. Colegilor puțin le pasă dacă ești sau nu prezentă. Probabil că nici măcar n-au observat. Profesorilor da,

pentru că tu ești lingușitoare și lor le place să-i pupi în fund. Dar colegilor nu le pasă, și dacă le pasă, ce dacă? Părerea lor nu face doi bani.

— Probabil.

Închid ochii și încerc să văd unde bate. Urăsc să-ntârzii, să chiulesc, să dorm până la prânz.

— Nu sunt lingușitoare, adaug eu.

— Cum te simți?

Simt salteaua cum se mișcă și, când deschid ochii, îl văd culcat lângă mine.

— Ca și cum aș fi băut prea mult azi-noapte.

Mai am puțin și-mi explodează capul.

— Păi, chiar ai băut.

Dă din cap de câteva ori, foarte grav.

— Fundul nu te doare?

Mă apucă de fund, iar eu tresar.

— Nu cumva… *N-am fost atât de beată… nu-i așa?*

— Nu.

Chicotește, strângându-mă în continuare. Se uită-n ochii mei.

— Nu încă.

Înghit în sec.

— Dar numai dacă vrei. Te-ai transformat într-o vulpe șireată, așa că am presupus că asta e următoare chestie de pe lista ta.

Eu, vulpe?

— Nu mai fi atât de speriată, era doar o idee.

Îmi zâmbește. Nu-mi dau seama ce părere am despre asta… și nu pot face față acestui gen de conversație în acest moment. Dar curiozitatea mă înfrânge.

— Ai mai…

Nu știu cum să pun această întrebare — este unul dintre puținele lucruri pe care nu le-am discutat niciodată; nu se pun porcăriile pe care mi le spune el când ne-o tragem.

— Ai mai făcut asta vreodată?

Mă uit atent la fața lui.

— Nu, ca să fiu sincer, n-am mai făcut-o.

— Ah.

Îmi dau seama că-și trece degetele acolo unde ar trebui să fie elasticul chiloților mei, dacă aș fi purtat așa ceva. Faptul că nici Hardin n-a mai experimentat așa ceva mă face să-mi doresc s-o fac, într-un fel.

— La ce te gândești? Observ că ți se-nvârt rotițele.

Își atinge nasul de al meu, iar eu surâd.

— Îmi place că n-ai mai făcut… asta… niciodată…

— De ce?

Ridică din sprânceană, iar eu îmi ascund privirea.

— Nu știu.

Mă rușinez dintr-odată. Nu vreau să par nesigură sau să începem să ne certăm. Deja sunt mahmură.

— Spune-mi, mă roagă el cu blândețe.

— Nu știu. Ar fi mișto să știu că faci ceva cu mine pentru prima oară.

Se ridică sprijinindu-se într-un cot și se uită la mine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tu ai făcut multe chestii… știi tu, sexuale…, explic eu încet. Iar eu nu ți-am oferit nicio experiență nouă.

Mă privește cu atenție, ca și cum i-ar fi teamă să-mi răspundă.

— Asta nu-i adevărat.

— Ba este.

Mă îmbufnez iarăși.

— Ba nu e. E o tâmpenie și tu știi bine asta.

Practic mormăie și se-ncruntă foarte tare.

— Nu te răsti la mine — cum crezi că mă simt eu când îmi aduc aminte că n-ai fost doar cu mine? zic eu.

E adevărat că nu-mi mai aduc aminte de asta atât de frecvent ca înainte, dar, când o fac, mă doare îngrozitor. El tresare și mă trage ușor de ambele brațe ca să mă aducă lângă el.

— Vino-ncoace.

Mă trezesc că mă ia pe sus și mă așază în brațele lui; trupul lui pe jumătate despuiat e cald și primitor când se lipește de corpul meu complet dezgolit.

— Eu nu văd lucrurile așa, zice el, făcându-mă să mă cutremur. Dacă tu ai fi fost cu altcineva, eu n-aș fi acum cu tine.

Îmi ridic capul brusc ca să mă uit la el.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

Mă sărută pe umăr.

— Nu e frumos să spui așa ceva.

M-am obișnuit cu gura slobodă a lui Hardin, dar aceste cuvinte mă surprind. Nu cred că asta a intenționat să spună.

— N-am pretins niciodată c-aș fi de treabă.

Mă foiesc la el în brațe și ignor faptul că geme adânc.

— Vorbești serios?

— Foarte.

Dă din cap.

— Deci spui că, dacă n-aș fi fost virgină, nu ai fi ieșit cu mine?

De obicei nu discutăm acest subiect și sunt foarte curioasă unde va duce. Își îngustează ochii în timp ce-mi privește expresia, după care bălmăjește:

— Exact asta vreau să spun. Dacă îți aduci aminte, eu nici nu voiam să ies cu tine.

Rânjește, dar eu mă încrunt. Îmi înfig picioarele în podea ca să mă ridic din poala lui, dar el mă oprește.

— Nu te supăra, zice el și încearcă să mă sărute, dar eu răsucesc iute capul.

Mă uit urât la el.

— Poate că n-ar fi trebuit să ieși cu mine, în definitiv.

Sunt extrem de sensibilă și mă simt rănită. Pun gaz pe foc și aștept explozia.

— Poate că trebuia să termini întreaga poveste după ce-ai câștigat pariul și gata.

Mă uit fix în ochii lui verzi, așteptând o reacție. Totuși, aceasta nu vine. Izbucnește în râs, și iată cum sunetul meu preferat umple încăperea.

— Nu te prosti, zice Hardin și mă-mbrățișează și mai strâns, prinzându-mi ambele încheieturi cu o singură mână ca să mă oprească din

foit. Doar pentru că nu voiam să ies cu tine la început nu-nseamnă că nu mă bucur acum c-am făcut-o.

— Tot nu e frumos să spui așa ceva, iar tu ai spus că n-ai fi fost cu mine dacă eu aș fi fost combinată cu altcineva. Deci dacă m-aș fi culcat cu Noah înainte să te-ntâlnesc pe tine, n-ai mai fi ieșit cu mine?

Tresare la aceste cuvinte.

— Nu. N-aș mai fi ieșit. N-am mai fi fost în… situația asta… dacă n-ai fi fost virgină.

A luat-o mai ușor acum. Mă bucur.

— „Situația", repet eu, încă iritată.

A ieșit mai tăios decât intenționam.

— Da, situația.

Mă rostogolește brusc și mă imobilizează din nou pe saltea. Se mută peste mine și-mi prinde încheieturile deasupra capului folosind o singură mână, iar cu ajutorul genunchilor îmi desface picioarele.

— N-aș fi putut suporta să fii atinsă de alt bărbat. Știu că e o nebunie, dar ăsta-i adevărul adevărat, fie că vrei să-l auzi, fie că nu.

Îi simt respirația fierbinte pe față. Pe moment uit că sunt supărată pe el. E sincer, trebuie să recunosc, dar folosește un dublu standard care mă enervează.

— În fine.

— „În fine"?

Se hlizește, strângându-mă și mai tare de încheieturi. Își flexează șoldurile, lipindu-se de coapsele mele.

— Nu mai fi caraghioasă, știi cum sunt eu.

Mă simt atât de vulnerabilă acum, iar purtarea lui autoritară mă excită mai tare decât ar trebui. El continuă.

— Și știi bine că mi-ai oferit experiențe noi. N-am iubit așa pe nimeni, nici la modul romantic, nici din familie, serios…

Se oprește de parcă s-ar gândi la o amintire dureroasă, dar se întoarce iute la mine.

— Și n-am locuit cu nimeni altcineva. Nu mi-a păsat niciodată că pot pierde pe cineva, dar, când vine vorba de tine, n-aș putea depăși momentul. Asta este o experiență nouă.

Își apropie buzele de ale mele.

— E suficientă experiența asta nouă pentru tine?

Dau din cap că da, iar el zâmbește. Dacă-mi ridic capul un centimetru, buzele noastre se vor atinge. Pare că-mi citește gândurile și-și trage un pic capul înapoi.

— Și nu-mi mai scoate ochii cu pariul ăla, mă amenință el, frecându-se de mine.

Un geamăt periculos îmi scapă printre buze, iar privirea i se întunecă.

— Ai priceput?

— Sigur.

Îmi dau ochii peste cap, cu o expresie sfidătoare. Iar el îmi eliberează încheieturile, trecându-și mâna peste corpul meu, oprindu-se pe șold și strângându-mă ușor.

— Azi te comporți ca o alintată.

Mă mângâie pe șold, apăsându-se și mai mult pe mine. Chiar mă simt ca o alintată azi, sunt mahmură și plină de hormoni.

— Tu ești un nesuferit, deci cred că suntem chit, ripostez eu.

Își mușcă interiorul obrazului, apoi se cufundă cu capul în mine. Buzele lui Hardin sunt calde când mă sărută pe obraz, trimițându-mi o străfulgerare electrică în trup. Îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui și mă apropii și mai tare de el.

— Doar pe tine te-am iubit, îmi reamintește el, alinând astfel durerea pe care mi-a cauzat-o mai devreme.

Cu buzele îmi coboară la baza gâtului, iar cu una dintre mâini îmi cuprinde sânul, în timp pe cealaltă se sprijină ca să se ridice.

— Întotdeauna doar pe tine te-am iubit.

Nu mai zic nimic. Nu vreau să stric momentul acesta. Îmi place când își arată sentimentele față de mine cu atâta sinceritate și dintr-odată văd toată această poveste într-o nouă lumină. Steph, Molly și jumătate dintre fetele din nenorocitul de campus de la WCU poate și-au făcut de cap cu Hardin, dar niciuna dintre ele, nici măcar una, nu l-a auzit spunându-i „Te iubesc". N-au avut niciodată și nici nu vor avea privilegiul de a-l cunoaște pe adevăratul Hardin așa cum îl cunosc eu. N-au idee

cât de minunat și de inteligent este. N-au ocazia să-l audă râzând, să-l vadă cum strânge din ochi și să se bucure de gropițele lui din obraji. Nu-l vor auzi niciodată povestindu-și frânturile de viață și nici convingerea din vocea lui când jură că mă iubește până la moarte. Și, pentru asta, mi-e milă de ele.

— Iar eu doar pe tine te-am iubit, întotdeauna, îi spun și eu.

Iubirea pe care i-am purtat-o lui Noah era asemănătoare celei pentru un membru al familiei. Acum știu asta. Îl iubesc pe Hardin într-un fel atât de intens, de incredibil, pe care sunt convinsă că nu-l voi mai simți niciodată.

Simt cum Hardin își pune mâna pe boxeri. Îi trage în jos, iar eu îl ajut, cu picioarele, să scape de ei. Cu o mișcare ușoară, mă pătrunde, scoțând un strigăt când intră în mine.

— Încă o dată, mă imploră el.

— Numai pe tine te-am iubit, repet eu.

— Doamne, Dumnezeule, Tess, te iubesc atât de mult.

Cuvintele astea rostite printre dinții strânși sunt o adevărată mărturisire.

— Te voi iubi întotdeauna, îi promit.

Mă rog să găsim o cale să ne rezolvăm toate problemele, pentru că știu că este adevărat ceea ce am spus. Întotdeauna va fi el. Chiar dacă uneori ceva ne va despărți.

Mișcările lui Hardin sunt profunde, pline. Mă mușcă ușor și are gura caldă și umedă.

— Îți simt fiecare centimetru din trup… ești atât de fierbinte… geme el, anunțându-mă astfel că nu și-a pus prezervativ.

Chiar dacă sunt euforică, alarmele mi se declanșează în cap. Alung senzația asta și-l țin mai departe pe Hardin de mușchii lui puternici, trecându-mi mâinile peste umerii lui lați și peste brațele lui pline de tatuaje.

— Trebuie să-ți pui prezervativ, îi zic, deși faptele nu-mi susțin cuvintele. Îmi strâng și mai tare picioarele în jurul mijlocului său, trăgându-l mai aproape de mine.

Stomacul mi se strânge, din ce în ce mai tare…

— Nu mă… pot opri.

Iuțește ritmul, iar eu am senzația c-o să mă rup în două dacă se oprește acum.

— Nu te opri, atunci.

Amândoi suntem nebuni, nu mai gândim limpede, dar îl încurajez zgâriindu-l cu unghiile pe spinare.

— La naiba, dă-ți drumul, Tessa, îmi comandă el, de parcă aș avea de ales.

Ajung la orgasm și mi-e teamă c-o să leșin de la atâta plăcere când îl simt trecând ușor cu dinții peste pieptul meu, mușcându-mă, însemnându-mă. Cu încă un geamăt și o declarație de dragoste, Hardin își oprește mișcările și se retrage din mine, dându-și drumul pe abdomenul meu dezgolit. Mă uit uluit cum se masturbează, marcându-mi trupul într-un fel foarte posesiv, fără să-și ia ochii din ochii mei.

Se prăbușește peste mine, tremurând și gâfâind. Zăcem fără să spunem un cuvânt, nu e nevoie să vorbim ca să ne dăm seama ce gândește celălalt.

— Unde vrei să te duci? îl întreb.

Nici măcar nu vreau să mă dau jos din pat, dar Hardin mi-a propus să mă scoată în oraș, în Seattle, pe timp de zi, și asta e ceva ce nu s-a mai întâmplat până acum și nici nu sunt sigură că se va întâmpla și cu altă ocazie.

— Nu prea are importanță, pe bune. Vrei la cumpărături?

Îmi studiază fața.

— Ai nevoie să mergem la cumpărături? Vrei să mergem?

— Nu prea am nevoie de nimic… îi răspund.

Când ridic privirea și-l văd cât de agitat pare așa, întins lângă mine, dau înapoi.

— Da, sigur. Mergem la cumpărături.

Face un efort extraordinar. Lucrurile simple pe care le fac de obicei cuplurile sunt în afara zonei de confort a lui Hardin. Îi zâmbesc, amintindu-mi de seara când m-a scos la patinaj ca să-mi demonstreze că poate, de fapt, să fie un iubit obișnuit.

A fost atât de distractiv, iar el a fost atât de fermecător și ghiduș, așa cum a fost în ultima săptămână și jumătate. Nu vreau un iubit

„obișnuit“ — vreau ca Hardin așa cum e el, cu umorul lui sarcastic, cu atitudinea lui acră, să mă ducă la întâlniri simple din când în când și să mă facă să mă simt sigură în relația asta, suficient de sigură ca plusurile să fie mai însemnate decât minusurile.

— Marfă.

Se foiește stânjenit.

— Trebuie să mă pieptăn și să-mi prind părul.

— Și poate să te-mbraci.

Îmi pune mâna pe zona sensibilă dintre coapse. Hardin a folosit mereu unul dintre tricourile sale ca să mă șteargă, așa a făcut mereu.

— Corect. Poate ar trebui să mă spăl puțin la duș.

Înghit în sec, întrebându-mă dacă Hardin și cu mine o să ne-o mai tragem o dată înainte de a pleca. Sincer, nu cred că vreunul din noi mai poate.

Mă ridic din pat și tresar. Știam că trebuie să-mi vină ciclul; dar de ce trebuia să fie exact acum, dintre toate zilele posibile? Cred că totuși e în favoarea mea, căci o să-mi treacă până plecăm în Anglia.

O să plecăm în Anglia… nu pare real.

— Ce-i? face Hardin cu o privire întrebătoare.

— Mi-a… e acel moment…

Mă uit în altă parte, știind c-a avut o lună la dispoziție să inventeze noi glume.

— Hmm… ce moment, mai exact?

Rânjește, privindu-și încheietura mâinii de parcă acolo ar fi un ceas.

— Să nu-ndrăznești…, mă văicăresc eu, strângând din coapse ca să mă grăbesc și să pun suficiente haine pe mine ca să ajung în siguranță la baie.

— Ia fiți atenți la asta! E și mahmură, are și-o atitudine sângeroasă! mă tachinează el.

— Ai niște glume oribile.

Îmi trag tricoul lui peste cap și îl văd cum îmi zâmbește languros când observă că-i port din nou tricourile.

— Oribile, ha?

Ochii lui verzi sclipesc de amuzament.

— Atât de oribile încât poate vrei să le pui dop?

Mă grăbesc și ies din cameră în vreme ce el încă râde în barbă.

119

Hardin

— Nici nu știam că voi doi sunteți aici. Credeam că Tessa are cursuri azi, îmi zice Kimberly când intru-n bucătărie.

Dar ea de ce e aici?

— Nu se simte bine, răspund eu. Tu n-ar trebui să fii la muncă… sau statul acasă e un alt avantaj al faptului că te culci cu șeful?

— De fapt, nici eu nu mă simt bine, cretinule.

Aruncă înspre mine o bucată mototolită de hârtie, dar mă ratează.

— Tu și Tessa ar trebui să învățați cum să beți șampanie, îi spun.

Îmi arată degetul mijlociu. Cuptorul cu microunde sună și Kim scoate din el un castron de plastic plin cu ceva care arată și miroase a mâncare pentru pisici. Apoi se așază la masă. Mănâncă din castron. Îmi ridic degetele ca să-mi protejez nasul.

— Miroase fix ca un rahat, remarc eu.

— Unde-i Tessa? Să-ți închidă gura.

— Nu m-aș baza pe asta.

Zâmbesc cu subînțeles. Într-un fel, am ajuns să-mi placă de logodnica enervantă a lui Vance. Are obrazul gros și e destul de rezistentă, având în vedere că și eu am arsenalul bine pus la punct.

— Pe ce să nu se bazeze?

Tessa vine și ea în bucătărie, îmbrăcată într-un hanorac, jeanși strâmți și încălțată cu chestiile alea pe care ea le consideră cizmulițe. Pe bune, nu sunt altceva decât niște bucăți supraestimate de cârpă înfășurate pe un carton, care folosesc motivul carității pentru a-i jefui pe cumpărătorii fraieri. Ea nu-i de acord cu mine, desigur, deci am învățat să-mi păstrez părerile pentru mine însumi.

— Nimic.

Îmi bag mâinile în buzunare ca să nu mă tenteze ideea de a o împinge pe Kimberly jos de pe scaun.

— Vorbește gura fără el, ca de obicei.

Kim mai ia o îmbucătură din mâncarea pentru mâțe.

— Hai să mergem, că mă enervează, zic eu tare, ca să m-audă și Kim.

— Fii cuminte, mă ceartă Tessa.

O iau de mână și-o scot din casă. Când ajungem la mașină, Tessa deșartă o mână plină de OB-uri în torpedou. Îmi vine o idee.

— Trebuie să iei anticoncepționale, îi zic.

Am fost atât de neatent în ultima vreme și-mi place atât de mult să i-o trag fără prezervativ, așa că nu mai e cale de-ntors.

— Știu. Am tot vrut să-mi fac programare la doctor, dar e greu să obții așa ceva cu asigurarea studențească.

— Sigur, sigur.

— Poate că săptămâna asta reușesc. Trebuie s-o fac mai repede. Ești cam neglijent în ultima vreme, zice ea.

— Neglijent? Eu? mă răstesc, încercând să nu intru-n panică. Tu ești cea care mă face să fiu așa și să nu mai gândesc limpede.

— Ah, te rog!

Se hlizește și-și reazemă capul de tetieră.

— Hei, dacă vrei să-ți distrugi viața făcând un copil, n-ai decât, dar să fii sigură că nu mă tragi și pe mine.

O strâng de coapsă, iar ea se-ncruntă.

— Ce-i?

— Nimic, minte ea, cu un zâmbet fals.

— Spune-mi.

— Copiii sunt un subiect care nu trebuie discutat, mai ții minte?

— De acord… Deci hai să eliminăm intermediarii și să te trecem pe anticoncepționale ca să nu mai trebuiască să vorbim sau să ne facem griji pentru copii.

— O să găsesc o clinică la care să merg chiar azi, ca să nu-ți pun viitorul în pericol, zice ea sec.

Am supărat-o, dar chiar nu știu cum să-i spun că are nevoie de anticoncepționale dacă se gândește să mi-o tragă de mai multe ori pe zi ori de câte ori ne întâlnim. După câteva telefoane, mă anunță:

— Mi-am făcut programare pentru luni.

— Bravo.

Îmi trec mâna prin păr, apoi mi-o așez iarăși pe coapsa ei. Dau drumul radioului și mă-ndrept către cel mai apropiat mall.

După ce facem un tur prin mall sunt deja plictisit de moarte de Seattle. Singura care m-a mai distrat e Tessa. Chiar când e tăcută, îi citesc gândurile doar urmărindu-i mutrele. O văd cum se uită la oamenii care se grăbesc prin mall. Se-ncruntă când o mamă nervoasă își pocnește copilul în mijlocul unui magazin, iar eu o iau de-acolo, înainte ca lucrurile să iasă de sub control și înainte ca ea să se enerveze și mai tare. Mâncăm de prânz la o pizzerie retrasă, iar Tessa vorbește numai despre o nouă serie de cărți pe care vrea s-o citească. Știu cât de critică e când vine vorba de romanele moderne, așa că mă surprinde chestia asta.

— Trebuie să le descarc de pe net când îmi recuperez e-reader-ul de la tine, zice ea, ștergându-se la gură cu un șervețel. Vreau și brățara înapoi. Și scrisoarea.

Încerc să nu intru-n panică și aproape că-mi bag o felie întreagă de pizza în gură ca să nu-i pot răspunde. Nu pot să-i spun că am distrus-o, așa că mă bucur când trece la alt subiect. La sfârșitul zilei, Tessa adoarme în mașină. Și-a făcut din asta un obicei în ultima vreme și, nu știu de ce, îmi place. O iau pe drumul lung înspre casă, așa cum am făcut și ultima oară.

Nu m-au trezit nici Tessa, nici alarma telefonului ei. Nu-mi place că n-am apucat s-o văd de dimineață, mai ales că va fi plecată toată ziua. Când mă uit la ceasul de pe perete, constat că e aproape miezul zilei; în curând măcar va trebui să ia prânzul.

Mă-mbrac repede și plec din casă la noul sediu Vance Publishing. E ciudat să mă gândesc că m-aș descurca aici, cu ea, că am putea veni aici amândoi în fiecare dimineață, că ne-am putea întoarce acasă împreună… că am putea trăi aici împreună.

Spațiu, Hardin, își dorește spațiu. Îmi vine să râd când mă gândesc la asta; noi nu prea ne oferim unul altuia independență, pe bune — doar

trei zile pe săptămână, maximum. Parcă ne chinuim și mai tare, cu tot drumul cu mașina și cu toată distanța care ne desparte.

Când intru-n clădire, îmi dau seama că sediul din Seattle e scandalos de luxos. E mult mai mare decât biroul de căcat în care am lucrat eu. Nu mi-e dor să lucrez într-un spațiu înghesuit, asta e sigur, dar locul ăsta arată drăguț. Vance nu m-ar lăsa să lucrez de acasă. Doar Brent, șeful meu de la Bolthouse, mi-a recomandat să lucrez de acasă, ca să „păstrez atmosfera liniștită". Mie îmi convine de minune, mai ales că acum Tessa e la Seattle, deci doar nemernicii sensibili de la serviciu au de pierdut.

Sunt uimit că nu m-am pierdut în labirintul din clădirea asta. Când ajung la recepție, Kimberly îmi zâmbește din spatele biroului ei.

— Bună. Pot să te ajut cu ceva? spune ea apăsat, demonstrându-mi că poate fi o profesionistă desăvârșită.

— Unde e Tessa?

— La ea în birou, zice ea, renunțând la fațadă.

— Asta fiind unde?

Mă reazem de perete și aștept să-mi arate cum se ajunge la Tessa.

— Pe hol. Are numele pe plăcuța de la intrare.

Își mută din nou privirea la ecranul computerului, abandonându-mă. Nesuferită. Pentru ce anume o plătește oare Vance? Orice ar fi, cred că merită să i-o tragă când are chef și s-o țină lângă el în timpul zilei. Scutur din cap, încercând să scap de imaginea cu cei doi.

— Mulțumesc pentru ajutor, spun tăios și o iau pe holul lung și îngust.

Când ajung la biroul lui Tess, deschid ușa fără să bat. Încăperea e goală. Bag mâna în buzunar și-mi scot telefonul ca s-o sun; câteva secunde mai târziu aud un bâzâit și-i văd telefonul vibrând pe birou. *Unde mama dracului e?*

Ies pe hol ca s-o caut. Știu că Zed e în oraș și asta mă enervează la culme. Jur c-o să-l…

— Hardin Scott? se aude o voce de femeie în spatele meu.

Mă-ntorc și intru în ceea ce pare a fi o cameră de luat masa. Acolo găsesc o figură cunoscută.

— Ăă… salut.

Nu-mi amintesc unde am mai văzut-o, dar știu c-o cunosc. Îmi dau seama cine e când lângă ea vine o altă femeie. *Cred că vă bateți joc de mine.* Universul îmi joacă o festă crudă și asta mă scoate din sărite. Tabitha rânjește la mine.

— Ia te uită… ia te uită…

Poveștile lui Tess despre cele două scorpii răutăcioase de la serviciu au acum mult mai mult sens. De vreme ce e clar că nimeni n-are chef de amabilități, zic:

— Voi o stresați pe Tessa, nu-i așa?

Dacă aș fi știut că Tabitha s-a transferat la filiala din Seattle, mi-aș fi dat seama imediat că ea e scorpia cu pricina. Era vestită pentru asta și când lucram la Vance și sunt sigur că nu s-a schimbat.

— Cine? Eu?

Își dă părul peste umăr și zâmbește. Arată diferit… aproape nefiresc. Minionul care se ține după ea are aceeași nuanță portocalie pe piele… ar trebui să nu mai facă baie în coloranți alimentari.

— Termină cu căcaturile. Lăsați-o în pace; încearcă să se adapteze într-un oraș nou, iar voi două o să stricați totul pentru că vă purtați urât cu ea fără niciun motiv.

— Nu i-am făcut nimic! Și, oricum, glumeam.

Îmi amintesc cum mi-o sugea într-o toaletă și încerc să alung senzația neplăcută care apare odată cu această amintire nedorită.

— Nu mai glumi, o avertizez. Eu nu glumesc. Nici măcar să nu vorbești cu ea.

— Frate, ești la fel de vesel ca întotdeauna, după cum se vede. N-o s-o mai deranjez. N-aș vrea să mă pârască domnului Vance și să mă dea afară, cum ai făcut tu cu Sam…

— N-a fost vina mea.

— Ba da, a fost! șoptește ea teatral. Când bărbatul ei a aflat ce făceați voi doi… ce făceai tu… a fost concediată în mod misterios chiar în săptămâna aceea.

Tabitha a fost ușor de futut, atât de ușor, la fel ca Samantha. Când am aflat cine e iubitul Samanthei, a început să mă atragă. Dar după ce i-am tras-o, n-am mai vrut să am nimic de-a face cu ea. Micul meu joc

periculos mi-a adus multe discuții și o dramă de care n-aș mai vrea să-mi amintesc și, cu siguranță, nu vreau ca Tessa să fie amestecată în încurcătura asta urâtă.

— Nu știi nici măcar jumătate din cele întâmplate, așa că ține-ți gura. Las-o în pace pe Tessa și așa îți vei păstra slujba.

Sincer vorbind, am avut ceva de-a face cu concedierea Samanthei de la Vance, dar faptul că lucra acolo îmi făcea prea multe probleme. Era o biată boboacă la facultate, care lucra cu jumătate de normă, ca secretară.

— Vorbeam de lupul mic și răsfățat, zice minionul pitic și arată cu capul către ușă.

Tessa zâmbește, ba chiar râde, când intră în încăpere. Și fix în spatele ei, îmbrăcat la costum și cravată, e nemernicul de Trevor, zâmbind și râzând alături de ea.

Cretinul mă vede primul și o atinge pe Tessa pe braț ca să-i atragă atenția asupra mea. Mă străduiesc din răsputeri să mă controlez ca să nu-l sfâșii în două. Când Tess dă cu ochii de mine, fața i se luminează, zâmbetul i se lărgește și vine repede către mine. Doar în clipa când ajunge lângă mine o observă pe Tabitha.

— Hei, spune ea, acum nesigură și agitată.

— Pa, Tabitha.

Îi fac cu mâna încrezutei. Ea îi șoptește ceva prietenei ei și amândouă pleacă din cameră.

— Pa, Trevor, zic eu, suficient de încet ca să audă doar Tessa.

— Încetează!

Mă înghiontește în felul ei enervant.

— Bună, Hardin, mă salută Trevor, mereu atât de politicos.

Brațul îi atârnă în lateral, de parcă ar încerca să se hotărască dacă să dea sau nu mâna cu mine. Pentru binele lui, sper să n-o facă. Nu voi accepta.

— Bună, zic eu tăios.

— Ce cauți pe aici? întreabă Tessa.

Se uită pe hol după cele două femei care tocmai au plecat. Știu că, de fapt, vrea să mă-ntrebe: *Cum de le cunoști și ce-ai vorbit cu ele?*

— Tabitha n-o să-ți mai facă probleme.

Tess oftează.

— Ce-ai mai făcut?

Ridic din umeri.

— Nimic, i-am spus doar ce trebuia să-i spun — să se ducă-n pizda mă-sii.

Tessa îi zâmbește nenorocitului de Trevor, iar el se așază la una dintre mese, încercând să nu se uite la noi. Stânjeneala lui mi se pare amuzantă.

— Ai mâncat deja? o-ntreb.

Ea scutură din cap.

— Hai să mâncăm ceva, atunci.

Mă uit urât la intrus și-o scot pe Tessa pe hol.

— La restaurantul de alături se fac niște tacos delicioși, zice ea.

Dar se înșală. Mâncarea e de tot rahatul, dar ea o devorează pe toată, ba chiar și-o parte din a mea. Apoi se înroșește și dă vina pe hormoni; când mă amenință că o să-mi îndese un tampon pe gât dacă mai fac glume despre ciclul ei menstrual, mă apucă râsul.

— Tot vreau să mergem mâine la Washington ca să văd pe toată lumea și să-mi iau lucrurile, zice ea, stingând sosul picant pe care tocmai l-a mâncat cu niște apă.

— Nu crezi că e suficient că mergem în Anglia săptămâna viitoare? spun eu, încercând să-i deturnez planurile.

— Nu. Vreau să-l văd pe Landon. Mi-e foarte dor de el.

Mă lovește o gelozie nejustificată, dar o alung. Este singurul ei prieten, în afară de enervanta de Kimberly.

— O să fie tot acolo și când ne-ntoarcem din Anglia…

— Hardin, te rog.

Se uită la mine, dar nu-mi cere permisiunea, așa cum face de obicei. De data asta, îmi cere colaborarea și-mi dau seama, după sclipirea din ochii ei, că se va duce să-l vadă pe Landon indiferent dacă vreau eu sau nu.

— Bine. La dracu’, mârâi eu.

N-are cum să iasă bine. O privesc, iar ea zâmbește cu mândrie. Nu știu dacă e mândră că a câștigat disputa sau mândră de mine că am cedat, dar mi se pare atât de frumoasă. Atât de relaxată.

— Mă bucur c-ai venit azi aici.

Mă ia de mână în timp ce ne plimbăm pe strada aglomerată. De ce sunt atâția oameni în Seattle?

— Serios?

Mi-am dat și eu seama, dar eram puțin neliniștit la gândul că se va supăra c-am apărut neanunțat, nu că mi-ar fi păsat, dar totuși.

— Da.

Clipește, oprindu-se în mijlocul unui șuvoi de oameni.

— Aproape că…

Lasă fraza neterminată.

— Aproape ce?

O opresc din încercarea de a-și continua mersul și-o trag lângă zidul din spatele unui magazin de bijuterii. Soarele se reflectă într-un diamant enorm expus în vitrină, iar eu o iau de acolo ca să nu-l vadă.

— E o tâmpenie.

Se mușcă de buza de jos și se uită fix la asfalt.

— Dar mi se pare că pot respira pentru prima oară în câteva luni.

— Și ăsta e un lucru bun sau…, încep eu s-o chestionez, ridicându-i bărbia ca să mă privească în ochi.

— Da, e un lucru bun. Mi se pare că totul se va rezolva. Știu că nu durează de mult, dar acum părem a fi normali. Nu ne-am certat decât de câteva ori și am comunicat mai bine. Sunt mândră de noi.

Comentariul ei mă amuză, pentru că încă ne certăm și ne ciorovăim în mod constant. Nu sunt doar câteva certuri, dar are dreptate: ne discutăm problemele și le rezolvăm. Îmi place când ne certăm și cred că și ei îi place. Suntem doi oameni total diferiți — foarte diferiți, pe bune — și m-aș plictisi de moarte dacă nu m-aș contrazice cu ea niciodată. N-aș putea trăi fără nevoia ei permanentă de a mă corecta sau de a mă bate la cap pentru că sunt dezordonat. E enervantă ca naiba, dar n-aș schimba nimic la ea. În afară de dorința ei de a locui la Seattle.

— Cred că e o exagerare să spui că suntem normali, iubito.

Ca să-i dovedesc că am dreptate, o apuc de coapse ridicând-o, încolăcindu-i picioarele în jurul meu și o lipesc de zid, sărutând-o în mijlocul uneia dintre cele mai aglomerate străzi din Seattle.

120

Tessa

— Cât mai e? se plânge Hardin de pe locul din dreapta.

— Mai puțin de cinci minute. Tocmai am trecut pe lângă Conner's.

Știu că știe bine cât mai de aici până la apartament; doar că nu poate trăi fără să se văicărească. Hardin a condus cea mai mare parte din drum până când, într-un final, l-am convins să mă lase pe mine la volan. Aproape că i se închideau ochii și mi-am dat seama că trebuie să ia o pauză. A întins brațul peste consola dintre noi, prinzându-se de mine în timp ce conduceam și-a adormit aproape instantaneu.

— Landon mai e aici, corect? Ai mai vorbit cu el? îl întreb.

Mă bucur din cale-afară că o să-mi văd cel mai bun prieten. A trecut mult prea multă vreme și mi-au lipsit vorbele sale amabile și pline de înțelepciune și zâmbetul lui atât de sigur.

— Pentru a zecea oară, da, răspunde Hardin, evident enervat.

A fost agitat tot drumul, chiar dacă n-a vrut să recunoască. Dă din umeri ca și cum ar fi iritat din cauza drumului lung, dar eu am senzația că e mai mult de-atât în spatele frustrării sale. Nici măcar nu sunt convinsă că vreau să aflu ce e cu el. Când ajung în parcarea clădirii de apartamente care era casa mea, mi se strânge stomacul și agitația mea începe să devină vizibilă.

— Totul va fi bine.

Vorbele liniștitoare ale lui Hardin mă iau prin surprindere exact când intrăm pe ușă. Micul lift îmi pare atât de străin. Mi se pare c-au trecut mai mult de trei săptămâni. Hardin mă ține de mână până când ajungem la ușă, pe care o descuie cu cheia și-o deschide.

Landon sare în picioare de pe canapea și se apropie de noi cu cel mai strălucitor zâmbet pe care l-am văzut în ultimele șapte luni, de când

suntem prieteni. Mă ia în brațe și mă strânge, primindu-mă cu bucurie și făcându-mă să-mi amintesc ce dor mi-a fost de el. Înainte de a-mi da seama ce fac, mă trezesc plângând și oftând la pieptul prietenului meu.

Habar n-am de ce plâng atât de mult. Mi-a fost un dor teribil de Landon și primirea lui călduroasă m-a făcut sentimentală.

— Are și bătrânul dreptul la o îmbrățișare? îl aud pe tata spunând de la o oarecare distanță.

Landon se dă înapoi, dar Hardin spune:

— Imediat.

Apoi dă din cap către Landon, observându-mi starea. Mă arunc din nou asupra lui Landon, care mă ia din nou în brațe.

— Mi-a fost atât de dor de tine, îi zic eu.

Umerii i se relaxează vizibil și mă eliberează din îmbrățișare. Când mă duc să-l îmbrățișez pe tata, Landon rămâne în apropiere, cu același zâmbet strălucitor și iubitor ca întotdeauna. Uitându-mă la tata, îmi dau seama că știa că vin în vizită. Mi se pare că poartă hainele lui Landon și că-i sunt strâmte. Observ că e proaspăt bărbierit.

— Uită-te la tine! exclam eu zâmbind. Nu mai ai barbă!

Râde zgomotos și mă îmbrățișează și mai tare.

— Da, gata cu barba, spune el.

— Cum a fost drumul? întreabă Landon, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor săi bleumarin.

— De căcat, zice Hardin, exact când eu spun:

— Bun.

Și Landon, și tata râd, Hardin pare enervat, iar eu sunt fericită că mă aflu acasă… cu cel mai bun prieten și cu cea mai apropiată rudă cu care păstrez legătura. Ceea ce îmi aduce aminte că trebuie s-o sun pe mama, lucru pe care-l tot amân.

— Mă duc să-ți duc bagajul în dormitor, zice Hardin, lăsându-ne pe noi trei să ne bucurăm unul de altul.

Îl văd cum dispare în camera pe care o împărțeam odinioară. Are umerii lăsați și vreau să mă duc după el, dar n-o fac.

— Mi-a fost foarte dor de tine, Tessie. Cum îți e la Seattle? întreabă tata.

E ciudat să mă uit acum la el, când poartă una dintre cămășile cu guler ale lui Landon și pantaloni de costum și nu mai are barbă. E un

om cu totul diferit. Pungile de sub ochi s-au mărit însă și-am observat că mâinile îi tremură.

— E bine, încă mă obișnuiesc acolo, îi zic.

El zâmbește.

— Mă bucur s-aud asta.

Landon se apropie de mine în vreme ce tata se așază pe marginea canapelei. Se întoarce cu spatele la tata, de parcă ar vrea să vorbim între patru ochi.

— Mi se pare c-ai fost plecată luni întregi, spune el, privindu-mă în ochi.

Pare și el obosit… poate pentru c-a stat în apartament cu tata? Nu știu, dar îmi doresc să aflu.

— Așa e, timpul trece altfel la Seattle. Ce mai faci? Am vorbit foarte puțin.

Asta-i adevărat. Nu l-am sunat pe Landon cât ar fi trebuit de des, iar el cred c-a fost foarte ocupat cu acest ultim semestru petrecut la Washington Central. Dacă trei săptămâni au fost atât de grele, cum o să pot suporta când se va muta la New York?

— Știam că ești ocupată, totul e în regulă, zice el.

Privirea i se mută pe perete, iar eu oftez. De ce am senzația că-mi scapă ceva evident?

— Ești sigur?

Mă uit ba la prietenul meu cel mai bun, ba la tata, observând expresia secătuită a lui Landon.

— Da, vorbim mai târziu, spune el, încercând să mă liniștească. Acum povestește-mi despre Seattle!

Luminița palidă din priviri i se aprinde, sclipind de fericire, fericirea care mi-a lipsit atât de mult.

— E-n regulă…, zic eu fără să termin fraza, iar el își încruntă fruntea. Pe bune, e în regulă. E mult mai bine acum, de când Hardin mă vizitează mai mult.

— S-a zis cu independența, ha? mă tachinează jucăuș, lovindu-mă ușor cu palma peste umăr. Voi doi aveți cea mai ciudată definiție a despărțirii.

Îmi dau ochii peste cap, de acord cu el, dar spun:

— A fost foarte plăcut c-a venit acolo. Sunt la fel de derutată ca întotdeauna, dar Seattle pare mai aproape de orașul visurilor mele când e și Hardin acolo cu mine.

— Mă bucur s-aud asta.

Landon zâmbește și-și mută privirea asupra lui Hardin care a venit și s-a proțăpit lângă mine. Mă uit împrejur și spun către toți trei:

— Locul ăsta arată mai bine decât mă așteptam.

— Am făcut curățenie cât a fost plecat Hardin la Seattle, zice tata, iar eu izbucnesc în râs, aducându-mi aminte că Hardin se plângea permanent că ăștia doi îi dau lucrurile peste cap.

Mă uit din nou la holul aranjat, amintindu-mi de prima oară când am intrat aici, cu Hardin. M-am îndrăgostit imediat de șarmul de modă veche al casei: cărămida la vedere era absolut încântătoare și am fost extrem de impresionată de rafturile imense de cărți care acopereau peretele. Podeaua contribuia și ea la imaginea de ansamblu a apartamentului, unică și frumoasă.

Nu-mi venea să cred că Hardin alesese spațiul acesta perfect, care să ni se potrivească amândurora într-un fel pe care nu-l credeam posibil. Nu era extravagant, nici măcar un pic, dar era atât de frumos și atât de atent decorat. Îmi amintesc că-și făcea griji, poate nu-mi plăcea locul. Și eu eram agitată. Credeam că e nebun că-și dorește să stea cu mine atât de curând după ce-am început relația noastră furtunoasă — și acum știu că teama mea era justificată; Hardin a folosit apartamentul ăsta pe post de capcană. A crezut că voi fi forțată să stau cu el chiar și după ce aflu de pariul pe care-l făcuse cu gașca lui de prieteni. Într-un fel, a mers, și nu-mi place deloc partea asta a trecutului nostru, dar acum n-aș schimba-o cu nimic.

În ciuda amintirilor din primele zile fericite petrecute aici, nu știu de ce tot nu pot scăpa de senzația de agitație din stomac. Mă simt ca o străină acum, aici. Zidul de cărămidă, odinioară fermecător, a fost pătat de sânge de prea multe ori, cărțile de pe rafturi au fost martorele prea multor certuri, paginile lor s-au înecat în prea multe lacrimi după conflictele noastre, iar imaginea lui Hardin prăbușit în genunchi în fața

mea este în continuare foarte puternică. Locul ăsta nu mai este prețios pentru mine, așa cum era înainte, iar pereții lui păstrează acum amintiri pline de tristețe și trădare, nu doar din partea lui Hardin, dar și din partea lui Steph.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Hardin când vede că devin melancolică.

— Nimic, sunt bine, îi spun.

Vreau să scap de amintirile neplăcute din mintea mea, care-mi răpesc din bucuria reîntâlnirii cu Landon și cu tata după săptămânile de singurătate pe care le-am îndurat la Seattle.

— Nu te cred, pufnește Hardin, dar o lasă baltă și se duce la bucătărie.

După câteva clipe, zice:

— Nu-i nimic de mâncare pe aici?

— Ahh, o luăm de la capăt. Fusese atât de liniște pe aici, îi șoptește tata lui Landon și amândoi râd amuzați.

Sunt foarte recunoscătoare că-l am pe Landon în viața mea și că am o relație amiabilă cu tata, deși mi se pare că Hardin și Landon îl cunosc mai bine decât îl cunosc eu.

— Mă-ntorc într-o secundă, zic eu.

Vreau să-mi schimb hanoracul ăsta greoi; e prea cald în micul apartament și simt din ce în ce mai mult nevoia să respir aer proaspăt. Trebuie să citesc din nou scrisoarea de la Hardin; este obiectul meu favorit din întregul univers. E mult mai mult decât un obiect; îi exprimă iubirea și pasiunea într-un fel în care gura lui n-ar fi putut s-o facă niciodată. Am citit-o de atâtea ori că am învățat-o pe de rost, dar am nevoie de ea la modul fizic, s-o ating din nou. Când o să țin paginile zdrențuite și uzate între degete, toată neliniștea pe care o simt va fi înlocuită de cuvintele lui atente, iar eu voi putea respira din nou și mă voi putea bucura de weekendul petrecut aici.

Caut prin dulap și prin fiecare sertar, apoi mă-ndrept către birou. Degetele mele răscolesc printre tone de agrafe de hârtie și pixuri, fără niciun folos. *Dar unde altundeva ar fi putut s-o pună?*

Îmi găsesc e-reader-ul și brățara așezate deasupra jurnalului meu de la religie, dar scrisoarea e de negăsit. După ce pun brățara pe birou, mă duc la debara și scotocesc prin cutia goală de pantofi, pe care Hardin o folosește să-și depoziteze dosarele în timpul săptămânii. Ridic capacul și-o găsesc goală, în afara unei singure bucăți de hârtie și mă-ntristez când văd că nu-i scrisoarea. *Totuși ce e asta?* Scrisul de mână al lui Hardin se-ntinde de sus până jos și, dacă n-aș fi atât de preocupată de scrisoarea mea, m-aș opri să văd despre ce e vorba. E de-a dreptul ciudat că hârtia asta se află aici. Îmi propun să revin și să citesc mâzgălelile de pe pagina asta și pun capacul la loc pe cutie, așezând-o acolo unde am găsit-o.

Apoi mă gândesc că poate am uitat scrisoarea în vreun sertar, așa că mă-ntorc la dulap. Dacă Hardin a aruncat-o?

Nu, n-are cum. Știe cât de mult înseamnă scrisoarea aia pentru mine. N-ar face niciodată așa ceva. Îmi mai scot o dată vechiul meu jurnal, îl întorc, îl scutur, sperând că din el va cădea scrisoarea. Încep să mă panichez, până când un petic alb îmi atrage atenția. E o bucată de hârtie, care cade din jurnal pe podea. Mă aplec și-o ridic exact în clipa când atinge podeaua.

Recunosc imediat aceste cuvinte — practic le am întipărite-n minte. E doar o jumătate de propoziție, prea puțin pentru a putea fi citită, dar cuvintele scrise cu cerneală sunt clar opera lui Hardin. Mă apucă amețeala. Mă uit la bucățica de hârtie și atunci îmi dau seama. Știu că de fapt a distrus-o. Încep să plâng și las peticul de hârtie să-mi scape printre degete, pe jos. Inima mi se frânge pe loc și-ncep să mă-ntreb oare câte lucruri mai pot suporta.

121

Hardin

— Ești liber să pleci, îl eliberez eu pe Landon de la îndatoririle de dădacă.

— Nu plec nicăieri, de-abia am venit, răspunde el, înfruntându-mă.

Presupun că el e cel mai important motiv, dacă nu chiar singurul, pentru care Tessa a dorit să se întoarcă în locul ăsta blestemat.

— Bine, pufnesc eu și-mi cobor tonul. Cum s-a comportat cât am fost plecat? întreb eu încet.

— Bine. A tremurat mai puțin și n-a mai vomitat de ieri dimineață.

— Drogat nenorocit.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Să-l ia naiba.

— Calmează-te, totul se va rezolva, mă asigură fratele meu vitreg.

Îi ignor vorbele pline de înțelepciune și-l las în bucătărie ca s-o caut pe Tessa. Când ajung la ușa dormitorului, aud un plânset sugrumat care vine dinăuntru. Mă reped și-o găsesc cu ambele mâini puse peste gură, cu ochii ei albaștri înroșiți și plini de lacrimi, cu privirea în podea. Mai fac un pas și-mi dau seama la ce se uită. La naiba. *La naiba.*

— Tess?

Îmi propusesem să-mi fac un plan ca să repar problema pe care am creat-o când am rupt nenorocita aia de scrisoare, dar n-am avut timp. Voiam să găsesc bucățelele de hârtie care-au mai rămas și să-ncerc să le lipesc la loc… sau măcar să-i spun lui Tess ce-am făcut înainte de a afla de una singură. Acum e prea târziu.

— Tess, îmi pare rău!

Scuzele îmi ies din gură în timp ce lacrimile îi pătează obrazul.

— De ce ai… plânge ea, nefiind în stare să-și termine propoziția.

Inima mi se strânge-n piept. Pentru un moment, sunt convins că sufăr mai tare decât ea.

— Am fost atât de furios după ce m-ai părăsit, încep eu să-i explic, venind către ea, dar ea se retrage.

Nu pot s-o condamn.

— Nu judecam limpede, și scrisoarea era acolo, pe pat, unde o lăsaseși tu.

Nu zice nimic și nu-și ia ochii de la mine.

— Îmi pare foarte rău, jur! exclam eu disperat.

— Eu…

Se sufocă, ștergându-se cu furie pe obraji.

— Am nevoie de-un minut să-mi revin, bine?

Închide ochii, dar câteva lacrimi îi mai scapă pe sub pleoape. Aș vrea s-o las un minut în pace, dar mi-e teamă, ca un egoist ce sunt, că va suferi din ce în ce mai mult și va hotărî că nu vrea să mă mai vadă.

— Eu nu ies din camera asta, zic.

Are ambele mâini peste gură, dar chiar și-așa, o aud cum scoate un țipăt înfundat. Sunetul ăsta ciudat mă frânge în două.

— Te rog, mă imploră ea îndurerată.

Știam că va fi cutremurată când va afla că i-am distrus scrisoarea, dar nu mă așteptam să mă afecteze atât de rău și pe mine.

— Nu, nu ies.

Refuz s-o las aici singură, să plângă din nou pentru greșelile mele. De câte ori s-a întâmplat asta în apartamentul ăsta?

Își ia privirea de la mine și se așază la capătul patului, cu mâinile tremurânde încleștate în poală, cu ochii pe jumătate închiși și cu buzele dârdâind, încercând să se calmeze. Ignor faptul că mă-mpinge când cad în genunchi în fața ei și-mi încolăcesc brațele în jurul trupului ei. După câteva încercări eșuate de a mă alunga, cedează în cele din urmă și mă lasă s-o consolez.

— Îmi pare atât de rău, iubito, îi repet. Nu știu dacă am mai rostit vorbele astea vreodată cu atâta sinceritate.

— Iubeam scrisoarea aia, spune ea, plângând pe umărul meu. Însemna atât de mult pentru mine.

— Știu că însemna. Îmi pare atât de rău.

Nici măcar nu încerc să mă apăr, pentru că sunt un idiot și știam cât de mult înseamnă lucrul ăla pentru ea. O împing ușor de umeri, o prind de obrajii devastați de lacrimi și îmi cobor vocea.

— Nu știu ce să spun în afară că-mi pare rău.

În cele din urmă, deschide și ea gura și vorbește.

— Nu pot să spun că e-n regulă, pentru că nu e…

Are ochii roșii și umflați de la atâta plâns.

— Știu.

Îmi aplec capul, lăsându-mi mâinile în jos. Câteva clipe mai târziu, îi simt degetele pe bărbie, ridicându-mi capul ca să mă uit în ochii ei, așa cum îi fac eu de obicei.

— Sunt supărată… de-a dreptul devastată, zice ea. Dar nu mai pot să fac nimic în privința asta și nici nu vreau să stau aici și să plâng tot weekendul, și nici nu vreau să te mai gândești la asta și să te învinovățești.

Încearcă din răsputeri să se îmbărbăteze, prefăcându-se că n-o deranjează atât de tare pe cât știu eu c-o deranjează. Răsuflu din toți rărunchii.

— O să mă revanșez, cumva.

Când văd că nu-mi răspunde, insist puțin.

— Bine?

Se șterge la ochi, iar machiajul i se întinde. Tăcerea ei mă stânjenește. Mai bine ar țipa la mine decât să plângă așa din cauza mea.

— Tess, te rog vorbește cu mine. Vrei să te duc înapoi la Seattle?

Și dacă zice da, oricum n-o duc, dar îmi respinge oferta imediat.

— Nu.

Scutură din cap.

— Sunt bine.

Oftează și se ridică în picioare, ieșind din dormitor pe lângă mine. Mă ridic și eu și mă duc după ea. Închide ușa de la baie, iar eu mă-ntorc în dormitor după gentuța ei. O cunosc — o să vrea să-și șteargă urmele negre de sub ochi.

Bat la ușa băii, iar ea o întredeschide ușor, doar cât să-i dau gentuța.

— Mersi, spune ea, cu o voce mică, învinsă.

Deja i-am stricat weekendul și de-abia e la început.

— Mama și tatăl tău vor s-o duc mâine pe Tessa pe la ei pe-acasă, țipă Landon de la capătul culoarului.

— Așa, și?…

— Ziceam și eu. Mamei îi e dor de Tessa.

— Bine… maică-ta poate s-o vadă altă dată.

Apoi îmi dau seama că asta s-ar putea s-o abată pe Tessa de la blestemata de scrisoare.

— Știi ceva? *Bine,* îi zic eu înainte ca el să-mi poată răspunde. O duc eu mâine.

Fratele meu vitreg clatină din cap.

— Plânge?

— E… nu-i treaba ta, nu-i așa? mă răstesc eu.

— V-ați întors de mai puțin de douăzeci de minute și ea deja s-a închis în baie, plângând, zice el, încrucișându-și brațele.

— Nu e momentul să te iei la harță cu mine, Landon, mârâi eu. Deja sunt pe punctul de a exploda. N-am nevoie să-ți mai bagi și tu nasul unde nu-ți fierbe oala.

Dar el își dă ochii peste cap în stilul lui Tess.

— Ah, deci n-am voie să-mi bag nasul decât atunci când vrei tu să-ți fac un serviciu?

Care dracului e problema lui și de ce îi tot spun fratele meu vitreg?

— Du-te dracului.

— Probabil că deja e supărată, deci ar fi mai bine să ne oprim înainte să iasă din baie.

Încearcă să vorbească rațional cu mine.

— Bine, atunci nu-mi mai spune tâmpenii, zic eu.

Înainte să-mi poată da replica, ușa de la baie se deschide și Tessa, arătând bine, dar epuizată, se strecoară pe hol, cu o mutră îngrijorată.

— Ce se-ntâmplă?

— Nimic. Landon o să comande pizza și o să petrecem ce-a mai rămas din seara asta ca o familie mare și fericită.

Mă uit urât la el.

— Nu-i așa?

— Da, mă aprobă el — de dragul lui Tess, știu eu.

Mi-e dor de zilele când Landon nu făcea pe deșteptul cu mine. Au fost puține la număr și s-au întâmplat de mult, dar el a devenit din ce în ce mai obraznic în ultimele luni. Sau poate că m-am înmuiat eu… habar nu am, dar nu-mi place schimbarea asta.

Lui Tess îi scapă un oftat. Vreau să zâmbească, trebuie să știu că poate trece peste asta. Așa că-i spun:

— Te duc mâine pe acasă pe la tata. Poate Karen va-mpărtăși cu tine niște rețete sau alte căcaturi.

Ochii i se luminează și surâde, în cele din urmă.

— Rețete sau „alte căcaturi"?

Se mușcă de colțul buzei de jos ca să nu râdă și mai tare. Încordarea din piept mi se evaporă.

— Da, sau alte căcaturi.

Îi zâmbesc și eu și-o conduc în living, unde vom îndura o seară chinuitoare alături de Richard și Landon.

Richard stă tolănit pe canapea. Landon stă pe scaun. Iar Tessa și cu mine stăm pe jos.

— Poți să-mi mai dai o felie de supremă? întreabă Richard pentru a treia oară de când a început filmul ăsta oribil.

Mă uit la Tessa și la Landon, care, de bună seamă, sunt complet fascinați de povestea de dragoste prin e-mail dintre Meg Ryan și Tom Hanks. Dacă ar fi fost un film modern, și-ar fi tras-o după primul e-mail, n-ar fi așteptat ultima scenă ca să se sărute. La naiba, ar fi fost vorba de vreuna dintre aplicațiile alea de agățat și poate s-ar fi recunoscut după numele de ecran. Cât de deprimant poate fi?

— Poftim, oftez eu, pasându-i cutia de pizza lui Richard.

A ocupat practic toată canapeaua, iar acum mă întrerupe din zece în zece minute cu pizza lui nenorocită.

— Partea asta de final o făcea pe mama ta să plângă de câte ori o vedea.

Richard întinde mâna și-o strânge pe Tessa de umăr. Fac eforturi majore să nu mă bag între ei sau să nu-i trag una peste mână. Dacă ar avea ea idee ce-a făcut taică-său toată săptămâna, dacă ar fi văzut cum i

se curăța organismul de droguri, într-un amestec de vomă și convulsii, i-ar împinge mâna cât colo și și-ar dezinfecta umărul.

— Pe bune?

Tess își privește tatăl cu ochi strălucitori.

— Da. Încă-mi amintesc cum vă uitați amândouă de câte ori era la televizor. Mai mult când se apropiau sărbătorile, desigur..

— Nu cumva — încep eu, dar mă opresc din vorbele mele răutăcioase.

— Ce-i? mă-ntreabă Tessa.

— Oare… ăă, câinele ăsta trebuia să fie acolo? întreb eu ca un cretin.

N-are nicio logică, dar Tessa, pentru că e Tessa, începe să explice ultima scenă a filmului și de ce câinele, Barkley sau Brinkley, așa cred c-a zis că-l cheamă, e esențial pentru succesul peliculei.

Bla, bla, bla…

O bătaie la ușă oprește povestea lui Tess, iar Landon se ridică să deschidă.

— Mă duc eu, zic și-l dau la o parte.

E casa mea, în definitv.

Nu mă obosesc să mă uit prin vizor, dar, după ce deschid ușa, îmi doresc să mă fi uitat.

— Unde e? întreabă drogatul jegos.

Ies pe hol și-nchid ușa în urma mea. Tessa *nu* va fi deranjată de rahatul ăsta.

— Ce mama dracului cauți tu aici? șuier eu.

— Am venit să-mi văd tovarășul, atâta doar.

Dinții lui Chad sunt și mai negri decât înainte și barba îi e încurcată. Nu are mai mult de treizeci de ani, dar are fața unui om care bate înspre cincizeci. Ceasul pe care mi l-a luat taică-meu îi atârnă pe încheietura murdară.

— Nu iese la tine și nu-ți mai dă nimeni nimic, așa că îți sugerez să te duci naibii de unde ai venit înainte să te izbesc cu moaca de balustrada aia, îi zic eu simplu și îi arăt bara de metal din fața extinctorului de pe hol. După care, în timp ce sângerezi ca un porc, chem poliția să te aresteze pentru posesie de droguri și încălcarea proprietății.

Știu că are droguri asupra lui, nenorocitul naibii.

Mă fixează cu privirea și fac un pas către el.

— Nu e cazul să-mi pui răbdarea la-ncercare, nu în seara asta, îl ameninț.

El deschide gura exact când ușa apartamentului se deschide în spatele meu. La naiba.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Tessa, postându-se în fața mea.

O trag instinctiv înapoi, iar ea pune din nou aceeași întrebare.

— Nimic, Chad tocmai se căra.

Mă uit fix la Chad, să-mi bag piciorul dacă îndrăznește să… Ochii lui Tess se îngustează când descoperă obiectul strălucitor de pe încheietura lui subțire.

— Ăla-i ceasul tău?

— Poftim? Nu — încep eu minciuna, dar ea știe deja adevărul.

Nu e atât de naivă să creadă că dobitocul ăsta dependent de droguri are un ceas la fel de scump cum aveam și eu.

— Hardin…

Se uită urât la mine.

— Ai ars-o cu tipul ăsta sau ceva de genul ăsta?

Își încrucișează brațele și se îndepărtează și mai tare de mine.

— Nu! aproape că țip eu.

De ce tocmai asta e concluzia pe care a tras-o ea din scena asta?

Nu știu dacă să-l dau de gol pe taică-său și să mă apăr sau să mai inventez o minciună.

— Nu sunt prieten cu el, tocmai pleca, îi mai trimit eu un avertisment lui Chad.

De data asta pricepe și se-ndepărtează pe hol. Cred că numai Landon a rămas neintimidat de mine. Poate că totuși nu m-am înmuiat de tot.

— Cine-i acolo? zice Richard, venind și el pe hol.

— Omul ăla… Chad, spune Tessa, pe un ton inchizitorial.

— Ah…

Richard pălește și se uită la mine neajutorat.

— Vreau să știu ce se-ntâmplă.

Tessa se supără. N-ar fi trebuit s-o las să vină aici. Am văzut-o pe fața ei din momentul în care a intrat în locul ăsta blestemat.

— Landon! își cheamă Tessa prietenul cel mai bun, iar eu îl privesc pe taică-său.

Landon o să-i povestească tot. N-o va minți în față așa cum am făcut eu de-atâtea ori.

— Tatăl tău îi datora bani, iar eu i-am dat ceasul meu în loc, recunosc eu.

Ea oftează și se răsucește către Richard.

— Pentru ce îi datorai bani? Tatăl lui Hardin i-a făcut cadou ceasul ăla! țipă ea.

Aoleu… nu-i asta reacția la care mă așteptam. Îi pasă mai tare de nenorocitul ăla de ceas decât de faptul că taică-său îi datorează bani acestui ticălos.

— Îmi pare rău, Tessie. N-aveam niciun ban, iar Hardin…

Înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă, ea aproape c-a ajuns la lift.

Ce mama dracului!

Intru-n panică, alerg după ea, dar ea intră-n cușca de oțel înainte de a apuca să ajung la ea. Ușile astea se mișcă dureros de încet de obicei, doar acum, când vrea să fugă de mine, ele se închid instantaneu.

— La naiba, Tessa!

Bat o dată cu pumnul în ușa de metal. Clădirea asta are oare scări? Când mă uit în spatele meu, pe hol, observ că Landon și Richard se chiorăsc la mine blocați, fără să se miște. Mulțumesc pentru ajutor, tâmpiților.

Mă mișc repede și găsesc scările, sar câte două o dată ca să ajung mai repede la parter. Ajung în hol și mă uit în toate părțile după Tessa. N-o găsesc și încep să mă panichez din nou. Chad ar putea avea tovarăși cu el… s-ar putea lua de Tessa sau ar putea-o ataca…

Liftul se oprește cu un zgomot și din el coboară Tessa. Are o expresie foarte hotărâtă, până când dă cu ochii de mine.

— Ai înnebunit de tot? țip, iar vocea-mi răsună în tot holul.

— O să-ți dea nenorocitul ăla de ceas înapoi, Hardin! țipă și ea.

Se uită prin ușile de sticlă, iar eu o apuc de mijloc, lipind-o cu spatele de pieptul meu.

— Lasă-mă-n pace!

Mă zgârie pe brațe, dar eu nu dau înapoi.

— Nu poți să te duci după el. Ce ai în cap?

Tess continuă să se lupte cu mine.

— Dacă nu te potolești, o să te duc în cârcă înapoi în apartament. Ascultă-mă acum, îi zic.

— Nu poți să-i dai ceasul, Hardin! Ți l-a dat tatăl tău și-nseamnă mult și pentru tine…

— Ceasul ăla nu-nsemna nimic pentru mine, zic eu.

— Ba da, însemna. N-o să recunoști niciodată, dar însemna. Și tu știi asta.

Începe din nou să plângă. La naiba, weekendul ăsta va fi un iad.

— Ba nu, nu-nsemna…

Însemna?

Nu mai dă din mâini și se calmează puțin. O duc încet înapoi către lift — e supărată c-am obligat-o să-și abandoneze misiunea de urmărire a traficantului de droguri.

— Nu-i cinstit față de tine că ți-a luat ceasul pentru niște bani pe care tata îi datora pentru băutură! Cât alcool poți consuma ca să ajungi să fii dator?

Clocotește de furie, iar eu pe de-o parte mă amuz, pe de alta mă simt groaznic pentru ceea ce am să-i spun.

— Nu era băutură, Tess.

Văd cum își înclină capul într-o parte, uitându-se oriunde, numai în ochii mei nu.

— Hardin, știu că tata bea — nu-i mai găsi scuze.

Pieptul i se mișcă-n sus și-n jos într-un ritm periculos.

— Tessa, Tessa, trebuie să te calmezi.

— Atunci spune-mi ce se-ntâmplă, Hardin!

Nu știu ce să mai spun. Îmi pare rău — îmi pare rău că n-am putut s-o protejez de cretinul de taică-său, așa cum nici pe mama n-am putut-o

proteja de dezastrul produs de tata. Așa că mă trezesc făcând ceva oarecum neobișnuit pentru mine. Spun ceva brutal de sincer.

— Nu e alcool. Sunt droguri.

La început, Tessa pare să nu aibă niciun soi de reacție. Dar după o secundă, scutură din cap și spune:

— Nu, el nu… Nu ia droguri.

Sare repede în lift și lovește butonul pentru etajul nostru. Sar și eu după ea, dar ea nu face altceva decât să se uite în gol când se-nchid ușile.

122

Tessa

Când Hardin și cu mine ne-ntoarcem în apartament, mi se pare că aerul de acolo e stătut și ciudat.

— Te simți bine? întreabă Landon când Hardin închide ușa în urma lui.

— Mda, zic eu simplu, mințind.

Sunt derutată, rănită, furioasă și epuizată. Au trecut doar câteva ore de la venirea mea și deja simt că vreau să mă-ntorc la Seattle. Orice gând de a mai trăi vreodată aici s-a risipit undeva între scurtul drum de la lift la ușa apartamentului.

— Tessie… n-am vrut să se întâmple una ca asta, zice tata venind după mine la bucătărie.

Îmi trebuie un pahar cu apă. Îmi zvâcnește capul.

— Nu vreau să vorbim despre asta.

Chiuveta scârțâie când învârt robinetul, iar eu aștept răbdătoare să se umple paharul.

— Cred că măcar am putea discuta…

— Te rog…

Mă-ntorc cu fața la el. Nu vreau să vorbim. Nu vreau să aud adevărul oribil sau vreo minciună bine intenționată. Vreau doar să mă întorc în momentul în care eram atât de entuziasmată că încercam să construiesc o relație cu tata pe care n-am avut-o când eram copil. Știu că Hardin n-are motiv să mă mintă în privința dependențelor tatei, dar poate că se înșală.

— Tessie…, mă roagă tata.

— A zis că nu vrea să vorbească despre asta, insistă Hardin, apărând brusc în cameră.

Intră în bucătărie și se postează între tata și mine. De data asta mă bucur că ne-a întrerupt, dar sunt un pic îngrijorată de felul în care respiră, superficial și controlat. Mă simt recunoscătoare când tata se lasă păgubaș, oftează și mă duc doar cu Hardin în bucătărie.

— Mulțumesc.

Mă reazem de blatul din bucătărie și mai iau o gură din apa călduță de la robinet. Un rid profund de-ngrijorare se formează pe fruntea lui Hardin și nici măcar nu încearcă să-și ascundă încruntarea. Se apasă cu degetele pe tâmple și se sprijină de partea cealaltă a mesei.

— N-ar fi trebuit să te las să vii aici. Știam că asta se va-ntâmpla.

— Sunt în regulă.

— Tu mereu spui asta.

— Pentru că trebuie să fiu. Altfel, următorul dezastru mă va prinde pe picior greșit.

Adrenalina care mă străbătea acum câteva minute a dispărut, s-a evaporat odată cu speranța că măcar o dată weekendul ar putea decurge bine în întregime. Nu regret c-am venit aici, pentru că mi-era foarte dor de Landon și voiam să-mi recuperez scrisoarea, e-reader-ul și brățara. Încă mă doare inima din cauza scrisorii; nu mi se pare normal ca un simplu obiect să fie atât de important pentru mine, dar este. A fost pentru prima oară când Hardin a fost atât de deschis cu mine — fără ascunzișuri, fără secrete despre trecutul lui, a pus toate cărțile pe față — și nici n-a fost nevoie să-i scot mărturisirile cu cleștele. Gândul că a pus totul în scris și felul în care îi tremurau mâinile când mi-a dat scrisoarea îmi vor rămâne în minte pentru totdeauna. Nu sunt supărată pe el, pe cuvânt; mi-aș dori să n-o fi distrus, dar îi cunosc temperamentul și eu sunt cea care a uitat-o aici, știind oarecum c-o va distruge. N-o să-mi mai permit să mă gândesc la asta, deși încă mă doare când îmi amintesc de peticul de hârtie care-a mai rămas; bucățica aia de hârtie n-ar putea să cuprindă în ea toată emoția din cuvintele pe care el le-a înșirat pe pagină.

— Îmi pare rău că ți se întâmplă asta, zice Hardin încet.

— Și mie.

Îl aprob oftând. Expresia îndurerată de pe fața lui mă face să adaug:

— Nu e vina ta.

— Nu e pe naiba.

Își trece exasperat degetele prin păr.

— Eu sunt cel care a rupt nenorocita aia de scrisoare, eu te-am adus aici și tot eu am crezut că-ți pot ascunde obiceiurile tatălui tău. Credeam că nemernicul ăla de Chad nu se mai întoarce după ce i-am dat ceasul meu în locul banilor datorați de tatăl tău.

Mă uit la Hardin, care e mereu atât de încordat, și-mi doresc să-l îmbrățișez. A renunțat la ceva ce îi aparținea; deși susținea că nu se simte atașat de obiectul respectiv, a renunțat la el încercând să-l scoată pe tata din rahatul în care s-a băgat singur. Doamne, cât de mult îl iubesc.

— Îți sunt foarte recunoscătoare, îi spun.

Își îndreaptă umerii și ridică repede capul, ca să se uite la mine.

— Nu știu de ce. Eu provoc aproape toate dezastrele din viața ta.

— Nu, sunt la fel de vinovată, îl asigur eu.

Aș vrea să nu mai fie atât de aspru cu el însuși; mi-ar plăcea să se vadă așa cum îl văd eu.

— Și universul contribuie mult la asta.

— Minți — mă privește cu ochi rugători —, dar o să te cred.

Mă uit fix la perete, în tăcere, gândindu-mă la o mie de lucruri deodată.

— Încă sunt supărat c-ai fugit după el ca o descreierată, mă ceartă Hardin.

Nu pot să-l condamn; n-a fost înțelept din partea mea. Dar știam cumva că va alerga după mine, în tentativa mea caraghioasă de a-l urmări pe Chad și de a-i lua ceasul înapoi. Ce mama dracului aveam în cap?

Credeam că acel ceas reprezenta începutul unei noi relații între Hardin și tatăl lui. Hardin spunea că urăște ceasul ăla și refuza să-l poarte, motivând că e exagerat. Habar n-are de câte ori am trecut pe lângă dormitor și l-am văzut uitându-se la cutia cu ceasul. Odată chiar l-a luat în palmă, examinându-l îndeaproape, ca și cum l-ar fi ars sau l-ar fi vindecat. Expresia lui era ambiguă când l-a aruncat nepăsător înapoi în cutia neagră și supradimensionată.

— Adrenalina m-a învins.

Ridic din umeri, încercând să ascund fiorul care mă cutremură când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă-l prindeam din urmă

pe omul ăla oribil. Am avut un sentiment neplăcut de prima oară când l-am văzut, când a venit să-l ia pe tata de la apartament, dar nu credeam că se va întoarce. Dintre toate supozițiile pe care le puteam face în privința celor petrecute aici, ultima dintre ele includea traficanți jegoși de droguri plătiți cu ceasuri. Probabil că asta voia să spună Hardin când m-a anunțat că „are grijă de toate problemele fără ca eu să-mi fac vreo grijă". Dacă aș fi rămas în apartament, n-aș fi aflat nimic despre întreaga situație. Încă l-aș mai vedea pe tata într-o lumină bună.

— Mă rog, mi se cam rupe mie de adrenalina ta. E clar că nu ți se mai oxigenează creierul, pufnește Hardin, uitându-se fix la frigiderul din spatele meu.

— Vreți să mai punem un film? se aude vocea tatei din living.

Mă uit dintr-odată panicată la Hardin, iar el răspunde în locul meu.

— Imediat, face el, pe un ton aspru.

Hardin mă privește de sus, iar statura și expresia lui iritată mă copleșesc.

— Nu ești obligată să te-ntorci acolo și să faci conversație forțată cu ei dacă n-ai chef. Îmi vine să-i provoc pe amândoi să-ți povestească.

N-am niciun chef să văd un film cu tata, dar nu vreau ca situația să devină stânjenitoare și nici nu vreau ca Landon să plece deocamdată.

— Știu, zic eu oftând.

— Ești în faza de negare și înțeleg asta, dar va trebui să dai piept cu situația, mai devreme sau mai târziu.

Vorbele lui sunt dure, dar privirea îi e blândă. Îi simt căldura degetelor care-mi trec peste ambele brațe.

— O s-o fac mai târziu, nu acum, îl rog eu, iar el dă din cap, fără să mă aprobe, dar acceptându-mi negarea.

Deocamdată.

— Haide, du-te dincolo, atunci. Vin și eu într-un minut.

Dă din cap către living.

— Bine. Poți să faci niște floricele?

Îi zâmbesc, încercând să-l conving că inima nu-mi bate să-mi spargă pieptul și că nu-mi transpiră palmele.

— Forțezi nota…

Un zâmbet jucăuș i se întinde pe față și mă împinge afară din bucătărie.

— Haide.

Când intru în livingul slab luminat, tata stă pe locul lui obișnuit de pe canapea, iar Landon e-n picioare, sprijinit de zidul de cărămidă închisă la culoare. Tata își ține mâinile în poală; își jumulește pielițele unghiilor, un obicei pe care-l aveam și eu în copilărie până când mama m-a obligat să renunț la el. Acum știu de unde-l aveam.

Tata își ridică ochii întunecați și mă privește prelung, și atunci mă străbate un fior. Nu-mi dau seama dacă e de vină lumina sau dacă mintea-mi joacă feste, dar ochii îi sunt aproape negri și asta mă face să-mi fie greață. Chiar ia droguri? Dacă da, cât de mult și ce fel? Tot ce știu despre droguri e din cele câteva episoade din *Intervention* pe care le-am văzut cu Hardin. Am tresărit și-am închis ochii când drogații își vârau acele în piele sau când inhalau lichidul spumos dintr-o lingură. De-abia suportam să-i văd cum se distrug, pe ei și pe cei din jurul lor, iar Hardin spunea că n-are niciun strop de milă pentru „drogații ăștia nenorociți".

Oare tata chiar e unul dintre ei?

— Înțeleg dacă vrei să plec…

Vocea tatei nu se potrivește cu privirea din ochii lui bântuiți. E pierită, slabă și distrusă. Mă doare inima.

— Nu, e-n regulă.

Înghit în sec și mă așez pe podea, așteptând să vină și Hardin. Aud pocnetul boabelor de porumb și aroma floricelelor umple deja apartamentul.

— O să-ți spun tot ce vrei…

— E-n regulă, pe bune, îl asigur pe tata, zâmbindu-i.

Unde e Hardin?

Întrebarea mea mută primește răspuns câteva clipe mai târziu când apare în living, cu o pungă de floricele într-o mână și un pahar de apă în cealaltă. Se așază lângă mine pe podea fără niciun cuvânt și-mi pune punga-n brațe.

— S-au ars puțin, dar sunt comestibile, spune el încet.

Își îndreaptă privirea către ecranul televizorului și-mi dau seama că-și reprimă multe gânduri. Îl strâng de mână, mulțumindu-i astfel pentru că procedează așa. Nu cred că mai pot suporta ceva în seara asta.

Floricelele sunt delicioase și pline de unt. Hardin se enervează când le ofer câteva lui Landon și tatei. Probabil că de-aia mă și refuză.

— Ce porcărie mai vedem acum? întreabă Hardin.

— *Sleepless in Seattle,* răspund eu cu un rânjet.

El își dă ochii peste cap.

— *Pe bune?* Parcă e o versiune mai veche a filmului pe care tocmai l-am văzut!

Nu pot decât să mă amuz.

— E un film adorabil.

— Sigur.

Se uită la mine, dar ochii lui nu rămân asupra mea la fel de mult ca de obicei. Se șterge de unt pe hanorac. Eu mă crispez și-mi propun să țin mai mult hanoracul la înmuiat mâine, înainte să-l spăl.

— S-a întâmplat ceva? Filmul nu-i atât de rău, îi șoptesc eu.

Tata termină ce-a mai rămas din pizza, iar Landon și-a reluat locul pe scaunul pliant.

— Nu.

Tot nu se uită la mine. Nu vreau să-i comentez comportamentul ciudat; toată lumea e cu nervii la pământ după evenimentele din seara asta.

Filmul îmi distrage atenția de la ale mele și ajung să râd cu Landon și cu tata. Hardin se holbează în gol la ecran, cu umerii încordați și cu mintea departe. Vreau să-l întreb ce i s-a-ntâmplat ca să pot să repar, dar știu că e mai bine să-l las în pace deocamdată. În schimb, mă cuibăresc lângă el, cu genunchii îndoiți și cu o mână în jurul trunchiului său zvelt. Mă surprinde trăgându-mă și mai aproape și sărutându-mă ușor pe păr.

— Te iubesc, șoptește el.

Sunt aproape sigură că aud voci imaginare până când mă uit în ochii lui verzi și imploratori.

— Și eu, îi răspund cu blândețe.

Mă uit la el câteva clipe, doar ca să văd cât e de frumos. Mă scoate din minți, așa cum îi fac și eu, dar mă iubește, iar purtarea lui calmă din

seara asta este o altă dovadă. Nu contează cât e de forțată purtarea asta, el își dă silința, iar eu mă consolez cu asta. Îmi oferă certitudinea că, în mijlocul furtunii, el este ancora mea. Pe vremuri mă temeam că mă va trage în adâncuri; acum nu mă mai deranjează dacă e așa.

O bătaie puternică în ușă mă face să sar din brațele lui Hardin. M-am mutat acolo aproape adormită, iar el îmi dă drumul și mă așază ușor pe podea ca să se poată ridica. Îi studiez chipul, așteptându-mă să văd furie sau șoc, dar văd numai… îngrijorare?

— Să nu te miști de-aici, îmi spune.

Dau din cap. Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Chad.

— Ar trebui să chemăm poliția, altfel va veni din nou, la nesfârșit.

Oftez, întrebându-mă de ce s-a schimbat acest apartament atât de mult în ultimele săptămâni. Panica mi se instalează din nou în capul pieptului și când mă uit să văd reacția tatei și a lui Landon la apariția intrusului, observ că amândoi dorm. Televizorul e setat pe meniul *pay-per-view*; cred că toți am ațipit fără să ne dăm seama.

— Nu, îl aud pe Hardin spunând.

Mă ridic în genunchi când ajunge la ușă. Dacă Chad nu e singur? Dacă-ncearcă să-i facă rău lui Hardin? Mă ridic de tot și mă îndrept către canapea ca să-l trezesc pe tata.

Aud zgomotul tocurilor cui pe podea și am un șoc când întorc capul și-o văd pe mama, în toată splendoarea ei, cu rochia ei roșie și strâmtă, cu părul ondulat și cu ruj roșu pe buze. Chipul ei frumos e încruntat și mă privește fix, cu ochii ei supărați.

— Ce crezi că… încep eu.

Mă uit către Hardin; e atât de calm… aproape răbdător. Îi permite să treacă vijelios pe lângă el și să se apropie de mine.

— Tu ai sunat-o? țip eu când îmi pică fisa.

Își ia privirea de la mine. Cum a putut s-o sune? Știe pe pielea lui ce fel de om e mama; de ce Dumnezeu a implicat-o în chestia asta?

— Tu îmi eviți telefoanele, Theresa, se răstește ea. Și acum aflu că și taică-tău e aici, în apartamentul ăsta, și că se droghează!

Trece în goană pe lângă mine, ducându-se direct către pradă. Unghiile ei roșii ca focul se prind de brațul tatei, scuturându-l ca să-l trezească. El se prăbușește pe podea.

— Ridică-te, Richard! tună ea, iar eu tresar când îi aud tonul dur.

Tata se ridică repede în capul oaselor, folosindu-și palmele ca să-și sprijine trupul, și scutură din cap. Aproape că i-au ieșit ochii din cap când a dat cu ochii de femeia din fața lui. Îl văd cum clipește repede și se împleticește.

— Carol?

Are vocea mai pierită decât a mea.

— Cum îndrăznești?

Îi flutură un deget prin fața ochilor, iar el se ferește de ea până se lovește cu picioarele de canapea. Pare îngrozit și n-am cum să-l condamn. Landon se foiește în scaun și deschide ochii; face o mutră ca a tatei, derutată și înfricoșată.

— Theresa, du-te la tine-n cameră, îmi ordonă mama.

Poftim?

— Nu, nu mă duc, ripostez eu.

De ce a trebuit Hardin s-o sune? Totul ar fi fost în regulă. Aș fi găsit o cale să trec peste faza cu tata, probabil.

— Nu mai e copil, Carol, spune tata.

Mama pufnește, își umflă pieptul și știu ce urmează.

— Nu-ndrăzni să vorbești despre ea ca și cum ai cunoaște-o vreun pic! De parcă ai avea vreun drept asupra ei!

— Încerc să mă revanșez pentru timpul pierdut…

Tata se descurcă destul de bine pentru un om care tocmai a fost trezit din somn de fosta nevastă furioasă, care îi urlă în față. Nu știu cum să gestionez scena care se desfășoară sub ochii mei. E ceva în vocea tatei când se apropie mai mult de mama, câștigând o încredere care-mi pare cunoscută. Dar nu știu de unde s-o iau.

— Timpul pierdut! N-ai cum să te revanșezi pentru timpul pierdut! Acum aud că te droghezi?

— Nu mă mai droghez! țipă și el la ea.

Vreau să m-ascund în spatele lui Hardin, dar deocamdată nu știu de partea cui este. Landon mă fixează cu privirea, iar Hardin e atent la tata și la mama.

— Vrei să plecăm? întreabă încet Landon din cealaltă parte a camerei.

Scutur din cap, refuzând, sperând totuși să-mi citească în ochi recunoștința pentru acest gând.

— Nu te *mai* droghezi? Dar până acum te-ai drogat!

Cred că mama și-a pus cele mai periculoase tocuri. Încep să mă întreb dacă va lăsa urme în podea.

— Da, m-am drogat! Uite, nu-s perfect, bine?

Își trece mâinile prin părul tuns scurt, iar eu încremenesc. Gestul îmi e atât de cunoscut că e de-a dreptul șocant.

— Nu ești perfect! Ha! râde ea, iar dinții ei albi strălucesc în încăperea slab luminată.

Aș vrea să aprind lumina, dar nu mă pot mișca. Nu știu ce trebuie să simt sau să cred în vreme ce-mi privesc părinții țipând unul la altul în mijlocul livingului. Sunt convinsă că apartamentul ăsta e blestemat; altfel n-are cum.

— Să nu fii perfect nu e o crimă. Să te droghezi și s-o tragi pe fiica ta pe același drum e deplorabil!

— N-o trag pe nicio cale! Încerc din răsputeri să repar ce i-am făcut ei… și ție!

— Ba nu! Nu-ncerci! Întoarcerea ta nu va face altceva decât s-o deruteze și mai tare! Deja și-a dat viața complet peste cap!

— Nu și-a dat viața peste cap deloc, o-ntrerupe Hardin.

Mama îi aruncă o privire ucigătoare înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra tatei.

— Asta-i vina ta, Richard Young! Tot ce se-ntâmplă! Dacă n-ai fi fost tu, Theresa n-ar fi în relația asta cu băiatul ăsta!

Arată cu mâna către Hardin. Știam că e doar o chestiune de timp înainte să i se pună pata pe el.

— N-a avut niciun exemplu masculin în preajmă care să-i arate cum trebuie tratată o femeie; de-asta trăiește aici, cu el, în concubinaj! Nemăritată, trăind în păcat și numai Dumnezeu știe cu ce se ocupă el! Probabil că și el se droghează de mână cu tine!

Mă dau înapoi. Sângele începe să-mi clocotească și simt nevoia imperioasă de a-i lua apărarea lui Hardin.

— Să nu-ndrăznești să-l amesteci pe Hardin în povestea asta! Are grijă de tata și îl lasă să stea aici ca să nu mai trăiască pe stradă!

Nu-mi place faptul că vorbele mele seamănă cu ale mamei. Hardin traversează camera și se postează lângă mine. Știu că o să-mi ceară să nu mă amestec.

— E adevărat, Carol. E un om bun și o iubește mai mult decât poate iubi un bărbat o femeie, intervine tata.

Mama își strânge pumnii pe lângă corp, iar obrajii i se îmbujorează sub fardul perfect.

— Să nu-ndrăznești să-i iei apărarea! Toate astea — gesticulează cu pumnul încleștat — se-ntâmplă din cauza lui! Ea ar trebui să fie în Seattle, să-și construiască o viață, să-și găsească un bărbat potrivit…

Aproape că nu mai aud nimic din cauza sângelui care se năpustește și-mi pulsează prin tot capul. Mă simt groaznic față de Landon, care s-a retras discret în dormitor ca să ne lase în pace, și față de Hardin, care este, încă o dată, țapul ispășitor al mamei.

— Locuiește la Seattle, a venit să-și viziteze tatăl. Ți-am spus asta la telefon.

Vocea lui Hardin răzbește prin acest haos; se controlează cu greu și mă face să mă-nfior.

— Să nu-ți închipui că, dacă m-ai sunat, suntem dintr-odată prieteni, se răstește ea.

Hardin mă trage înapoi de braț, iar eu mă uit la el, confuză. Nici nu-mi dădusem seama că pornisem către ea până când el nu m-a oprit.

— Moralistă ca-ntotdeauna. N-o să te schimbi niciodată, ești aceeași femeie din trecut.

Tata clatină din cap dezaprobator. Mă bucur că e de partea lui Hardin.

— Moralistă? Tu știi oare că băiatul ăsta, pe care tu-l aperi, a ajuns între picioarele fiicei tale ca să câștige un pariu pe care-l făcuse cu prietenii lui?

Vocea mamei este atât de rece — sfidătoare chiar. Încăperea se golește de aer, iar eu mă sufoc.

— E adevărat! Se lăuda în tot campusul cu cucerirea lui. Deci nu mi-l mai apăra, șuieră ea.

Tata face ochii mari. Văd cum se enervează când îl privește pe Hardin.

— Poftim? Așa stau lucrurile?

Și tata se sufocă.

— N-are nicio importanță! Am depășit momentul ăla, îi zic.

— Vezi, a făcut ce-a făcut și și-a găsit pe cineva exact ca tine. Să ne rugăm că n-o s-o lase gravidă și apoi să plece când dă de greu.

Nu mai pot să ascult. Nu-l mai pot lăsa pe Hardin să fie târât prin mizerie de ambii mei părinți. E un dezastru.

— Ca să nu mai spun că acum trei săptămâni, un tip mi-a adus-o acasă inconștientă din cauza — arată către Hardin — prietenilor lui! Aproape c-au violat-o!

Amintirea acelei nopți mă-ndurerează, dar cel mai tare mă deranjează faptul că mama îl învinovățește pe Hardin. Ce s-a-ntâmplat în noaptea aceea n-a fost vina lui, și ea știe asta.

— Nenorocitule! spune tata printre dinți.

— Stai liniștit, îl avertizează calm Hardin.

Mă rog să-l asculte.

— M-ai păcălit! Mă gândeam că ai doar o reputație proastă, câteva tatuaje și o atitudine sfidătoare! N-aveam nimic împotrivă. Și eu sunt la fel. Dar tu te-ai folosit de fiica mea!

Tata se repede la Hardin, iar eu stau în fața lui. Mintea mea nu ține pasul cu vorbele mele.

— Potoliți-vă! Amândoi! țip eu. Dacă vreți să vă războiți din cauza trecutului vostru, n-aveți decât, dar nu-l amestecați și pe Hardin! Te-a sunat cu un motiv, mamă, iar tu-l faci praf. E casa lui, nu a vreunuia dintre voi. Amândoi ieșiți dracului afară!

Mă ard ochii, ca și cum ar urma să plâng, dar n-o fac. Mama și tata se opresc; se uită la mine, apoi unul la altul.

— Rezolvați-vă problemele sau cărați-vă; noi suntem în dormitor.

Îl iau pe Hardin de mână și-ncerc să-l trag după mine. Ezită preț de un moment înainte de a mi-o lua înainte și de a mă conduce pe hol,

încă ținându-mă strâns de mână. Strânsoarea lui e puternică, aproape dureroasă, dar nu zic nimic. Încă sunt șocată de sosirea și de răbufnirea mamei; ultima mea problemă e că mă strânge prea tare de mână.

Închid ușa în urma mea exact la timp ca să amortizez vocile părinților mei. Dintr-odată am din nou nouă ani, fugind prin curtea casei mamei în adăpostul meu, mica seră. Mereu auzeam țipetele, indiferent cât de tare vorbea Noah ca să acopere zgomotul neplăcut.

— Aș fi vrut să n-o suni.

Încerc să îndepărtez aceste amintiri și mă uit la Hardin. Landon stă la birou, evitând să ne privească.

— Ai nevoie de ea. Erai în faza de negare.

Are vocea răgușită.

— A înrăutățit lucrurile. I-a povestit ce ai făcut.

— La momentul respectiv avea sens s-o chem. Încercam să te ajut.

Privirea lui îmi spune că era convins că așa se vor rezolva lucrurile.

— Știu, zic eu oftând.

Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus și mie, dar știu c-ai făcut ce-ai crezut că e bine.

— Rău că fac, rău că nu fac.

Clatină din cap și se întinde pe pat. Se uită la mine cu o îngrijorare reală și spune:

— Ni se va aminti întotdeauna de porcăria aia — știi, nu-i așa?

Se-nchide-n el; simt asta pentru că se-ntâmplă chiar în fața mea.

— Nu, nu-i adevărat.

E măcar un strop de adevăr în cuvintele mele în sensul că, de îndată ce toată lumea va afla despre pariu, totul va fi dat uitării. Mă cutremur la gândul că vor afla și Kimberly cu Christian, dar toți cei din jurul nostru știu deja umilitorul adevăr.

— Ba da, este! Știi că e adevărat!

Hardin ridică vocea și se plimbă prin cameră.

— Nu va dispărea niciodată. De câte ori suntem bine, cineva ți-o aruncă în față, amintindu-ți ce ratat sunt!

Lovește cu pumnul în birou înainte să-l pot opri. Lemnul se face țăndări, iar Landon sare în picioare.

— Nu face asta! N-o lăsa să te influențeze, te rog!

Îl apuc de hanoracul negru, oprindu-l de la încă un asalt asupra lemnului deja făcut praf. Se smulge, dar eu nu cedez. Îl apuc de ambele mâneci deodată, iar el se întoarce spre mine, spumegând.

— Nu te-ai săturat de tâmpeniile astea? Nu te-ai săturat de certurile astea permanente? Dacă ai renunța la mine, viața ta ar fi mult mai ușoară!

Cuvintele lui Hardin ies întretăiate și apăsate și fiecare silabă mă doare. Mereu face așa; mereu alege autodistrugerea. De data asta n-am să accept așa ceva.

— Încetează cu asta! Știi bine că nu vreau o viață ușoară și lipsită de iubire.

Îi prind chipul în mâini și-l oblig să se uite la mine.

— Amândoi, ascultați la mine, ne întrerupe Landon.

Hardin nu se uită la el; își ține privirea furioasă tot asupra mea. Prietenul meu cel mai bun, fratele vitreg al lui Hardin, străbate camera și se apropie la câțiva centimetri de noi.

— Oameni buni, nu mai puteți face asta din nou. Hardin, nu mai lăsa pe nimeni să te influențeze așa; singura părere care contează e cea a lui Tess. Las-o să fie singura voce din capul tău, spune el.

Cearcănele întunecate din jurul ochilor lui Hardin se micșorează vizibil, semn c-a înțeles ce i s-a spus.

— Iar tu, Tess…, oftează Landon. Tu nu trebuie să te simți vinovată și să-ncerci să-l convingi pe Hardin că vrei să fii cu el. Faptul că stai lângă el orice se-ntâmplă e o dovadă suficientă.

Landon are dreptate, dar nu sunt sigură că Hardin va vedea acest lucru, prin furia și durerea lui.

— Tessa are nevoie de tine ca s-o liniștești acum. Părinții ei țipă unul la celălalt acolo, deci sprijin-o — acum nu e vorba despre tine, îi spune Landon fratelui său vitreg.

Ceva din ce spune are logică pentru Hardin, care dă din cap, lipindu-și fruntea de a mea, iar respirația i se încetinește cu fiecare clipă.

— Îmi pare rău…, șoptește el.

— Mă duc acasă acum.

Landon își mută privirea, vizibil stânjenit că a asistat la acest moment de intimitate dintre Hardin și mine.

— O s-o anunț pe mama că treceți pe la ei.

Mă-ndepărtez de Hardin și-l îmbrățișez pe Landon.

— Mulțumesc pentru tot. Mă bucur mult c-ai fost aici, îi zic eu.

Mă strânge în brațe și de data asta Hardin nu mă smulge. Când mă retrag, Landon părăsește încăperea, iar eu îl privesc pe Hardin. Își studiază degetele pline de sânge, o priveliște care începuse să se transforme în amintire; acum văd din nou stropi mari de sânge căzând pe podea.

— În legătură cu ce-a spus Landon, începe el, ștergându-și mâna plină de sânge pe hanorac. Când a spus că vocea ta ar trebui să fie singura din mintea mea. Asta îmi doresc.

Când ridică din nou privirea la mine, are o expresie speriată.

— Îmi doresc asta atât de mult. Dar nu pot să scap de ei… Steph, Zed, acum mama și tatăl tău.

— O s-o rezolvăm noi și pe asta, îi promit eu.

— Theresa!

Vocea mamei răsună de dincolo de ușă. Am fost prea absorbită de Hardin ca să observ că zgomotele din living s-au stins.

— Theresa, intru.

Ușa se deschide înainte să termine de vorbit, iar eu mă ascund în spatele lui Hardin. Cred că e deja o scenă obișnuită.

— Trebuie să discutăm despre toate astea.

Ne privește pe mine și pe Hardin cu aceeași intensitate. Hardin își răsucește capul, coborându-și privirea la mine și ridicând dintr-o sprânceană în așteptarea aprobării mele.

— Nu cred că avem prea multe de discutat, zic eu din spatele scutului meu.

— Ba da, avem. Îmi cer scuze pentru cum m-am purtat în seara asta. Mi-am ieșit din fire când l-am văzut pe tatăl tău aici, după toți anii ăștia. Te rog, dă-mi un răgaz să-ți explic. Te rog.

Cuvintele „te rog“ sună ciudat pe buzele mamei mele. Hardin se îndepărtează, lăsându-mă în fața ei.

— Eu o să curăț pe-aici.

Își ridică mâna lovită și iese din cameră înainte să-l pot opri.

— Stai jos, avem multe de vorbit.

Mama își netezește rochia cu palmele și-și dă părul blond într-o parte, după care se așază pe marginea patului.

123

Hardin

Apa rece țâșnește din robinet direct pe pielea mea zdrelită. Mă uit fix la chiuvetă, urmărind cum apa înroșită dispare.

Iarăși? Porcăria asta s-a întâmplat iarăși? Sigur că s-a întâmplat; era doar o chestiune de timp.

Las ușa băii deschisă ca să ajung mai repede în camera din cealaltă parte a holului dacă aud țipete. N-am nici cea mai vagă idee la ce m-am gândit când am sunat-o pe scorpia aia. N-ar fi trebuit s-o sun pe… dar e, deci… pe scorpia aia. Cel puțin nu spun asta în fața lui Tess. Când am sunat-o, mă gândeam numai la expresia neutră a lui Tess și la remarcile ei naive, spunând ceva de genul „el nu se droghează“ în încercarea de a se convinge că nu-i adevărat. Știam că-și va pierde cumpătul în orice clipă și, dintr-un motiv cretin, am crezut că prezența mamei ei aici ar putea fi de ajutor.

Uite, exact de-asta nu încerc eu să-i ajut pe oameni. N-am deloc experiență. Mă pricep destul de bine să distrug, dar nu am deloc vocație de salvator.

Văd cu coada ochiului o mișcare în oglindă și reflecția lui Richard holbându-se la mine. Se sprijină de tocul ușii, cu o mutră îngrijorată.

— Ce vrei? Ai venit să mă iei la bătaie sau ce? zic eu sec.

El oftează și-și trece mâinile peste fața proaspăt bărbierită.

— Nu, nu de data asta.

Îl iau peste picior, dorindu-mi într-un fel să-l fac să mă provoace. Sunt destul de montat pentru un pumn-doi.

— De ce nu mi-ați spus, niciunul dintre voi? întreabă Richard, referindu-se, în mod evident, la pariu.

Vorbește serios?

— De ce să-ți spun? Și sper că nu ești atât de prost să crezi că Tessa i-ar spune tatălui ei — *absent* din viața ei — o tâmpenie de genul ăsta.

Închid robinetul și iau un prosop pe care mi-l apăs pe articulații; s-au oprit din sângerat, în cea mai mare parte. Ar trebui să-nvăț să schimb mâinile, să mai lovesc și cu dreapta de-acum înainte.

— Nu știu… sunt nedumerit, credeam că sunteți două persoane foarte diferite care se atrag, când de fapt…

— Nu-ți cer aprobarea. Nici n-am nevoie de ea.

Trec pe lângă el și mă năpustesc pe hol. Mă duc și iau punga de floricele arse care încă zace pe jos.

„Las-o să fie singura voce din mintea ta". Vorbele lui Landon îmi răsună în cap. Mi-aș dori să fie atât de ușor și poate că-ntr-o zi va fi… chiar sper să fie așa.

— Știu că n-ai nevoie; vreau doar să înțeleg tot rahatul ăsta. Ca tată, mă simt obligat să te bat măr.

Clatină din cap.

— Bine, îi zic, ca să-i amintesc că nu și-a prea îndeplinit rolul de tată în ultimii nouă ani.

— Carol semăna mult cu Tessa când era tânără, zice el, urmându-mă în bucătărie.

Mă dau înapoi și punga aproape că-mi cade din mână.

— Ba nu, nu semăna.

Așa ceva n-are cum să fie adevărat. Sincer, la început credeam și eu că Tessa seamănă cu femeia asta pedantă și afurisită, dar acum că o cunosc, sunt sigur că lucrul ăsta nu e deloc adevărat. Efortul ei de a părea perfectă este consecința faptului că a avut o astfel de mamă, dar altfel Tessa n-are nimic în comun cu ea.

— Ba-i adevărat. N-a fost niciodată atât de amabilă, dar nici n-a fost mereu o…

Se oprește, luându-și o sticlă cu apă din frigider.

— Scorpie? termin eu fraza în locul lui.

Se uită în direcția holului ca și cum i-ar fi teamă să nu cumva să apară și să dea cu el de pământ din nou. Mi-ar plăcea să văd asta întâmplându-se, totuși…

— Mereu zâmbea… Avea un zâmbet deosebit. Toți bărbații o doreau, dar era a mea.

Zâmbește când își aduce aminte. N-am chef de chestiile astea… nu sunt psihoterapeutul lui. Mama lui Tess e bună-n draci, dar are în permanență un băț în fund pe care ar trebui să i-l scoată cineva sau poate, dimpotrivă, să i-l bage mai adânc…

— Așa…

Nu pricep care-i scopul discuției.

— Era atât de ambițioasă, atât de generoasă pe vremea aceea. Ce aiurea, pentru că bunica lui Tess era exact cum e Carol acum, dacă nu și mai rău.

Râde la acest gând, dar eu mă crispez.

— Părinții ei mă urau, mă urau în toată puterea cuvântului. Nici nu se oboseau s-o ascundă. Voiau s-o mărite c-un agent de bursă, cu un avocat — cu oricine, dar nu cu mine. Și eu îi uram; Dumnezeu să-i odihnească-n pace.

Se uită-n tavan. Oricât de nasol sună asta, mă bucur că bunicii lui Tess nu mai sunt printre noi ca să mă judece.

— Păi, e clar că voi doi n-ar fi trebuit să vă căsătoriți.

Închid capacul coșului de gunoi, unde tocmai am aruncat punga cu floricele, și mă sprijin cu coatele pe masă. Mă enervează Richard și obiceiurile lui imbecile, care o supără pe Tessa. Aș vrea să-i trag un șut în fund și să-l trimit înapoi pe stradă, dar aproape c-a devenit o piesă de mobilier în apartamentul ăsta. E ca o canapea veche care miroase ca naiba și scârțâie de fiecare dată când te așezi pe ea și e și tare incomodă, dar nu știi de ce n-o poți arunca. Exact așa e Richard.

Se schimbă la față și spune încet:

— N-am fost căsătoriți.

Îmi înclin ușor capul, derutat. *Poftim? Știu că Tessa mi-a spus că erau…*

— Tessa nu știe. Nimeni nu știe. N-am fost niciodată căsătoriți legal. Am făcut o nuntă ca să le facem pe plac părinților ei, dar n-am depus niciodată actele. Eu nu mi-am dorit.

— De ce?

Dar poate că o întrebare mai importantă ar fi: de ce sunt eu atât de interesat de tâmpeniile astea? Acum câteva minute îmi imaginam cum

îl dau pe Richard cu capul de perete; acum bârfesc ca o adolescentă. Mai bine aș sta să ascult la ușa dormitorului, pentru că sunt sigur că mama lui Tess îi împuie capul cu tâmpenii ca să-ncerce s-o smulgă de lângă mine.

— Deoarece căsnicia nu era de mine — se scarpină-n cap — sau cel puțin așa credeam. Făceam totul ca un cuplu căsătorit; mi-a luat numele de familie. Nu știu exact cum a reușit — credea probabil că dacă o va face, o să fiu și eu de acord în cele din urmă, dar nimeni nu știa ce sacrificii făcuse ea din cauza egoismului meu.

Mă-ntreb ce părere ar avea Tessa despre informațiile astea… e atât de obsedată de ideea de căsnicie. Oare asta i-ar diminua obsesia sau i-ar alimenta-o?

— De-a lungul anilor, s-a săturat de comportamentul meu. Ne certam ca șoarecele cu pisica și, dă-mi voie să-ți spun, femeia era de neoprit, dar eu i-am luat și asta. Când a încetat să se mai lupte cu mine, atunci am știut că totul s-a sfârșit. Văzusem cum pasiunea ei se stinsese de-a lungul acelor ani.

Mă uit în ochii lui și-mi dau seama că nu mai e în încăpere cu mine, ci s-a teleportat în trecut.

— În fiecare seară mă aștepta la masă, și ea, și Tessie îmbrăcată în rochiță și cu agrafe-n păr, iar eu intram împleticindu-mă și mă plângeam de marginile arse de la lasagna. De cele mai multe ori adormeam înainte s-apuc să bag furculița în gură și fiecare seară se termina cu o ceartă… În rest nu-mi amintesc ce se întâmpla.

Văd cum se cutremură. Imaginea copilei Tessa, stând la masă gătită și așteptând entuziastă să-și vadă tatăl după o zi lungă, doar ca să constate c-o distruge, mă face să-mi doresc să-l strâng de gât pe omul ăsta.

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt, îl avertizez și vorbesc serios.

— Mă opresc.

Observ că e cât se poate de stânjenit.

— Voiam doar să afli că n-a fost mereu așa. Eu am făcut-o să fie așa. Eu am transformat-o în femeia acră și furioasă de azi. Nu vrei ca istoria să se repete, nu-i așa?

124

Tessa

Mama și cu mine rămânem tăcute. Gândurile mi se învârtesc, iar inima îmi bate tare, în timp ce ea își dă o șuviță de păr după ureche. E calmă și stăpână pe ea — nu emoționată cum sunt eu.

— De ce i-ai permis tatălui tău să vină aici? După atâta timp. Pot să înțeleg că vrei să-l vezi mai des după ce te-ai întâlnit cu el pe stradă, dar nu să-l lași să se mute aici, spune ea, în sfârșit.

— Nu l-am lăsat să se mute aici; eu nu mai locuiesc aici. Hardin l-a lăsat să stea din amabilitate, amabilitate pe care tu ai interpretat-o greșit și i-ai aruncat-o în față.

Nu pot să nu-mi ascund dezgustul față de felul în care se poartă cu el. Mama — și lumea-ntreagă — nu-l va înțelege niciodată pe Hardin și nici de ce-l iubesc. N-are importanță, pentru că n-am nevoie de aprobarea lor.

— Te-a sunat pentru că a crezut că o să mă sprijini.

Oftez, încercând să-mi dau seama încotro ar trebui să duc discuția înainte să mă-ncolțească, în stilul tipic Carol Young. Ochii albaștri ai mamei sunt serioși, privind în podea.

— De ce te cerți cu toată lumea ca să-l aperi pe băiatul ăsta, după tot ce ți-a făcut? Te-a făcut să suferi foarte mult, Theresa.

— Merită să fie apărat, mamă. De-aia.

— Dar…

— Merită. N-o să am discuția asta cu tine la nesfârșit. Ți-am mai spus, dacă nu-l poți accepta, atunci nu pot păstra legătura cu tine. Hardin și cu mine venim la pachet, fie că-ți convine, fie că nu.

— Așa credeam și eu odinioară despre tatăl tău.

Încerc din răsputeri să nu mă feresc când ridică mâna și-mi dă la o parte părul de pe frunte.

— Hardin nu-i deloc ca tata.

Un mic surâs îi scapă de pe buzele rujate.

— Ba da, este. Seamănă în foarte multe privințe.

— Poți să pleci dacă ai de gând să spui chestii d-astea.

— Calmează-te.

Îmi trece din nou mâna prin păr. Nu știu dacă să mă simt iritată de gestul ăsta autoritar sau consolată de amintirile frumoase pe care mi le trezește.

— Vreau să-ți spun o poveste.

Recunosc că sunt surprinsă de vorbele ei, deși am îndoieli în privința motivelor sale. Nu mi-a povestit niciodată despre tata cât am crescut, deci trebuie să fie ceva interesant.

— Nimic din ce-o să-mi spui n-o să-mi schimbe părerea despre Hardin, îi spun.

Colțurile gurii i se ridică imperceptibil când spune:

— Tatăl tău și cu mine n-am fost niciodată căsătoriți.

— *Poftim?*

Mă ridic în capul oaselor, încrucișându-mi picioarele sub mine. *Cum adică, n-au fost niciodată căsătoriți?* Ba da, au fost, am văzut pozele. Rochia de dantelă a mamei era senzațională, în ciuda faptului că burta îi era puțin umflată, iar costumul tatei nu era ca lumea croit, atârna pe el ca un sac de cartofi. Îmi plăcea la nebunie să răsfoiesc acele albume și să admir felul în care mama radia în vreme ce tata o privea de parcă era singura persoană de pe pământ. Îmi aduc aminte de scena oribilă care-a avut loc într-o zi când mama m-a găsit uitându-mă la fotografii; după aceea, a ascuns albumele și nu le-am mai văzut niciodată.

— E adevărat.

Oftează. Îmi dau seama că această destăinuire e umilitoare pentru ea. Îi tremură mâinile și zice:

— Am avut o nuntă, dar tatăl tău n-a vrut niciodată să se-nsoare. Știam asta, știam că dacă n-aș fi rămas gravidă cu tine, m-ar fi părăsit

mult mai repede. Bunicii tăi îl forțau să se căsătorească. Vezi tu, tatăl tău și cu mine nu ne-am înțeles bine niciodată. A fost palpitant la început, chiar foarte palpitant — ochii ei albaștri sunt rătăciți în amintiri — dar, după cum vei vedea, la un moment dat nu mai poți suporta. Nopțile veneau și treceau, anii la fel, iar eu mă rugam la Dumnezeu ca el să se schimbe, de dragul meu, de dragul tău. Mă rugam ca într-o seară să intre pe ușă cu un buchet de trandafiri în mână în locul răsuflării mirosind a alcool.

Se lasă pe spate și-și încrucișează brațele în fața pieptului. Brățările pe care de fapt nu și le permite îi zăngăne pe încheieturi, ca un tribut adus nevoii sale excesive de a fi elegantă.

Mărturisirea mamei m-a lăsat fără cuvinte. N-a fost niciodată deschisă către dialog, mai ales când venea vorba despre tata. Mila pe care o simt dintr-odată față de această femeie distantă mă face să-mi dea lacrimile.

— Încetează, mă dojenește ea și continuă. Orice femeie speră să fie cea care-și îndreaptă bărbatul, dar la asta se reduce totul: speranțe false. Nu vreau s-o apuci pe același drum pe care am apucat eu.

Mă apucă amețeala.

— De-asta te-am crescut să fii în stare să pleci din orășelul ăla amărât și să-ți construiești o viață.

— Eu nu… încep să mă apăr, dar ea ridică mâna ca să mă facă să tac.

— Am avut și zile bune, Theresa. Tatăl tău era amuzant și fermecător — zâmbește — și încerca din răsputeri să fie ceea ce-mi doream eu de la el. Dar adevărata lui natură îl domina și se-nfuria pe mine și pe viața pe care am dus-o împreună în toți acei ani. S-a refugiat în alcool și lucrurile n-au mai fost la fel niciodată. Știu că mai ții minte.

Are o voce pierdută și o simt vulnerabilă, dar își revine repede. Mamei nu i-a plăcut niciodată să fie slabă. Îmi aduc bine aminte de țipete, de farfuriile sparte, de scuza ocazională „vânătăile astea de pe mâini le am de la grădinărit“ și simt un gol în stomac.

— Poți să te uiți sincer în ochii mei și să-mi spui că ai un viitor asigurat alături de băiatul ăsta? întreabă ea, rupând tăcerea care s-a lăsat.

Nu-i pot răspunde. Știu ce fel de viitor îmi doresc cu Hardin. Întrebarea este dacă el e dispus să mi-l ofere.

— N-am fost mereu așa, Theresa.

Își trece degetele pe sub ochi.

— Iubeam viața, mă entuziasmam când venea vorba de viitor… și uită-te la mine acum. N-ai decât să crezi că sunt o persoană îngrozitoare pentru că vreau să te protejez de soarta mea, dar nu fac asta decât pentru că nu-mi doresc să-mi repeți povestea. Nu-mi doresc așa ceva pentru tine…

Mă chinui să mi-o imaginez pe Carol tânără, fericită și optimistă în fiecare zi. De-abia pot să număr pe degetele de la o mână ocaziile când am auzit-o râzând pe femeia asta în ultimii cinci ani.

— Nu-i același lucru, mamă, mă forțez eu să zic.

— Theresa, nu poți nega asemănările.

— Sunt câteva, așa e, recunosc eu, mai mult pentru mine, dar refuz să cred că istoria se repetă. S-a schimbat mult deja.

— Dacă trebuie să-l schimbi, de ce îți mai baţi capul?

Are vocea calmă acum și se uită în jur, prin dormitorul care odinioară era și al meu.

— Nu l-am schimbat eu, s-a schimbat singur. E același om. Toate acele lucruri care-mi plac la el sunt încă acolo, doar c-a învățat să abordeze lucrurile diferit și a devenit o persoană mai bună.

— I-am văzut mâna plină de sânge, subliniază ea.

Ridic din umeri.

— Se enervează repede.

Repede de tot, dar n-o să recunosc asta ca să nu-l desființeze. Trebuie să priceapă că eu îi țin lui partea și că, de-acum înainte, trebuie să treacă peste cadavrul meu ca să-l atingă.

— Așa făcea și tatăl tău.

Mă ridic în picioare.

— Hardin nu mi-ar face niciodată rău intenționat. Nu e perfect, mamă, dar nici tu nu ești. Nici eu nu sunt.

Sunt uimită de încrederea pe care o am în mine și-mi încrucișez mâinile, privind-o fix în ochi.

— E mai mult decât faptul că se enervează… Gândește-te la ce ți-a făcut. Te-a umilit. Te-a făcut să te muți din campus.

N-am energia să mă cert cu ea, mai ales pentru că, într-un fel, are dreptate. Întotdeauna am vrut să mă mut la Seattle, dar experiența mea oribilă din primul an de facultate a fost factorul decisiv.

— E plin de tatuaje... măcar și-a scos piercingurile alea oribile.

Se strâmbă, dezgustată.

— Nici tu nu ești perfectă, mamă, repet eu. Perlele de la gât îți ascund cicatricile, așa cum și tatuajele lui Hardin i le ascund pe ale lui.

Ochii scapără și-mi dau seama că-și repetă vorbele în minte. În sfârșit, s-a întâmplat; am făcut un progres în relația cu ea.

— Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut tata, chiar îmi pare, dar Hardin nu e tata.

Mă așez lângă ea și îndrăznesc s-o iau de mână. Îi simt pielea rece, dar, spre surprinderea mea, nu se retrage.

— Iar eu nu sunt tu, adaug eu cât pot de blând.

— O să fii dacă nu fugi de el cât mai poți.

Îmi iau mâna de pe ea și inspir adânc, ca să-mi păstrez calmul.

— Nu trebuie să fii de acord cu relația mea, dar trebuie s-o respecți. Dacă nu ești în stare, zic eu, chinuindu-mă să-mi păstrez încrederea în mine, atunci *tu și cu mine* nu vom putea avea nicio relație.

Clatină ușor din cap. Știu că se aștepta să cedez, să fiu de acord cu faptul că relația mea cu Hardin nu va funcționa niciodată. S-a înșelat.

— Nu poți să-mi dai un astfel de ultimatum.

— Ba pot. Am nevoie de tot sprijinul posibil și sunt epuizată să mă tot războiesc cu toată lumea.

— Dacă ai senzația că te lupți de una singură, poate că-i momentul să schimbi tabăra.

Ridică din sprânceană, acuzator.

— Nu mă lupt de una singură, încetează cu asta. Încetează, repet eu.

Fac eforturi să-mi păstrez răbdarea, dar simt cum mă părăsește, fiindcă noaptea e lungă.

— N-o să-l plac niciodată, zice mama, iar eu știu că vorbește serios.

— Nu trebuie să-l placi, dar nici n-o să-ți împrăștii veninul peste tot, nici asupra lui tata. A fost teribil de greșit din partea ta să-i povestești despre pariu și nici măcar n-a fost justificat.

— Tatăl tău avea dreptul să afle ce ți-a făcut.

Nu pricepe! Încă nu înțelege. Capul stă să-mi explodeze din clipă-n clipă; simt un nod în gât.

— Hardin face eforturi de dragul meu, dar n-a avut o viață ușoară, îi spun.

Nu zice nimic. Nici măcar nu se uită la mine.

— Deci cum vrei să fie? Optezi pentru cea de-a doua variantă? o-ntreb.

Mă privește fix, în tăcere, și am senzația că văd cum rotițele i se învârt în spatele ochilor machiați puternic. Nu mai are deloc culoare în obraji, în ciuda fardului rozaliu pe care și l-a aplicat pe pomeți înainte să vină aici. În cele din urmă bombăne:

— O să-ncerc să-ți respect relația. O să-ncerc.

— Mulțumesc, zic eu, dar nu știu cum să privesc acest… armistițiu cu mama.

Nu sunt suficient de naivă ca să cred ce-a promis până nu-mi va dovedi, dar e bine că mi s-a mai luat o piatră de pe umeri.

— Ce-o să faci cu taică-tău?

Ne ridicăm amândouă; e mai înaltă decât mine, cu tocurile ei imense.

— Nu știu.

Am fost prea absorbită de subiectul Hardin ca să mai fiu atentă și la tata.

— Ar trebui să-l faci să plece. Nu trebuie să rămână aici, să te amețească și să-ți împuie capul cu minciuni.

— N-a făcut așa ceva, ripostez eu.

Când am impresia că am făcut progrese, își folosește tocul ca să mă lipească iar de podea.

— Ba da! Acum vin oameni străini aici, să-l stoarcă de bani! Hardin mi-a spus totul.

De ce-o fi făcut așa ceva? Îi înțeleg îngrijorarea, dar mama n-a fost deloc de ajutor.

— N-o să-l dau afară. Nu e casa mea și n-are altundeva unde să se ducă.

Mama închide ochii și clatină din cap pentru a zecea oară în ultimele douăzeci de minute.

— Trebuie să-ncetezi să mai repari oamenii, Theresa. O să-ți risipești toată viața făcând asta și n-o să mai rămână nimic din tine, chiar dacă vei reuși să-i schimbi.

— Tessa? se aude vocea lui Hardin dincolo de ușa dormitorului.

Deschide ușa înainte să-i răspund și mă studiază atent, căutând semne evidente de tulburare.

— Te simți bine? întreabă el, ignorând complet prezența mamei.

— Mda.

Mă-ndrept spre el, dar nu mă arunc în brațele lui, de dragul mamei. Biata femeie tocmai și-a retrăit ultimii douăzeci de ani din viață.

— Eu tocmai plecam.

Mama își trece palmele peste rochie, oprindu-se la nivelul tivului și repetând operațiunea, cu o mutră încruntată.

— Minunat, face Hardin nepoliticos, în dorința de a mă proteja.

Îmi ridic privirea către el, rugându-l din ochi să tacă. Își dă ochii peste cap, dar nu mai zice nimic, iar mama trece pe lângă noi și iese pe hol. Tropăitul tocurilor ei îmi provoacă o imensă migrenă. Îl apuc de mână și-o urmăm tăcuți. Tata încearcă să i se adreseze mamei, dar ea îl repede.

— N-aveai haină pe tine? o-ntreabă el total neașteptat.

La fel de nedumerită ca și mine, ea mormăie „nu“ și se-ntoarce către mine.

— O să te sun mâine… De data asta o să-mi răspunzi?

E o întrebare în loc de poruncă, ceea ce e un soi de progres.

— Da, zic eu, dând din cap.

Nu-și ia la revedere. Știam că n-o va face.

— Femeia asta mă-mbolnăvește de nervi! strigă tata când se-nchide ușa, fluturând din mâini exasperat.

— Noi ne ducem în pat. Dacă mai bate cineva la nenorocita aia de ușă, nu mai răspunde, mormăie Hardin și mă conduce înapoi în dormitor.

Sunt obosită din cale-afară. De-abia mai stau în picioare.

— Ce ți-a spus?

Hardin își ridică hanoracul deasupra capului și-l aruncă înspre mine. Îl simt nesigur pe el cât timp așteaptă să-l ridic de pe jos.

În ciuda faptului că e stropit cu sânge și pătat de unt, îmi scot bucuroasă tricoul odată cu sutienul și îmi trag hanoracul pe mine. Îi simt aroma familiară și asta mă ajută să-mi calmez nervii.

— Mai multe decât mi-a spus în toată viața mea, recunosc eu.

Încă mă gândesc la vorbele ei.

— Ți-ai schimbat cumva părerea?

Se uită la mine, cu o privire plină de teamă. Am sentimentul că el și tata au avut o discuție asemănătoare și mă-ntreb dacă tata îi poartă mamei aceeași ranchiună pe care i-o poartă ea sau dacă recunoaște că el e cel vinovat de tulburările din viața lor.

— Nu.

Îmi scot pantalonii lălâi de pe mine și mi-i așez pe scaun.

— Ești sigură? Nu te temi că le repetăm… începe Hardin.

— Nu, nu repetăm nimic. Nu suntem deloc ca ei, îl opresc eu.

Nu vreau să-i mai intre nimic în cap, nu în seara asta. Hardin nu pare convins, dar încerc din răsputeri să nu mă concentrez la asta acum.

— Ce vrei să fac cu taică-tău? Vrei să-l dau afară? întreabă el.

Se duce și se așază pe pat cu spatele rezemat de tăblie în vreme ce eu îi adun jeanșii murdari și șosetele de pe podea. Își pune mâinile sub cap, expunându-și trupul tonificat și plin de tatuaje.

— Nu, nu-l da afară. Te rog.

Mă strecor în pat, iar Hardin mă trage la el în brațe.

— Nu-l dau, mă asigură el. Cel puțin nu în seara asta.

Mă uit să văd dacă zâmbește, dar nu e cazul.

— Sunt atât de derutată, oftez eu lângă pieptul lui.

— Cu asta te pot ajuta.

Se ridică puțin, iar eu mă trezesc împinsă înainte, sprijinindu-mă cu palmele de pieptul lui gol. Îmi dau ochii peste cap.

— Sigur că poți. Toate problemele par niște cuie dacă ai la îndemână un ciocan.

Zâmbește răutăcios.

— Vrei să spui că ai nevoie de un ciocan?

Nici n-apuc să mă plâng ca lumea de gluma lui proastă, că îmi ia bărbia cu degetele lui lungi și rănite, iar eu mă trezesc frecându-mi șoldurile de el. Îmi aduc vag aminte că sunt pe stop; știu că pe Hardin nu-l deranjează.

— Trebuie să dormi, iubito, n-ar fi bine să faci sex acum, spune el încet.

Mă bosumflu cu nerușinare.

— Ba ar fi foarte bine, zic și-mi strecor mâinile în jos, pe abdomenul lui.

— Ah, nu, nu face asta, mă oprește el.

Am nevoie de puțină relaxare, iar Hardin e soluția perfectă.

— Tu ai început, mă alint eu.

Par disperată, pentru că așa și sunt.

— Știu și-mi pare rău. Ți-o trag mâine în mașină.

Își vâră degetele pe sub hanorac și începe să deseneze forme necunoscute pe spatele meu dezgolit.

— Și dacă ești fată de treabă, o să te pun peste birou la tata acasă, așa cum îți place ție, îmi spune el la ureche.

Respirația mi se precipită și-l pocnesc în joacă, iar el izbucnește în râs. Râsul lui e aproape la fel de relaxant ca și sexul. Aproape.

— În plus, nu vrem să facem mizerie pe-aici în seara asta, nu-i așa? Cu taică-tău prin preajmă? Probabil o să vadă sânge pe cearșafuri și-o să presupună că te-am omorât.

Se mușcă de obraz.

— Să nu începi cu asta, îl avertizez.

Glumele lui proaste despre menstruație nu sunt bine-venite acum.

— Ahh, iubito, nu te supăra.

Mă ciupește de fund, iar eu țip ușor, apăsându-mă și mai tare în poala lui.

— Lasă-te purtată de val, zice el, zâmbind cu subînțeles.

— Ai mai făcut gluma asta, spun eu, surâzând.

— Mă rog, iartă-mă că nu sunt original. Trebuie să-mi reciclez glumele o dată pe lună.

Oftez și-ncerc să mă dau jos de pe el, dar mă oprește și își bagă nasul în scobitura gâtului meu.

— Ești dezgustător, îi zic.

— Mda, sunt o cârpă veche și plină de sânge.

Râde și-și lipește buzele de ale mele. Îmi dau ochii peste cap.

— Că veni vorba de cârpe pline de sânge, lasă-mă să mă uit la mâna ta.

Întind mâna în spate și-l apuc ușor de încheietură. Degetul mijlociu e cel mai grav rănit, are o despicătură de la o articulație la alta.

— Ar trebui să te vadă un doctor, dacă nu-ncepe să se vindece până mâine.

— N-am nimic.

— Și ăsta.

Îmi trec arătătorul peste pielea distrusă de pe degetul lui inelar.

— Nu te mai agita, femeie, culcă-te odată, mormăie el.

Dau din cap și ațipesc ascultându-l cum se plânge că tata i-a mâncat din nou cerealele Frosted Flakes.

125

Tessa

Zac în pat mai mult de două ore, așteptând răbdătoare ca Hardin să se trezească, după care renunț. Până când fac duș și mă-mbrac, bucătăria e curată-lună și-am luat și două pastile de ibuprofen ca să scap de crampe și de durerea de cap. Mă duc înapoi în dormitor să-l trezesc chiar eu. Îl scutur încet și-i șoptesc numele. Nu merge.

— Hardin, trezește-te.

Îl apuc tare de umăr și mă dau înapoi când o văd cu ochii minții pe mama trăgând de tata care dormea pe canapea. Toată dimineața am evitat să mă gândesc la mama și la lecția ei dureroasă pe care mi-a predat-o aseară. Tata încă doarme; îmi închipui că scurta ei vizită l-a epuizat și pe el.

— Nu, mârâie el somnoros.

— Dacă nu te trezești, o să merg singură acasă la tatăl tău, zic eu, încălțându-mă cu balerinii.

Am multe perechi, dar cel mai des mă trezesc că-i port pe cei croșetați, de culoarea aramei. Hardin le spune „mocasini hidoși“, dar mie-mi plac pantofii confortabili.

Geme și se rostogolește pe burtă, ridicându-se pe coate. Încă are ochii închiși când își întoarce capul către mine.

— Ba nu, n-o să mergi.

Știam eu că n-o să-i placă ideea, tocmai de-aia am și folosit-o ca să-l fac să se dea jos din pat.

— Scoală-te atunci. Deja am făcut duș și tot restul, mă plâng eu.

De-abia aștept să ajung acasă la Landon ca să-i văd din nou pe el, pe Ken și pe Karen. Mi se pare că n-am mai văzut-o de secole pe femeia aceea drăguță, care nu pare să-și scoată niciodată șorțul înflorat.

— La naiba.

Hardin se bosumflă, deschizând un ochi. Mă pufnește râsul când îi văd mutra leneșă. Și eu sunt obosită, terminată mental și fizic, dar ideea că trebuie să ies din apartamentul ăsta pentru tot restul zilei m-a mobilizat enorm.

— Vino-ncoace mai întâi.

Își deschide și celălalt ochi și se-ntinde după mine. Când aterizez în pat lângă el, își pune trupul greu peste mine, înconjurându-mă cu căldura lui. Își freacă intenționat penisul întărit de mine, mișcându-și șoldurile până când ajunge între coapsele mele.

— 'Neața.

Acum e cât se poate de treaz, iar eu izbucnesc în râs. Își mișcă din nou șoldurile și de data asta încerc să mă eliberez. Râde și el, dar mă reduce la tăcere acoperindu-mi gura cu buzele sale. Limba i se împletește cu a mea, atingând-o cu blândețe.

— Ai dop? șoptește el, sărutându-mă în continuare.

Mâinile lui mi se mută pe piept, iar inima-mi bate mai repede, ceea ce face ca vocea lui somnoroasă să fie greu de auzit.

— Da.

Dau din cap, crispându-mă un pic când aud termenul oribil cu care deja m-am obișnuit. Se retrage, privindu-mi chipul cu atenție, apoi își trece limba peste buza de sus, umezind-o. Sunetul dulapurilor de la bucătărie deschizându-se și închizându-se la loc se aude pe hol, urmat de o râgâială sonoră și de zgomotul unor oale scăpate pe podea. Hardin își dă ochii peste cap.

— Minunat, ce să zic…

Se uită la mine.

— Voiam să ți-o trag înainte să plecăm, dar acum s-a trezit domnul Rază de Soare…

Se dă jos de pe mine și se ridică, luând pătura cu el.

— Mă grăbesc cu dușul, spune, încruntându-se.

Revine după mai puțin de cinci minute, exact când eu fac patul. E acoperit doar cu prosop alb, înfășurat în jurul taliei. Mă forțez să-mi iau privirea de la trupul lui minunat și tatuat și mă uit la chipul lui, în

timp ce el se duce la dulap și scoate de acolo un tricou negru. Și-l trage peste cap și-și pune o pereche de boxeri.

— Aseară a fost un dezastru.

Se uită la mâna rănită cât își încheie jeanșii.

— Mda.

Oftez, încercând să evit orice conversație care se-nvârte în jurul părinților mei.

— Hai să mergem.

Își ia cheile și telefonul de pe dulap și le îndeasă în buzunare. Își dă părul ud pe spate și deschide ușa dormitorului.

— Hai odată…, face el nerăbdător când vede că nu îl urmez imediat.

Ce s-a-ntâmplat cu Hardin cel jucăuș de acum câteva minute? Dac-o mai ține așa cu dispoziția proastă, suspectez că ziua de azi va fi la fel de rea ca aceea de ieri. Fără niciun cuvânt, ies după el pe hol. Ușa băii e închisă și apa curge. Nu vreau să-l aștept pe tata să iasă, dar nici nu vreau să plecăm fără să-i spunem unde mergem și fără să mă asigur că are tot ce-i trebuie. *Oare ce face în casa asta când e de unul singur? Se gândește toată ziua la droguri? Invită oameni aici?*

Îmi alung gândurile astea din minte. Dacă ar afla Hardin că tata aduce prieteni dubioși pe aici, l-ar da afară imediat.

* * *

Hardin nu scoate o vorbă tot drumul până acasă la Ken și Karen. Singura certitudine în privința faptului că ziua nu azi nu va fi un dezastru total e mâna lui așezată pe coapsa mea în timp ce se concentrează la drum.

Când ajungem, Hardin, ca de obicei, nu bate la ușă înainte de a intra. Mirosul dulce al siropului de arțar umple casa și mergem pe urmele lui până la bucătărie. Karen stă lângă aragaz, cu o spatulă într-o mână, în timp ce cu cealaltă gesticulează, prinsă într-o conversație. O tânără necunoscută stă pe unul dintre taburetele înalte. Nu-i văd decât părul lung și castaniu până când nu-și răsucește scaunul atunci când Karen dă cu ochii de noi.

— Tessa, Hardin! țipă Karen de bucurie, punând cu grijă spatula pe blat și îmbrățișându-mă. Ce mult a trecut! exclamă ea, îndepărtându-mă puțin și apoi strângându-mă iar la piept.

Primirea ei călduroasă e tot ce-mi doream după seara trecută.

— Au trecut doar trei săptămâni, Karen, intervine Hardin ironic.

Zâmbetul ei dispare pentru o clipă și-și dă părul după ureche. Trag cu ochiul pe lângă ea și zăresc toate bunătățile de prin bucătărie.

— Ce gătești aici? întreb ca să-i distrag atenția de la atitudinea fiului său.

— Fursecuri cu arțar, prăjiturele cu arțar, pătrățele cu arțar și brioșe cu arțar.

Karen mă trage ușor după ea în vreme ce Hardin se retrage într-un colț, profund încruntat. Ignorându-l, mă uit iarăși la tânăra femeie, neștiind dacă să mă prezint singură sau nu.

— Ah! exclamă Karen. Îmi cer scuze, trebuia să vă fac cunoștință de la început.

Face un gest către femeie.

— Ea e Sophia. Părinții ei locuiesc vizavi.

Sophia zâmbește și-mi întinde mâna.

— Mă bucur de cunoștință, zice ea surâzând.

E frumoasă, extrem de frumoasă. Are ochi strălucitori și un zâmbet larg și cald; e mai mare decât mine, dar nu poate avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Eu sunt Tessa, prietena lui Landon, zic eu.

Hardin tușește în spatele meu, în mod clar deranjat de modul în care m-am recomandat. Presupun că Sophia îl cunoaște pe Landon și, de vreme ce Hardin și cu mine suntem… în fine, în dimineața asta pare pur și simplu mai ușor să mă recomand așa.

— N-am apucat să-l cunosc pe Landon încă, spune Sophia.

Are o voce blândă și dulce și-o plac instantaneu.

— Ah.

Eu credeam că-l cunoaște, de vreme ce părinții ei stau vizavi.

— Sophia tocmai a absolvit Institutul Culinar American din New York, se laudă Karen în locul ei, iar Sophia zâmbește.

N-o condamn; dacă aş fi absolvit cel mai prestigios institut culinar din țară, i-aş lăsa pe oameni să mă laude. Asta dacă nu cumva m-aş lăuda singură.

— Îmi vizitez familia și m-am întâlnit cu Karen pe stradă… cumpăra nişte sirop.

Zâmbește cu subînțeles, cu ochii la numeroasele bunătăți cu aromă de arțar expuse peste tot.

— Ah, și el este Hardin, spun eu ca să-l includ în discuție și pe tipul ăsta supărăcios.

Ea îi zâmbește.

— Încântată de cunoştință.

El nici măcar nu-i aruncă vreo privire și zice:

— Mda.

În schimb eu ridic din umeri și-i zâmbesc drăgălaş, apoi mă răsucesc către Karen.

— Unde-i Landon?

Se uită ba la Hardin, ba la mine, după care răspunde:

— E sus… Nu s-a simțit foarte bine, spune ea.

Mi se strânge stomacul; ceva se-ntâmplă cu prietenul meu cel mai bun, știu eu.

— Mă duc sus, zice Hardin și dă să plece.

— Stai, mă duc eu, mă ofer.

Dacă Landon are ceva, ultimul lucru de care are nevoie e Hardin care să-l chinuie.

— Nu, scutură Hardin din cap. Mă duc *eu*. Tu mănâncă niște prăjiturele cu sirop sau ceva de genul ăsta, mormăie el și urcă două scări deodată, fără să-mi dea nicio șansă să-l contrazic.

Karen și Sophia se uită după el.

— Hardin e fiul lui Ken, zice Karen.

În ciuda purtării lui urâte de azi, ea zâmbește cu mândrie când îi rosteşte numele. Sophia dă din cap înțelegătoare.

— E adorabil, minte ea și toate trei izbucnim în râs.

126

Hardin

Din fericire pentru amândoi, nu-l găsesc pe Landon cu mâna sub pătură, făcând cine știe ce. În mod previzibil, stă în balansoarul de lângă perete cu un manual în brațe.

— Ce cauți aici? întreabă el, cu o voce răgușită.

— Știai că venim.

Îmi iau libertatea de a mă așeza pe marginea patului.

— În camera mea, adică, precizează el.

Prefer să nu-i răspund; de fapt, nici eu nu știu de ce sunt la el în cameră. Sunt sigur că n-am avut chef să stau la parter cu trei femei care își fac între ele complimente la infinit.

— Arăți ca naiba, îi zic.

— Mulțumesc.

Își lasă din nou privirea în manual.

— Ce-i cu tine? De ce ești aici, cu fundu-n sus?

Mă uit în jurul meu la camera de obicei ordonată și mi se pare dată peste cap — curată după standardele mele, dar nu și după ale lui Tess.

— Nu sunt cu fundu-n sus.

— Dacă ai ceva, spune-mi. Mă pricep să am grijă de oameni, știi tu, zic eu, sperând ca măcar umorul s-ajute la ceva.

Închide cartea brusc și se uită fix la mine.

— De ce să-ți spun ție ceva? Ca să râzi de mine?

— Nu. Nu râd, îi spun.

Probabil c-o să râd. Inițial speram să-mi spună cum a luat o notă proastă ca să-mi vărs frustrarea pe el, dar acum, când îl am în fața mea,

demn de milă, nu mi se pare atât de bună ideea de a-l face să se simtă nefericit.

— Spune-mi, poate sunt capabil să te ajut, mă ofer.

N-am nici cea mai vagă idee de ce am zis asta. Știm amândoi că nu mă pricep deloc să ajut oamenii. Uite ce dezastru s-a dovedit a fi seara trecută. Vorbele lui Richard m-au chinuit toată dimineața.

— Să mă ajuți? oftează Landon, circumspect în privința ofertei mele.

— Haide, nu mă face să te bat ca să-mi spui ce ai.

Mă-ntind pe spate pe patul lui și studiez lamele ventilatorului din tavan, dorindu-mi să se facă mai repede vară ca să mă bucur de senzația de răcoare. Îl aud cum se hlizește și apoi cum așază cartea pe biroul din spatele lui.

— Dakota și cu mine am terminat-o, mărturisește el timid.

Mă ridic repede în capul oaselor.

— *Poftim?*

Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l imaginam că-i iese pe gură.

— Mda, am încercat s-o facem să meargă…

Se-ncruntă, cu ochii înlăcrimați. Dacă începe să plângă, eu am plecat de-aici.

— Ah…, zic eu și mă uit în altă parte.

— Cred că ea voia să ne despărțim de-o vreme-ncoace.

Mă uit fix la el din nou, dar nu vreau să mă concentrez foarte tare la mutra lui tristă. Parcă e un cățeluș, mai ales acum. Mie nu-mi plac cățelușii, în afară de ăsta, poate… Simt o puternică și bruscă antipatie față de fata aia cu părul cârlionțat.

— De ce crezi asta? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Nu știu. N-a spus imediat că vrea s-o termine… Doar că… a fost atât de ocupată în ultima vreme și nu mi-a mai răspuns la telefon. Cu cât se apropia mai tare momentul mutării mele la New York, cu atât mai distantă devenea.

— Probabil și-o trage cu altul, răbufnesc eu, iar el tresare.

— Nu! Ea nu-i așa, zice el, luându-i apărarea.

Probabil că n-ar fi trebuit să zic asta.

— Scuze, spun eu, ridicând din umeri.

— Nu e deloc genul ăla de fată, îmi zice el.

Nici Tessa nu era, dar am făcut-o să se cutremure și să-mi strige numele, deși încă era cu Noah… dar păstrez acest detaliu pentru mine de dragul tuturor.

— Bine, îi spun eu împăciuitor.

— Sunt cu ea de atâta vreme că nici nu-mi mai amintesc cum era înaintea ei.

Vocea lui e atât de calmă și atât de tristă încât mi se pune o gheară în piept. E un sentiment tare ciudat.

— Știu ce vrei să zici, îi spun.

Viața mea de dinaintea lui Tess nu era nimic, doar amintiri răzlețe și beznă, și exact așa ar fi și după ea.

— Mda, dar tu măcar nu ești nevoit să afli cum va fi *după.*

— De ce ești atât de sigur? îl întreb, dându-mi seama că mă-ndepărtez de mărturisirea lui.

Dar trebuie să aflu răspunsul.

— Nu-mi pot imagina ce v-ar putea despărți pe voi… până acum nimic n-a reușit.

Landon o spune de parcă e cel mai firesc răspuns din lume. Poate că pentru el e; mi-ar plăcea să fie și pentru mine atât de limpede.

— Și-acum ce faci? Tot mai pleci la New York? Trebuie să pleci peste cât timp… două săptămâni?

— Mda, habar n-am. Am muncit atât de mult ca să intru la NYU și m-am înscris deja la cursurile de vară și așa mai departe. Ar fi o pierdere dacă nu m-aș duce, dar în același timp pare lipsit de sens.

Își freacă tâmplele cu degetele.

— Habar n-am ce să fac.

— Eu nu m-aș duce, îi spun. Ar fi de-a dreptul dubios.

— E un oraș imens: n-o să dăm niciodată nas în nas. În plus, o să fim prieteni în continuare.

— Sigur, chestia cu prietenia.

Nu pot decât să-mi dau ochii peste cap.

— De ce nu i-ai povestit lui Tess ce ți se întâmplă? îl întreb.

O să i se rupă inima de mila lui.

— Tess are… începe el.

— Tess-*a,* îl corectez eu.

— … are destule pe cap. Nu voiam să-și facă griji pentru mine.

— Vrei să nu-i spun, nu-i așa? subliniez eu.

După mutra lui vinovată, îmi dau seama că asta vrea.

— Deocamdată doar, până își mai revine. E prea stresată în ultima vreme și mi-e teamă că, zilele astea, ceva o va scoate din nou din minți.

Grija pentru iubita lui Tessa e foarte puternică și oarecum enervantă, dar mă hotărăsc să-mi țin gura, deși instinctul îmi spune altceva. Oftez.

— O să mă omoare pentru asta, știi bine.

Dar nici eu nu vreau să-i spun. Are dreptate: are multe pe cap și pentru nouăzeci la sută din ele eu sunt de vină.

— Mai e ceva…, începe el.

Sigur că mai e.

— E vorba de mama, e…

Dar o bătaie-n ușă îl oprește din vorbit.

— Landon? Hardin? se aude vocea lui Tess prin ușa de lemn.

— Intră, strigă Landon, rugându-mă din priviri să nu-i povestesc lui Tess despre despărțirea lui.

— Știu, îl liniștesc eu, iar ușa se deschide și Tessa intră aducând cu ea o farfurie și un miros puternic de sirop de arțar.

— Karen vrea să gustați astea.

Pune farfuria pe birou și se uită la mine, după care se-ntoarce către Landon zâmbind.

— Încercați pătrățelele cu arțar. Sophia ne-a învățat cum să le glazurăm… Uită-te la floricele.

Degetul ei arată către petele de glazură îngrămădite pe crusta maronie.

— Ea ne-a învățat să le facem. E foarte drăguță.

— Cine? întreabă Landon, cu sprânceana ridicată.

— Sophia. Tocmai s-a-ntors acasă la părinții ei, tot aici, pe strada asta. Mama ta e înnebunită să afle cât mai multe secrete culinare de la ea.

Tessa zâmbește și duce un pătrățel la gură. Știam eu c-o s-o placă pe fata asta. Mi-am dat seama instantaneu că vor începe să cotcodăcească toate trei în bucătărie — de-asta m-am și tirat.

— Ah.

Landon ridică din umeri și ia un pătrățel. Tessa îmi întinde și mie farfuria, dar eu scutur din cap, refuzând. Umerii i se lasă, dar nu spune nimic.

— Iau și eu un pătrățel, mormăi eu, ca să fac să-i dispară încruntarea de pe chip.

Am fost un dobitoc toată dimineața. Ea se-nveselește și-mi oferă unul. Așa-zisele flori de deasupra seamănă cu niște bile de muci galbeni.

— Pe asta cred c-ai glazurat-o tu, o necăjesc eu, trăgând-o de încheietură și aducând-o la mine-n brațe.

— A fost una de antrenament! se apără ea, ridicându-și sfidătoare bărbia.

Știu că e derutată de schimbarea mea bruscă de dispoziție. De fapt, și eu la fel.

— Sigur, iubito.

Zâmbesc cu subînțeles, iar ea îmi aruncă o bucată de glazură galbenă pe tricou și se bosumflă.

— Nu sunt bucătar, bine?

Mă uit la Landon, care are gura plină cu o prăjitură în vreme ce privește fix în podea. Îmi trec degetul peste tricou să șterg glazura și, înainte ca Tessa să mă poată opri, o mâzgălesc cu glazură pe nas.

— Hardin!

Încearcă să se șteargă, dar eu îi prind mâinile într-ale mele, iar prăjiturile cad pe podea.

— Ah, vă rog, oameni buni!

Landon clatină din cap către noi.

— Camera mea e jegoasă deja!

Nu-l bag în seamă și ling glazura de pe nasul încrețit al Tessei.

— Te ajut eu să te cureți!

Râde când îmi simte limba pe obrazul ei.

— Știți, mi-e dor de zilele când nici măcar n-o țineai de mână-n fața mea, se plânge Landon.

Se apleacă să culeagă prăjiturile fărâmițate de pe jos. Mie sigur nu mi-e dor de zilele alea, și sper că nici lui Tess nu-i e.

— Ți-au plăcut pătrățelele cu arțar, Hardin? întreabă Karen în timp ce scoate o friptură din cuptor și o feliază.

— Au fost bunicele.

Ridic din umeri și mă așez la masă. Când Tessa mă săgetează cu privirea de pe scaunul de lângă mine, mă corectez.

— Au fost bune, zic, câștigând un zâmbet de la iubita mea.

În sfârșit am început și eu să-mi dau seama că lucrurile mici o fac să râdă. E extrem de ciudat, dar funcționează, așa că le aplic. Tata se întoarce către mine.

— Cum merge cu dosarul de absolvire?

Ridică paharul cu apă și ia o gură din el, arătând mult mai bine decât atunci când l-am văzut ultima oară la el la birou, săptămâna trecută.

— Bine, e complet. N-o să merg, mai ții minte?

Știu că ține minte; speră doar să mă fi răzgândit.

— Cum adică, n-o să mergi? ne-ntrerupe Tessa, ceea ce o face pe Karen să-și ridice privirea și să se oprească din tăiatul fripturii.

Să vă ia naiba.

— Nu particip la absolvire, o să primesc diploma prin poștă, zice el serios.

Asta nu se va transforma într-o operațiune gen „încolțește-l pe Hardin și schimbă-i părerea".

— De ce nu? întreabă Tessa, ceea ce-l face fericit pe tata.

Imbecilul a plănuit asta, știu c-așa a făcut.

— Pentru că nu vreau.

Mă uit la Landon căutând sprijin, dar îmi evită privirea. S-a zis cu apropierea noastră de mai devreme; e clar că s-a întors în echipa lui Tess.

— Nu forța nota, nu merg și nici nu mă răzgândesc, îi zic, suficient de tare ca să nu existe dubii în privința deciziei mele definitive.

— Vorbim noi mai târziu, mă amenință ea cu obrajii îmbujorați.

Sigur, Tess, sigur.

Karen se apropie cu friptura pe un platou, destul de mândră de opera ei. Cred că are motive; trebuie să recunosc că miroase binișor. Mă întreb dacă o fi găsit vreo cale să pună sirop de arțar și pe asta.

— Mama ta a spus că te-ai decis să te duci în Anglia, zice tata.

Nu pare jenat să vorbească despre asta în fața lui Karen. Presupun că sunt de suficient timp împreună ca să nu mai fie stânjenitor când vine vorba de mama.

— Da.

Îi răspund monosilabic și iau o-nghițitură de friptură semn că n-am chef de pălăvrăgeală la masă.

— Și tu mergi, nu-i așa, Tessa? o-ntreabă el.

— Da, mai am de obținut pașaportul, dar merg.

Zâmbetul ei îmi mai domolește enervarea.

— Va fi o experiență uimitoare pentru tine. Știu că mi-ai spus cât de mult iubești Anglia. Îmi pare rău să-ți spun, dar Londra a modernă nu e ca Londra din romanele tale.

Îi zâmbește, iar ea izbucnește-n râs.

— Mulțumesc pentru avertisment, îmi dau seama că ceața din Londra lui Dickens e de fapt smog.

Tessa se integrează atât de bine în noua familie a tatei, mult mai bine decât mine. Dacă nu era ea, eu n-aș vorbi cu niciunul dintre ei.

— Să-l pui pe Hardin să te ducă la Chawton, e la mai puțin de două ore depărtare de Hampstead, unde locuiește Trish, sugerează tata.

Mă gândisem și eu s-o duc acolo și fără sfatul tău, mersi.

— Mi-ar plăcea mult.

Tessa se-ntoarce către mine; își mișcă mâna pe sub masă și mă strânge de picior. Știu că vrea să mă comport civilizat la cina asta, dar tata îmi îngreunează misiunea.

— Am auzit multe despre Hampstead, adaugă ea.

— S-a schimbat mult de-a lungul anilor. Nu mai e satul mic și liniștit care era când trăiam eu acolo. Prețul caselor a crescut enorm, îi spune el.

De parcă i-ar păsa ei cât costă o casă în orașul meu natal.

— Sunt multe locuri care merită văzute — cât timp o să stați? întreabă el.

— Trei zile, răspunde Tessa pentru amândoi.

Eu n-am de gând s-o duc nicăieri în afară de Chawton. Planul meu e s-o țin încuiată pentru ca fantomele mele să nu-i strice weekendul.

— Mă gândeam…

Tata se șterge la gură cu un șervet.

— Am dat câteva telefoane în dimineața asta și am găsit un loc foarte bun pentru tatăl tău.

Lui Tess îi scapă furculița din mână, lovindu-se zgomotos de farfurie. Landon, Karen și tata se uită la ea, așteptând-o să vorbească.

— Poftim? rup eu tăcerea ca să n-o facă ea.

— Am găsit o clinică bună de tratament. Oferă un program de dezintoxicare de trei luni…

Tessa geme lângă mine. E un sunet atât de firav că nimeni altcineva nu-l poate auzi, dar care-mi răsună prin tot trupul. *Cum îndrăznește să deschidă acest subiect cu ea în fața oamenilor, la masă!*

— … cea mai bună din Washington, deși putem căuta și-n altă parte, dacă vrei.

Are vocea blândă și nu detectez nicio urmă de dojană în ea, dar obrajii ei au luat foc de stânjeneală și mie-mi vine să-i rup capul de pe umeri.

— Nu e momentul să deschizi subiectul ăsta, îl avertizez eu.

Tessa tresare ușor la auzul tonului meu.

— E în regulă, Hardin.

Ochii ei mă roagă s-o las mai moale.

— Sunt doar puțin surprinsă, spune ea politicoasă.

— Nu, Tessa, nu e-n regulă.

Mă-ntorc către Ken.

— Dar cum de-ai aflat că taică-său e un drogat?

Tessa tresare din nou; îmi vine să sparg toate farfuriile din casa asta pentru că a deschis subiectul ăsta.

— Landon și cu mine am vorbit despre asta aseară și-am ajuns la concluzia să ar fi o idee bună să discutăm planul de reabilitare și cu Tessa. E foarte greu ca dependenții să se vindece de unii singuri, spune el.

— Tu știi cel mai bine, nu-i așa?

A vorbit din nou gura fără mine. Cuvintele mele n-au, se pare, niciun efect asupra tatei, care trece peste ele cu o scurtă pauză. Când mă uit la soția lui, îi citesc tristețea din ochi.

— Da, ca alcoolic în recuperare știu cel mai bine, răspunde el.

— Cât costă? îl întreb.

Câștig suficient cât să mă întrețin pe mine și pe Tessa, dar și dezintoxicarea? Asta e scumpă ca naiba.

— O pot plăti eu, răspunde tata calm.

— La naiba, nu.

Încerc să mă ridic de la masă, dar Tessa mă ține strâns de mână. Mă așez la loc.

— Nu plătești nimic.

— Hardin, îmi doresc să fac asta.

— Poate că voi doi ar trebui să discutați asta în cealaltă cameră, sugerează Landon.

De fapt vrea să spună: *Nu mai vorbiți despre asta în fața lui Tess.* Ea îmi dă drumul la mână, iar tata se ridică în picioare în același timp cu mine. Tessa nu-și ridică privirea din farfurie în timp ce noi mergem în living.

— Îmi cer scuze, îl aud pe Landon spunând înainte de a-l lipi pe tata de perete.

Mă enervez — simt cum furia pune stăpânire pe mine. Tata mă împinge cât colo cu mai multă forță decât mă așteptam.

— De ce nu mi-ai spus mie înainte să i-o arunci în față ei în timpul cinei — de față cu *toată lumea!* urlu la el, strângând din pumni.

— Cred că Tessa trebuia să-și spună părerea și știam că tu te vei opune ofertei mele de a plăti.

Are vocea calmă, spre deosebire de mine. Eu sunt teribil de supărat și sângele îmi fierbe în vine. Îmi amintesc de numeroasele dăți când mă ridicam de la masă și fugeam de la cinele din casa familiei Scott. Deja devine o tradiție.

— Păi, ai dreptate, refuz. Nu ești obligat să-ți arunci banii pe noi — n-avem nevoie de ei.

— Nu asta e intenția mea. Vreau să vă ajut cum pot.

— Cum mă poate ajuta pe mine faptul că tu-l trimiți pe ratatul de taică-său la dezintoxicare? îl întreb, deși știu deja răspunsul.

El oftează.

— Pentru că dacă el se simte bine, și ea se simte bine. Iar ea e singura care te poate ajuta pe tine. Eu știu asta, și o știi și tu.

Expir zgomotos și nici măcar nu-l contrazic, pentru că, de data asta, are dreptate. Am doar nevoie de câteva minute ca să mă calmez și să pot judeca așa cum trebuie.

127

Tessa

Mă bucur când văd că nici Hardin, nici Ken nu se-ntorc în salon cu nasul spart sau cu vreun ochi învinețit. Când Ken se așază înapoi și-și pune șervețelul în poală, spune:

— Îmi cer scuze din nou că am deschis acest subiect la masă. Am fost total deplasat.

— E-n regulă, serios. Chiar vă mulțumesc pentru ofertă.

Zâmbesc forțat. Apreciez gestul, dar e prea mult să accept.

— O să vorbim mai târziu, îmi murmură Hardin la ureche.

Dau din cap, iar Karen se ridică să strângă masa. Eu de-abia m-am atins de mâncare. Faptul că s-a pomenit de... problema... tatei mi-a tăiat pofta de mâncare. Hardin îmi trage scaunul mai aproape de el.

— Mănâncă măcar desertul.

Dar eu am din nou crampe; a trecut efectul ibuprofenului, iar durerea mea de cap și crampele s-au întors și mai în forță.

— O să-ncerc, promit eu.

Karen ne aduce o tavă plină cu o grămadă de dulciuri cu aromă de arțar, iar eu iau o prăjitură. Hardin ia un pătrățel, ochind floricelele perfect glazurate de pe el.

— Eu l-am făcut, mint eu.

El îmi zâmbește, clătinând din cap.

— Aș vrea să nu plecăm, zic eu când observ că se uită la ceas.

Încerc să nu mă gândesc la ceasul la care a renunțat ca să plătească datoriile tatei față de traficanul de droguri. *Oare dezintoxicarea e cel mai bun lucru pentru tata? Oare va accepta oferta?*

— Tu ești cea care și-a făcut bagajele și s-a mutat la Seattle, bombăne el.

— De-aici, în seara asta, vreau să spun, adaug eu, sperând să prindă aluzia.

— O, nu… eu nu rămân aici.

— Dar eu vreau, zic eu, îmbufnându-mă.

— Tessa, mergem acasă… la apartament, acolo unde e taică-tău.

Mă-ncrunt; exact de-aia nu vreau să merg acolo. Am nevoie de un răgaz să respir și să mă gândesc, iar casa asta pare perfectă pentru așa ceva, deși Ken a pomenit taman la cină de tratamentul pe care ar trebui să-l urmeze tata. Mereu a fost un fel de sanctuar. Iubesc casa asta, în vreme ce apartamentul a fost practic o tortură de ieri, de când am venit.

— Bine.

Ciugulesc din colțul prăjiturii. În cele din urmă, Hardin oftează înfrânt.

— Bine, rămânem.

Știam eu c-o să-mi facă pe plac. Restul cinei nu mai e la fel de ciudat ca înainte. Landon e tăcut, foarte tăcut, iar eu intenționez să-l întreb ce s-a întâmplat după ce o voi ajuta pe Karen să curețe la bucătărie.

— Mi-ai lipsit.

Karen închide mașina de spălat vase și se-ntoarce către mine, ștergându-și mâinile pe un prosop.

— Și mie mi-a lipsit locul ăsta.

Mă sprijin de blatul din bucătărie.

— Mă bucur să aud asta. Deja ești ca o fiică pentru mine, vreau să știi asta.

Buza de jos a lui Karen tremură ușor, iar ochii îi strălucesc sub luminile puternice din bucătărie.

— Te simți bine? o-ntreb eu, apropiindu-mă mai mult de femeia pe care am ajuns s-o îndrăgesc atât de mult.

— Da, zice ea zâmbind. Îmi cer scuze, sunt foarte sensibilă în ultima vreme.

Alungă acest gând și, uite-așa, revine la normal, surâzându-mi liniștitor.

— Sunteți gata de culcare?

Hardin ni se alătură în bucătărie, luând un alt pătrățel cu arțar în timp ce vine spre mine. Știam eu că-i plac mai mult decât lasă să se vadă.

— Du-te la culcare, eu mai am puțină treabă.

Karen mă-mbrățișează și mă sărută iubitoare pe obraz, după care Hardin mă cuprinde cu un braț, scoțându-mă din bucătărie. Oftez în timp ce urcăm scările. Simt că ceva nu e cum ar trebui să fie.

— Îmi fac griji și pentru ea, și pentru Landon, îi zic.

— Totul e bine, sunt convins, spune Hardin, conducându-mă sus, până la ușa camerei lui.

Ușa dormitorului lui Landon e închisă și nici nu se vede lumină pe sub ea.

— Doarme.

Intru în camera lui Hardin și simt imediat cât e de primitoare, de la fereastra cu arcadă până la biroul și la scaunul care le înlocuiesc pe cele distruse de Hardin ultima oară când a fost aici. Am mai venit de atunci aici în vizită, dar n-am fost atentă. Acum iată-mă din nou aici și vreau să observ toate detaliile.

— Ce e? mă sperie Hardin, făcându-mă să tresar.

Mă uit prin cameră, amintindu-mi de prima oară când am stat aici cu el.

— Îmi aduceam aminte, nimic mai mult, zic eu, descălțându-mă.

El zâmbește cu subînțeles.

— Îți aduceai aminte, zici?

Într-o clipă, își dă tricoul negru jos și mi-l aruncă, făcându-mă să-mi aduc aminte și mai multe.

— Vrei să-mpărțim?

Își scoate și jeanșii; îi dă jos repede, aruncându-i pe podea într-un morman dezordonat.

— Păi…

Îi admir pe îndelete bustul tatuat, în timp ce el își ridică brațele și-și întinde tot trupul.

— Mă gândeam la prima oară când am fost aici, cu tine.

S-a întâmplat să fie și prima dată când Hardin a dormit aici.

— Așa, la ce anume?

— La nimic în mod special.

Ridic din umeri, dezbrăcându-mă sub privirea lui atentă. Îmi împăturesc jeanșii și tricoul înainte de a-mi trage tricoul lui negru pe mine.

— Scoate-ți sutienul.

Hardin ridică din sprânceană la mine; are un ton serios și ochii îi sunt de un verde-închis. Îmi scot sutienul și mă urc în pat, să mă-ntind lângă el.

— Acum spune-mi la ce te gândești.

Mă apucă de mijloc și își pune mâna pe șoldul meu, în timp ce eu stau întinsă pe-o parte, cât mai aproape de trupul lui. Degetele lui mi se strecoară pe sub elasticul chiloților de dantelă, făcându-mă să mă înfior toată.

— Mă gândeam cum m-a sunat Landon în seara aceea.

Mă uit la el să-i văd fața.

— Distrugeai totul prin casă.

Mă-ncrunt când îmi aduc limpede aminte de dulapurile pline cu porțelanuri făcute praf și de farfuriile sparte în sute de bucăți și împrăștiate peste tot pe podea.

— Da, așa făceam, răspunde el încet.

Ridică mâna cealaltă și-mi prinde între degete o șuviță de păr. Și-o răsucește ușor pe deget, fără să-și ia privirea de la mine.

— Mi-era teamă, recunosc eu. Nu de tine, ci de ceea ce puteai spune.

Se-ncruntă.

— Ți-am confirmat temerile atunci, nu-i așa?

— Da, cred că da, răspund eu. Dar te-ai revanșat pentru cuvintele alea dure.

Chicotește și-și ia ochii de la mine, în sfârșit.

— Da, doar ca să spun și mai multe porcării a doua zi.

Știu unde vrea să ajungă cu asta. Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar palma lui mă prinde de șold și mă apasă la loc. Vorbește înaintea mea.

— Te iubeam chiar și atunci.

— Mă iubeai?

Dă scurt din cap, strângându-mă și mai tare de șold.

— Da, te iubeam.

— Cum de ți-ai dat seama? îl întreb încet.

Hardin a mai spus că aceea a fost noaptea în care a știut că mă iubește, dar nu a dezvoltat niciodată subiectul. Sper să-l dezvolte acum.

— Așa, pur și simplu. Și apropo, știu ce vrei să faci.

Zâmbește larg.

— Ce vreau să fac?

Îmi așez palma pe abdomenul lui, acoperind fluturele tatuat acolo.

— Ești băgăcioasă.

Îmi ia șuvița în pumnul lui și mă trage jucăuș de ea.

— Credeam că eu sunt responsabilă cu trasul de păr aici.

Râd de replica mea siropoasă, și la fel face și el.

— Tu ești.

Își ia mâna din părul meu, doar pentru o clipă, pentru ca apoi să-mi poată prinde și mai multe bucle ciufulite. Mă trage de păr, dându-mi capul pe spate ca să-l privesc în ochi.

— A trecut prea mult timp.

Își lasă capul în jos, făcându-mă să mă îndrept, și-și trece nasul peste obrazul și peste gâtul meu dezgolit.

— Umblu cu ea sculată de când m-ai ațâțat tu, de dimineață, șoptește el, apăsându-mi punctul dintre coapse.

Fierbințeala răsuflării sale pe pielea mea este aproape de nesuportat — mă zbat sub cuvintele lui vulgare și sub privirea lui fixă.

— O să rezolvi tu problema asta, nu? zice el, mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare.

Mă trage din nou de păr, iar eu dau aprobator din cap. Aș vrea să-l corectez și să-i spun că, de fapt, el e cel care m-a tot ațâțat în dimineața asta, dar nu mai zic nimic. Îmi place cum decurg lucrurile. Fără niciun cuvânt, Hardin îmi dă drumul la păr și se ridică-n genunchi. Îi simt mâinile reci când dă la o parte tricoul, lăsându-mi la vedere abdomenul și pieptul. Degetele sale îmi caută lacome sânii, iar limba lui mi se strecoară în gură. Simt că iau foc instantaneu; toată încordarea ultimelor douăzeci și patru de ore dispare și Hardin îmi umple toate simțurile.

— Ridică-te, treci lângă tăblie, îmi ordonă el după ce-mi scoate tricoul de tot.

Fac cum îmi spune, lăsându-mi trupul în jos până ce stau rezemată cu umerii de tăblia uriașă a patului. Hardin își scoate boxerii.

— Puțin mai jos, iubito.

Îmi schimb poziția, iar el dă din cap, aprobator. Apoi se apropie în pat, în genunchi, și se așază în fața mea. Își desprinde limba de pe buzele mele. Gura mi se relaxează, iar Hardin își ia penisul în mână și mi-l aduce la buze, frecându-se ușor. Deschid gura și mai mult, iar Hardin își trece degetul mare peste buza mea de jos, băgându-mi-l ușor în gură până când îl… înlocuiește. Îmi bagă penisul în gură încet, savurând senzația pe care i-o oferă limba mea.

— La naiba, geme el de deasupra mea.

Ridic privirea și văd cum se uită la mine cu ochi strălucitori; cu o mână se ține de tăblia patului și iese din mine, doar pentru a intra din nou.

— Mai vreau, geme el, iar eu îi pun mâinile pe fund, trăgându-l mai aproape.

Gura mea îl alintă, iar mie îmi place asta la fel de mult cât îi place și lui. Îl simt mătăsos pe limba mea, iar respirația lui sacadată și faptul că-mi rostește numele, spunându-mi cât de mult îi place gura mea, îmi fac tot trupul să mi se topească de dorință. Se mișcă în continuare, înăuntru și afară.

— E atât de bine. Uită-te la mine, mă roagă el.

Mă uit din nou la chipul lui, observând cum își mușcă buza de jos și cum mă urmărește din priviri. Îl simt în mod repetat în fundul gâtului și văd cum mușchii de pe abdomen i se încordează și știu ce va urma. El geme, parcă citindu-mi gândurile.

— La naiba, o să-mi dau drumul.

Mișcările i se intețesc și acum sunt mai puternice. Strâng din coapse ca să mai eliberez din încordare și sug și mai tare. Sunt surprinsă când se retrage din gura mea și-și dă drumul peste sânii mei goi. Îmi mai strigă o dată numele și se apleacă în față, epuizat, cu fruntea lipită de tăblie. Îl aștept răbdătoare să-și recapete suflul și să se prăbușească lângă mine.

Întinde mâna și, spre oroarea mea, dă peste urmele pe care mi le-a lăsat pe piele. Privește fascinat pentru un moment, înainte de a mă privi în ochi.

— Ești toată a mea.

Zâmbește obraznic, sărutându-mi gura deschisă.

— Eu…

Privesc în jos la sânii mei lipicioși.

— Îți place.

Zâmbește, iar eu n-am cum să neg.

— Îți stă bine așa.

Îmi dau seama că el chiar crede asta după felul în care se uită la pielea mea lucioasă.

— Ești jegos, e tot ce pot să-i spun.

— Serios? La fel și tu.

Dă din cap către sânii mei și mă prinde de șolduri ca să mă tragă în pat. Eu scâncesc, iar el îmi acoperă gura cu mâna.

— Șșș, nu vrem să avem spectatori cât ți-o trag pe birou, nu-i așa?

128

Hardin

Mirosul cafelei îmi umple nările și mă-ntind după Tessa, știind că e pe aproape. Când nu dau de ea, deschid ochii. Găsesc două cești de cafea pe măsuță și pe Tessa făcându-și bagajul.

— Cât e ceasul? o-ntreb, sperând să-mi spună că e încă devreme.

— E aproape prânzul, zice ea, în schimb.

La naiba, am dormit jumătate de zi.

— Am făcut deja toate bagajele și-am luat și micul dejun. Prânzul va fi gata în curând, îmi zice ea zâmbind.

Deja a făcut duș și s-a îmbrăcat. Poartă din nou perechea aia blestemată de jeanși, perechea aceea strâmtă. Mă dau cu greu jos din pat și încerc să nu mă reped la ea pentru că nu m-a trezit mai devreme.

— Marfă, răspund eu și dau să-mi iau pantalonii de pe jos… doar că nu mai sunt pe jos.

— Uite-i.

Tessa îmi întinde jeanșii, desigur, împăturiți.

— Te simți bine?

Cred că-mi simte ostilitatea.

— Da, sunt în regulă.

— Hardin, insistă ea.

Știam că așa va face.

— Sunt bine. Doar că weekendul ăsta a trecut prea repede, asta-i tot.

Zâmbetul ei e suficient pentru a-mi alunga dispoziția mohorâtă.

— Chiar a trecut, mă aprobă ea.

Urăsc chestia asta cu trăitul separat. O urăsc din tot sufletul.

— Trebuie să rezistăm până joi, zice ea, încercând să facă distanța mai suportabilă.

— Ce-a gătit Karen la prânz? schimb eu subiectul. Nimic cu sirop de arțar, sper.

Ea râde.

— Nu, nimic cu sirop.

Landon e la masă când ajungem noi în salon, în același timp cu Karen, care aduce o tavă cu sendvișuri. Tessa se așază lângă Landon și observ cum îl întreabă dacă se simte bine.

— Sunt bine, doar puțin abătut, zice el.

Nu credeam că voi trăi ziua în care chiar o va minți.

— Ești sigur, pentru că te porți cam…

— Tessa…

Se întinde către ea și jur că dacă o atinge…

— Mă simt bine.

Zâmbește, lăsându-și mâna jos pe masă. Îi iau mâna și i-o așez repede la mine în poală, acoperind-o cu mâna mea.

Discuția plicticoasă de la masă începe și se termină. Eu nu particip și brusc vine momentul s-o duc pe Tessa înapoi la Seattle. Îmi aduc aminte din nou cât de idiot sunt că nu m-am mutat acolo de la bun început.

— Ne mai vedem înainte să pleci, bine?

Tessa lăcrimează când Landon o îmbrățișează de la revedere. Eu mă uit în altă parte.

— Da, sigur. Poate o să vin să te vizitez după ce te-ntorci din vizita la regină? glumește el, făcând-o să zâmbească.

Apreciez efortul, mai ales că eu voi fi acela pe care se va răzbuna când va afla că el și Dakota s-au despărțit, iar eu i-am ascuns asta.

Zece minute mai târziu, practic târând-o pe Tessa afară din casă, Karen e mult mai supărată decât ar fi normal și îi spune lui Tess c-o iubește, ceea ce e de-a dreptul ciudat.

— Sunt o persoană îngrozitoare dacă mă simt mai bine în preajma familiei tale decât lângă propria mea familie? mă-ntreabă Tessa după cincisprezece minute de tăcere.

— Da.

Se uită urât la mine, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap când o văd așa furioasă.

— Ambele noastre familii sunt cam ciudate, zic eu, iar ea mă aprobă tăcut.

Cu cât ne apropiem mai mult de Seattle, cu atât mă cuprinde mai tare neliniștea. Nu vreau să-mi petrec toată săptămâna departe de ea. Patru zile departe de Tessa sunt cât o viață.

După ce mă întorc, mă duc direct la sală.

129

Tessa

Luni dimineață ajung la întâlnire cu o jumătate de oră mai devreme și iau loc pe unul dintre scaunele obișnuite, albastre, din sala de așteptare, care, nu pot să nu remarc, este aproape plină de copii plângăcioși și femei care tușesc. Încerc să-mi ocup mintea răsfoind printr-o revistă, dar singura disponibilă e una dedicată creșterii copiilor, plină de reclame la scutece și de ponturi de alăptat „revoluționar".

— Young? Theresa Young?

O femeie mai în vârstă îmi strigă numele, ridicându-și privirea de pe clipboard. Mă duc repede spre ea, ocolind un țânc care se târăște pe jos cu un camion de jucărie în mână. Camionul îmi trece peste pantof, iar el chicotește. Îi zâmbesc, iar el îmi surâde adorabil.

— Cât mai ai? mă-ntreabă o femeie, presupun că mama băiețelului.

Privirea i se îndreaptă către abdomenul meu și, instinctiv, îmi pun mâna acolo. Îmi scapă un râs jenat.

— Ah! Nu sunt…

— Îmi cer scuze!

Se înroșește.

— Așa am presupus, nu pari… Credeam că…

Faptul că se simte la fel de stânjenită ca mine mă face să mă simt mai bine. Să-ntrebi o femeie în câte luni e nu se termină niciodată cu bine, mai ales dacă nu e însărcinată. Ea izbucnește-n râs.

— Mă rog, acum o să știi și tu când o să fii mamă… filtrele dispar!

Nu-mi permit să mă gândesc atât de departe; n-am vreme să cântăresc viitorul și faptul că, dacă vreau o viață alături de Hardin, n-o să

devin niciodată mamă. Eu n-o să am niciodată un țânc adorabil care să-mi treacă un camion peste pantofi și care să mi se urce-n brațe. Mă răsucesc să mă uit la el pentru ultima oară.

Zâmbesc politicos și mă duc către asistentă, care-mi dă un păhărel și mă trimite la toaleta de pe hol ca să-mi fac testul de sarcină. Deși mi-a venit ciclul, mă cuprind emoțiile la ideea asta. Hardin și cu mine am fost atât de neglijenți în ultima vreme și ultimul lucru de care avem nevoie e o sarcină neplanificată. L-ar scoate din minți așa ceva. Și mi-ar putea da viața de tot peste cap, dacă aș avea acum un copil.

După ce dau înapoi păhărelul plin asistentei, ea mă conduce într-o cameră goală și îmi înfășoară pe braț un aparat de măsurat tensiunea.

— Desfă-ți picioarele, draga mea, mă instruiește ea cu blândețe, iar eu fac cum mi se spune.

După ce-mi ia temperatura, femeia dispare și, câteva minute mai târziu, aud o bătaie în ușă și intră un bărbat de vârstă mijlocie, foarte distins, cu părul în mare parte cărunt. Își scoate ochelarii cu lentile groase și-mi întinde mâna.

— Dr. West. Mă bucur să te cunosc, Theresa, se prezintă el prietenos.

Speram la o doctoriță, dar și el pare destul de simpatic. Mi-aș fi dorit totuși să fie mai puțin atrăgător; mi-ar fi ușurat misiunea în această experiență și-așa stânjenitoare.

Dr. West pune o grămadă de întrebări, majoritatea dintre ele absolut îngrozitoare. Trebuie să-i spun că am făcut sex neprotejat cu Hardin — și nu doar o dată — în timp ce mă forțez să mă uit în ochii lui. Pe la jumătatea poveștii, asistenta se întoarce și pune o bucată de hârtie pe birou. Dr. West se uită la ea, iar eu îmi țin respirația până când îl aud vorbind. Îmi zâmbește cu căldură.

— Nu ești însărcinată, deci putem începe.

Răsuflu ușurată. Îmi expune mai multe opțiuni, dintre care de unele n-am auzit niciodată, și cădem de acord asupra injecției.

— Înainte de a-ți face injecția, trebuie să-ți fac o scurtă examinare pelvină, e-n regulă?

Dau din cap și îmi alung emoțiile. Nu știu de ce mă simt atât de stânjenită; e doar un doctor, iar eu sunt om în toată firea. Ar fi trebuit

să-mi fac programarea după ce-mi trecea ciclul. Nu m-am gândit la această examinare când am sunat să-mi fac programarea. Voiam doar să scap de gura lui Hardin.

— Aproape am terminat, anunță dr. West.

Examinarea a fost scurtă și nici măcar atât de ciudată pe cât credeam eu că va fi, ceea ce e o binecuvântare. Medicul se ridică; are o încruntătură adâncă pe frunte.

— Ai mai fost supusă unei astfel de examinări?

— Nu, nu cred, răspund eu încet.

Știu bine că nu, dar ultima parte a răspunsului a fost o reacție nervoasă. Ochii mi se răsucesc către ecranul din fața lui, iar el mișcă senzorul peste partea de jos a abdomenului meu.

— Hmm, murmură el.

Mă cuprinde și mai tare neliniștea — oare testul a fost eronat și copilul chiar e acolo, în definitiv? Încep să mă panichez. Sunt prea tânără, și nici n-am terminat facultatea, și Hardin și cu mine încă nu ne-am găsit locul…

— Sunt puțin îngrijorat de mărimea colului tău uterin, spune el, în cele din urmă. Nu ai de ce să te panichezi pentru moment, dar aș vrea să mai facem niste teste.

— N-am de ce să mă panichez?

Mi s-a uscat gura și am un gol în stomac. Palmele încep să-mi transpire.

— Ce-nseamnă asta?

— Nimic deocamdată… nu pot fi sigur, zice el — pe un ton foarte neconvingător.

Mă ridic, acoperindu-mă cu halatul.

— Ce *ar putea* să-nsemne?

— Mă rog…

Dr. West își pune la loc pe nas ochelarii cu lentile groase.

— În cel mai rău caz poate fi infertilitate, dar nu pot fi sigur de nimic fără teste amănunțite. Nu văd niciun chist și ăsta-i un semn bun.

Arată către monitor. Inima mi se prăbușește pe podea.

— Care… care sunt șansele?

Nu-mi aud vocea, nici gândurile.

— Nu pot preciza. Acesta nu e un diagnostic, domnișoară Young. Eu am menționat aici cel mai rău scenariu; te rog să nu te îngrijorezi până când nu facem și alte teste. Vreau să-ți fac azi injecția, să-ți iau sânge pentru teste și să mai facem o programare.

După care adaugă:

— Bine?

Dau din cap, incapabilă să vorbesc. L-am auzit spunând că nu e un diagnostic, dar mie așa mi se pare. Am simțit un fior pe șira spinării când a pomenit de această problemă. În cameră nu se mai aud decât bătăile inimii mele. Mă bosumflu și știu asta, dar nu-mi pasă.

— Așa ceva se-ntâmplă mereu, nu-ți face griji. O să ne lămurim. Nu e nimic, sunt sigur, zice el oarecum rigid, apoi iese din cameră, lăsându-mă să mă gândesc la toată situația asta de una singură.

Nu e sigur, nimic nu e sigur; pare oarecum blazat în privința asta — deci de ce nu pot scăpa de neliniștea pe care o simt?

Asistenta îmi face injecția contraceptivă, transformându-se deodată într-o cloșcă, vorbind despre nepoții ei și pasiunea lor pentru prăjiturile ei de casă. Eu nu zic mai nimic, vorbesc doar cât să fiu politicoasă. Mi se face greață. Îmi dă niște informații succinte despre noul meu anticoncepțional, prezentându-mi argumentele pro și contra pe care le-am auzit și mai devreme de la dr. West. Mă bucur că n-o să mai am de-a face cu ciclul menstrual, sunt puțin îngrijorată că voi lua în greutate, dar mă gândesc că e un schimb echitabil.

Asistenta îmi spune că, deoarece acum sunt la ciclu, injecția va avea efect imediat, dar că mai bine aștept trei zile până să fac sex neprotejat, ca să fiu sigură. Apoi îmi amintește că nu mă va proteja de bolile cu transmitere sexuală, ci doar de sarcină.

După ce facem programarea temută pentru teste, mă duc în centru ca să-mi fac poza pentru pașaport și să termin cu actele. Desigur, pașaportul a fost deja plătit de domnul Vance. Mă crispez când îmi dau seama de sumele de bani pe care lumea din jurul meu e dispusă să le cheltuiască pe fundul meu.

Fiecare persoană care trece pe stradă pare a fi însărcinată sau duce un copil în brațe. N-ar fi trebuit să-l bat la cap pe doctor să-mi dea informații; acum o să fiu paranoică până la testare, care, desigur, va avea loc peste trei săptămâni. Trei săptămâni ca să înnebunesc, trei săptămâni în care să mă gândesc numai la faptul că e posibil să nu pot rămâne gravidă. Nu știu de ce ideea asta e atât de dureroasă; credeam oarecum că mă împăcasem cu ideea că nu voi avea copii. Nu pot să-i spun asta deocamdată lui Hardin, nu până nu știu eu cum stau lucrurile. Nu că asta ar însemna că-și schimbă planurile în vreun fel.

Îi dau un mesaj lui Hardin când ajung înapoi la mașină, spunându-i că programarea a mers bine, și mă duc înapoi acasă la Christian și Kimberly. Când ajung, m-am convins deja să-mi petrec toată săptămâna evitând acest subiect. N-am niciun motiv să mă-ngrijorez atâta timp cât dr. West m-a asigurat că nu e nimic cert până acum. Golul din piept îmi spune altceva, dar trebuie să-l ignor și să depășesc momentul. Mă duc în Anglia. Pentru prima oară în viața mea, o să călătoresc în afara statului Washington și sunt foarte entuziasmată. Emoționată, dar entuziasmată.

130

Hardin

Tessa arată de parcă stă să leșine. Și-a băgat un stilou între dinți, verificându-și din nou lista. Se pare că zborul cu avionul îi scoate în evidență tendințele nevrotice.

— Ești sigură că ți-ai luat tot ce-ți trebuie? o-ntreb eu sarcastic.

— Poftim? Da, pufnește ea, concentrată să-și verifice bagajul de mână pentru a zecea oară de când am venit la aeroport.

— Dacă nu intrăm acum, o să pierdem avionul, o avertizez.

— Știu.

Ridică privirea spre mine, scotocind cu mâna prin nenorocitul de bagaj. E nebună — adorabilă, dar nebună de legat.

— Ești sigur că-ți lași mașina aici? întreabă ea.

— Da. De-aia există *parcare*: pentru mașini.

Îi arăt indicatorul de deasupra capetelor noastre, pe care scrie Parcare pe Termen Lung, și zic:

— E pentru mașini care nu se tem de angajamente serioase.

Tessa se uită la mine inexpresiv, de parcă n-aș fi spus nimic.

— Dă geanta încoace odată, zic eu, luându-i oribilul obiect de pe umăr.

E prea greu să se învârtă cu el în spate pe aici. Și-a împachetat jumătate din țoale numai în geanta asta.

— Trag eu valiza, atunci.

Se-ntinde după mânerul bagajului pe roți.

— Nu, mă ocup eu. Calmează-te, bine? Va fi în regulă, o asigur eu.

N-o să uit niciodată cât de agitată era de dimineață. Împăturea și reîmpăturea, împacheta și reîmpacheta hainele ca să încapă perfect în valiză. Am lăsat-o în pace, pentru că știu că excursia asta o dă total peste

cap. Chiar dacă e la fel de enervantă ca-ntotdeauna, nu pot să nu mă entuziasmez. Mă entuziasmez că sunt primul care o duce într-o călătorie în străinătate, mă bucur la gândul că ochii albaștri-cenușii i se vor mări când va vedea cum zburăm printre nori. M-am asigurat că o să aibă loc la geam tocmai din acest motiv.

— Gata? o-ntreb când ușile automate se deschid de parcă vor să ne salute.

— Nu.

Zâmbește nervos, iar eu o conduc prin aeroportul aglomerat.

— O să leșini, nu-i așa? mă aplec eu și-i șoptesc lui Tess.

E palidă, iar mâinile ei mici îi tremură în poală. I le iau în mâinile mele și i le strâng ușor ca s-o liniștesc. Îmi zâmbește, ceea ce e un progres bine-venit de la încruntătura pe care-o avea pe față tot timpul, de la chioșcul de bilete până acum. Agentul de securitate i-a făcut avansuri; am recunoscut zâmbetul tâmp de pe fața lui când ea i-a surâs. Și eu am același zâmbet tâmp. Aveam tot dreptul să-i spun să se ducă dracului, dar, desigur, ea n-a fost de acord și stă încruntată de când m-a luat pe sus de-acolo, în timp ce eu îi arătam dobitocului degetul mijlociu.

— Ce noroc că e miop, a mormăit ea, apoi s-a uitat numai peste umăr.

Purtarea i s-a înrăutățit când am insistat să se încheie la pulover. Bătrânul de lângă mine e un pervers nenorocit și Tessa are noroc că stă la fereastră și c-o pot apăra de privirile lui. Încăpățânată cum e, a refuzat să-și încheie nasturii, lăsându-și sânii afară ca să-i vadă toată lumea. Sigur, tricoul nu e atât de decoltat, dar când se apleacă, se vede tot. Mi-a ignorat protestele și mi-a zis că n-am cum s-o controlez. Dar eu nu-ncerc s-o controlez, încerc să-i împiedic doar pe bărbați să se holbeze la sânii ei nu foarte mici.

— Nu, sunt în regulă, răspunde ea șovăitor.

Ochii o dau însă de gol.

— Trebuie să decolăm dintr-un minut în altul.

Mă uit la stewardesa care circulă de colo-colo, verificând compartimentul de bagaje pentru a treia oară. *Sunt toate-nchise, ce dracu',*

cucoană; hai să ne mișcăm odată înainte s-o scot pe Tessa din avionul ăsta. De altfel, anularea acestei călătorii ar fi numai în favoarea mea, pe cuvânt.

— Asta-i ultima ta șansă de a te da jos din avion. Biletele nu sunt rambursabile, dar o să ți le adaug pe nota de plată, îi zic eu, dându-i o șuviță de păr după ureche, iar ea îmi oferă cel mai palid zâmbet văzut vreodată.

Încă e supărată, dar emoțiile o fac să nu fie foarte aspră pe mine.

— Hardin, se văicărește ea încet.

Își sprijină capul de hublou și închide ochii. Nu-mi place s-o văd atât de pierită; chestia asta mă neliniștește și voiajul ăsta aduce un surplus de anxietate. Mă aplec și trag jaluzeaua peste hublou, sperând că asta va ajuta.

— Cât mai durează? mă răstesc eu nerăbdător la stewardesă când trece pe lângă noi.

Se uită ba la mine, ba la Tessa, și ridică obraznică din sprânceană.

— Câteva minute.

Zâmbește forțat, de dragul meseriei. Omul de lângă mine se foiește și-mi doresc să fi cumpărat un bilet în plus ca să nu-mi fac griji că stau lângă un cretin enervant. Miroase a tutun prost.

— Au trecut puțin mai multe… încep eu.

Tessa întinde mâna către mâna mea; acum are ochii deschiși, rugându-mă în tăcere să nu provoc vreo scenă. Inspir adânc, închizând ochii ca să sporesc drama momentului.

— Bine, zic eu, lăsând-o în pace pe stewardesă, care-și continuă drumul pe interval.

— Mulțumesc, spune Tessa.

În loc să se rezeme cu capul de hublou, se sprijină de brațul meu. O bat ușor pe coapsă și îi fac semn să se ridice ca să-mi pot pune mâna pe umerii ei. Se lipește de mine și oftează mulțumită când o strâng și mai tare în brațe. Iubesc acest sunet. Avionul începe să se miște încet pe pista de decolare, iar Tessa închide strâns ochii.

Când avionul decolează, ea dă parasolarul la o parte și cască ochii, uimită, la peisajul care se micșorează cu rapiditate.

— E uluitor.

Zâmbește. Culoarea i s-a întors în obraji. Strălucește de bucurie și asta e ceva molipsitor. Încerc să nu zâmbesc, dar e imposibil, căci tot repetă cum totul „pare atât de mic“.

— Vezi, n-a fost așa de rău. Nici măcar nu ne-am prăbușit deocamdată, spun eu sarcastic.

Ca reacție, oamenii încep să se foiască și să tușească agitați, dar pe mine mă doare-n cot. Tessa îmi înțelege gluma, cel puțin în mare parte, se uită la mine dându-și ochii peste cap și mă lovește în joacă peste piept.

— Taci, face ea, iar pe mine mă pufnește râsul.

După trei ore de zbor, nu mai are răbdare. Știam că așa va fi; am vizionat câteva filmulețe ale sponsorilor companiei aeriene și am citit de două ori revista *SkyMall,* căzând amândoi de acord că o cutie de transportat cățeii, în formă de televizor, nu merită cu siguranță două mii de dolari.

— Vor fi nouă ore foarte lungi, îi zic eu.

— Doar șase de-acum, mă corectează ea.

Mă mângâie peste tatuajul cu simbolul infinitului pe care îl am deasupra încheieturii.

— Doar șase, repet eu. Culcă-te.

— Nu pot.

— De ce nu?

Ridică ochii la mine.

— Ce crezi că face tata? Adică, știu că Landon a avut grijă de el ultima oară când ai fost tu plecat, dar de data asta vom fi plecați trei zile.

La naiba.

— N-o să pățească nimic.

O să se plictisească, dar o să-i treacă și-o să-i mulțumească mai târziu.

— Mă bucur că am refuzat oferta tatălui tău, spune ea.

Să-mi trag una.

— De ce? zic eu sufocându-mă și căutându-i privirea.

— Clinica aceea de dezintoxicare e prea scumpă.

— Așa, și?

— Nu-mi place ideea ca tatăl tău să cheltuiască suma asta de bani pe tata. Nu e responsabilitatea lui, iar noi nici măcar nu știm sigur că tata e…

— E dependent de droguri, Tessa.

Știu că ea încă nu vrea să recunoască asta, dar își dă seama că e adevărat.

— Iar tata își permite să-i plătească tratamentul.

Trebuie să-l sun pe Landon imediat cum aterizăm ca să aflu cum a mers „intervenția". Deși sper ca idiotul de taică-său să fi fost de acord cu ea, mă simt vinovat că n-am inclus-o și pe Tessa în acest plan. Mi-am petrecut ore întregi la sală, lovind cu pumnii și picioarele în sacul de box, gândindu-mă la tot rahatul ăsta. La final, mi-am dat seama că soluția e simplă. Fie Richard își mută fundul la clinica de dezintoxicare pe banii tatălui meu, fie se cară definitiv din viața lui Tess. N-o să accept ca dependența lui nenorocită să-i fie ei povară. Îi fac eu destule probleme și, dacă e cineva care s-o streseze, eu o să fiu ăla. L-am trimis pe Landon să facă intervenția, să-i spună omului că are de ales: dezintoxicarea sau la revedere, Tessa. M-am gândit că lucrurile nu vor deveni violente dacă se ocupă Landon, și nu eu. Oricât de tare mi-ar displăcea că tata este de fapt cel care o ajută pe Tessa, de vreme ce doar el plătește, nu l-am putut refuza. Așa am intenționat, dar n-am putut.

— Nu știu.

Oftează, uitându-se pe fereastră.

— Trebuie să mă gândesc.

— Păi…, încep eu, iar ea se-ncruntă când îmi aude tonul.

— Ce ai făcut?

Își îngustează ochii și se îndepărtează de mine. N-are unde să se ducă; e blocată aici, cu mine, până la aterizare.

— Vorbim mai târziu.

Mă holbez la bărbatul de lângă mine. Companiile astea aeriene ar trebui să facă scaunele mai mari. Dacă brațul fotoliului dintre Tessa și mine n-ar fi ridicat, aș sta în brațele tipului ăstuia. Tessa face ochii mari.

— Tu l-ai *trimis,* nu-i așa? șoptește ea apăsat, atentă să nu facă vreo scenă.

— Nu l-am trimis nicăieri pe taică-tău.

E adevărat. Nu știu dacă a fost sau nu de acord.

— Dar ai încercat, nu-i așa?

— Poate, recunosc eu.

Clatină din cap de parcă nu-i vine să creadă și se sprijină de tetieră, uitându-se fix în spațiu.

— Ești supărată? o-ntreb.

Mă ignoră.

— Theresa…

Vocea mea e prea zgomotoasă și are efectul scontat. Deschide brusc ochii și se întoarce către mine.

— Nu sunt supărată, șoptește ea. Sunt doar surprinsă și-ncerc să-mi dau seama ce părere trebuie să am despre asta, bine?

— Bine.

Reacția ei este mult mai bună decât mă așteptam.

— Nu suport să-mi ascunzi lucruri. Tu o faci, mama o face… nu sunt copil. Sunt capabilă să gestionez lucrurile cu care mă confrunt, nu crezi?

Îmi înfrâng impulsul de a spune primul lucru care-mi trece prin minte. Mă pricep din ce în ce mai bine la asta.

— Ba da, spun eu calm, dar asta nu înseamnă că nu voi încerca să filtrez toate informațiile de dragul tău.

Privirea i se îmblânzește și dă din cap o singură dată.

— Înțeleg asta, dar trebuie să nu-mi mai ascunzi lucruri. Trebuie să aflu tot ce vă privește pe tine, pe Landon sau pe tata. Oricum aflu până la urmă. De ce să amânăm inevitabilul? întreabă ea.

— Bine, o aprob eu fără să mă gândesc. De-acum înainte nu-ți mai ascund nimic.

Nu-i spun că nu mă refer la ce i-am ascuns în trecut; sunt de acord ca *doar de-acum înainte* să-ncerc să n-o mai țin în beznă. Pe chipul ei trece o umbră de emoție, dar nu-mi dau seama ce e. Aproape că am impresia că e o expresie de vinovăție.

— Numai dacă nu e vorba de ceva ce mai bine nu știu, adaugă ea încet.

Bine…

— Despre ce anume vorbim aici? o-ntreb.

— Despre lucruri pe care e mai bine ca nici tu să nu le afli. De exemplu, că medicul meu ginecolog e bărbat, mă informează ea.

— *Poftim?*

Faptul că medicul lui Tess poate fi bărbat nu mi-a trecut niciodată prin cap. Nu știam că doctorii bărbați se ocupă cu așa ceva.

— Vezi, era mai bine să nu știi, nu-i așa?

Nici măcar nu-ncearcă să-și ascundă zâmbetul șmecher când îmi vede iritarea și gelozia.

— O să te duci la alt doctor.

Clatină din cap spre mine, semn că n-are de gând să facă așa ceva. Mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— Ai noroc că băile din măgăoaia asta sunt prea mici ca să ți-o trag acolo.

Începe să respire precipitat și strânge imediat din coapse. Îmi place reacția ei la vorbele mele vulgare; mereu a fost spontană. În plus, trebuia s-o distrag de la subiect de dragul amândurora.

— Te-aș lipi de ușă și ți-aș trage-o lângă perete.

Îmi cobor mâna și mai adânc între coapsele ei strânse.

— Ți-aș acoperi gura ca să nu mai țipi.

Înghite-n sec.

— Ar fi atât de bine, cu picioarele tale înlănțuite în jurul meu, cu degetele tale trăgându-mă de păr.

A făcut ochii mari, are pupilele dilatate și, la naiba, mi-aș dori ca băile *să nu fie* atât de mici. Pur și simplu n-am cum să-mi întind brațele în spațiul acela micuț. Am plătit peste o mie de dolari pe biletul dus-întors — ai crede c-aș putea măcar să i-o trag iubitei mele în nenorocita lor de baie în timpul zborului.

— Dacă-ți strângi coapsele așa n-o să-mi treacă durerea, continui să-i șoptesc la ureche.

Îi cobor măsuța ca să-mi pot duce mâna acolo unde i se unesc coapsele.

— Numai eu pot face asta.

Pare c-o să-și dea drumul numai datorită vorbelor mele.

— Restul zborului va fi foarte incomod pentru tine, cu chiloții ăștia umezi și așa mai departe.

O sărut în spatele urechii, folosindu-mă de limbă ca s-o tachinez mai departe, în timp ce omul de lângă mine tușește.

— Probleme? îl întreb eu, fără să-mi pese deloc dacă a auzit ceva din ce i-am spus lui Tess.

El face un semn și își îndreaptă din nou atenția asupra e-reader-ului din mâna lui. Mă aplec și văd primul paragraf pe pagina palid luminată. Văd numele „Holden" și mă pufnește râsul. Numai bărbații pretențioși de vârstă mijlocie și hipsterii bărboși adoră să citească *De veghe în lanul de secară.* Ce-o fi atât de interesant la un adolescent obsedat superprivilegiat? Nimic.

— Vrei să continui? spun eu, aplecându-mă spre Tessa, care acum gâfâie.

— Nu.

Ridică măsuța, o fixează și pune capăt distracției.

— Mai avem doar cinci ore.

Îi zâmbesc cu subînțeles, fără să bag de seamă cât de mult mi s-a întărit penisul pentru că ea s-a umezit în halul ăsta.

— Ești un nemernic, șoptește ea.

Surâsul pe care-l ador îi joacă pe buze.

— Iar tu mă iubești, ripostez eu, și ea zâmbește și mai larg.

Să străbați aeroportul Heathrow nu e așa de rău precum îmi aminteam. Ne recuperăm repede bagajele. Tessa a tăcut cea mai mare parte din timp, iar mâna ei care o ține pe a mea este singura garanție de care aveam nevoie că nu e foarte supărată pentru faza cu dezintoxicarea. Mașina închiriată ne aștepta și m-am distrat urmărind-o pe Tessa care voia să se urce în ea pe partea greșită.

Până ajungem la Hampstead, a adormit deja. A încercat să stea trează și să se uite pe geam, ca să vadă tot ce era de văzut, dar n-a mai putut să-și țină ochii deschiși. Vechiul orășel arată exact ca ultima oară când am fost aici — desigur, cum să nu? De-abia au trecut câteva luni. Nu știu de ce simt că în momentul în care am intrat în Hampstead cu Tessa pe scaunul din stânga, satul s-a schimbat deja într-un fel.

Trec pe lângă clădiri istorice și atracții turistice și ajung în cele din urmă în partea rezidențială a orașului. Contrar credinței populare, nu toată lumea din Hampstead locuiește într-o vilă istorică și se scaldă în bani. Toate astea devin și mai clare când intrăm pe aleea de pietriș a mamei. Casa cea veche arată de parcă stă să se prăbușească în orice moment și mă bucur să văd pancarta pe care scrie *Vândut* pe peluză. Casa viitorului ei soț, de alături, e într-o stare mult mai bună decât cotețul ăsta și de vreo două ori mai spațioasă.

— Tessa, o strig eu ca s-o trezesc din somnul ei adânc.

Probabil că a umplut tot geamul de salivă.

Mama apare la ușa din față la câteva secunde după ce farurile îi luminează ferestrele. Deschide ușa cu sită și se repede pe treptele micuțe ca o descreierată. Tessa deschide ochii și o vede pe mama, care acum trage de portieră ca să ajungă la ea. Ce au toți de-o plac atât de mult?

— Tessa! Hardin!

Vocea mamei e pițigăiată și agitată, iar Tessa își desface centura și se dă jos din mașină. Se schimbă îmbrățișări și saluturi femeiești în vreme ce eu iau valizele din portbagaj.

— Mă bucur atât de mult că sunteți aici.

Mama zâmbește, ștergându-și o lacrimă din ochi. Acesta va fi un weekend foarte lung.

— Și noi, răspunde Tessa în locul meu și o lasă pe mama s-o ia de mână și s-o târască în casă.

— Eu nu mă omor după ceai, așa că n-o să aveți parte de un bun venit englezesc tipic, dar am făcut niște cafea. Știu că amândoi iubiți cafeaua, mormăie mama.

Tessa râde, mulțumindu-i. Mama stă departe de mine, încercând în mod evident să nu mă enerveze în weekendul nunții sale. Cele două dispar în bucătărie, iar eu urc scările ca să ajung în vechiul meu dormitor și să scap de bagaje. Le aud râsul prin toată casa și-ncerc să mă conving că nimic catastrofal nu se va-ntâmpla în weekendul ăsta. Totul va fi bine.

Camera e goală, în afară de vechiul meu pat dublu și un dulap. Tapetul a fost jupuit de pe pereți, lăsând o urmă oribilă. Mama încearcă probabil să lase locul pregătit pentru noul proprietar, dar când văd casa în halul ăsta mă simt un pic ciudat.

131

Tessa

— Încă nu-mi vine să cred că ați venit amândoi, îmi spune Trish.

Îmi oferă o ceașcă de cafea — neagră, exact așa cum îmi place — și zâmbesc când văd cât e de atentă. E o femeie frumoasă, cu ochi vii și cu un zâmbet strălucitor — și e-mbrăcată într-un trening bleumarin.

— Mă bucur mult că am reușit, îi zic.

Arunc o privire spre ceasul de la aragaz; e deja ora zece seara. Zborul lung și schimbarea de fus orar m-au dat peste cap.

— Și eu. Dacă n-ai fi fost tu, știu că nici el n-ar fi aici.

Își pune mâna peste a mea. Nu știu cum să reacționez, așa că-i zâmbesc. Ea își dă seama de disconfortul meu și schimbă subiectul.

— Cum a fost zborul? Hardin s-a comportat cum trebuie?

Râde blând, iar eu n-am curaj să-i spun că fiul ei a fost un adevărat tiran pe tot parcursul verificărilor de securitate și jumătate din zbor.

— A fost în regulă.

Iau o gură din cafeaua aburindă exact în clipa în care Hardin ni se alătură în bucătărie. Casa asta e veche și îngrămădită, prea multe ziduri care strâng între ele locul acesta. Singurele decorațiuni sunt cutiile maronii de mutare înghesuite prin cotloane, dar eu mă simt ciudat de în largul meu în casa copilăriei lui Hardin. Îmi dau seama după expresia de pe fața lui când se apleacă să treacă pe sub arcada care duce la bucătărie că nu are aceleași sentimente față de casa asta. Pereții ăștia adăpostesc prea multe amintiri pentru el și, dintr-odată, impresia pe care mi-o făcusem despre locul ăsta începe să pălească.

— Ce s-a întâmplat cu tapetul? întreabă el.

— Voiam să-l scot ca să zugrăvesc înainte de a vinde, dar noii proprietari plănuiesc să demoleze casa oricum. Vor să construiască o casă nouă pe locul ăsta, explică mama lui.

Îmi place ideea demolării acestei case.

— Bravo, era oricum o casă de rahat, mormăie el și îmi ia ceașca de cafea ca să bea din ea. Ești obosită? mă întreabă, întorcându-se către mine.

— Sunt în regulă, zic eu și chiar sunt.

Îmi place mult umorul lui Trish și compania ei plăcută. Sunt obosită, dar voi avea timp destul să dorm. Deocamdată e devreme.

— Am stat acasă la Mike, chiar lângă noi. Am presupus că nu vreți să stați aici.

— Să fii sigură că nu, răspunde Hardin.

Îmi recuperez cafeaua de la el, rugându-l din priviri să fie politicos cu maică-sa.

— Și oricum — Trish nu-i bagă în seamă replica obraznică — am planuri cu ea mâine, așa că sper că-ți vezi de treburile tale.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că vorbește despre mine.

— Ce fel de planuri?

Hardin nu pare foarte încântat de idee.

— Chestii dinainte de nuntă. Avem o programare la un spa din oraș și mi-ar plăcea să vină cu mine la ultima probă a rochiei de mireasă.

— Desigur, zic eu, în timp ce Hardin întreabă:

— Cât timp va dura *asta*?

— Doar după-amiază, sunt sigură, îi răspunde Trish fiului ei. Asta doar dacă vrei să vii cu mine, Tessa. Nu ești obligată, credeam doar că ar fi drăguț să petrecem puțin timp împreună cât ești aici.

— Mi-ar plăcea la nebunie.

Îi zâmbesc. Hardin nu se opune, ceea ce e în regulă, pentru că ar fi pierdut.

— Mă bucur.

Îmi zâmbește și ea.

— Prietena mea Susan vine și ea la prânz. De-abia așteaptă să te cunoască, îi povestesc despre tine de atâta vreme încât nici nu crede că exiști, e…

Hardin se îneacă, întrerupând pălăvrăgeala entuziastă a maică-sii.

— Susan Kingsley?

O privește pe Trish, cu umerii încordați și cu vocea tremurândă.

— Da… mă rog, n-o mai cheamă Kingsley, s-a recăsătorit.

Trish îi aruncă o privire care mă face să cred că am nimerit într-o discuție privată în care nu sunt bine-venită. Hardin se uită ba la maică-sa, ba la perete, înainte de-a se răsuci și de-a ne lăsa singure în bucătărie.

— O să mă duc dincolo să mă culc. Dacă aveți nevoie de ceva, anunțați-mă.

Entuziasmul din voce i-a pierit; pare epuizată. Trish se apleacă și mă sărută fugar pe obraz, apoi deschide ușa din spate și iese. Rămân singură la bucătărie pentru câteva minute, terminându-mi cafeaua, ceea ce n-are niciun rost, pentru că trebuie să mă culc. Dar eu o termin oricum și spăl ceașca în chiuvetă, după care urc scările ca să-l găsesc pe Hardin. Holul de la etaj e gol; tapetul jupuit atârnă pe unul dintre pereți, iar eu nu mă pot abține să nu compar casa magnifică a lui Ken cu asta; diferențele sunt imposibil de ignorat.

— Hardin? îl strig.

Toate ușile sunt închise și nu mă simt bine deschizându-le fără să știu ce e pe partea cealaltă.

— A doua ușă, strigă și el.

Îi urmez vocea până la a doua ușă de pe hol și-o deschid. Clanța se blochează și trebuie să trag un picior în ușa de lemn ca să se miște. Hardin stă pe marginea patului, ținându-se cu mâinile de cap, atunci când intru eu. Își ridică privirea la mine, iar eu mă duc la el.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întreb, trecându-mi degetele prin părul lui răvășit.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici, zice el, luându-mă prin surprindere.

— De ce?

Mă așez pe pat lângă el, la o distanță de numai câțiva centimetri.

— Pentru că — oftează el — … așa, n-ar fi trebuit.

Se-ntinde pe saltea și-și aruncă mâinile peste față, ca să nu-i pot citi expresia.

— Hardin…

— Sunt obosit, Tessa, culcă-te.

Vocea îi e înăbușită, dar eu știu că ăsta e modul lui de-a pune punct conversației.

— N-ai de gând să te schimbi? insist eu; nu vreau să mă culc fără tricoul lui.

— Nu.

Se rostogolește pe burtă și se-ntinde să stingă lumina.

132

Tessa

Alarma sună la ora nouă și trebuie să mă forțez ca să mă dau jos din pat. N-am prea dormit; m-am tot învârtit toată noaptea. Ultima oară când m-am uitat la ceas era trei dimineața și eu nu știam exact dacă dormisem vreun pic sau stătusem trează tot timpul.

Hardin doarme, cu brațele încrucișate peste abdomen. Nu m-a luat deloc în brațe noaptea trecută, nici măcar o dată. A întins o singură dată mâinile înspre mine în somn, să se asigure că sunt încă acolo, după care și le-a pus înapoi pe burtă. Schimbarea lui de dispoziție nu mă surprinde total. Știu că n-a vrut să vină aici la nuntă, dar anxietatea lui profundă nu are nicio logică pentru mine, mai ales că refuză să discute despre asta. Aș vrea să-l întreb cum se aștepta el să-i reușească planul cu mutarea mea aici când el nu mă suportă aici nici măcar pentru un weekend.

Îmi trec mâna peste fruntea lui, dându-i părul la o parte, și apoi îl mângâi pe barba scurtă care-i acoperă obrazul. Genele îi flutură, iar eu mă retrag repede și mă ridic în picioare. Nu vreau să-l trezesc, nici el nu a dormit prea bine. Mi-aș dori să aflu ce anume îl bântuia. Aș fi vrut să nu se închidă în el atât de brusc. Mi-a mărturisit totul într-o scrisoare — pe care mai târziu a distrus-o — și am trecut peste majoritatea lucrurilor pe care el le considera greșeli îngrozitoare. Nimic din ce-a făcut în trecut nu ne va afecta viitorul. Trebuie să afle asta.

Trebuie să afle asta sau relația asta nu va funcționa niciodată.

Baia nu-i greu de găsit și aștept cu răbdare ca apa să se facă limpede. Dușul e zgomotos și presiunea apei e foarte puternică, aproape agresivă,

dar face minuni pentru încordarea pe care am acumulat-o în mușchii spatelui și-n umeri.

Sunt complet îmbrăcată, cu o pereche de jeanși și o bluză crem, dar șovăi înainte de a-mi pune pe mine un pulover croșetat, cu model floral. N-are nasturi, ceea ce-nseamnă că Hardin n-are cum să mă pună să-l închid; norocul lui că nu port numai bluza și atât. E primăvară acum și în centrul Londrei chiar se simte asta.

Trish nu mi-a dat o oră fixă pentru mica noastră escapadă de azi, așa că mă duc la parter ca să fac o cană de cafea. O oră mai târziu, mă întorc la etaj să-mi iau e-reader-ul ca să mai citesc puțin. Hardin s-a rostogolit pe spate, iar pe chip i se citește o încruntătură profundă. Fără să-l deranjez, plec repede din cameră și mă-ntorc la masa din bucătărie. Trec câteva ceasuri și mă bucur când apare Trish, prin ușa din spate. Are părul castaniu prins la spate, exact ca al meu, într-un coc lejer, și e îmbrăcată — desigur — într-un trening.

— Speram să fii trează, voiam să te las să dormi mai mult după ziua grea pe care ai avut-o ieri.

Zâmbește.

— Sunt gata când ești și tu.

Arunc încă o privire către scara îngustă, sperând ca Hardin să coboare cu un zâmbet și cu un sărut de la revedere, dar asta nu se întâmplă. Îmi iau geanta și ies după Trish pe ușa din spate.

133

Hardin

Când întind mâna după Tessa, ea nu-i în pat. Nu știu cât e ceasul, dar soarele e prea puternic, pătrunzând prin ferestrele neacoperite ca și cum ar încerca să mă trezească forțat. Am dormit ca naiba, iar ea s-a tot răsucit în somn. Am stat treaz aproape toată noaptea, ținându-mă departe de trupul ei obosit. Trebuie să-mi revin înainte de a-i strica tot weekendul, dar se pare că nu pot scăpa de paranoia. În niciun caz după ce am aflat că mama a avut tupeul de a o invita pe Susan Kingsley să ia prânzul cu ea și cu Tessa.

Nu mă deranjez să-mi schimb hainele, doar mă spăl pe dinți și-mi arunc niște apă pe păr. Tessa a făcut deja duș; trusa ei de toaletă e în dulăpiorul din baie.

Când mă duc la bucătărie, cafetiera e încă fierbinte și pe jumătate plină, iar o cană de cafea spălată se odihnește pe masă. Tessa și mama cred c-au plecat deja; nu trebuia s-o las să se ducă. De ce n-am făcut așa? Ziua asta poate avea două deznodăminte foarte diferite: Susan poate fi o scorpie și se poate purta îngrozitor cu Tessa sau și-ar putea ține gura aia nenorocită și totul ar putea fi bine.

Ce naiba fac eu toată ziua, în vreme ce mama aleargă cu Tessa prin tot orașul? M-aș putea duce să le găsesc, n-ar fi prea greu, dar mama probabil s-ar supăra și, în definitiv, mâine e ziua nunții ei. I-am promis lui Tess că o să mă port cât de bine pot în weekendul ăsta și, deși mi-am încălcat deja promisiunea, nu mai e cazul să agravez situația.

134

Tessa

— Părul tău arată minunat.

Trish își întinde o mână cu manichiura proaspăt făcută peste masă ca să mă atingă.

— Mulțumesc. Încep să mă obișnuiesc.

Zâmbesc, uitându-mă în oglinda din spatele mesei noastre. Femeia de la spa era oripilată că nu mi-am vopsit niciodată părul până acum. După câteva minute de încercări de a mă convinge, am fost de acord să-l închid ușor, dar numai la rădăcini. Culoarea finală e un șaten foarte deschis care se estompează în blondul meu natural către vârfuri. Diferența de-abia se observă și arată mult mai natural decât mă așteptam. Culoarea nu e permanentă; va dura doar o lună. Nu eram gata pentru o schimbare pe termen mai lung, dar, cu cât mă uit mai mult în oglindă, cu atât îmi place mai mult ce văd.

Tipa a făcut minuni și cu sprâncenele mele, pensându-le într-un arc perfect, iar unghiile de la mâini și de la picioare îmi sunt pictate într-un roșu-aprins. Am refuzat ideea lui Trish de a mă epila în stil brazilian; oricât m-aș gândi să fac asta, ar fi ciudat s-o fac de mână cu mama lui Hardin și deocamdată mă mulțumesc să mă rad. Cât mergem spre mașină, Trish mă tachinează din cauza pantofilor mei subțiri, așa cum face și fiul ei, iar eu mă abțin cu greu să nu mă iau de treningul ei zilnic. Mă uit pe fereastră tot drumul, privind fiecare casă, clădire, magazin și om care trece pe stradă.

— Ăsta-i locul, spune Trish după câteva minute, intrând într-o parcare acoperită dintre două clădiri mici.

O urmez, intrând în cea mai mică dintre ele. Observ cum mușchiul acoperă întreaga clădire de cărămidă, iar gândul mă poartă la Landon,

pentru că-mi amintesc de filmul *Hobbitul*. Landon s-ar gândi exact la același lucru dacă ar fi aici și am râde în vreme ce Hardin ne-ar explica revoltat cât de nasoale sunt filmele alea și cum au stricat ele viziunea lui J.R.R. Tolkien. Landon l-ar contrazice, ca întotdeauna, susținând că, de fapt, Hardin moare după acel film în secret, iar Hardin i-ar arăta degetul mijlociu. La modul egoist, îmi imaginez un loc unde Hardin, Landon și cu mine am putea trăi aproape unii de alții, un loc din Seattle unde Landon și Dakota ar putea locui, poate în aceeași clădire cu Hardin și cu mine. Un loc unde unul dintre puținii oameni cărora le pasă de mine nu s-ar muta în celălalt colț al țării, peste câteva săptămâni.

— E foarte cald azi. Vrei să mâncăm afară? întreabă Trish, arătând către mesele de metal aliniate pe terasă.

— Ar fi drăguț.

Îi zâmbesc, urmând-o la o masă de la capătul șirului.

Chelnerița ne aduce o carafă de apă și ne așază în față două pahare. Chiar și apa arată mai bine în Anglia; carafa e plină cu gheață și cu felii de lămâie perfect tăiate. Ochii lui Trish cercetează trotuarele.

— Mai trebuie să vină cineva… trebuie să apară dintr-un moment în altul… Uite-o!

Mă-ntorc și văd o brunetă înaltă, făcându-ne cu mâna. Fusta lungă până-n pământ și pantofii cu tocuri îi îngreunează mișcările.

— Susan!

Fața lui Trish se luminează la apariția femeii.

— Trish, draga mea, ce mai faci?

Susan se apleacă și-o sărută pe Trish pe ambii obraji, apoi se întoarce către mine și face același lucru. Mă simt destul de ciudat și zâmbesc jenată, neștiind dacă să-i întorc sau nu salutul neobișnuit. Femeia are ochii de-un albastru profund, într-un contrast minunat cu pielea ei deschisă la culoare și cu părul ei negru. Se retrage înainte să mă hotărăsc cum să procedez.

— Tu trebuie să fii Theresa. Am auzit atâtea lucruri frumoase despre tine.

Surâde și mă surprinde apucându-mă de ambele mâini. Mă strânge ușor și-mi zâmbește larg, după care își trage un scaun lângă mine și se așază.

— Mă bucur de cunoștință.

Îi zâmbesc. N-am nici cea mai vagă idee cum să mă port cu femeia asta. Știu doar că nu-mi place că Hardin a părut atât de afectat aseară, când i-a auzit numele, dar ea pare atât de drăguță, că sunt derutată.

— Așteptați de mult timp? întreabă ea și se răsucește ca să-și agațe geanta de spătarul scaunului.

— Nu, de-abia am ajuns. Am avut o dimineață ocupată la spa.

Trish își dă părul castaniu pe un umăr.

— Văd asta. Amândouă mirosiți ca niște floricele.

Susan râde, umplându-și paharul cu apă. Are un accent elegant și mult mai pronunțat decât al lui Hardin și al lui Trish. În ciuda schimbării de dispoziție a lui Hardin de aseară, sunt îndrăgostită de Anglia, mai ales de acest sat. M-am documentat înainte să venim aici, dar fotografiile de pe internet nu descriu așa cum trebuie frumusețea de modă veche a acestei zone. Sunt uluită când mă uit în jur și mă-ntreb cum ceva atât de simplu ca o stradă cu piatră cubică, mărginită cu mici cafenele și magazine, poate fi atât de încântătoare, atât de fascinantă.

— Ești gata pentru ultima probă de azi? o-ntreabă Susan pe Trish.

Eu mă tot uit în jur, ascultându-le vag pe cele două. Îmi îndrept atenția către clădirea veche, dar interesantă, care găzduiește biblioteca. Îmi imaginez deja colecția de cărți dinăuntru.

— Da, sunt, și dacă nu mi se potrivește nici de data asta, cred că va trebui să-l dau în judecată pe proprietarul magazinului.

Trish râde. Mă-ntorc către ele și mă silesc să nu mă mai holbez la arhitectură până când o să mă ducă Hardin să vizitez împrejurimile așa cum trebuie.

— Aoleu, având în vedere că eu sunt proprietarul, s-ar putea să am o problemă cu asta.

Râsul lui Susan e calm și foarte șarmant. Trebuie să-mi tot reamintesc să am grijă în privința ei. Imaginația începe să-mi zburde în timp ce-o privesc pe femeia asta frumoasă. Oare Hardin a fost cu ea, la modul intim? A spus că a întreținut relații sexuale cu femei mai în vârstă — cu mai multe chiar —, dar nu l-am lăsat niciodată să dezvolte subiectul.

Oare Susan, cu ochii ei mari și albaștri și cu părul ei lung castaniu, să fie una dintre ele? Mă cutremur la acest gând. Sper să nu fie.

Ignor valul de gelozie care vine laolaltă cu acest gând și mă silesc să savurez sendvișul apetisant pe care chelnerița mi l-a adus.

— Așa, Theresa, povestește-mi despre tine.

Susan străpunge o frunză de salată cu furculița și-o duce la buzele ei rujate.

— Poți să-mi spui Tessa, încep eu agitată. Termin primul an de facultate la Washington Central și de-abia m-am mutat la Seattle.

Mă uit la Trish, care, nu știu din ce motiv, se-ncruntă. Cred că Hardin nu i-a spus că m-am mutat, sau poate i-a spus și ea e supărată că nu s-a mutat cu mine?

— Am auzit că Seattle e un oraș minunat. N-am fost niciodată în America — Susan strânge din buze — dar soțul meu mi-a promis că mă duce în vara asta.

— Ar trebui să-l vizitezi… e frumos, îi zic eu tâmp.

Stau într-un sătuc, chiar lângă un magazin de cărți și spun că America e frumoasă. Cred că Susan ar urî locul ăla. Acum sunt agitată și mâinile-mi tremură ușor când încerc să-mi scot mobilul din geantă și să-i scriu lui Hardin un mesaj. Să-i spun doar că mi-e dor de el.

Restul prânzului îl ocupă discuțiile despre nuntă și-mi dau seama că nu mă pot abține și că-mi place de Susan. Tocmai s-a măritat a doua oară vara trecută, și-a planificat singură nunta și n-are copii, doar un nepot și-o nepoată. Are un magazin cu rochii de mireasă de unde Trish și-a cumpărat rochia; este unul dintre cele cinci din nordul centrului Londrei. Soțul ei deține trei cârciumi populare din zonă, toate la mai puțin de 10 kilometri depărtare una de alta.

Magazinul lui Susan se află la numai câteva străzi distanță de restaurant, așa că ne hotărâm s-o luăm pe jos. E cald azi, iar soarele strălucește cu putere; chiar și aerul pare mai proaspăt decât în Washington. Hardin încă nu mi-a răspuns la mesaj, dar cumva nici nu mă așteptam.

— Șampanie? ne-ntreabă Susan în clipa în care intrăm pe ușa micului său magazin.

Spațiul e mic, dar e perfect decorat, oarecum demodat și fermecător, în negru și alb.

— Ah, nu, mulțumesc, îi zic eu zâmbind.

Trish îi acceptă oferta și-mi promite că va bea un singur pahar. Îmi vine să-i spun că poate să bea câte vrea, dar n-am încredere în mine ca să conduc în Anglia; mi se pare destul de ciudat că stau pe scaunul pasagerului. Când o văd pe Trish cum râde și cum glumește cu Susan, nu pot să nu mă gândesc la cât de diferiți sunt Trish și Hardin. Ea e atât de efervescentă și de vie, iar Hardin e atât de… în fine, Hardin. Știu că nu prea au legătură unul cu celălalt, dar mi-ar plăcea să cred că vizita aceasta ar putea schimba acest lucru. Nu total — ar fi prea mult să cer așa ceva —, dar să sperăm că Hardin va fi mai amabil cu mama lui măcar în ziua nunții ei.

— Ies într-un minut. Tu simte-te ca acasă, îmi spune Trish înainte de a trage draperia cabinei de probă.

Mă așez pe o canapea albă de pluș și mă pufnește râsul când o aud înjurând-o pe Susan că a ciupit-o cu fermoarul. Poate că, de fapt, ea și Hardin seamănă mai mult decât credeam eu.

— Scuze.

Vocea unei femei îmi întrerupe gândurile și-mi ridic privirea, dând cu ochii de o tânără cu o sarcină avansată.

— Scuză-mă, ai văzut-o cumva pe Susan? întreabă ea, cercetând încăperea din priviri.

— E pe aici.

Arăt către cabina de probă în care a dispărut Trish cu rochia ei de mireasă acum câteva minute.

— Mulțumesc.

Îmi zâmbește, oftând ușurată.

— Dacă întreabă, să-i spui c-am venit la două fix, mă instruiește fata și surâde.

Cred că lucrează aici. Îmi arunc ochii pe ecusonul prins de cămașa ei cu mânecă lungă. Pe el scrie Natalie. Mă uit la ceas. E două și cinci minute.

— Secretul tău e-n siguranță, o liniștesc eu.

Draperia se trage, iar Trish apare în rochia de mireasă. E frumoasă — e pur și simplu frumoasă în rochia ei simplă, cu bretele.

— Uau, facem Natalie și cu mine în același timp.

Trish iese din cabină, privindu-se în oglinda mare și-și șterge lacrimile din ochi.

— Așa face la fiecare probă. Asta-i a treia, zice Natalie zâmbind.

Văd cum i-au dat lacrimile și știu că și eu arăt la fel. Își ține mâna pe burtă.

— E foarte frumoasă. Mike e un tip norocos.

Zâmbesc către mama lui Hardin. Nu-și poate lua privirea din oglindă și n-o pot condamna.

— O cunoști pe Trish? mă-ntreabă politicos tânăra.

— Da.

Mă-ntorc către ea.

— Eu sunt…

Trebuie să discut cu Hardin cum decurg prezentările pe aici.

— Sunt cu fiul ei, îi zic, iar ea cască ochii la mine.

— Natalie.

Vocea lui Susan răsună în micul magazin. Trish a pălit, uitându-se ba la Natalie, ba la mine. Simt că-mi scapă ceva. Când mă uit iar la Natalie, îi observ ochii de-un albastru intens, părul castaniu, pielea deschisă la culoare. *Susan*… Mă gândesc. Oare Susan e mama lui Natalie?

Natalie…

Doamne, Dumnezeule. Natalie. *Acea* Natalie. Acea Natalie care îi chinuie conștiința lui Hardin, atât cât are. Natalie pe care Hardin a înghițit-o de vie și apoi a scuipat-o înapoi.

— Tu ești Natalie, spun eu, înțelegând tot.

Ea dă din cap, privindu-mă în ochi în timp ce Trish se apropie de noi.

— Da, eu sunt.

Îmi dau seama după chipul ei că habar nu are cât știu despre ea și nici nu știe ce să spună.

— Tu ești ea… ești… Tessa, zice ea.

O văd cum pune lucrurile cap la cap.

— Îmi…

Mă sufoc. N-am nici cea mai vagă idee ce să spun. Hardin mi-a spus că e fericită acum, că l-a iertat și că și-a schimbat complet viața. Simt o compasiune profundă față de ea.

— Îmi pare rău…, zic eu, în cele din urmă.

— Mă duc să mai aduc șampanie. Trish, vino cu mine.

Susan o apucă de braț pe Trish și o ia ușor de acolo. Trish își răsucește capul, uitându-se la Natalie și la mine până iese pe ușă, cu tot cu rochie.

— Pentru ce-ți pare rău?

Ochii lui Natalie sclipesc sub luminile puternice. Nu mi-o pot imagina pe fata asta, din fața mea, cu Hardin al meu. E atât de simplă și de frumoasă, atât de diferită de fetele din trecutul lui pe care le-am cunoscut. Râd nervos.

— Nu știu…

Pentru ce anume îmi pare rău? Mă întreb.

— P-pentru ce… ți-a făcut.

— Tu știi?

Aud surprinderea din vocea ei și-o văd cum mă privește fix în continuare, încercând să-și dea seama cât știu.

— Știu, spun eu, dintr-odată stingherită și simțind nevoia acută de a explica situația. Iar Hardin… e schimbat acum. Regretă profund ce ți-a făcut, îi zic.

Asta n-o să schimbe trecutul, dar trebuie să afle că Hardin pe care îl cunosc eu nu e același Hardin pe care îl știa ea.

— M-am întâlnit de curând cu el, îmi reamintește ea. Era… nu știu cum să spun… *pustiit* când l-am văzut pe stradă. E mai bine acum?

Încerc să văd dacă e vreo umbră de ranchiună în ochii ei albaștri, dar nu găsesc așa ceva.

— Da, chiar e, spun eu, încercând să nu mă holbez la burta ei.

Își ridică mâna și văd acolo o verighetă pe inelarul ei. Mă bucur mult că a fost capabilă să-și schimbe viața în bine.

— A făcut o grămadă de lucruri oribile și știu că poate sunt deplasată — înghit în sec, încercând să nu-mi pierd încrederea în mine —,

dar pentru el e important să știe că l-ai iertat. A însemnat mult pentru el… mulțumesc că ai găsit puterea să-l ierți.

Ca să fiu sinceră, nu cred că Hardin regretă ce i-a făcut atât de mult pe cât ar trebui să regrete, dar iertarea ei a ajutat mult la dărâmarea zidului pe care Hardin l-a pus între ei și lume și știu că i-a adus un strop de liniște.

— Cred că-l iubești foarte mult, spune ea ușor după o tăcere prelungă.

— Da, foarte mult.

Mă uit în ochii ei. Suntem legate într-un fel bizar, femeia asta pe care Hardin a rănit-o într-un fel îngrozitor și cu mine, și simt puterea acestei legături. Nu-mi pot imagina cum s-a simțit, cât de umilită și de îndurerată a fost. N-a fost abandonată doar de Hardin, dar și de propria ei familie. La început, eram exact ca ea, o joacă pentru el, până când s-a îndrăgostit de mine. Asta-i diferența dintre mine și fata asta drăguță. El mă iubește pe mine și n-a fost capabil s-o iubească pe ea.

Nu-mi pot suprima un gând dezgustător, gândul că, dacă ar fi iubit-o pe ea, eu nu l-aș mai avea acum și mă bucur în mod egoist că nu a ținut la ea așa cum ține la mine.

— Se poartă frumos cu tine? mă-ntreabă ea, luându-mă prin surprindere.

— În general, da…

Zâmbesc când dau răspunsul ăsta groaznic.

— Se străduiește, închei eu într-o notă optimistă.

— Atunci, să sperăm că o să-l țină.

Îmi zâmbește și ea.

— Ce vrei să spui?

— M-am rugat la nesfârșit ca Hardin să-și găsească o portiță de salvare și cred că asta, în sfârșit, s-a întâmplat.

Zâmbește și mai larg și-și atinge din nou burta.

— Toată lumea merită o a doua șansă, chiar și cei mai păcătoși dintre păcătoși, nu crezi?

Sunt absolut uluită. Nu cred că, dacă Hardin mi-ar fi făcut mie ce i-a făcut ei, fără să-și ceară nici măcar scuze, m-aș gândi la el cu gânduri

bune, așa cum face ea. I-aș dori probabil să moară, dar ea, fata asta miloasă, i-a dorit numai binele.

— Ba da.

Sunt de acord cu ea, în ciuda faptului că nu pricep cum poate fi atât de iertătoare.

— Știu că-ți imaginezi că sunt nebună — Natalie surâde ușor — dar, dacă n-ar fi fost Hardin, nu l-aș fi întâlnit pe Elijah al meu și n-aș aștepta acum, dintr-o zi în alta, să-l nasc pe fiul meu.

Mă străbate un fior pe șira spinării când mă gândesc că Hardin a însemnat un moment de referință în viața lui Natalie — de fapt, a însemnat mai degrabă un obstacol major în calea vieții pe care ea o merită. Nu vreau ca Hardin să fie un obstacol și în viața mea, o amintire dureroasă, un om pe care să fiu obligată să-l iert și să mă împac cu ideea. Vreau ca Hardin să fie Elijah al meu, finalul meu fericit.

Tristețea îmi înlocuiește teama din mine, iar ea îmi duce mâna pe burta ei, umflată într-un fel cum a mea n-o să fie niciodată și îi observ verigheta de pe deget, ceva ce eu probabil nu voi purta niciodată. Tresar când simt mișcarea de sub atingerea mea, iar Natalie izbucnește în râs.

— Micuțul ăsta are o grămadă de treabă aici. Mi-aș dori să iasă mai repede.

Râde din nou, iar eu duc mâna la loc ca să simt din nou acea mișcare. Copilașul din burta ei mă mai lovește o dată și mă trezec că mă bucur alături de Natalie. Nu mă pot abține — e molipsitor.

— Când trebuie să naști? o-ntreb, încă uluită de lovitura din palma mea.

— Acum două zile. E un încăpățânat, băiatul ăsta. M-am întors la muncă pentru a mai sta în picioare, sperând că așa îi grăbesc venirea.

Vorbește cu atâta tandrețe despre copilul ei încă nenăscut. O să am și eu oare parte vreodată de așa ceva? O să am eu și această strălucire în obraji și blândețea asta în glas? O să simt și eu cum îmi mișcă un copil în burtă? Clipesc rapid ca să nu mă mai autocompătimesc. Nimic nu e sigur deocamdată.

Nimic nu e sigur în privința diagnosticului pus de dr. West, dar poți să fii sigură că Hardin nu va fi niciodată de acord să fie tatăl copiilor tăi, râde de mine o voce interioară.

— Te simți bine?

Vocea lui Natalie mă trezește din meditație.

— Da, scuze. Visam cu ochii deschiși, mint eu și-mi iau mâna de pe burta ei.

— Mă bucur că am apucat să te cunosc cât ești pe aici, prin zonă, spune ea exact când Trish și Susan apar din camera din spate, ultima cu un buchet de flori și cu un voal în mână.

Mă uit la ceas; e două și jumătate. Am vorbit cu Natalie suficient de mult ca Trish să se înroșească ușor în obraji și să-și golească paharul.

— Dă-mi cinci minute și sunt gata. S-ar putea să trebuiască să conduci! râde Trish.

Mă crispez la această idee, dar când mă gândesc la celaltă variantă — să-l chemăm pe Hardin — condusul nu mi se pare atât de tragic.

— Ai grijă și felicitări încă o dată, îi spun lui Natalie în drum spre ieșire.

Rochia lui Trish e la mine-n brațe și ea mă urmează la câțiva pași în spate.

— Și tu la fel, Tessa.

Natalie zâmbește și ușa se-nchide.

— O duc eu, dacă e prea grea, spune Trish pe trotuar. Mă pot duce să aduc mașina. N-am băut decât un pahar, pot să conduc.

— Mă descurc, serios, zic eu, deși sunt îngrozită că trebuie să-i conduc mașina.

— Nu, nu, ripostează ea și scoate cheile din buzunarul din față al jachetei. Pot să conduc.

135

Hardin

M-am plimbat prin toată casa de vreo sută de ori, am cutreierat cartierul ăsta de rahat de două ori, ba chiar l-am sunat pe Landon. Acum sunt pe punctul să fac o criză de nervi, iar Tessa nu-mi răspunde la telefon. *Unde dracului sunt astea două?*

Mă uit la telefon; e trecut de trei. Cât durează tâmpenia asta cu spa-ul?

Un val de adrenalină mă străbate când aud mașina scârțâind pe pietrișul de pe alee. Mă apropii de fereastra din față și văd că e mașina mamei. Tessa iese prima și se duce la portbagaj, scoțând de acolo o pungă mare și albă. Ceva e schimbat la ea.

— Am luat-o! strigă ea către mama în timp ce eu deschid ușa cu sită.

Cobor repede scările și-i iau din mâini tâmpita aia de rochie.

Părul… ce și-a făcut la păr?

— Mă duc să-l iau pe Mike! țipă mama la noi.

— Ce mama dracului ți-ai făcut la păr? dau glas gândurilor mele, de data asta cu voce tare.

Tessa se-ncruntă și observ că lucirea din ochii ei se estompează drastic.

Rahat.

— Întreb doar… arată drăguț, îi spun și mă mai uit o dată la ea.

Chiar arată drăguț. Ea e mereu frumoasă.

— M-am vopsit… nu-ți place?

Intră după mine-n casă. Arunc punga pe canapea.

— Fii atent! Aia e rochia de mireasă a mamei tale! țipă ea, ridicând marginea sacului de pe jos.

Părul ei e mai strălucitor decât în mod obișnuit și are ceva schimbat la sprâncene. Femeile fac prea multe scamatorii ca să-i impresioneze pe bărbați, iar noi de-abia observăm.

— N-am nimic cu părul tău, am fost doar surprins, îi spun eu și vorbesc serios.

Nu e atât de diferit de culoarea cu care a plecat de acasă — e doar mai închis la rădăcină, dar în rest e la fel.

— Foarte bine, pentru că e părul meu și-o să-l vopsesc cum vreau eu.

Își încrucișează brațele la piept, iar eu izbucnesc în râs.

— Ce e? face ea serioasă, privindu-mă strâmb.

— Nimic. Mă amuz când te dai femeie atotputernică, asta-i tot.

Nu mă pot opri din râs.

— Bravo, mă bucur că ți se pare amuzant, pentru că așa stau lucrurile, mă provoacă ea.

— Bine.

O apuc de mâneca puloverului și-o trag lângă mine, încercând să ignor decolteul de dedesubt. Am oarecum senzația că nu e un moment bun s-o ațâț.

— Vorbesc serios, m-am săturat de comportamentul tău de om al cavernelor, zice ea, zâmbind ușor și lovindu-mă în glumă peste piept.

— Bine, calmează-te. Ce naiba ți-a făcut mama?

Îmi lipesc buzele de fruntea ei și mă simt ușurat că n-a zis nimic despre Susan sau Natalie. Prefer să mă certe pentru că m-am luat de părul ei vopsit și nu pentru trecutul meu.

— Nimic. Ai fost nepoliticos cu părul meu și m-am gândit că e momentul să te anunț că lucrurile se schimbă pe aici.

Se mușcă de obraz ca să-și ascundă zâmbetul. Mă necăjește și mă testează și e absolut adorabilă.

— Sigur, sigur, gata cu omul cavernelor.

Îmi dau ochii peste cap, iar ea se retrage.

— Vorbesc serios, am priceput.

O trag înapoi lângă mine.

— Mi-a fost dor de tine azi.

Oftează lângă pieptul meu, iar eu o cuprind în brațe.

— Ți-a fost? o-ntreb, dorind să-mi confirme.

Se pare că trecutul meu nu i-a ieșit în față. Totul e-n regulă. Weekendul ăsta va fi unul bun.

— Mda, mai ales în timp ce eram la masaj. Mâinile lui Eduardo erau chiar mai mari decât ale tale.

Tessa se hlizește. Chicotelile ei se transformă-n țipete când o ridic pe umăr și mă-ndrept către scări. Știu sigur că nu i-a făcut niciun bărbat masaj; dacă ar fi fost așa, nu mi-ar fi povestit și n-ar fi început să râdă.

Vedeți, nu mă mai transform în omul cavernelor. Cel puțin până nu apare o amenințare evidentă. Adică nici măcar „cel puțin“; vorbim despre Tessa aici și întotdeauna cineva încearcă s-o despartă de mine.

Ușa din spate se deschide cu un scârțâit și se-aude glasul mamei strigându-ne exact când ajungem la jumătatea scărilor. Oftez, iar Tessa se zbate, implorându-mă s-o dau jos. Fac cum vrea ea, doar pentru că mi-a fost dor de ea toată ziua și pentru că mama va fi și mai enervantă dacă mă port prea afectuos cu Tessa în fața ei și a vecinului.

— Venim! răspunde Tessa când o pun înapoi jos.

— De fapt, nu venim.

O sărut pe colțul gurii, iar ea zâmbește.

— *Tu* nu vii.

Ridică din sprâncene, iar eu îi trag una peste fund în timp ce ea coboară repede scările. Simt că mi s-a luat o piatră de pe inimă. Aseară m-am purtat ca un idiot nenorocit fără niciun motiv. Mama n-a dus-o intenționat pe Tessa în preajma lui Natalie; de ce mi-am făcut atâtea griji?

— Ce vreți să mâncați voi doi la cină? Mă gândeam să mergem toți patru la Zara.

Mama se răsucește către viitorul ei soț când intrăm în living. Tessa dă din cap, deși habar n-are ce e Zara.

— Urăsc Zara. E prea aglomerat acolo, iar lui Tess n-o să-i placă nimic acolo, mormăi eu.

Tessa ar mânca orice ca să păstreze atmosfera pașnică, dar sunt convins că n-ar mânca ficat și miel pasat pentru prima oară în viața ei într-un moment când e silită să zâmbească și să mimeze că e cel mai bun lucru pe care l-a mâncat vreodată.

— Blues Kitchen, atunci? sugerează Mike.

Sincer, nu vreau să mă duc nicăieri.

— Prea multă gălăgie.

Mă sprijin cu coatele pe masă și încep să-mi fac de lucru cu mușamaua.

— Bine, atunci hotărâți-vă și anunțați-ne, zice mama exasperată.

Știu că-și pierde răbdarea cu mine, dar măcar sunt aici, nu-i așa?

Mă uit la ceas și dau din cap. De-abia e ora cinci; nu trebuie să plecăm nicăieri încă vreo oră de aici încolo.

— Mă duc sus, le spun.

— Trebuie să plecăm în zece minute — știi cum se parchează pe aici, zice mama.

Minunat.

Ies repede din living. O aud pe Tessa cum vine după mine.

— Hei.

Mă apucă de mâneca tricoului când ajung pe hol. Mă răsucesc spre ea.

— Ce-i? o-ntreb, încercând să-mi păstrez un ton cât mai blând cu putință, în ciuda iritării mele.

— Ce e cu tine? Dacă te deranjează ceva, spune-mi și putem rezolva, spune ea, cu un zâmbet neliniștit.

— Cum a mers prânzul de azi?

Ea n-a deschis subiectul, dar nu mă mai pot abține. Se prinde.

— Ah…

Își lasă privirea în podea, iar eu o apuc de bărbie ca s-o fac să se uite la mine.

— A fost drăguț.

— Despre ce-ați vorbit? o-ntreb eu.

În mod clar, n-a fost atât de râu pe cât credeam, dar îmi dau seama că evită subiectul.

— Am cunoscut-o… pe Natalie. Am cunoscut-o.

Îmi îngheață sângele în vine. Îmi îndoi puțin genunchii ca s-o privesc mai atent.

— Și?

— E adorabilă, spune Tessa.

Aștept să se-ncrunte sau să-și dea de gol furia, dar nimic din toate astea nu se-ntâmplă.

— E „adorabilă“? repet eu, complet derutat de răspunsul ei.

— Da, a fost atât de dulce… și cu o burtă foarte mare.

Tessa zâmbește.

— Și Susan? o-ntreb șovăitor.

— Și Susan a fost foarte amuzantă și drăguță.

Dar… dar Susan mă ura pentru ce i-am făcut nepoatei ei.

— A fost totul în regulă, să-nțeleg?

— Da, Hardin. Am avut o zi frumoasă. Mi-a fost dor de tine, dar am avut o zi frumoasă.

Întinde mâna prinzându-mă de tricou și trăgându-mă lângă ea. Arată atât de bine în lumina palidă de pe coridor.

— Totul e în regulă, nu-ți face griji, spune ea.

Mă sprijin cu capul de capul ei, iar ea mă cuprinde cu brațele de mijloc. Ea mă consolează pe mine? Tessa mă consolează, spunându-mi că totul va fi bine, după ce-a dat nas în nas cu fata a cărei viață aproape c-am distrus-o. Ea spune că va fi bine… *Oare?*

— Nu e niciodată în regulă, șoptesc eu, aproape sperând să nu mă fi auzit.

Dacă m-a auzit, preferă să nu-mi răspundă.

— Nu vreau să merg cu ei la cină, recunosc eu, rupând tăcerea dintre noi.

Vreau pur și simplu s-o duc sus pe Tessa și să mă pierd în ea, să uit toate rahaturile care m-au chinuit toată ziua, să alung fantomele și amintirile și să mă concentrez asupra ei. Vreau ca ea să fie singura voce din capul meu și, dacă aș face dragoste cu ea, sunt sigur că așa ar fi.

— Dar trebuie — e weekendul în care mama ta se mărită. Nu trebuie să stăm mult.

Se-ntinde să mă sărute pe obraz, apoi coboară pe bărbie.

— Ah, sunt atât de entuziasmat, mormăie el sarcastic.

— Haide.

Tessa mă duce înapoi în living, ținându-mă de mână, dar când ajungem la mama și la Mike, îi dau drumul. Oftez.

— Bine, hai să mergem să mâncăm.

Cina este obositoare, exact așa cum mă așteptam. Mama o ține de vorbă pe Tessa, împuindu-i urechile cu detalii despre nunți și despre lista invitaților. Îi prezintă pe toți membrii familiei care vor fi invitați, nu prea mulți din partea mamei; doar un văr îndepărtat va veni, de vreme ce părinții ei au murit de mult timp. Mike e tăcut în timpul mesei, ca și mine, doar că nu pare atât de plictisit. O privește pe mama cu o mutră care mă face să vreau să-l pocnesc în cap. E grețos, dar cumva liniștitor. E clar c-o iubește, deci presupun că nu-i atât de rău.

— Ești singura mea șansă să am nepoți, Tessa, o tachinează mama cât timp Mike plătește nota.

Tessa se îneacă, iar eu o bat pe spate. Tușește de câteva ori și-și cere scuze, dar când își revine are ochii mari și pare stânjenită. Exagerează puțin, dar sunt sigură că a fost prinsă pe picior greșit de remarca deplasată a mamei. Observându-mi nervii, mama spune:

— Glumeam și eu. Știu că sunteți foarte tineri.

Apoi scoate limba la mine, ca un copil. Tineri? Nu contează cât de tineri suntem, nu trebuie să-i bage lui Tess tâmpenii de-astea în cap. Am căzut deja de acord: n-o să avem copii. Dacă mama o face pe Tessa să se simtă vinovată nu va ajuta la nimic — doar va provoca o altă ceartă. Majoritatea certurilor au fost pe tema copiilor și a căsătoriei. Nu-mi doresc și nici nu-mi voi dori nici una, nici alta. O vreau pe Tessa, de aici până la sfârșitul vieții mele, dar n-o să mă căsătoresc cu ea. Avertismentul lui Richard din seara aceea mi-a rămas în minte, dar îl alung.

După cină, mama îl sărută pe Mike de noapte bună, iar el se duce la el acasă. Păstrează tradiția stupidă conform căreia mirele nu trebuie să vadă mireasa înainte de noaptea nunții. Cred c-a uitat că nu e primul ei rodeo; superstițiile astea tâmpite nu se mai aplică și a doua oară.

Oricât de tare aș vrea s-o duc pe Tessa în vechiul meu pat, n-o pot face cu mama în casă. Locul ăsta nenorocit nu e deloc izolat fonic. O aud pur și simplu pe mama când se răsucește pe salteaua ei scârțâitoare din camera de alături.

— Trebuia să luăm o cameră la hotel, mă plâng eu, în timp ce Tessa se dezbracă.

Aş vrea să doarmă încotoşmănată ca să nu mă chinui toată noaptea lângă trupul ei pe jumătate gol. Îşi pune tricoul meu şi mă uit fascinat la rotunjimea sânilor ei ascunşi de material, la frumuseţea şoldurilor ei pline, la coapsele ei voluptuoase acoperite de bluza mea. Mă bucur că tricoul nu-i e prea mare; n-ar arăta nici pe departe atât de bine. Nu m-ar face să mi se scoale în halul ăsta şi cu siguranţă n-ar face noaptea asta atât de chinuitoare.

— Vino-ncoace, iubito.

Deschid braţele ca s-o cuprind, iar ea se aşază cu capul la mine pe piept. Vreau să-i spun cât de mult înseamnă pentru mine faptul că a gestionat povestea cu Natalie atât de bine, dar nu-mi găsesc cuvintele potrivite. Cred că ştie şi ea; n-are cum să nu ştie cât de tare mă-nspăimântă gândul că ar putea interveni ceva între noi.

În câteva minute adoarme, agăţată de mine, iar vorbele îmi ies nestăvilite din gură, în timp ce-o mângâi pe păr.

— Eşti totul pentru mine, îi spun.

Mă trezesc transpirat tot. Tessa e lipită de mine, iar eu de-abia mai respir prin aerul greoi. E prea cald în casa asta. Cred că mama a dat drumul la căldură. E primăvară deja; nu mai e nevoie. Mă desprind din îmbrăţişarea lui Tess şi îi dau la o parte părul ud de pe frunte, după care cobor ca să verific centrala.

Sunt pe jumătate adormit când o cotesc înspre bucătărie, dar ce îmi apare în faţa ochilor mă face să încremenesc. Mă frec la ochi şi clipesc ca să limpezesc imaginea distorsionată pe care o am în faţă.

Dar ea nu dispare… *amândoi* sunt în continuare acolo, indiferent de câte ori aş clipi.

Mama stă pe masă, cu picioarele desfăcute. Un bărbat e între picioarele ei, cu braţele înfăşurate în jurul taliei ei. Ea are mâinile vârâte în părul lui blond. Gurile le sunt înlănţuite şi tot ce ştiu e că bărbatul respectiv nu e Mike.

E nenorocitul de Christian Vance.

136

Hardin

Cum? Ce se-ntâmplă? Pentru prima dată în viața mea rămân fără cuvinte. Mama îl mângâie pe Vance pe păr și pe obraz, sărutându-l din ce în ce mai apăsat.

Cred c-am făcut zgomot, pentru că mama deschide brusc ochii și-l împinge imediat pe Vance. El își întoarce iute capul către mine, face ochii mari și se îndepărtează repede de masă. Cum de nu m-au auzit când am coborât scările? De ce e el aici, în bucătăria asta?

Ce mama dracului se-ntâmplă de fapt?

— Hardin! face mama, cuprinsă de panică, și sare de pe masa de la bucătărie.

— Hardin, pot să-ți... începe Vance.

Ridic mâna ca să-i fac să tacă în timp ce gura și creierul meu lucrează la unison, încercând să înțeleagă priveliștea din fața ochilor mei.

— Cum..., încep eu să vorbesc, dar cuvintele îmi zboară prin cap și nu se leagă între ele. Cum... ? repet eu, începând să merg cu spatele.

Vreau să dispar de aici cât pot de repede, dar, în același timp, am nevoie și de o explicație. Mă uit de la unul la altul, încercând să-i regăsesc pe oamenii din fața mea în oamenii pe care credeam că-i cunosc înainte. Dar nu reușesc și nimic n-are logică.

Mă lovesc cu călcâiele de baza scărilor, iar mama face un pas spre mine.

— Nu e ce... spune ea.

Mă bucur că furia obișnuită începe să mă cuprindă, copleșindu-mă și alungând orice vulnerabilitate prezentă acum câteva secunde. Cu mânia mă descurc — mă regăsesc în ea; cu șocul și cu tăcerea de mormânt nu mă descurc deloc.

Mă duc din nou spre ei înainte să-mi dau seama ce fac, iar mama se dă înapoi, îndepărtându-se de mine, în timp ce Vance se așază în fața ei. Ce-i asta?

— Ce mama dracului e-n neregulă cu tine? o-ntrerup, fără să dau doi bani pe lacrimile egoiste care-i joacă-n ochi. Te măriți mâine! Și tu, mă iau de fostul meu șef, tu ești logodit, la dracu', și cu toate astea iată-te gata s-o fuți pe maică-mea pe masa mea din bucătărie!

Îmi las mâna-n jos și lovesc cu putere blatul mesei. Sunetul de lemn crăpat mă umple de adrenalină, mă face să-mi doresc mai mult.

— Hardin! țipă mama.

— Să nu-ndrăznești să țipi tu la mine! aproape că strig.

Aud deasupra mea zgomot de pași, semn că vocile noastre au trezit-o pe Tessa, și știu că o să vină să mă caute.

— Nu vorbi așa cu mama ta.

Vocea lui Vance nu e foarte ridicată, dar simt în tonul lui amenințarea.

— Nu ai tu dreptul să-mi spui ce să fac! Ești un nimeni — cine mama naibii ești?

Îmi înfig unghiile în palme, iar furia mi se întețește, adunându-se într-o masă mare, gata să explodeze.

— Eu… zice el, dar mama îl apucă de umăr și-l trage înapoi.

— Christian, nu, îl roagă ea.

— Hardin? mă strigă Tessa de la etaj și, peste câteva secunde, își face apariția în bucătărie.

Aruncă o ocheadă în cameră, mai întâi la oaspetele neașteptat, apoi mă caută din priviri și vine lângă mine.

— E totul în regulă? spune ea aproape în șoaptă, luându-mă de braț cu mâna ei mică.

— Totul e în regulă! Perfect, pe bune!

Îmi smulg mâna din strânsoarea ei și o flutur prin aer.

— Totuși, poate vrei s-o anunți pe prietena ta Kimberly că iubitul ei logodnic și-o trăgea cu mama.

Tessa lasă privirea în podea când mă aude rostind aceste cuvinte, dar nu spune nimic. Aș fi preferat să rămână sus, dar știu că, în locul ei, și eu aș fi coborât.

— Unde-i iubita ta Kimberly? Stă la vreun hotel din apropiere, cu fiul tău? îl întreb pe Vance, cu sarcasm.

Nu-mi place de Kimberly, e băgăcioasă și enervantă ca naiba, dar îl iubește pe Vance și aveam impresia că și el o iubește la fel de mult. În mod clar, mă înșelam. Nu dă doi bani pe ea și nici pe nunta lor care se apropie. Dacă ar fi dat, așa ceva nu s-ar fi întâmplat.

— Hardin, trebuie să ne calmăm cu toții.

Mama încearcă să dezamorseze situația. Și-a luat mâna de pe umărul lui Vance.

— Să ne calmăm? mă răstesc eu.

E incredibilă.

— Mâine te măriți, dar eu te găsesc aici, în miez de noapte, întinsă pe masa din bucătărie ca o curvă.

După ce rostesc aceste cuvinte, mă trezesc cu el deasupra mea. Trupul lui Vance se lovește de al meu, și mă izbesc cu capul de gresia din bucătărie când mă trântește la podea.

— Christian! o aud pe mama cum țipă.

Se folosește de greutatea corpului său pentru a mă imobiliza, dar eu reușesc să-mi smulg mâinile din strânsoarea lui. În clipa în care pumnul lui îmi nimerește nasul, adrenalina pune din nou stăpânire pe mine și văd roșu în fața ochilor.

137

Tessa

Visez? Te rog, Doamne, fă să fie doar un coșmar… căci ce se întâmplă nu poate fi cu siguranță adevărat.

Christian e deasupra lui Hardin. Când îl lovește cu pumnul în nas se aude cel mai oribil sunet. Urechile îmi ard și inima mi se oprește-n loc. Hardin își eliberează și el pumnul, lovindu-l la fel de puternic pe Christian în falcă, făcându-l pe acesta să-l scape din strânsoare.

În câteva clipe, Hardin iese de sub el și-l prinde de umeri, împingându-l la loc pe jos. Nu sunt capabilă să țin șirul pumnilor pe care și-i impart și nici nu pot spune cine e în avantaj.

— Oprește-i! țip eu la Trish.

Într-un fel, aș vrea să mă bag între ei, știind că, dacă Hardin mă vede, se va opri imediat, dar mi-e teamă c-ar putea fi prea furios, prea necontrolat și, din greșeală, ar putea face ce ar putea regreta mai târziu.

— Hardin!

Trish îl apucă pe Hardin de umărul gol, încercând să-l tragă înapoi, dar trece neobservată de amândoi.

Ca haosul să fie complet, ușa din spate se deschide și apare Mike, panicat. O, Doamne.

— Trish? Ce…

Clipește sub ochelarii cu lentile groase când își dă seama ce se petrece. Într-o clipită, sare și el la bătaie, strecurându-se în spatele lui Hardin și apucându-l de ambele brațe. Pentru că-i ditamai omul, Mike îl ridică fără niciun pic de efort și-l împinge în perete. Christian se ridică șovăind în picioare, iar Trish îl împinge și pe el în perete. Hardin

tremură de furie și respiră atât de greu că mi-e teamă c-o să-i dăuneze la plămâni. Alerg către el, neștiind ce să fac, dar vreau să fiu lângă el.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Vocea lui Mike cere atenție. Totul se petrece atât de repede: groaza din ochii căprui ai lui Trish, vânătăile de pe fața lui Christian, dâra roșie de sânge care se scurge din nasul lui Hardin… deja e prea mult.

— Întreabă-i *pe ei*! țipă Hardin, în vreme ce stropi de sânge i se împrăștie pe piept.

Arată către Trish, care pare înspăimântată, și către Christian, care e furios.

— Hardin, zic eu încet. Hai să mergem sus.

Îl iau de mână, încercând să-mi stăpânesc emoțiile. Tremur și-mi simt lacrimile fierbinți pe obraji, dar acum nu e vorba despre mine.

— Nu!

Se smulge din mâna mea.

— Spuneți-i! Spuneți-i ce mama naibii făceați voi aici!

Hardin încearcă să se arunce din nou asupra lui Christian, dar Mike se bagă repede între ei. Închid ochii preț de o clipă, rugându-mă ca Hardin să nu sară și la el.

Parcă sunt din nou în fosta mea cameră de la cămin, cu Hardin și Noah de-o parte și de alta, în timp ce Hardin mă silește să-i mărturisesc infidelitatea mea băiatului cu care mi-am petrecut jumătate de viață. Expresia de pe fața lui Noah nu era nici pe departe atât de sfâșietoare ca asta la care mă uit acum. Chipul lui Mike e un amestec de conștientizare, confuzie și durere.

— Hardin, te rog, nu face asta, îl implor eu. Hardin, repet eu, rugându-l să nu-l pună într-o situație proastă pe omul ăsta.

Trish trebuie să-i spună în felul ei, nu în fața publicului. Nu e corect.

— La naiba cu tot! Să vă ia dracu' pe toți! urlă Hardin și lovește cu pumnul în blatul ieftin al mesei, spărgându-l în două. Sunt convins că Mike nu se supără dacă folosiți bucătăria și mâine.

Hardin coboară tonul; fiecare cuvânt e măsurat și plin de cruzime.

— Sunt sigur c-o să vă lase, mai ales când o să vadă că a aruncat o grămadă de bani pe gluma asta proastă de nuntă.

Râde strâmb. Mă trece un fior pe șira spinării. Când e-n starea asta, n-ai cum să-l oprești; nimeni nu-ncearcă așa ceva. Toată lumea tace, dar Hardin continuă.

— Ce pereche frumoasă faceți. Fosta nevastă, acum logodită, a unui bețiv și cel mai bun și mai loial prieten al acestuia, zice el batjocoritor. Îmi pare rău, Mike, dar ai întârziat cinci minute la spectacol. Ai ratat partea în care mireasa îi băga limba-n gură domnului.

Christian încearcă din nou să pună mâna pe Hardin, dar Trish îi sare în față. Hardin și Christian se măsoară din priviri ca două pantere. Văd o față total nouă a lui Christian. Nu mai e nici glumeț, nici spiritual; emană furie. Acel Christian care o ține de mijloc pe Kimberly și-i șoptește cât e de frumoasă a dispărut cu totul.

— Nenorocit lipsit de respect, spune Christian printre dinți.

— *Eu* sunt lipsit de respect? Tu ești ăla care îmi tot povestește despre avantajele căsătoriei, cu toate astea ai o aventură cu maică-mea!

Mintea mea nu poate înțelege așa ceva. Christian și Trish? Trish și Christian? N-are niciun sens. Știu că sunt prieteni de ani de zile, iar Hardin mi-a povestit cum Christian i-a adăpostit el acasă pe Trish și pe el, a avut grijă de ei, după ce-a plecat Ken. Dar o aventură?

N-am crezut niciodată că Trish e genul de femeie care să facă una ca asta, iar Christian părea atât de îndrăgostit de Kimberly. Kimberly… Mă doare sufletul pentru ea; îl iubește atât de mult. Își face planuri pentru nunta de vis cu bărbatul visurilor ei, iar acum e destul de clar că nu-l cunoaște deloc. O să fie devastată. Și-a construit o viață alături de Christian și de fiul lui. Orice s-ar întâmpla, n-o să-l las pe Hardin să-i spună ce s-a întâmplat. N-o să-l las s-o umilească și să-și bată joc de ea așa cum a făcut cu Mike.

— Nu e deloc așa!

Temperamentul lui Christian e la fel de iute ca al lui Hardin. Ochii lui verzi strălucesc, ard de mânie și-mi dau seama că nu-și dorește nimic mai tare decât să-l strângă de gât pe Hardin. Mike nu zice nimic, doar se uită fix la logodnica lui și la obrajii ei brăzdați de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, nu trebuia să se-ntâmple așa ceva. Nu știu…

Trish începe să plângă sfâșietor, iar eu mă uit în altă parte. Mike clatină din cap — nu vrea să accepte nicio scuză și nu zice nimic, străbate

mica bucătărie și iese, trântind ușa din spate în urma lui. Trish cade în genunchi și-și acoperă fața cu mâinile, ca să nu auzim cum plânge.

Christian își lasă umerii-n jos, iar furia îi dispare și îi ia locul îngrijorarea. Îngenunchează lângă ea, luând-o în brațe. Lângă mine, Hardin începe din nou să respire greu, strângând din pumni, iar eu mă așez în fața lui, punându-mi mâinile pe fața lui. Mi se-ntoarce stomacul pe dos la vederea sângelui, care i-a ajuns până pe bărbie. Are buzele pătate… atât de mult sânge.

— Lasă-mă, mă avertizează el, dându-mi mâinile la o parte.

Se holbează la mama sa, care e în brațele lui Christian. Cei doi par să fi uitat că suntem și noi aici — sau nu le pasă deloc. Sunt foarte derutată.

— Hardin, te rog, strig eu și-mi mai pun o dată mâinile pe chipul lui.

În sfârșit se uită la mine și îi văd expresia vinovată.

— Te rog, hai să mergem sus, îl implor eu.

Privirea lui stăruie asupra feței mele și mă silesc să nu-mi mut ochii în altă parte și, încet-încet, furia i se domolește.

— Du-mă departe de ei, îmi șoptește. Ia-mă de aici.

Îl apuc de o mână, scoțându-l încet din bucătărie. Când ajungem la scări, Hardin se oprește.

— Nu… Vreau să plec din casa asta, spune.

— Bine, îl aprob eu repede.

Și eu vreau să plec din casa asta.

— Iau eu bagajele. Tu du-te la mașină, îi spun.

— Nu, dacă mă-ntorc acolo…

Nu termină ce are de spus. Știu exact ce se va-ntâmpla dacă rămâne singur cu mama lui și cu Christian.

— Haide sus — nu durează mult, îi promit.

Încerc cât pot să-mi păstrez calmul, să fiu puternică de dragul lui și, deocamdată, reușesc. Mă lasă s-o iau înainte și mă urmează pe scări, până în dormitorul micuț. Înghesui în grabă lucrurile în valize, fiindcă n-am timp să le împachetez așa cum trebuie. Sar și scot un strigăt când Hardin dărâmă dulapul, iar acesta aterizează zgomotos pe podea. Hardin îngenunchează și scoate primul sertar gol. Îl azvârle într-o parte și-l

apucă pe următorul. Va distruge tot ce e prin cameră dacă nu-l scot de aici mai repede.

Exact când izbește și ultimul sertar de pereți, îl iau în brațe.

— Vino cu mine la baie.

Îl conduc de-a lungul holului și-nchid ușa în urma noastră. Iau un prosop de pe poliță, dau drumul la apă și-l pun să se așeze pe scaunul de toaletă. Tăcerea lui îmi dă fiori și nu vreau să-l pisez.

Nu zice nimic, nici măcar nu tresare când îi pun prosopul fierbinte pe obraz, ștergându-i sângele adunat sub nas, deasupra buzelor și pe bărbie.

— Nu-i rupt, zic eu încet când îi examinez nasul.

Buza de jos e deja umflată, dar nu mai sângerează. Mintea mi-o ia razna, amintindu-mi de cei doi bărbați care s-au bătut mai devreme. El nu zice nimic. Când mare parte din sânge a dispărut, clătesc prosopul pătat și-l las în chiuvetă.

— Mă duc să iau bagajele. Stai aici, îi zic, sperând să mă asculte.

Mă întorc repede în cameră ca să iau ambele valize și desfac unul dintre bagaje. Hardin n-are tricou pe el și e desculț, are doar niște pantaloni scurți, iar eu sunt îmbrăcată doar cu tricoul lui. N-am avut vreme să mă gândesc la îmbrăcăminte și nici măcar să mi se facă rușine că am coborât scările pe jumătate dezbrăcată când am auzit strigătele. Nu știu ce mă așteptam să găsesc când m-am năpustit în jos pe scări, dar Christian și Trish făcând sex nu era unul dintre scenariile pe care le aveam în cap.

Hardin păstrează tăcerea în timp ce-i trag un tricou peste cap și îi pun o pereche de șosete în picioarele goale. Eu mă-mbrac cu un tricou și cu jeanși, fără să-mi pese de felul în care arăt. Îmi clătesc mâinile din nou la baie, încercând să-mi curăț sângele de sub unghii.

Tăcerea continuă și când coborâm scările, iar Hardin îmi ia ambele bagaje din mână. Țipă de durere când își aruncă geanta mea pe umăr, iar eu mă crispez când îmi imaginez ce vânătaie are sub tricou.

O aud pe Trish plângând și pe Christian liniștind-o cu o voce calmă exact când ieșim din casă. Când ajungem la mașina pe care am închiriat-o, Hardin se mai întoarce o dată cu fața către casă și-i văd umerii cutremurându-se.

— Pot să conduc.

Pun mâna pe chei, dar el mi le ia repede.

— Nu, conduc eu, spune.

Nu mă cert cu el. Vreau să-l întreb unde mergem, dar prefer să nu-l chestionez chiar acum; nu e foarte coerent și trebuie să-l iau ușor. Îmi pun mâna peste a lui și răsuflu ușurată când văd că nu se smulge din atingerea mea.

Timpul trece foarte greu cât ne învârtim prin orășel în tăcere și fiecare kilometru parcurs aduce cu el un plus de încordare. Mă uit pe geam și recunosc strada pe care am fost după-amiază când treceam pe lângă magazinul lui Susan. Mi-o amintesc pe Trish ștergându-și lacrimile, admirându-se în oglindă îmbrăcată în rochia de mireasă, lucru care m-a făcut și pe mine să lăcrimez. Cum a putut să facă așa ceva? Mâine trebuia să se mărite; de ce să facă așa ceva? Vocea lui Hardin mă readuce la realitate.

— Totul e o mare porcărie.

— Nu pricep nici eu, zic, strângându-l ușor de mână.

— Totul și toți din viața mea sunt pe dos, spune el, fără strop de emoție în voce.

— Știu, îl aprob eu, deși nu sunt de acord, dar nu e momentul să mă contrazic acum cu el.

Hardin încetinește și trage în parcarea unui mic motel.

— Stăm aici în noaptea asta și plecăm dimineață, zice el, uitându-se fix înainte. Nu știu ce să mai zic despre slujba ta și despre unde vei locui când ne-ntoarcem în State, continuă el și se dă jos din mașină.

Mi-am făcut atâtea griji pentru Hardin și pentru scena violentă din bucătărie încât am uitat momentan că bărbatul care se bătea pe jos cu Hardin nu e doar șeful meu, ci și omul în casa căruia locuiesc.

— Vii? întreabă Hardin.

În loc de răspuns, mă dau jos din mașină și intru după el, tăcută, în motel.

138

Tessa

Bărbatul de la recepție îi dă lui Hardin cheia camerei noastre cu un zâmbet la care Hardin nu răspunde nicicum. Mă străduiesc să-i surâd eu, dar zâmbetul meu iese forțat și ciudat, iar recepționerul își îndreaptă repede privirea în altă parte.

În tăcere, străbatem holul ca să găsim camera. Holul e lung și îngust; pe pereții crem atârnă picturi religioase — într-una un înger frumos îngenunchează în fața unei tinere fete, doi îndrăgostiți îmbrățișându-se în alta. Mă trece un fior când îmi arunc privirea pe ultimul tablou, de unde mă privesc ochii negri ai lui Lucifer, chiar de lângă camera noastră. Rămân holbându-mă la ochii lui goi și mă grăbesc în urma lui Hardin să intru-n cameră și aprind lumina. El îmi aruncă geanta pe un balansoar din colț și își lasă valiza lângă ușă, acolo unde m-am proțăpit.

— Mă duc să fac un duș, zice el repede.

Fără să se uite înapoi, intră în baie și-nchide ușa în urma lui. Vreau să mă duc după el, dar nu știu ce să fac. Nu vreau să-l presez sau să-l enervez și mai tare, dar în același timp vreau să mă asigur că se simte bine și nu vreau să se scufunde în starea asta — cel puțin nu de unul singur.

Mă descalț, apoi îmi scot jeanșii și tricoul lui Hardin și intru după el în baia micuță, complet dezbrăcată. Când deschid ușa, el nu se întoarce la mine. Aburul a început deja să se depună în încăpere, umplând-o și ascunzând trupul lui Hardin într-un nor. I se văd doar tatuajele, atât de atrăgătoare.

Trec peste grămada de haine aruncate și mă așez în spatele lui, dar nu mă lipesc de trupul său.

— Nu trebuie să — începe Hardin, cu o voce neutră.

— Știu, îl întrerup eu.

Știu că e supărat, rănit și că-ncepe să se retragă din nou în spatele acelui zid pe care m-am luptat atât de mult să-l dărâm. Și-a controlat furia atât de bine în ultima vreme încât îmi vine să-i omor pe Trish și pe Christian pentru că l-au făcut s-o ia razna în halul ăla. Mă surprind gândurile mele și le alung.

Fără alte cuvinte, trage perdeaua de la duș și intră în apa care curge. Inspir adânc, îmi adun orice strop de încredere de care pot da dovadă, și intru și eu după el. Apa e fierbinte, de-abia poate fi suportată, și mă ascund în spatele lui Hardin ca să mă feresc de ea. Cred că mi-a observant disconfortul, pentru că reglează temperatura apei.

Iau sticluța de săpun lichid și pun puțin pe un burete, atingând apoi ușor spatele lui Hardin. El tresare și încearcă se se ferească, dar eu îl urmez, apropiindu-mă de el.

— Nu trebuie să vorbești cu mine, dar știu că ai nevoie de mine.

Vocea mea pare mai mult o șoaptă, pierdută între respirația greoaie a lui Hardin și apa care curge. Rămâne tăcut și nemișcat când îi trec buretele peste literele gravate pe piele. Tatuajul meu.

Hardin se-ntoarce cu fața la mine, lăsându-mă să-l spăl și pe piept și studiindu-mi fiecare mișcare. Simt furia cum radiază din el, amestecându-se cu aburul fierbinte, iar privirea lui mă arde. Arată de parcă ar fi pe punctul să explodeze. Înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă, mă prinde cu ambele mâini de obraji. Își lipește cu disperare gura de gura mea, iar buzele mi se despart involuntar sub atingerea lui dură. Nu e nimic blând, nimic cald la atingerea asta a lui. Limbile ni se întâlnesc și-l mușc ușor de buza de jos, trăgând încet și ocolindu-i rana. El geme și mă lipește de faianța udă.

Îmi aud scâncetul când se desprinde din sărut, dar se întoarce repede și îmi presară sărutări apăsate pe gât și pe piept, apoi îmi cuprinde sânii, strângându-i în mâinile lui lovite și învinețite în vreme ce gura lui mă copleșește, mă linge, mă suge, mă mușcă. Îmi rezem capul de faianță și-mi bag degetele în părul lui, trăgându-l, așa cum știu că-i place.

Fără niciun avertisment, se coboară în genunchi sub jetul de apă și, pentru un moment scurt, îmi amintesc vag de ceva. Dar el mă atinge din nou și nu-mi mai aduc aminte despre ce era vorba.

139

Hardin

Degetele lui Tess îmi trec prin păr și-mi apropie gura de pielea ei deja înroșită. O ating, o gust în felul acesta și așa toate gândurile chinuitoare mi se risipesc. Țipă ușor când încep s-o ling, trăgându-mă tare de păr. Șoldurile i se ridică de pe faianță, întâlnindu-mi buzele, cerându-mi disperată mai mult.

Eu mă ridic în picioare și-i înfășor un picior în jurul taliei mele, apoi și pe celălalt. Geme ușor când o ridic, pătrunzând-o încet.

— La naiba…, fac eu, aproape gâfâind când mă trezesc copleșit de căldura și umezeala și întreaga senzație pe care mi-o dă atingerea ei, fără bariera unui prezervativ între noi.

Ea-și dă ochii peste cap când intru și ies din ea întruna. Mă abțin să nu i-o trag prea tare și uit de tot ce e în jurul nostru. În schimb, mă mișc încet, doar gura mea și mâinile o asaltează mai dur. Mâinile ei mă strâng de umeri în vreme ce eu îmi trec limba peste sânii ei rotunzi. Simt gustul sângelui care iese la suprafață sub limba mea și mă dau în spate ca să văd urma rozalie pe care am lăsat-o.

Își coboară privirea, studiind și ea urma. Nu mă ceartă și nici măcar nu se-ncruntă când vede vânătaia lăsată de buzele mele; se mușcă doar de buza de jos, uitându-se aproape cu adorație la semn. Mă zgârie cu unghiile pe spinare, iar eu o apăs și mai tare de peretele îmbrăcat în faianță. Am degetele înfipte în coapsele ei, lăsând și acolo urme, și o pătrund cu forță, rostindu-i numele la nesfârșit.

Picioarele i se încordează în jurul meu, iar eu intru și ies și amândoi ajungem aproape de orgasm.

— Hardin, geme ea ușor, respirând sacadat în timp ce-și dă drumul.

Îmi dau seama că pot ejacula înăuntrul ei și asta mă excită. Îmi dau drumul în ea, strigându-i numele.

— Te iubesc.

Îmi lipesc buzele de tâmpla ei, apoi îmi sprijin fruntea de fruntea ei ca să-mi recapăt răsuflarea.

— Te iubesc, spune ea gâfâind, cu ochii închiși.

Rămân înăuntrul ei, savurând atingerea directă a pielii ei. Pe spate simt cum apa se răcește; în zece minute n-o să mai avem apă caldă. Ideea unui duș rece în miez de noapte mă zorește s-o ajut să se ridice în picioare. Mă retrag din ea și privesc cum dovada orgasmului meu i se scurge dintre picioare. La naiba, numai priveliștea asta a meritat să aștept șapte luni.

Vreau să-i mulțumesc, să-i spun că o iubesc și că m-a scos din întuneric, nu doar în seara asta, ci din ziua în care m-a luat prin surprindere când m-a sărutat în vechea mea cameră de la casa frăției studențești, dar nu-mi găsesc cuvintele.

Dau drumul la apă și mă uit fix la perete. Oftez ușurat când simt din nou buretele pe spate, iar ea continuă ce a început acum câteva minute.

Mă întorc cu fața la ea și stau cuminte, în timp ce ea îmi trece buretele peste gât. Furia nu m-a părăsit de tot, e în preajmă și fierbe în mine, dar Tessa m-a făcut să uit de asta așa cum numai ea știe s-o facă.

140

Tessa

— Maică-mea e o distrusă, spune în cele din urmă Hardin, după minute întregi de tăcere.

Tresar când îl aud vorbind, dar îmi revin repede și continui să-l spăl. El vorbește mai departe.

— Adică fazele astea parcă sunt desprinse din Tolstoi.

Gândurile-mi zboară la operele lui Tolstoi și se opresc la *Sonata Kreutzer*. Mă trece un fior, în ciuda apei fierbinți.

— *Kreutzer?* întreb, sperând că mă-nșel și că am interpretat această poveste sumbră în alt fel.

— Da, desigur.

A devenit din nou lipsit de orice emoție, ascunzându-se din nou în spatele zidului ăluia nenorocit.

— Nu știu dacă se poate compara această… situație cu ceva atât de sumbru, zic eu ușor.

Povestea e plină de sânge, gelozie și furie și mi-ar plăcea să cred că povestea reală va avea un final mai optimist.

— Nu în totalitate, dar da, răspunde el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Încerc să-mi reamintesc povestea, să văd dacă există vreo asemănare cu aventura mamei lui Hardin, dar singura concluzie la care ajung are legătură numai cu Hardin însuși și cu convingerile lui despre căsătorie. Asta mă face din nou să mă înfior.

— N-am intenționat niciodată să mă-nsor și încă nu intenționez, deci nu, nu s-a schimbat nimic, zice el cu răceală.

Trec peste durerea pe care o simt în piept și mă concentrez asupra lui.

— Bine.

Îl spăl cu buretele pe un braţ, apoi pe celălalt și, când îmi ridic privirea, văd că are ochii închiși.

— Tu a cui poveste crezi c-o s-o avem? întreabă el, luându-mi buretele din mână.

— Nu știu, zic eu simplu.

Mi-ar plăcea tare mult să știu răspunsul la această întrebare.

— Nici eu.

Toarnă și mai mult săpun pe burete și mi-l trece peste piept.

— N-am putea să ne facem propria poveste?

Mă uit în ochii lui tulburaţi.

— Nu cred că putem. Știi bine că va fi una din două, spune el, dând din umeri.

Știu că e rănit și furios, dar nu vreau ca greșelile lui Trish să ne afecteze relaţia. Îl văd pe Hardin comparând situaţiile în mintea lui. Încerc să duc discuţia în altă direcţie.

— Din toată povestea asta ce te deranjează cel mai tare? Că nunta e mâine… mă rog, astăzi? mă corectez eu.

E aproape patru dimineaţa și nunta trebuie, mă rog, trebuia să înceapă la ora două după-amiaza. Oare ce s-a întâmplat după ce-am plecat de acasă? Oare Mike s-a întors să discute cu Trish sau Christian și Trish au terminat ce începuseră?

— Nu știu.

Oftează, trecându-mi buretele peste abdomen și șolduri.

— Mă doare-n cot de nuntă. Mi se pare că amândoi sunt niște mincinoși nenorociţi.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Mamei o să-i pară cel mai rău. Ea și-a vândut casa și și-a înșelat viitorul soţ în noaptea dinaintea nunţii.

Atingerea îi devină mai dură, semn că furia îl cuprinde iarăși. Nu zic nimic, dar îi iau buretele din mâini și îl așez pe policioara din spatele meu.

— Și Vance… Ce specie de cretin are o aventură cu fosta nevastă a celui mai bun prieten? Tata și Christian Vance se știau de când erau copii.

Tonul lui Hardin e unul amar — aproape ameninţător.

— Ar trebui să-l sun pe tata să văd dacă știe ce târfă mincinoasă…

Întind mâna și-i acopăr gura înainte să-și termine ideea.

— E tot mama ta, îi amintesc eu încet.

Știu că e furios, dar n-ar trebui să jignească pe nimeni. Îi iau mâna de la gură ca să poată vorbi.

— Nu-mi pasă că e mama și nu-mi pasă nici de Vance. Iar lucrurile se vor întoarce împotriva lui, căci o să se ducă dracului când o să-i spun lui Kimberly despre ei doi și când o să-ți dai demisia, zice Hardin cu mândrie, ca și cum asta ar fi forma supremă de răzbunare.

— N-o să-i spui nimic lui Kimberly.

Mă uit în ochii lui, implorându-l.

— Dacă n-o să-i spună Christian, o să-i spun eu, dar tu n-ai dreptul s-o faci să se simtă prost sau s-o hărțuiești. Înțeleg că ești furios pe mama ta și pe Christian, dar Kimberly n-are nicio vină aici și nu vreau să sufere, zic eu cu fermitate.

— Bine. Dar tu o să-ți dai demisia, spune el, întorcându-se ca să-și clătească șamponul din păr.

Oftez și mă-ntind după sticla de șampon din mâna lui Hardin, dar el și-o retrage.

— Vorbesc serios, nu mai lucrezi pentru el.

Îi înțeleg mânia, dar nu e momentul să discutăm despre locul meu de muncă.

— Vorbim mai târziu, îi zic și reușesc, în sfârșit, să-i iau sticla din mână.

Apa se răcește din ce în ce mai tare și aș vrea totuși să mă spăl pe cap.

— Nu!

Se trage înapoi. Încerc să-mi păstrez calmul și să fiu cât pot de amabilă cu el, dar el îmi îngreunează situația.

— Nu pot să-mi părăsesc stagiatura. Nu-i atât de simplu. Trebuie să anunț universitatea, să completez o grămadă de acte și să explic cu argumente ce s-a întâmplat. Apoi trebuie să-mi mai adaug niște cursuri la mijlocul semestrului ca să recuperez punctele pe care le primeam de la Vance Publishing și, pentru că termenul pentru depunerea dosarului pentru ajutor financiar a trecut, va trebui să plătesc din propriul buzunar. Nu-mi pot da demisia, așa, pur și simplu. O să încerc să văd cum rezolv problema, dar dă-mi, te rog, un răgaz.

Am renunțat să mă spăl pe cap.

— Tessa, mi se rupe, sincer, de faptul că ai tu de completat multe acte. Aici e vorba despre familia mea, spune el, iar eu mă simt imediat vinovată.

Are dreptate, nu-i așa? Chiar nu-mi dau seama, dar buza lui însângerată și nasul învinețit mă fac să cred asta.

— Știu, îmi pare rău. Trebuie doar să-mi găsesc altă stagiatură mai întâi, asta e tot ce-ți cer.

De ce îi cer?

— Adică atâta spun… că am nevoie de puțin timp. Știu că trebuie să mă mut deja la un hotel…

Mă cuprinde neliniștea la perspectiva de a rămâne fără casă, fără slujbă și fără prieteni din nou.

— N-ai cum să obții o altă stagiatură oricum, în niciun caz una plătită, îmi reamintește el cu duritate.

Știam asta deja, dar încercam să mă conving că am o șansă, cât de mică.

— Nu știu ce-o să fac, dar am nevoie de timp. Totul e o mare varză.

Mă-ntind după prosop.

— Păi, n-ai nevoie de prea mult timp ca să-ți dai seama ce ai de făcut. Ar trebui să te muți înapoi la Washington cu mine.

Cuvintele lui mă țintuiesc locului.

— Să mă mut înapoi *acolo*?

Numai gândul ăsta mă face să amețesc.

— Nu mă mut înapoi acolo și după weekendul trecut nici măcar nu mai vreau să vin în vizită, darămite să mă mut înapoi. Asta nu-i o opțiune.

Îmi înfășor pe trupul ud un prosop și ies din baie. Îmi iau telefonul și intru-n panică atunci când văd că am cinci apeluri ratate și două mesaje. Toate de la Christian. Ambele mesaje îl imploră pe Hardin să-l sune imediat.

— Hardin, îl strig eu.

— Ce-i? se răstește el.

Îmi dau ochii peste cap și îmi stăpânesc nervii.

— A sunat Christian, de multe ori.

Iese din baie cu un prosop în jurul mijlocului.

— Așa, și ce dacă?

— Dacă i s-a întâmplat ceva mamei tale? Nu vrei să suni să vezi dacă e totul în regulă? îl întreb. Lasă, că sun eu…

— Nu, dă-i dracului pe amândoi. Nu-i suna.

— Hardin, chiar cred că…

— Nu, mi-o întoarce el.

— I-am trimis deja un mesaj, să fiu sigură că mama ta se simte bine, recunosc eu.

Hardin se strâmbă.

— Sigur că i-ai trimis.

— Știu că ești supărat, dar te rog, nu te mai răzbuna pe mine. Încerc din răsputeri să te sprijin, dar nu te mai răsti la mine. Nu e vina mea.

— Îmi pare rău.

Își trece mâinile prin părul ud.

— Hai să ne-nchidem amândoi telefoanele și să dormim puțin.

Are vocea calmă, iar privirea i s-a îmblânzit considerabil.

— Tricoul ăsta e pătat, spune el, trăgând îmbrăcămintea însângerată pe podea, și nu știu unde e celălalt.

— Ți-l aduc eu din valiză.

— Mulțumesc.

Oftează. Faptul că se liniștește atât de mult când mă vede îmbrăcată în hainele lui mă face fericită, chiar și în miezul unei nopți dezastruoase. Îi aduc tricoul pe care l-a purtat mai devreme și îi dau și o pereche curată de boxeri în care să doarmă, după care împăturesc la loc hainele din valiză.

— O să schimb biletele de avion imdiat când mă trezesc. Acum nu mă pot concentra.

Stă puțin pe marginea patului înainte de a se întinde.

— Mă ocup eu, zic, scoțând laptopul din valiză.

— Mulțumesc, mormăie el, deja adormit pe jumătate.

Câteva secunde mai târziu adaugă:

— Aș vrea să te duc departe, departe de tot.

Încă am mâinile pe tastatură și aștept să mai zică și altceva, dar el începe să sforăie. Intru pe site-ul companiei aeriene, dar exact atunci telefonul îmi vibrează pe masă. Pe ecran apare numele lui Christian.

Ignor apelul, dar mai urmează unul și atunci iau cheia camerei și ies pe culoar ca să răspund. Încerc să vorbesc în șoaptă.

— Alo.

— Tessa? Cum se simte? întreabă el, panicat.

— Bine… se simte bine. Are nasul umflat și vânăt, buza spartă și câteva vânătăi și răni.

Nu-mi ascund ostilitatea din voce.

— La naiba, gâfâie el. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

— Și mie, mă răstesc eu la șeful meu și-ncerc să nu bag în seamă tabloul oribil din fața ochilor mei.

— Trebuie să discut cu el. Știu că e derutat și furios, dar trebuie să-i explic niște lucruri.

— Nu vrea să discute cu tine și, sincer, de ce să vrea așa ceva? Avea încredere-n tine și știi și tu că el nu acordă încredere oricui.

Îmi cobor glasul.

— Ești logodit cu o femeie senzațională, iar Trish trebuia să se mărite mâine.

— Tot se mărită, zice el.

— Poftim?

Mă plimb pe hol. Mă opresc în fața picturii senine cu îngerul îngenuncheat, dar, cu cât mă uit la ea mai mult, cu atât devine mai sumbră. În spatele îngerului este un alt înger; acesta din urmă are trupul aproape străveziu și ține în mână un pumnal cu tăiș dublu. Fecioara cu părul castaniu îl privește, cu un zâmbet sinistru pe față ca și cum așteaptă ca îngerul îngenuncheat să fie atacat. Chipul celuilalt înger e contorsionat — se pregătește să-l înjunghie pe cel dintâi înger. Mă uit în altă parte și mă concentrez la vocea lui Christian.

— Nunta n-a fost anulată. Mike o iubește pe Trish și ea îl iubește pe el. Se vor căsători mâine, în ciuda greșelii mele.

Se căznește să spună aceste vorbe. Am atâtea întrebări să-i pun, dar nu pot. E șeful meu și tocmai a avut o aventură cu mama lui Hardin; nu e deloc treaba mea.

— Îmi dau seama ce crezi despre mine, Tessa, dar dacă aș putea să vă ofer niște explicații, poate că veți înțelege amândoi.

— Hardin vrea să schimbăm biletele de avion și să plecăm dis-de-dimineață, îl anunț eu.

— Nu poate pleca fără să-și ia la revedere de la mama lui. Asta o va ucide.

— Nu cred c-ar fi în interesul nimănui să-l lăsăm în aceeași cameră cu ea, îl avertizez eu și mă-ndrept către cameră, oprindu-mă chiar lângă ușă.

— Înțeleg că vrei să-l menajezi și-mi face plăcere să văd cât îi ești de credincioasă. Dar Trish a avut deja o viață destul de grea și e momentul să fie și ea puțin fericită. Nu mă aștept să vină la nuntă, dar te rog să faci tot ce poți ca să-l convingi să-și ia la revedere de la ea. Dumnezeu știe cât o să mai treacă până când se va întoarce în Anglia, oftează Christian.

— Nu știu ce să zic.

Îmi trec degetele peste rama de bronz a tabloului cu Lucifer.

— O să văd ce pot face, dar nu-ți pot promite nimic. N-am de gând să-l forțez.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Ușurarea i se citește în voce.

— Christian? zic eu, înainte să-nchid telefonul.

— Da, Tessa?

— O să-i spui lui Kimberly?

Îmi țin respirația și îi aștept răspunsul la întrebarea mea extrem de nepotrivită.

— Sigur c-o să-i spun, răspunde el încet, cu accentul lui apăsat și calm. O iubesc mai mult decât…

— Bine.

Încerc să pricep, dar singura imagine care-mi vine în cap este cea a lui Kimberly zâmbind la ei în bucătărie, cu capul lăsat pe spate, și cea a lui Christian, urmărind-o cu ochi scânteietori, ca și cum ar fi fost singura femeie de pe pământ. Se uită la fel și la Trish?

— Mulțumesc. Anunță-mă dacă aveți nevoie de ceva. Îmi cer scuze încă o dată pentru ce-ai văzut mai devreme și sper că nu ți-ai stricat definitiv părerea despre mine, spune el și-nchide telefonul.

Mai arunc o ultimă privire monstrului hidos de pe perete și intru înapoi în camera de hotel.

141

Hardin

— Unde ești?

Vocea lui furioasă bubuie pe hol, ajungând până în bucătărie. Ușa de la intrare se trântește, iar eu sar din scaun, luându-mi cartea. Lovesc cu umărul sticla de pe masă, care se sparge pe jos într-o grămadă de cioburi. Lichidul cafeniu se împrăștie pe podea, iar eu mă grăbesc să mă ascund înainte ca el să mă găsească și să vadă ce-am făcut.

— Trish! Știu că ești aici! țipă el din nou.

Vocea lui se apropie. Cu mâinile mele mici trag prosopul de pe aragaz și-l arunc pe jos ca să șterg mizeria pe care am făcut-o.

— Unde-i maică-ta?

Mă dau înapoi când îi aud glasul.

— E… nu-i aici, îi zic eu, ridicându-mă în picioare.

— Ce pizda mă-tii ai făcut aici? urlă el, împingându-mă cât colo și dând cu ochii de mizeria pe care am făcut-o.

Nu voiam să fac așa o mizerie. Știam că se va enerva.

— Sticla asta de whisky era mai bătrână decât tine, zice el.

Ridic privirea la fața lui roșie, iar el se-mpiedică.

— Mi-ai spart nenorocita de sticlă.

Tata are o voce lentă. Mereu are vocea asta când vine acasă, în ultima vreme. Mă dau înapoi, cu pași mici. Dacă aș putea ajunge la scări, aș scăpa. E prea beat să se țină după mine. Ultima oară a căzut pe scări.

— Ce-i asta?

Ochii lui mânioși se concentrează la cartea mea. O strâng și mai tare la piept. Nu. Nu și pe asta.

— Vino-ncoace, băiete.

Se plimbă-n jurul meu.

— Te rog, nu, îl implor eu, dar el îmi smulge cartea din mâini.

Domnișoara Johnson spune că citesc foarte bine, cel mai bine din toată clasa.

— Mi-ai spart sticla, îți stric și eu ceva de-al tău.

Zâmbește. Mă dau în spate în timp ce el rupe cartea în două și îi sfâșie paginile. Îmi acopăr urechile și văd cum Gatsby și Daisy plutesc prin cameră, într-un vârtej alb. El prinde câteva pagini din zbor și le face bucățele.

Nu sunt bebeluș, n-am voie să plâng. E doar o carte. E doar o carte. Ochii îmi ard, dar nu sunt un bebeluș și n-am voie să plâng.

— Ești exact ca el, știi? Cu cărțile tale tâmpite, mormăie el.

Exact ca el? Care el? Jay Gatsby? El nu citește cât citesc eu.

— Ea crede că sunt prost, dar nu sunt.

Se sprijină de spătarul scaunului ca să nu cadă din picioare.

— Știu eu ce-a făcut.

Dintr-odată chipul îi încremenește și am senzația că tata va izbucni în plâns.

— Curăță mizeria asta, mârâie el și mă lasă-n bucătărie, după ce mai trage un șut în cotorul cărții.

— Hardin! Hardin, trezește-te!

Aud cum mă strigă cineva din bucătăria mamei.

— Hardin, e doar un vis. Te rog, trezește-te.

Când deschid ochii, dau de un tavan necunoscut mie deasupra capului. Îmi ia o clipă să-mi dau seamă că, în definitiv, nu sunt în bucătăria mamei. Nu e nici vreun whisky vărsat, nu e nicio carte sfâșiată.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singur. M-am dus să iau micul dejun. Nu credeam că…

Începe să plângă și își pune mâinile pe spinarea mea udă de transpirație.

— Șșș…

O mângâi pe păr.

— Mă simt bine.

Clipesc de câteva ori.

— Vrei să vorbim despre asta? întreabă ea încetișor.

— Nu, nici măcar nu-mi amintesc, pe bune, îi zic eu.

Visul s-a estompat, dispărând cu fiecare atingere a ei pe pielea mea. O mai las să mă țină în brațe câteva minute înainte să-mi dea drumul.

— Ți-am adus și ție micul dejun, spune ea, ștergându-se la nas pe mâneca hanoracului meu cu care e îmbrăcată. Scuze.

Zâmbește timid, ridicându-mi în față mâneca plină de muci. Izbucnesc în râs și coșmarul e uitat deja.

— Am avut și chestii mai nasoale pe hanorac, îi reamintesc eu și zâmbesc cu subînțeles, încercând s-o fac să râdă.

Mi-a venit în cap momentul în care m-a adus la orgasm în timp ce purtam hanoracul respectiv, și mizeria făcută. Se îmbujorează, iar eu mă întind să iau tava cu mâncare de lângă ea. A-ngrămădit pe ea diverse feluri de pâine, fructe, brânzeturi și chiar o cutie micuță de Frosted Flakes.

— M-am bătut cu o băbuță pentru astea, zâmbește ea, arătând către cereale.

— N-ai făcut așa ceva, o necăjesc eu, în timp ce ea rupe un bob de strugure.

— Dar aș fi făcut-o, insistă ea.

Atmosfera e mai bună de când am sosit de aici, în miez de noapte.

— Ai schimbat biletele de avion? o-ntreb și desfac cerealele, fără să mă mai deranjez să le torn în castronul de pe tavă.

— Voiam să discut cu tine despre asta.

Vocea îi coboară. N-a schimbat biletele. Oftez și-o aștept să spună ce are de spus.

— Am vorbit cu Christian azi-noapte… în fine, azi-dimineață.

— *Ce? De ce?* Ți-am spus…

Mă ridic, împrăștiind cerealele pe toată tava.

— Știu ce mi-ai spus, dar ascultă-mă, mă roagă ea.

— Bine.

Mă așez la loc pe pat și îi aștept explicația.

— Zicea că-i pare foarte rău și că trebuie să-ți dea și ție niște explicații. Înțeleg dacă nu vrei să le asculți. Dacă nu vrei să discuți cu

niciunul, nici cu Christian, nici cu mama ta, intru acum pe net și schimb biletele. Voiam doar să-ți ofer această variantă mai întâi. Știu că ții la el…

Ochii i se umezesc din nou.

— Nu țin, o asigur eu.

— Deci vrei să schimb biletele? întreabă.

— Da, îi zic.

Se-ncruntă și se apleacă pentru a pune laptopul de pe noptieră pe pat.

— Și ce ți-a mai spus? o-ntreb eu, șovăind.

Nu contează, dar sunt curios.

— Nunta se ține, mă anunță ea.

Ce mama naibii?

— Și că o să-i spună lui Kimberly tot și că o iubește mai mult decât pe el însuși.

Buza de jos a lui Tess începe să tremure când își aduce aminte de prietena ei trădată.

— Mike e un mare prost — poate că-și merită soarta alături de mama.

— Nu știu ce l-a făcut s-o ierte atât de repede, dar uite că a iertat-o.

Tessa face o pauză și se uită la mine de parcă încearcă să-și dea seama în ce ape mă scald.

— Christian m-a rugat să te pun măcar să-ți iei la revedere de la mama ta înainte să plecăm. Știe că nu mergem la nuntă, dar vrea să-ți iei la revedere de la ea, spune ea repede.

— La naiba, nu. Nici nu mă gândesc. Mă-mbrac și ieșim dracului din văgăuna asta.

Arăt spre camera asta de motel exagerat de scumpă.

— Bine, mă aprobă ea.

Hai c-a fost ușor. Prea ușor.

— Cum adică, *bine*? o-ntreb.

— Uite-așa. Adică bine. Înțeleg dacă nu vrei să-ți iei la revedere de la maică-ta.

Ridică din umeri și-și dă părul ciufulit după urechi.

— Înțelegi?

— Da.

Îmi zâmbește ușor.

— Știu că uneori sunt dură cu tine, dar de data asta sunt de partea ta. Ai totală dreptate.

— Bine, îi zic, foarte ușurat.

Credeam că o să se certe cu mine și c-o să mă silească să merg la nuntă.

— De-abia aștept să ne-ntoarcem, spun, frecându-mi tâmplele.

— Mda, și eu, răspunde Tessa slab.

Unde dracului o să locuiască? După toate cele petrecute nu se poate întoarce la Vance acasă, dar nici la mine acasă nu vrea să vină. Nu știu ce-o să facă, dar știu că vreau să-i rup lui Vance capul de pe umeri pentru că îi face revenirea în State atât de complicată. Aș vrea să-i pot face rost de un serviciu cu mine la Bolthouse, dar e imposibil. Nu e nici măcar în anul al doilea, iar stagiaturile plătite la edituri nu apar în fiecare zi, nici măcar în cazul absolvenților. Nu va găsi nimic, mai ales la Seattle, până când nu-și va lua diploma.

Îi iau laptopul din brațe ca să termin cu schimbatul biletelor de avion. N-ar fi trebuit să accept să vin deloc în Marea Britanie. Vance m-a convins s-o aduc și pe Tessa și tot el a stricat toată excursia.

— Mai am să-mi iau lucrurile de la baie și putem pleca la aeroport, zice Tessa, înghesuindu-mi lucrurile murdare în compartimentul de sus al valizei.

O expresie încruntată, de om înfrânt, s-a așezat pe chipul lui Tess, iar sprâncenele i s-au unit. Vreau să-i netezesc ridul de-ngrijorare dintre ele. Urăsc s-o văd cum stă așa, cu umerii căzuți și știu, fără urmă de îndoială, că acolo o apasă problemele mele. O iubesc pe Tessa și apreciez că dă dovadă de compasiune; mi-ar plăcea însă să nu se complice cu problemele mele. Mă pot ocupa singur de ele.

— Te simți bine? o-ntreb.

Ridică privirea și-mi aruncă un zâmbet, cel mai neconvingător pe care l-am văzut vreodată.

— Da, tu? întreabă ea, încruntându-se și mai tare.

— Nu, Tessa, dacă nici tu nu te simți bine. Nu-ți face griji pentru mine.

— Nu-mi fac, minte ea.

— Tess…

Străbat camera și mă așez în fața ei, luându-i din mână tricoul pe care l-a împăturit de cel puțin zece ori în ultimele două minute.

— Sunt bine, OK? Sunt supărat și așa mai departe, dar știu că ți-e teamă c-o să izbucnesc. N-o s-o fac.

Mă uit la pumnii mei loviți.

— Mă rog, n-o s-o mai fac, mă corectez eu, cu un surâs mic.

— Știu. Doar că de la o vreme îți stăpânești foarte bine furia și nu vreau să-ți stea nimic în cale.

— Așa e.

Îmi trec mâna prin părul ei și-ncerc să gândesc limpede fără să mă enervez.

— Sunt foarte mândră de tine, cum ai gestionat situația. Christian e cel care te-a atacat, spune ea.

— Vino-ncoace.

Întind mâinile, iar ea vine grațioasă la mine-n brațe, lipindu-și fața de pieptul meu.

— Și dacă nu m-ar fi atacat el, tot ne-am fi bătut. Știu că aș fi făcut eu prima mișcare, dacă n-ar fi apucat el, îi zic.

Îmi strecor mâinile sub tricoul ei, iar ea tresare la atingerea mea rece.

— Știu, mă aprobă ea.

— Dacă tot ai liber până miercuri, o să stăm acasă la tata până când…

Telefonul zbârnâie și mă-ntrerupe. Amândoi ne uităm spre masă.

— Eu nu-i răspund, anunță ea.

Mă desprind de Tessa și-i iau telefonul. Mă uit la ecran și inspir adânc înainte de-a răspunde.

— Încetează dracului s-o mai hărțuiești pe Tessa. Dacă vrei să vorbești cu mine, atunci sună-mă pe mine. N-o mai târî în mizeria asta, spun eu înainte să-i dau șansa de a zice bună ziua.

— Păi, te-am sunat. Ai telefonul închis, zice Christian.

— Și de ce crezi că e așa? pufnesc eu. Dacă voiam să vorbesc cu tine, vorbeam, dar pentru că nu vreau, lasă-mă dracului în pace.

— Hardin, știu că ești supărat, dar trebuie să discutăm despre asta.

— N-avem despre ce să discutăm! țip eu.

Tessa mă privește cu ochi îngrijorați în timp ce eu mă străduiesc să-mi controlez nervii.

— Ba da, avem. Avem foarte mult de discutat. Nu-ți cer decât cincisprezece minute.

Are un glas rugător.

— De ce să discut cu tine?

— Pentru că știu că te simți trădat și vreau să-ți explic. Ești important și pentru mine, și pentru mama ta, spune el.

— Deci acum vă uniți forțele împotriva mea? Du-te dracului!

Îmi tremură mâinile.

— N-ai decât să te porți ca și cum nu ți-ar păsa de niciunul dintre noi, dar mânia ta îmi demonstrează că-ți pasă.

Îndepărtez telefonul de ureche și mă abțin să nu-l fac bucăți de perete.

— Cincisprezece minute, îl aud cum repetă. Nunta nu-ncepe decât peste câteva ore. Toți bărbații se întâlnesc la prânz la cârciuma lui Gabriel. Ar trebui să ne vedem acolo.

Îmi lipesc iar telefonul de ureche.

— Vrei să ne-ntâlnim într-o cârciumă? Ești prost, ce dracu?

Un pahar ar fi bine-venit acum… arsura whisky-ului pe limba mea…

— Nu să bem, doar să vorbim. Un loc public ar fi cel mai potrivit pentru noi, din motive evidente.

Oftează.

— Ne putem întâlni în altă parte, dacă așa vrei.

— Nu, la Gabriel e bine, cad eu de acord.

Tessa face ochii mari și înclină ușor capul, clar derutată de faptul că m-am răzgândit. Nu de dragul lui vreau să ascult ce are de spus; e pură curiozitate. Pretinde că are o explicație pentru tot ce s-a întâmplat și vreau s-o aud. Altfel relația mea cu mama, și așa fragilă, nu va mai exista deloc.

— Bine…

Îmi dau seama că nu se aștepta să fiu de acord.

— Acum e ora prânzului. Ne vedem acolo la unu.

— Bine, mă răstesc eu.

Nu cred că această întâlnire se va încheia fără o încăierare.

— Poți s-o duci pe Tessa la Heath — acolo sunt Kim și Smith. E doar la câțiva kilometri distanță de Gabriel, iar lui Kimberly i-ar prinde bine o prietenă în momentele acestea.

Îmi vine să râd când îi simt rușinea din glas. Dobitoc nenorocit.

— Tessa vine cu mine, îi zic.

— Chiar vrei s-o expui unei situații potențial violente… din nou? întreabă el.

Ba da. Ba da, vreau. Ba nu, nu vreau. Nu vreau să dispar de lângă ea, dar deja a văzut destulă violență cât pentru o viață întreagă.

— Spui asta doar pentru că vrei s-o consoleze pe logodnica ta după ce ai înșelat-o, mârâi eu.

— Nu.

Vance face o pauză.

— Vreau să vorbesc doar cu tine și nu cred c-ar fi înțelept să fie vreo femeie prezentă la discuție.

— Bine. Ne vedem acolo într-o oră.

Închid telefonul și mă-ntorc către Tessa.

— Vrea să stai cu Kim cât discutăm noi.

— Ea știe? întreabă Tessa încet.

— Așa se pare.

— Ești sigur că vrei să te-ntâlnești cu el? Nu vreau să te simți obligat s-o faci.

— Tu crezi c-ar trebui să mă duc? o-ntreb.

După un moment de gândire, dă din cap.

— Da. Cred că da.

— Atunci o să mă văd cu el.

Mă plimb prin cameră. Tessa se ridică de pe pat și mă cuprinde cu mâinile de mijloc.

— Te iubesc atât de mult, zice ea, cu gura lipită de pieptul meu.

— Te iubesc.

N-o să mă satur niciodată s-o aud spunând cuvintele astea.

Când iese din baie, aproape că mă sufoc.

— La naiba.

Traversez camera în trei pași.

— Arăt bine? întreabă ea, întorcându-se ușor.

— Ăă, da.

Aproape că mă sufoc a doua oară.

Bine? E nebună la cap? Rochia albă pe care a purtat-o la nunta tatei arată pe ea mai bine decât oricând.

— De-abia am reușit să trag fermoarul.

Zâmbește rușinată. Se răsucește cu spatele și-și ridică părul de la spate.

— Poți să mă ajuți tu cu restul?

Îmi place că, deși i-am văzut fiecare centimetru din trup de sute de ori, tot se înroșește în obraji și tot își mai păstrează inocența. Nu i-am răpit-o de tot.

— Te-ai răzgândit? Nu vreau să te simți prost, spune Tessa cu vocea moale.

— Da, sunt sigur. Îi acord cincisprezece minute ca să aud ce tâmpenii are de spus.

Oftez. Nu vreau să merg în altă parte decât la aeroport, dar după ce i-am văzut expresia în timp ce făcea bagajul am simțit că trebuie să fac asta — nu doar pentru ea, ci și pentru mine.

— Arăt ca un vagabond în comparație cu tine, îi zic, iar ea zâmbește, trecându-și privirea peste chipul și peste trupul meu.

— Te rog! zice ea râzând.

Cobor privirea către tricoul meu negru și jeanșii mei sfâșiați.

— Puteai să te bărbierești și tu, comentează ea cu un zâmbet.

Îmi dau seama că e agitată și că-ncearcă să destindă atmosfera. Eu nu sunt agitat deloc… Vreau doar să se termine povestea asta.

— Îți place de mine așa.

Îi iau mâna și i-o trec peste barba mea țepoasă.

— Mai ales între picioarele tale.

Îi duc mâna la gură și-i sărut vârfurile degetelor. Ea își trage mâna înapoi când îi bag în gură degetul arătător și mă lovește în glumă peste piept.

— Nu te oprești niciodată, mă ceartă ea în joacă și, pentru o clipă, uit de toate mizeriile.

— Nu, și nici n-am de gând.

Mă-ntind și-o ciupesc de fund cu ambele mâini, iar ea chițăie. Drumul către Hampstead Heath, acolo unde stau Kimberly și Smith, și către parcul unde ne-ntâlnim cu ea, e enervant rău de tot. Tessa își roade oja de pe unghii pe scaunul din dreapta și se uită fix pe geam.

— Dacă nu i-a spus? Ar trebui să-i spun eu? zice ea în cele din urmă când intrăm pe poartă.

În ciuda faptului că e îngrijorată, observ cum privește încântată parcul.

— Oau, face ea, părând un copil uimit.

— Știam eu c-o să-ți placă la Heath, zic eu.

— E minunat. Cum poate exista un loc ca ăsta exact în mijlocul Londrei?

Admiră cu gura căscată priveliștea, unul dintre puținele locuri din oraș care n-au fost atinse de poluare, smog și blocuri-turn.

— Uite-o…

Ne apropiem încet de blonda care stă pe o bancă. Smith stă pe altă bancă, la câtiva metri distanță, cu un trenuleț în brațe. Băiețelul ăsta e atât de ciudat.

— Dacă ai nevoie de orice, sună-mă. Mă descurc eu să ajung la tine, zice Tessa înainte de a se da jos din mașină.

— La fel și tu.

O trag ușor spre mine și-o sărut.

— Vorbesc serios. Dacă se-ntâmplă ceva, sună-mă imediat, îi spun.

— Îmi fac mai multe griji pentru tine, șoptește ea lângă buzele mele.

— Mă descurc. Acum du-te la prietena ta și spune-i ce imbecil e logodnicul ei.

O mai sărut o dată. Se-ncruntă la mine, dar nu mai zice nimic și se-ndreaptă, pe iarbă, către Kimberly.

142

Tessa

Încerc să-mi adun gândurile în timp ce străbat peluza pentru a mă întâlni cu Kimberly. Nu știu ce să-i spun și mă sperie gândul că s-ar putea să nu fi aflat ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu vreau să fie eu aceea care să-i spună — asta e responsabilitatea lui Christian — dar nu cred că pot să mă prefac că nimic nu s-a petrecut dacă se dovedește că ea nu știe.

Primesc imediat răspuns la întrebarea mea când Kim se întoarce cu fața la mine. Ochii ei, deși fardați în mai multe nuanțe, sunt umflați și triști.

— Îmi pare atât de rău, îi zic.

Mă așez lângă ea pe bancă și ea mă ia în brațe.

— Aș plânge, dar mi-e teamă că nu mai am lacrimi.

Se silește să-mi zâmbească, dar ochii îi rămân triști.

— Nu știu ce să spun, recunosc eu, aruncându-i o privire lui Smith, care, din fericire, nu ne poate auzi.

— Păi, poți să începi ajutându-mă să pun la cale o dublă crimă.

Kimberly își adună într-o mână părul lung până la umeri și și-l dă într-o parte.

— Pot să fac asta.

Râd forțat. Aș vrea să am măcar jumătate din puterea lui Kimberly.

— Bine.

Zâmbește și mă strânge de mână.

— Arăți foarte sexy azi, îmi spune.

— Mulțumesc. Și tu ești frumoasă, îi zic.

Lumina puternică a soarelui face să-i sclipească rochia albastru-deschis cu mărgele.

— Te duci la nuntă? întreabă ea.

— Nu, voiam doar să arăt mai bine decât mă simt, răspund eu. Tu te duci la nuntă?

— Da, mă duc.

Oftează.

— Nu știu ce-o să fac după asta, dar nu vreau să-l derutez pe Smith. E un copil deștept și nu vreau să-l alertez în legătură cu ce se întâmplă.

Ochii i se îndreaptă către micul savant și trenulețul lui.

— În plus, e și târfa de Sasha aici cu Max și n-am niciun chef să-i dau motive de bârfă.

— Sasha a venit aici cu Max? Nu cu Denise și Lillian?

Perfidia lui Max nu cunoaște limite.

— Exact cum ai auzit! N-are niciun strop de rușine, să vină până-n Anglia ca să ia parte la o nuntă alături de un bărbat însurat. Ar trebui s-o bat, numai așa, să-mi revărs puțin furia pe ea.

Kimberly este atât de încordată, încât practic îi simți starea. Nu-mi pot imagina suferința prin care trece acum și admir felul în care se stăpânește.

— O să… Nu vreau să-mi bag nasul, dar…

— Tessa, eu nu fac altceva decât să-mi bag nasul peste tot. Ai și tu voie, zice ea, cu un surâs blând.

— O să rămâi cu el? Dacă nu vrei să vorbim despre asta, nu vorbim și gata.

— Vreau să vorbesc. Trebuie să vorbesc despre asta, pentru că, dacă nu vorbesc, mă tem că nu voi rămâne la fel de furioasă pe cât sunt acum.

Scrâșnește din dinți.

— Nu știu dacă o să rămân cu el. Îl iubesc, Tessa.

Se uită din nou la Smith.

— Și-l iubesc și pe băiețelul ăsta, chiar dacă el îmi vorbește o dată pe săptămână.

Râde stins.

— Aș vrea să-ți spun că sunt surprinsă de asta, dar nu sunt.

— De ce nu ești? întreb eu fără să mă gândesc.

— Au o poveste, o poveste lungă și încurcată, cu care nu sunt sigură că pot concura.

Suferința îi umple vocea, iar eu încerc să-mi rețin lacrimile.

— O poveste?

— Da. O să-ți spun ceva ce mi-a spus Christian să nu-ți spun până nu-i povestește lui Hardin, dar eu cred c-ar trebui să știi…

143

Hardin

Gabriel's e un bar de fițe amplasat în cea mai luxoasă zonă din Hampstead. Sigur că a ales locul ăsta ca să ne întâlnim. Îmi parchez mașina închiriată și mă-ndrept către ușă. Când intru în localul aglomerat, cercetez din ochi încăperea. La o masă rotundă dintr-un colț al barului sunt așezați Vance, Mike, Max și blonda aia. Ea de ce mama dracului e aici? Și mai ales de ce Mike stă lângă Vance de parcă acesta din urmă n-ar fi fost pe punctul să i-o tragă logodnicei lui cu vreo douășpe ore mai devreme?

Toată lumea de aici e la cravată, în afară de mine. Sper că am adus și noroi de afară. O tipă, o angajată a barului, încearcă să mi se adreseze când trec pe lângă ea, dar eu îi fac semn să mă lase-n pace.

— Hardin, mă bucur să te văd.

Max se ridică primul și-mi întinde mâna. Nici nu-l bag în seamă.

— Voiai să vorbim — hai să vorbim, mă răstesc eu la Vance când ajung la masă.

Își apucă paharul, plin cu băutură, și-l dă pe tot peste cap, după care se ridică-n picioare.

Mike nu-și dezlipește privirea de la masă și mă străduiesc din răsputeri să nu-i spun cât de prost poate fi. A fost mereu un tip tăcut, vecinul de treabă căruia mama îi cerea cu împrumut lapte sau ouă când rămânea fără.

— Cum te distrezi până acum? răsună vocea Sashei.

Mă uit la ea, uluit că are tupeul să-mi vorbească fix în acest moment.

— Unde ți-e nevasta?

Mă uit urât la Max. Lângă el, blondinei îi dispare zâmbetul de pe fața exagerat de vopsită și începe să-și învârtă paharul de Martini gol.

— Hardin…, spune Vance, încercând să mă facă să tac.

— Du-te dracului, mă răstesc eu.

Se ridică în picioare.

— Sunt sigur că soției și fiicei lui le e dor de el în timp ce el defilează pe aici cu o târf…

— Gata, zice el și mă apucă ușor de braț, încercând să mă ia de la masă.

Mă smulg din strânsoarea lui.

— Să nu cumva să pui mâna pe mine.

O aud pe Sasha cum strigă ascuțit „Hei!“ și mă enervez și mai tare.

— N-ar trebui să te porți în halul ăsta cu tatăl tău, nu-i așa?

Cât de proastă e fata asta? Tata e acasă, la Washington.

— Poftim?

Zâmbetul i se lărgește.

— M-ai auzit. Ar trebui să-l tratezi pe taică-tău cu mai mult respect.

— *Sasha!*

Max o trage de braț cu brutalitate.

— Ups, am zis ceva ce nu trebuia?

Râsul i se aude în tot barul. E o idioată nenorocită.

Derutat, mă uit la Mike, care a pălit de tot la față. Arată de parcă ar fi pe punctul de a leșina dintr-un moment în altul. Mintea începe să mi se învârtă și îl privesc pe Vance, care e la fel de palid și care se mută de pe un picior pe altul, agitat.

De ce se poartă toți atât de dramatic doar fiindcă proasta asta a scos pe gură o tâmpenie?

— Taci acum.

Max își ia gagica de la masă și practic o târăște până la bar.

— Nu trebuia să...

Vance își trece mâna prin păr.

— Eu trebuia să…

Își strânge pumnii pe lângă corp.

Ce nu trebuia? Nu trebuia să comenteze ca o tâmpită că Vance e tatăl meu, când e evident că tata este…

Mă uit panicat la bărbatul din fața mea, la ochii lui verzi mânioși, la felul în care își trece agitat mâinile prin păr…

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că și eu fac același gest.

Mulțumiri

Nu-mi vine să cred că scriu deja lista de mulțumiri pentru cea de-a treia carte a mea! Timpul practic a zburat și mă bucur mult pentru experiența asta extraordinară. Am atâția oameni în viața mea cărora trebuie să le mulțumesc și voi încerca să fac asta aici.

Mai întâi, cititorii mei și *Afternatorii* loiali. Nu încetați să mă uimiți cu sprijinul și dragostea voastră. Sunteți foarte numeroși la fiecare eveniment de-al meu, îmi scrieți pe Twitter, vă pasă de mine și sunteți mereu alături de mine pe internet, oriunde m-aș duce. Simt că avem o relație specială cititor-autor, suntem mai mult decât prieteni. Suntem o familie și vă mulțumesc enorm că sunteți aici pentru mine și unul pentru celălalt. Mai avem o carte din serie și sper că vă simțiți mândri, ca întotdeauna. Vă iubesc enorm și însemnați foarte mult pentru mine.

Adam Wilson, editorul meu supererou de la Gallery. Am muncit atât de mult împreună, am scos cărțile astea în mare viteză, iar tu mi-ai ușurat misiunea. Mă înveți să-mi îmbunătățesc stilul cu comentariile și glumele tale și-mi înțelegi umorul. La început, mi-era teamă că voi avea un editor fioros, dar tu ești tot ce-mi puteam dori! Îți mulțumesc!

Ashleigh Gardner, mi-ai devenit o prietenă adevărată. Am mai zis-o și înainte, dar sincer, tu ești acel gen de femeie la care privesc cu admirație. Ești puternică și curajoasă, dar în același timp dulce și naivă. Îmi faci recomandări excelente și mă duci să mâncăm în locuri ciudate și nu mă faci să mă simt prost nici când trebuie să mănânc *ceviche* cu furculița, nici când nu pricep alte lucruri, care n-au legătură cu

mâncarea. Te admir din tot sufletul, mă bucur că te-ai recăsătorit și-ți mulțumesc pentru tot.

Candice Faktor, de când ne-am întâlnit, avem atât de multe în comun că uneori mă sperii. Mi-am dat seama imediat că tu și Amy sunteți genul meu de oameni și m-am bucurat foarte mult când am descoperit că ești extraordinară. Îmi place că vorbești despre orice cu atâta pasiune — și aici ne asemănăm foarte mult. Ești atât de autentică, de plină de energie și mă bucur că lucrez cu tine și te consider prietena mea.

Nazia Khan, mulțumesc că m-ai învățat să vorbesc în public și să susțin un interviu fără să fie un dezastru complet. Cu tine totul e distractiv și te enervezi doar când dau oamenilor adresa mea de e-mail fără să te anunț (ha, ha). Acum îmi ești o prietenă adevărată și mă bucur că mă însoțești peste tot! Mulțumesc pentru tot!

Caitlin, Zoe, Nick, Danielle, Kevin (amândoi), Tarun, Rich, toată lumea de la Wattpad — sunteți o echipă incredibilă. Știu că niciunul dintre voi nu credeați că puteți face atât de multe pentru mine și pentru seria *After* și vreau să vă mulțumesc că m-ați primit în familia voastră și că m-ați sprijinit. De-abia aștept să văd ce surprize ne rezervă viitorul! Sunteți cei mai creativi, cei mai curajoși și cei mai amuzanți și îmi sunteți tare dragi. Vă mulțumesc pentru distracție, pentru poze, pentru vin și pentru mâncarea delicioasă care e acolo de câte ori vin eu în vizită.

Allen și Ivan, fără Wattpad nu m-aș fi regăsit, așa că mulțumesc că ați creat unul dintre cele mai importante lucruri din viața mea. Știu că și alții au același sentiment.

Kristin Dwyer, mulțumesc că m-ai făcut să râd. Sunt tare fericită că am avut ocazia să lucrez cu tine și apreciez că ai investit atâta timp în mine. Te iubesc mult, îți iubesc simțul umorului, munca, felul în care mă faci să văd rezultatele pozitive și tot ceea ce ai făcut pentru mine!

Toată lumea de la Gallery care m-a primit cu brațele deschise pe mine, autoarea neexperimentată și ciudată care n-avea idee ce face, dar măcar avea pasiune! Apreciez tot ce faceți pentru acest proiect, de la departamentul de vânzări la cel de producție. Jen Bergstrom și Louise Burke, pentru că l-ați lăsat pe Adam să semneze un contract cu mine. Martin Karlow, știu că ai muncit mult și îți sunt recunoscătoare pentru asta! Steve Breslin, pentru că tu ții trenul acesta pe șine, așa cum zice Adam!

Christina și Lo, mi-ați fost niște mentori și niște prieteni excelenți și vă iubesc!

Toate Tessele și Hardinii din lume care se iubesc la nebunie și fac greșeli.

Toți prietenii și membrii familiei mele care m-au sprijinit să scriu patru cărți. Vă iubesc pe toți.

Ultimul, dar nu în cele din urmă, Jordan al meu. Ești totul pentru mine și îți mulțumesc că m-ai susținut în toți acești ani și în anii dinainte. Suntem atât de norocoși că ne-am găsit unul pe celălalt atât de devreme în viață și a fost cea mai frumoasă aventură să cresc alături de tine. Tu mă faci să râd și mă faci să vreau să te omor (de fapt nu, pentru că uneori mi-e dor de tine). Te iubesc.